

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИНЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароогу № 21

Настахало е царството Божие.

»Но ако азъ, чрезъ Духа Божий изгонвамъ бѣсовѣтъ, то е настигнало на васъ царството Божие«.

На съвременнитѣ хора трѣбва една права философия, едно право вѣрую, единъ правъ животъ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че живѣе добръ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че живѣе добръ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че мисли добръ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че постигва добръ. Въирѣки всичко това, ние виждаме, че цѣлнятъ свѣтъ е потъналъ въ безправие, животътъ е потъналъ въ болѣсти и мисълта е ограбена само съ глупости. Колцина сж онѣзи въ сегашния вѣкъ, които иматъ ясна прѣдстава за живота? Колцина отъ тѣхъ знаятъ отъ гдѣ, какъ и отъ кое мѣсто сж дошли на земята? Тия хора твърдятъ, че науката казва, какво човѣкътъ е произлѣзълъ отъ една малка живогинка и тѣй се развилъ на земното кълбо. Току речъ, произналь като нѣкоя глба, Една турска пословица казва: „И да е тѣй, пакъ не вѣрвайте“. Човѣшкитъ умъ е способенъ на всички възможности. Човѣкъ въ ума си може да допусне всичко. Тамъ всичко е възможно. Въ ума си правото можешъ да направишъ криво, и кривото можешъ да направишъ право; голѣмотъ можешъ да направишъ малко, и малкото можешъ да направишъ голѣмо; силното можешъ да направишъ слабо, и слабо то можешъ да

направишъ спло. Въ ума се живѣе въ 1001 нощъ. Така, запримѣръ, младитѣ хвъркатъ, мислятъ, че всичко, което лети се ядѣ. Като четатъ нѣкой романъ, вѣрватъ на този романъ. Тѣ мислятъ, че онзи, който е писалъ този романъ, зние цѣлата истина, и затова нѣкой пжтъ вѣрватъ по стихикитѣ на героя въ този романъ, играятъ роль, а слѣдъ туй мязатъ на Донъ Кихотъ и Санчо Панса. Ако дойдемъ до онова възвишеното — какъ трѣбва да се служи на Бога — до какви ли не противорѣчия ще дойдемъ. Какви богослови, философи сж платили съ своя животъ! Горко имъ, ако не вѣрватъ по отънкания пжтъ. Христа приковаха на кръста, защото не кървѣше по стихикитѣ на Мойсея. „Ти“, казваха Му еврейтѣ, „трѣбва да знаешъ, че Богъ говори на Мойсея и трѣбва да послужавашъ като Мойсея, нищо повече!“ Христосъ имъ казваше, че въ врѣмето на Мойсея Господъ, наистина, говори на Мойсея, но споредъ неговото развитие, а сега Господъ говори на мене, споредъ моето развитие. Азъ нося друга свѣтлина. „Какъ, ти по-голѣма свѣтлина ли имашъ отъ Мойсея?“ — Разбира се по-голѣма! Хубаво, това сж твърдення обаче твърденята нищо не показватъ. Всѣко дърво се познава не отъ своитѣ листа, не отъ своитѣ корени, не и отъ своитѣ клоница. Върху една ябълка ние можемъ да споримъ, да доказваме научно съ часове, дали е ябълка или не, обаче азъ казвамъ: ще отидемъ при ябълката, ще вкусимъ отъ нея, ще опитае плода ѝ, и нищо повече. Ето защо нѣкой пжтъ ние разглеждаме нѣкое безплодно учение и споримъ върху него, но всѣко учение върху което може да споримъ е безплодно учение,

а всѣко учение, върху което нѣма никакъвъ споръ е плодно учение. Ако тази ябълка е сладка, въпросътъ е свършенъ; ако тази ябълка е кисела, въпросътъ е свършенъ.

И Христосъ казва: „Но, ако азъ чрѣзъ Духа Божий изгонвамъ бѣсовѣтъ, настанало е на васъ царството Божие“.

Сега, ще се подигне въпроса, има ли бѣсове въ свѣта или нѣма и ще спорятъ, че има, че нѣма и т. н. Ние, като математицитѣ, за да докажемъ нѣкои нѣща, допушаме ги, че сж вѣрни и така ги доказваме. Въ логиката, въ математиката има редъ проблеми, които се разрѣшаватъ чрѣзъ допусане. Ще допуснемъ, или ще отречемъ, и въпросътъ е свършенъ. Свършенната наука ни иде да помогне. Запримѣръ, въ живота се срѣщатъ редъ болести, и то отъ най-ужаснитѣ, най-разрушителнитѣ, които се дължатъ на тия малки същества, наречени микроби. Такава е, напримѣръ, холерата, чумата и др. Така, една малка животинка, единъ микробъ, който едва можешъ да видишъ съ микроскопъ, въ него има сила да умори най-големия юнакъ. Когато този микробъ влѣзе вътрѣ въ кръвта, и най-големиятъ юнакъ почва да отслабва, почва да прави извѣстни конвулсии, да се гърчи. Тогава, лѣкаритѣ, които разбиратъ законитѣ, правятъ инъекции, и чрѣзъ тѣхъ изпихватъ дявола навънъ. И Христосъ казва: „Ако азъ мога чрѣзъ този серумъ да изпиха микробигѣ навънъ, значи настанало е здравето у васъ“. Следователно, ако едно учение, може, като този серумъ, да внесе въ вашия умъ, който се гърчи, яснота и мръснота и го освободи, изпихи отъ него всички

заблуждения, ако може да подобри вашия животъ. Питамъ: не е ли изпъдило онѣзи бѣсове? — Разбира се, че ги е изпъдило.

Въ съврѣмения животъ, между хората, има редъ разсѣждения, редъ погрѣшки, защото сѣ изобщо запитересувани. Запримѣръ, нѣкоп казватъ: ако видите, че нѣкой носи звѣзда, той е отъ дявола, а онзи, който носи кръстъ е отъ Христа. Добръ, азъ прнечамъ туй твърдение, и ще видимъ математически, до колко то е вѣрно. Когато Богъ изпрати Христа на земята, кръстъ ли се яви на небото или звѣзда светна? — Звѣздата светна, тя се появи и показа, че се е родилъ Спасителътъ на свѣта, а като разпнаха Христа, тогава Му туриха единъ кръстъ. Питамъ: кое е по-хубаво сега да се яви, звѣздата ли или кръста? Ние, съврѣменнитѣ християни, страдаме все отъ кръстове, звѣзди нѣма. Навсѣкѣдѣ виждаме все кръстове, кръстове, не гдѣ сѣ сега онѣзи живитѣ звѣзди, които показватъ, че се е родилъ Христосъ? Ако кръстътъ е емблема на страдания, разбирамъ тогава. То значи, че той е сила въ свѣта. нпчинъ, законъ, методъ, чрѣзъ който човѣкъ може да прѣдолѣе страданията. Но, когато човѣкъ иска да изучава другитѣ методи, великитѣ закони на царството Божие, той трѣбва да избира звѣздитѣ. „И ако азъ“, казва Христосъ, „чрѣзъ разумното, чрѣзъ Великото въ свѣта, чрѣзъ Неговата сила, изпѣдя бѣсоветѣ, които се вмѣкнали въ васъ, всички глупави заблуждения, настанало е царството Божие“. Казва се въ Писанието: „Търсете първо царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи“. Въ какво седи тази Правда? Правдата

Божия седи въ това: всѣки човѣкъ да вземе туй, което му се пада, а не да чака да му го дадатъ. Запримѣрь, седите нѣколко души на масата, прѣдъ васъ сложени панички съ ядене. Всѣки ще вземе своята, нѣма да чака да му я донасятъ но отъ чуждата нѣма да вземе. Това го изисква справедливостта.

Сега, нѣкой хора въ своитѣ сжждения сж малко странни. Запримѣрь, има нѣща, за които всички ние еднакво можемъ да се радваме, но има нѣща, за които всички ние еднакво не можемъ да се радваме. Да ви приведа единъ простъ примѣръ. Идва при мене нѣкой си и ми казва: „моятъ чичо въ Америка умрѣлъ и ми оставя 10,000,000 долари наслѣдство“. Той се радва, но мене нѣщо ме стѣга и си казвамъ: защо да нѣмамъ и за единъ такъвъ чичо, че и на менъ да остави 10,000,000 долари? Азъ не мога да се радвамъ, че чичо му умрѣлъ, мене не ми е драго това и си казвамъ: все едно, моятъ чичо не е умрѣлъ, а какво ме ползува, че твоятъ чичо умрѣлъ? Но, казвамъ така: слънцето изгрѣ! — значи всички можемъ да се радваме на туй слънце. Пролѣтъта дойде! — всички можемъ да се радваме на тази пролѣтъ. Когато ние се приближаваме къмъ единъ изворъ, пакъ всички еднакво можемъ да се радваме. Туй, което всички еднакво можемъ да употребимъ, на него всички еднакво можемъ да се радваме. По нѣкой пътъ вие ставате тѣжни, скръбни. Защо? Въ свѣта има една скръбъ, която се ражда естествено. Тя е Божествена скръбъ, а именно: когато човѣкъ скръби, че нѣкой добродѣтель не се е развила у него, тази скръбъ е на мѣсто. разбирамъ я, но има

глупава скръбъ. Нѣкой човѣкъ скърби, че не е станалъ министъръ въ България, че дѣдо му, като умрѣлъ, не му оставилъ пари, че баща му не билъ богатъ, че майка му не била отъ благородно произхождение, че приятелигѣ му не го заобикаляли, че нѣмалъ общесгво и т. н. Общество сѣществувъ въ свѣта. Отъ хиляди години коткитѣ живѣять въ общество съ хората; кучетата сѣщо живѣять въ общество съ хората; воловетѣ, конетѣ сѣщо живѣять въ общество съ хората, но отъ хиляди години коткитѣ сѣ сп все котки, кучетата — все кучета, конетѣ — все коне и т. н. Нима тѣ не живѣять близо до най благородното общество? — Живѣять, но кучетата, конетѣ и воловетѣ наѣчиха най-лошото отъ човѣка. Ще ви приведа една басня за лисицата и пѣтеля. Единъ красивъ пѣтелъ на-мѣрилъ едно парче сирене и се качилъ на единъ клонъ да си го пзяде. По това врѣме минава една лисица и вижда, че той държи сирене въ устата си и като по умна отъ него, казва му: „Искамъ да се поразговоря малко съ тебе, дай ми отъ твое-то внимание. Ти си отлична, красива птица, имашъ ангелски гласъ, попѣй ми малко!“ Пѣтелтъ, безъ да му мисли много, отворилъ си устата, изкукуригалъ. Сиренето му паднало отъ устата, и лисицата го пзяла. Сега, другата частъ на баснята азъ ще я продължа. Слѣдъ като заминала лисицата, пѣтелтъ си казалъ: „Азъ пѣхъ много хубаво, но сиренето ми отиде“. На другата година пѣтелтъ пакъ ималъ сирене, качилъ се на единъ клонъ да го пзяде. Минава пакъ лисицата, вижда го, че седи на клона и започва да го хвали, какъвъ добъръ пѣвецъ е иска да му попѣе, но той мъл-

чалъ. Защо мълчишъ? Той изялъ сиренето и послѣ казалъ: „Миналата година пѣхъ прѣди да лзиямъ сиренето и го изгубихъ, но сега ще изямъ сиренето и послѣ ще пѣя“. Та, нѣкой пѣтъ хората пѣягъ прѣди да развиятъ своитѣ добродѣтели и ги изгубвагъ, а нѣкой пѣтъ ги развиятъ и слѣдъ това пѣятъ

Христосъ казва: „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изгонвамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие“.

Ние се спираме върху факта, че Христосъ изиждалъ бѣсоветѣ. Туй учение има ли приложение въ живота, е ли то единъ методъ, по който ние чрѣзъ сѣщия Духъ можемъ да изиждимъ отъ себе си бѣсоветѣ? Не е въпросътъ да изиждимъ бѣсоветѣ отъ обществото, защото ние виждаме какви резултати даватъ всичкитѣ методи, които обществото прилага за изправяне. Нека историята говори за това. Азъ наричамъ тия усилия палеативни, но има едно срѣдство, единъ начинъ, чрѣзъ който човѣкъ може да приложи туй учение. За да се приложи туй учение, човѣкъ трѣбва да има всичката чистота на своя умъ. Той не трѣбва да бѣде откровенъ, но трѣбва да бѣде искренъ и правдивъ въ себе си. Когато разсждава, той не трѣбва да разсждава за никакви интереси. Запримѣръ, свѣрѣменнитѣ хора се учатъ, за да осигурятъ живота си, Такова учение не може да принесе полза. Всички училища се създаватъ, за да осигурятъ живота. Всѣки се учи, но защо? — За да осигури живота си. Науката не е едно благо, тя е една професия. Всичкитѣ изкуства, всичкитѣ занятия, даже и най-благороднитѣ сѣ въпре нати съ

цѣль само за материални блага. Питамъ: при такова схващане на живота, мислите ли, че той ще се уреди правилно? — Нѣма да се уреди. И всички онѣзи, които гвърдятъ, че тѣхните възгледи за живота сж вѣрни, нека ни дадѣтъ единъ малкъ опитъ. И тѣ трѣбва да ни дадатъ! Тѣй като всѣко едно дѣрво дава единъ малкъ опитъ за своя произходъ, така и всѣко едно учение, всѣко едно вѣрую каквото и да е го, по сѣщия законъ, трѣбва да покаже единъ малкъ опитъ. И ние, които вѣрваме въ това учение, трѣбва да дадемъ единъ опитъ за себе си. Ако ние вѣрваме въ нѣщо, трѣбва да знаемъ положително, туй реално ли е, така ли е. Запримѣрь, вземете въпроса: въ какво седи сѣщността на Бога? — Че Богъ е Любовь въ свѣта. Ние не трѣбва да проучаваме сѣщността на Бога, като едно същество извънъ насъ: не сѣщността на Бога както ние Го знаемъ е, че Той е Любовь, отъ Него излиза животътъ. Сѣщността на живота пѣкъ дава възможность да се прояви разумното, а въ разумното се проявява човѣшката свобода. Сега, ние не можемъ да отдѣлимъ любовта отъ живота, не можемъ да кажемъ, че любовта е глупава, както казватъ нѣкои. Не, не смѣсвайте любовта съ глупостта. Любовта е най-разумниятъ актъ въ свѣта, а това, че ние вършимъ нѣкакви глупости, то е другъ въпросъ. И защо да казваме, че любовта е глупостъ? Коя майка би обѣсила дѣтето си, или би го разпнала на кръстъ? Ние всѣкога извършваме извѣстни прѣстѣпления само отъ безлюбие. Има една частична любовь, която съществува между животните, но тя не е истинската любовь. Вълкътъ има една частична любовь къмъ овцитѣ, къмъ

агънцата, но това не е любовъ. Ние зна- чъ него-
вата любовъ. Слѣдователно, вашата любовъ не раз-
рѣшава въпроситѣ. Само Божествената Любовъ,
която обхваща всички същества въ себе си и имъ
дава условия да живѣятъ, е истинска. И човѣкътъ
не е това, за което казватъ, че като умре, съ него
всичко се свършва. Ако това е така, тогава да
прѣстанемъ да философствуваме и да търсимъ нѣ-
каква свобода. Въ такъвъ смисълъ, за мене човѣ-
кътъ става една вещь, единъ прѣдметъ, единъ фо-
нографъ, единъ автоматъ, който утрѣ ще умре, но
нпс не говоримъ за умрѣли хора. Това, че човѣкъ
ще умрѣ и ще изчезне, е първата лъжа, която е
вмѣзната въ свѣта. Човѣкъ е една жива душа,
която има възможностъ да живѣе и да чувствава
вѣчния животъ, да придобие туй, което иска —
разумния и щастливия животъ. Тази душа има
всичкигѣ методи вложени вътрѣ въ себе си — въ
своя мозъкъ. въ своето тѣло.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да направи
единъ анализъ вътрѣ въ себе си, да види, кои
чувства прѣобладаватъ въ него. Въ човѣка има
таква чувства, които нпс наричаме животински.
Тѣ сж общи съ тия на животнитѣ. Въ човѣка още
има обществени, лични, индивидуални и морални
чувства. Нѣкой казва: е, все сж чувства! Не, важ-
но е за всѣки едно отъ васъ да знае, въ даде-
ния моментъ, какви чувства прѣобладаватъ въ не-
го. Ако азъ, за своитѣ животински чувства, по-
жертвувамъ своитѣ лични, обществени и морални
чувства, значи животинскитѣ чувства сж по-силно
развити въ мене. тѣ прѣобладаватъ. Азъ искамъ
само да ямъ и да пия. Туй е по важно за мене —

нищо повече. Нѣкой българинъ ужъ не ние, по отиде нѣкъдѣ, нагостятъ го съ печена кокошка, дадатъ му $\frac{1}{2}$ килце винце, той изяде кокошката и си пийне. Той жертвува своя дългъ. И тогава ние казваме: у този човѣкъ животинското е силно развито, на него ние не можемъ да разчитаме. Ако единъ човѣкъ за своиѣ лични чувства жертвува своиѣ обществени и морални, у него сж силно развити личниѣ чувства. Ако единъ човѣкъ жертвува своиѣ животински, лични и обществени чувства заради моралнитѣ, този човѣкъ е човѣкъ. Всички тия чувства съставляватъ една нерархия, въ която нисшето се подчинява на висшето. Всѣки денъ ние ще трѣбва да се опитваме. Ще се запитате: въ кого вѣрвамъ? — Азъ вѣрвамъ, въ Господа, който е Любовь. Но, ако за една обидна дума, която ви каже нѣкой, ние кипнете и кажете: защо о така? — У васъ изпъкватъ личнитѣ чувства. Вие жертвувате моралнитѣ, и всичко отива. Другъ ви каже нѣкоя обидна дума, и ние казвате: господине, знаете ли, че ние обиждате моя личенъ престижъ! — и веднага го дадете подъ съдъ. Значи, ние жертвувате моралнитѣ чувства за личното, за човѣшкото достоинство, и искате да реабилитирате вашата честъ чрѣзъ съдъ. Споредъ великия моралъ на свѣта, честъта на човѣка отвѣтъ не може да се възстанови. Никакъвъ съдъ, никакво общество, никаква религия не е въ състояние да възстанови честъта на човѣка, освѣтъ той самиятъ. Ако азъ живѣя споредъ тази Божествена Любовь, и съзнавамъ реда на нѣщата, никога не ще жертвувамъ Божественото, великото въ мене. Когато изпъкне нѣкое изкушение, азъ ще си кажа:

за нищо въ свѣта, вжтрѣ въ тази велика Любовь, която обгрѣща всичко въ себе си, нѣма да жертвувачъ туй великото въ мене, споредъ което сж живѣли и дѣйствували всички висши, разумни същества прѣди мене и сж добили своята сила Този великъ законъ за нищо нѣма да го прѣстѣпя, но ще подчиня всичко нисше на Него и ще изпълня волята Божия. Ще каже нѣкой: ти слушашъ ли Господа? Не, ти не можешъ да слушашъ Господа. Какъ ще Го слушашъ? Слушането въ насъ трѣбва да седи въ изпитане пие то волята Божия. Азъ ще кажа: Господи, Ти ме слушай, а азъ ще изпълня Твоята воля! Когато изпитватъ единъ ученикъ, учителятъ ли слуша или ученикътъ. — Ученикътъ говори, а учителятъ слуша и го поправя. Казва му: на еди-кое си мѣсто туй ще поправишъ. Той се поправя и почва отново да работи. Дойде другъ ученикъ. Учителятъ го слуша и му казва: еди-каждъ си ще изправилъ грѣшките си. Следователно, ние ще се молимъ на Бога да ни прислушва, защото велика привилегия е Господъ да те прислуша веднѣжъ, да отбѣлѣжи всичките твои погрѣшки въ живота, за да знаешъ, какъ да ги изправишъ!

Сега, нѣкой отъ васъ ще каже: докажи ми, дали има Господъ, или не. Тази логика е отживѣла врѣмето си. Ние не доказваме нищо въ свѣта. Азъ казвамъ: ето ябълката, вземи и яжъ. Ако ти се харесва — добръ, ако не ти се харесва — остави я, но никакъвъ споръ не приемамъ. Нѣкой дойде при мене, дамъ му единъ наполеонъ, но той ми казва: докажи ми, че е истински, че върви. На, вземи го, иди при бакалина и вижъ, ще го прие-

ме, или не. Иначе, нѣма какво да споримъ. Ако азъ те убѣждавамъ че е истински, че върви, ще кажешъ: а, ти само тъй говоришъ. Не, нѣма какво да споримъ на улицата, но го вземи, занеси го на бакалина, той нѣма да го разрѣши въ мой интересъ. Бакалитѣ ще разрѣшатъ всички философски въпроси. Философитѣ никога нѣма да ги разрѣшатъ. За тѣхъ е по-добрѣ да оставятъ бакалитѣ да разрѣшатъ философскитѣ въпроси. Тогава философитѣ ще кажатъ: ето ви нашата философия, нѣма какво да споримъ. Идете при бакалина и вижте, ако върви, приеми го, ако не върви, отхвърлете го. То значи: вложете нешитѣ теории въ живота си, и ако дадатъ плодове, прави сж, ако не, бакалитѣ сж прави, дѣто казватъ, че нищо не струватъ.

Ние не сме отъ онѣзи, който събиратъ останките на миналото. Нѣма какво да говоримъ за нашето минало. Не е свѣтлото. Нашето минало е толкова порочно! Нѣкой казва: е, какъвъ бѣше дѣдо ми! Слушай, да не говоримъ вече за нашитѣ дѣди и прадѣди, ние ги знаемъ. Имашъ дѣди и бащи въ бъдеще, за тѣхъ да говоримъ, тѣ ще ни спасятъ. Не трѣбва да върваме и въ Христа, който се родилъ прѣди 2000 години. Ако върваме въ единъ Христосъ на миналото, ние не сме на правата страна. Азъ бихъ запиталъ съвършеннитѣ философи: въ миналото ли живѣе Христосъ? Въ миналото живѣятъ само умрѣлитѣ хора, въ настоящето живѣятъ хората, които може да живѣятъ, може и да умратъ, а въ бъдещето живѣятъ безсмъртнитѣ. А сега хората какво правятъ? — Отварятъ една война, да дѣлятъ нѣкаква земя. Въ кой кодексъ, въ коя Божествена книга е писано,

че хората грѣбва да дѣлятъ земята, да се биятъ за нея и да я владатъ? Кой баща е написалъ, че слѣдъ смъртта му синоветъ трѣбва да дигнатъ дърво, да се изпобиятъ, да си счупятъ главитѣ и, който е по-силенъ, да вземе по вече. Ако бащата е уменъ, той е разирѣдѣлилъ всичко казалъ е въ завѣщанието си: на голѣмия синъ оставямъ това, на срѣдния — това, на другитѣ — това и т. н. И ако синоветъ обичатъ баща си, трѣбва да по-стѣжатъ съобразно завѣщанието му. Е, мислите ли, че ние имаме единъ Господъ, който е умрѣлъ и оставилъ своето наслѣдство да го дѣлимъ? Не, това е едно учение на бѣсоветѣ, дяволско учение. Не е така. Богъ, въ когото вѣрваме който ни люби, и когото любимъ, вѣчно живѣе, Той вѣчно прѣбжда. Този Богъ сега се проявява въ хората.

Съврѣменнитѣ хора искатъ еднообразие въ живота. Питамъ ви: когато отидете при единъ изворъ, мислите ли, че този изворъ е сѣщиятъ, какъвто бѣше прѣди хиляди години? Не, не е сѣщиятъ. Тази вода, която е текла прѣди хиляди години, сѣщата ли е, каквато тече и днесъ? Не е сѣщата. Казватъ: Господъ турилъ живота въ хората още огначало. Не, този животъ отиде вече. Сегашниятъ, новиятъ животъ, който иде, той важи. Азъ ви казвамъ, че сегашната вода е по-добра, отколкото старата. Да ви докажа това. Прѣдставете си, че нѣкъдѣ отъ изворитѣ на Мусала една голѣма канализация докарва вода за София. Мислите ли, че първата вода, която дойде ще бѣде чиста? Не. До като се изчистятъ кюпитѣ, прѣзъ които ще мине, тя ще има единъ дѣхъ, но слѣдъ 20—30 години ще бѣде по-хубава отъ старата.

Та, казвамъ ; сегашниятъ животъ е по-хубавъ отъ стария. Сега ни казватъ : е, едно врѣме какъ е било ! Дѣйствително, едно врѣме е имало красиви работи, но сегашниятъ животъ, който иде, ще бжде хиляди пѣти по-красивъ, отколкото едноврѣмешниятъ. Ако четете пригчи Саломоновѣ, и той казва : „Не казвайте, че миналото е било по-хубаво, защото всѣки единъ Божественъ актъ, който послѣдва е по-великъ отколкото прѣдшествуващиятъ. Туй и въ природата е единъ законъ. Вземете слънчевитѣ лъчи, когато се пукне зората, и ги сравнете съ обѣднитѣ. Сжщитѣ ли сж ? Най-първо сж по-слаби, колкото по-вече свѣтлината се усилюва, тѣ ставатъ все по-силни и по-силни. Въ туй отношение най-свѣтли сж лъчитѣ на обѣдъ. Сега нѣкой иска да ме убѣждава, че сутринъ било по-хубаво. Е, хубаво, ние двамата ще учимъ уроцитѣ си. Ти ще учишъ сутринъ, при пукване на зората, азъ — на обѣдъ, та да видимъ кой по добръ ще научи уроцитѣ си. Резултатитѣ може да сж едни и сжщи, но важното е, кой ще вложи певече свѣтина.

Христосъ казва : „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпждамъ бѣсовегѣ. настанало е на васъ царството Божие“. При това положение може ли да има между хората разногласие ? Това, което съмъ разбралъ, то е, че всички спорове между хората произлизатъ отъ нѣкакъвъ недонмѣкъ вътрѣ въ тѣхъ. Прѣдъ една малка чешма всѣкога ще има караница и бой. Азъ съмъ виждалъ тирновци, какъ седятъ до посрѣдъ нощъ прѣдъ чешмитѣ, разговарятъ се, чакатъ редъ. Нѣкой пѣтъ и стонитѣ се счупватъ. Защо ? — Скарали се, че нѣ-

кой нѣкого-си прѣредилъ: Какво има? — Прѣредиха ме. Хубаво е Търново, но вода малко има! Но, ако отидатъ при единъ голѣмъ изворъ, дѣто има много вода, дѣто и 10 камѣка може да се карагъ, нѣтамъ търновци: бѣха ли сѣупвали стомнитѣ си? Не, никога! И тогава, какво искатъ отъ насъ? Турили сж ни извѣстни философски теории, турили сж ни прѣдъ извѣстни мазгали. Азъ прѣдпочитамъ да живѣя въ най-простата колиба, отколкото въ единъ замѣкъ съ мазгали. Прѣдпочитамъ една проста колиба, но да излизамъ свободно отъ тази колиба, да се разхождамъ свободно на слънцето. А сега, създадатъ ни една хубава теория, турятъ ни прѣдъ мазгалитѣ и всички се мушкаме. Не, не, всички трѣбва да излѣзете отъ тѣзи мазгали, но трѣбви да разбирате какъ. Ето защо трѣбва да изпитате това нѣщо въ живота си. Запримѣръ, прѣдприемете една работа, но изгубите много пари въ нея. Тукъ сж ангажирани вашитѣ лични чувства и обществени интереси. Изведнѣжъ вие почвате да набѣдявате този-онзи, че тѣ сж виновни за тази загуба. Не, вие не сте човѣкъ, който може да се дебере до истинския животъ. Вие сте слабъ човѣкъ. Въ този случай, когато паритѣ ви се изгубятъ, вие трѣбвате да постъпите така, както постъпили онѣзи руски князъ и англичанинъ. Срѣщатъ се двамата въ една много тѣсна улица въ Лондонъ съ своитѣ кабриолети, и за да се разминатъ, трѣбвало единиятъ да отстъпи, но никой не искалъ. Руснакътъ пзважда тогава вѣстникъ „Таймсъ“ и започва да чете. Англичанинътъ изпраща слугата си при руснака съ поръчка: „Господарьтъ моли, като свършите вѣстни-

ка, да го дадете и нему“. Тъй трѣбва да бждете и вие, като-че нищо не се е случило, като-че бѣла не ви е ухапала. А ти, изгубишъ пари, изведнѣжъ лицето ти се измѣни, казвашъ: какво ще правятъ дѣцата ми? Гдѣ ти е вѣрата, гдѣ ти е волята, гдѣ ти е душата? Ти въ нищо не вѣрвашъ, но въ паритѣ само вѣрвашъ. Гледамъ, върви нѣкой професоръ, разправя за философията на Канта, по едната си рѣка държи въ джоба, пази се и разказва: има Господъ въ свѣта, науката доказва това. Но тъй, както се увлѣкълъ въ разгора, изважда рѣката си отъ джоба да жестикулира, да доказва нѣщо, и както свѣтътъ е пълень съ апаши, нѣкой бръква въ джеба, взима паритѣ му. Изведнѣжъ той забѣлѣзва, спира се: чакайте, чакайте, обраха ме! Отиде Господъ! Докато бѣха паритѣ, имаше Господъ. Изгубиха се паритѣ, изгуби се и Господъ. Така и турцитѣ вѣрватъ въ тази философия: „Дѣто има пари, и въ джендема отивамъ!“ Питамъ сега: при такъвъ единъ моралъ, при такова едно обществено схващане, каква религия може да има? Ние се смѣемъ на турцитѣ но такива сж и нашитѣ схващания. Имаме Богъ, който се лесно руши. Всѣки си има по единъ идеалъ, но всѣки день идеалитѣ ни се рушатъ. Този Господъ, който се руши, не е този живиятъ Господъ, за когото говоримъ.

Нѣкой казва: човѣкъ не трѣбва да бжде толкова глупавъ. Нима като крадешъ, си много уменъ? Ако разумността седи въ краденето, тогава маймунитѣ сж много умни. Въ Африка има плантатори, които насаждатъ цѣли бостани съ дини и ги обработватъ. Много маймуни се събератъ заедно нѣ-

коя нощъ и отидатъ, та нападатъ бостана и въ единъ часъ прѣнесатъ всичкитѣ дини. Питамъ: тѣзи маймуни не сж ли умни? Умни сж, защото като дойде плантаторътъ, нищо не намира, всичкитѣ дини сж изчезнали. Казвате: грѣбова да бждемъ умни хора, да се осигуримъ. Казвамъ: и маймуникѣ сж умни. Плантакторътъ насади тѣ, а тѣ прѣнесатъ всичко. Да, но втори пжтъ, като насади, той дойде съ пушката си, а тѣ всички бѣгатъ. И пѣтелътъ втори пжтъ вече не кукурига, докато не изяде сиренето.

Та, сега азъ говоря за онѣзи, у които се е пробудило Божественото съзнание. Нѣкои казватъ: е, така му скимнало, така говори. Не, ние не говоримъ така. Има единъ великъ законъ вътрѣ въ насъ, койго опрѣдѣля нашитѣ мисли, нашитѣ чувства и нашигѣ дѣйствиа. И когато ние постъпваме споредъ този законъ, виждаме, че има нѣщо, което ни ръководи. Туй, което ни говори е толкова красиво! И когато заговори то на единъ човѣкъ, въ каквото положение и да е, кадѣто и да е, той нѣма да изгуби присѣтственето на духа си.

„И ако“, казва Христосъ, „чрѣзъ Духа Божий изпращамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие“. Питамъ сега: Христосъ, или пъкъ вие, изпращали ли сте всички бѣсове отъ васъ? Стврѣмненната медицина поддържа, че въ човѣка има много зародиши, които седятъ, чакатъ благоприяни условия, за да се развиятъ. Лойдатъ ли благоприятните условия и тѣ почватъ да се развиватъ. Запримѣръ, ти мислишъ, че си много честенъ човѣкъ, казвамъ: какъ, азъ съмъ честенъ човѣкъ. Моята майка, моятъ баща, дѣдо бѣха честни хора! Случва се, обаче, единъ день Провидѣнието те из-

питва. Ти изгубвашъ всичкото си състояние, дѣцата, жената ти гладни седятъ. Служишъ при своя господарь, но единъ день гледашъ касата му пълна съ злато, седи отворена прѣдъ тебе. Казвашъ: е, моятъ господарь е богатъ. Вземешъ, панъднишъ си торбата. Питамъ: гдѣ е твоята честность? Гдѣ става прѣстѣпленіето? — Прѣдъ пълната каса Прѣдъ празната каса нѣма честность, нѣма прѣстѣпленіе. Може ли човѣкъ да обере една празна каса? — Не може. Сега се явяватъ и други пороци. Виждашъ ти единъ добъръ човѣкъ и искашъ да го спънешъ. Има такива хора, които искатъ да спънатъ нѣкого И мжже, и жени има такива, и слуги и господари има такива Въ трена, въ едно купе пътуватъ двама души. Единиятъ държи една чанта и къмъ една близка станция казва на другия: господине, моля ти се, азъ ще слѣза за малко, имамъ да си свърша една важна работа, затова ще оставя да ми подържита тази чанта, въ която имамъ нѣкои скъпоцѣнности. Но, този господинъ билъ апашъ. Той открадналъ отъ нѣкъмъ чантата и като разбралъ, че го прѣслѣдватъ ледекиви, слеза на станцията и имъ казва: „Моля ви се, господа, азъ ще ви кажа кой е открадналъ чантата“. Питамъ: какъ ще докажешъ, че не си ти? Тази постѣпка честна ли е? Не е честна. Често има такива хора, които оставятъ своята чанта на прѣстѣпления да я държатъ нѣкои добри, благородни хора. Туй Божествено ли е? Не е. Защо въ този господинъ да нѣма доблѣстѣта да каже: господа, тази чанта азъ я взехъ. Прѣстѣпленіето е мое, и споредъ закона приемамъ всичко. Ето ме! Защо да не се изкаже, а туря другитѣ

въ прѣстѣжлението? Туѣ е хитростъ. Всичко това, което изнасямъ е лошо, но въ всѣкидневния ви животъ това е една малка язва, азъ я виждамъ. Гледамъ, нѣкой дойде при мене, почва да се върти насамъ-натамъ, шава. Казвамъ му: чакай, не бързай да ми говоришъ, защото ако бързашъ, ще кажешъ нѣкоя лъжа. Питамъ ви: гдѣ е вашиятъ Господъ? Идешъ нѣкъдѣ, нѣкой ти каже: хайде да се махнешъ отъ дома ми! Нѣкой ми каже: да се махнешъ отъ земята! Казвамъ: тази земя отъ баща ти ли е? Ако трѣбва да ме изпядятъ, ще ме изпядятъ отгорѣ, отъ небето. Както сж ме изпратили, така и ще ме извикатъ. Никой не може да ме изпяди, освѣнъ онзи, който ме изпратилъ. Въ единъ пансионъ живѣятъ все сирачета и ставатъ граждани на този пансионъ. Идва едно ново сираче между тѣхъ, а другитѣ пансионери казватъ: пхъ, този готованко! — недоволни сж отъ него. Той билъ готованко, а другитѣ не сж готованци! Азъ гледамъ, и вие тукъ постапвате по сжщия начинъ. Дошла нѣкоя нова сестра, казватъ: готованка! Че гдѣ е вашиятъ моралъ? Туѣ не е философия, не е разсѣждение. Нека и тя присѣтствува тѣй, както и ние. Азъ говоря прѣдъ Бога. Азъ не говоря за човѣшкитѣ общества, но когато дойде да разсѣждаваме по Бога, когато прилагаме закона на Любовта, трѣбва да кажемъ: волята Божия е да участвуваме всички на трапезата на Любовта. И този, който е дошълъ пръвъ, и този който е дошълъ послѣденъ, всички трѣбва да седнемъ на тази трапеза. За всѣки има отредено мѣсто да седне.

Казва Христосъ: „Ако чрѣзъ Духа Божий

изпихдамъ този бѣсъ, настанало е на васъ царството Божие“. И сега, Христосъ казва, на всички : „Въ мое име изпѣдете всичкитѣ бѣсове“. Кажете : „Въ името на Любовта Божия ние ви заповѣдваме сега, или да я възприемете, или да си вървите — нищо повече! Ако не можете да възприемете тази Любовъ, вие не можете да служите на Бога. Заповѣдваме ви въ името на тази Любовъ да си вървите въ вашето царство, отгдѣто сте дошли“. Има ли нѣщо лошо въ това? — Нѣма нищо лошо.

Та, казвамъ : отъ духовнитѣ хора се изисква една правилна философия. Нѣкой казва : азъ изгубихъ вѣра въ хората. Не, ти си изгубилъ вѣра въ себе си. Азъ не съмъ срѣщналъ до сега въ България нито единъ святъ човѣкъ, а се изискватъ святи, святи хора. Изискватъ се хора, които слѣдъ като изгубятъ паритѣ си, слѣдъ като изгубятъ всичко въ живота, да иматъ радостъ въ душата си, че сж извършили волята Божия и да върватъ, че никога нѣма да осиромашеятъ. Всичко, което може да се вземе отъ единъ човѣкъ, е външно. Да се служи на Бога, това е единъ великъ актъ, едно велико разбиране! Нѣкой казва : човѣкъ не трѣбва да бѣде мекушавъ, а трѣбва да носи ножъ. Е, хубаво. страхливко, не си ли ти, който носишъ ножъ, който проповѣдвашъ насилието? Отидешъ при бакалина, искашъ 2 кгр. захаръ на вересия, той казва : на вересия не давамъ. Покажешъ му револверъ, даде ти захаръ. Покажешъ му единъ наполеонъ, даде ти захаръ. Силата ти вжтрѣ въ тебе ли е? — Не е въ тебе. Силата ти е въ револвера, силата ти е въ наполеона. Така всѣ-

ки може да бѣде силенъ. Не, азъ бихъ желалъ да те видя юнакъ безъ кобуръ, юнакъ безъ пари, юначеството ти да седи въ твой умъ, въ твоето сърце, въ твоята свещена воля, въ твоята велика и благородна душа, въ твой мощенъ и силенъ духъ. Това е човѣкътъ, отъ който сѣ изпждени всички бѣсове, и който изпълнява волята Божия. Отъ това се нуждаятъ и млади, и стари.

Ако не приложите туй учение, всичката наука, която изучавате, ще бѣде една лъжа, но ако го приложите, ще имате една свещена наука: и философията, и педагогията, и химията, и физиката, и геологията, и астрономията, всички тѣзи науки ще се осмислятъ, и ще ви дадатъ единъ великъ потокъ да изучавате живота. Но, трѣбва да да се приложи туй учение, а да не казвате, че за въ бѣдеще ще се приложи. Не, отъ днесъ казва Христосъ: „Въ името на моята Любовь ще изпжда всички бѣсове отъ васъ“. Този Христосъ не е вѣнъ отъ васъ, азъ Го виждамъ, че Той говори вътрѣ въ васъ. Ще каже нѣкой: ама безъ пари може ли да се живѣе, безъ кобури може ли да се ходи? Хубаво, то е тѣй, паритѣ сѣ едно удобство, но ако е права тази философия, че безъ пари не може да се живѣе, питамъ: птицитѣ сѣ пари ли живѣятъ, пчелитѣ въ кошеритѣ сѣ пари ли живѣятъ, ангелитѣ сѣ пари ли живѣятъ, Господъ сѣ пари ли живѣе? Казвате: простаци сѣ тия хора, които могатъ безъ пари да живѣятъ. Може, може, парата е само символъ на Мѣдростъта Мѣдростъта трѣбва да употреби тѣзи пари. Разумниятъ човѣкъ може да живѣе и безъ пари. Разумността е неговото богатство.

Христосъ казва: „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изпнждамъ бѣссветѣ, настанало е на васъ царството Божие“. Азъ не ви говоря за вашитѣ пари, но изобщо паритѣ сж идолопоклонство. „Щомъ имате моята Любовь“, казва Христосъ, „мнитѣ съ-кровища ще бждатъ отворени заради васъ. Ако азъ имамъ тази свещена Любовь къмъ васъ, вашиятъ домъ ще бжде отворенъ заради мене“. Туй може да го провѣрите. Имате ли тази свещена Любовь, навсѣкждѣ пятътъ ви ще бжде отворенъ. Вие имате една велика наука и трѣбва да вѣрвате, разумни трѣбва да бждете, и воля трѣбва да имате.

Значи, най-първото нѣщо: ще се научите да мислите право и да постѣпвате право въ живота си. Всѣка постѣпка на човѣка трѣбва да бжде любовна, въ него трѣбва всѣкога да изпнква Божественото. Така Господъ иска, така е казалъ Господъ, такава е Неговага воля. Туй е жертвата. Ако ония свѣтски хора отиватъ да жертвуватъ живота си за своето отечество, защо азъ да не жертвувамъ живота си за онова великото въ свѣта, за Бога и да кажа при всички случаи въ живота си: такава е волята Божия! Слѣдователно, ако ние разрѣшимъ онзи великъ въпросъ на жертвата, царството Божие ще бжде въ насъ.

Казвамъ ви сега: направете опити! Имате болести, имате безпаричие, имате нѣкакъвъ споръ, недоразумѣния, имате неприятности съ синове и дѣшери, ето ви хиляди начини да опитате волята си. Сегашниятъ свѣтъ е толкова богатъ за опити! Само разумнитѣ хора трѣбва да правятъ опити. И, ако въ насъ живѣе Божествената Любовь, ще

провѣримъ, че този законъ работи, но трѣбва правилно да постъпваме.

Казва Христосъ: „Ако азъ чрѣзъ Духа Божий изниждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие“.

Сега азъ желяя и за васъ да настане това царство Божие и да бъдете свободни граждани на това царство.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 19 октомври, 1924 г.

РАЗДАЙ ВСИЧКО!

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароожу № 21.

РАЗДАЙ ВСИЧКО!

И нѣкой си голѣмецъ Го попита и рече : «Учителю благи, що да сторя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ?»

Ето едно умно запитване. Самото запитване показва, че този богатъ и младъ човѣкъ е билъ уменъ. Той не задава на Христа въпроси, какъ може да бѣде ученъ, какъ може да бѣде силенъ, но Му задава въпроса, какъ може да наслѣди вѣчния животъ.

Вие пъкъ сега може да си зададете въпроса: защо този богатиятъ човѣкъ е запиталъ Христа именно това? — Интересувалъ се е. За да се зададе единъ въпросъ, може да има нѣколко подбудителни причини, най-малко три подбудителни причини. Нѣкой казватъ: попитай ме нѣщо, за да те позная. какъвъ си. Всѣкога, когато запитваме нѣщо, този, който запитва, по запитването се познава какъвъ е; и този, който отговаря, се познава по отговора, какъвъ е.

Съврѣменнитѣ хора поставятъ всички нѣща въ свѣта тѣй, като че нѣматъ никаква връзка помежду си, а тѣ не знаятъ, че постоянно запитватъ. Запримѣрь, тѣ запитватъ: защо азъ страдамъ, азъ ли съмъ най-голѣмиятъ грѣшникъ, защо тази сиромашия върви по стѣпикитѣ ми, защо боледувамъ, защо въ това сполучвамъ, въ онова не сполучвамъ? И слѣдъ всичко това питамъ: защо

този богатиятъ момъкъ запитва така Христа? Питамъ ви азъ? кой въпросъ е по-важенъ, вашиятъ, или неговиятъ?—Неговиятъ, разбира се. Е, защо страдате. Ако сте при турцитѣ и ги запитате защо страдате, тѣ ще ви кажатъ: страдашъ, защото си серсеминъ и будала. Обаче, ако запитатъ насъ, културнитѣ хора, защо страдаме, ние нѣма да отговоримъ така. Ние ще отговоримъ: понеже не сме спасили законитѣ на природата, понеже сме направили нѣкакви опущения, благодарение на тия опущения страдаме. Слѣдователно, като изправимъ тия опущения, като загладимъ грѣшкитѣ си нѣма да страдаме. Но, источнитѣ народи сж особени въ своитѣ схващания. Прѣди нѣколко врѣме единъ приятелъ ми разправяше единъ арабски анекдотъ. Той е слѣдующиятъ. Когато Господъ създалъ свѣта и всички животни, опрѣдѣлилъ на всѣко животно да живѣе по 50 години: на човѣка опрѣдѣлилъ 30 години, на магарето — 30 години, на кучето — 30 години и на маймуната пакъ 30 години. Единъ день Господъ повикалъ магарето и го запиталъ: „Ти благодарно ли си отъ 30 тѣ години?“ — Е, Господи, не искамъ да живѣя 30 години, много ми сж! Този бой, тѣзи подигравки, които се сиятъ върху ми, тежко е да ги нося 30 години, намали ги малко — поне на половина. Вземи 15 години“. Понеже човѣкътъ билъ царь, живѣлъ добръ, казалъ: „Господи, азъ съмъ царь, ще управлявамъ дълго врѣме, дай на мене тѣзи 15 години“, Той ималъ 30 години, и като взелъ 15 години отъ магарето, станали му 45 години. Послѣ Господъ извикалъ кучето и го попиталъ: „Ти довольно ли си отъ твоитѣ 30 години?“ —

Много ми сж тия 30 години, да ходя да се ски-тамъ натукъ-натамъ, да зъзня на студа, посъкрати ги малко“. Съгласилъ се Господъ, взелъ 15 години отъ живота на кучето и пакъ ги далъ на човѣка, та му станали 60 години. Най-послѣ Господъ извиква и маймуната: „Ти благодарна ли си, че ще живѣешъ 30 години?“ — Не, не искамъ, Господи, да бжда подигравка на свѣта, да ме каратъ да се качвамъ и да слизамъ отъ върлинитѣ, много ми сж тия години, посъкрати ги малко. И отъ нея взелъ Господъ 15 години, та ги далъ на човѣка. Затуй животътъ на човѣка се продължилъ по-вече, отколкото на другитѣ животни. Питамъ сега: какво искалъ да каже този, който е създалъ анекдота, каква идея е скрилъ въ него? Ако питате турцитѣ, защо страдатъ хората, тѣ казватъ, че хората страдатъ, защото сж серсеми. Отъ този анекдотъ, споредъ арабитѣ, до 30 годишната си възраст човѣкъ живѣе добъръ човѣшки животъ; отъ 30 годишната си възраст нататкъ, до 45 години живѣе магарешки животъ; отъ 45—60 годишната си възраст живѣе кучешки животъ, а отъ насетнѣ — маймунски. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които е взелъ на заемъ отъ магарето, казватъ: е, отъ магарето си взелъ. Като дойдатъ въ живота на човѣка много страдания, казватъ: е, отъ кучешкия животъ си взелъ, нищо, ще теглишъ. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които взелъ отъ маймуната, казватъ: е, отъ маймуната си взелъ, ще се подиграватъ всички хора съ тебе, но и това ще прѣтърпишъ. Истинската философия на живота седи въ това: ако постъпваме споредъ ума на магарето, ще носимъ послѣдствията на магарешкия

животъ; ако постъпваме споредъ ума на кучето; ще носимъ послѣдствията на кучешкия животъ, ако постъпваме споредъ ума на маймуната, ще носимъ послѣдствията на маймунския животъ. Значи, всѣки единъ животъ се обуславя отъ степенъта на вътрѣшната интелигентность, т. е. отъ съзнанието, което човѣкъ има. Магарето е магаре, понеже се спрѣло на този уровень на развитие. Най-напрѣдъ Господъ го направилъ съ много малкъ рѣстъ и било смирено, но послѣ то поискало да не остава тѣй незабѣлзано, поискало да има голѣма форма, да бѣде гласовито, и да разрѣшава важни философски въпроси. И дѣйствително, то разрѣшило всички въпроси, понеже днесъ все за него се говори. Дѣто и да отидешъ, все за него са разправятъ. Да, но то е станало магаре, понеже е измѣнило Божествения планъ.

Този голѣмецъ идва при Христа и Му казва: „Учителю благи!“ Христосъ го пита: „Защо ме наричашъ благъ? Благъ е само единъ Богъ“. Христосъ му показва пѣтя, за да наслѣди вѣчния животъ. За да наслѣдимъ вѣчния животъ трѣбва да се освободимъ отъ всички онѣзи спѣнки за постигане на този животъ, т. е. до тогава, докато човѣкъ е свързанъ съ хората и чака тѣ да му покажатъ пѣтя, тѣ да му покажатъ това-онова, тѣ да го подигнатъ, той не може да намѣри вѣчния животъ. Значи, докато си свързанъ съ хората, не можешъ да намѣришъ пѣтя. Ти, като този богатиятъ, ще отидешъ при Христа и ще Го питашъ, какъ да наслѣдишъ вѣчния животъ. Този богатиятъ се приближава до Христа по човѣшки я Му казва: „Учителю благи!“ „Защо ме наричашъ благъ?“

Само Богъ е благъ. Важенъ е този принципъ, който трѣбва да залегне въ нашитѣ души, че само Богъ е благъ. Ако ние признаваме само Бога за благъ, тогава ще настѣпи вѣчния животъ, но по-неже ние сравняваме хората, който е по-вече, и който по-малко благъ, ние се заблуждаваме. Ако искаме да разрѣшимъ въпроситѣ въ свѣта, тѣ тѣй палеативно не се разрѣшаватъ. Има извѣстни погрѣшки въ свѣта, които се поправятъ постепенно, но има погрѣшки които се поправятъ изведнѣжъ. За-примѣри, има нѣкой, който пуши тютюнъ, и постепенно, всѣки день съкращава цигаритѣ, докато най-послѣ се откаже съвсѣмъ. Нѣкой пъкъ каже, и изведнѣжъ свѣрши, отсѣче — прѣстава да пуши. Вие казвате не, постепенно ще намаляваме цигаритѣ, човѣкъ не може изведнѣжъ да се поправи, постепенно трѣбва. Да, това е единиятъ методъ.

Христосъ се обръща къмъ богатия и му казва: „Добрѣ, ти знаешъ заповѣдитѣ, но на четири нѣща трѣбва да обрнешъ внимание — да не прѣлюбодѣйствуваешъ, да не убивашъ, да не крадешъ, да не лъжесвидѣтелствуваешъ. Прѣлюбодѣянieto е нечистота, то е единъ грѣхъ по отношение самаго себе, по отношение своята душа. Щомъ прѣлюбодѣйствуваешъ, ставашъ нечистъ, а при нечистия животъ вѣчниятъ животъ не може да дойде. Вториятъ грѣхъ е да не убивашъ. Убийството е нѣщо външно, то значи да махнешъ противника си. Третиятъ грѣхъ е да не крадешъ. Да крадешъ, това е желанието у човѣка да взима чуждото, да го внесе въ себе си. Да не лъжесвидѣтелствуваешъ, то значи да не се стремишъ да закриешъ всички свои грѣхове. При тия грѣхове ти опетнявашъ себе си. Всички грѣхове започватъ почти отъ тия четири

основни грѣшки. Този голѣмецъ казва на Христа: „Всичко това съмъ спазилъ отъ младини, какво още да сторя?“ Христосъ му отговорилъ: „Още едно ти не достига. Иди, продай всичкото си имане, и го раздай на сиромаситѣ“. То значи: ти си се научилъ до сега само да взимашъ, а законътъ е, че трѣбва и да давашъ.

Сега, този въпросъ — какво трѣбва да направя, за да наслѣдя животъ вѣченъ — всѣки единъ отъ васъ трѣбва да си го зададе. Оѣзи пъкъ отъ васъ, които иматъ вѣчния животъ, трѣбва да си зададатъ въпроса: какво трѣбва да правя, за да запазя вѣчния животъ? Но, слѣдъ това има и трети въпросъ: какъ човѣкъ да използва този животъ въ онзи Божественъ смисълъ, който е скритъ вътрѣ въ него, защото за това е дошълъ на земята. За да могатъ тия въпроси да се разрѣшатъ правилно, човѣкъ трѣбва да проучи своето съзнание. Вие може да попитате съврѣменнитѣ хора за едно тѣхно състояние, за едно тѣхно дѣйствие, за едно тѣхно чувство, или за една тѣхна постѣпка, дали сж прави или криви, тѣ не могатъ да ги опрѣдѣлятъ. Нѣщата, обаче, вътрѣ въ нашето съзнание, сж точно опрѣдѣлени. Човѣкъ никога не може да направи една постѣпка, каквато и да е тя, и да не му се каже, дали тя е права, или не. Той въ себе си знае, дали стѣпката, която е извършилъ е права или крива. Онѣзи които наблюдаватъ отвннъ, може да иматъ криви понятия за насъ, но ние самитѣ никога не можемъ да имаме криво понятие. Опасността въ съврѣмения животъ е тамъ, че ние нѣкой пѣтъ подцѣняваме своитѣ лоши постѣпки, а нѣкой пѣтъ подцѣняваме своите добри постѣпки. Това сж двѣ опасно-

сти, защото лошата постъпка сама по себе си трѣбва да се изправи, а цѣната на добрата постъпка никога не трѣбва да се понижи. Всѣко нѣщо си има своята цѣна. Една постъпка е дадена сила въ свѣта, и отъ нея ти не можешъ да извадишъ нѣщо повече отъ това, което тя съдържа въ дадения случай.

Вѣчниятъ животъ, това сж извѣсни условия, при които човѣшкиятъ духъ може да се развива. При обикновения животъ всичко онова, което имате, ще го изубите, ще го изиграете, а при вѣчния животъ всичко онова, което имате, ще го запазите за себе си.

Сега, мнозина запитвагъ: ние не трѣбва ли да живѣемъ? Да, съгласенъ съмъ, че трѣбва да живѣемъ, но какъ трѣбва да живѣемъ, въ какво седи истинскиятъ животъ? Вземете, запримеръ, какви трѣбва да бждатъ отношенията между двама приятели? Всѣки отъ васъ знае, какви трѣбва да бждатъ отношенията между двама приятели, какви трѣбва да бждатъ отношенията между господаръ и слуга, какви трѣбва да бждатъ отношенията между учителъ и ученикъ. Отношенията между господаръ и слуга не сж само отношения на заповѣди и изпълнения. Между господаръ и слуга пакъ има благородни отношения. Отношенията между учителя и ученика не сж само прѣподаване и учене на уроци. Това сж само потици, които свързватъ двѣ души, дошли на земята. Нѣкой пжтъ ние казваме, че ученикътъ може да стане учителъ, и учителътъ може да стане ученикъ. Това е право, може така, но има единъ законъ, който опрѣдѣля нѣщата по слѣдния начинъ: висшето никога не може да стане

ученикъ на нисшето, и нисшето никога не може да стане учител на висшето — нищо по-вече! Туй е строго опрѣдѣлено, и вие никога не можете да измѣните тия нѣща. Отъ грѣха човѣкъ може да се учи, но отъ грѣха човѣкъ да стане учител е невъзможно. Ние казваме за нѣкого: той е лошъ човѣкъ, но единъ день той може да стане даже и светия, Учител на свѣта. Не, той никога не може да стане светия. да стане Учител на свѣта. Ако по този законъ единъ лошъ човѣкъ може да стане добъръ, то, кязано е още въ старо врѣме, може ли отъ онзи изворъ, отъ който изтича мѣтна вода, едновременно да изтича и бистра вода? Ние знаемъ, че всички онѣзи извори, отъ които изтича мѣтна вода сѫ плитки, а всички онѣзи извори, отъ които изтича бистра вода, сѫ дълбоки. Слѣдователно, по сѣмъ законъ ние опрѣдѣляме: всички хора, които грѣшатъ, изтичатъ отъ плитко, тѣ сѫ вплетени въ материята, или, казано друго яче, тѣ разсѣждаватъ по човѣшки върху нѣщата. Тѣхното съзнание не е пробудено, тѣ не живѣятъ Божественъ животъ.

Този богатиятъ човѣкъ билъ уменъ, той задалъ единъ въпросъ на Христа, но слѣдъ това си отива тѣженъ. Казва си: трудна задача е тази! Казва Христосъ: „Колко трудно ще се спасятъ богатитѣ хора!“ Защо ще се спасятъ трудно? — Понеже не сѫ готови да направятъ жертва, която изисква вѣчниятъ животъ.

Тогавъ Христосъ казва: „Невъзможното за човѣка, за Бога е възможно“. Този богатиятъ човѣкъ не бѣше въ едно безнадежно състояние, за да не може да изпълни това, което Христосъ му

каза. Той наричаше Христа „Учителю благи“ и казваше, че изпълнилъ четиритѣ положения на Мойсеевия законъ, т. е. надвилъ на всички слабости въ човѣшкия животъ, но когато Христосъ му казва, че въ него има възможность да побѣди и туй послѣдното, въ него се забѣлѣза една неготовность.

Всички съвременни християни сте именно въ тази послѣдна стадия. Вие знаете, че Христосъ е благъ, четиритѣ заповѣди на Мойсея сте изпълнили, но като дойде до послѣдната, че трѣбва да ликвидирате, спирате се и казвате: мога ли да раздамъ всичкото си имане, мога ли да бѣда толкова серсееинъ, че да ми се смѣятъ хората? Затуй отъ всички се изисква едно будно съзнание, едно правилно разбиране на тази вжтрѣшна философия на живота. Туй, което ни спѣва сега, то е, че ние повече се занимаваме съ своитѣ наслѣдствени чѣрти, мислимъ за баща си, за майка си, за дѣда си, за баба си: какви въпроси сж разрѣшили, но точно за себе си не мислимъ. Когато дойде да разрѣшаваме нѣщо за себе си, ние минаваме бѣгло, не се спираме върху своя духъ, върху своята душа, върху своя умъ и върху своето сърце, и ако даже се спремъ, ние се спираме върху туй, което обществото изисква. Ние сме толкова повърхностни! Запримѣръ, нѣкой иска да стане пръвъ министъръ въ България. Това е единъ вжтрѣшенъ стремежъ, но повърхостенъ. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ. Това е единъ вжтрѣшенъ стремежъ но повърхостенъ. Не, въ човѣшката душа има вложено нѣщо по-дълбоко отъ това, което ти искашъ: да стенишъ пръвъ министъръ.

И тъй, основниятъ въпросъ, първиятъ въпросъ, който още не сте разрѣшили, то е, че вие още не сте познали, кой е благъ въ спѣта, т. е. нѣмате още онази мѣрка, съ която можете да мѣрите човѣшкитѣ отношения. Вземете, запримѣръ, двѣ окултни общества, или едно спиритическо и едно теософско общество, по какво се различаватъ тѣ, иматъ ли нѣкакво съществено различие? Единъ спиритистъ има душа, и единъ теософъ има душа, единъ спиритистъ има духъ, и единъ теософъ има духъ; единъ спиритистъ има умъ, и единъ теософъ има умъ; единъ спиритистъ има сърце, и единъ теософъ има сърце; единъ спиритистъ има воля, и единъ теософъ има воля. Имали нѣкакво съществено различие между тѣхъ? Вие лесно можете да направите единъ теософъ спиритистъ, и единъ спиритистъ теософъ. Азъ наричамъ това „законъ на боядисване“. Азъ мога да направя когото и да е отъ васъ, какъвто искамъ: синъ, зеленъ, червенъ — мога да му дамъ каквато краска искамъ. Ами когато нѣкой стане или съдия, или правникъ, или учителъ, или професоръ, или какъвъ и да е, по какво се различаватъ тѣ? — По нищо. Това е само една боя, единъ етикетъ, който като се смѣни, нищо не остава отъ него. Слѣдователно, когато започнете да разрѣшавате истински въпроситѣ, вие ще снемете всички етикети. Вие ще се поставите въ онова първоначално състояние, въ което се намира вашия духъ, вашата душа, вашия умъ и вашето сърце. Вие ще отстраните всички онѣзи отношения, които съществуватъ между хората и васъ. Тѣ сж лъжливи. Нима азъ ще се занимавамъ съ това, кой какво пише въ вѣстниците:

че ме хвалили, че ме корили? Това сж празни работи! Това, че ме хвалили, азъ го наричамъ граматическо подигане. Запримѣръ, пишатъ на дъската: Иванъ е добъръ. Може ли Иванъ на дъската да стане добъръ? Дойде прѣди нѣколко дни при мене единъ приятель и ми разправяше, че единъ ученикъ написалъ на дъската прѣдъ своя учитель слѣдното изречение: черната дъска е комета. Да, като изречение, граматически то е право, но логически и безсмислено. Слѣдователно, нѣщата граматически сж прави, но логически не сж прави. То значи, че по форма тѣзи нѣща иматъ връзка. думитѣ въ тѣхъ граматически сж наредени правилно. Та, ние, съврѣменнитѣ хора, разсждаваме все граматически. Туй наричамъ „буквата на закона“. Казватъ: тия думи сж наредени граматически правилно. Да, но не всѣкога граматически нареденитѣ думи сж правилни. Когато пишатъ на дъската, че нѣкой е добъръ, въ дѣйствителностъ той не е всѣкога добъръ. Доброто никога не може да се напише на черната дъска. Казваме: бѣлиятъ платъ. Да, но бѣлиятъ платъ не може да се напише на дъската. Слѣдователно, онова, което въ нашия животъ е сжщинско, не може да се изкаже. Ако вие ме запитате, обичашъ ли ме, или не, граматически мога да ви кажа: обичамъ ви. Това е едно правилно граматическо изречение, но обичъта съ думи не се изказва. Какво разбирате вие подъ думата „обичъ“. Единъ разбира едно, другъ — друго. Казва нѣкой: обичашъ ли ме? — Обичамъ те. Е, тогава погледни ме малко. Дѣтето казва на майка си: мамо, обичашъ ли ме? — Обичамъ те. Е, ако ме обичашъ, дай ми крушки. Дѣщерята пита баща

си: татко, обичашъ ли ме? — Обичамъ те. Купи ми тогава шапчица, обуца или нѣкоя книжка. Въ какво седи обичъта: въ книжчицата ли, въ шапчицата ли, въ дрехитѣ ли, или въ това-онова? Попитайте едно дѣте, въ какво седи обичъта? И то ще ви каже нѣщо, но философското разрѣшение не е тамъ. Кажете ми вие, какво е философското разрѣшение на обичъта? Е, казватъ, при обичъта имало нѣкакви вибрации на сърцето. Добрѣ, тѣзи вибрации ти опиталъ ли си ги, виждалъ ли си ги? Гдѣ сж инструментитѣ, съ които си ги опиталъ? Колко трептения прави сърцето ти при тази обичъ? Ама тази дума „обичъ“ имала съдържание. Хубаво, гдѣ е нейното съдържание? Азъ не виждамъ никакво съдържание. Това сж символи, съ които ние си служимъ. Въ дадения случай, когато азъ произнасямъ думата „обичъ“ тя заради мене има толкова съдържание, колкото е опрѣдѣлена въ моето съзнание. Тази дума се произнася безгласно. Гледамъ, нѣкой бѣденъ човѣкъ зъзне прѣдъ мене. Азъ веднага произнеса въ себе си думата „обичъ“ и му дамъ дрехи, обуца, шапка. Това значи обичъ. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ нѣма да говоря, но ще направя нѣщата. Въ духовния свѣтъ е прѣстѣпление да кажешъ нѣщо, което не си направилъ. Ти ще направишъ нѣщата, и тогава ще говоришъ за тѣхъ.

Христосъ запита този младия човѣкъ: ти обичашъ ли своя Учитель? Готовъ ли си да извършишъ всичко заради Него? Учителю благи, Му казваше той. Ако наричашъ Учителя си благъ, трѣбва да бѣдешъ готовъ да извършишъ всичко заради Него. Христосъ го изпита отдалечъ. Този

младиятъ бѣше ученъ човѣкъ, и той отговори на Христа: „Заради Него всичко мога да направя“. Да, по той лѣжеше той не бѣше готовъ. Чистъ съмъ, казваше той, но чистотата се познава. Има нѣщо въ свѣта, което не лѣже. Когато ти си чистъ, и очитѣ ти ще бждатъ чисти, нѣма да сж размжтени. Когато ти си чистъ, и лицето ти ще бжде чисто, свѣтло, нѣма да има единъ цвѣтъ като на керемида, или единъ тъменъ цвѣтъ, като на негръ. Лицето ти трѣбва да бжде свѣтло, отъ него да излиза свѣтлина. Когато си чистъ, очитѣ ти не трѣбва да светятъ като на котка, но да иматъ мека свѣтлина, ясенъ погледъ, отъ тѣхъ да диша туй любовно чувство, че кой какъ те види, да има довѣрие въ тебе. У кучето, запримѣръ, има туй съзнание, че като види нѣкого, маха съ опашката си, радва му се, а като види другиго, свива си опашката и се отдалечава. Защо при първия човѣкъ се радва, маха съ опашката, а при втория си свива опашката? — Защото очитѣ на втория сж страшни.

Та, Христосъ изпитваше този младия човѣкъ и му казваше: „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромаситѣ и ела, та ме послѣдвай! Нали ме наричашъ **У**чителю благи, нали искашъ вѣчния животъ?“ Той не бѣше готовъ, обаче. За да се придобие вѣчния животъ, изискватъ се най-големитѣ жертви. Сега, нѣкои хора разглеждатъ този въпросъ и го прилагатъ до всички. Не, разрѣшението на този въпросъ не се отнася до всички, а само до онѣзи, които искатъ да добиятъ вѣчния животъ. Отидешъ въ нѣкой магазинъ, искашъ да вземешъ нѣкоя хубава дреха, питашъ:

господине, колко струва тази дреха? — 10,000 лв. По-долу не може ли? — Не може, цѣната е опрѣдѣлена. Е, щомъ искашъ хубава дреха, скъпо ще платишъ.

Този младиятъ човѣкъ пита Христа: „Що да сторя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ?“ — Ще разпродадешъ всичко и ще го раздадешъ на бѣднитѣ. Това не се отнася до глупавитѣ хора. То се отнася само до онзи ученикъ, който иска да се домогне до вѣчния животъ. Ами възможно ли е? — То е другъ въпросъ. За нѣкои не е възможно, а за тия, които сж готови, е възможно.

Да допуснемъ сега, че нѣкои иматъ вѣчния животъ. Тѣ трѣбва да си зададатъ втория въпросъ: какво трѣбва да направимъ, за да не го изгубимъ? Тогавя Богъ казва така: „Въ който день сгрѣшишъ, ще изгубишъ живота си“. Значи, въ първата фаза на своя животъ човѣкъ е изучавалъ законитѣ за придобиването на вѣчния животъ. Въ първата глава на Битието се казва, че Богъ създахъ човѣка по образъ и подобие свое. Нѣкои сж изучили законитѣ за придобиване на вѣчния животъ и сж минали напредъ, а Адамъ, който билъ направенъ отъ калъ, пронаднахъ на този първи изпитъ. Сега, при втория изпитъ всички хора изучаватъ условията, законитѣ за спазване на вѣчния животъ. Въ вѣчния животъ вие не можете да рѣжете съ езика си, както искате, не можете да говорите, каквото искате. Нѣкой казва; азъ не съмъ ли свободенъ да говоря, какво искашъ? — Ако правишъ, каквото искашъ, ти ще имашъ опашка, ще имашъ и рога. Когато Господъ създахъ воловетѣ, създахъ ги безъ рога, за да не ги впрѣга

човѣкътъ. Такова било желанието на Бога. Единъ денъ дошелъ дяволътъ при вола и му казва: Гледамъ те, ти си безъ оружие, не можешъ да се бранишъ. Азъ ще ти дамъ едно оружие, рога, но нѣма да мушкашъ съ тѣхъ. Тѣй, по нѣкога само ще си махашъ главата на лѣво, на дѣсно. Волътъ се намѣрилъ въ едно затруднение, но най-послѣ се съгласилъ, направилъ договоръ съ дявола, и той му далъ рогата. Отъ тогава волътъ взелъ да мисли само за рогата си. Слѣдъ това дяволътъ отива при човѣка и му казва: „Слушай, азъ създадохъ въ съзнанието на вола мисълта за рогата, а ти използвай момента, да го впрегнешъ на работа. Затуй волътъ сега го впрѣгатъ на нивата и го бодатъ отзадъ съ остенъ — защото натуку-натамъ главата си маха и все за рогата си мисли. Но, човѣкътъ го впрегналъ. Дяволътъ му далъ оружие да се брани отъ враговетѣ си, но по-голѣмъ врагъ отъ човѣка има ли? Когато паднатъ рогата на единъ волъ, той си охлузва главата отъ хомота и не може да оре, не може да го впрѣгатъ. Дяволътъ направилъ и съ човѣка единъ договоръ. Казва му: „Азъ ще ти дамъ това изкуство, да впрѣгашъ вола, но съ едно условие: слѣдъ като волътъ оре дълго врѣме нивата ти, ще го заколишъ и пастърма отъ месото ще направишъ, а отъ кожата му — царвули“. Съ това дошли грѣховеѣ за човѣка.

Слѣдъ това дяволътъ отива при коня, който до това врѣме билъ свободенъ, не знаелъ да рита, и му казва: „Ти си изложенъ на голѣми опасности, нѣмашъ оружие да се бранишъ, искашъ ли да ти дамъ такова?“ Конятъ знаелъ, какъ пострадалъ волътъ и му казалъ: „Не, рога не искамъ“.

„Не, не“, казва дяволътъ, „волътъ бѣше серсе-минъ малко, затуй му дадохъ рога, но на тебъ ще дамъ друго оръжие. Ще ти дамъ изкуството да риташъ съ заднитѣ си крака“. До тогава коньтъ ималъ петъ прѣста. „Не, съ петъ прѣста не е хубаво, азъ ще прѣвърна краката ти въ юмрукъ, та да риташъ съ тѣхъ и така да се бранишъ. Може ли така? — Може. И гѣй, създалъ той това нѣщо, приспособилъ коня къмъ ритане. Отъ тогава коньтъ взелъ да мисли все за заднитѣ си крака. Отива дяволътъ при човѣка и му казва: „Азъ създадохъ у коня условия да рита, да мисли все назадъ. Иди му тури отпрѣдъ гемъ и юларъ“. Тѣй ли? Ето защо коньтъ все назадъ рита, а главата му все гемъ и самари поси.

Та, и ние, съврѣменнитѣ хора, бодемъ като воловетѣ съ роги, но ни туратъ хомотъ, и ритаме като конетѣ, но носимъ юзди и самари. Зная, казва нѣкой, да бода. Да, ще бодишъ, но като воловетѣ ще орешъ на нивата. Зная да ритамъ. Да, ще риташъ, но като коня ще носишъ юларъ и самаръ. Питамъ, обаче: туй положение въ свѣта освобождава ли ни отъ всички нѣща, въ които сега се намираме? Въ сегашния си животъ ние трѣбва да разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ — трѣбва да извоюваме своята свобода. Не е въпросъ за страданията, но въпросътъ е, азъ свободенъ ли съмъ? Първото нѣщо, ние трѣбва да извоюваме свободата на нашия умъ. Вие си седите, а нѣкоя мисль ходи изъ вашия умъ, и постоянно ви безпокои. Гдѣ е вашата философия, гдѣ е вашиятъ законъ, гдѣ е вашиятъ Богъ? Мислите ли, че Богъ, който е толкова уменъ, който е създакъ свѣта, че

не ви е далъ възможности да прѣвъзможнете една ваша слабостъ? — Вложилъ е. Нѣкой иска да прѣвъзмогне нѣкоя своя слабостъ и вземе да чете Библията, или книгата на нѣкой моралистъ, да види какво се казва тамъ, а забравя да се справи съ Божественото въ себе си и да види, какъ трѣбва да постъпи въ дадения случай. Тѣй че, ако искаме да разрѣшимъ нѣкой важенъ въпросъ, трѣбва да се справимъ съ Божественото въ себе си. Питамъ: животнитѣ, които нѣматъ никаква книжнина, какъ се справятъ съ своитѣ въпроси? Когато една котка, или друго нѣкое животно заболѣе, то веднага отваря своята вѣтрѣшна книга, и тамъ намира нѣкои трѣви, съ които се лѣкува. Тѣ сами се справятъ. Така можете и вие сами да се справяте“.

И тѣй, първата работа въ живота ни е да се справимъ съ Божественото въ себе си. Ние сме дошли до тази фаза. Всичко външно, което имаме, е единъ потикъ. То ни най-малко не уронва престижа на сегашнитѣ учени хора. Първо ние трѣбва да направимъ една справка съ себе си, и слѣдъ това да се справимъ съ опитноститѣ на другитѣ хора. Това, което сж казали нѣкои философи, моралисти, то е само едно допълнение на туй, което ние знаемъ.

Вѣчниятъ животъ ще внесе една красота въ насъ. Мнозина казватъ, че иматъ вѣчния животъ въ себе си. Щомъ имате вѣчния животъ, трѣбва да имате разбирателство помежду си. Тия хора, които иматъ вѣчния животъ, сж еднородни. Само еднороднитѣ нѣща се привличатъ, а разнороднитѣ се отблъскватъ. Два еднородни ума се привличатъ, два

разнородни ума се отблъскватъ. Двѣ однородни души се привличатъ, двѣ разнородни души се отблъскватъ. Ако двама души се отблъскватъ, значитѣ сж разнородни. Слѣдователно, ако сте разнородни и се отблъсквате, трѣбва да знаете, какво е разнородно у васъ, дали сърцата ви, дали умоветѣ ви, дали дѹшитѣ ви, или духоветѣ ви. Трѣбва знаете, въ какво седи причината на туй разнородство. Неджзитѣ на хората, до извѣстна степенъ, се дължатъ на разнородството на желанията въ тѣхнитѣ сърца. Еднородни трѣбва да бъдете! Въ еднородносттага седи закона на Любовета. Тя прави нѣщата еднородни. Тогава какъ ще се поправи свѣтътъ? — Когато хората станатъ еднородни. Златото и желѣзото еднородни ли сж? — Разнородни. Обаче сегашнитѣ химици и старитѣ алхимици твърдятъ, че желѣзото може да стане еднородно съ златото, т. е. неговитѣ вибрации могатъ да се трансформиратъ. За това трансформиране има начини въ самата природа. Наистина, не всичкото желѣзо, но частъ отъ енергията на желѣзото може да се трансформира въ енергия отъ златото и да влѣзе въ него.

По какво се отличава желѣзото? — То се отличава по двѣ нѣща: по своята твърдостъ (коравина) и по това, че раждяса. То е силно, но същевременно и слабо, защото раждата го разяжда и руши. Нѣкой казва: не, азъ трѣбва да бъда силенъ човѣкъ! Да, но силнитѣ хора рѣжда ги разяжда. Азъ ще ви докажа, че всички силни и мощни хора въ свѣта все ражда ги разяжда. Слѣдователно, нашето спасение не е въ силата. Силата носи въ себе си рѣжда. И тѣй, на

всинаца трѣбва еднородство! Въ този законъ на еднородството ние трѣбва да схванемъ отношенията си къмъ Бога. Този е великиятъ законъ, а не да питаме, дали Богъ ни обича. Този въпросъ, дали Богъ ни обича, тази Любовь на Бога ни е извратила. Това е много казано, нали? Богъ, който е създалъ свѣта, които тѣй щедро ни е далъ блага, всичко това ни изврати. Всичко това, съ което Богъ ни е надарилъ, нашитѣ умъ, сърце и воля, съ всичко това ние злоупотрѣбихме — извратихме се и взехме да се нагрубяваме единъ другъ. Слѣдователно, като не разбрахме Божиата Любовь, ние си създадохме най-голѣмото зло. Но, сега настава другъ единъ законъ: Богъ е влѣзълъ вътрѣ въ насъ, наблюдава всичко, учи ни, какъ да Го възлюбимъ. И когато ние възлюбимъ Господа, Той ще урегулира нашитѣ чувства. Защо трѣбва да възлюбя Господа? — Защото трѣбва да има нѣкой, който да регулира моитѣ чувства. Моитѣ чувства ще се регулиратъ само тогава, когато азъ обикна Господа. Туй е вѣчниятъ животъ. Вѣчниятъ животъ седи въ любовта ни къмъ Бога. Ние ще станемъ безсмъртни, не когато Богъ ни възлюби, а когато ние възлюбимъ Бога. Нѣкои питатъ: възможно ли е да станемъ безсмъртни? — Възможно е. Туй е възможностъ, туй е една привилегия на човѣка, да възлюби Бога. Азъ нѣма да ви казвамъ, какъ трѣбва да възлюбите Бога. Любовта ви къмъ Бога не трѣбва да бѣде като любовта на възлюбения къмъ възлюбената, нито като любовта на майката къмъ дѣтето, нито като любовта на господаря къмъ слугата, нито като любовта на учителя къмъ ученика —

любовта къмъ Бога се отличава съ едно качество: абсолютно довѣрие: Дойдемъ ли до любовта къмъ Бога, обикнемъ ли Го, всѣко съмнѣние трѣбва да се изхвърли. Дойдемъ ли до любовта къмъ Бога, никакви философски разсждения не ни трѣбватъ, защото философскитѣ разсждения се отнасятъ къмъ единъ понисшъ свѣтъ, къмъ земята. Между ангелитѣ нѣма философски разсждения. Е, какви философски разсждения трѣбватъ, за да ви докажа, че съмъ силенъ? Ще почна съ редъ статистически факти да ви доказвамъ, че още отъ прѣди четири поколѣния прадѣдо ми, дѣдо ми сж били пехливани, слѣдователно, и азъ съмъ пехливанинъ. Хубаво, не е ли по-добръ, безъ да взирамъ прадѣдо си, дѣдо си, азъ самъ на ви покажа, пехливанинъ ли съмъ. Ще кажа още сега: елате четири души тукъ при мене. Ако ги хвана и ги издигна горѣ въ въздуха и ги държа прави като свѣщи, доказвамъ ли, че съмъ пехливанинъ? Прѣди да ги дигна, питамъ ги: познавате ли ме? — Не те познаваме. Дигна ги, държа ги въ въздуха познавате ли ме? — Познаваме те. Така, нѣкой казва, че е добъръ човѣкъ. Казвамъ му: докажи още сега, че си добъръ човѣкъ. Ние имаме единъ, братъ, той е голѣмъ икономистъ, пословиченъ е съ икономията си. Той казва: споредъ мене, не е въ многото даване, въ малкото, но отъ сърце. Да дадешъ 10-15-20 стотинки, но отъ сърце. Че кой не дава 5-10 стотинки отъ сърце? Петъ, десетъ стотинки, това било даване! Ами защо да не дамъ всичкото, и пакъ отъ сърце? Щомъ възлюбя Господа, азъ ще дамъ всичкото си имане и то пакъ отъ сърце. Това е любовь! Това е законъ. Гос-

подъ нѣма да каже: дай всичко! Но щомъ азъ възлюбя Господа, самъ ще раздамъ всичкото си имане. Че туй е единъ законъ, ще ви докажа. Когато онази младата мома възлюби онзи момъкъ и се ожени за него, тя, за да му покаже, че го обича, му приписва всичкото имане. Баща, който обича сина си, приписва всичко. Господаръ обича слугата си — приписва му всичко. Нѣкой царъ обича нѣкого, приписва му всичко. А вие сега философствувате: азъ мога ли да дамъ всичко? — Мога, защо не? Свѣтскитѣ хора го правятъ, а азъ ще взема да разсждавамъ, дали мога да дамъ. Азъ не умаловажавамъ философията, но има единъ по-ефикасенъ методъ за разсждение. Въ даденъ случай, когато единъ ученикъ иска да разрѣши единъ въпросъ за себе си, той трѣбва да прояви своята любовъ къмъ Бога, трѣбва да прояви Божията Любовъ вътрѣ въ себе си. Той трѣбва да бжде мълчаливъ, но вътрѣ въ себе си, въ сърцето си трѣбва да направи всички жертви. Но, казва той: какъ мога да направя това, азъ имамъ дѣца, жена? Ами че щомъ имашъ дѣца, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Щомъ имашъ жена, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Вие сега ще изкарате друго заключение. Казвамъ: щомъ имашъ една жена, която ти турила гемъ, хомоть, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Щомъ една жена ти турила гемъ, тя не ти е жена. Ако ти е жена, тя трѣбва да каже: ти си свободенъ безъ гемъ, безъ хомоть. Щомъ държи остена, щомъ ти държи юздитѣ, тя не ти е жена, а ти не си свободенъ, ти ученикъ не можешъ да бждешъ. Христосъ тогава ще ти каже тъй. „Когато свършишъ училището при жената си,

щомъ тя единъ день те изтика и останешъ свободенъ, ела при менъ“. А, ще ме изтика. Да, ще те изтика и вѣнъ ще отидешъ. Въ този свѣтъ нѣма вѣрностъ. Туй е една истина. Има изключения, но гдѣ сж тѣзи изключения. Кой мъжъ не е изтикалъ жена си, и коя жена не е изгикала мъжа си? При по-красивата жена, жената изгиква мъжа, при по-красивия мъжъ, мъжътъ изтика жената. Не е ли така? Така е, има изключения, но изключенията сж само при Божествената Любовъ. Щомъ една жена не изтика своя мъжъ, въ нейното съзнание има нѣщо по-високо. Ако въ една жена нѣма туй съзнание, колкого и да се кълне, не ѝ вѣрвай, тя ще изтика своя мъжъ. Турцитѣ казватъ: и да го чуешъ, пакъ не вѣрвай. Колко мъже и жени сж казвали: азъ те обичамъ, до гроба ще ти бъда вѣренъ! И дѣйствително той и е вѣренъ до кога? — Докато жената е красива, докато има парици. Щомъ изгуби красотата, щомъ изгуби парицитѣ, изтикава я чавѣнъ. Докато си ученъ, докато си красивъ, всѣки ще те търпи, всѣки ще те уважава, но то не е за тебе, то е за твоитѣ парици, за твоя умъ за твоята красота. Утрѣ изгубишъ ума си, всички казватъ: гози будала тамъ, хайде дайте му пѣтя! За такъвъ човѣкъ вече наставя особено положение. Сжщото нѣщо става съ мъжа, съ жената, съ господаря, съ слугата, съ всички въ свѣта. Слѣдователно, всичко, което ние можемъ да изгубимъ, не съставлява нѣщо сжществено.

Христосъ се обръща къмъ този младия, богатия и учения човѣкъ и му казва: „Иди, продай всичкото си имане и всичко, що имашъ въ съкро-

вището си, раздай го на сиромаситѣ и ела. та ме последвай? Тогава на небето горѣ ще иматъ добро понятие за тебе, а ти ще научишъ вел. „законъ“. Разправя се за нѣкой си графъ Берози, който отивалъ въ Индия на посвещение, да се запознае съ окултнитѣ методи на йогитѣ. Той ималъ една възлюбена англичанка, която го придружавала навсѣкждѣ. Тя не знаела, въ какво седи плата на графъ Берози. Той се прѣдставилъ прѣдъ нея много скромнѣ, обаче, единъ день, като минавали прѣзъ гориститѣ мѣста на Индия, той се отдалечилъ за малко, но скоро чува голѣмъ вѣкъ. Отправя се къмъ това мѣсто и вижда, че една голѣма боа се абвила около тѣлото на неговата възлюбена, само главата ѝ свободна, иска да я прѣмаже. Още малко оставало, за да прѣмаже ребрата на неговата възлюбена. Ако вие бѣхте на мѣстото на графъ Берози, какво щѣхте да направите? Графътъ се затичва къмъ своята възлюбена, но боата тѣй ловко се извила, като че искала да каже: и за тебе имамъ мѣсто въ своитѣ гѣнки. Обаче той тѣй ловко хваща боата за врата, че тя веднага се отпуснала. Съ това той показва, че ималъ сила въ ржката си. Питамъ: кой отъ васъ не е опасанъ съ една такава боа? Азъ виждамъ всички хора опасани съ по една боа. Гдѣ е вашия възлюбенъ, който може да я хване за врата? Изисква се срѣчностъ, изисква се геройство. Туй наричаме законъ на себеотричане и онзи, който не знае, какъ да се бори, той ще плати съ живота си. Туй наричаме любовъ, туй наричаме безстрашие. Въ този случай графътъ показва своя умъ, своята сила, разумностъ и своето благородство.

Той казва на своята възлюбена: когато си слаба, сама не ходи. Слабитѣ хора въ опасни мѣста нѣматъ право сами да ходятъ.

Та, казвамъ: ние трѣбва да разрешимъ важния въпросъ въ насъ. Кой е този въпросъ? Въ човѣшката душа има много пороци, много недоразумѣния се явяватъ вътрѣ въ васъ. Тѣ сж тия животни, тия змии, и ние трѣбва да имаме силата на графъ Берози, неговата вътрѣшна смѣлость, за да ги отстранимъ отъ себе си. Това, че единъ вълкъ е въ насъ, не значи, че той е нѣщо сраснато съ насъ, той е нѣщо външно. Вие трѣбва да опитате силата Божия. Какъ? — Или вие сами, или този, който ви обича, трѣбва да ви освободи отъ боата. Когато вие ходите съ Бога, и тази змия се обвие около васъ, вие ще видите ржката на вашия Учителъ, и змията, подъ силата на неговата ржка ще отпусне тѣлото ви и вие ще бъдете свободни. Тази свобода вие ще я почувствувате съ наставане на единъ вътрѣшенъ миръ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това въ свѣта, да знае човѣкъ, че той ходи съ Бога. Тѣй както до сега съществуваме въ свѣта, Богъ само отчасти се проявява въ нашето естество, и то не всѣкога. Богъ се проявява само въ ония добри моменти на нашето съзнание. Отворишъ сърцето си, оставашъ благъ, и Богъ се проявява. Затворишъ сърцето си, ставашъ жестокъ, нѣма Го Богъ. Та, трѣбва да знаемъ, че въ всички моменти на благородни пориви и постыжки Богъ е, който дѣйствува върху насъ, и Неговата ржка ни освобождава. Въ моменти на алчностъ, грубостъ, човѣкъ държи тия животни въ себе си, и тогава Богъ не се проявява. Ние каз-

вама: Господи, ние сме готови да изпълнимъ Твоя-
 та воля. Тѣй казва Господнята молитва. Но, дойде
 онзи гласъ отвѣтрѣ, каже ти тѣй: „Иди, продай
 всичкото си имане, раздай го на сиромаситѣ, ела
 та ме послѣдвай!“ Нѣкои хора, като се молятъ,
 най-напрѣдъ си държатъ главата нагорѣ, казватъ:
 Господи, Господи! Но, като чуятъ този гласъ, на-
 ведатъ си главата надолу. Колко вѣрно е туй по-
 ложение и въ живота! Седи възлюбениятъ момъкъ
 прѣдъ своята възлюбена, която съ трепетъ очаква
 да ѝ направи прѣдложение, та да се оженятъ. Май-
 ката и бащата стоятъ въ другата стая, а момата
 очаква съ благоговѣние, кога възлюбениятъ ще ѝ
 прѣдложи. Той мълчи, мисли и най-послѣ казва:
 не мога да се оженя заради васъ, защото условия-
 та сж такива — и наведе глава. Сжщото е и съ
 васъ. Когато нѣкой се моли Богу, Господъ му каз-
 ва: „Иди, продай всичкото си имане и ела. та ме
 послѣдвай!“ Той, като не може да стори това, на-
 веде главата си надолу. Не, не, ще държишъ гла-
 вата си нагорѣ и ще кажешъ: Господи, ще бжде
 тѣй, както си казалъ. Това е геройство, което всѣ-
 ки трѣбва да покаже. Всички ояѣзи разисквания
 ние можемъ да оставимъ за послѣ. Ние благода-
 римъ на философитѣ за всички философски систе-
 ми, съ които сж ни занимавали до сега. Ние бла-
 годаримъ на всички театри, концерти, които сж ни
 занимавали до сега, но ние разрѣшаваме сега единъ
 важенъ въпросъ. Кой въпросъ? — Въпросътъ на
 този младия момъкъ. На земята момата лесно рѣ-
 шава въпроса. Тя пита: ще ме вземешъ ли? Мо-
 мъкътъ пита: ще дойдешъ ли слѣдъ мене? Мома-
 та очаква, но момъкътъ казва, че не се рѣшава —

и си наведе главата. Господъ сега ви запитва: ще дадешъ ли всичко? — и чака за отговоръ. Ако си наведешъ главата, нищо нѣма да дадешъ. Ако разрѣшишъ въпроса правилно, главата ще си държишъ нагорѣ. Вѣрно е, че пълнитѣ класове все надолу глѣдатъ, но и счуенитѣ класове все надолу гледатъ. Има ли грѣхъ въ това, ако празниятъ класъ, който билъ първо пълень, слѣдъ като се изпразни се вдигне на горѣ? Той казва: азъ бѣхъ богатъ, раздадохъ всичко на сиромаситѣ, и сега мога да си вирна главата нагорѣ. Какво означава вирването на главата? Това значи: Господи, азъ давамъ всичко на твое разположение, и съмъ готовъ да изпълня Твоята воля. И тъй, отъ всинца ви се изисква онази вътрѣшна абсолютна готовностъ. Тази готовностъ, да слѣдвате или не Христа, е по една вътрѣшна свобода, никой не може да ви насили. Кажете ли: какво трѣбва да направя, за да наслѣдя вѣчния животъ? — веднага въ съзнанието ви ще изпъкне отговорътъ: иди, продай всичко, което си имане на бѣдняктѣ, ела и ме послѣдвай! Този въпросъ у насъ ние бихме го разрѣшили много лесно. Какъ? — Ако имашъ една жена, която много обичашъ, и Господъ ти каже тъй: „Иди, продай всичкото си имане и паритѣ дай на жена си, а слѣдъ това ела и ме послѣдай“. Какво ще каже жена ти? Ако направишъ така, тя ще те вземе за светия. Ако постъпишъ съ приятеля си така, и той ще вземе също за много добъръ човѣкъ. Но, ако Господъ ти каже да продадешъ имането си и паритѣ да раздадешъ на онѣзи, съ които връзкитѣ ти сж съвсѣмъ други, какъ би разрѣшилъ въпроса? Господъ ще ти

каже тъй: „За да видишъ колко те обтчатъ жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, иди, продай всичкото си имане и раздай паритѣ на сиромаситѣ!“ Ако жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, удобрятъ твоята постѣлка, знай, че всички те обичатъ, но ако възстанатъ противъ тебе, знай, че не те обичатъ и че съ тебе не могатъ да разрѣшатъ никакъвъ въпросъ. Единъ день жената казва на мъжа си: азъ те много обичамъ, не мога да живѣя безъ тебе. Той ѝ казва: Господъ ми каза да продамъ всичко, паритѣ да раздамъ на бѣднитѣ, и азъ го направихъ. Ако тя свне вѣждитѣ си недоволено, значи не го обича. Но, ако му каже: туй, което си направилъ, е много хубаво, то е по моето сърце, тя го обича. Ако синътъ ти каже: много добръ си направилъ, това е по моето сърце — това е твоятъ синъ. Ако дъщеря ти каже: много добръ си направилъ — това е твоята дъщеря. Ако приятельтъ ти каже: много добръ си направилъ — това е твоятъ приятель. И ако азъ направя една добра постѣлка, и моето сърце се свне, значи азъ не се обичамъ. Усѣтя ли въ такъвъ случай едно стѣгане на сърцето си, значи азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. Нѣкоѣ пътъ и азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. При всѣка една добра постѣлка, азъ трѣбва да видя, дали се разширява или стѣга душата ми. Ето единъ въпросъ, който трѣбва да се разрѣши по естество. Тукъ се изисква вече не най-малкото, но най-голѣмата разумность, най-голѣмата любовъ, съ която може да дѣйствувате въ дадения случай. Дѣйствувате ли по този начинъ, разрѣшавате ли въпроса така, вашето лице ще светне, и въ замѣна на това, Господъ ще ви даде други сили. Дѣй-

ствувате ли така, тогава ще напуснете копитата си, рогата си. Напуснете ли копитата, ще се освободите отъ юздитѣ си. Напуснете ли рогата, ще бъдете свободни отъ нивитѣ си. Всички вие имате хомоти и казвате: тежъкъ е този яремъ!

Азъ говоря за ученицитѣ. И тъй, смѣлость се изисква! Въ истинския животъ нѣма какво да се осаждаме. Грѣхъ е това! Отъ становището на Любовта, никой ученикъ нѣма право да сѣди когото и да е. Азъ имамъ право да сѣдя себе си, и като осѣдя себе си, трѣбва да дамъ единъ великъ примѣръ. Като раздамъ своето имане на бѣднитѣ, азъ ще дамъ единъ добъръ примѣръ. Това е право. За всичко онова, което ученикътъ е направилъ, трѣбва да мълчи. Говори ли много, нищо не е направилъ; мълчи ли за онова сжщинското, вътрѣшното, което е направилъ, то е нѣщо. За хубавото, за великото, което си направилъ, трѣбва да мълчишъ. Азъ не мога да отворя своя мозъкъ да разкрия всички клѣтки въ него, за да докажа, че азъ съмъ ученъ човѣкъ, че баща ми, че дѣдо ми сж били учени хора. Ако азъ взема да доказвамъ това нѣщо съ отварянето на моя мозъкъ, какво ще стане съ мене? Ако азъ отворя моето сърце, да покажа, колко гнѣки има въ него, какво ще стане съ мене? Не, нито мозъкътъ си ще отварямъ, нито сърцето си ще отварямъ. Ако нѣкой иска да види, какво става вътрѣ въ менъ, нека сѣди по моитѣ постѣпки.

И тъй, най първо между насъ трѣбва да се образуватъ правилни отношения: да бъдемъ тихи и спокойни. Усѣщали ли сте Божествената тишина? Били ли сте при нѣкое сжщество, на което,

сърцето, умът, душата и духът сж свързани съ Бога? Били ли сте вие при такъв човѣкъ, да почувствувате, каква тишина, каква радост има вътрѣ въ него? Азъ не зная, на какво друго може да се уподоби единъ такъв човѣкъ, освѣнъ на онази първа пролѣтна утринъ, когато птичките пѣятъ, цвѣтата цвѣтятъ и навсѣкждѣ лѣха чистъ, свѣжъ, ароматенъ въздухъ. Такова е състоянието на човѣка, когато сърцето, умът, душата и духътъ му сж въ хармония. Такъв човѣкъ е разрѣшилъ всичките задачи въ свѣта, той е готовъ на всѣка жертва.

Ето единъ идеалъ за стари, и за млади. Старитѣ като постъпватъ тъй, ще се подмладятъ, а младитѣ, като постъпватъ тъй, силни ще станатъ. Ето цѣтътъ на вѣчния животъ — една задача, която имате да разрѣшите. Това е само една сгъца, която ви обрисовахъ. Този въпросъ вече е зададенъ. Вие трѣбва да го разрѣшите въ три направления. Ако сте го разрѣшили въ първото направление, т. е. намѣрили сте вѣчния животъ, азъ ви сърадвамъ. Ако сте го разрѣшили въ второто и третото направление, т. е. ако сте го запазили, и ако сте използвали условията на този животъ, тогава казвамъ: този е Божествениятъ пътъ, чрѣзъ който вие можете да донесете благого на човѣчеството.

„Учителю благи, какво да направя, за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ?“

Ние разрѣшаваме въпроса така: „Възлюбете Господа съзнателно съ всичкото си сърце!“ Тази

любовь да бжде толкова голѣма, че да бждешъ
въ състояние да жертвувашъ всичко, и душата ти
да се разтвори повече.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 26 октомври, 1924 г.

РОДЕНИТЪ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21.

Роденитѣ.

»Които не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мжжка, но отъ Бога се родиха«.

Ние ще вземемъ тия думи въ съврѣмения културенъ животъ въ широкъ смисълъ — ще ги разгледаме като едно усилие на човѣшкия духъ, да изведе човѣшката душа къмъ нѣщо по-добро, но красиво, по възвишено. Съврѣменията култура, при всички свои усилия, не е дала това, което човѣкъ желае. Цѣлиятъ съврѣмениятъ свѣтъ се възхищава отъ съврѣменията култура. Има нѣщо хубаво въ тази култура, ние не отричаме това. Тази култура, съ своята наука, съ своето искусство, съ своята музика, съ своитѣ изобрѣтения, е допринесла нѣщо, но не това, което човѣкъ желае.

Сега, ние ще разсждаваме разумно, да видимъ, отъ какво произтичатъ противорѣчията въ живота. Противорѣчията въ живота произтичатъ ту отъ онова граматическо построяване на нашата рѣчь, ту отъ онова логическо схващане на нашия умъ, ту отъ онѣзи етически мѣрки, съ които мѣримъ нѣщата, ту отъ онѣзи педагогически правила, съ които си служимъ въ живота. Всички тѣзи пѣща ни водятъ къмъ погрѣшни изводи. Отъ гледището на сегашния животъ, съврѣменията култура е извършила много нѣщо, но въ сѣщность, ако се запи-

таме, какво добро е допринесла културата, какво ще отговоримъ?

Азъ ще направя едно малко сравнение за това, какво прѣдставлява съврѣменната култура и какво е допринесла тя за човѣчеството. Когато културниятъ баща донесе едно хубаво конче на своя синъ, и той се забавлява съ него, или една хубава, голѣма кукла на своята малка дѣщеря, и тя се забавлява съ нея, питамъ: какво сж допринесли кончето на малкото момченце, и куклата на малкото момиченце? Допринесли сж нѣщо, разбира се — занимавали сж тѣхнитѣ умове. Е, прѣдставете си, че това малко момиченце, което се занимава съ куклата, има свои схващания за живота, какво ще прави съ нея? — Най-първо ще я кръсти, ще ѝ даде едно име, съ което ще я нарича; слѣдъ това ще ѝ говори логически, ще разсуждава съ нея, ще я занитва, откъдѣ е дошла, отгдѣ е родомъ и т. н. Послѣ ще ѝ каже: туй, както се грижа азъ за тебе, както те крпя, обличамъ, обичашъ ли ме? На всички тия въпроси куклата ще отговори мълчаливо, като нѣкой философъ. Малкото момиченце казва: много умна е моята кукла, мълчи. Най-послѣ малкото момиченце ще ѝ даде всички педагогически правила, наставления, като ѝ каже: слушай, азъ ще отида малко да си гледамъ работата, а ти ще ме слушашъ, нѣма да излизашъ никждѣ. Отдалечишъ ли се малко, не зная какво ще прави съ тебе. Прѣдставете си, че азъ съмъ единъ старъ философъ, дойда и счупя краката на тази кукла. Какво понятие ще си състави туй момиченце за мене? — Ще каже, че съмъ безсърдеченъ човѣкъ. Но, когато туй момиченце стане мома на 21 годн-

ни, какво ще каже тя сама за своитѣ педагогически правила, за своитѣ морални кодекси — тъй ги наричамъ азъ — ще иматъ ли валидность за живота ѝ? Разбира се, ние не оправдаваме този философъ. Ако той бѣше уменъ, нѣмаше защо да троши краката на тази кукла; ако нѣкъ по невнимание е направилъ това ние ще кажемъ: нѣма нищо; обаче, и въ единия и въ другия случай той е нарушилъ спокойствието на туй малко момченце. Тукъ, обаче нѣма никакво морално нарушение. Питамъ: ние, съврѣменнитѣ културни хора, тъй, както живѣемъ, не мязаме ли на туй малко момченце, което се занимава съ своята кукла, и на туй малко момченце, което се занимава съ своето конче? Всѣки единъ отъ васъ ще каже: какъ тъй, азъ зная това! Азъ зная, какво нѣщо е животътъ, разбирамъ отъ него, зная и да свиря и да пѣя. Знаешъ, но това азъ не наричамъ знание. Често, ние се намираме въ положението на онзи турчинъ, който като дошълъ въ България, постоянно се хвалилъ, че като билъ въ Багдаты, могълъ да прѣскача трапове отъ по 10 м. широчина. Единъ день, единъ старъ турчинъ му казва: щомъ си могълъ въ Багдаты да прѣскачашъ такива трапове, и ние тукъ имаме такива, прѣскочи нѣкой пътъ — Не, тукъ не мога да прѣскачамъ такива трапове, защото климатътъ тукъ не е такъвъ, какъвто бѣше въ Багдаты, тукъ е съвсѣмъ другъ.

Сега, да се повърнемъ къмъ 13-ти стихъ отъ прочетената глава: „Който не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мъжка, а отъ Бога се родиха“. Законъ е: ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка май-

муна, тя нѣма да роди единъ гений. Или, ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка мечка, или на една майка вълчица, тѣ нѣма да дадѣтъ качествата на този зародишъ. Какво ще се роди? Какво значи „похоть плътска“? Това значи: нисшъ животъ, неразуменъ животъ. „И отъ похоть мъжка“ — значи отъ този нисшия умъ.

Ние казваме: е, азъ вѣрвамъ въ Бога. Тази вѣра е една отъ обикновенитѣ вѣри. Че кой не вѣрва въ Бога? Кой не живѣе въ свѣта? Ние, разумнитѣ хора, които искаме да осигуримъ живота си, въ какво седи това осигуряване? Вземете, запримеръ, кждѣто и да отидете, между съврѣмения християнски свѣтъ, въ Англия, въ Америка, навсѣкждѣ ще срещнете кръстове. По стѣнитѣ на всички църкви все кръстове ще видите. Хиляди томове има написани все за кръста: какъ Христосъ страдалъ, какъ училъ това-онова. Много работи има писани върху кръста, но същественото, което означава той, нито единъ авторъ не се е спрѣлъ върху него. Никой авторъ не е обяснилъ неговото практическо приложение. Златни кръстове има, кръстове съ диаманти има, разни почетни кръстове има, кръстове на разни легиони, но какво означава кръстътъ? Кръстътъ е една посока, която въ даденъ случай при извѣстно безизходно положение, въ което се намира човѣкъ, му показва, какъ трѣбва да постъпи. Когато се намирашъ въ едно безизходно положение, когато твоятъ животъ виси на косъмъ, кръстътъ ще ти покаже, какъ трѣбва да постъпишъ. Въ най-опаснитѣ моменти на живота си, когато не знаешъ какъ да

достъпнишъ, кръстътъ се явява прѣдъ тебе на помощъ. Той е единствената права мѣрка. Нѣкой ще каже: каква права мѣрка е кръстътъ? Кръстъ — сирадание! Дотегна ми на душата да нѣся тѣзи кръстове! Ще бѣде смѣшно, ако онзи български абаджия поси постоянно съ себе си аршина и ножицитѣ, безъ да ги употрѣбява. Ако ги носи, и никждѣ не ги употрѣбява, тѣ нѣматъ смисълъ. Навсѣкждѣ трѣбва да ги употрѣбява! Този аршинъ му трѣбва за мѣрене платове, а ножицитѣ — за кроене. Отвѣсната линия на кръста показва, че имаме едно козмическо течение въ свѣта, което иде отгорѣ-надолу, по инволюционенъ пѣтъ. То е една сила, която повлича всичко въ свѣта, унищожава всичко, безъ да иска да знае, защото тя си има свой опрѣдѣленъ пѣтъ. Хоризонталната линия на кръста означава слѣдното: когато виждашъ, че тази козмическа сила слиза прѣдъ тебе когато виждашъ, че животътъ ти се намира въ опасностъ, нѣма да бѣгашъ прѣдъ нея, т. е. въ посоката, въ която отива тази козмическа сила, нито срѣщу нея, защото и въ двата случая ще изгубишъ живота си. а ще бѣгашъ или въ дѣво, или въ дѣсно — тамъ е твоето спасение. То значи: ще бѣгашъ или въ свѣта, или при Бога. Трѣбва да се занимавашъ съ нѣщо, за да избѣгнешъ туй противорѣчие. Това съществува и въ свѣта. Ще ви дамъ едно разяснение. Да допуснемъ, че имаме единъ човѣкъ, който е въ безработица, но пъленъ съ енергия, съ здраво тѣло, съ здравъ умъ, съ здраво сърце. Тази козмическа вълна иде, той седнѣ на пѣтя ѝ. Какво трѣбва да направи, за да не го завлѣче? — Два пѣтя има: или да влѣзе

въ духовния свѣтъ. т. е. да вземе посоката на дѣсно, къмъ нѣщо благородно и възвишено — и тамъ да работи, или да влѣзе въ свѣта да работи. И двѣтѣ посоки сж възвишени и благородни. Или въ свѣта, на лѣво не е лошо и това, или къмъ Бога — на дѣсно! Но, и въ единия и въ другия случай трѣбва да се работи! Хората, които организиратъ свѣта, които работятъ чрѣзъ кръста сж разумни, а онѣзи хора, които не работятъ чрѣзъ кръста, сж хора, които обичатъ промѣнитѣ. Е, прѣдставете си, че единъ търговецъ си отворилъ дюкянъ тамъ въ нѣкоя улица, но не му върви и си казва: чакай, въ този дюкянъ не ми върви, улицата не е хубава, той не е хубавъ, ще се прѣмѣстя. Хваща другъ дюкянъ, на друга улица — не му върви и тамъ. Промѣни 10 20 дюкяни, все не му върви. Питамъ: дюкянитѣ ли сж, които правятъ търговеца? — Не, търговецътъ трѣбва да има умѣние. Училището ли е, което прави учителътъ, или учителътъ прави училището? — Не е училището, което прави учителя, но учителътъ прави училището.

Питамъ: въ какво седи сжщинското наше въру? До сега всички говоримъ за Любовта, всички говоримъ за Мъдростъта, за Истината, за Правдата, но гдѣ е приложението на тази Любовъ, на тази Мъдростъ, на тази Истина, на тази Правда? — тамъ е всичката философия на живота. Ние вървимъ по улицата и виждаме, че нѣкой господинъ изтезава друго, бие го. Веднага се спираме и си казваме: този човѣкъ постъпва много жестоко, неговата постъпка е безобразна. Много хубаво разсждава този човѣкъ. Но, той се връща

въ къщи. жена му не успѣла да сготви на врѣме, и той веднага се нахвърля върху ѳ, набие я, безъ да му дойде на умъ, че поставя точно тъй, както онзи, когото осажди на улицата. Това, което ти видѣ на улицата, бѣше кръстътъ, който се яви прѣдъ тебе и те прѣдупрѣждаваше: ти ме се върнешъ въ къщи, но жена ти, поради нѣкакво неразпотожнене не е успѣла да сготви, и ти веднага ще се нахвърляшъ върху нея да я биешъ. За да избѣгнешъ туй противорѣчие, вземи посока или на лѣво или на дѣсно.

Въ какво седи боятъ? Допуснете сега двѣ нѣща. Азъ мога направо да ударя нѣкому двѣ плѣсници, но може и да се случи така, че нѣкой другъ да ме блѣсне въ васъ, та и вашата глава да се прѣсне, и моята да се прѣсне. Въ първия случай вие считате мене виновникъ, че съмъ ударилъ двѣ плѣсници, а въ втория случай считате виновникъ този, който ме блѣсналъ, и ще се оплачите противъ него. Но, ако азъ не бѣхъ между него и васъ, вашата глава щѣше да бѣде здрава. Значи, вие не хвърляте обвинението си върху мене, а върху друга причина. И тъй, у насъ има една причина, която тласка ума, сърцето и волята ни въ известни посоки. Трѣбва да видимъ, разумна ли е тази причина.

Казва Писанието: „Който не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мжжка, но отъ Бога се роди“. Или, казано на простъ езикъ: тия думи се отнасятъ до ония хора, у които прѣобладава животинския животъ и животинския умъ. Нима мислите, че вълкътъ нѣма умъ? Има, какъ не! Какъвъ е умътъ на вълка? — Той е едно-

образенъ. Всичкиѣ вълци, колкото и да сѣхъ културни, иматъ единъ опредѣленъ начинъ, по който ядатъ овци. Специаленъ начинъ си иматъ тѣ. Лисициѣ сѣщо иматъ единъ опредѣленъ начинъ, по който започватъ да ядатъ кокошкитѣ. Тѣ сѣ доста благородни, хубаво оскубватъ кокошкитѣ, и слѣдъ това започватъ да ги ядатъ. И котката има правила, по които яде мишката. Тя е бърза, не се спира да снима козината ѝ. Вземете човѣкътъ, когато ще яде нѣкоя кокошка, или нѣкое прасенце, и той е, като лисицата уменъ, оскубва перата на кокошката и козината на прасенцето. Казваме, че човѣкътъ е културенъ, защото оскубва перата и козината на животнитѣ, които ще яде. Ако е за култура, по сѣщия начинъ и лисицата е културна! Културата не седи въ външнитѣ прояви. Това сѣ живи, разумни принципи, които дѣйствуватъ въ насъ.

Ще ви задамъ единъ въпросъ: въ какво съвременната култура седи по-високо отъ миналата? Въ римско врѣме, римлянитѣ имаха носилки, и съ тѣхъ чегирма души носѣха одного на рѣцѣ. А ние днесъ, съ конь се движимъ. Казваме: разумнитѣ хора трѣбва сами да носятъ товара си. Туй, което вършеха римлянитѣ, показваше, че физическото бѣше надъ разумното, то потискаше разумното у човѣка. Това, че днесъ се язди на конь, показва, че разумното е отгорѣ, то потиска физическото. Значи, има единъ малъкъ успѣхъ. Въ общественъ животъ това сѣ методи, начини, чрѣзъ които ние живѣемъ.

Въ 10-и стихъ се казва, че само родениятъ отъ Бога може да разбере нѣщата. Тѣй че, имаме една мѣрка. Богъ е единствената мѣрка, съ която

ние можемъ да разрѣшаваме всички важни въпроси. Единъ виденъ адептъ отъ древността отива при една чешма, която имала три кранъ, три чучура. Срѣдниятъ чучуръ билъ най-голямъ, послѣ дѣсниятъ и най-послѣ лѣвиятъ. Чешмата му проговорила: „Срѣдниятъ чучуръ е най-хубавъ, а лѣвиятъ и дѣсниятъ не сж толкова хубави“. Че какъ? „Да, ти ще заблѣжишъ, че когато идвашъ тукъ, прѣзъ разнитѣ врѣмена на годината, срѣдниятъ чучуръ всѣкога се остава еднакъвъ, а другитѣ два прѣтърпяватъ нѣкаква промѣна. Срѣдниятъ чучуръ прѣдставлява Любовта на Бога, а лѣвиятъ и дѣсниятъ прѣдставляватъ любовта на индивида и любовта на обществото. Когато любимъ себе си, и когато любимъ обществото, въ тази любовъ всѣкога има една промѣна. Слѣдователно, до сега ние сме боравили съ двѣ величини, и съ тѣхъ сме искали да разрѣшимъ една отъ най-труднитѣ задачи. Само Любоѡта е единствениятъ стимулъ, който може да даде насока на всѣка една култура, тукъ на земята, или въ коя и да е слънчева система. Когато обичашъ нѣкого, законътъ е такъвъ: ти въ него не можешъ да се съмнѣвашъ, имашъ всичкото разположение да му послужишъ тѣй, както на себе си; и когато той те обича, не може да се съмнѣва въ тебе, и е готовъ да ти услужи тѣй, както и на себе си. Слѣдователно, никога не може да изпъкне противорѣчие между хора, които се обичатъ. Изпъкне ли въ ума ти нѣкакво противорѣчие усъмнишъ ли се въ най-малкото нѣщо, ако всичко това е вѣрно, ти си намѣрилъ една истина, ти се спасявашъ. Но, ако ти си намѣрилъ една мисль, която не е

вѣрна, ако ти създадешъ едно противорѣчие, което те спъва, ти се опорочавашъ. Ако спъсавашъ себе се и мислишъ, че това, което си въвелъ е една истина, азъ се радвамъ, но ако заблѣжишъ, че това не е право, ти се опорочавашъ. Следователно, нѣма да мислимъ тъй, както искаме, а ще мислимъ тъй, както не искаме. И азъ съмъ ви казвалъ много пѣти, че въ Божествения свѣтъ всѣка една мисль, всѣко едно чувство, всѣко едно желание на човѣка, е точно прѣтеглено, всичко това сж опрѣдѣлени величини. Та, казвамъ: щомъ дойдемъ до Божествената Любовь, трѣбва да знаемъ, че всичко въ нея е точно опрѣдѣлено. Казватъ: ами каква ще бѣде тази Божествена Любовь? — Любовь, която не търпи никакви промѣни въ себе си.

Питамъ одного: какво нѣщо е човѣшката душа? — Ти мяза на въздухъ. Казвамъ: не, азъ по отрицателенъ пѣтъ ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е човѣшката душа. Душата въздухъ не е, но съдържа въздуха въ себе си. Душата вода не е, но съдържа водата въ себе си. Душата земя не е, но съдържа земята въ себе си. Душата свѣтлина не е, но съдържа свѣтлината въ себе си. Душата етеръ не е, но съдържа етера въ себе си. Тя съдържа всичко въ себе си, и сама по себе си е една неопрѣдѣлена величина. Само неопрѣдѣлени тѣ величини сж истинскитѣ величини. Всички Божествени нѣща сж неопрѣдѣлени. Нѣкой казва: е, опрѣдѣли се! Добрѣ, опрѣдѣлямъ се. Какъ? — Като онзи, който иска пари на заемъ. Дойда при тебе, искамъ ти пари на заемъ и ти казвамъ: колко ще ми дадешъ? — Ти кажи колко

искашъ. Е, дай ми 100,000 лв. — Не, много искашъ, не мога да ти дамъ толкова. Опрѣдѣли се! Е, хубаво, 50,000 лв. тогава. — Много искашъ. Е, два пѣти не мога да се опрѣдѣлямъ. Хайде тогава 10,000 лв, — Не, и това е много, и толкова не мога да ти дамъ. Вижъ 1000 лв. мога да ти дамъ. Съгласявашъ ли се най-послѣ! — Съгласявамъ се. Опрѣдѣление ли е това? Опрѣдѣляшъ се като 100,000, опрѣдѣляшъ се като 50,000, опрѣдѣляшъ се като 10,000 и най-послѣ се опрѣдѣляшъ като 1000. Спираме се на хилядата. тамъ се опрѣдѣляме, но това не е никакво философско опрѣдѣление.

Такъвъ е нашиятъ съврѣмененъ моралъ, — много широкъ. Ако нѣкой открадне единъ хлѣбъ отъ фурната, може да го турятъ за 4—5 мѣсеца въ затвора; ако нѣкъ нѣкой убие нѣкого за благо на отечеството, може да му турятъ единъ кръстъ на гърдитѣ. Нима едно отечество може да се кръпи върху убийството и кръвта на хората? Я ми кажете, кой народъ е проконсалъ съ убийствата? За тия убийства много народи сж изчезнали отъ лицето на земята. Богъ изисква народи, които не сж опетнени съ никаква кръвъ. Азъ казвамъ на съврѣменнитѣ народи, че тѣ ще отговарятъ за тази кръвъ. Ржцѣтѣ имъ сж опетнени само съ братска кръвъ, съ сестринска кръвъ, съ майчина кръвъ, съ кръвта на множество дѣца, съ кръвта на слуги и т. н. И сега, много свещеници казватъ: убийството може да се приложи, но за благо на отечеството. Не, какъ вие мислите, то е другъ въпросъ, обаче въ Божествення свѣтъ казватъ: ржцѣтѣ ти ще бждатъ абсолютно чисти! — нищо по-

вече. Ако ти си роденъ отъ кръвъ, отъ похоть плътска и отъ мжжки умъ, ти ще убивашъ. Ще бжде смѣшно да кажа на вълка: ти нѣма да давишъ овцитѣ. Той ще каже: хубаво, нѣма да ги дава, но какъ ще се храня? Какъвто кодексъ и каквито морални правила да дамъ на вълка, мислите ли, че той ще ме слуша? Не, вълкътъ пакъ ще си върши своята работа. Мислите ли, че ако дамъ на паяка нѣкои морални правила, че той ще ме слуша? Той ще каже: хубаво, азъ риби нѣма да хващамъ въ мръжата си, не съмъ толкова лакомъ; послѣ, и овци нѣма да хващамъ, не искамъ и тѣхъ, и птици нѣма да хващамъ, азъ съмъ благороденъ. Защо не ги хваща? — Защото е сграхливъ и малкъ. Ако бѣше по-голямъ, той и овци щѣше да хваща, и птици щѣше да хваща. А сега казва: азъ хващамъ само тия малкитѣ мушици. Да знаете, че благородство има у менъ! Казвамъ: да, много голѣмо благородство има въ тебе! А тия милионитѣ мушици ми казватъ: изпоядоха ни!

Иоанъ казва: „Само тия, които се родиха отъ Бога, ще разбератъ онѣзи велики истини.

Ще ви приведа единъ макъкъ примѣръ. Нѣкой си римлянинъ, нареченъ Теофилъ, се влюбва въ една благородна римлянка. Но нѣкакво нещастие, той изневѣрва на своята възлюбена, и тя изчезва, отдалечава се. Въ него започва гризене на съвѣстѣта. За успокоение на своята съвѣсть, той възприема християнството, отива да живѣе 20 години въ пустинята, като си дава обѣтъ, че отъ този моментъ нататкъ ще ходи все съ затворени очи и никого нѣма да поглежда, за да се избави отъ грѣховетѣ си. Той се почувъль подъ името

„пустинникътъ съ затворенитѣ очи“. Викали го да изповѣдва хората. И мъже, и жени изповѣдвахъ, но все съ затворени очи. Единъ день дошла да се изповѣдва и неговата възлюбена, да види колко е светия. Като чулъ гласа ѝ, той веднага си отворилъ очитѣ. Всички наоколо му, като видѣли това, казали си: каква бѣше тази чудотворна жена, та отвори очитѣ на нашия изповѣдникъ!

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ съ затворени очи. И съ отворени очи, и съ затворени очи, все сме сжшитѣ. Ние мислимъ, че като затворимъ очитѣ си, по-добрѣ ще бжде за насъ. Затова, затворимъ очитѣ си и казваме: азъ не искамъ да гледамъ този свѣтъ, не искамъ да гледамъ тия хора, тия слуги, този мъжъ, тия дѣца. нищо не искамъ — тѣй, съ затворени очи ще изповѣдвамъ. Казватъ на нѣкоя жена: знаешъ ли, че твоятъ мъжъ взелъ една много хубава мебелираѣа къща? Тѣй ли! — веднага си отвори очитѣ. Нѣкой казва: азъ не искамъ обществено положение, това-онова. Кажатъ му: назначиха те професоръ въ България. Какъ? — веднага си отвори очитѣ. Та, като дойде онова, което ни допада, — красивото и хубавото въ живота — ние си отваряме очитѣ. Щомъ не ни харесва нѣщо — затваряме си очитѣ, и тогава минаваме за философи, за светии. Не е лошо да бждемъ съ затворени очи. Затварянето на очитѣ е една почивка, отварянето на очитѣ е активностъ, дѣятелностъ. Затварянето на очитѣ става, когато искашъ да си прѣгледашъ смѣткитѣ, да си починешъ, а отварянето на очитѣ означава, че трѣбва да извършишъ най-

хубавитѣ нѣща. И тъй, затварянето на очитѣ е почивка, отварянето на очитѣ е работа.

Сега, да се повърнемъ къмъ Божиата Любовъ! Туй великото, свещеното име на Бога трѣбва да Го намѣримъ вжтрѣ въ нашата душа. Туй име, тази дума не се произнася. Тя е единствената, мощна, всесилна дума въ свѣта, въ която цѣлото Битие, цѣлото създание, всички най-велики същества, които сж завършили своята еволюция, я пазятъ. Всички пазятъ туй свещено име, и който се домогне само да Го прочете, неговата душа се въздига. Въ Писанието се казва. „Да не произнасяшъ името на Господа-Бога твоего напразно!“ Ние не подразбираме туй обикновеното Божие име, къмъ което се отираваме въ молитвитѣ си: „Господи, Боже нашъ, не ме ли чувашъ?“ Не, въ Писанието се говори за това свещено име на Бога. Защо не ни чува Господъ? До тогава, докато ние говоримъ въ този свѣтъ, до тогава, докато ние шаваме, ние сме далечъ отъ Бога, и Той не ни чува. Идете научете онзи истинския начинъ, какъ се вади нѣкой отъ водата. Онзи, който се дави, шава, движи се, а онзи, който го спасява, седи настрана и си казва: чакай, нека изгуби съзнание че тогава. Защо? Тогава трѣбва да го извади, защото иначе давящиятъ ще завлѣче и този, който го спасява. Когато нѣкой лѣкаръ иска да направи една сериозна операция на нѣкой боленъ, той казва: нека болниятъ изгуби съзнанието си, тогава ще го оперирамъ. Ето защо, при сериозни операции ги упояватъ. Този законъ е вѣренъ навсѣкждѣ. Любовта изисква абсолютно, пълно спокойствие. Когато Богъ те люби, ти

ще бждешъ напълно спокоенъ, докато той си свърши работата. а когато си свърши работата, Божиата Любовъ ще се изяви въ тебе като мощенъ, силенъ животъ, и слѣдъ туй ти ще почнешъ да живѣешъ истински. Когато ти свършишъ всичката работа, Богъ ще дойде да работи пакъ въ тебе, но като Любовъ, като Мждростъ, ще внесе въ тебе, свѣтлина и знание, а ти ще бждешъ тихъ и спокоенъ. Ти ще почнешъ да работишъ като човѣкъ, който обича науката и се учи. Като се свърши този периодъ, тогава Богъ ще дойде да работи въ тебе като Истина; ти ще обикнешъ Истината, свободата, и въ тебе ще се яви желание да работишъ въ свѣта, да бждешъ филантропъ, да направлявашъ хората въ правия пътъ.

Сега, гдѣ седи спасението ни — въ лѣво, или въ дѣсно. Разумниятъ човѣкъ може да бжде въ лѣво, може да бжде и въ дѣсно — нѣма никакъвъ грѣхъ въ това. Казватъ за нѣкого: той отива на лѣво. Какво отъ това? Тукъ нѣма никаква философия. Ако по тази права, отвѣсна линия на кръста отпорѣ слиза едно козмическо течение и клони да ме завлѣче, какъвъ грѣхъ има въ това, ако азъ вървя на лѣво, послѣ на дѣсно, пакъ на лѣво, пакъ на дѣсно и най-послѣ нагорѣ? — Никакъвъ грѣхъ нѣма въ това. Туй е законъ! Не е важно, дали е въ посока на лѣво, или на дѣсно, но все нагорѣ къмъ Бога! Защото, на лѣво, на дѣсно, има и обратна посока — надолу, къмъ центъра на земята. Това води къмъ грѣха, къмъ прѣстѣплението, и тогава, нито посоката на лѣво, нито посоката на дѣсно, ме спасява. Тогава, дълбоко въ нашето съзнание трѣбва да има една единствена

мисълъ: да служимъ само на Бога! Ти, като дойдешъ при мене, азъ трѣбва да зная, че си една душа излѣзла отъ Бога, и да съмъ готовъ да направя за тебе това, което свещеното Божие име изисква отъ мене. Всѣки единъ отъ васъ живѣе за себе си, но толкова живѣе и за другитѣ. Ако ние живѣемъ за себе си, за своето обикновено себе, и умираме — и въ това животътъ се проявилъ. Ако ние се отказваме да живѣемъ за себе си и умираме, и това пакъ е проявление на живота, обаче истинскиятъ животъ не се самоопредѣля въ тѣзи двѣ проявления. Ако живѣемъ за своето висше азъ, за своята Божествена душа, само така животътъ ни се разширява. Този животъ включва живота на всички наши ближни. Слѣдователно, нашето благо е тѣхно благо, и тѣхното благо е и наше благо.

Въ Любовта, въ Божествения свѣтъ има три методи. Първиятъ методъ азъ наричамъ „методъ на въздуха, или въздухообразенъ“, вториятъ методъ е „методъ на водата, или воденъ“, и третиятъ е твърдиятъ методъ. При всѣки единъ методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ. При въздухообразния методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на въздуха, какъ да сгъстявашъ газоветѣ. Напр., трѣбва да знаешъ, какъ да сгъстявашъ воднитѣ пари въ вода. При водния методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на течноститѣ — да знаешъ да прѣвръщашъ, напр., водата въ твърдо вещество. При третия методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на твърдитѣ вещества, да знаешъ, какъ да ги прѣвръщашъ въ течни, и отъ течни въ въздухообразни. Слѣдователно, нужна ни е една по-рѣдка

срѣда, и затова трѣбва да знаемъ законитѣ за прѣврѣщането на материята.

Често, мнозина отъ вѣрующитѣ се спиратъ върху нѣкои специфични факти. Не се заблуждавайте отъ външната обстановка, отъ постижливѣ на хората. Знайте, че има единъ мораленъ законъ въ свѣта, споредъ който, когато азъ направя една погрѣшка, каквато и да е, колкото малка и невидима да е, азъ я чувствавамъ въ себе си. Има единъ вътрѣшенъ гласъ, който прѣтегля всичко и ми казва: толкова липсва на твоята постжика. Азъ зная всѣка своя грѣшка. Човѣкъ никога не трѣбва да се оправдава за грѣшкитѣ си, а трѣбва да се осажда. Една крива постжпка изнесена прѣдъ самия себе, е равносильно на това, че прѣдъ Бога се сядишъ, а не прѣдъ хората. Сега, нѣкой дойде при тебе, пита те: ти мислишъ ли, че азъ постжнихъ право? Нѣма какво да се турятъ хората за сядии. Трѣбва да намѣримъ сядията вътрѣ въ себе си, въ своята душа, и тамъ се сядимъ — прѣдъ Бога. Когато дойде нѣкой и ми каже, че съмъ постжпилъ много злѣ, що му кажа: въ мене има единъ сядия, много по-добъръ, отколкото си ти. Въ какво седи моята погрѣшка? Той казва: снощи дойде въ дома ти единъ братъ, и ти не го прие. Да, ако не съмъ постжпилъ добръ, този вътрѣшенъ гласъ ще ми каже: снощи единъ братъ дойде при тебе, и ти не се отнесе съ него тъй, както трѣбваше. Този вътрѣшенъ гласъ, туй Божественото постоянно говори въ насъ. Не съмъ го приелъ, това е едната страна; но, ако този братъ, който идва отвънъ, постоянно хлопа по прозорцитѣ, и иска да му отворятъ, мислите ли, че той е

отъ онѣзи Божествени братя, които сж пратени отъ Бога? Ами, ако дойде единъ братъ въ името на Христа, вземе кюча, отвори касата и постоянно бѣрка въ нея, той отъ Бога ли е пратенъ? Че кой апашъ днесъ не дохожда, не отваря касата и не бѣрка въ нея? Не, за всѣки пѣтникъ има единъ законъ. Той е слѣдниятъ: на пѣтника е позволено да тропне само три пѣти на прозореца, и като потропа четвъртия пѣтъ — нѣма право повече. Сега, за свое оправдание, вие може да кажете: ама ние може да не сме чули този пѣтникъ, може да сме били на гости. Е, азъ вземамъ факга тѣй, че сте били въ кѣщи. Че сте били на гости, това е изключение. Вие сте свободни да приемете този пѣтникъ, или не, а на пѣтника е позволено да хлопне 3 пѣти по 3, значи 9 пѣти, и още единъ пѣтъ, но пакъ по 3 удара, значи всичко 12 пѣти. Числото 12 е цѣлиятъ кръгъ на човѣшкия животъ. Този братъ, когото не сж приели въ този домъ, ще трѣгне отъ кѣща въ кѣща по цѣлото братство и ще разправя: прѣд-ставете си, снощи ходихъ при еди-кой си братъ, похлопахъ, но не ме приеха. И сега, всичкитѣ сестри и братя, отъ своя страна, трѣгватъ и разправятъ: прѣд-ставете си, този братъ не го приеха! Други: прѣд-ставете си! — Е, прѣд-ставете си! И всички: прѣд-ставете си, прѣд-ставете си! Е, прѣд-ставихме си, че какво? Но, прѣд-ставете си сега, че този братъ хлопа на единъ отъ тия, които казватъ „прѣд-ставете си“. И всички, все на „прѣд-ставете си“ оставятъ. Всичкитѣ сядятъ много добръ, но като дойде до приложение на закона въ тѣхъ, нѣма ги. И казва тогава нѣкой: азъ искамъ 100,000 лв. — Не мога толкова, опрѣдѣли се! Добръ, искамъ 50,000 лв. — Не мога и толкова,

опрѣдѣли се! Искамъ 10,000 лв. — Опрѣдѣли се! Е, хайде тогава 1000 лв. — Много хубаво! Ние сме все отъ хилядата лева. Азъ не казвамъ, че вие не сте добри. Много по добри сте отколкото въ миналото, но това е една фаза. Нима ние трѣбва да се спремъ? Не, животътъ отъ сега започва. Нима онова малкото растение, което е израсло само четири прѣста надъ земята, трѣбва да спре и да каже: азъ израснахъ вече четири прѣста. Не, то може да израсне и 10, и 15 прѣста. Много възможности за растене има въ човѣшката душа! „Ама ние сме по-добри отъ свѣта!“ Не се сравнявайте съ свѣта! Сравнявайте се съ Божествената Любовъ, която трѣбва да се изяви въ своята пълнота. Ама ще кажете: невъзможно е при сегашнитѣ условия. Не, при сегашнитѣ условия именно може да приложите този законъ. Този законъ не седи въ това, да си продадешъ къщата, да си раздадешъ паритѣ. Този законъ се разбира друго яче. Ако дойде при мене единъ братъ странникъ, ще го оставя да поседи като гостъ три дни и слѣдъ туй ще му кажа: братко, ти си здравъ. като мене, ще ти дамъ една мотика, и ще отидемъ двамата заедно на лозето — хемъ ще се разговаряме сладко, хемъ ще го прѣкопаемъ. Върнемъ се вечеръта, и той печели, и азъ печеля. Ще си легнемъ заедно на едно легло, и на другия день пакъ ще вземемъ мотиката, ще се разговаряме за философия, за слънцето, за звѣздитѣ, но и ще работимъ. Обаче, ако той седи 5—6 мѣсеца въ къщата ми и казва: азъ съмъ завършилъ своята еволюция, затова ще си почивамъ, а ти ще работишъ заради мене — това не е разбиране на живота, на Бо-

жественото въ васъ. Не, този пѣтникъ трѣбва да каже: братко дай и на мене мотиката, азъ обичамъ да работя. Ако той ме обича, трѣбва да дойде да работи заедно съ мене; не дойде ли, азъ зная, че той нѣма никаква любовъ. Това е едно правило. Нѣкой казва, че обича Бога. Ако не отидемъ да работимъ заедно съ Бога, ние не Го обичаме. Гдѣ е Богъ? — Никой не знае. Богъ е на едно свещено мѣсто, Богъ е мѣсто на работа. Богъ работи тамъ, дѣто се изразява Божията Любовъ. Тамъ е Неговото мѣсто. При Него постоянно носятъ умрѣли, и Той пита: „Този защо умрѣ!“ — Отъ бездѣлие, не работи. „Тѣй ли? Турете го на страна“ — казва Господъ. Донесатъ другъ умрѣлъ: „Ами този защо умрѣ? — Отъ прѣяждане. „Турете го на страна!“ Донесатъ трети: „Този защо умрѣ?“ — Отъ прѣсилване. Той носѣше много имане на гърба си, много ниви, много къщи имаше, та му бѣше тежко. „Турете го на страна!“

Сега, всички работятъ, работятъ, но всички сж осакатѣли. Не, това не е работа. Ние, които вървимъ по този Божественъ пѣтъ, ние, които имаме Божественото въ насъ, трѣбва да работимъ съ Бога заедно. Тази великата, мощната сила въ насъ трѣбва да я проявимъ, и туй свещено име на Бога трѣбва да Го намѣримъ. Ще ви дамъ едно правило: за своята любовъ не говорете никога нищо! Когато човѣкъ говори за любовта си, той се поставя на неправилна основа. Сега, ще дойдете до другото правило: ти ще изявявашъ любовта си тѣй, както Богъ изявява своята Любовъ. Какъ изявява Богъ Любовта си? — Богъ е създалъ цѣлия

свѣтъ. съ това изявява Любовта си, но Той самъ седи на заденъ планъ. Нѣкой питатъ: какво нѣщо е Божията Любовь? — Животътъ, който имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь; умътъ, който носишъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь; сърцето, което имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовь. Волята, която имашъ, въ нея Богъ е изявилъ своята Любовь. Какво има да ниташъ още? Употрѣби своя животъ, употребѣи своя умъ, употребѣи своето сърце, употребѣи своята воля, и ти ще намѣришъ, какво Богъ е казалъ вътрѣ въ тѣхъ!

Сега, за какво трѣбва да мислимъ? Вие, като станете сутринъ, колко минути мислите за Бога, я ми кажете? Станете сутринъ, набързо си измиете лицето, а нѣкои, изкаратъ набързо, за петъ минути „Отче нашъ“ и свършена работа! Тевтери, пари, каси и всичко друго е въ вашитѣ умове, но това, което ще внесе спокойствие, сила и мощъ за нашитѣ души, оставаме го на страна. Ние мислимъ за женитѣ си, за мъжетѣ си, за дѣцата си, за всичко, но не и за Бога. Ние ли трѣбва да мислимъ за всичко това? До момента, когато Богъ мисли за насъ, ние живѣемъ, но въ момента, когато Богъ прѣстане да мисли за насъ, ние изчезваме отъ свѣта. До тогава, докато Богъ мисли за тебе, ти живѣешъ; до тогава, докато Богъ те обича, ти живѣешъ, но деньтъ, въ който ти прѣстѣпишъ онова свещено име на Бога, тази Божия Любовь се отегля отъ тебе и ти прѣставашъ да живѣешъ, и Богъ ще ти покаже, че си злоупотрѣбилъ съ Неговата Любовь. Твоятъ мъжъ ще бѣде живъ, само ако Богъ го обича. Твоятъ мъжъ може

да мисли, само ако Богъ мисли заради него. ако Той го държи въ съзнанието си. Затова, всинца ние трѣбва да се стремимъ чрѣзъ своя животъ да изявимъ Божиата Любовь. Всички искатъ Господъ да мисли заради тѣхъ. Азъ казвамъ: какво сме извършили за великото дѣло въ свѣта. Кой отъ васъ до сега е обърналъ една душа къмъ Бога и е внесълъ този вхтрѣшенъ миръ на спокойствие, но не привидно, защото азъ мога да внеса въ васъ туй привидно спокойствие, като ви дамъ 1000 — 2000 лв. Не по този начинъ трѣбва да се внесе въ човѣка спокойствие. Има друга една добродѣтель въ свѣта, която седи въ това, да покажемъ на хората, какъ трѣбва да се родятъ отъ Бога. Това нѣщо се постига чрѣзъ онова висше съзнание въ насъ, което ще се прояви, когато се свържемъ съ Бога. Тогава само ние ще почувствуваме този вхтрѣшенъ миръ, който никога нѣма да ни напусне.

Сега, ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо сж постояннитѣ идеи у човѣка. Единъ старъ изповѣдникъ ми разправяше слѣдния фактъ изъ бѣлтарския животъ въ турско врѣме. Единъ день, идва при него една старица, на около 90 години и казва: „Отче, искамъ да ти изповѣдамъ единъ грѣхъ, не зная дали Господъ ще ми прости, но много голѣмъ грѣхъ е. Не мога да се освободя отъ този си грѣхъ: и мислила съмъ върху него, и молила съмъ се прѣдъ Бога, дано ми прости, но туй е по-голѣмъ, отколкото мога да си го прѣдставя. Това се случи въ Варненско, въ с. Кадърджа или Николаевка, прѣди 60 години. Бѣхъ млада, красива, хубава мома и се влюбихъ въ най-

красивия момъкъ, когото толкова обичахъ, че не можехъ да живѣя безъ него, Обаче, моитѣ майка и баща не ме дадоха на него и ме ожениха за другъ единъ, отъ когото имахъ петъ сина и двѣ дъщери. Тѣзи дѣца, които родихъ отъ него, ги мразя, и мжжътъ си мразя, не искахъ да живѣя съ него, но какво можахъ да направя? — Нищо, не можахъ да се освободя отъ него. Голѣмъ грѣхъ имамъ споредъ това! Ето на, снощи сънувахъ дори, че ядемъ заедно съ своя възлюбенъ. Това сж идея, както ги наричамъ азъ. Тази старуха, и до 90-годишната си възраст, не можѣ да забравя своя възлюбенъ. Обаче, кой извърши грѣха, тя или родителитѣ ѝ? Тя казва: и синоветѣ, и дъщеритѣ, и мжжътъ си мразя! Голѣмъ грѣхъ е този, не искамъ да ги мразя, искамъ да живѣя съ тѣхъ по Бога. Тукъ, въ нея се борятъ двѣ противоположни чувства. Ние много пѣти ще породимъ петъ сина и двѣ дъщери и ще ги мразимъ. Защо? — Това е раждане по плътъ. Но, въ насъ винаги ще остане онзи вжтрѣшенъ, душевентъ копнежъ за нѣщо велико, за нѣщо идеално. Другитѣ ще кажатъ какъ не я срамъ тази старица, да мисли за единъ момъкъ. Грѣхъ е това! Защо за една стара жена да е грѣшно, че мисли за единъ момъкъ, а да не е грѣшно, когато нѣкоя мома мисли за нѣкой момъкъ? Ако е грѣшно за старата, то е грѣшно и за младата. Какъвъ е този моралъ? При тия съврѣмненни разбирания. тази баба се намира въ едно противорѣчие. Въ такива противорѣчия и ние се намираме. Нашиятъ животъ е тъй прѣплетенъ, че нѣкой пѣтъ става раздвояване на наше-

то съзнание, и ние не знаемъ, какво трѣбва да правимъ.

Какво трѣбва да правимъ? Човѣкъ, при сегашнитѣ условия, трѣбва да бѣде твърдъ въ съзнанието си и щомъ дойде да изпълни волята Божия, той трѣбва или да живѣе, или да умрѣ — едно отъ двѣтъ. Когато искатъ нѣкому да прѣкъснатъ пътя къмъ онзи Божественъ животъ, той трѣбва да прѣдпочете смъртта прѣдъ живота. Онзи момъкъ, който обичалъ тази старица, разбиралъ този законъ. Той не се оженилъ, не влѣзълъ въ свѣта да живѣе, да нареди като нея петъ сина и двѣ дъщери, а умира, жертвува живота си заради нея, но той остава въ нейния умъ. Този младъ момъкъ, ни най-малко нѣмалъ нѣкаква умраза срѣщу нейния мъжъ, но си казвалъ: такава е волята Божия! Тя съзнава, че неговата любовъ е истинска любовъ. Този законъ е еднакъвъ, и за мъже, и за жени.

Та, казвамъ: щомъ се прояви Божественото въ насъ, ние трѣбва да го приемемъ, но щомъ срещнемъ противорѣчие, трѣбва да дадемъ известна жертва въ свѣта. Сега ние искаме да примимъ Божественото въ свѣта. Не, свѣтътъ и Божественото не могатъ да се примирятъ. За да живѣемъ ние, за да се издигнемъ, хиляди същества трѣбва да умратъ заради насъ. Слѣдователно, позволено ли е на насъ, разумнитѣ същества, при тази Любовь, която се жертвува заради насъ, да грѣшимъ? — Не, не е позволено. Азъ нѣма да грѣша. Защо? — Понеже тамъ нѣкъдѣ, като блѣятъ онѣзи овци, агънца, като квичатъ онѣзи прасенца, то е, защото ги колятъ. И

азъ трѣбва да се спра съ единъ свещенъ трепетъ и да си кажа: заради мене ги колятъ. Тѣ се жертвуватъ заради мене, азъ трѣбва ли да грѣша, моето сърце трѣбва ли да е жестоко? Тѣзи жл. вотни умиратъ заради мене, азъ трѣбва да живѣя, но не трѣбва да грѣша! Туѣ прасе, което квичи заради тебе умира. Ще се спрешъ, ще се обърнешъ къмъ Бога и ще се помолишъ съ най-усърдната молитва. Когато онова агне блѣе, ще се молишъ съ най-усърдната молитва, въ която ще вземе участие умътъ, сърцето и душата ти. Само така то ще бѣде изплатено! Ще кажешъ: Господи, то заради мене се жертвува! Тѣй прави човѣкътъ, у когото е събудено висшето съзнание; тѣй прави човѣкътъ, който е роденъ Бога. Тѣй е и въ живота. Туѣ е дълбока философия. Когато единъ човѣкъ работи въ науката и жертвува своя животъ, ти трѣбва да кажешъ: този човѣкъ жертвува живота си заради мене, да добия знания. Туѣ е единъ свещенъ трепетъ на душата. Всѣки единъ човѣкъ, който жертвува живота си, за да даде потикъ на човѣчеството, кждѣто и да е той, било въ религията, било въ науката, било въ сѣмейството си, като майка, или баща, като синъ, или дъщеря, това сж онѣзи братя, онѣзи агънца или прасенца, които сж подигнали човѣчеството.

И тѣй, казвамъ: при сегашния животъ, нека вашето сърце бѣде толкова нѣжно, толкова деликатно, че като чуете едно агънце да блѣе, да се изпълни съ единъ свещенъ трепетъ, да се върнете дома си съ нажалени очи и да кажете: трѣбва да се родимъ отъ Бога, за да заживѣемъ въ Неговата Любовь. Когато у всинца ни проникне тази

Любовъ, тя ще бжде единственото нѣщо, прѣдъ което всички тия войни, всички тия раздори, които сега сѣществуватъ, ще се стопятъ тѣй, както ледътъ. Е, казватъ, възможно ли е? — За насъ е възможно вече. За насъ, първитѣ вжглени, които сме запалени, е възможно. И за васъ е възможно. Тѣзи, които сѣ послѣдни, които сѣ на периферията, и за тѣзи вжглени ще дойде день, когато ще се запалятъ. Азъ се радвамъ на всички тия вжглени. Въ тѣхъ има сила, само ги запали. Нѣкои казватъ. е, черенъ вжгленъ е той! Не, азъ познавамъ този братъ. Днесъ той е черенъ, но той може да гори, въ него има такава енергия, че единъ день, като се запали, чудо ще направи. Та, сега всички сме вжглени. Това е само фигура на рѣчта. Единъ день, като се запалятъ тия вжглени, тѣ ще дадатъ онази Божествена топлина, и тогава ние ще започнемъ да чувствуваме блѣненето на тия агънца. То ще произведе най-свещения трепетъ у насъ, и като се върнемъ, ще има миръ, радостъ, молитви и славословия, че Богъ е толкова великъ къмъ насъ да плива и Живота, и Святостта си, и Милостта си, и всичко, което има въ Себе си.

Ние трѣбва да се родимъ отново! Туй е, което наричатъ „новораждане“, раждане въ Бога, но не само веднѣжъ да се родишъ и да кажешъ: родихъ се! Туй е единъ актъ на постоянство — постоянно трябва да живѣемъ въ Бога и да бждемъ изпълнени съ Неговата мисль, съ Неговото сърце и чувство и съ Неговото дѣйствие. Туй е великото, мощното въ свѣта, което ще ни подигне

като хора. Нищо друго не е тъй велико, тъй мощно въ свѣта, както идеята за Бога и за Неговата мощностъ, за Неговата Любовь, за Неговата Мъдростъ и за Неговата Истина въ свѣта.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 2 ноември, 1924 г.
въ гр. София.

БЛАЖЕНЪ ТОЗИ РАБЪ!

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21

Блаженъ този рабъ!

»Блаженъ този рабъ, когото
би намѣрилъ господарьтъ му, кога
си дойде, че прави така«.

Има истини въ свѣта, които сж недостъпни за човѣшкото съзнание. Тѣ сж недостъпни не поради нѣкаква вътрѣшна причина, като една невъзможностъ, но тѣ сж недостъпни по причина на разположението на нашия умъ. Ако вие, които сте били свободни като птички и сте възприемали слънчевата свѣтлина на всѣко врѣме, но като човѣкъ си направите единъ замъкъ и затворите всичкитѣ прозорци и влѣзете въ този замъкъ, та се лишите отъ слънчевата свѣтлина, питамъ: кой е причина на това лишение? Причината въ самото слънце ли е, или въ самитѣ васъ. Всѣки човѣкъ съзнава своитѣ страдания, своитѣ несподи въ свѣта, но малцина сж онѣзи, които може да си дадатъ отчетъ, защо страдатъ. Всѣки човѣкъ срѣща голѣми противорѣчия въ живота си и си ги обяснява по своему — по единъ, или по другъ начинъ. Вие може да си обяснявате нѣщата по начинъ, какъвто си искате, но тѣ иматъ само едно правилно разрѣшение и обяснение. Казва се въ Писанието: „Никой не живѣе само за себе си, а и за другитѣ“. Развитieto е нѣщо колективно. Развитieto не е само въ сегашната форма. Нѣкой човѣкъ може да каже: азъ трѣбва да живѣя. Кой ти? Ти

като Иванъ, като Петко, като Драганъ, като Слюянъ ли? Така може да каже и една птичка, така може да каже и една муха. Нѣкои казватъ, че въ мухата нѣмало „азъ“. Не, има и въ нея.

Слѣдователно, ние, съзнателнитѣ хора, които живѣемъ съ онази дълбока философия, трѣбва да схващаме, че въ свѣта има само едно съзнание, то е Божественото съзнание, което прениква всички същества. И до колкото нашиятъ животъ, нашиятъ умъ е въ съгласие съ тѣзи велики правила и закони на туй съзнание, до колкото сме въ изправностъ съ тѣхъ, до колкото ги изпълняваме, до токова ѣ тѣ сж оживѣли въ нашия живогъ. Има много философски задачи и въпроси, които трѣбва да разрѣшимъ. Нѣкои казватъ: пари не ни трѣбватъ въ живота. Други казватъ: пари, пари ни трѣбватъ въ живота. И едното положение е вѣрно, и другото положение е вѣрно. Ако си на сухо, пари ти трѣбватъ, но ако си като риба въ водата какви пари ти трѣбватъ? Ако си на сухо, безъ пари не можешъ, но ако си въ водата, безъ пари можешъ. Какъ ще можемъ? Ще ви докажа. Ако си една риба и живѣешъ въ водата, я ми кажи, какъ ще носишъ торбата съ паритѣ си, гдѣ ще я окачишъ? Това е едно противорѣчие, нали? Нѣкой казва: безъ пари може. Да, като риба, но не и като човѣкъ.

Друго положение. Нѣкоя жена казва: азъ обичамъ мъжъ съ малко умъ, съ много пари. Какво иска да каже съ това? Мислите ли, че нѣкоя жена, на която мъжътъ е съ малко умъ, но съ много пари, ще бѣде щастлива? Не, задъ това нейно изречение се крие единъ немораленъ принципъ. Тази

жена прѣдполага да има другъ мъжъ, нищо повече. Туй седи Истината. Има извѣстни аксиоми, които не търпятъ противорѣчия, а ние може да ги извиняваме по единъ, или по другъ начинъ.

Слѣдователно, ако вие се стремите да разрешавате задачитѣ въ живота заради вашето благо, заради вашето добро, вие сте на крива посока. Затова, казвамъ: ние ще възприемемъ въ себе си онази велика Божия Любовь, която включва благо-то, интереситѣ на всички същества. Нѣкой ще каже: ама азъ мога ли да разрешавамъ всички въпроси? — Можешъ. Обаче, ние трѣбва да дадемъ ходъ на Божественото съзнание въ себе си и да знаемъ, че ако азъ отъ свое, индивидуално гледище разглеждамъ страданията въ живота, ако отъ свое гледище разрешавамъ всички задачи, никога нѣма да ги разреша правилно. Запримѣръ, откъснато ми е ухото, извадено ми е окото, какъ ще разреша тѣзи противорѣчия? Единъ американски прѣдприемачъ майсторъ, като давалъ заповѣдь на своитѣ майстори-зидари, какъ да дигнатъ единъ голѣмъ камъкъ, камъкътъ падналъ върху ржката му и му откъсналъ двата прѣста. Той веднага си отеглилъ ржката и казалъ: благодаря ти, Господи! Защо благодаря? Той благодаря, че не му се откъснала цѣлата ржка. Това е добрата страна на работата, но туй благодарение може ли да навакса загубата на двата прѣста? Каго човѣкъ — не може, защото той изгубилъ туй изкуство, но като морска звѣзда, би могълъ да ги навакса. Слѣдователно, отъ тукъ изпъква туй противорѣчие.

Често, ние питаме: защо страдамъ азъ? Не питайте, защо страдате, но питайте защо е стра-

давянето въ свѣта, защо е страданието въ цѣлата природа. Едноврѣменно когато вие страдате, хиляди други същества даватъ живота си. Въ този моментъ, когато отъ вашата глава се взима само единъ косъмъ и вие усѣщате болка, може отъ други да се взима цѣлъ животъ. А вие питате: защо ми взимате този косъмъ, какво право имате да ми взимате косъма? Този, който взима главата на хората, ще те пита ли да вземе косъмъ отъ главата ти? Ти питашъ: защо взимашъ косъмъ отъ главата ми? — То е моя работа. Мене ми трѣбва косъмъ отъ главата ти, нищо повече, нѣма защо да разсжждавашъ. Ние, сегашнитѣ хора, за себе си разсжждаваме много добръ, но щомъ дойде до другитѣ, че тѣ страдали, че това-онова, казвате: нѣма защо да разсжждаваме за тѣхъ. Ако разсжждате така, ще мязате на онзи негъръ, американски проповѣдникъ, който развивалъ прѣдъ слушателитѣ си въпроса, какъ Богъ създалъ човѣка. Той разказвалъ, че Господъ направилъ човѣка отъ хубава калъ и го турилъ на плета да съхне. Единъ отъ слушателитѣ го запитва: ами плетътъ кой създаде? — То не е ваша работа, за васъ това не е важно. За мене е важно да изсуша човѣка на плета. И като го изсуша, ще дигна плета.

Изобщо, такава е и нашата философия. Всички ние, и свѣтски, и религиозни хора, се стремимъ да разрѣшимъ въпроситѣ частично. Никога не можете да разрѣшите живота частично. Животътъ частично е неразрѣшимъ. Кое число е цѣло? Цѣло число е това, което съдържа всички части въ себе си. Ако въ извѣстенъ случай въ живота сте въ дисхармония, т. е. съ една частъ на цѣлото,

защо ще се карате съ тази частъ? Не сте вие, които може да изправите тази грѣшка. Напримѣръ, ние виждаме, какъвъ е този законъ природата, какъ дѣйствува тамъ. Ако имате извѣстна рана въ нѣкой органъ на тѣлото си; вие ще чувствувате болка. Вашата ръка може да се помъчи да помогне на тѣлото ви, но не ще може. Има една сила въ организма ви, която може да прѣмахне тази болка. Вие трѣбва да апелирате къмъ тази сила и когато тя дойде, ще прѣмахне тази болка въ организма ви. Вие имате извѣстни несгоди въ живота си — ще апелирате къмъ тази вътрѣшна сила въ природата. Тя ще оправи вашитѣ части, но затова вие не трѣбва да бързате. Нѣкой казва: ама азъ искамъ да прѣстане тази болка, да се прѣмахнатъ тия несгоди. Нѣма да бързате! Тази болка ще прѣстане, тия несгоди ще се прѣмахнатъ, не когато вие искате, а когато тя намѣри, че трѣбва. Нѣкой иска да стане чудо, изведнѣжъ да прѣстане извѣстна болка. Това не е чудо. Всѣки лѣкаръ може да намаже болното мѣсто съ кокаинъ, и болката да изчезне, но тя изчезва врѣменно, не напълно. За да изчезне извѣстна болка, за да стане човѣкъ едно разумно същество, изисква се врѣме и пространство. Азъ взимамъ тѣзи двѣ думи не въ обикновенъ смисълъ, не тъй, както обикновено се разбиратъ. Подъ тия думи азъ разбирамъ едно непрѣривно разширение на човѣшката душа, защото всичко зависи отъ безграничното. Щомъ единъ човѣкъ е безграниченъ, той може да се разширява, колкото иска. Ние страдаме, защото нѣмаме врѣме, ограничени сме. Ако дадете на единъ човѣкъ дълъгъ срокъ, той всичко може да напра-

ви. И когато се уреждатъ падежитѣ на нѣкоя полица, всѣки изисква по-дълго врѣме, по-дълъкъ срокъ. Онзи, който има да взима, казва: падежътъ на полицата ще бѣде за три мѣсеца. Онзи, който има да дава, казва: не за три мѣсеца, но поне за година, двѣ, три, най-много до десетъ години. Колкото падежътъ е по-краткъ, толкова сърцето ти се повече стѣга. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора, имаме полици съ краткосрочни падежи, та сърцето ни се стѣга. Донесатъ нѣкоя полица, кажатъ ни: изплати тази полица. Цѣкъ азъ ви казвамъ: вземете тази полица съ дългосроченъ падежъ.

Христовото учение е едно Божествено учение, което разрѣшава живота въ неговата вжтрѣшна пълнота. Ние, съврѣменнитѣ хора, се заблуждаваме, мислимъ, че материалнитѣ блага сж една необходимостъ. Материалнитѣ блага сж послѣдствие на онзи вжтрѣшенъ духовенъ животъ. Слѣдователно, щомъ сме разумни, материалнитѣ блага ще дойдатъ. Ние за тѣхъ не трѣбва да мислимъ, а трѣбва да мислимъ, какъ да станемъ разумни. Щомъ си разуменъ, може да имашъ една къща, направена само отъ стѣкла, и свѣтлината ще иде отъ всѣкъдѣ. Щомъ си разуменъ, може да имашъ най-хубавитѣ градини, най-модернитѣ сръдства за съобщения: фйтони, автомобили и др. Слѣдователно, не е въпросъ, дали имашъ градини, или не, важно е, че разумниятъ животъ създава всички блага. Ние не можемъ да кажемъ, че онѣзи, които сж живѣли прѣди насъ, не сж били разумни. Не, редътъ и порядъкътъ, който сега сжществува, се дължи на разумни сжщества, но ако този порядкъ

днесъ не е хубавъ, ако не задоволява хората, той се дължи на онѣзи неразумни същества, които сж го развалили. Ще кажете: какъ е възможно това? Ако си направите една хубава къща, съ всички модерни приспособления и я дадете подъ наемъ. Но като се върнете да живѣте отново въ нея, намирате всичко разрушено, разнебитено, питамъ: кой ще е причината за това? — Онѣзи, които сж живѣли тамъ. Така и ние днесъ тѣй сме развалили съврѣмения редъ и порядъкъ. Всички водопроводи, канализации, всичко сме развалили и отгорѣ на това питаме: защо свѣтътъ не върви. Че какъ ще върви? Не, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онѣзи закони и правила, които регулиратъ живота. Мислите ли, че онази мома, която била на балъ и се въртѣла съ този, съ онзи момъкъ цѣла нощъ като въртоглава, та е придобила нѣщо? Мислите ли, че слѣдъ като се въртѣла съ нѣкой момъкъ, като нѣкои дервишъ, слѣдъ като се нагълтала съ праха въ това здание и се върне въ къщи уморена, запотена, та е придобила нѣщо? Слѣдъ нѣколко дни отъ този балъ тя си спечелва една сериозна пневмония, легне болна и казва: урочасаха ме нѣщо. Съ други думи казано: нѣма защо да се ходи на балъ, да се бутаме въ това затворено здание тамъ, да дишаме прашния въздухъ. Нейниятъ възлюбенъ — духътъ, казва: нѣма какво да се въртишъ на бала, а като птичкитѣ, ще отидемъ въ гората да подишаме чистия въздухъ.

Та, ние, съврѣменнитѣ хора, си създаваме извѣсни забавления, но нѣкои отъ тѣхъ не мязатъ на дѣтинскитѣ забавления. Азъ не зная, на какво мязатъ тѣ. Ако река да ги уподобя на нѣщо,

онѣзи, които ходягъ на балъ ще кажатъ: а, той е противъ бала. Азъ не съмъ противъ игритѣ, но тѣ трѣбва да бждатъ разумни. Азъ не съмъ противъ яденето, но то трѣбва да бжде разумно. Азъ не съмъ противъ това, да имате къщи, но трѣбва да ги използвате разумно. Защо ти е да направишъ една къща, която струва 5—6 милиона лв., и да задлъжнянешъ толкова много, че цѣлъ животъ да мислишъ за полици? Направи си една малка къщица, че и ти, и жена ти, и дѣцата ти да сж довольни. Не казвай, че условията на живота сж такива. Да, условията на живота сж такива, но съврѣмненното общество трѣбва да почне да мисли.

Казва Писанието: „Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ ау, кога си дойде, че прави така“. Онѣзи държавници, които сж поставени на властъ изпълниха ли туй правило? Българскиятъ народъ може ли да каже за своитѣ управници: „Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така? Защо? Единъ държавникъ въ нѣкоя държава не идва да урежда своитѣ работи. Ами че ако той е обѣденъ, и като дойде на властъ поиска първо да уреди своитѣ лични интереси, а послѣ тѣзи на своя народъ, какво показва това. Това е неразбѣране интереситѣ на държавата. Първата работа на държавника е да уреди интереситѣ на своя народъ. Той трѣбва да положи своя умъ, своето сърце, своята воля и всичко онова, което е възвишено и благородно въ него за своя народъ. Той трѣбва да е абсолютно честенъ! Прѣди нѣколко дни, единъ господинъ ми разиравяше слѣдното нѣщо: отъ освобождението насамъ, яие, бъл-

гаритѣ, въ търговско отношение, сполучихме да имаме двойни фактури, съ всички държави, Германия, Австрия, Русия, съ изключение на Англия. Едната фактура показва истинската стойност на стоката, а другата — фиктивната. Англичанитѣ казватъ: ние не можемъ да дадемъ двойна фактура, ние сме честенъ, благороденъ народъ? Това е една добра черта у тѣхъ. Ако вие имате въ живота си двѣ фактури, това честно ли е? Разглеждайте разумно въпроса! Ако давате двойна фактура, мязате на Германия, на Австрия, на Русия; ако давате една фактура, мязате на Англия. Азъ похвалявамъ англичанитѣ. Всичи народи трѣбва да бждатъ честни! Най-послѣ, питамъ: защо сж на българскитѣ търговци двѣ фактури: Ще кажатъ: е, да си уредимъ работитѣ. Уредихте ли си работитѣ съ двѣ фактури? Ето на, 50 години вече откакъ българитѣ сѣ освободиха, и повече забатачиха. Какво трѣбва на българитѣ? Честностъ имъ трѣбва! и какво още трѣбва на българитѣ? — Справедливостъ. На всички славянски народи трѣбва справедливостъ. Българитѣ не сж приложили още справедливостта. На българитѣ трѣбва и любовъ, но не тази обикновената любовъ.

Съ всичко това азъ не искамъ напразно да критикувамъ свѣта, но принципиално разглеждамъ работитѣ и казвамъ, че липсва нѣщо на свѣта. „Блаженъ е“, казва Писанието, „онзи рабъ“. Кога е блаженъ? — Само при слѣдното условие: когато той разбира този вътрѣшенъ. Божественъ животъ. Вие трѣбва да разбирате не само интереситѣ на българския народъ, но дошло е врѣме, когато всички духовни хора трѣбва да разбиратъ интереситѣ на цѣлото човѣчество. Ние трѣбва да разбираме не само интереситѣ на цѣлото човѣчест-

во, не трѣбва да включваме и интереситѣ на ангелитѣ, защото имаме отношения съ тѣхъ. По отношение на ангелитѣ, по отношение на висшитѣ същества, ние сме корени, а тѣ, по отношение на насъ, сж клонищата. Дали за насъ тѣ съществуватъ, или не, т. е. дали ги признаваме, или не. то е другъ въпросъ, но ангелитѣ сж клонища за насъ, а ние за тѣхъ корени. Има и по-висши същества отъ ангелитѣ, които съставляватъ цвѣтове и плодове на този животъ. Значи, надъ насъ има другъ единъ, по-висшъ животъ, който регулира нашия животъ, нашиѣ отношения. Слѣдователно, ако моитѣ отношения, като коренъ долу въ почвата, сж прави, то и отношенията на другъ единъ животъ, на клонищата, ще бждатъ спрѣмо мене прави, нормални.

И гѣй, ние разрѣшаваме една велика задача въ свѣта. Кои ние? — Тия, у които съзнанието се пробудило. Като коренъ, вие ще разрѣшите този въпросъ по единъ начинъ; като клонъ — по другъ начинъ. Но, като човѣкъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ! А всѣки човѣкъ трѣбва да разрѣши въпроса като гений. Ама ще може ли? Ще можешъ ли, то е другъ въпросъ. Всѣко дѣте като трѣгва на училище, пита: мога ли да изуча азбуката? — Можешъ. Майката казва: „Можешъ, Иванчо, можешъ“. И туй дѣте трѣгва на училището съ своята торбичка. Слѣдъ една година то знае азбуката, знае словетѣ и по малко да чете. На втората година знае повече, на третата — още повече, и слѣдъ 12—15 години учене минава за единъ добъръ държавникъ. Питамъ: този Иванчо, този Стоянчо роди ли се като ученъ, като великъ чо-

вѣкъ? Не, въ този Стоянчо имаше възможности само, които той можеше да развие. Този човѣкъ е блаженъ. Защо? — Защото разви своитѣ способности, своитѣ дарби и ги употреби за благо на своитѣ ближни.

Сега, азъ засѣгамъ единъ въпросъ, който е толкова интересенъ за васъ: за вашето щастие, за вашия умъ, за вашето сърце, за вашата душа. Този въпросъ има други граници. тѣй, както България си има свои опрѣдѣлени граници, Англия си има свои опрѣдѣлени граници, Франция си има свои опрѣдѣлени граници. Русия си има свои опрѣдѣлени граници и т. н. Като влѣзете въ коя и да е отъ тѣзи държави, вие ще почувствувате границитѣ на тѣзи държави. Слѣдъ като влѣзете въ България, запримѣръ, най-първо ще ви посрещне единъ български стражаръ и ще ви запита: знаете ли български? — Не зная. Като отидете въ Англия, въ Америка, ще ви попитатъ: знаете ли английски? Ако не знаете, ще ви намѣрятъ единъ прѣводчикъ, но тогава вие нѣма да се считате като гражданинъ на тази държава, а като чужденецъ. Вънъ отъ тѣзи граници съществува друга — една държава съ широки граници. Ние сме навлѣзли вече въ тѣзи граници. Както ви питатъ въ Англия, знаете ли английски езикъ, така ще ви питатъ и като влѣзете въ тѣзи по-широки граници — знаете ли нашия езикъ? Какъвъ е езикътъ на тази държава? — Любовта. И Павелъ казва: „Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, гражданинъ на тази държава не мога да бъда“. Сега, всѣки ще каже: азъ съмъ опиталъ любовта. Да опиташъ любовта, и да

имашъ любовъта, това сж двѣ различни понятия. Да опиташъ любовъта, да имашъ любовъта, и да живѣешъ съ любовъта, това сж сжщо рзлични понятия. Да опиташъ любовъта, да имашъ любовъта, и да живѣешъ съ любовъта, това сж сжщо различни понятия. Да опиташъ любовъта, да имашъ любовъта, да живѣешъ съ любовъта, и да си едно съ нея, това е още повече. Въ любовъта има разни състояния. Нѣкой казва; азъ съмъ опиталъ любовъта. Имашъ ли я? — Имамъ я. Живѣешъ ли съ нея? — Живѣя. Едно ли си съ нея? — Едно съмъ.

И тѣй, щомъ имашъ любовъта, на права посока си. Върви съ нея по този пътъ, додѣ дойдешъ въ единство съ този животъ. Сега, защо ставатъ всички тия войни въ свѣта? Защо се явяватъ тия недоразумения между хората? Това сж задачи, които трѣбва да се разрѣшатъ. Питамъ: защо ви сж тия съврѣмненни велики теории, които съществуватъ? Да допуснемъ, че имате такава сила въ ржката си, че можете да дигнете земята. За какво може да използвате тази ваша сила? Ако тръгнете по свѣта и започнете съ ржката си да дигате всички планети отъ тѣхния пътъ, мислите ли, че онѣзи по-велики същества отъ васъ ще ви оставятъ така да използвате силата си, да си играете? Какво правятъ тукъ гражданитѣ, като видятъ, че нѣкои дѣца хвърлятъ камъни по улицата, играятъ си и ударятъ по главата нѣкой минувачъ? — Повикватъ нѣкой стражаръ, прѣдаватъ нему дѣцата, да ги накаже — и си заминаватъ.

Сега, ние, съврѣмненнитѣ хора, не мазаме съ нашитѣ мисли на тия дѣца? Всѣки прави прѣст-

рѣлки. Всички питатъ: защо Господъ е направилъ свѣта така, защо азъ съмъ нещастенъ, защо азъ съмъ кучъ, защо азъ съмъ слѣпъ, защо майка ми, баща ми, жена ми умрѣха? Казватъ: нѣмаме ли право да питаме? — Имашъ право да питаешъ Тогава азъ отговарямъ: Богъ, като ти даде крака, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдначени? Нека видимъ какви сж послѣдствията отъ всичко, което не е употребено, както трѣбва. Господъ, като ти даде рѣцѣ, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдначени? За какво сж създадени рѣцѣтъ. — За да вършатъ Божиата Правда. Господъ, като ти даде очи, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдначени? Господъ, като ти даде умъ, употреби ли го за каквото бѣше прѣдначенъ? Краката сж създадени за да вършишъ добро съ тѣхъ. Рѣцѣтъ — за да изявишъ Божиата Правда. Очитъ — за да изразишъ Божиата Истина. Ушитъ — за да придобиешъ знание и да го прѣдадешъ.

Това сж само частични схващания. Казвамъ: ние колективно трѣбва да схванемъ туй развитие, и ако ти си слабъ въ едно отбoшение, ще намѣришъ нѣкой, който върви по този пътъ, и той ще ти помогне. Нѣкой казва: азъ съмъ грѣшенъ, падналъ човѣкъ. Не мисли така! Ще отпратишъ ума си къмъ всички добри, висши същества въ Англия, въ Америка и другагѣ, ще поискашъ тѣхното съдѣйствие, и тѣ ще ти го дадатъ. Азъ ще ви обясня този законъ, като се обърна къмъ човѣшкия организъмъ. Когато единъ удъ отъ тѣлото е болно, тогава той апелира къмъ всички други органи, да му дойдатъ на помощъ и да му съдѣйст-

вуватъ. Въ такъвъ случай организмътъ изпраща всички жизнени енергии къмъ този удъ, за да възстанови състоянието му.

И тъй, ние съвременнитѣ хора, трѣбва да имаме една правилна философия, едно друго схващане за Бога, а не да Го схващаме като една сила вънъ отъ природага, и тамъ да Го търсимъ, като дѣцата. Бога трѣбва да схванемъ като една любовна сила, която прониква навсѣкждѣ въ пространството, и която може да оправи нашия животъ, нашитѣ отношения. Запримѣрь, работитѣ на нѣкой търговецъ сж объркани. Защо? — Той не продавалъ честно, не издавалъ честно полицитѣ си. Този търговецъ до 10 пхти може да е фалирвалъ. Защо трѣбва да богатѣете по нечестенъ начинъ? Жената, дѣцата на този търговецъ боледуватъ, случватъ му се редъ нещастия. Той ме пита, зашо е толкова нещастенъ? — Защото изяде паритѣ на толкова хора, защото опропасти домоветѣ на толкова бѣдни сѣмейства! Тия нещастия се върнаха и на тебе. Ама азъ имахъ нужда. — И тия хора имаха нужда. Благородство е човѣкъ да носи страданията за общото, за колективното. Прѣдпочитамъ азъ, единъ човѣкъ, да гладувамъ, отколкото да накажа 100 души да гладуватъ. И тъй, за всички тия нещастия, които ни идватъ, едно отъ двѣтѣ трѣбва да знаемъ. или че сме изяли паритѣ на толкова хора, или че сме фалирвали по 10 пхти. Казвате: не искамъ да бжда такъвъ човѣкъ! Добръ, тогава мисли другояче! Ако ти мислишъ, че тази неправда е вътрѣ въ Бога, вътрѣ въ нѣщата, а ти си най-умниятъ човѣкъ, тогава азъ съмъ първиятъ, който ще дойда при тебе да ми ка-

жешъ: отгдѣ си дошълъ, какво е твоего прѣд-
назначение; какво бѣше състоянието на нашата земя
прѣди 500 милиона години; какво е състоянието
на слънцето, има ли жители тамъ, или не; какво
е състоянието на млѣчния пѣтъ, има ли животъ
тамъ, или не. Учениятъ човѣкъ, който пита, защо
Господъ създаде така свѣта, а не по другъ на-
чинъ, трѣбва да знае повече отъ Него. А той,
като му задавамъ всички въпроси, казва: ами не
зная! Като не знаешъ, трѣбва да мълчишъ и да
слушашъ. Малкиятъ човѣкъ ще слуша Учителя си,
а Учителятъ ще му прѣдава. Това не е лошо.
Благородство е да слушашъ, да внимавашъ когато
единъ ученъ човѣкъ ти разправя законитѣ въ свѣ-
та. Сега нѣма да ви казвамъ, че сте невѣжи, за-
щото въпросътъ не е въ невѣжеството, но въпро-
сътъ е нашитѣ отношения да станатъ правилни,
любовни отношения. Като ме срещнешъ въ гората,
да не ме срещнешъ като нѣкоя мечка, та да ми
трепне сърцето. Нито пъкъ азъ като те срещна,
да бжда мечка за тебе, да ти трепне сърцето.
Какво правите като срѣщнете нѣкоя мечка? Като
ви срещне една мечка въ гората, сърцето ви поч-
ва да тупа, а тя, като нѣкой философъ, съ малки-
тъ си очички, върви прѣслокойно, не се бои отъ
васъ. Нѣкой пътъ мечкитѣ сж много благородни.
Пакъ ще ви приведа примѣра за мечката и онзи
каракачанинъ въ гората. Единъ каракачанинъ жи-
вѣлъ въ Стара-Планина, дѣто отъ редъ години
напълъ стадата си. Никога не му се случвало нѣ-
какво нещастие. Единъ день, обаче, като мина-
валъ прѣзъ една тѣсна пѣтека, гледа, насрѣща му
една мечка. Тя върви нагорѣ, той — надолу, срѣ-

натъ се. Втасахме я сега, казва си на ума каракачиницътъ. Намира се той прѣдъ една неразрѣшена задача и си мисли, какъ да я разрѣши. Вижда се, добъръ човѣкъ билъ той, по Бога живѣялъ, затова, забѣлѣзва, че мечката се отстранява, доближава се до една скала изправя се, отваря му пѣть да мине и като че му казва съ погледа си: мини! Той я гледа, иска да се увѣри, дали тя нѣма прѣдъ видъ нѣкаква особена стратегия, но вижда, че мечката дѣйствително му отворила пѣть и го чака да отмине. Той трлгва, върви, но се обръща назадъ, да види, какво прави мечката. Тя си продължава пѣтя, но отъ врѣме на врѣме се обръща назадъ и казва „сбогомъ“. Ще кажете, че това е само единъ разказъ. Не, има много мечки благородни и съ съзнание. Ако една мечка може да направи това, колко повече единъ разуменъ човѣкъ може да го направи!

Всички ние имаме погрѣшки, нѣма да разправямъ за какво и защо, но всички трѣбва да изправимъ своитѣ погрѣшки и да живѣемъ по новия начинъ. Ще схванемъ тѣзи нѣща колективно. Нѣкой ще каже: азъ ще живѣя само за жена си и за дѣцата си. — Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за народа си. — Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за човѣчеството. — Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за ангелитѣ. — Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ами за кого да живѣя? — Ако живѣешъ за Бога, ще имашъ всякия животъ въ себе си, ще бѣдешъ всекога живъ. За Бога ще живѣемъ! Тѣй казва и Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!“ Ако

живѣемъ за Бога, ние ще имаме условията на този безграниченъ и безпрѣдѣленъ животъ. Защо е така? Защото отношенията на тѣзи малки коренчета се опрѣдѣлятъ отъ отношенията по къмъ Бога. Прави ли сж моитѣ отношения къмъ Бога, въ каквото и да е направление, азъ ще бѣда живѣ. Ако моитѣ отношения и къмъ най-малкото коренче сж любовни, ще имамъ всичкото съдѣйствиe на Бога. Ако ти, като нѣкой търговецъ, като нѣкой земледѣлецъ, или като нѣкой учителъ дѣшата ти е пълна съ онази Божествена Любовь и се разширява, животътъ ти ще се осмисли. Но, ако ти си царъ даже, а нѣмашъ тази Любовь короната на главата ти ще бѣде тежка. Нѣкой казва: азъ ще се откажа отъ това учение, азъ ще се откажа отъ Любовта, Мъдростта и Истината. Да се откажешъ отъ Любовта, значи да се откажешъ отъ живота. Да се откажешъ отъ Мъдростта, значи да изпаднешъ въ робство, въ безумие. Да се откажешъ отъ Истината, значи да влѣзешъ въ ада. Да възприемешъ Любовта, това е животъ. Да възприемешъ Мъдростта, това е свѣтиина. Да възприемешъ Истината, това е свобода, широкъ замахъ. Тѣзи нѣща трѣбва да ги схванемъ колективно и общо да разрѣшимъ този въпросъ. Не е въпросътъ да направимъ щастливъ само единъ човѣкъ.

Казва се въ Писанието: „Блаженъ онзи рабъ“. Кой рабъ? Сега, всички ние, и тукъ, и въ Америка, и въ Англия, и въ Франция, и по-нисшитѣ, и по-висшитѣ отъ насъ същества, всички служатъ на единъ господарь, когото наричатъ Господъ. Господъ е проявление на онази велика Любовь, въ

която нѣма никаква промѣна. Любовта на Бога е еднаква къмъ всички същества. Подъ думата Господъ, ангелитѣ разбиратъ туй същество, което има еднакви любовни отношения къмъ всички същества. Туй същество се отзовава на помощъ еднакво къмъ всички същества, отъ най-малкото, до най-големото, и то споредъ нуждитѣ му. Туй същество еднакво урежда отношенията на всички същества. Азъ често съмъ правилъ опити и съмъ намѣрилъ, че нѣкои паяци сж много благородни и могатъ да схванатъ човѣшката мисль, а нѣкои паяци сж неразумни. Гледамъ, нѣкой паякъ хваналъ една муха. Казвамъ му: пусни тази муха! Той не ме слуша, казва ми: влиза ли ти това въ работа? Я си върви! Казвамъ: тѣй ли? Въ мое присѣствие не ти позволявамъ да изядешъ мухата. Ако не бѣхъ те видѣлъ, друго нѣщо, но сега — ще я пуснешъ. Взема бастуна си и посегна да му разваля паяжината. Веднага той избѣга, и мухата избѣга, освободи се. Другъ пътъ, гледамъ нѣкой благороденъ паякъ уловилъ една муха, и азъ му кажа да я пусне. Той току поседи-поседи, послѣ, гледамъ го, отиде до мръжата, раскжса концитѣ, съ които е направена, освободи мухата, като ѝ казва: хайде сега си върви, понеже ми е казано да те пусна. Казвамъ му слѣдъ това: азъ те похвалявамъ, че постъпилъ благородно. — Е, другъ пътъ нѣма да те слушамъ, но сега така направихъ. Има благородни паяци, но не всѣкога. Нѣкой пътъ съзнаватъ, че трѣбва да постъпятъ благородно, а нѣкой пътъ не съзнаватъ. Питамъ: защо този паякъ кжса нишката? Защото, ако той самъ не я скжса, азъ ще го накарамъ да я скжса и да освободи мухата. Мислите

ли, че ако вие сте хванали една муха и не я пускате, а азъ ви кажа да я пуснете, та моятъ бастунъ нѣма да играе по главата ви? И послѣ казвате: каква катастрофа е станала! Ще пометатъ тази паяжина, че чудо ще стане! Бастунъ има, разбирате ли? И тояжка има.

„Блаженъ онзи рабъ, който върши това, което Господъ иска“. Разбирате ли сега, какво подразбирамъ подъ думата Господъ? Подъ Господъ разбирамъ онова същество, отношенията на което съ еднакви спрѣмо всички същества, безъ разлика. Следователно, Богъ е най-възвишеното, най-благородното, най-разумното същество, за което трѣбва всѣки моментъ да сме готови да вършимъ волята Му, при каквито условия и да се нампраме. И можемъ да я вършимъ! Туй подразбира Христосъ въ дадения стихъ: „Блаженъ онзи рабъ, който върши волята Божия“. Нѣкои казватъ: ама така се заблуждаватъ хората. Да, ако не изпълнимъ нѣщата отъ това високо становище, всѣкога ще се заблуждаваме. Не мислете, че така лесно ще се постигне това нѣщо. Намъ прѣдстои не само единъ животъ усилена работа, но ни трѣбватъ хиляди години усиленъ трудъ, усилена работа, за да внесемъ ония елементи, които съ необходими за по-добрешието на човѣчеството. Не ние, а туй велико Божествено съзнание ще изгради цѣлото човѣчество. И вие, които ме слушате, ако изпълните този законъ, вашитѣ тѣла ще се измѣнятъ, ще имате тѣло съ по-благородна, по-фина материя, вашето съзнание също ще се измѣни, ще се разшири, и още въ туй съществуване ще ви се отвори миналото, ще ви се отвори и бъдещето.

Сега. запитватъ нѣкои: ти откъдѣ идешъ? — Не зная. Ами отъ какво произхождение си? — Не зная. Има ли другъ свѣтъ? — Не зная. Азъ съмъ срѣщаль важни богослови. които почватъ да ме убѣждаватъ и да ми казватъ: и да нѣма другъ животъ, ако живѣя добръ или злъ, губя ли нѣщо съ това? Разбира се, че губишъ, губишъ живота си. Смъртъта е една загуба. Дошълъ той да ми разправя, има ли Господъ, нѣма ли, има ли другъ свѣтъ, нѣма ли. Азъ оттамъ идвамъ, а той сега отива, и ще ми разправя. какво има тамъ, и какво нѣма. Казвамъ: оттамъ идвамъ, и послѣднитѣ новини зная. Нѣкои казватъ: много е казано. Кое е многото? Азъ показвамъ естественото положение. Ти още не си излѣзълъ навънъ, не си се облѣкълъ, не си се измилъ, а азъ станахъ въ 4 ч. с., ходихъ на полето, чухъ какъ пѣятъ птичкитѣ, видѣхъ какъ слънцето изгрѣ. Какъ, слънцето не е изгрѣло, азъ не го виждамъ! Че какъ ще го видишъ? Ти още не си станалъ. въ кревата си, а азъ оттамъ идвамъ. Ти ще станешъ, ще се облѣчешъ и ще излѣзешъ. Отъ къщи нѣма да видишъ слънцето. Ако ти станешъ като мене въ 4 ч., условията тогава ще бѣдатъ едни и същи, и за мене, и за тебе. Ако спишъ, нищо нѣма да видишъ. За всинца ви се изискватъ едни и същи условия. Никому не се дава по благодать. Нѣкои хора по благодать разбиратъ тѣй: дѣдо имъ да умре, че да имъ остави наследство. Това не е благодать. Индуситѣ иматъ думитѣ „карма и дихарма“. Карма подразбира сѣдба, лоши послѣдствия, т. е. туй, което си правилъ, ще ти го правятъ, а дихарма подразбира най-хубавитѣ условия, които Богъ е далъ на

разположение на твоята душа. Това ти се дава като благодатъ. Всички хора наоколо те обичатъ, всички ти треперятъ и сж готови да изпълнятъ всѣко твое желание. Това наричатъ въ християнския свѣтъ благодатъ и казватъ, че благодатъта освобождава човѣка отъ всичко. Не, благодатъта показва, че туй сжщество е живѣло въ съгласие съ Божиитѣ закони, затова има тази благодатъ. А за онѣзи сжщества, които не сж живѣли въ съгласие съ Божиитѣ закони, нѣма благодатъ — за тѣхъ има карма.

„Блаженъ онзи рабъ“, казва Писанието. Кой рабъ? — Който върши тѣй, както господарьтъ му иска. А какво иска нашиятъ господарь? — Да извършимъ туй, което Той е поставилъ въ живота ни като задача, т. е. да употребимъ разумно своя животъ. Ти можешъ да употребимъ живота си, както искашъ, но едно е вѣрно, че послѣдствията нѣма да бждатъ такива, каквито искашъ. Слѣдователно, ако искашъ послѣдствията да бждатъ такива, каквито тебе сж угодни, ще приложишъ този любовецъ животъ въ свѣта, т. е. ще бждешъ въ съгласие съ Божията Любовь, а любовта е, която ражда живота.

И всѣкога, когато ние сме тжжни, скръбни, това произлиза отъ факта, че ние сме изгубили любовта на нѣкое висше сжщество. Нѣкой пжтъ чувствувашъ, като че свѣтътъ подъ тебе се руши, изпитвашъ голѣма скръбъ, страдания. Защо? — Изгубилъ си любовта. Нѣкой пжтъ се чувствувашъ радостенъ. Защо? — Придобилъ си любовта: тя е потекла къмъ тебе, душата ти се разтворила и ти мислишъ, разсждавашъ правилно. Та,

казвамъ; когато ние придобиемъ Божията Любовь, ние придобиваме вѣчния животъ. Какво по-хубаво отъ това, да проникнешъ въ Божията Любовь, да бждешъ въ съгласие съ нея? И тогава, не трѣбва азъ да ви доказвамъ, има ли Господъ, или не, но това да бжде за васъ една аксиома, и вие само да разисквате върху това, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ тази Любовь, къмъ Бога.

И гѣй, всички ние се стремимъ да живѣемъ единъ колективенъ животъ и да чувствуваме живота на цѣлото създание въ себе си. Това е духовниятъ животъ. Ако искате да живѣете като българинъ, вие не можете да бждете християнинъ; ако искате да живѣете като англичанинъ, вие не можете да бждете християнинъ; ако живѣете като французинъ; или американецъ, или германецъ, вие не можете да бждете християнинъ. Даже и ако живѣете като ангелъ, пакъ не можете да имате разположението на Бога. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ами какъ може да живѣемъ? — Ще живѣете по закона на великата Божия Любовь! Нѣкои отъ васъ казватъ: ние се мъчимъ да живѣемъ. Азъ не вѣрвамъ въ това. Нѣма защо да се мъчите да живѣете. Това не се изисква отъ васъ. Богъ те е пратилъ на земята да изпълнишъ Неговата воля, и ти трѣбва да живѣешъ! Животътъ е едно благо, той не е мъчение. Ако ние се мъчимъ, то е, защото не разбираме условията на Божията благодетелство, която ни води къмъ общата любовь. Вие искате да обичате нѣкого въ свѣта и той да ви обича, да имате едно вѣрно лице. Азъ питамъ всѣки одного отъ васъ: намѣрилъ ли е туй вѣрното лице? Азъ наричамъ вѣрно лице туй, което

не умира. Ако той умира и послѣ трѣбва да търсишъ друго нѣкое, значи то не е било вѣрното лице. Туй лице не трѣбва да умира, трѣбва да бѣде безсмъртно. Човѣкъ, който умира, той е същество, у което нѣма любовъ. Това значи вѣченъ животъ, да познаваме Тебе Единнаго, Истиннаго Бога! — Ако ти живѣешъ въ Бога, смъртта е изключена за тебе.

И тъй, този колективенъ животъ е необходимъ за вашитѣ нови схващания. Само по този начинъ вие ще можете да разрѣшите онѣзи дълбоки противорѣчия, които сега срѣщате въ живота си. За въ бѣдеще ще се родятъ още по-голъми противорѣчия. Вие имате синове и дъщери, но идватъ старини, а вашиятъ синъ се оженилъ, има си своя възлюбена; и дъщеря ви се оженила, и тя си има свой възлюбенъ. Вие оставате самъ, и всички наоколо започватъ да си мислятъ: нека си замине този стариятъ. Вие чувствувате тѣзи тѣхни мисли, чувствувате, че ви negliжиратъ, че никой не се интересува за васъ. Знаете ли колко е тежко това състояние на единъ баща тъй изоставенъ? Защо съж ви напуснали вашитѣ синове и дъщери? — Понеже нѣмате любовъ къмъ Бога. Ако живѣете тъй колективно, вие ще събудите съзнанието на вашитѣ синове и дъщери, то ще се разшири, и тогава любовта и къмъ майката, и къмъ бащата, и къмъ приятеля ще има своето мѣсто. Въ нашата душа има мѣсто за всички. За всѣко живо същество има по едно свещено мѣсто въ нашата душа. И като дойде малката мушица, или малката пеперудка, ние ще я повикаме въ нашата градина, ще ѝ дадемъ мѣсто, ще я помилваме и

ще ѝ кажемъ: ето моята градина, може да си хвъркашъ, колкото искашъ. Тѣй прави Господъ, по същия начинъ ще правимъ и ние. Азъ гледамъ какво правятъ въ България малкитѣ дѣца съ тия хубави пеперудки. Тази малка пеперудка си кацнала нѣкъдѣ, а малкитѣ дѣца я дебнатъ и полека съ прѣститѣ си я хванатъ за крилцата. Нѣкой пѣтъ тя излѣзе по-умна — хвъркне си. Майкитѣ не обръщатъ внимание на това. — Тѣ трѣбва да кажатъ на дѣцата си: дѣца, не хващайте пеперудкитѣ за крилцата, ще имъ изтриете прашеца и слѣдъ това не ще могатъ да хвъркатъ. Ние трѣбва да прѣстанемъ да хващаме тия пеперудки за крилцата! Азъ, като видя нѣкоя пеперудка, нѣма да я хващамъ за крилцата, да изтривамъ прашеца ѝ, да развалямъ хубавата ѝ дрешка, но ще ѝ кажа. кацни на ржката ми да се поразговоримъ малко. Тя ще походи малко по ржката ми, а азъ ще я питамъ: ти довольна ли си отъ живота си? Тя ще ми отговори, че е довольна, и азъ ще я оставя да си хвъркне. „Блаженъ онзи рабъ, когото господарьтъ му намѣри кога си дойде, че прави така“.

Сега, Господъ иде въ този свѣтъ! Казва се тамъ въ Евангелието, че слънцето ще потъмнѣе, луната нѣма да дава свѣтлината си, звѣздитѣ ще паднатъ. Какви ли не тълкувания е дала църквата на тия изрѣчения! Азъ давамъ друго едно обяснение и то много просто. „Слънцето ще потъмнѣе“ — това значи, че малко любовъ ще има въ църквата. „Мѣсечината нѣма да дава свѣтлината си“ — това значи, че църквата ще се обезвѣри, малко вѣра ще остане въ нея. „Звѣздитѣ ще

паднатъ“ — това значи, че много малко знание ще остане въ църквата и невѣжеството ще дойде. Щомъ дойде Господъ въ свѣта, ще дойдъ и нова свѣтлина, която ще даде новъ потикъ на човѣчеството. Ако не дойде Господъ, ще стане голѣма катастрофа въ свѣта.

Господъ сега иде! Защо? — Зашото Любовта се намалила, и всички замръзватъ. Пъкъ и вѣрата се загубила. Днесъ цѣли томове има написани върху това, дали има вѣра, или не. А колкото се отнася до знанието, цѣли теории има написани по всички въпроси. Лѣкаритѣ лѣкуватъ единъ човѣкъ, и като не могатъ да го излѣкуватъ изирашатъ го на „Орландовци“. Кждѣ отиде еди-кой си? — Въ Орландовци. Срѣщатъ нѣкого, питатъ го: кждѣ е баща ти? — Е, Господъ да го прости отиде въ „Орландовци“. Не казва, че баща му е на небето, ами на Орландовци билъ. Какво схващане! Баща ти не може да отиде на Орландовци, той е на онзи свѣтъ, а на Орландовци си е оставилъ само дрехитѣ. Азъ го виждамъ, говоря съ него. Като казвамъ, че говоримъ съ нашитѣ близки, чудно ни се вижда това. Прѣди години една учителка я нарекли полуцѣла само затова, че казала: елате да видите, че дѣцата, които уча, се посѣщаватъ отъ мойтѣ заминали роднини. Азъ ги виждамъ. Питамъ: тази учителка съ ума ли е била, или безъ ума си? Споредъ хората на свѣта, тя е безъ ума си, но споредъ онова дълбоко схващане на живота, тя е съ ума си. Слѣдователно, ние можемъ да извадимъ единъ човѣкъ отъ ума си. Какъ? — Щомъ оставимъ въ ума му едно противорѣчие, което той не може да разрѣши, веднага може да

полудѣе. Ето защо, когато човѣкъ спи, не трѣбва изведнѣжъ да го разбуждаме. Ние не можемъ да поставяме човѣка на голѣми, силни противорѣчия. Противорѣчията сж за силнитѣ натури, а за слабѣнитѣ натури — никакво противорѣчие, съ тѣхъ нѣжно трѣбва да се обхождаме.

И тѣй, всички трѣбва да имате туй вътрѣшно, дълбоко схващане. Колективно трѣбва да схващате живота. Трѣбва да се молитe на Господа, да ви помогне да разрѣшите задачата на живота. Трѣбва да обичате себе си, ближнитѣ си и своитѣ врагове, и така ще разрѣшите живота. Мнозина отъ васъ сж разрѣшили този въпросъ, а други още го разрѣшаватъ.

И тѣй, Египетъ пропадна. Защо? — Защото изгуби своята любовъ, своята вѣра, своето знание. Асирия пропадна. Кога? — Когато изгуби своята любовъ, своята вѣра и своето знание. Вавилонъ пропадна. Кога? — Когато изгуби своята любовъ, своята вѣра, своето знание. Римската империя пропадна. Защо? — По сжщата причина. И ако свърѣменнитѣ християнски народи изгубятъ своята любовъ, своята вѣра и своето знание, други народи ще дойдатъ на тѣхно мѣсто. За всички народи законътъ е неумолимъ. Нѣкой казва: сърцето ми е празно. Защо? — Защото ти не разрѣшавашъ общо въпроса, да имашъ интересъ къмъ всички създания. Вие ще се свържете съ всички добри хора по лицега на земята, безъ разлика на вѣра, на народностъ; ще се свържете съ всички добри мушици, съ всички хубави растения, съ всички чисти извори, съ всичко онова, което е велико, възвишено и въ душата ти ще протече она-

зи велика Божия Любовъ, ще почувствуващъ онзи великъ Божественъ потикъ, който ще я подигне. Богъ е онзи, който ще подигне душата ти. Той е който прониква навсѣкждѣ. Ако ние гледаме така на въпроса, ако сме носители на Божията Любовъ, Мъдростъ и Истина, и ако сме изпълнители на Неговата воля, Той всѣкога ще гледа къмъ насъ съ благоволение и ще ни помага да разрѣшимъ всички въпроси. Ние ще ги разрѣшаваме съ Него. Днесъ, въ България казватъ тъй: все трѣбва да имашъ нѣкой дѣдо владика, т. е. все трѣбва да имашъ нѣкой Господъ, нѣкой голѣмецъ. Казвамъ: ако е въпросътъ за голѣмецъ, по-голѣмъ голѣмецъ отъ Бога има ли? Нѣма. Азъ прѣдпочитамъ да върша Неговата воля, а всичко друго послѣ ще дойде. Първо, ние трѣбва да се стремимъ, нашитѣ отношения къмъ Бога да бѣдатъ правилни.

„Блаженъ онзи рабъ, когото господарьтъ му би намѣрилъ, кога си дойде, че прави така“.

И азъ казвамъ: въ тѣзи послѣднитѣ врѣмена вече Господъ иде! Блажени сте, като ви намѣри, че вършите Неговата воля! Тогава ще започне закона на дихармата, на благодатъта, на вѣчния животъ. Всички съврѣменни нещастия, които ви обграждатъ, ще се стопятъ.

Така вие ще се намѣрите въ единъ новъ животъ, съ нови приятели, съ нови майки и бащи — то значи, че отношенията на хората спрѣмо васъ ще се измѣнятъ.

ГРАДОВЕТЪ
СОДОМСКИ И ГОМОРСКИ

5.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Градоветѣ Содомски и Гоморски.

»И осѣди на разорение градоветѣ Содомски и Гоморски, и направи ги на пепель, та ги постави примѣръ на онѣзи, които послѣ щѣха да нечествуватъ».

Това послание е писано повече отъ прѣди 19 вѣка. То е писано отъ човѣкъ, който билъ запознатъ съ Христовото учение. Той билъ единъ отъ виднитѣ Христови ученици. Туй послание може да се изтълкува въ двоякъ смисълъ: въ букваленъ и въ прѣносенъ смисълъ. Извѣстни коментатори тълкуватъ I-то и II-то Петрово послание въ букваленъ смисълъ, като изваждатъ отъ тѣхъ единъ общъ изводъ. И еднитѣ, и другитѣ си иматъ доводи, иматъ си, вътрѣшни съображения и правила, по които тълкуватъ Писанието. Но ние имаме единъ фактъ, изложенъ въ това послание, че тия градове сж разрушени. Тѣ, се намирали тамъ, дѣто днесъ е Мъртвото море, въ Палестиня. Казва се, че разрушението е дадено за примѣръ. Питаме ние; откакъ тия два града сж разрушени, човѣчеството взело ли е примѣръ отъ това разрушение? За всѣко едно събитие, което става има причини, има и послѣдствия. Събитията, тѣй да се каже, едновременно ставатъ на двѣ мѣста. Послѣдствията сж на земята, а причинитѣ — въ духовния свѣтъ. За примѣръ, разрушението на градоветѣ Содомъ и Го-

моръ е послѣдствие. Значи, работитѣ най-първо ставатъ въ духовния свѣтъ, а послѣ се явяватъ въ материалния, въ физическия свѣтъ. Ако нѣкой човѣкъ заболяе, има причини за това заболяване. Той дълго време е водилъ единъ безпорядъченъ животъ, и като послѣдствие на това идватъ болеститѣ. Ако нѣкой човѣкъ дълго време е живѣлъ въ разкошъ, изгубва най-послѣ своето богатство. Значи, послѣдствията идватъ отпослѣ.

Но какво е цѣлилъ апостолътъ, като е цитиралъ този стихъ? Често проповѣдниците взиматъ този и нему подобни стихове, за да посипашатъ малко хората. Тѣ ги посипашватъ тѣй, както онзи стражаръ ги посипашва съ тояшката си, както онзи войникъ съ пушката си, както онзи законникъ съ законитѣ си, както онзи сѣдя съ властта си. Всеки човѣкъ все ще апелира къмъ нѣкаква сила.

Сега, важното е, отгдѣ е дошло злото въ свѣта, какъ се е вмѣкнало то, защо човѣкъ е склоненъ и къмъ злото и къмъ доброто? Често, вие се поставяте на пътя на злото, изпитвате неговото влияние, усѣщате неговитѣ послѣдствия, но да ви понитатъ, какво нѣщо е само по себе си злото, нищо не можете да кажете. Когато злото дойде да дѣйствува въ свѣта, човѣкъ се намира въ положението на едно живо агне, което не закалатъ изведнѣжъ, а бавно го пекатъ на шишъ. Понекатъ, понекатъ го малко на огъня, слѣдъ това го извадятъ отъ шиша, отрѣжатъ едно парче отъ бута му и го оставятъ да зарасне малко. Слѣдъ като позарастне, пакъ го взематъ, пакъ го попекатъ малко, отрѣжатъ едно парче отъ него и слѣдъ това пакъ го оставятъ да зараства. Дълго време

то пекатъ — рѣжатъ, пекатъ — рѣжатъ и не умира. Такова нѣщо е животътъ! Питамъ: кои сж тѣзи, които пекатъ човѣка?

Сега, мнозина казватъ: всичко е отъ Бога. Е, какво всичко е отъ Бога? Кривитѣ заключения седятъ въ слѣдующето. Запримѣрь, Иванъ Драгановъ казва, че си направилъ една петъ етажна кжща. Вѣрно ли е това твърдение? Буквално, какво означава това нѣщо? То значи, че Иванъ Драгановъ прѣнесълъ камънитѣ, гредитѣ, изобщо самъ той направилъ цѣлата кжща. Въ сжщность, възможно ли е Иванъ Драгановъ да е направилъ цѣлата кжща, когато той самъ нѣма понятие отъ правене на кжщи? И когато казватъ, че всичко е отъ Господа, то е толкова вѣрно, колкото и това, че Иванъ Драгановъ самъ е направилъ кжщата си. Лошитѣ нѣща сж тогкова отъ Господа, колкото и кжщата е направена отъ Ивана Драгановъ.

И тѣй, злото сжществува като една сила въ свѣта. То е послѣдствие въ живота. Съврѣменнитѣ войни, съврѣменнитѣ икономически борби сжществуватъ навсѣкждѣ въ обществото, навсѣкждѣ въ домоветѣ. Тази вътрѣшна борба сжществува и между двама души, и въ самия човѣкъ — тя ражда раздвояването. Злото е проникнало навсѣкждѣ. Нѣма кжтче въ човѣшката душа, дѣто да не е проникнало то. Нѣма човѣкъ, въ сърцето, въ ума и въ волята на когото да не е станало раздвояване. Какъ ще си обясните слѣдния фактъ? Имате една дъщеря, която до извѣстно врѣме е вървѣла много добръ, но послѣ започва да не ви слуша. Тя казва: и азъ имамъ свой миръ, и азъ трѣбва да живѣя! Имате единъ слуга. Той до извѣстно

врѣме живѣлъ единъ честенъ животъ, но относѣвъ започва да бѣрка въ касата, и току вижъ, днесъ липси 1000 лева, утрѣ липсватъ 10,000 лева. Имате синъ, честенъ е, добъръ е, но утрѣ, гледашъ, че се изгубило нѣщо отъ кѣщата ти. Имате дѣщеря — сѣщо така, добра е, честна е, но забѣлѣзвашъ, че отъ кѣщата ти се изгубва туй-онуй. Нѣкои казватъ: е, ще търпишъ, ще търпишъ и синъ си, и дѣщеря си, ще имъ дойде ума въ главатъ. Нима синътъ ти като изнесе всичкото твое имане, та умътъ му ще дойде въ главата?

И тъй, трѣбва ви едно правилно разбиране на онѣзи сили въ живата природа, които произвеждатъ страданията, разрушенията въ живота. Казва Петъръ въ тази глава, че Господъ изхвърлилъ въ прѣизподната ангелитѣ, които съгрѣшили и вързалъ нозѣтъ имъ съ вериги. Хубаво, какъ си прѣдставяте ангелитѣ? Вие мислите, че тѣ нѣматъ човѣшко тѣло, че сѣ нѣщо безформено. Вие си ги прѣдставяте като духове, нѣщо като вѣтъръ. Какъ е възможно, туй, което е като вѣтъръ, като духъ, да бѣде вързано съ вериги? Нѣкои казватъ, че ангелътъ е нѣщо като сѣнка. Какъ е възможно, туй, което е сѣнка да бѣде вързано и да бѣде хвърлено въ бездната? Какъ ще примиримъ туй противорѣчие, че ангелитѣ били вързани съ вериги? Значи, за да бѣдатъ вързани съ вериги, да могатъ да се задържатъ тия вериги, прѣдполага се, че ангелитѣ иматъ крака, и то подебели отъ тия на хората. Или, ако вземемъ тия думи въ прѣносенъ смисълъ, ние можемъ да изтълкуваме друго-яче тия вериги. Но, по какъвто начинъ и да изтълкуваме тия вериги, тѣ сѣ едно

ограничение. Тия същества сж хвърлени въ бездната, ограничени сж заради тѣхнитѣ грѣхове. Значи, най първо тия грѣхове, тия прѣстѣпления сж станали горѣ, тамъ сж причинитѣ, а послѣдствията сж станали въ Содомъ и Гоморъ. Тѣй че двата града Содомъ и Гоморъ отговарятъ на падналитѣ ангели. Защо сж пропаднали тия градове? Защото въ тѣзи градове е съществувалъ нечуванъ, небиващъ развратъ. Отворете Библията да видите, какъ се явяватъ при Аврама трима ангели. Той ги посреща много любезно, покланя имъ се до земята и казва на жена си, да замѣси три мѣри брашно и да направи една голѣма погача. Една мѣра брашно се равнява на 7 кгр. брашно, значи погачата ще бѣде отъ 21 кгр. Слѣдъ това Аврамъ се завити, отива да избере едно отъ най-хубавитѣ, млади телета, закалва го, за да имъ даде угощение. Подиръ това угощение тѣ си трѣгватъ, като му казватъ, че отиватъ да погубятъ градоветѣ Содомъ и Гоморъ. Вие не можете да си прѣдставите какъвъ рѣстъ сж имали тия хора. Тѣ не сж били тѣй хилави, като сегашнитѣ хора. Вие още не сте виждали, какво нѣщо е ангелътъ. Азъ нѣма да ви го описвамъ, понеже това не съставлява прѣдметъ на тази ми бесѣда. Единиятъ отъ тия ангели се връща горѣ на небето, а другитѣ двама отиватъ въ Содомъ и Гоморъ на гости на Лота. Едва стигнали при Лота. и новината, че двама странници дошли въ дома му, се разнесла изъ града, както сега се разнасятъ новинитѣ. Нѣкои отъ граждани-тѣ отишли веднага при Лота и му казватъ: ние искме да познаемъ тия странници — т. е. да се подиграемъ съ тѣхъ. Лотъ имъ казва: „Не праве-

те туй прѣстѣпление, тия хора ми сѣ гости, азъ не позволявамъ да се подигравате съ тѣхъ. Ето имамъ дѣщери, правете съ тѣхъ, каквото искате. Какъ, ти ли ще ни заповѣдвашъ! Ние искаме тии хора! Но, понеже ангелитѣ разполагатъ съ силитѣ на природата, то съ своята тежка докаради всички тия хора въ положение да ослѣпѣятъ. И слѣдъ това тѣ казватъ на Лота: „Вѣгтайте отъ дома си, ние ще почакаме докато се огдаечите и слѣдъ това ще погубимъ градоветѣ Содомъ и Гоморъ.“

Съврѣмненитѣ философи, съврѣмненитѣ вѣрещи вѣрватъ въ една прогнзоположна посока. Тѣ, като искагъ да насърчатъ хората, извиняватъ погрѣшкитѣ имъ. Съврѣмненото християнство извинява погрѣшкитѣ на хората, като казва: е, Господъ ще имъ прости грѣховетѣ. Да, туй е вѣрно, Господъ ще прости грѣховетѣ, но на кои? Ние виждаме, че съврѣмненитѣ държави, които сѣ обосновани на единъ законъ на природата, и тѣ не прощаватъ. Когато нѣкой извърши каквото и да е прѣстѣпление, веднага го хващатъ и затварятъ. Държавитѣ си иматъ свои закони споредъ които опрѣдѣлятъ, кой по колко врѣме трѣбва да седи въ затвора. Указва се, обаче, че тази сѣдба въ свѣта не е толкова правилна, и затуй че сто хората апелиратъ къмъ Бога, казватъ: има Единъ въ свѣта, има една Правда! Когато отидемъ въ онзи свѣтъ, Той ще даде права сѣдба за погрѣшкитѣ ни. Питамъ: защо ние всекога апелираме къмъ тази висша Правда въ свѣта? Защото, съ появяването на живота, злото и доброто се явяватъ като негови съжителни. Тѣ винаги придружаватъ съзнателния животъ. Всѣки човѣкъ, който прави прѣ-

стѣпление, схваща благото само отъ свое, отъ индивидуално гледище. Вълкътъ, който хваща една овца, има за цѣль само да се нахрани. Основата на всички прѣстѣпления въ свѣта е тази, че човѣкъ иска да задоволи своитѣ нужди. Когато запитватъ вълка, защо прави така, той казва: „Нѣма да умра гладенъ. я!“ Нѣкой убива нѣкого. Запитватъ го: защо направил това? Той казва: азъ нѣма да мра гладенъ! За да живѣя азъ, той трѣбва да се пожертвува за мене. Той е проявление на злого въ вавата душа.

Проявлението на доброто въ свѣта е точно обратенъ процесъ. Ти правишъ добро. Защо? Защото искашъ и другитѣ да живѣятъ като тебе добръ, да благуватъ. Но, доброто и злото сж съзнателни сили въ природата, не сж механически сили. Тогава, азъ задавамъ въпроса: ако влѣзете въ една фабрика, дѣто има хиляди колелета, тѣ знаятъ ли кой имъ е господарьтъ? Не, тѣзи колелета не се интересуватъ отъ това. Тия колелета интересуватъ ли се отъ това, дали твоята ржка е здрава или отсѣчена? Не, тѣ и това не искатъ да знаятъ. Но и въ туй разумно същество, което стои задъ тия колелета и ги управлява, може да има едно изопачено съзнание. Запримѣрь, туй същество спре колелетата, постави подъ тѣхъ ржката си и послѣ бутне бутончето. Колелото се завъртва и отрѣзва ржката му. Кой е виновенъ сега, колелото, или туй разумно същество? — Разумното същество, разбира се. Питамъ сега съврѣменнитѣ хора, които боравятъ съ тия парабели, съ тия пушки, кремачари, съ тия евзалии, чифтета, съ тия манлихери, съ тия английски пушки, думъ-думъ и т. н.,

кой е виновенъ за всички лоши послѣдствия, които създаватъ? Тия крушуми „думъ-думъ“ сж опасни въ отношение, че правятъ взривъ вътрѣ въ тѣлото, та разкъсватъ мускулитѣ, разтreshаватъ коститѣ. Защо хората измислиха тия оружия? — Да се бранятъ. Отъ кого? Най-напрѣдъ хората изобрѣтиха тия оружия, за да се бранятъ отъ звѣроветѣ, отъ мечкитѣ, отъ вълцитѣ, но сега виждаме, че тѣ не ги употребяватъ за звѣроветѣ, а за хората. Тия 40-сантиметрови топове и гранати, тия задушливи газове за кого се употребяватъ? За звѣроветѣ ли? Не, виждаме че всички тия нови изобрѣтения се употребяватъ все за хората. Хората ги употребяватъ единъ противъ другъ. Народитѣ се раздѣлили, обявили се единъ срѣщу другъ и при това искатъ да се подигнатъ. Значи, всѣки народъ е дошълъ до едно индивидуално схващане на пѣщата и по този начинъ върви въ пѣтя на злото. Народитѣ днесъ не сж дошли до онова положение да схванатъ, че всѣки народъ може да се подигне само тогава, когато даде свобода и на другитѣ народи. Тѣзи градове, Содомъ и Гоморъ, сж схващали живота по сжщия начинъ. И тѣ сж имали своитѣ индивидуални разбирания. Между тѣхъ е имало такъвъ развратъ, такова нечувано насилие, за което, именно, сж били погубени. Изводътъ отъ всичко това е слѣдниятъ: съвременната цивилизация, която върви по пѣтя на индивидуалнитѣ схващания, ще има сжщитѣ послѣдствия.

Днесъ Господъ е при Аврама на угощение. Правятъ Му погача отъ три мѣри брашно, колятъ Му най-младото теле, но сжщеврѣменно Той иде да накаже свѣта.

Сега, щомъ се слуша една такава бесѣда, всѣки казва: ами защо трѣбва да се заплашватъ хората така, защо трѣбва да се наказватъ? Добръ, тогава азъ питамъ: на какво основание оггорѣ хората трѣбва да се вѣоржаватъ, да се биятъ съ пушкитѣ си и да се убиватъ? На основание на кой Божественъ законъ постѣпватъ така? При това, защо е намѣсена и църквата, и духовенството, и всички други хора? И надъ всичко оггорѣ, всички желаятъ да оправятъ свѣта! Питамъ: този ли е пѣтътъ, по който може да се оправи свѣта? Ако единъ хирургъ направи една операция на нѣкой боленъ и подобри състоянието му, това разбирамъ, но ако неговото усилие е днесъ да отрѣже крака му, утрѣ ржката му, това не е лѣкуване. И послѣ казватъ: усложнения станали, нѣкакво отравяне се явило. И всички си измиватъ ржцѣтъ отъ отговорностъ. Какъ е станало усложнението? — Лѣкарътъ клѣцналъ невнимателно нѣкѣдѣ съ ножа си, прѣрѣзалъ нѣкоя артерия, потекло кръвъ, станало инфекция — и ето, явило се усложнението. И другитѣ хора, като направятъ едно прѣгрѣшение, и тѣ, като лѣкаритѣ си измиватъ ржцѣтъ и казватъ: такава била волята Божия усложнение станало! И окулиститѣ, като направятъ едно прегрѣшение, казватъ: кармата е такава. Хубаво, вѣрвамъ въ това че станало усложнение: вѣрвамъ и въ другото положение, че волята Божия била такава; вѣрвамъ и въ това, че кармата била такава. Сега, дойдатъ едни, казватъ, че станали усложнения; дойдатъ други, казватъ, че такава била волята Божия; дойдатъ трети, казватъ, че такава била кармата на човѣка. Хубаво, приемамъ и тритѣ положения,

но въпроситѣ пакъ оставатъ неразрѣшени. Вие за-
веждате своя синъ при нѣкой лѣкаръ да му прави
операция и ме питате: какъвъ ще бѣде резулта-
тътъ? Казвамъ: усложнение ще стане. Дойдатъ
нѣкой, питатъ ме: ами този защо умрѣ? — Такава
е волята Божия. Дойде трети, не му върви въ
свѣта. Защо не ми върви въ свѣта? — Кармата ти
е такава. Той казва: добрѣ, братко, азъ вѣрвамъ
въ това, че ставатъ усложнения, вѣрв.мъ въ това,
че волята Божия е такава, вѣрвамъ и въ това, че
кармата ми е такава, но нѣма ли нѣкакъвъ пѣтъ,
по който да се излѣзе отъ това положение? Тур-
цитѣ казватъ. нѣма ли нѣкакво чааре? То значи:
кой е пѣтътъ, по който може да се излѣзе отъ
това положение? Ако питашъ икономиститѣ, защо
става всичко това въ свѣта, тѣ казватъ, че ико-
номическитѣ условия въ живота раздѣляли богатия
отъ бѣдния. Тѣ подържатъ това, че господарѣтъ
билъ по-богатъ, по-силенъ, че ималъ нужда отъ
повече пари, защото трѣбвало по-добрѣ да живѣе;
че слугата пъкъ билъ по-слабъ, затова трѣбвало
да живѣе единъ по-скромненъ животъ. И борятъ се
тия господари и слуги, и казватъ, че икономиче-
скитѣ условия били такива. Да, и въ това вѣр-
вамъ, но явява се криза, и тогава, и единиятъ
умира, и другиятъ умира. Азъ казвамъ: усложне-
ние е станало! Послѣ, работникътъ убилъ госпо-
даря си, или господарѣтъ убилъ работника. Каз-
вамъ: такава е волята Божия. Имало финансова
криза. Защо? Казвамъ: кармата на този народъ е
такава. И най послѣ казватъ: е, добъръ Господъ,
слѣдъ нѣколко хиляди години, като се завърти
земята още нѣколко пѣти около слѣнцето, хората

ще се подобрятъ. Българитѣ казватъ: добръ, братко, като се завърти земята слѣдъ нѣколко хиляди години, добръ ще бѣде за тия, които тогава ще живѣятъ, ами за насъ нѣма ли нѣкакво чааре. не може ли земята да се завърти друго-яче? — Може да се завърти.

Сега, азъ ще отклоня малко мисълта си, за да дамъ отдихъ на напрѣгнатата мисль. Защо мисълта е напрѣгната? Защото, като говори за доброто и за злото, това сж опасни сили. Като говоря за злото, виждамъ, какъ тия сили сж вече на щрекъ и казватъ: еди-кждѣ си въ София говорятъ за насъ, идете да видите, какво се говори тамъ! Ако се говори нѣщо лошо, вземете мѣрки, ако ли не, нѣма нужда да противодѣйствувате. Силитѣ на злото си иматъ свои агенти въ невидимия миръ и ги изпращатъ да слѣдятъ. Отъ друга страна, и силитѣ на доброто изпращатъ своитѣ агенти и казватъ: идете въ София, да чудете, какво се говори за насъ. Ако говорятъ добро, не противодѣйствувайте, но ако се говори нѣщо лошо, тогава вземете мѣрки.

Та, сега азъ съмъ въ опасно положение, между два огъня. И вие сжщо така сте между два огъня. Като говоримъ за доброто и за злото, ние прѣдизвикваме тия сили да дѣйствуватъ върху насъ. Когато се говори за злото и за доброто, човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ. Ще кажатъ: е, усложнение се явило, или такава е била волята Божия, или такава ти е кармата. Не, така може да говори само единъ профанъ, но разумниятъ ученикъ, разумниятъ човѣкъ, който иска да даде смисълъ на своя животъ, не може да раз-

сжждава така. За да измѣнимъ своя животъ, ние трѣбва да му дадемъ ново направление. Настоящиятъ порядѣкъ ние не можемъ да го измѣнимъ тѣй, както си искаме, или тѣй както си мислимъ. За да може човѣкъ разумно да измѣни съврѣмения порядѣкъ, който съществува отъ хиляди години, трѣбва да разполага съ разумни сили. Мислите ли, че вие ще можете изведнѣжъ да развиете онова вѣже, което е направено отъ хиляди нишки? Дълго врѣме ще ви трѣбва. Законътъ е слѣдниятъ: за да развиете вѣжето, трѣбва да започнете да го развивате по обратния пътъ, по който е завито. Тѣзи нишки сж въ нашия умъ, въ нашитѣ схващания.

Днесъ ние разискваме за злото. Ще кажете: какъ да познаваме злото? Всѣки единъ отъ васъ може да познае, дали дадена негова постѣпка е лоша, или добра. Прѣдставете си, че азъ нося една торба съ звонкови монети и влѣза да се храня въ нѣкоя гостилница, а торбата съ паритѣ оставямъ навънъ. Вие, които сте ме слушали да говоря за моралъ, вземете та задигнете тази торба. Питамъ: гдѣ е вашиятъ моралъ? Вие ще ми кажете: както ти имашъ право да носишъ тази торба съ паритѣ, така имамъ право и азъ да я нося. Казвамъ: правъ си, братко, азъ те похвалявамъ, ако искашъ да я носишъ тѣй, както и азъ я нося, но ако искашъ да разполагашъ съ тия пари, опасно е това ти желание. Тогава, вие ще мязате на онзи манафинъ турчинъ. Отишълъ единъ лѣкаръ въ анадоlesко да лѣкува болни и носилъ съ себе си шишенце съ азотна киселина. Този манафинъ, като видѣлъ шишенцето, полюбопитствувалъ, отворилъ тапата му,

опиталъ какво има въ него, и хопъ на земята. Не, приятелю, азотна киселина е това, тя не се опитва по този начинъ. Вие ще вземете моята торба, но ще останете на земята. Азъ ви казвамъ: тия пари, които ще опитате, това е азотната киселина, и всѣки, който я вкуси, смъртъ го очаква. А, смъртъ! — А бе ти не чакай да направишъ опита, че тогава да видишъ, защото ще вземешъ да риташъ на земята. Този манафинъ опитва, и свършва. Питамъ: като направимъ този опитъ, какво сме добили? — Нищо. Ние сме живѣли и по единия, и по другия начинъ, и ако до сега животътъ е вървѣлъ добръ, то е благодарение на невидимия свѣтъ, който работи надъ насъ; то е благодарение на онѣзи разумни същества, на анелитѣ, които сж тѣсно свързани съ насъ и работятъ, грижатъ се за насъ. Тѣхното желание е човѣчеството да добие онѣзи свѣтли идеи, онѣзи велики закони, споредъ които тѣ живѣятъ. Най-разумнитѣ закони въ свѣта се употрѣбаватъ отъ тѣхъ. Най-чистиятъ, най-благородниятъ животъ се прилага отъ тѣхъ. Животъ на самоотвержностъ ще се види само отъ тѣхъ. Често тѣ изпращатъ свои посланици на земята, въ една или въ друга форма. Нѣкой пжтъ и тѣ сами посѣщаватъ земята, въ човѣшка форма. И ангелитѣ се раздѣлятъ на двѣ възвишени царства. Тия отъ най-възвишеното царство рѣдко слизатъ на земята, а тия отъ по-долното — слизатъ често, за да подигнатъ човѣчеството. Да оставимъ сега този въпросъ, защото той смущава хората.

И тѣй, нѣкои мислятъ, че ангелитѣ сж нѣщо въздухообразно, като нѣкакъвъ газъ. Единъ ан-

гелъ може да дойде въ къщата ти и да се разговаря съ тебе, като нѣкой обикновенъ човѣкъ, но ще ти говори на такъвъ чистъ български езикъ на какъвто никой не може да ти говори. Единъ ангелъ може да дойде въ къщата ти и ще ти говори и на английски езикъ, но на такъвъ чистъ английски езикъ, на какъвто никой не може да ти говори. Ако сте въ Франция, въ Германия, или къдѣто и да е, и срещнете единъ ангелъ, той ще ви говори на такъвъ чистъ френски, или нѣмски езикъ, на какъвто никой французинъ или германецъ не може да ви говори. Като говоришь съ този ангелъ, ще си кажешъ: какъвъ разуменъ човѣкъ е този! Ти ще усѣгнешъ да лѣха отъ този човѣкъ една приятна топлинка, и сегисъ-тогисъ ще видишъ отъ него една особена свѣтлина. Ти ще почувствуваешъ прѣдъ този човѣкъ едно такова разположение, прѣдъ което всѣкакво користолобие въ тебе ще се загуби, и въ душата ти ще се породи непрѣодолимо желание да живѣешъ единъ малко по-другъ животъ. Тази опитностъ сж имали и други хора прѣди васъ въ миналото, и вие ще я имате.

Сега, ще ви разправа за единъ великъ Учитель отъ древността, нареченъ Ешавора, който направилъ единъ опитъ съ единъ отъ своитѣ обични ученици, нареченъ Бенамъ. Слѣдъ като му прѣдавалъ дълги години окултното знание, знанието на добродѣтелитѣ и на злото, т. е. какъ трѣбва да живѣе човѣкъ, за да влѣзе въ царството Божие, да стане гражданинъ на небето, и слѣдъ като му прѣдалъ всичкитѣ правила, всичкитѣ закони, най-послѣ трѣбвало да постави този свой уче-

никъ на единъ изпитъ. Ешавора ималъ единъ мечъ, остъръ и отъ двѣтъ страни, и наждѣто посочвалъ съ този мечъ, всичко се разрушавало: камънитѣ се разчупвали, водитѣ се раздѣляли, звѣроветѣ се умъртвявали. Единъ день Ешавора казва на ученика си: искамъ да те опитамъ, дали въ тебе има добродѣтели. Той туря най-силната отрова на върха на този ножъ и казва на ученика си: ти ще знаешъ, че ако въ това животъ нѣкъдѣ има скрита най-чалката лоша мисль, ти ще изгубишъ този си животъ и ще започнешъ наново живота си. Ако пъкъ нѣмашъ скрита нито една лоша мисль, съ твоя животъ ще стане нѣкакво чудо. Това било едно велико изпитание за този ученикъ. Ешавора го запитва: кажи ми сега, чистъ ли си? — Чистъ съмъ. Добъръ ли си? — Добъръ съмъ. Пълно ли е сърцето ти съ любовъ? — Пълно е. Уменъ ли си? — Уменъ съмъ. Изпълнилъ ли си всичко, каквото съмъ ти казалъ? — Изпълнилъ съмъ. Обичашъ ли Истината? — Обичамъ я повече отъ всичко. Добрѣ, ще извадя сега ножа и ще опитамъ. Ако ти умрешъ подъ моя ножъ, това показва, че говоришъ лъжа, но ако останешъ живъ подъ моя ножъ, значи говоришъ Истината.

Сега, всички вие, които живѣте на земята, искате единъ животъ безъ изпити, искате тѣй, много лесно да свършите и гимназия, и университетъ. Но, други сж Божиитѣ закони, не зависи нито отъ мене, нито отъ васъ.

Този Учитель Ешавора изважда своя мечъ, насочва го къмъ ученика си и го дөпира до тѣлото му. Този ножъ веднага се прѣвърналъ въ най-хубавата свѣглина, и ученика останалъ живъ.

По-нататък вие сами може да си правите заключенията. Какво означава този нож? — Този нож е Божественото Слово, което влиза въ човѣка. Ако това Божествено Слово влѣзе въ твоя умъ и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоето сърце и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоята душа и се прѣвърне на свѣтлина, ти ще останешъ живъ и ще покажешъ, че твоето сърце е пълно съ Любовь, твоятъ умъ е пълненъ съ Мъдростъ и твоята душа е пълна съ Истина.

Та, онѣзи отъ васъ, които вървите въ този пътъ, трѣбва да издържате на всички изпитания. Ако вие, при сегашнитѣ условия не можете да издържите едно страдание, едно изпитание, какъ ще се оправи свѣтътъ? Свѣтътъ изисква герои! Вие сте изгубили понятието си за Бога, и мислите, че Богъ е нѣщо отвлѣчено. Не е така. Има философи, които казватъ, че Богъ нѣма никаква форма. Не е така. Тѣ казватъ, че не знаятъ, гдѣ е мѣстото на Бога, обаче ние знаемъ гдѣ е мѣстото на Бога. Азъ мога да ви кажа гдѣ е то, но нѣма да Го намѣрите. Тамъ, дѣто е Любовьта, тамъ, дѣто е Мъдростъта, тамъ, дѣто е Истината, тамъ живѣе и Богъ. Съврѣменнитѣ хора съ своето безвѣрие сж изгубили Бога отъ ума си и казватъ, че нѣма Господъ. Тѣ се хвалятъ съ това си безвѣрие. Хубаво, ако тѣ взиматъ това безвѣрие като едно атавистическо чувство, или като една непотрѣбна вѣщъ, вѣнъ отъ тѣхъ, разбирамъ, но ако тѣ изгубятъ Бога отъ душата си като Любовь, като Мъдростъ и като Истина, тогава не е добръ за тѣхъ. Питамъ: такъвъ единъ народъ, такова

едно общество или такъв единъ индивидъ може ли да живѣе? — Не. Народътъ го очаква смъртъ, обществото го очаква смъртъ, индивидътъ го очаква смъртъ. Дѣто бутне този ножъ на Ешавора, всичко ще се разруши. Защо всичко ще се разруши? — За да покаже, че има една лъжа, въ която нищо не може да се съгради, за да покаже, че има една злоба, въ която нищо не може да расте; за да покаже, че има едно лицемѣрие, което никого не е облѣкло. Лицемѣрието е една дреха, но никой не може да живѣе съ тази дреха.

И сега, всички хора се спиратъ и казватъ: тежкъ е животътъ! Непоносимъ е животътъ! Защо е тежкъ животътъ? — Усложнения има. Защо е непоносимъ животътъ? — Е, такава е волята Божия. Не ни се живѣе. Да умремъ, да си заминемъ! Защо? — Е, карма е това. И всички искатъ да умратъ, да си заминатъ, но нищо не даватъ. Сегашнитѣ хора сж толкова лоши, че и като умираатъ, нищо не даватъ за бѣднитѣ, нѣма да ви привеждамъ толкова факти изъ България, дето се случаватъ да умира нѣкой богаташъ и едва ще остави нѣколко хиляди лева за бѣднитѣ, а милионитѣ не дава никому. Отива въ другия свѣтъ да го схватятъ, а за кого задържа милионитѣ? — Ималъ си нове, та тѣ да ги ядатъ. Не, умирашъ ли, ще раздадешъ паритѣ си на бѣднитѣ и ще кажешъ: Господи, всичко, каквото ми даде, раздадохъ го, за да изпълня Твоята воля! А сега питатъ: Господъ спи ли, та не вижда всичко това, което става? Ако има нѣкой, който вижда всичко, това е Богъ. Той не спи, Той всичко вижда. Ако има нѣкой, отъ чието око нищо да не е избѣгнало, това е Богъ. Казватъ: докажи! Всичко се доказва. Страданията,

които идватъ, какво показватъ? Болеститѣ, които съществуватъ, какво показватъ? Неразположенията които се явяватъ, какво показватъ? Имате ли едно обяснение за всичко това? Кой отъ васъ се радва на своитѣ смущения? Кой отъ васъ се радва на своитѣ страдания? Азъ не съмъ ималъ случай до сега още, да дойде нѣкой при мене съ своето страдание, съ своята болка и да каже: Учителю, азъ се много радвамъ. Защо? — Имамъ си една малка болка, едно малко страдание. Всѣки, кой-какъ дойде, казва: Учителю, азъ искамъ да ми вземешъ тази скръбъ. Чудни сж тия хора! Какъ е възможно да нѣма карамболъ? Всички тия хора седятъ на кувертата на единъ параходъ, който се люлѣе всрѣдъ развълнуваното море. Параходътъ се люлѣе, какъ е възможно ти да се държишъ? Ама направи така, да не се люлѣе. — Нѣма какво, параходътъ се люлѣе, и ти ще се люлѣешъ. Азъ ако искамъ да направя нѣщо, нѣма да заповѣдвамъ на парахода, ще заповѣдвамъ на морето. Пъкъ и на морето нѣма да заповѣдвамъ, но ще заповѣдамъ на въздуха горѣ. Пъкъ и на въздуха нѣма да заповѣдвамъ, но ще заповѣдамъ на ония горѣ, които регулиратъ живота. Ще имъ кажа: затворете прозорцитѣ, спрете онѣзи вентилации! Е, казватъ, това е научно обяснение! Прозорци нѣма на небето. Е, добрѣ, ще ви дамъ друго научно обяснение: срещнали се едно топло, и едно студено въздушни течения, та образували вѣтъра. Какъ дойдоха туй топло, и туй студено течение? Какъ така, еднитѣ елементи да станатъ студени, а другитѣ топли? Това сж все сили въ природата. Чудни сж хората! Дойде нѣкой пжтъ нѣкоя муха около мене, и азъ правя своитѣ опити съ нея. Духна

полека върху нея. Тя седи на ръката ми, не бѣга и си обяснява, какво става. Казва си: дойде едно топло течение. Азъ духна по-силно. Сега тя избѣга, и си казва: това е едно студено течение. Отдѣ дойде това течение? — Отъ мене иде. Тя отива при другитѣ мухи и имъ казва: днесъ имаше едно силно течение. Силно течение имало! Това е една подигравка. Такива сж нашитѣ дѣтински схващания. Сегашнитѣ ни схващания, и въ науката сж такива. Хубави сж тия наши схващаня, тѣ служатъ за размишления, но казвамъ, че ние още не сме дошли до самата истина, чрѣзъ която да си разяснимъ нѣщата, да урегулируме отношенията си. И сега, за да не се люлѣятъ хората толкова много, азъ мога да кажа на тия разумни същества да спратъ туй течение. Ще имъ кажа: моля, спрете туй течение, понеже параходѣтъ се много люлѣе. И тѣ ще го спратъ. И сега, тази муха, ако би ми се помолила, ако би ми казала: моля ти се. спри това течение, защото отъ тебе идва то! — азъ бихъ я подухалъ по-леко. Туй ще бѣде единъ лъхъ, една приятна топлинка отгорѣ ѝ, и тя ще се зарадва.

Сега, ние, отричаме разумнитѣ нѣща. Казваме: нѣма Господъ. Това е едно вѣрую загнѣздено не само въ българитѣ, но и въ всички други народи. Навѣкждѣ има невѣрници, но има и набожни хора. Набожни хора наричамъ тия, които като погледна, въ очитѣ имъ се чете, че тѣ иматъ едно вѣрую, което почива на една вътрѣшна опитность, а не на нѣкакви философски твърдения. Хубави сж тия открития на философитѣ, но трѣбва да имате една опитность като на Суиденборга. Трѣбва да имате една такава опитность, че като поставите върху

нея своето вѣрую, да не се разклати ни най-малко. Туй ще бѣде една положителна, обективна наука, както е положително изгрѣването и залѣзването на слънцето, както е положително и изгрѣването на звѣздитѣ; тази наука ще бѣде тѣй положителна, както е положително всичко на земята, защото вие считате всичко на земята за реално, за положително. Ако имаме едно вѣрую, то трѣбва да бѣде като Истината. Истината засѣга еднакво всички хора, тя еднакво дава свобода на всички, споредъ степенѣта на тѣхното развитие. На всѣко същество трѣбва да се дадатъ условия свободно да се развива. И дѣйствително, Богъ е далъ на всички същества грамадни граници да се развиватъ свободно. Между земята и мѣсечината има грамадно пространство, въ което земята свободно се разхожда. Между слънцето и земята също така има грамадно пространство. Злото е тамъ, че ние често правимъ неестествени връзки. Често хвърляме мостъ между себе си и другъ нѣкой човѣкъ, и като се сприятелимъ, скарваме се. Ако се скарвашъ, по-добрѣ не се сприятелявай! Ако се скарвашъ, приятелството нѣма смисълъ. Приятелството трѣбва да е поставено върху едни здрави връзки. Нѣкои казватъ: хайде да оженимъ този! Добрѣ да го оженимъ, но ако тази женитба стане причина тия хора да се каратъ, тя нѣма смисълъ. Прѣд-назначението на женитбата е съвсѣмъ друго. Ако вие се жените, за да народите дѣца и да се карате, какъвъ смисълъ има това женене? Всичкитѣ нѣща трѣбва да бждатъ разумни. Дѣтето трѣбва да бѣде разумно, да обича майка си и да пази свещено нейната ограда. Дѣте, което не обича майка си и не пази свещено нейната ограда, не е

разумно дѣте. Ако единъ учителъ образува единъ класъ, въ който да ставатъ скандали, какъвъ смисълъ има този класъ? Ако се образува една държава, която да ограничава своитѣ поданици, да ги затваря и убива, какъвъ смисълъ има тази държава? Не, членоветѣ на тази държава трѣбва да живѣятъ въ миръ, да има любовъ между управляващи и управляеми. Ако нѣма любовъ, какъвъ смисълъ има тази държава? Казватъ: да се защитава. Да, но въ ан.елския свѣтъ, въ Божествения свѣтъ, между управляващитѣ и управляемитѣ на една държава има любовъ. Когато Любовта се тури като база въ една държава, тогава всички нейни поданици ще могатъ да живѣятъ единъ щастливъ и прѣкрасенъ животъ. Ако ние приемемъ едно религиозно вѣрую, а си търсимъ недостатъцитѣ, какъвъ смисълъ има то? Ако туй вѣрую ни събира съ цѣлъ да се сближимъ, да станемъ разумни и да се свържемъ съ Бога — разбирамъ, има смисълъ тогава!

И тѣй, злото у насъ е осждено на разрушение. То прѣдставлява онази неорганизирана, изостанала материя отъ миналитѣ съществувания, която се разлага. Тази материя не влиза въ състава на единъ духовенъ човѣкъ. Злото прѣдставлява сили, които иматъ противоположно дѣйствие въ човѣшкото развитие. Ако вие се съмнѣвате, направете единъ малкъ психологически опитъ. Като направите този опитъ, ще видите, че въ свѣта има извѣстни сили, които дѣйствуватъ въ едно направление, и други сили, които дѣйствуватъ въ обратное направление. Запримѣръ, вие сте неразположени, крайно недоволни сте отъ живота си. Намѣрете тогава единъ много добъръ човѣкъ, пѣленъ съ

любовь. Концентрирайте ума си къмъ него и вижте, каква промѣна ще стане у васъ. Щомъ почнете да мислите за него, не е важно, дали той знае това, или не, веднага вашето недоволство ще почне да се топи, вашиятъ умъ ще се просвѣтли, и вие ще кажете: сега разбрахъ че животътъ има смисълъ. Защо става това? Понеже въ този добъръ човѣкъ има други сили, противоположни на вашитѣ, та като се докоснете до него, той измѣни направлението на вашитѣ сили къмъ добро. Послѣ, направете и другъ опитъ. Нѣкой пѣтъ сте разположени много, радостни сте. Веднага концентрирайте ума си къмъ единъ лошъ човѣкъ и ще видите, че нѣма да се мине и половинъ часъ, и ще ви обхване голѣма тъга, голѣма мъка, която ще измѣни настроението ви. Слѣдователно, и вие, като индивидъ, така влияете на хората. Ако сте добри, всѣки, който се докосне до васъ, ще му влияете въ добра насока. Като казвамъ добри, разбирамъ вътрѣшното състояние на душата. Ако сте лоши, който се допре до васъ, веднага ще промѣни своето състояние въ лошо. Нѣкой пѣтъ казвате: да бъдемъ добри! Добъръ човѣкъ е онзи, у когото Божията Любовь се влива постоянно. Това се казва „втичаніе“. Също така добъръ е онзи човѣкъ, у когото се втича Божествената Мѣдростъ и Божествената Истина.

И тъй, нѣкой пита: какъ да познаваме Божествената Любовь, какъ да познаваме, че ни е посѣтила? — Щомъ отправишъ ума си къмъ Бога, Божествената Любовь ще се влѣе въ тебе, и ти ще усѣтишъ, че сърцето ти се отваря. Ако си богатъ човѣкъ, сърцето ти ще се отвори, и ти ще

раздадешъ 100-150-200 хиляди лева на този — на онзи; ако си земеделецъ, ще дадешъ отъ имането си на бѣдни, трудолюбиви хора; ако си ученъ и уменъ човѣкъ, ще отворишъ училище за бѣдни, да се учатъ. Туй прави Божествената Любовь, като дойде. Тя дава свобода на всички хора. Щомъ дойде онази егоистичната любовь, ти като видишъ, че нѣкой има пари, започвашъ да правишъ съ него гешефти, туй онуй, докато му вземешъ всичкитѣ пари, и той остане послѣденъ просякъ. Защо се свърши работата така? Казвашъ: е, усложнение е станало. Дойде нѣкой сѣденъ човѣкъ въ едно религиозно общество, дѣто се говори за Бога, и поиска нѣкаква помощъ, но тѣ го изпждятъ и си казватъ: е, такава е волята Божия. Трети нѣкой пѣкъ, като не може да живѣе по Бога, трѣгне на широко изъ пѣтя и си казва: е, такава ми е кармата. Други нѣкой отъ външния свѣтъ, като не може правилно да си постави живота, казва: е, такива сж икономическитѣ условия. Единъ ще каже едно, другъ — друго, и считатъ, че въпроситѣ сж разрѣшени. Не е така, братко Икономическитѣ условия ни най-малко не сж тия, които ни спъватъ. Икономическитѣ условия трѣбваше ли да спратъ пробиването на онзи тунелъ между Швейцария и Италия? Буритѣ на моретата можаха ли да спратъ англичанитѣ да си правятъ тѣзи великани параходи? Какво не направиха хората! Вътърътъ спрѣ ли ги? Не, като излѣзе вътърътъ, тѣ му се опрѣха. Вътърътъ казва: опрѣха ми се тия хора. Взеха всичко въ съображение и разумно работяха. Мислите ли, че ако ние служимъ така разумно на Божественото въ себе си, че нашитѣ

кораби ще потънатъ? Не, тѣ ще устоятъ на туй море. Но, ако не служимъ разумно на Божествено-то въ себе си, тия малки наши кораби ще потънатъ въ морето. Тия малки кораби, това сж тия ангели, които Богъ изхвърли отъ небето, т. е. прати ги на земята да се учатъ. Той ги тури въ материята, дѣто и до сега работятъ. Ако тѣзи градове за сега сж разрушени, има и добри причини за това разрушение. Нали така постъпватъ и сегашнитѣ лѣкари? Като се явятъ нѣкои заразени мѣста, или като се яви нѣкоя инфекция по тѣлото, тѣ си служатъ съ лѣкарства, които изгарятъ инфектираната частъ. И вие ще употребявате принципа на Любовта като една положителна сила навсѣкдѣ въ живота си. Употрѣбите ли тази сила, каквото и колкото неблагоприятно положение или условие да срещнете, тя всѣкога ще укаже едно смекчающе дѣйствиe и ще облекчи положението ви. Най-първо тя ще произведе една промѣна въ ума, въ сърцето и въ волята ви, а послѣ ще произведе една смекчающа атмосфера и наоколо ви. Хората, които сж около васъ ще омекнатъ, и животътъ ви ще стане по-сносенъ. Азъ не говоря за Любовта, като една мека сила. Не, не, вие съзнателно трѣбва да опитате, какъ дѣйствува Божията Любовъ въ васъ.

Та, казвамъ сега на всинца ви: вложете въ сърцата си Божията Любовъ и не чакайте да дойде тя слѣдъ хиляди години! На онѣзи пѣкъ, които сж я вложили, казвамъ: разширете вашата канализация: Любовта е една велика сила и вие можете да я опитате. Вие още не сте опитвали величието на Божията Любовъ, въ която има едно

голъмо разнообразие. Вие още не сте опитвали красивото, хубавото. Ще го опитате въ туй разнообразие. А много носите страданията, тия страдания ще укрѣпятъ коренитѣ на вашия животъ, да станатъ по-силни. Върху тѣзи корени ще се появятъ клонищата, а клонищата ще произведатъ радоститѣ. Скрѣбта е послѣдствие отъ злото, а радостта е послѣдствие отъ доброто. Слѣдователно, злото образува коренитѣ на човѣшкия животъ, а доброто образува клонищата. Тѣй е създалъ Господъ — злото да работи вътрѣ въ почвата. Затуй казва пословицата: „Коренитѣ на знанието сж горчиви, а плодовитѣ — сладки“. Туй е вѣрно. Не се старайте да направите тѣзи корени сладки! Не се старайте да дадете обратно направление на коренитѣ, нагорѣ, защото тѣ ще изсъхнатъ. Коренитѣ трѣбва да иматъ направление къмъ центъра на земята. Безъ зло, вие не можете да живѣете. Оставете коренитѣ въ по-гжстата материя, въ почвата, а клонищата нека останатъ въ по-рѣдката материя, въ въздуха. Последъ, не разрѣшавайте въпроситѣ така бързо, да казвате, че нѣкои хора сж материалисти. Оставете тия хора! Тѣ работятъ долу въ почвата, трѣбватъ ни насъ. Масъ трѣбва за колелетата, за да върви машината.

И тѣй, ако разгледаме съврѣменното общество съ всички тия прояви въ него, ние не трѣбва да роштаемъ противъ тѣхъ, но трѣбва да гледаме разумно да ги поправимъ. Въ съврѣменнитѣ училища при възпитанието на младитѣ ние трѣбва да дадемъ една съвършено нова насока, нови методи. Разбира се, тия методи не могатъ да се дадатъ

тѣй, както въ тази моя бесѣда, но казвамъ, че има методи, чрѣзъ които човѣчеството може коренно да се измѣни. Азъ не съмъ за тия залъгвания, за тия палеативни срѣдства, но трѣбва едно, коренно измѣнение на човѣчеството. Отъ всичкото това старо трѣбва изцѣло, коренно да се освободимъ. Другояче не може! Има биологически закони, които видоизмѣнятъ старото. Ако онова дѣте, което до деветия мѣсецъ живѣе въ утробата на майка си, излѣзе прѣди този срокъ навънъ, то съ своето тѣло не ще може да живѣе — ще умре. Но, докато е въ утробата на майка си, между неговото тѣло и това на майка му има ембриологически връзки, посредствомъ които то живѣе. Въ човѣка сега се гради едно тѣло по-хубаво, по-красиво, по-издържливо отъ сегашното, и между него и новото тѣло пакъ има една такава нишка. Като се освободимъ и отъ това тѣло, ще се създаде друго тѣло, и тогава ние ще започнемъ единъ съзнателенъ, духовенъ животъ. Но за това нѣщо се изисква единъ ножъ, като този на Ешавора и добродѣтели, като тия на Бенама. И като се докосне този ножъ до васъ, трѣбва да се произведе една свѣтлина. Ще кажете: дали този човѣкъ говори Истината? Не е важно, дали азъ говоря Истината: азъ знаа, че говоря Истината, но важното е, дали вие възприемате тази Истина. Не е въпросътъ, какво говоря азъ, а — какъ живѣя. Говорътъ ни ще бѣде съобразно живота, който живѣемъ. Нѣма нищо скрито-покрито прѣдъ Бога! Слѣдователно, този Богъ, за когото ви говоря, не е безъ форма, Той е най-красивиятъ. Ако вие бихте видѣли Бога въ Неговото тѣло, само тогава бихте си Го представили.

Ако Христосъ казва, че е Богъ, то е затова, защото Богъ се изявилъ въ човѣшка форма. Значи, човѣшката форма играе извѣстна роль въ свѣта. И дѣйствително, цѣлиятъ козмосъ е съставенъ по образа на човѣка. Всички съврѣмenni учени хора, които сж дълбоко освѣдомени върху тайнитѣ на Битието твърдятъ сжщото. Цѣлиятъ козмосъ се прѣдставя въ формата на единъ човѣкъ. Слѣдователно, всѣка една частъ отъ твоето малко тѣло отговаря на съотвѣтната частъ отъ туй велико тѣло. Извѣстни звѣзди отъ млѣчния пѣтъ, или отъ което и да е съзвѣздие, или пѣкъ извѣстни системи могатъ да се разговарятъ съ тебъ, кждѣте и да се намирашъ ти. Тѣ иматъ станции въ твоя мозъкъ. Ако разбирашъ езика имъ, всѣки день ще можешъ да чуешъ по една новина, станала на слънцето, на Юпитеръ, или на коя и да е друга звѣзда. Казвате: можемъ ли да говоримъ за звѣздитѣ? — Можете. Разумниятъ може да говори, но глупавиятъ какъ ще говори? За глупавия сж затворени звѣнциитѣ на тия станции. Казвате: забранено е да говоримъ за тия нѣща! Ами за какво да говоримъ? — За пари, за пари! Ами че паритѣ сж разпрѣдѣлени въ свѣта! Опрѣдѣлено е кому колко да се паднатъ. Още като се раждашъ, има единъ законъ, който опрѣдѣля, богатъ ли ще бждешъ, или не. Ако не си опрѣдѣленъ за богатъ, и 100 чифта царвули да скжсашъ, нѣма да успѣешъ. Ако си роденъ да бждешъ богатъ, богатството ще си дойде и безъ да го търсишъ. Тия, които сж богати, то е не защото сж много умни, не че сж съумѣли да го добиятъ, но то само си идва. Рѣкитѣ какъ идватъ? Не мислете, че за да

дойдатъ рѣкитѣ, земята прави нѣкакви усилия. Не, тѣ сами си идватъ. Турцитѣ казватъ: „Ако ти е опрѣдѣлено на късмета богатъ да бѣдешъ, богатството само ще си дойде“. Богатиятъ е опрѣдѣленъ богатъ да си бѣде. Богатството си иде, като нѣкое мѣсто богато съ растителность. Учениятъ е опрѣдѣленъ ученъ да бѣде. Сиромасхътъ е опрѣдѣленъ сиромасхъ да бѣде. Има сиромасия, която азъ бихъ прѣдпочелъ прѣдъ богатството. Такава сиромасия е една велика служба! Азъ не говоря за онзи сиромасхъ, който се смущава отъ положението си, който хвърля главата си отъ отчаяние, но азъ говоря за онзи сиромасхъ, който, заобиколенъ отъ жена си и дѣцата си, радва се, пѣе. И като има единъ хлѣбъ, изяждатъ го съ благодарность и казватъ: добъръ е Господъ и за напрѣдъ! Въ онази благодарность на разумното сърце, хлѣбътъ въ този свѣтъ може да се увеличи. Нѣкой казва: за да се направи добро въ този свѣтъ, изискватъ се голѣми усилия. Не, да се прави добро, това не е мъчна работа. Ако азъ имамъ 100 зрънца, какво ми коштува да бръкна въ земята, да направя дупка и да ги посѣя? За да посѣя едно зрънце трѣбва ми само една минута. Петъ минути седи нѣкъдѣ на почивка — петъ зрънца ще посѣя. Слѣдъ 10 години какъвъ резултатъ ще има? Колко ябълчни дървета ще израстнатъ? Ако на всѣка почивка посѣвамъ по едно зрънце, това посѣване ще има много добри послѣдствия. Седне нѣкой, мисли си нѣщо. Какво мислишъ бе, братко? Вземи едно сѣменце и го посѣй въ земята! Ама чакай да прочета нѣкоя книга, да видя какъ се посѣватъ сѣменцата. Не ти трѣбва никаква книга, никаква

наука. Бръкни съ една пръчка въ земята, посѣй сѣменцето единъ см. навжтрѣ въ почвата, сици му малко водица отгорѣ, и свършена работа! Ти посаждай, Господъ ще му мисли. Ама чакай да видя по какъвъ планъ да ги наредя. Бе посаждай и не мисли! Ние все чакаме другъ да нареди тази работа. Така е и по отношение правенето добро. Казваме: нѣма условия за правене на добро. — Има условия.

И тѣй, иде денѣтъ за единъ великъ изпитъ! Вашиятъ Учителъ ще дойде прѣдъ васъ съ своя ножъ, на върха на който ще има най ефикасната отрова. Ако въ васъ се намѣри нѣкаква лъжа, нѣкакво зло, вие ще изгубите живота си, но ако излѣзете тѣй чисти, както говорите, вие сте на правата страна. Никаква лъжа да нѣма въ васъ! Да съзнавашъ въ себе си своитѣ погрѣшки, да се стремишъ да ги изхвърлишъ и да кажешъ: има нѣща въ мене, които не сж чисти, трѣбва да се очисти и нищо да не крия. Това е благородство! Вие не трѣбва да криете своитѣ погрѣшки, но да бждете доблестни да ги исправяте. Вие казвате: а, той иска да ни замотае! Ами ако азъ ви замотая, какво ще добия? Не, важното е въ васъ да се прояви Божественото. Сега азъ седя тукъ прѣдъ васъ, спрѣлъ съмъ се и искамъ да бодна по едно сѣменце. Ами за кого правишъ тия работи? — За васъ азъ садя тия сѣменца. Правете и вие така, оодвайте навсѣкждѣ по едно сѣменце! Като се срещнете, бодвайте по едно сѣменце! Вие казвате: да бждемъ благородни! Въ какво седи благородството на вашия характеръ? — Въ Любовта. И наистина, ако имате Любовь, Мждрость и Исти-

на, пхтътъ ви ще се отвори. Туй небе, което е организирано отъ висши същества е отворено прѣдъ насъ. То се интересува за живота на единъ добъръ човѣкъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това! Казватъ отъ тамъ: какво прави еди-кой си човѣкъ отъ Софія, отъ Петербургъ, отъ Парижъ, отъ Токио, отъ Пекингъ? Говорятъ съ тия души, интересуватъ се за тѣхъ. Небето е съставено отъ велики души, и затова е велико въ своитѣ дѣйстви-вия. То не е дребнаво. Ангелитѣ сж велики души. Нѣкой казва: ангелитѣ не сж като хората. Да, не сж като хората. Грѣхъ нѣма въ тѣхъ, но въ тѣхъ има една велика душа, която изпраща своята свѣтлина къмъ хората, да изправя тѣхнитѣ криви възгледи. Нѣкой пхтъ, като ви слушатъ, какъ мислите за Бога, тѣ се чудятъ. Защо мислите така за Бога? Защото сте изпаднали Бога отъ сърцето, отъ ума си, отъ волята си. Като послѣдствие на това, вие сте изгубили живота, свѣтлината и свободата, изпаднали сте въ една вътрѣшна борба и затуй страдате. И какво ви остава тогава? — Остава ви робството, остава ви злото, остава ви тъмнината. И послѣ казватъ: е, трѣбва да умремъ. Защо? Защото ставатъ усложнения, защото такава е волята Божия, защото такава ни е кармата, такива сж икономическитѣ условия. Не, въпросътъ не седи въ това. Въпросътъ е да възприемемъ Божиата Любовь, защото тя разширява човѣшкия умъ, човѣшкото сърце, човѣшката душа и се проявява всѣки моментъ. За тази Любовь нѣма нищо невъзможно. Тази Любовь носи онова необходимо знание, съ което можемъ да се справяме при всички мъчнотии въ живота. Тази Любовь е въ сила да

въскреси сина ви. Вие искате физическо възкресение. Не, възкресението не е физически, то е духовенъ процесъ. Опази човѣкъ, който е духовенъ, той възкръсва веднага. Такъвъ човѣкъ напълно те разбира, на него може да се разчита всѣкога. Кой е честенъ човѣкъ? Ако азъ съмъ единъ богатъ човѣкъ, ще те извикамъ и ще ти кажа: занеси тѣзи пари въ Парижъ, въ Лондонъ или където и да е другадѣ, и ако ти направяшъ тѣй, както искамъ, ти си единъ честенъ човѣкъ. Ако торбата не отиде на мѣсто какво показва това? Е, хубаво, тѣзи торби отишли ли сж на мѣстото си? Като говоримъ за честностъ, азъ не разбирамъ тази обикновената честностъ. Подъ честенъ човѣкъ азъ разбирамъ този, който е честенъ въ цѣлата си душа: честенъ спрямо всички души, честенъ спрямо цѣлото човѣчество, честенъ спрямо Бога, ангелитѣ. Туй разбирамъ азъ подъ думата честенъ човѣкъ! Ако си прѣстѣпилъ нѣкъдѣ, веднага да искашъ да изправишъ грѣшката си

И тѣй, Богъ ще съсипе онѣзи градове напълно. Сегашното положение ще се измѣни, ще дойде положение на животъ, въ който нѣма да има вече смъртъ. Тогава вие ще живѣете въ свѣтлина и нѣма да има нужда да се учите по този старъ начинъ. Този ще бѣде деньтъ, въ който Ешавора ще изпита своя ученикъ Бенамъ. Ще го пита: живѣлъ ли си тѣй честно, както Богъ изсиква? Като кажешъ, че си живѣлъ честно, ще дойде изпитътъ. И каквито бѣдатъ резултатитѣ, това ще покаже, до колко си възприелъ онази велика Истина. Това е което наричатъ „прѣтегляне“. Нали се казва за онази слѣпа богиня Темида, че тя

тегли постыжикитѣ на хората? Азъ се чуля какъ сж прѣдстави́ли Тѣмѣда съ затворени очи! Това е една изопачена прѣдстава. Очитѣ на Тѣмѣда сж много отворени, на чѣтири гледатъ. Когато нѣкой човѣкъ направи нѣкоя погрѣшка и не я изирава, тя държи очитѣ си отворени, но щомъ чуе, че нѣкой съгрѣши и изирави погрѣшката си, тя си затваря очитѣ. Тя ходи съ затворени очи прѣдъ праведнитѣ, а съ отворени — прѣдъ грѣшнитѣ. Тя е много благородна, но има една служба да прѣтегля и казва: „Срамувамъ се за своята служба!“ Като види, че нѣкой грѣши не забравя службата си, веднага взима драмевѣтъ, око̀го ѿ не мръдва — прѣтегля и прави своитѣ заключенія. Тѣмѣда, това е богиня на скръбѣта. Тя причинява скръбъ на хората, когато грѣшатъ.

И тѣй, само този е великъ ученикъ, който може да издържи послѣдния си изпитъ. Вие казвате: дано Господъ бжде добъръ къмъ насъ, да не бжде много строгъ, много вискателенъ. Нѣма защо Господъ да не е много строгъ. Господъ си има програма, и ние трѣбва строго да изпълнимъ Неговата воля, споредъ тази програма. Тази програма е строго опрѣдѣлена, тя е дадена всѣкому споредъ силитѣ и затова всѣки може да изпълни волята Божия и да приеме едно благо.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи опита' да концентрира ума си къмъ единъ добъръ човѣкъ. Намѣрете въ свѣта единъ добъръ човѣкъ, кждѣто и да е той, и направете опита, за да се увѣрите. Щомъ се увѣрите, съединявайте се повече съ добри хора. Не ходете да търсите лошитѣ хора. Азъ гледамъ, нѣкой отъ васъ съ свѣщъ

търсятъ лошигѣ хора. Не ви трѣбватъ много такива, единъ ви е достатъченъ. Не търсете лошигѣ, но добригѣ хора търсете съ свѣщъ! За туй се изисква знание. Добритѣ хора, това сж игли на Вигоша. Лошитѣ хора навсѣкждѣ ще ги намѣрите, но добри трѣбватъ! За да ги намѣрите, трѣбва да имате знание. Като ги намѣрите, въ душата ви ще стане едно прѣобразование. Този добъръ човѣкъ ще ви бѣде като майка, като баща, като учителъ, като приятелъ. Той е единъ пратеникъ отъ небесния свѣтъ, дошълъ да освѣти нѣта на вашата душа. Той ще бѣде нѣщо реално. И денѣтъ, въ който го срещнете, за васъ ще се открие единъ новъ свѣтъ. И казва се въ Писанието: „Изпрати Свѣтия Си Духъ!“ Давидъ казва: „Не отнимай туй велико благословение, което Си ималъ къмъ раба си!“

Сега, Божиятъ миръ да почива върху васъ! Дано малкото посадено въ васъ принесе своята полза!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 16 Ноември, 1924 г. въ гр София.

**ДА УГОДИ НА
НАРОДА.**

6.

Да угоди на народа.

»Тогазъ Пилатъ, понеже ищеше да стори угодното на народа, пустна имъ Варава, а Исуса, като Го би, прѣдаде Го на разпятие»

Въ проявата на разумния човѣшки животъ дѣйствуватъ три велики принципа, отъ които произтичатъ три закона. Първиятъ законъ съ който човѣкъ се запозналъ отъ най-ранни времена, който училъ до сега е любовта къмъ себе си, т. е. да обичашъ себе си. Този законъ всички същества го знаатъ — отъ най-големитѣ до най-малкитѣ. И най-дребното същество, което едва виждаме подъ микроскопъ, е научило този законъ — и то обича себе си. Нѣма същество, което да не обича себе си.

Вториятъ законъ е тъй наречениятъ „любовта къмъ ближния“, който законъ заставя всички същества да се сдружаватъ въ едно, да живѣятъ въ общества, да иматъ отношения едни къмъ други.

Третиятъ и послѣдниятъ законъ е „любовта къмъ Бога“.

И дѣйствително, човѣкъ най-първо е започналъ съ закона, който се отнася къмъ частитѣ. Законътъ на егоизма, любовта къмъ себе си, е законъ за отношения на частитѣ къмъ цѣлото. Любовта къмъ Бога или законътъ за цѣлото, самъ

по себе си е непонятенъ и остава да се проучава за бждеше. Когато се говори за любовта къмъ Бога, тази идея е отвлѣчена, непонятна. Хората казватъ: ами че какво нѣщо е любовъ къмъ Бога? Любовта къмъ себе си я разбираме, но какво нѣщо е любовъ къмъ Бога, ние не можемъ да разберемъ. Азъ ще ви опрѣдѣля какви сж отношенията на всичкитѣ видове любовъ, но какво нѣщо е сама по себе си тази велика любовъ, тя е необяснима. Какви прояви могатъ да се явятъ въ любовта къмъ себе си? Ти си богатъ, имашъ голѣмъ дворъ и си отглеждашъ кокошки, патки, пуйчици. Ставашъ сутринъ рано, забъркашъ имъ малко зобъ, нахранишъ ги, грижишъ се за тѣхъ, обикаляшъ ги по нѣколко пати на день. Всички тия сжщества живѣятъ около тебе, повидимому ти минавашъ за тѣхенъ господаръ, и всички ти се радватъ. Тѣ мислятъ, че ги обичашъ. Обаче, единъ день, тѣй както ги наобикаляшъ, погледнешъ на една, на друга отъ тѣхъ, докато хвърлишъ око върху нѣкоя мазничка, приличничка кокошка и си казвашъ: тази ще ме развесели. Нали, най-послѣ, и азъ ще трѣбва да живѣя? Обпколишъ около нея 1--2 пати, докато я хванешъ, а тя мисли, че я обичашъ. Заколишъ я, занесешъ я на жена си и казвашъ: жено, мазничка е тази кокошка! Ще я опечемъ съ малко картошки, ще купимъ малко винце, ще извикаме и музиканти, ще поканимъ приятели на гости, та едно хубаво угощение ще си устроимъ! Тѣй върви животътъ. Това е любовъ! И вие, като наблюдавате, виждате, че като хванатъ тази кокошка, тя си покрѣца малко, но нѣма законъ, който да я защитава. Турятъ ножа на гърлото ѝ, и тя

млъква. Значи, когато ние се радваме, всички други същества наоколо ни страдатъ. Утрѣ, по същия законъ ще хванеш една малка пуйка, едно младо теленце или едно малко агънце и ще го заколишъ. Но, ако въ душата ти се яви любовъ къмъ Бога, проявитѣ на този законъ сж обратни. Ти хванешъ една кокошка и ти е приятно, че ще я заколишъ. но този законъ отвѣтрѣ ти казва: ти нѣма да ядешъ тази кокошка, нека и тя си живѣе тѣй, както и ти живѣешъ. Има за тебе леща, грахъ, бобецъ, пѣкъ има и плодове: орѣхи, лѣшници, смокини, сухо грозде, ябълки, круши, банани. Послѣ, има и картошки, зимни ябълки и много други Господъ казва: „Всичко, що човѣкъ посади, може да се ползува отъ плодетѣ му“. А то е такова разнообразие! И тогава ти казвашъ: ще пусна кокошката, ще я оставя да живѣе. Защо? — Заради Господа. Туй е най-малката проява на Божиата Любовъ.

Сега, като изнасямъ този въпросъ, всички казватъ: какъ, ние не трѣбва ли да живѣемъ? — Трѣбва да живѣемъ, но разумно. Въ свѣта има два живота: човѣшки и Божественъ. Въ човѣшкия животъ дѣйствува човѣшката любовъ. Какво произвежда тя? — Човѣшката любовъ, любовта на егоизма е създала живота на смъртта. Значи, първиятъ законъ е родилъ смъртта. Отъ човѣшката любовъ не може да излѣзе нѣщо хубаво. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който вѣрва въ тази любовъ и я приема като принципъ, непременно ще има въ живота си радости и скърби. Животъ, въ който царува човѣшката любовъ, тамъ

силниятъ разполага съ живота на слабия. Тѣй е било навсѣкждѣ и въ всички врѣмена.

Въ третия законъ, въ закона на Божествената Любовь е вѣчниятъ животъ. Тамъ смъртта се изключва.

И тѣй, по какво се познава човѣшката любовъ отъ Божествената? Тамъ, дѣто царува човѣшката любовъ, хората умиратъ. Въ тази любовъ човѣкъ непрѣменно трѣбва да умре. Има дълбоки окултни причини, които доказватъ, защо човѣкъ трѣбва да умре. Човѣкъ трѣбва да умре, защото той не е послѣдното сѣщество, което живѣе на земята. Слѣдъ него има множество по-малки сѣщества, които трѣбва да го изядатъ точно тѣй, както и той изяжда други сѣщества. Бацилитѣ на чумата, на холерата и на много други болести, всички заедно рѣшаватъ, че човѣкъ трѣбва да умре. Слѣдователно, човѣшката любовъ, сама по себе си, носи извѣстни утайки. Хубава е човѣшката любовъ, но поради тѣзи утайки, които носи, кръвта се заразява, става нечиста и човѣкъ умира. Тази отрова идва все отъ онѣзи живи сѣщества, които човѣкъ изяжда. Щомъ хванете една кокошка, или едно агне, съ цѣль да го заколите, въ тѣхъ се заражда чувството на умраза и страхъ. Тази умраза, този страхъ днесъ внесатъ малко отрова въ кръвта на човѣка, утрѣ внесатъ малко отрова, докато тия отлагания се натрупатъ толкова много, че стане съвършено отравяне на кръвта. Тѣй че въпросътъ не седи въ това, съ какво се хранимъ, но какъ е приета тази храна. Сега азъ не говоря тукъ въ полза на кокошкитѣ, да ги защишавамъ. Да се ядатъ кокошкитѣ, това е отъ

полза за тѣхъ, но важното е, че ние сме нарушили принципа, прѣстѣпили сме закона на Божията Любовь. Не е въпросътъ и въ това, да не ядемъ месо, но важниятъ въпросъ е, че разумниятъ човѣкъ не е създаденъ да яде нито кокошки, нито агнета, нито пуйки. Човѣкъ е създаденъ за съвсѣмъ друга храна. И Христосъ, като слѣзълъ отъ небето, казалъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, и който ме яде, живъ ще бѣде“. Питамъ: защо Христосъ взима думитѣ „азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“?

Изобщо, ние, съвременнитѣ хора, трѣбва да се пазимъ отъ всички заблуждения на миналото, които врѣменно изпъкватъ въ нашето съзнание. Тѣй както е свѣтътъ, даже и най-умнитѣ, и най-добритѣ хора иматъ възможность да се заблудятъ въ живота си. И най-опитниятъ пътешественикъ, ако нѣма компасъ, може да се заблуди въ пътя си. Попадне ли въ мъгливо врѣме въ нѣкое поле, той нѣма да знае накждѣ е изтокъ, западъ, сѣверъ и югъ и вижъ, заблудилъ се въ посоката си. Ако той е много уменъ човѣкъ, ако е наблюдавалъ природата, нѣма да изгуби пътя си, но мнозина отъ васъ може да се забатачите. Тогава, какъ ще познаете накждѣ е изтокъ? Денемъ, на примѣръ. въ мъглата, какъ ще познаете накждѣ е изтокъ, накждѣ е западъ, накждѣ е сѣверъ и накждѣ е югъ? Ако сте наблюдавали камънитѣ, ще познаете по тѣхъ. Тия камъни, които сж къмъ сѣверъ, иматъ едни краски, а тия, които сж къмъ югъ, иматъ други краски. Следователно, камънитѣ ще бѣдатъ вашиятъ компасъ. Ще вземете едно камъче и то ще ви покаже накждѣ е изтокъ. Като намѣрите изтокъ, по особени математически прѣд-

положения ще намѣрите и другитѣ три посоки, а отъ тамъ и своя пѣть.

Оега, вие казвате, че трѣбва да живѣете. Въ какво седи сегашниятъ ви животъ? Животътъ седи ли въ яденето? Не, яденето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ спането? Не, спането е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ мисленето? Не, мисленето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ чувствата? Не, чувствата сж само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ работата? Не, работата е само едно условие за животъ. Е, тогава въ какво седи самиятъ животъ? Животътъ ние не го разглеждаме вънъ отъ насъ. Животътъ сме ние. Нѣкои искатъ да разглеждатъ живота обективно. Вие не можете да разглеждате живота обективно. Щомъ извадите живота вънъ отъ себе си, вие сте мъртви. И тогава, за какво може да разсждава, за какво може да мисли мъртвиятъ човѣкъ? Слѣдователно, посоката, въ която ние се движимъ сега е да придобиемъ живота. Кой животъ? Не този егонистичниятъ, човѣшкиятъ, животъ, но Божествениятъ. Ние имаме човѣшкия животъ, но той не ни задоволява той е животъ, който посгоянно носи промѣни. Каквито реформатори и да се явятъ на земята, каквото и да ви говорятъ, нищо не могатъ да направятъ, за да измѣнятъ човѣшкия животъ. Въ него има двѣ състояния. Едното състояние е състояние на скръбъ, а другото — на радостъ. Вие не можете да ги измѣните. Който иска да бжде радостенъ на земята, непрѣменно трѣбва да бжде и скърбенъ; и който е скърбенъ на земята, непрѣменно ще бжде и радостенъ. Вие може да ка-

жете: защо Господъ е направилъ свѣта така? Не, Господъ не го е направилъ така. Днесъ, и фило-софи, и обикновени хора казватъ: защо е така студено на земята? Защо Господъ изпраща студа? Не, студътъ и топлината земята ги произвежда, студъ и топлина има само на земята. Слънцето изпраща само енергията, тамъ нѣма никакъвъ студъ. При съврѣменнитѣ изчисления на ученитѣ, които твърдятъ, че на слънцето има топлина отъ 35 милиона градуса, какъ е възможно да се говори за студъ? Е, тогава защо има студъ на земята? Какво нѣщо е студътъ? — Малко количество топлина. Слѣдователно, земята образува топлината, земята образува и студа. Студътъ и топлината сж качества на земята. Азъ казвамъ, че ние сме причината за скръбъта, и за страданията на земята, а Богъ изпраща Любовта, т. е. тази топлинна енергия. И тъй, скърбитѣ и страданията сж наши състояния. Ти скърбишъ. Защо скърбишъ? — Защото си изгубилъ нѣщо. Ти си радостенъ. Защо? — Придобилъ си нѣщо. Каква философия има въ това. Причината да скърбишъ е, че си изгубилъ нѣщо, или че искашъ много нѣщо. Но утрѣ като го придобиешъ, пакъ ще го изгубишъ и слѣдъ това пакъ ще бждешъ скърбенъ. Имашъ кжца — радвашъ се, но утрѣ като изгори, кжцата ти, ще бждешъ скърбенъ. Ражда ти се синъ — радвашъ се, утрѣ умре синъ ти — скърбенъ си. Имашъ приятель — радвашъ се, утрѣ го изгубишъ — скърбенъ си. Е, добръ, при всичкото това разочарование, което ние, съврѣменнитѣ хора имаме отъ хиляди години насамъ, потърсихме ли неизмѣнното? Ние всички мязаме на Наполеона, наполеоновци сме, но въ какво отношение? Въ

едно сражение при Ватерлоо, Наполеонъ взелъ участие съ своята кавалерия, но по пътя, прѣзъ който трѣбвало да мине имало една дълбока пропастъ. За да прѣмине тази пропастъ, трѣбвало голѣма частъ отъ пѣхотата да я запълни и отгорѣ надъ тия трупове да мине Наполеонъ съ своята кавалерия. Ние всички се хвърляме въ тази пропастъ, и като мине Наполеонъ надъ нашитѣ кости, казваме: нека Наполеонъ побѣди? Наполеонъ побѣди ли? Гдѣ сж резултатитѣ на наполеоновитѣ войни? Гдѣ сж резултатитѣ на римския царъ Цезарь? Въ края на крайщата всички тѣзи велики резултати се свеждатъ къмъ нищо. Често, богатитѣ американци, които обичатъ разнообразието, отиватъ нѣкъдѣ на сѣверъ, въ студенитѣ мѣста и тамъ иматъ обичай да си правятъ грандиозни палати отъ ледъ, които свѣтятъ отлично, но като дойде пролѣтътъ и лѣтото, тѣ се стопяватъ, служатъ имъ само за 3—4 мѣсеца. Всичко туй, което ние градимъ, това сж палати, направени отъ ледъ. Къдѣ ще остане нашиятъ трудъ?

Тукъ, въ прочетения стихъ се говори за единъ управникъ, Пилатъ, човѣкъ съ високо обществено положение, съобразителенъ, съ тънъкъ умъ, като на римлянинъ, който, за да угоди на народа си, прѣдалъ Христа въ рѣцѣтъ имъ. Той казва: „Азъ искамъ да направя една услуга на юдейския царъ, да Го пусна, но народътъ не иска“. Не, за да има благоволенieto на своя народъ и за да му угоди, Пилатъ имъ пусна Варава, а Исуса, като Го би, прѣдаде Го на разпятие. Питамъ: защо Пилатъ искаше да угоди на народа, и защо прѣдаде Христа на разпятие? Защо еврейскитѣ пър-

восвещеници възстанаха противъ Исуса? При това, вие казвате, че въ свѣта има единъ великъ Божественъ законъ, че Господъ царува навсѣкждѣ. Ако Господъ е великъ и царува навсѣкждѣ, какъ тъй допуща да ставатъ въ Неговото царство такива аномалности? Така щѣхъ да разсждавамъ, ако защитавахъ една материалистическа теория. Азъ щѣхъ ди извадя съвсѣмъ друго заключение, щѣхъ да кажа, че нѣма Господъ въ свѣта, че нѣма Божий Промисълъ, че това е празна работа, че онова е празна работа и т. н. Всичко е празна работа, а кое е пълна работа? Кое е най-реалното? — Да се наядешъ. Хубаво, туй за което хората казватъ, че е най-реалното, трѣбва да го пълнишъ по три пѣти на день, и все пакъ се изпразва, изтича. Значи, човѣкъ е една пукната стомна, която постоянно се пълни и изпразва. Най-послѣ, тази стомна се съвършено изпразва и я нѣма никаква по свѣта. Тогова записватъ името ѝ и казватъ: този човѣкъ бѣше единъ виденъ поетъ, единъ виденъ философъ! Да, той бѣше една пукната стомна. И какво остави на свѣта? — Нѣкак-ви тъмни странички. Той възпѣлъ нѣкаква пукната стомна, нѣкоя мѣтна рѣка, нѣкой мѣтенъ изворъ и т. н. И всички тия възпѣти рѣки, извори и дървета, въ заключение прѣсѣхvatъ и изсѣхнатъ. Най-добритѣ хора отъ васъ, даже и тия, които минавете за светии, не сте толкова добри. Нѣкои ви гледатъ весели, минавате за ангели, но това е само добрата ви страна. Не сте отъ много добритѣ. Вие мязате на онази мома годеница, отъ която годеникътъ се хвалилъ, че била кротка, благородна, въздържана и възпитана. Единъ день той завежда при

своята годеница единъ отъ приятелитѣ си, да я види колко е благородна. Като ги черпила тя, той нарочно я спѣва съ крака си, и тя пада, събаря цѣлата табла съ сладко, чаши, лъжички — всичко на земята. Станала, изтърсила дрехитѣ си отъ праха и направила видъ, че това не я безпокои, но като слѣзла долу, отъ гнѣвъ, отъ недоволство прѣхапала края на масата, даже дупка направила. Едва слѣдъ като се оженили, нейниятъ възлюбенъ разбралъ, че тя имала жѣби. Единъ день, като билъ недоволенъ отъ нея, той я набилъ, но въ това врѣме тя го нахапала добрѣ и му казала: знай, че ти можешъ да биешъ, но азъ имамъ жѣби да хапя. Затова хората казватъ: да сж здрави тия жѣби! Тогава, гдѣ е красивото въ живота? Вие се заблуждавате, като мислите, че красивото е въ човѣшкия животъ. Азъ ви говоря самата истина, но не като на дѣца. Азъ нѣма да говоря това нѣщо на дѣцата, защото, ако разрушимъ на дѣцата куклитѣ, ще има голѣма врѣва и плачъ. Азъ не ви считамъ дѣца, мисля, че сте минали тази дѣтинска възраст. Ако нѣкои отъ васъ се занимаватъ още съ куклитѣ си, нека вече ги турятъ въ куфаритѣ си. Не е врѣме вече за кукли. Вие коиго сте надрасли куклитѣ, питамъ ви: въ какво седи живота? — Е, да се учимъ. Не, ученето е едно условие за животъ. — Е, да се оженимъ. Не, жененето е едно условие да развиваме живота си. — Е, да оженимъ дъщеря си. Не, това е едно условие да се освободимъ отъ товара си. Тогава, въ какво седи сжщността на живота? Казва Писанието: „Да познаемъ Исуса, да вѣрваме въ Него“ Че коя жена не познава своя мжжъ? Коя отъ

васъ не е тичала и плакала подиръ него съ четири реда сълзи и казвала: безъ тебе не мога да живѣя — умирамъ! Съ тебе само мога да живѣя. Е, защо слѣдъ като го вземе пакъ умира? И той казва, че безъ нея не може да живѣе — умира, а само съ нея може да живѣе, но слѣдъ като я вземе, пакъ умира. Отъ гдѣ произлиза това противорѣчие? Други се спиратъ и казватъ: такъвъ е животътъ! Ами вие какъ можете да се произнасяте, че животътъ е такъвъ? Да, сегашниятъ животъ е такъвъ, но това не е истинскиятъ животъ. Нека придобиемъ истинския животъ, че тогава да говоримъ.

И тъй, Пилатъ искаше да угоди на народа. Защо трѣбваше да бие Исуса и да Го прѣдаде на разпятие? Питамъ: защо Господъ не се намѣси въ работитѣ на Пилата? — Господъ не обича да се мѣси въ хорскитѣ работи. Той казва: „Работата на Пилата е да угоди на народа и да прѣдаде Исуса на разпятие, а моя работа е да Го възкрѣся, да Му дамъ животъ, да Го направя знатенъ и да Го покажа за единъ образецъ, какъ трѣбва да се живѣе за въ бъдеще“. Вие сте чели Евангелието, знаете, приблизително за колко врѣме се свърши тази процедура на сѣдене. Близо три дни се продължаваше тази процедура на сѣдене, на разкарване Христа при Кесаря, при Пилата, примиряваха се, докато най-послѣ трѣбваше да заколятъ Христа като една кокошка, да послужи за едно угощение — нищо повече! Значи, при цѣлата тази процедура Пилатъ трѣбваше да угоди на народа. Не е лошо човѣкъ да угажда. Угаждането само по себе си е добро, но кому трѣбва да угаждаме? Ако ти угаждашъ на себе си, ще умрешъ;

ако угаждашъ на ближнитѣ си, ще умрешъ; ако угаждашъ на Бога, ще живѣешъ. Когато човѣкъ иска да угоди на Бога, той не може да се надѣе на хората, да каже, че азъ като живѣя за Бога, ще имамъ благоволенieto и на хората. Не, онзи, който е дошълъ до идеята да служи на Бога, той толкова е заетъ съ тази велика мисль, че нему не идва на умъ да се занимава съ дребнавоститѣ въ живота. Вие се намирате въ положението на онзи ученикъ, който дошълъ при единъ великъ индински Учителъ и му казалъ: „Учителю, искамъ да ме научишъ на изкуството да познавамъ законитѣ на великата Любовь“. Той му дава слѣдниятъ изпитъ: ще излѣзешъ на пята и ще видишъ трима души — единъ великъ адептъ, единъ брамининъ и единъ воененъ. Ще отидешъ при всѣки едно отъ тѣхъ и ще му ударишъ двѣ плѣсници. Послѣ ще дойдешъ да ми кажешъ, какво научи. Излиза ученикътъ на улицата и вижда този адептъ, който се занимавалъ съ една велика идея за човѣчеството; вижда браминина, вижда и военния, който се занимавалъ съ планове за освобождение на своя народъ. Отива първо при военния и му удря една плѣсница. Не останало врѣме да удари и втората плѣсница, когато военниятъ му удря двѣ плѣсници и то по-силни отъ неговитѣ. Отива слѣдъ това при браминина, удря му двѣ плѣсници, и той тъкмо дигналъ ржката си, но веднага му дошла мисльта, че не трѣбва и се спрѣлъ, свалилъ ржката си надолу. Отива най-послѣ при адепта, удря му двѣ плѣсници, но този даже не помръдналъ ржката си, не обърналъ никакво внимание. Ученикътъ се връща при своя Учителъ и му разправя,

какъ военниятъ му ударилъ двѣ плѣсници. — Не е лошо нѣщо ударѣтъ, но трѣбва да знаешъ, че това е сегашната сѣдба на свѣта. Тамъ, като ударишъ една плѣсница, що ти ударятъ двѣ. Брамнинѣтъ пѣкъ прѣдставлява сегашната законность, тия обикновени вѣрвания, затова той дигналъ ржката си, но послѣ я свалилъ. Малцина, обаче, сж хората, като този адентъ, който билъ толкова много вдаденъ въ размишления за доброто на човѣчеството, че даже и не забѣлѣзалъ тѣзи двѣ плѣсници. Съ това си мълчание той казвалъ: „Когато твоятъ умъ, когато твоего сърце се прѣплетятъ съ желание за тази велика Любовь, ела при мене, азъ ще ти покажа истинскитъ пѣтъ“.

И ние сме такива пѣтници, пратени тукъ на земята. Дойде нѣкой при тебе, удари ти една плѣсница, и ако ти си по-силенъ, ще му ударишъ двѣ, като този воененъ. Ако си като тези брамнинѣ, ще разсѣждавашъ за моралния свѣтъ. Ще ти ударятъ двѣ плѣсници, но ти само ще си подигнешъ ржката и бързо ще я свалишъ надолу. Но, има и трето положение. Можешъ да бѣдешъ и като този адентъ и да не забѣлѣжишъ, че сж ти ударили плѣсници.

Сега, мнозина казватъ: условията на живота сж такива. За условията не говорете! Условията вие ги създавате. Богъ е едно сѣщество, отъ което изтичатъ само блага. Но ако ние направимъ въ себе си подпушване за Божествената Любовь, туй подпушване произвежда пропукване на съзнанието въ насъ. Когато налѣгането въ една канализация е голѣмо, то може да произведе пропукване тѣй, както и напорѣтъ на Божествената

Любовь може да пропука съзнанието на всеки едного отъ насъ. Божествената Любовь е една сила, която трѣбва да мине прѣзъ човѣшкия умъ, прѣзъ човѣшкото сърце и прѣзъ човѣшката воля — изобщо прѣзъ всичкитѣ части на тѣлото.

„И Го прѣдаде на разпятие“

Тогава, ние питаме: кѣдѣ е Господъ? Нѣкои може да кажатъ, че нѣма Господъ. Азъ питамъ: какъ е възможно, какъ стана това нѣщо, че този слабиятъ човѣкъ, който не можеше да се защитава, когото еврейтѣ прѣдадоха на разпятие, днесъ Му се кланятъ 500 милиона хора, и Го признаватъ за Богъ? Вие ще кажете, че Той бѣше Господъ. Не, Господъ никой не може така да Го разпѣва. Сега, нѣма какво да се спирамъ да обяснявамъ другата страна на въпроса, но силата е въ това, че Божественото работи чрѣзъ страданията. Богъ работи въ противорѣчията на човѣшкия животъ. Да допуснемъ, че вие се намирате въ положението на Христа. Какво ще направите? Ако имате единъ кобуръ, нѣма ли да го извадите да се защитавате? Казвате: разбира се, че ще се защитавамъ. Е, хубаво, ти ще се защитавашъ, но какво ще спечелишъ? — Ще убиешъ душата си, а може и тебе да убиятъ. Питамъ: кѣдѣ е юначеството тогава? Казвашъ: защищавамъ се, за да бѣда живъ. Азъ не наричамъ силенъ човѣкъ този, който да убие своята душа, който може да убива и другитѣ хора. Силенъ човѣкъ е онзи, който може да обръща своитѣ неприятели въ приятели. Слѣдователно, смисълътъ на живота седи въ това: отъ противорѣчията, които се явяватъ въ нашия животъ, да извадимъ отлична

поука. Въ този стихъ имаме двѣ противорѣчия. Какъ трѣбва да ги примиримъ?

Прѣди повече отъ 25—30 години, двама американци отиватъ да посѣтятъ Ниагарския водопадъ, но се понанили малко. Рѣшили да се разхождатъ съ лодка по течението на водата, надъ водопада, обаче, не усѣтили какъ водата ги подела и ги завлѣкла къмъ водопада. По едно врѣме лодката се намѣрила въ водитѣ на водопада, всрѣдъ най-силното течение. Отъ това силно течение лодката се обръща надолу и единиятъ отъ тѣхъ пада, а другиятъ успѣва да се залови за една канара и остава на нея. Водопадътъ подъ него реве бучи. Събиратъ се американци отъ една страна, канадци отъ друга — мислятъ день, два, три, какъ да го спасятъ. Лодка не може да отиде до тамъ. Всички се заинтересували отъ този случай. Какъ мислите съ го спасили? Съврѣмненното човѣчество се намира на този камѣкъ всрѣдъ водопада, както този американецъ — на тази канара. Брѣгове отстрани има, но този водопадъ отдолу реве, и при най-малкото подхлъзване — всичко е свършено! Най-послѣ американцитѣ рѣшили да прѣхвърлятъ съ единъ топъ едно вжже на канарата, и този тамъ да се завърже здраво съ него. Сега оставямъ понататѣкъ историята да прѣдаде факта. Вие прочетете историята, да видите, дали този американецъ се спасилъ, или не.

Другъ случай: единъ американецъ, слѣдъ като живѣлъ извѣстно число години, намѣрилъ, че животътъ нѣма смисълъ, омръзналъ му и рѣшилъ по нѣкакъвъ начинъ да се прослави. Да стане поетъ — не може. Да стане ученъ — не може. Слѣдъ

каго мислилъ дълги години, дохожда му най-послѣ слѣдната идея: да обкове хубаво една бѣчва, да я осмолѣ добрѣ и да я постели съ пластина, че съ нея да сѣдѣе огъ водопада. Отиватъ неговитѣ приятели заедно съ него, за да пуснатъ бѣчвата горѣ отъ водопада. Пушатъ го отгорѣ, и водата го поема. Слѣдъ като го въртѣла около $1\frac{1}{2}$ часъ, другаритѣ му взиматъ бѣчвата, отворятъ я, но той вжгрѣ едва диша. Съ мъка се събудилъ отъ това зашеметяване. Другаритѣ му го запитватъ: е, какъ бѣше положението ти въ бѣчвата? — Втори пѣтъ и цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, не влизамъ въ бѣчва и отъ водопадъ не се спущамъ. Има единъ законъ, споредъ който, човѣкъ може да бѣде знаменитъ само единъ пѣтъ. Първиятъ пѣтъ е знаменитъ, но като повтори сѣщия опитъ, той е знаменитъ на половина; третиятъ и четвъртиятъ пѣтъ вече не му обръщатъ внимание. Този американецъ научилъ единъ законъ: и цѣлъ свѣтъ вече да му даватъ, втори пѣтъ не влиза въ бѣчва, за да прѣмине водопада. Задѣненъ човѣкъ не трѣбва да бѣда, слава не ми трѣбва.

И тъй, първиятъ искалъ да се разходи съ лодка по водопада, но остава на канарата. Вториятъ минава водопада съ бѣчва, а третиятъ поискалъ да мине водопада по вѣже. Първиятъ пѣтъ минава водопада съ върлина въ рѣка, за равновѣсѣе. Вториятъ пѣтъ го минава безъ върлина, а третиятъ пѣтъ, за да покаже своето изкуство, минава водопада съ другъ единъ на гърба си, и вече безъ върлина. Туй е изкуство! Харесва ми този човѣкъ.

И азъ бихъ желалъ всѣки отъ васъ така да

мине водопада. Всѣки християнинъ трѣбва да мине този водопадъ три пѣти: единъ пѣтъ съ върлина въ рѣка; втори пѣтъ безъ върлина, а трети пѣтъ безъ върлина и съ човѣкъ на гърба, безъ да изгуби присѣтствието на духа си.

Сега, вие ще ме запитате: какво трѣбва да правимъ съ тия страдания които бушуватъ, които разяждатъ сърцето ни и смущаватъ ума ни: Казвамъ: ти ще имашъ присѣтствието на духа, като онзи американецъ, който минава водопада единъ пѣтъ съ върлина, втори пѣтъ безъ върлина и трети пѣтъ съ човѣкъ на гърба, та свѣтътъ като се бушува отдолу, нищо да не те смущава. Можешъ ли да направишъ това, добръ; не можешъ ли да го направишъ, слѣзъ отъ вѣжето, тебе не ти се пада никаква слава. Единъ вѣрующъ трѣбва да има доблестъта на този американецъ. Той трѣбва да стои даже и по-горѣ отъ него. Всѣкога, когато дойде до голѣмитѣ мъчнотии въ живота, кажете: азъ ще мина по това вѣже Христосъ се намѣри на това вѣже, и трѣбваше да го мине а не че нѣмаше сила Той имаше сила, но неизбежно бѣше минаването по това вѣже. Христосъ имаше сила да ходи по водата отгорѣ; Той можа да нахрани 5000 души съ петъ хлѣба и двѣ риби; Той имаше ясновидството да каже на Петра, че загубената монета е погълната отъ една риба, и тамъ да я търси, но въ този случай, той не си послужи нито съ едно отъ тѣзи срѣдства. Значи, съ всичко това Христосъ ни научи на единъ великъ урокъ — на велика прѣданостъ къмъ Бога. Той казва: „Азъ ще изпълня този великъ урокъ, ще изпълня Божията воля, а това, което не мога, това вели-

кото е Негова работа“. Има нѣща, които ние, като хора ще ги извършимъ, а има нѣща, които ще оставимъ на Бога да ги извърши. Кои нѣща? Запримѣръ, ти слѣдъ като умрѣшъ, кѣдѣ ще отидешъ? Какво казваше Христосъ? Слѣдъ като те обезчестятъ, слѣдъ като ти взематъ всичко отгдѣ ще дойде славата ти? За това нѣщо, казва Христосъ, има кой да се погрижи. Туй е съгласно съ Христовото учение. защото на друго мѣсто Христосъ казва: „Не търсете слава отъ чловѣцитѣ, а отъ Бога“. Човѣшката слава лесно може да се взема, човѣшкото богатство лесно може да се вземе, но славата отъ Бога, животътъ отъ Бога, никой не може да го вземе.

Сега, при трѣто положение, всѣки трѣбва да има опитността на Божиата Любовь. Всѣки отъ васъ трѣбва да дойде въ съгласие, въ съприкосновение съ тази велика сѣщина. Тогава ще разбере, че човѣшката любовь е въ свръзка съ Божиата Любовь. Между Божиата и човѣшката любовь има такава връзка, каквато между една бомба и нейната запалка. Въ Божиата Любовь има сѣщитѣ резултати, каквито и въ бомбата, а човѣшката любовь е запалката на този вѣченъ животъ. Ако нѣма нищо, което може да порази връзката между Божиата и човѣшката любовь, човѣкъ естествено ще дойде до това положение, да познае Божиата Любовь, да познае вѣчния животъ. Неговото съзнание постоянно ще се развива. При това положение той ще мине отъ човѣшката любовь къмъ Божествената. Слѣдователно, човѣшката любовь е една стѣпка, която води къмъ Божиата Любовь, къмъ вѣчния животъ. Христосъ съзнаваше това и

каза: „Моятъ животъ е свършенъ, азъ свършвамъ съ човѣшката любовъ и заживѣвамъ вече съ Божията Любовъ, съ вѣчния животъ“. Пилатъ Го прѣдаде на разпятие, биха Го, разпнаха Го, но днесъ 500 милиона хора вѣрватъ въ Него. Въ какво вѣрватъ? Тѣ вѣрватъ, че Христосъ е умрѣлъ и възкрѣсналъ. Тѣ вѣрватъ, че Христосъ може да спасява човѣчеството. Но, има нѣщо, което тѣ трѣбва да възприематъ. Кое е то? — Тѣ трѣбва да възприематъ онази Любовъ, чрѣзъ която душата и духътъ бѣха свързани съ Бога. Тамъ, въ Писанието е казано: „Не дойдохъ въ свѣта да сторя моята воля но волята на Отца, който ме е проводилъ“.

Каква е волята на Бога, който ни е изпратилъ на земята? Съврѣменнитѣ християни смѣтатъ че за да изпълнимъ волята Божия, трѣбва да се откажемъ отъ всичко. И казватъ: при туй положение, при такава обстановка, животътъ изгубва всѣкаквъ смисълъ, въ него нѣма вече никакво задоволство. Ако нѣма ядене, ако нѣма пиене, ако нѣма спане, ако нѣма удоволствия, тогава въ какво седи смисъла на духовния животъ? — На земята има спане, на небето има почивка. Яденето въ небото е свързано съ процеса на придобиване. И ангелитѣ ядатъ, хранятъ се, и тѣ иматъ обѣди като насъ, но слѣдъ като се наядатъ, усѣщатъ едно разширение, тѣхниятъ животъ става по-изобилень и тѣ разбогатяватъ. У насъ не е така. Човѣкъ, слѣдъ като се нахрани, първо врѣме, до като е младъ се разширява, но послѣ, колкото повече яде, той постепенно остарява и нищо не придобива. Защо човѣкъ до извѣстна възраст расте

и придобива, а послѣ остарява и се смалява? Сѣврѣченнага наука казва, че обмѣната на вещества-та не е вилна, т. е. човѣкъ харчи повече енергия, а придобива по-малко. Въ младинитѣ си човѣкъ придобива повече енергия, а въ старинитѣ си придобива по-малко енергия, вслѣдствие на това остарява. Защо именно въ старинитѣ си, когато човѣкъ е по-уменъ, харчи повече, а придобива по-малко, а въ младинитѣ си, когато е по-глупавъ, придобива повече, а харчи по-малко енергия? Това е въ противовѣсъ на този законъ, който казва, че умниятъ човѣкъ трѣбва да печели повече. Защо е така? — Младитѣ хора живѣятъ по-близо до Бога, а старитѣ хора живѣятъ по-далечъ отъ Бога Малкото дѣле вѣрва всичко, каквото му се каже, а стариятъ човѣкъ е философъ, той казва: ти не ме учи, азъ съмъ миналъ прѣзъ това, опиталъ съмъ го. Дѣтето вѣрва всичко, а стариятъ казва: донесете ми книгата да прочета! Той провѣрва всѣко нѣщо. Той е като невѣрниятъ Тома. Всички стари хора сж все томовци. Той казва: азъ да пипна малко, че тогава ще се увѣря. Старитѣ казватъ: ние сме стари хора, умни хора, да пипнемъ малко, да се увѣримъ. Ние, старитѣ, умнитѣ хора, нѣма да се оставимъ така да ни лъжатъ, да ни заблуждаватъ! — А, старитѣ хора не могли да се лъжатъ! Тѣ именно се лъжатъ най-много. Запримѣрь, нѣкой старъ, уменъ човѣкъ, има двѣ дѣщери, моми за женене. Дойде нѣкой момъкъ, и той се излъже — продаде дѣщеря си, отгорѣ на това даде и 40—50000 лева, за да я бие този момъкъ по три пѣти на день. Ти, като си старъ, уменъ човѣкъ, защо даде дѣщеря си да я биятъ по три пѣти на день,

а отгорѣ на това даде и 40 — 50000 лева зестра? Значи, ние сме майки и бащи, които продаваме дъщеритѣ си, за да ги биятъ по три пѣти на день. Така и еврейскитѣ народѣ прѣдаде Христа въ рѣцѣтѣ на Пилата, да Го разпне. Пилатъ произведе съдебната процедура. Той бѣше отличенъ съдия, и въ негова власть бѣше да освободи Христа, или да Го разпне. Азъ мисля, че всички сегашни съдии мязатъ на Пилата, поомиятъ си рѣцѣтѣ споредъ еди-кой си законъ, и свалятъ отъ себе си всѣкаква отговорность. Азъ ви говоря символически. Има такива примѣри въ свѣта. Отиде нѣкой търговецъ при началника на гарата, помоли го да му отпусне единъ вагонъ, за да пзнесе стоката си. Началникътъ на гарата не отпуща вагонъ, отказва му. „Моля Ви се, господинъ началникъ, зимно врѣме е, имамъ жена, дѣца въ къщи, услугете ми! — и дигне двѣтѣ си рѣцѣ нагорѣ. посочи 10-тѣ си прѣста. Какво означава това дигане рѣцѣтѣ нагорѣ? Това значи: аманъ господине, моля Ви се услужете ми 10,000 лева ще получите отъ мене, иначе стоката ми ще се развали. Веднага началникътъ дава разпорежданията си: отпуснете вагони на този човѣкъ. Зимно врѣме е, жена, дѣца има, да му се услужи. Питамъ сега: откъдѣ сѣ проникнали всички тия недъзи въ човѣка? Гдѣ е човѣщината, гдѣ е благодетството му? Подкупването не е само тукъ. То съществува и на други мѣста. Азъ ще ви приведа другъ такъвъ примѣръ. Нѣкоя жена се оженва за нѣкого. Тя трѣбва да бѣде честна въ отношенията спрѣмо мъжа си, трѣбва да го обича. Но, гледашъ я, трѣгне съ мъжа си, ужъ върви съ него, а поглежда другъ нѣкой

мжжъ. Веднага той я запитва: какво поглеждашъ? Не се минава много време, мине нѣкоя жена покрай тѣхъ, и сега пѣкъ мжжътъ поглежда. Какво поглеждашъ? — Е, хубавичка е Тѣй, тѣй, хубавичка е. Смѣшни сж хората! Турцитѣ казватъ: не ѣ лошо нѣщо да гледашъ хубавото. Лошо нѣщо е когато се зароди въ тебе една ревностъ, нѣщо нечисто. Когато казвашъ, че обичашъ единъ, а искашъ да обсебишъ и другия, и го лъжешъ, играешъ си съ него, това честно ли е? Къдѣ е човѣшкото? Да любишъ, това разбирамъ, но въ името на любовта да играешъ, да лъжешъ, това не разбирамъ. Въ човѣшката любовъ лъжа се допуска всичкитѣ тия отношения се допускатъ, но въ Божествената Любовъ лъжата абсолютно не се допуска. Законъ има за това!

Вие често си мислите: какъ ли живѣятъ съществата на небето? — Много хубаво си живѣятъ, идеално си живѣятъ. Ако една двойка отъ небето, която живѣе въ всичката чистота, дойде на земята и допусне помежду си най-малката съблазнь, най-малката нечистота, тѣ не могатъ да се събератъ повече заедно, разводътъ помежду имъ е свършенъ. Тукъ на земята тѣ могатъ да грѣшатъ, могатъ да проявятъ нѣкаква слабостъ, но въ небето нѣма условия да се грѣши. Тукъ, на земята, докато мжжътъ се освободи отъ жена си, ще види и пати. Той я пхди, тя не си отива; тя го пхди, той не си отива. На небето такива нѣща нѣма. Туй е единъ великъ законъ въ Божията Любовъ. И тогава казвамъ: когато Божията Любовъ започне да дѣйствува, въ насъ се ражда това велико съзнание, велико разбиране на нѣщата и ние вече

не можемъ да мислимъ за нѣкоѣ прѣстѣпление. Достатъчно е само да помислимъ за онази велика сжщина, която стои прѣдъ насъ и ние заставаме въ положението на човѣкъ. Азъ съмъ началникъ на гарата. Нѣкой се обръща за услуга къмъ менъ и си дигне ржцѣтъ Казвамъ: приятелю, и безъ да си дигашъ ржцѣтъ, азъ мога да ти услужа, нѣма нужда да ги дигашъ.

Сега, всички ние страдаме отъ единъ голѣмъ недѣлъ, искаме да угодимъ. Кому? — На народа. Още кому искаме да угодимъ? — На себе си. Още? — На своитѣ приятели. Още? — На своитѣ ближни. Още кому? — На този — на онзи, на всички. Да, ще угодимъ на всички, но въ края на краищата ние безслѣдно изгубваме своя животъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, се люлѣмъ. Даже напрѣднали души има, които се съмнѣватъ. Нѣма какво човѣкъ да се съмнѣва. Важниятъ въпросъ въ свѣта не зависи отъ това, на какво мѣсто седи свѣщъта, на каквъ свѣщилникъ е поставена, дали на дървенъ, на сребъренъ или на златенъ, а зависи отъ нейната свѣтлина. Свѣщъта може да е поставена и на нѣкой камѣкъ, важното е дали гори и какъ свѣти. Слѣдователно, всѣко учение трѣбва да съдържа въ себе си животъ, трѣбва да има духъ. Божиятъ духъ, който изтича отъ всички хора, трѣбва да бѣде за тѣхъ една обща връзка, да ги съединява въ едно. И тогава нѣкои запитватъ: какъ ще позная, дали съмъ въ Бога, или вѣнъ отъ Него; какъ ще позная кога съмъ Го намѣрилъ? Казвамъ: ржката какъ познава, дали е намѣрила човѣка, или не? Щомъ ржката е здрава, тя е на човѣка отгорѣ, намѣрила го е. Щомъ е здрава, тя ще се

ползува отъ всички сокове. Щомъ ржката се отсече, тя се отдѣля отъ тѣлото, не може да се ползува отъ соковѣтъ му и започва да се разваля, да мирише. До тогава, до като имашъ въ себе си миръ, една непоколебима вѣра, ще имашъ свѣтлина, знание, ще имашъ една интеллигентностъ; докато имашъ Истината въ себе си, ще имашъ свобода; докато Любовта царува въ тебе, ти ще имашъ животъ, ще бѣдешъ свързанъ съ Бога. Когато твоята любовъ почне да се разколебава, животътъ ти се намалява и свѣтлината ти става мъждеява; когато се усъмнишъ въ Истината, свободата ти се ограничава, и ти изпитвашъ едно голѣмо стѣснение. Ако ти не се пазишъ, може да се откажешъ отъ Бога и да изгубишъ живота си. Въпросътъ е, че любовта къмъ Бога дава разширение на душата и обичъ къмъ всички хора. Азъ не ви говоря за тази любовъ, която вие знаете. Нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ различията между Божията и човѣшката любовъ, но казвамъ, че човѣкъ трѣбва да проучи човѣшката любовъ въ всички нейни проявления. Вие сте я опитвали въ всичкитѣ ѝ проявления, нѣма какво да я опитвате сега. Има една Любовъ, която не сте опитали, тя е Божествената. За да я опитате, вие ще минете прѣзъ живота на Христа. Сега мнозина отъ васъ ще кажатъ: ама нѣма ли другъ пътъ? — Нѣма другъ пътъ въ свѣта. Този е единствениятъ пътъ, на който сж сложени много мъчности и прѣпятствия, за всички души, и който прѣодоуѣе всички тия мъчности и прѣпятствия, той ще придобие всички блага. И Богъ опитва всички хора, дали тѣ сж възприели Неговата Любовь. Псалмопѣвецътъ казва: „Опитай ме, Господи,

и вижъ, дали съмъ възприелъ твоята любовъ, опитай сърцето ми“.

И тъй, отъ Пилата ще научимъ двѣ отрицателни качества: да не угаждаме като него на хората, и да не прѣдаваме Христа да Го разпъватъ. А какво трѣбва да правимъ? — Ще вземемъ положителната страна отъ дѣйствиата на Пилата: ще угаждаме на Бога. И, намѣсто да прѣдаваме Христа да Го разпъватъ, ще Го прѣдадемъ на Неговитѣ приятели, на Неговитѣ апостоли, които Го обичатъ. Когато Пилатъ питаше: искате ли да ви пусна Исуса, то значи, че той имаше свобода да стори това нѣщо, въ негова власть бѣше да пусне Христа. Казвамъ: дайте свобода на вашия духъ! Писанието казва: „Не запечатвайте Духа. оставете Го да работи!“ Въ всѣкой човѣкъ работи Божественото, и ако вие дадете надмощие на човѣшкото, на животинското, на неразумното въ васъ, послѣдствията на този животъ сж лоши, катастрофални. И онѣзи, които сж възприели Истината, които сж влѣзли въ този пѣтъ, трѣбва да бждатъ смѣли, да вървятъ напредъ, за да достигнатъ съвършенството, цѣльта на вашия животъ. Съвършенството е за истинскитѣ ученици. Мнозина отъ васъ има да учатъ закона на жертвата, на самоотричането; нѣкой пъкъ има да изучаватъ извѣстни добродѣтели, а онѣзи, които сж минали това, трѣбва да изучаватъ самоусвършенствуването, да се проявятъ и да дадатъ образци на Божията Любовъ. Запримѣръ, мнозина казватъ, че и безъ пари можемъ да живѣемъ. Кои може да живѣе безъ пари? — Само умниятъ човѣкъ може да живѣе безъ пари. Не разбирайте, че тия пари трѣбва да ги

имате въ джоба си. И Толстой казваше, че може безъ пари, но се качваше на треноветѣ и пхтуваше съ тѣхъ. Ако ние възприемемъ това положение, че може безъ пари, тогава не трѣбва да се качваме на никакви тренове, на никакви коли, все пѣшъ трѣбва да ходимъ. Тогава и безъ обуца трѣбва да ходимъ, а да носимъ само това, което сами можемъ да си направимъ. Толстой като проповѣдваше това, влѣзе въ едно противорѣчие. Ние можемъ безъ пари, но паритѣ трѣбва да се замѣстятъ съ друго нѣщо. Като казвамъ, че можемъ безъ пари, то ще бѣде само тогава, когато сърцата на хората се обсебятъ съ Божествената Любовь. Любовьта трѣбва да служи като размѣнна монета. Какво значи да работимъ безъ пари, и любовьта да бѣде размѣнна монета помежду ни? Да допуснемъ, че ти дойдешъ въ моя домъ да работишъ безъ пари и отъ любовь. Тогава азъ ще ти кажа: братко, благодаря ти за Божиата Любовь, която прояви къмъ мене, отъ сега ти имашъ моята любовь и азъ ще кажа на всички мои приятели да ти услужатъ. Ето размѣнната монета. Еди-кой си господинъ трѣгва за Америка и нѣма познатъ нигдѣ-никого. Веднага азъ кажа едно слово на единъ мой приятель, и той го приеме, настани, прѣгледа. Кажа му: приятелю, нагледайте този човѣкъ, дайте му безплатенъ билетъ, дайте му храна, дайте му всичко, отъ каквото има нужда. И такъвъ единъ човѣкъ може да мине свободно отъ единия край на свѣта до другия безъ пари — всѣки ще му услужи. Но кога? — Когато тази любовь изпълни сърцата ни.

Та, не • лошо, когато тия противорѣчия сж-

шестуватъ въ свѣта, но отъ този свѣтъ трѣбва да научимъ два закона. Ние трѣбва да бждемъ тѣй активни, както свѣтътъ е активенъ. Работливи сж лошитѣ хора. Азъ уважавамъ единъ вълкъ. За да си вземе едно агне, той ще обиколи най-малко 10 кошари. Отъ тукъ — отъ тамъ ще го гонятъ кучета, но все ще си вземе едно агне отъ нѣкъдѣ. Работливъ е той! Азъ не мога да осжда единъ вълкъ, че си взелъ едно агне. Ние съ законъ сме провиснали на куки агнетата, и това не било прѣстѣпление! А прѣстѣпление било това, че единъ вълкъ си взелъ едно агне! Веднага му теглимъ куршумъ. Казватъ: ние имаме право. Това е човѣшко право. Тия ваши разсждения не сж прави. Всичко въ свѣта си има смисълъ. Въ съврѣмения свѣтъ, при всичкия този торъ, при всичкитѣ тия отрицателни мисли, ние очакваме нѣкакво подобрене. Не, ние тдѣбва да имаме сила да прѣвърнемъ всичко това въ добро и да спремъ злото. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който единъ мой приятель, виденъ и ученъ българинъ ми разправи. Той ми пише отъ Германия слѣдното: азъ до сега въ дявола не вѣрвахъ, и въ сатана не вѣрвахъ, пъкъ и сега не вѣрвамъ, но прѣди единъ мѣсецъ сънувахъ единъ сънь, който ме убѣди, че има дяволъ въ свѣта. Тѣй, както видѣхъ сатаната на сънь, той бѣше по-голямъ и по-силенъ отъ мене, но глава нѣмаше. Разбрахъ, че ако му дамъ моята глава, той ще може да направи много нѣщо, но ако не му дамъ главата си, нищо не ще може да направи. Въ свѣта ние даваме своята глава на дявола, затова хората полудѣватъ. Нѣкои хора ги е страхъ отъ дявола. Нѣма защо да се страхува-

те, но не си давайте главата и мисълта на дявола! Дръжте си главата! Писанието казва: „Ще смиря сатана подъ нозетѣ ти“. Тогава вие ще мязате на онзи светия, който се помъчилъ да смали дявола и тъй успѣлъ да го омагьоса, че го затворилъ въ една стомна. Тъй затворенъ въ стомната, светията го накаралъ да го разведе изъ цѣлия свѣтъ, та дори и на Божи гробъ. Най-послѣ светията го запиталъ: ти ще ме мъчишъ ли повече? Нѣма да те мъча. Светията отворилъ стомната и го освободилъ. И тъй, когато дяволътъ влѣзе въ стомната, омагьосайте го, той ще отстъпи. Вие само си турете ржката отгорѣ, и той ще извърши отлични работи. И затова ние не трѣбва да казваме: колко жестокъ е билъ Пилатъ! Пилатъ бѣше човѣкъ, като всички хора, съ слабости. И най-благочестивитѣ християни нѣкой пѣтъ проявяватъ такива слабости.

Днесъ, отъ всички хора се изисква изучаваня на Божията Любовь. Затова трѣбва да се започне отъ човѣшката. Не се плашете, че човѣшката любовь ще изчезне изъ свѣта. Не, и милиони години още човѣкъ ще има къмъ себе си любовь. Даже и въ Нирвана като влѣзе, пакъ ще останатъ частици отъ тази любовь. Нѣкои мислятъ, че като влѣзатъ въ Нирвана нѣма да проявятъ любовь къмъ себе си. Казвамъ: ами отъ гдѣ се яви егото, тия свършени духове, които излѣзоха отъ Бога? Въ всѣка една частица на човѣка съществува любовь къмъ себе си и затова егоистичната любовь у човѣка се проявява и ще се проявява. Всѣка една любовь обаче, си е на мѣстото.

И тъй, ние ще изучаваме тѣзи три велики

проявления на любовта. Глава на нашето битие ще бжде Богъ. Казва се въ Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истинната“. И тъй, на първо мѣсто седи любовта, която имаме къмъ Бога. Слѣдъ това любовта, която имаме къмъ себе си, която ще създаде дробоветѣ и артериалната система. И най-послѣ, любовта къмъ ближнитѣ ни, която ще направи рѣцѣтъ, краката и стомаха. Слѣдователно, въ тѣзи три принципа ще се облѣче човѣшкия духъ и ще живѣе съобразно Божията Любовь. И тъй: съобразно Божията Любовь ще работя, ще мисля и ще заповѣдвамъ на всичко нисше въ себе си; съобразно своята любовь ще дишамъ, а съобразно любовта си къмъ ближния ще работя навънъ, ще се проявявамъ

Пилатъ, който прѣдаде Христа на разпятие нѣмаше глава. Нему ще туримъ Божията глава, та като дойде втори пѣтъ, нѣма да разпѣва Христа. И Христосъ, като дойде втори пѣтъ, ще му покаже, какъ трѣбва да постѣпва, ще му покаже гдѣ е неговата слаба страна. Христосъ ще му даде единъ добъръ урокъ. Елифасъ Леви разиравя единъ малъкъ анекдотъ, въ който ще намѣря образа на Пилата. Сатана, слѣдъ като работилъ 2000 години въ свѣта, слѣдъ като далъ на хората една хубава опитностъ, тѣ не го слушали повече, не искали да го знаятъ за нищо. Единъ день той излѣзълъ да си почине, спрѣлъ на едно каменисто мѣсто, навелъ си главата и си размишлявалъ: „Така е, учихъ, учихъ свѣта и като го научихъ, днесъ никой не те почита. Азъ постѣпнихъ неразумно, че предадохъ своето учение на тия неблагодарни хора“. По едно врѣме вижда Христосъ, че едва по на-

правление къмъ него и сатана му казва: „Е, много кѣсно идвашъ при мене“. Защо? — Прѣди 2000 години, когато бѣхъ толкова силенъ, толкова богатъ, ти не дойде при мене да ти дамъ всички тия свѣтове, които имахъ на разположение, но идвашъ сега, когато нѣмамъ нищо“. — Не, азъ не идвамъ за твоитѣ царства, му казва Христосъ, азъ идвамъ да ти помогна. Сатаната е човѣкъ снаженъ, мускулестъ, но Христосъ видѣлъ въ гърдитѣ му впити двѣ голѣми, черни змии. Христосъ се приближи при него, побутна тия змии, и тѣ паднаха на земята. Христосъ тогава му каза: „Да, ти много хубаво учи свѣта“. Това е една алегория. Да не казвате: ето какво ни проповѣда този човѣкъ, че сатаната трѣбвало да дойде да учи хората. Ами че сатаната и сега ви учи. На какво ви учи? — Пушки да си правите, да се убивате и на какво ли не друго, но сега сатаната е реформиранъ. И този новиятъ, реформиранъ сатана ще върви по съвсѣмъ другъ пѣтъ. Той ще върви съобразно Христовото учение.

И тѣй, коя е главната идея? — Ще поставите Божията Любовь като глава на вашия животъ, вашата любовь — като дихателна система, а любовта къмъ вашитѣ ближни — като условие за създаване крака, ржцѣ, стомахъ, изобщо като удове на вашето тѣло. Тогава философията на вашия животъ ще се осмисли. Вие може да направите единъ опитъ и ще видите, че този опитъ ще излѣзе сполучливъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 23 Ноември, 1924 г.
въ гр. София.

КОЙТО СЕ УЧИ.

7.

Който се учи.

„А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогозъ, който го учи«. .

„Който се учи, и който го учи“, сж двѣтъ важни думи въ стиха, а другитѣ сж обяснения и допълнения. Който се учи е ученикъ, а който го учи е учителъ. Който се учи е човѣкътъ на земята а който го учи е Богъ, горѣ на небето. Който се учи е дѣтето, а който го учи е майката. Това сж все сравнения.

По нѣкой пѣтъ намъ се вижда, че животътъ е лесенъ за разбиране, то е, защото той така се опростогворява въ ума ни, като че нѣма никакъвъ смисълъ. Защо е така? Защото всички нѣща, които се опростотворяватъ, изгубватъ смисъла си. Нѣкой пѣтъ животътъ ни се вижда толкова сложенъ, че ние съвсѣмъ се оплитаме. Това сж двѣ крайности. По нѣкой пѣтъ нѣкой ученъ човѣкъ мисли, че всичко знае, а другъ нѣкой мисли, че знае много малко. И двамата сж подъ единъ знаменателъ, но се различаватъ въ съзнанието си. Онзи, който мисли, че знае много, не е виждалъ човѣкъ по-ученъ отъ себе си, за това мисли така. Онзи пъкъ, който е срѣщалъ по-ученъ човѣкъ отъ себе си, казва: има хора, които знаятъ много, тѣй че азъ. въ сравнение съ тѣхъ, малко зная. Следователно, за да прави човѣкъ тия сравнения, трѣбва да има едно дъл-

боко вътрѣшно разбиране, не трѣбва да мѣри нѣщата съ себе си. Ако мѣри съ себе си, нѣма защо да прави сравнения.

И тъй, казваме: който се учи. Това, да се учи човѣкъ, е едно вътрѣшно побуждение, единъ вътрѣшенъ стремежъ. Най-великото състояние вътрѣ въ човѣка е да се учи. Онзи, който иска да осмисли живота си, трѣбва да се учи. Онзи, който иска да живѣе, трѣбва да се научи, какъ да живѣе, т. е. той трѣбва да добие закона на Любовта.

Сега, всички думи „да се обичаме, да вѣрваме, да имаме знания“ по настоящемъ изискватъ обяснение. Какво значи да знаешъ? Всѣки казва, че знае. Това, което хората знаятъ, не е знание, то е паметарство, т. е. знание по паметъ. Еди-кой си челъ нѣкоя книга, еди-кой си челъ нѣкой романъ, еди-кой си челъ нѣкое научно съчинение, запомнилъ нѣщо отъ него и казва: азъ зная. Е, какво знаешъ? — Зная, че земята се върти около слънцето. Ти провѣри ли това? — Не, четохъ въ еди-коя си книга. Тогава ще кажешъ: четохъ въ едно научно съчинение, единъ ученъ казва, че земята се върти около слънцето. Другъ нѣкой казва: азъ зная, че отъ земята до слънцето има 92 милиона мили разстояние. Ами ти измѣри ли го? Не, но зная. Чудни сж хората! Другъ нѣкой челъ нѣщо по сжщия въпросъ и казва, че разстоянието между слънцето и земята е 93 милиона мили. При тия двѣ твърдения се явява разлика отъ единъ милионъ. Казвамъ: какво е това научно измѣрване, което ражда разлика отъ единъ милионъ? Питамъ тия учени: какъ измѣрихте туй разстояние? — Е, въ математиката има извѣстни жгли, та измерването става по голѣмината

имъ, по дължината на тѣхнитѣ страни. Какви сж тия жгли, какви сж тия страни? Какъ е възможно: единиятъ измѣрвалъ сж жгли, другиятъ сж прави линии и да произлѣзе разлика отъ единъ милионъ километри? Какво е това измѣрване на жглитѣ? Това е единъ методъ, съ който си служатъ ученитѣ. азъ го наричамъ „методъ на прѣдположение“. Така, въ турски езикъ има извѣстни думи, които се пишатъ по единъ и сжщъ начинъ, но иматъ различно значение. Турчинътъ като срещне нѣкоя такава дума, казва: не иде на калемъ тази дума, кажете друга нѣкоя. Той пише, пише, нищо не излиза. Запримѣръ, въ турски езикъ думитѣ лопата, шивачъ и слѣпа коза се пишатъ по единъ и сжщъ начинъ. Единъ турски началникъ пише до кмета да му се изпратятъ 40 лопатари - хора да ринатъ земя. Кметътъ чете, чете, казва! "На нашия началникъ трѣбватъ 40 кюркчии". Праща му 40 кюркчии да шиятъ, т. е. 40 шивачи. Началникътъ пише, че не му трѣбватъ шивачи. Кметътъ мисли, мисли, казва сп: "Сигурно началникътъ има много работници, та му трѣбватъ 40 слѣпи кози. Нѣма какво. изпраща му 40 слѣпи кози. Началникътъ пакъ повтаря молбата си: "Испратете ми 40 лопатари". Едва при този случай кметътъ се досѣща, че началникътъ иска 40 лопатари, работници и му ги изпраща.

Та, сега и ние въ нашитѣ изслѣдвания направимъ една погрѣшка, че втора, че трета, докато се изправимъ. Подъ "знание" подразбирамъ извѣстни истини, които ние сме провѣрили веднѣжъ, дважъ, докато получимъ най-послѣ най-малкия, микроскопически резултатъ. А тѣзи знания, които сте добили само отъ четене, безъ провѣрка, безъ опити, тѣ се

отнасятъ до паметъта на човѣка. Ето защо, всички истини, които взимаме отъ другитѣ хора, трѣбва да ги провѣрjаваме. Когато изучаваме живата природа, трѣбва да я разглеждаме като една книга, оставена прѣдъ насъ за проучване. Всички животни, всички растения, всички звѣзди сж Божественитѣ азбука, слокове и прѣдложения на невидимия свѣтъ. Задъ този свѣтъ, който ние виждаме, съществува единъ невидимъ, много по-свѣршенъ, по-обширенъ отъ видимия. Слѣдователно, туй видимото е азбука, чрѣзъ която можемъ да се домогнемъ до невидимия свѣтъ. Срѣщаме единъ вълкъ и казваме: вълкъ е това! Добрѣ, каква роль играе този вълкъ въ природата? — Много проклето животно е вълкътъ! Защо, въ какво седи неговата проклетия? — Дави овцитѣ. Е, че ако е така, човѣкъ ги дави повече. Какво лошо има въ това? Вълкътъ ще изяде 1-2-3-10 овци, а човѣкъ ще заколи много повече, при това, ще накълца месото имъ и ще го консервира. Значи, и вълкътъ яде овци, и човѣкътъ яде овци, а при това човѣкътъ минава за праведенъ, за светия. Защо вълкътъ да е виноватъ, а човѣкътъ да не е виноватъ? Човѣкътъ е, казватъ, господарь. Слѣдователно, като господарь, той ималъ право да... яде овци, а вълкътъ — нѣма. И слушаеме ние днесъ всички религиозни хора да казватъ, че въ Писанието било казано, какво всичко живо е създадено за да се яде. Азъ ще направя едно възражение. Когато Господъ създаде крушата, какво каза, дървото ѝ ли да ядемъ, или плода ѝ? Питамъ те: ако ти отидешъ да изядешъ една круша съ стѣблото ѝ, съ дънера ѝ, какво ще стане съ тази круша? Казватъ: трѣбва да ядемъ! Да, но ще изядешъ само

плода на крушата, а сѣменцата ѝ ще поѣдешъ. Ако ти изядешъ една круша, а сѣменцата ѝ посадишъ, имашъ право да я ядешъ, но ако онакашъ цѣлата круша, заедно съ сѣменцата ѝ, казвамъ: ти не си нищо друго, освѣнъ едниъ червей, който знае само да гризе — ти не си разбралъ смисъла на живота. И сега, нѣкои казватъ: явили се въ свѣта едни неправовѣрни хора. Защо не сж правовѣрни? Защото казватъ, че не трѣбва да се яде месо. А тия, които казватъ, че трѣбва да се яде месо, тѣ сж правовѣрни! Но, въ първата глава на Битието се казва, че човѣкъ трѣбва да се храни само съ плодове. И казва по-нататѣкъ Писанието, че царството Божие не седи въ ядене и пиене. Ами въ какво? — Когато ядешъ, да ядешъ само това, което Богъ е опрѣдѣлилъ и то съ благодарностъ. Разбира се, това се отнася до вѣрующитѣ хора, до тия, които сж умни, които иматъ разбирания. Онѣзи хора, които вѣрватъ въ Бога, азъ ги харесвамъ. Подъ думата „вѣрующъ“ човѣкъ азъ подразбирамъ този, който разбира дълбокия смисълъ на нѣщата. Ако ти внесешъ въ твоя организмъ храна, която може да отрови кръвта ти, и съ това да повлияе върху здравето на дѣцата ти, тази храна полезна ли е? Днесъ има споръ между всички лѣкари по въпроса за храната. Едни доказватъ, че месото е врѣдно, а други доказватъ, че не е врѣдно. Азъ казвамъ: има и друго разсжждение. Медътъ на пчелитѣ е сладѣкъ, но не и самитѣ пчели, които сж въ кошеритѣ. Човѣкъ може да си вземе малко медецъ отъ пчелитѣ, той е господаръ на това, но не е господаръ и на самитѣ пчели. Слѣдователно, въ сегашнитѣ условия, при които се намираме, вѣрующиятъ чо-

вѣкъ има право да вземе млѣкото на кравата, това му е позволено, но да вземе месото ѝ, това пигдѣ въ Божия законъ не е писано. Азъ говоря за вѣрующитѣ, за онѣзи, които обичатъ Бога. Днесъ хората се оправдаватъ съ това, което се пише въ Светото Писание. Защо? Защото взиматъ тия истини и ги тълкуватъ буквално. Ако вземемъ този стихъ. дѣто Христосъ казва: „Ако не идете плътта ми и не пиете кръвта ми“ — и го тълкувате буквално, какво ще стане? Вие ще се изядете единъ другъ. ще изядете даже и най-святитѣ и най-ученитѣ си хора. Ученицитѣ Христови поставили този въпросъ прѣдъ Христа ребромъ, той да имъ разясни скрития му смислъ. Христосъ имъ каза: „Този стихъ се отнася до моитѣ думи. Ако не приемете думитѣ ми, които сж Словото Божие, Духътъ Божий, и не станатъ ваша плътъ и кръвъ, вие не може да придобиеете животъ вѣченъ“. Съ туй Слово трѣбва да се храните постоянно, и туй Слово трѣбва да излиза отъ устата на онзи, който вѣрва. Ако всички ние схващаме въпроса така живо, ако всички ние обичаме Бога съ всичкото си сърдце, ако Богъ не бѣше за насъ една отвлѣчена единица, едно отвлѣчено сжщество, за което да споримъ, дали сжествува или не сжествува, всичкитѣ наши недоразумения и криви заключения щѣха да изчезнатъ. Сегашнитѣ недоразумения, които сжществуватъ между хората, произтичатъ отъ факта, че тѣзи хора не сж въ връзка съ Бога. Законътъ въ природата е слѣдниятъ: **всѣко сжщество, което не е въ връзка съ Бога, нѣма условия да живѣе.** Растенията, които сж извънъ почвата, изсъхватъ; рибитѣ, които сж извънъ водата, умиратъ;

птицитѣ, които сж извънъ въздуха, умиратъ. Сж-
щиятъ законъ, сжщата аналогия се отнася и до чо-
вѣка. Човѣкъ може да излѣзе вънъ отъ Бога, мо-
же да не вѣрва, но въ това невѣрне той ще внесе
мракъ и тъмнина въ душата си, ще изгуби свѣт-
лината си, ще изгуби смисъла на живота си.

Та, казвамъ: въ всѣко нѣщо има смисълъ.
Запримѣръ, като срещнемъ единъ вълкъ, какво
означава вълкътъ, какъвъ смисълъ има той? срещ-
немъ мечка. Какъвъ смисълъ има тя? Често ние
уподобяваме човѣка на нѣкое животно. Казваме:
вълкъ е той, мечка е той, овца е той. Христосъ пъкъ
казва за себе си: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“.
Какво означава живиятъ хлѣбъ? Нѣкои наричатъ
Христа „Агнецътъ Божий“ — пакъ уподобление пра-
вятъ. Какво означава това? И въ този смисълъ,
нѣкои народи отъ старитѣ врѣмена, като сж раз-
бирали това нѣщо, сж се покланяли на нѣкои жи-
вотни, като сж ги считали за символъ на нѣщо ве-
лико. Ние се чудимъ, запримѣръ на египтянитѣ,
какъ е възможно, тѣ които сж били толкова кул-
турни да се кланятъ на тѣхния аписъ — животно
отъ рода на млѣкопитающитѣ. Нима ние днесъ не
се кланяме прѣдъ онази каса, пълна съ златни,
звонкови монети? Нима ние не се кланяме прѣдъ
онзи богатъ банкеръ? — Покланяме се и прѣдъ
пълната каса, покланяме се и прѣдъ богатия бан-
керъ. При това, като влѣзешъ при него, очите ти
сж отворени на четири. Защо? Казвашъ: е, нужда
имамъ. Сега, въпросътъ не е за външнитѣ хора,
да оставимъ тѣхъ на страна, въпросътъ се отнася
до вѣрующитѣ, до онѣзи, които вѣрватъ въ Бога.
Питамъ: опитали ли сте вие вашата сила, какъ мо-

жете да противостоите на паритѣ, да живѣете безъ тѣхъ? Това, че не можете да живѣете безъ пари, не е само едно вѣруу, това е едно внушение. Учениитѣ хора правятъ опити въ това отношение и сж заблѣзали, че когато се гури една мисль въ човѣка, той не може да ѝ противостои. Нѣкой пѣтъ устоява, нѣкой пѣтъ — не може. И въ живота има такива наклони плоскости, че като те турятъ на някоя отъ тѣхъ, не можешъ да устоишъ. Тамъ е изкушението! Прѣдставете си, че някой иде на срѣща ви съ револверъ, но вие не можете да се браните, нѣма ли да се намѣрите въ изкушение? Прѣдставете си, че нѣкой иска да изнасили жена ви. Вие нѣма ли да извадите револвера и да го убиеете? Това сж все прѣдположения, нѣща, които може да станатъ, може и да не станатъ. Но, щомъ ти живѣешъ въ Бога, какъ е възможно, да дойде нѣкой да направи едно прѣстѣпление противъ волята Божия? Слѣдователно, ние въ живота си правимъ допущения, прѣдположения за това - за онова и все казваме, че вѣрваме въ Бога. Вие имате дѣщери, синове, но си казвате: възможно е тия дѣца да ме не гледатъ на стари години, отгдѣ да зная, затова нека си туря поне малко парици въ банката. Вие уповавате на дѣщеря си, на сина си, но уповавате и на паритѣ. Казвате: е, да се намиратъ тамъ малко пари! То значи: като се намиратъ тия пари, все ще се намѣрятъ нѣкои хора, които ще ме гледатъ, ако не заради мене самия, то поне заради паритѣ. И така, спестишъ си 100-200,000 лева. Но, като имашъ тия 100-200,000 лева, нѣма ли да умрѣшъ по същия начинъ. както и ако да ги нѣмаше? — Щеше да

умрешъ еднакво. И въ края на крайщата, какво си свършилъ? Нека разумно погледнемъ на резултатитѣ въ живота. Ама вие казвате: е, азъ да си поживѣя сега, че като умра, като отида на онзи свѣтъ, тогава да бжде каквото ще. Не, това не е правилно разсѣждане. Слѣдъ като умрешъ, ти ще се намѣришъ въ чудо, че пакъ живѣешъ, пакъ имашъ чувства и желанія, пакъ имашъ рѣцѣ, крака, тѣло, както и сега: само че туй тѣло, което ще имашъ въ духовния свѣтъ не е тъй гѣсто, тъй грубо, както това, което имашъ на земята. Като се намѣришъ въ онзи свѣтъ, ти ще се очулишъ, ще кажешъ: е, имало другъ свѣтъ! И тамъ ще живѣешъ, ще ходишъ, ще говоришъ, но ще намѣришъ слѣдующата разлика: говоришъ на жена си — не ти обръща внимание; говоришъ на дѣщеря си, на сина си — не ти обръщатъ внимание; говоришъ на слугитѣ си — не ти обръщатъ внимание. Разгнѣвишъ се, казвашъ: какъ тъй, тѣзи хора оглушѣли ли сж, оглушѣли ли сж, че не ми обръщатъ внимание? Разправяха ми единъ случай за единъ заминалъ за онзи свѣтъ, дали е вѣренъ случай, или не, незная, но той е слѣдниятъ: нѣкой си дѣдо Стоянъ умрѣлъ. Той не билъ много благочестивъ човѣкъ, напротивъ билъ голѣмъ скжперникъ, парата дѣлѣлъ на двѣ. Като умрѣлъ, жена му, дѣцата му си въздѣхнали свободно и си казали: добрѣ, че дѣдо Стоянъ умрѣ, та да можемъ свободно да си поживѣемъ. Тѣ поканили приятели, сложили богата трапеза, да ядатъ и да пиятъ. Едва се наредили, забѣлѣзватъ, че всичко по масата започва да се разхвърля. Омагьосана е стаята нѣщо, казватъ си. Всички чинии, лѣжици, вилици започнали да се движатъ. Най-послѣ нѣкой

отъ сжсѣдитѣ се досѣтилѣ, че това е духътъ на дѣда Стояна, който иска да вземе участие въ угощението. Наредили тогава на масата чиния, вилушка, лъжица и за дѣда Стояна, сипали му ядене, турили му столъ, и слѣдъ като наредили всичко това, дѣдо Стоянъ вече си кротувалъ, нищо не разхвърлялъ. Казватъ: защо този столъ е празенъ? — Не е празенъ, дѣдо Стоянъ седи на него. Нѣкой ще каже: това сж приказки отъ 1001 нощъ! Че и сегашниятъ свѣтъ е отъ 1001 нощъ. Всѣки може да провѣри тѣзи нѣща и да види, до колко сж вѣрни.

И тѣй сегашниятъ човѣшки животъ на земата е крайниятъ прѣдѣлъ на сегашния козмосъ, дѣто всичкитѣ нѣща се посрѣщатъ; у човѣка ще се роди нѣщо по-хубаво, нѣщо ново ще се създаде. Човѣкътъ е крайниятъ прѣдѣлъ, крайната граница на оитието. По-долу отъ човѣка ние не можемъ да знаемъ, и по-горѣ. по-далечъ отъ него не можемъ да отидемъ. Надъ насъ има други, по висши същества; ако слѣземъ долу въ ада, и тамъ има другъ свѣтъ. Лошитѣ духове нѣматъ нищо общо съ насъ. Човѣкъ се намира между двѣ противоположни сили въ природата. Всѣки е опиталъ това нѣщо. Запримѣръ, някой ви обича, но въ даденъ моментъ не ви направи една услуга. Веднага у васъ се зараждатъ лоши чувства. Отгдѣ дойдоха тѣ? Тѣ не сж ваши, тѣ сж чужди. Нѣкои мислятъ, че адътъ е образуванъ отъ паднали ангели. Не, той е пьленъ съ същества отъ човѣшката раса. Той е пьленъ съ всички онѣзи хора, които не сж изпълнили волята Божия, които сж вървѣли по свой пѣтъ, които сж вършили най-голѣмитѣ прѣстѣпления. Тия същества сж жителитѣ на ада, затова во-

дятъ най-разгуленъ животъ. Всичкитѣ тия лоши думи, цѣлиятъ този рѣчникъ отъ извратени слова се дължи все на тѣхъ, на лѣво — на дѣсно ги употребяватъ. Тѣй че жителитѣ на ада сж хора, не сж духове. Духоветѣ не знаятъ тѣзи думи. Небето пъкъ е пълно само съ добри хора. Ами че ангелитѣ сж все такива добри хора. Казвате: Господъ създалъ ангелитѣ. Не, това е едно заблуждение! Господъ не създава. Създаването е единъ механически процесъ. Въ свѣта има раждане. Раждането е единъ вътрѣшенъ процесъ, процесъ на Божествения Духъ. Всички напреднали същества сж минали по извѣстенъ пътъ на развитие подъ ръководството на Божия Духъ и сж достигнали до тази степенъ на развитие, въ която се намиратъ, Та, казвамъ: всѣки единъ отъ васъ може да стане ангелъ, може да стане и дяволъ, споредъ както живѣе. И по закона на тази свобода, именно, човѣкъ може да направи и добро, и зло; по закона на тази свобода, именно, човѣкъ може да възприеме единъ добъръ, или единъ лошъ животъ. Нѣкои питатъ: въ какво седи добриятъ животъ? Добриятъ животъ седи въ това, да сподѣлишъ всичко, което имашъ, съ своитѣ ближни. Лошиятъ животъ седи въ това, да не сподѣляшъ нищо съ своитѣ ближни. Нѣкои казватъ: ами чевѣкъ нали обича своитѣ дѣца своето сѣмейство? Не, това не е мѣрило, че човѣкъ води добъръ животъ. Че и вълчицата обича своитѣ дѣца, но тази вълчица задига дѣтето на овцата и го занася на своитѣ дѣца, като казва: хайде, мама, хапнете си! Питамъ: каква е тази любовъ, за образецъ ли е, Божия Любовь ли е! Следователно, човѣкъ веднѣжъ заживѣлъ съ Божията

Любовь, веднѣжъ просвѣтенъ въ Божия Духъ. живѣе вече добъръ животъ. Защо? Защото Господъ едноврѣменно прониква въ всички хора. Тѣлата на всички хора сж подъ влиянието, подъ разположеніето на Бога. Богъ разполага съ тѣхъ. Той едноврѣменно има друго едно по-високо проявление. Когато дойде едно сираче въ дома ти, и ти направишъ разлика между него и твоитѣ дѣца, това не е по Бога, Богъ не живѣе вече въ тебе. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между твоитѣ дѣца и това дѣте. Ти ще се отнасяшъ съ туй дѣте тѣй, както съ твоитѣ, разбира се, ако то бжде скромно. Ти ще бждешъ спрѣмо туй дѣте тѣй добъръ, както и спрѣмо своитѣ дѣца, защото Духътъ Божий, който живѣе въ твоитѣ дѣца, живѣе и въ туй бѣдно дѣте.

Ние, съврѣменитѣ хора, имаме особени схващания за живота, отъ който произтичатъ всичкитѣ наши нещастия въ свѣта. Запримѣръ, често ме запитватъ: защо умрѣ моето дѣте? Защо го взе Господъ, трѣбваше ли да умре? Чудни сте вие хората! Това дѣте не бѣше твое. То бѣше единъ ангелъ, изпратенъ отъ небето за 10 години при тебе, да придобие една опитность. Слѣдъ като си свърши работата, слѣдъ като си научи урока, за който бѣше дошло, Господъ си го взе. То се върна на небето, Защо ще плачешъ на чуждъ гробъ? Това дѣте не е твое. Другъ примѣръ. Нѣкой взелъ отъ нѣкого 10,000 лева на заемъ и послѣ казва. защо ще ги връщамъ? — Ще ги върнешъ, ползувалъ си се отъ тѣхъ. Чудни сж тия майки, като казватъ: защо ми отиде дѣтето? Така да казва единъ върнущъ, то значи да не разбира Божия законъ.

Това дѣте не е твое, то е ангелче, което трѣбваше да си отиде. Умре ли дѣтето ти, ще кажешъ; Господи, благодаря Ти, че взе моето ангелче, прати ми друго нѣкое. Пъкъ много ангелчета има по свѣта! Щомъ твоето ангелче си отиде, иди въ другъ домъ и кажи: сестро, азъ се радвамъ на твоето ангелче тѣй, както и на моето. Пъкъ и нейното ангелче скоро ще си отиде. Че онзи свѣтъ е нѣщо много хубаво! Тамъ има музика, поезия, художество! Тамъ нѣма караници между мъже и жени, сладкъ езикъ между тѣхъ съществува. Навсѣкждѣ слушашъ звученъ, музикаленъ езикъ. Нѣкои казватъ; а, страшно е на онзи свѣтъ! Дали скоро ще умра? Казвамъ. е, да умрешъ, хубаво е, но не те искатъ още. Не е добръ да умрешъ, да заминешъ отъ този свѣтъ безъ да сж те повикали, че да чакашъ съ години прѣдъ вратата на онзи свѣтъ. Ти чукашъ, никой не те приема, ти чукашъ никой не те приема. Отъ тамъ ще ти кажатъ: не е врѣме още да дойдешъ въ този свѣтъ, ще се върнешъ назадъ. Това е лошото! Има много такива души, които се скитатъ между този и онзи свѣтъ, че не сж нито тукъ, нито тамъ. Това сж били все отчаяни хора, които сж се самоубили.

Сега апостолъ Павелъ се обръща къмъ вѣрующитѣ съ стиха: „Който се учи“.

За да разбираме нѣщата, ние всѣкога трѣбва да допуснемъ извѣстни истини, съ които да ги измѣрваме, да ги сравняваме. Да се съмнявашъ, това не е знание. Нѣкой се съмнѣва въ нѣкого, казва: азъ се съмнѣвамъ въ неговата честностъ. Хубаво, ти, който се съмнявашъ, честенъ ли си? Само абсолютно честниятъ човѣкъ може да знае, дали другиятъ на срѣща му е честенъ, или не. Само абсо-

лютно добриятъ може да знае, дали онзи на срѣща му е добъръ, или не. Само абсолютно разумниятъ може да знае, дали онзи на срѣщи му е разуменъ, или не. Този, който не е разуменъ той може само да прѣдполага. Ние трѣбва да бждемъ въ връзка съ самитѣ нѣща, или най-малко ние трѣбва да имаме дружба или общение съ нѣкой човѣкъ, за да го познаемъ. Трѣбва да има една малка обмѣна между нашитѣ чувства. Послѣ, като срѣщнемъ нѣкой човѣкъ, казваме: лицето на този човѣкъ е красиво. Въ какво седи красотата на едно лице? — Всѣка една частъ отъ нашето лице трѣбва да бжде жива, а не мъртва. Лицето ни трѣбва да бжде тѣй подвижно, че отъ всѣка частъ на лицето ни да радира онази Божествена свѣтлина. Отъ всички части на лицето ни трѣбва да излизатъ най-хубавитѣ, най-възвишенитѣ нѣща. То трѣбва да е като единъ рефлекторъ на нашия вжтрѣшенъ животъ. Въ какво именно седи красотата на нѣкой човѣкъ? — Челото му да бжде голѣмо. Голѣмото чело на нѣкой човѣкъ говори за неговия умъ. Нѣкой има голѣма глава. Да, но голѣмата глава не говори за голѣмината на челото, не говори и за ума на човѣка. Главата на нѣкого може и да е малка, и челото му да изглежда малко, но това още не е мѣрката, по която да се сѣди за неговата интелигентностъ. Голѣмо чело е това, което отговаря на една математическа величина, на една геометрическа форма. Широкото, голѣмото чело показва най-възвишенитѣ мисли у човѣка. Долната частъ на лицето показва настроенията, възможноститѣ, съ които човѣкъ може да се прояви. Когато лицето на човѣка е по-голѣмо, за

него казватъ: душа има този човѣкъ! Колкото лицето е по-дребно, толкова по-дребнавъ е той. Но, азъ не говоря за онази натрупаностъ отъ мазнини по лицето, но подразбирамъ онова живо, подвижно лице безъ мазнини. Онзи човѣкъ, на когото лицето е прѣтрунано отъ мазнини всѣки день ще го видишъ, че ту заушки се явили въ него, ту циреи, ту нѣкаква ангина. Не за такова лице говоря азъ, но за онова живото, подвижното, въ което всѣки мускулъ играе. Изразителенъ е такъвъ човѣкъ! И като го погледнешъ, благодать диша отъ него, довѣрие ти внася. Въ такъвъ човѣкъ нѣма никакво раздвояване. Азъ гледамъ, нѣкой човѣкъ ме погледне и изведишъ бързо ся свали очитѣ. Защо? — Страхъ го е да не проникна въ душата му. Нѣма защо да се страхува—азъ отдавна съмъ проникналъ. Ще бѣде смѣшно, почвата да се страхува отъ водата. Водата е проникнала вече въ почвата и постоянно прониква. Водата не създава злото. Нѣкой пѣтъ тя носи зло, но повече носи благословение за растенията. Слѣдователно, ако този животъ проникне въ насъ, нѣма какво да се плашимъ. Тия очи — това сж все прозорци. Нѣкой казва: страшни очи има той. Какво страшно може да има въ тия очи? Нѣма нищо страшно въ свѣта. Ако ние имаме вѣра, че Богъ, съ своята разумность на всѣкъдѣ царува, и че всички сме заобиколени съ множество свидѣтели, разумни същества, които се интересуватъ, грижатъ за насъ, ние друго-яче бихме гледали на всички нѣща. Тия същества не ни наблюдаватъ отъ любопитство, но по нѣкой пѣтъ, когато дигаме голѣмъ шумъ, тѣ се спиратъ, за да ни помогнатъ. Иначе тѣ се зани-

маватъ съ своитѣ работи; тѣ сж благородни сжщества. Каквото и да правимъ, ние сме забавление за тѣхъ. Нѣкой пхтъ хората се биятъ помежду си и казватъ: Господъ не вижда ли, че ми изгрѣгнаха космитѣ? Тогава Господъ изираца пѣкон отъ тия разумни сжщества да примирятъ хората.

И гѣй, ние трѣбва да изхвърлимъ злото отъ себе си, да се освободимъ отъ лошитѣ обходи, а затова трѣбва да се прѣобразимъ коренно. Ти вървишъ по пжги, виждашъ, че нѣкой бие вола си. Какво ще направишъ? Азъ бяхъ послѣпилъ по слѣдующия начинъ: Ще со спра прѣдъ този човѣкъ и ще му кажа? приятелю, какво носишъ въ колатата си? — Е, малко житце, около 3 — 4 кгр. По колко мислишъ да го продадешъ? — По толкова. Дай ми житото си, азъ ще го куия. Ще взема житото, ще му го платя добръ и ще освободя воловетѣ отъ бой. Вие сега ще кажете: ако почна да плащамъ всѣки день за туй, за онуй, на кждѣ ще му излѣзе смѣтката? Вие сте чудни хората, като се боите, че ще плащате. Ако почнешъ да плащашъ, всичко около тебе ще протече. Богатството е като единъ изворъ. Ти само не го запушвай, отпуши го, то ще протече. Ние всѣкога туряме прѣгради и затова не успѣваме. Вие казвате: не може да се прави добро. Не, вѣчно ще правишъ добро. Доброто е единъ вѣченъ изворъ. Ти го отпуши и ще видишъ, какъ той ще протече. Доброто е едно богатство. Нѣкой казва: до сега правихъ добро, но отъ сега нататкъ нѣма вече да правя добро. Не, ти прави добро всѣкога, не се разкайвай, доброто е вѣченъ изворъ.

Казва апостолъ Павелъ: „Онзи, който се учи, трѣбва да научи онѣзи велики нѣща въ природата. Отъ кого? Кой е учителятъ? — Богъ е, който учи. Той може чрѣзъ много нѣща да те учи. Той може да те учи чрѣзъ жена ти, чрѣзъ дѣцата ти, чрѣзъ учителя ти. Ние чакаме сега да се пенсионираме, че тогава да се заемемъ да работимъ за себе си за Бога. Азъ слѣдя, правя си своя статистика за тия случаи. Нѣкой казва: мене ми трѣбватъ още 4 — 5 години, докато се пенсионирамъ. Добрѣ, пенсионира се, но какво става? — Пенсионира се и умре. Не, човѣкъ докато не се е пенсиониралъ, може да работи, има условия за работа, има и стремежъ. Като се пенсионира вече, той не намира цѣль за какво да работи. Нѣкой казва: азъ като остарѣя, тогава ще работя за Бога. Той ще изхарчи всичкитѣ си сили въ единъ ненорядъченъ, разгуленъ животъ, и като пряхоса всякия си животъ, тогава съ тояжката си и съ пѣшкане „охъ-охъ“, ще отиде да проповѣдва Словото Божие, ще отиде да лѣкува болни. Не, младитѣ ще ходятъ да проповѣдватъ Словото Божие, тѣ ще говорятъ за Бога. Ще кажете: защо младитѣ само, ами ние, които сме остарѣли какво трѣбва да правимъ? Какво подразбирамъ подъ стари хора? Всѣки човѣкъ, който прави грѣхове, той е старъ, той остарѣва. А всѣки човѣкъ, който се възвръща къмъ любовта, подмладява. Любовта подмладява хората. Почнете да обичате Господа и ще се подмладите. Възлюбете вѣрята, почнете да проповѣдвате за Бога, изхвърлете съмнѣнието и лицето ви ще просветне, вие ще се подмладите. Подмладите ли се, тогава и знанието ще дойде. Ще кажете:

може ли тия нѣща? — Може, ние сме ги опитали. Турете тази мисль въ себе си.

И тъй, ние дохождаме до слѣдното заключение: животътъ е въ пълно разположение на самитѣ насъ. Шомъ е така, ние можемъ да подобримъ живота си, защото това е волята Божия. Богъ, който живѣе въ насъ, ни казва, че чрѣзъ Него можемъ да подобримъ своя животъ, а не трѣбва да чакаме нашитѣ ближни да подобрятъ живота си, че тогава ние. Всѣки ще подобри своя животъ за себе си и ще приложи закона. Когато всички оправимъ живота си, ще имаме нови отношения единъ къмъ другъ. Тѣзи нови отношения ние не ги знаемъ. Днесъ нѣма отношения между господаръ и слуга, и дружба нѣма, но между тѣхъ има една стѣна, която ги дѣли. Днесъ нѣма отношения между Бога и единъ вѣрующъ, който Му служи само отъ страхъ. Днесъ нѣма онова правилно разбиране, съ което трѣбва да се служи на Бога, да се разбира онзи великия законъ. Отъ любовъ трѣбва да се служи на Бога!

Сега, въ какво трѣбва да се учимъ ние? Ще ви приведа единъ примеръ за единъ отъ древнитѣ царе. Този царъ билъ много уменъ, наричалъ се Синусий. Въ своята приемна той ималъ единъ, столъ, украсенъ съ скъпоцѣнности. Прѣдъ този столъ имало една масичка съ всѣкакви богатства, и онзи, който седнѣлъ на този столъ, ималъ право, слѣдъ като стане отъ него, да вземе каквито богатства иска отъ масичката и да ги занесе дома си. На този столъ имало надписъ: смъртъ и животъ! Обаче, забѣлжително било това, че никой не смаялъ да седне на този столъ. Защо? Подъ този столъ

имало нѣкакви дупки, въ които се кривали кобри, които излизали веднага отъ дупкитѣ си, щомъ нѣкой се осмѣлѣвалъ да седне на стола и го ухапвали. Правилото за сѣдането на стола било слѣдното: всѣки, който искалъ да седне на този столъ, трѣбвало да бѣде съ голеи рамѣнѣ и голъ гърбъ. Слѣдователно, ако той може да издържи на ухапването на тия кобри, той можелъ да вземе туй богатство, ако не издържи, моментално умиралъ. Мнозина опитвали този столъ и знаели, какъвъ е. Какъвъ е? — Който обича, нека го опита.

И тѣй, ние, съврѣменитѣ хора, всѣкога седимъ на този столъ, който носи смъртъ. Ние желаемъ външни богатства, отъ които умираме. Външнитѣ богатства днесъ раждатъ умраза между хората. Защо? Защото щомъ човѣкъ забогатѣе, той нѣма вече приятели. Даже жана му, дѣцата му не сж му вече приятели. Той не може да бѣде напълно увѣренъ, че тѣ го обичатъ. Забогатѣе ли, той е изключенъ за тѣхъ, не сжществува вече за тѣхъ, тѣ обичатъ неговитѣ пари. Нѣкой казва: искамъ да бѣда богатъ. Добрѣ, то не е голѣма работа. Ще седнете на този столъ и ще забогатѣете. Сега, не трѣбва да вадите заключение, че не трѣбва да бѣдите богати. Има богатства, които трѣбва да придобиете, но трѣбва да знаете Истината, че като седнете на този столъ, и да ви ухапн кобрата, да не умрете. Синъ ти, жена ти, дъщеря ти не трѣбва да ламтятъ за туй външно богатство. **Като говоря за богатство, азъ разбирамъ оно-ва вътрѣшно богатство на Любовта, на знанието и на Добродѣтелитѣ.** Туй е истинското богатство! Има ли го човѣкъ въ себе си,

той всѣкога може да бжде богатъ. Туѣ богатство почива на слѣдующия законъ: всички онѣзи хора, които сж разбогатели по единъ естественъ начинъ въ кръвта имъ се съдържа злато, и то толкова, колкото е количеството на външното злато, което притежаватъ. На това вътрѣшно злато въ кръвта имъ се дължи богатството. Азъ не говоря за ония богати хора, които врѣменно сж разбогатели, по единъ неестественъ начинъ. Щомъ човѣкъ стане богатъ, той трѣбва да внесе едно малко количество злато и въ кръвта си. Щомъ придобие туѣ живото злато отвѣтрѣ, той ще привлече златото и отвънъ. Ще видишъ тогава, какъ този ти носи, онзи ти носи. Значи, за да имашъ външното злато, трѣбва да имашъ туѣ вътрѣшното злато въ кръвта си. Ако вие придобиеете туѣ външно злато безъ да имате вътрѣшното злато въ кръвта си, тази кобра ще дойде да ви ухапи, и вие ще умрете. Коя е тази кобра? — Това е онзи анашъ, разбойникъ, който ще ви ограби, удуши, ще ви вземе всичкото богатство. Имашъ ли туѣ живото злато, никой не може да ви ограби, да ви окраде. Ами че онзи, който иска да ми краде златото, азъ нѣма защо да го чакамъ да дойде да ме обере въ къщи, но ще го срѣщна на улицата и ще му кажа: приятелю, нѣма защо да ме крадешъ, кажи колко искашъ и азъ ще ти дамъ. — Е, 1000 — 2000 лв. Ето, вземи ги, и когато имашъ нужда пакъ ела. Ще му дамъ колкото му трѣбватъ и съ това ще станемъ приятели съ него, нѣма какво да ме краде. При това, има другъ единъ законъ, споредъ който честното богатство никой не може да го краде. Ще ви приведа единъ примѣръ изъ американския

животъ, може да го вземете като анекдотъ или като приказка, съ който се потвърждава този законъ. Единъ християнинъ, бѣднякъ билъ той, често ходилъ на църква, но цѣлата му молитва била все за пари, тъй силно била концентрирана мисълта му къмъ паритѣ. Той се молилъ на Господа така: Господи, ти знаешъ, че имамъ нужда отъ пари, прати ми парички отиѣждѣ. Азъ ще посветя живота си за Тебя но помогни ми! Видишъ ли отъ 4—5 години какъ реформирахъ живота си, искамъ да Ти служа, но не ме забравяй, Господи, прати ти парички! Молилъ се, молилъ се и една вечеръ, като се връща дома си, вижда прозореца на къщата на единъ банкеръ отворенъ и на прозореца сложена една торба съ пари, които банкерътъ, както броилъ, дошло му нѣкакво вдъхновение, отишълъ да се помоли Богу и ги забравилъ. Този бѣднякъ християнинъ, като вижда торбата съ паритѣ веднага я взима и си казва: благодаря Ти Боже, за гдѣто ми чу молитвата. Занася я дома си и започва да се моли Богу, обаче веднага торбата изпъква между него и Бога. Спира се и си казва: е, тази вечеръ молитвата ми не върви, утрѣ, ще провѣря, да видя дали ще се яви пакъ торбата. На другата сутринъ отива при торбата, попила я малко, порадва ѣ се и започва да се моли, казва: благодаря Ти, Господи! Моли се, но молитвата пакъ не върви, торбата отново изпъква. Вториятъ, третиятъ день все същото нѣщо се повтаря. Казва си: Господи, защо ми даде тази торба? Господъ му казва: тази торба не е за тебе. Иди, занеси паритѣ на господаря и ги остави, нека той ти даде отъ любовъ колкото иска. Всѣко

нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзъ закона на Любовта. Не е ли придобито чрѣзъ любовта, то носи смъртъ и проказа. Всеко нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзъ потъ на лицето и чрѣзъ трудъ. Знанието мъдростта, всячко трѣбва да се употреби, за да донесе онова вътрѣшно богатство.

Апостолъ Павелъ казва: „Който се учи“.

Е, защо ние да не започнемъ споредъ този законъ и да се постареемъ да уредимъ живота си? Можемъ да уредимъ живота си. Кой ще ни покаже какъ да го уредимъ? — Онзи, който ни учи. И съврѣменнитѣ страдания не сж нищо друго, освѣнъ това, че невидимиятъ свѣтъ ни прѣдава горчиви уроци, за да дойдемъ до онова вътрѣшно познание, отъ което произтича живота. Не е ли хубаво да прѣкараме единъ животъ въ миръ и съгласие съ самитѣ насъ? Какво по-хубаво отъ това, да станешъ сутринъ, да се помолишъ Богу да ти дойдатъ онѣзи хубави мисли отъ всевъзможенъ характеръ, които ти даватъ потикъ, подемъ да имашъ миръ въ себе си отколкото да станешъ сутринъ, че това те боли, онова те боли, коститѣ те болятъ, подагра имашъ, усѣщашъ се хилавъ слабъ и лѣкаритѣ единъ слѣлъ другъ току влизатъ и излизатъ отъ дома ти. Това сж блага за човѣшката душа. Азъ говоря за онѣзи блага, които може да те ползватъ — да бъдешъ богатъ и да се радвашъ, а сжщо и всички твои близки около тебе да се радватъ, че си и външно, и вътрѣшно, по сърце богатъ. Има и външни, и вътрѣшни богатства.

Сега, дойдатъ нѣкои, казватъ: нека се откаже този братъ отъ богатствата си. Отъ богатства

та си може да се откаже само онзи човѣкъ, който заминава за небето. Този братъ пита: ами какъ ще си раздамъ богатството? Азъ още не заминавамъ за небето. Казвамъ му: е, братко, ти трѣбва да си заминешъ вече, раздай си богатството! Ами ти сигуренъ ли си! Да не ме лъжешъ? Не, още тази вечеръ повикай нотариуса и раздай всичко, че утрѣ да не си закѣснѣлъ. Защо ще оставишъ другитѣ да дигатъ шумъ слѣдъ тебе? Раздай всичко и си трѣгни свободенъ! Ние чакаме другитѣ да уреждатъ работитѣ ни. Не, нашитѣ работи никой не може да ги уреди, освѣнъ ние самитѣ. Богатиятъ човѣкъ нѣма право да оставя синъ му или дъщеря му да му уреждатъ работитѣ, да му оправятъ обѣрканитѣ тевтери. Защото, ако остави другитѣ да му оправятъ обѣрканитѣ смѣтки, той ще остане между небето и земята и ще ходи немилъ — недрагъ. Ако остави това на другитѣ, такъвъ човѣкъ ще се намѣри въ положението на онзи български свещеникъ, който взималъ пари отъ хората да имъ споменава имената, но не ги споменавалъ. Събралъ една голѣма торба, пълна съ поменици, но не ги споменавалъ. По едно врѣме умира, но не отива горѣ на небето, а оставя да се скита по земята. Идва новъ свещеникъ въ църквата, влиза въ олтаря, иска да служи, но веднага стариятъ свещеникъ му се явява. Новиятъ свещеникъ избѣгва и каже на паството си: „Ще ме извините, не съмъ разположенъ да служа тукъ“ — и си отива. Идва вторъ свещеникъ, но и той избѣгва. Нѣколко души свещеници избѣгали, плашили се отъ стария свещеникъ, който имъ се явявалъ. Последниятъ свещеникъ, който дошълъ, билъ по-смѣлъ,

запитва стария свещеникъ, какво иска. Той му показва торбата съ поменицитѣ и му казва: „Моля ти се, прочети всички тия имена, защото не мога да отида нагорѣ“. Когато новиятъ свещеникъ отслужилъ всички тия имена, стариятъ вече прѣстаналъ да се явява. Сега ние казваме. Това сж все анекдоти. Не, съ неизпълнението волята Божия човѣкъ се спѣва. И колкото по-високо седи човѣкъ въ свѣта, толкова повече се спѣва. И царе, и свещеници, и владци, и учители съ неизпълнението волята Божия, съ неизпълнението на онова, което Богъ имъ възложилъ, тѣ се все повече и повече свѣрзватъ и трѣбва да седятъ дълго врѣме на земята, докато се развѣржатъ Отговорности има човѣкъ въ този свѣтъ! Слѣдователно, всички хора тукъ на земята се учатъ, всички сж дошли въ този пжѣ да научатъ единъ великъ законъ, какъ да служатъ на Бога правилно. Щомъ служатъ правилно, тогава, каквито и да сж, и царе, и владци, и просяци, и учени, и прости, всички горѣ на небето сж на едно мѣсто. Тамъ тѣ сж ангели и минаватъ за братя Тукъ на земята се различаватъ, но на небето сж едно и сжщо нѣщо. И когато говоримъ за братство, ние разбираме братството горѣ на небето, а не тукъ на земята. Тукъ, двама братя раздѣлятъ имането на баща си. Единиятъ взима повече, другиятъ — по-малко. Това братство ли е? Истинскитѣ братя трѣбва единъ другиму да си помагатъ. Сестри, които, се обичатъ, трѣбва да си помагатъ едни други. Между тѣхъ не трѣбва да се яви ни сѣнка отъ завистъ. Щомъ си завиждатъ, тѣ не сж сестри.

Послѣ, говоримъ, че сме българи. Какви българи сме, щомъ се измѣчваме единъ другъ? Англичанинъ съмъ, казва нѣкой. Въ англичанитѣ има поне това нѣщо, че тѣ си зачитатъ правата единъ на другъ. Англичанинътъ, когато дойде да се бие, той ще свие юмука си, ще удари другия по носа и само ще го разкървави. Послѣдниятъ ще се позчисти и въпросътъ е рѣшенъ. Българинътъ не постѣпва така. Единиятъ ще вземе единъ колъ, и другиятъ ще вземе единъ колъ, че като започнатъ — този удря, онзи удря. Погледнешъ, единиятъ съ счупена ржка, другиятъ съ счупена глава и се върнатъ дома си — герои. Туѣ не е разбиране на Божествения законъ. Какъ! Да, това не е никакъвъ Божественъ законъ. Всичкитѣ тия груби прави трѣбва да се смекчатъ само чрѣзъ този Божественъ законъ на свободата. Всѣки народъ трѣбва да живѣе разумно, споредъ Божия законъ, понеже всѣки народъ е единица, образувана отъ хиляди и милиони хора, отъ които всѣки за себе си трѣбва да живѣе разумно.

И тѣй, казва апостолътъ: Онзи, който се учи Какво учи българинътъ отъ толкова врѣме? Да изпълнява Божия законъ ли? Не, пактътъ, по който вървятъ българитѣ отъ толкова врѣме, донесе ли имъ нѣщо добро, спечелиха ли нѣщо хубаво? Защо не спечелиха? Отъ 1912 г. българитѣ все се биятъ. Тѣ не вървятъ въ правия пактъ. Тѣ казватъ: ние ли сме най-големитѣ грѣшници? Не, българинътъ трѣбва да живѣе като българинъ, въ душата на когото трѣбва да има четири качества: да бѣде честенъ, справедливъ, добъръ и интелигентенъ. Въ него трѣбва да прониква Божията

Любовъ и да каже: Господи, каквото ни дадешъ, ние ще бъдемъ доволни и ще изпълнимъ волята Ти, не споредъ църквата, а споредъ Твоя законъ на справедливостта и ще покажемъ на свѣта, че ние разбираме Божията Любовъ и Господъ царува навсѣкждѣ. Между васъ не трѣбва да има никаква завистъ, никаква злоба. А днесъ, кой какъ те срещне, пита те: ти православенъ ли си? Добрѣ, ти като си православенъ, разбирашъ ли Божия законъ? Не, въ това православие има неразбиране на Божия законъ.

И послѣ, какви ли не други работи се разискватъ кой билъ виновенъ за тази, или онази работа. Никой не е виновенъ. Много народи има на земята, които страдатъ. Българитѣ страдатъ още повече. Всѣки народъ си е самъ виновенъ. Сега вие живѣте между този народъ н, за да му помогнете, трѣбва да разбирате Божия законъ. Писанието казва: „Богъ поругаемъ не бива. Кой каквото сѣе, това и ще пожъне“. Не че въ Бога има нѣкаква умраза или нѣкакво неразположение къмъ когото и да е, но Богъ гледа еднакво спрѣмо всички същества и народи. Когато единъ народъ живѣе съобразно Божиитѣ закони, когато изпълнява волята Божия, Той ще му изпрати разумни управници, разумни духовници, разумни учители, разумни майки, бащи, сѣдии и всичко друго, а когато единъ народъ не живѣе споредъ Божия законъ, тогава Той ще му изпрати такива управници, духовници, учители, майки и бащи, каквито той не е очаквалъ.

Сега, ние разглеждаме живота отъ духовно гледище. Този животъ който живѣемъ, не е още

самиятъ животъ, то е само едно проявление на живота, а истинскиятъ животъ ще бѣде слѣдъ като заминемъ отъ земята. Единъ българинъ, който живѣе тукъ на земята, българинъ ли е? Не той, слѣдъ като е живѣлъ единъ добъръ, чистъ и святъ животъ тукъ на земята, като отиде на небето, ще бѣде единъ ангелъ и ще се нарече „служителъ Божий“. А сега, туй, дали си българинъ, англичанинъ, германецъ, или какъвъ и да е другъ, това сж само символи, които иматъ отношения, тъй както сж символи мечката, вълкътъ и другитѣ животни. Всички народи на земята съставляватъ само удове на това великото тѣло, въ което се изпълнява волята Божия.

Та, казвамъ: всички вие трѣбва да се повърнете къмъ другъ единъ законъ. Оставете обществото! Туй, както то се развива, вие не може да го измѣните. Индивидуално ние можемъ да подобримъ, да измѣнимъ своя животъ, и въ подобренето на своя животъ, и нашитѣ окръжающи може да се измѣнятъ. Туй подобрение може да стигне всѣкога и да се прѣдаде на всѣкъдѣ. Когато дойде Христосъ въ свѣта, какво бѣше положението на тогавашното човѣчество? — Упадъкъ имаше. Христосъ дойде и съ своя животъ именно даде тласъкъ на човѣчеството. И днесъ 500 милиона хора живѣятъ по-добъръ, по-културно, отколкото сж живѣли въ врѣмето на римската империя. Неговото дохождане даде тласъкъ, подигане на жената. Отъ тогава у жената има единъ по-благороденъ импулъсъ, който се дължи на този тласъкъ, който Христосъ донесе. Наистина, има още много работи, които може да се желаятъ, но Христосъ каз-

ва: „Втори път когато дойда, ще донеса нѣщо ново. Днесъ толкова може да носите, но когато бъдете готови за нѣщо повече, тогава Духътъ ще дойде, и невидимиятъ свѣтъ ще ви се открие. Този свѣтъ нѣма да ви се открие тѣй, както нѣкои казватъ: азъ видѣхъ на сънъ нѣщо, но едва си го спомнямъ. Не, онзи свѣтъ ще бъде тѣй реаленъ, тѣй отворенъ, ще говорите съ ангелитѣ, съ своитѣ разумни брати тѣй, както говорите приятелъ, съ приятелъ, учителъ съ ученикъ. Тогава ще имате положителни знания. А сега, какво? Събудилъ си се сутринтъ, видѣлъ си нѣкакъвъ сънъ, но го нѣма. Или, видѣлъ си едно видѣние, но не знаешъ, какво значи. Добръ, какъ ще докажете това нѣщо? Ще кажете: е, това е една халюцинация. Хубаво, ами слѣдъ като умре човѣкъ, слѣдъ като се разложи, това не е ли халюцинация? Кждѣ отиде този човѣкъ, кждѣ отидоха дробоветѣ, мозъка, нервитѣ му? Ако всичко това бѣше реално, гдѣ отиде неговото сърце, за което казватъ, че люби? Гдѣ отиде неговата топлина, кръвъ, неговитѣ мускули? Казватъ, че този човѣкъ се разложилъ, изгнилъ. А ми че този изгнилиятъ човѣкъ, това ли е човѣкътъ? Има нѣщо, което не умира. И тукъ въ този свѣтъ, и въ онзи свѣтъ, това, което не умира, което не се разлага, това е човѣкътъ. То пито-остарява, нито се подмладява. Вие седите нѣкой път и казвате, е, старини дойдоха, защо не разбирате Бога. Казвате: е, сиромашия дойде. Защо идва сиромашията? — Защото не работите. Страдания идватъ. Защо идватъ страданията? Защото не сте живѣли споредъ пълнотата на Божията Любовъ. Кой отъ васъ е живѣлъ споредъ този ве-

дикъ Божий законъ, та да е толкова отзивчивъ, каго нѣкоя струна, която щомъ бутнешъ, да отговори ясно на тона? Добрата цигулка се познава по това, че като бутнешъ нѣкоя тонъ отъ една струна, той веднага завучава чисто, ясно. Има нѣкои цигулки, на които тоноветъ не сж вѣрни, позициитъ сжщо не сж вѣрни.

Апостолъ Павелъ казва: „Онзи, койго се учи“

На какво трябва да се учимъ? Най първо ние трѣбва да имаме онази абсолютна вѣра. Въ какво трѣбва да имаме вѣра? — Въ онзи живия Господъ, който живѣе въ насъ, който сжществува на всѣкадѣ, подъ чпето зорко ако е всичко, и отъ когото всичко зависи. И тогава като говоримъ за Христа, трѣбва да знаемъ, че Той е Божий посланикъ, дошълъ да изпълни Неговата воля, Такива сж били всички пророци. Христосъ е най-възвишеното проявление на Бога. До сега, човѣкъ съ такава любовъ, съ такава широчина на душата, отъ която да диша такава пълно безкорпстие, съ такава забравяне на себе си, като това въ Христа, не се е явилъ. По това именно се отличава Христосъ. Като говоря за Христа, разбирамъ човѣкъ, на когото душата е напълно погълната въ Бога, и Богъ напълно се проявява чрѣзъ него. Да любимъ Бога, значи да се прояви Богъ въ насъ, и ние да се погълнемъ отъ Него. Тогава нѣма да ни е страхъ отъ никакви болести, отъ никаква сиромашия и всѣки моментъ ще бждемъ готови да прѣнесемъ всички сградания, всички нещастия съ радостъ. Каквото ни дойде, да кажемъ: Господи, да бжде Твоята воля. Тогава, и въ ада, и въ раяда сме, ще знаемъ, че сме съ Него, и Той ще ни избави и възкрѣси. Това не значи, че трѣбва да

бждемъ индиферентни, но да забравимъ себе си, да бждемъ въ пълно очакване и да провѣримъ този законъ. Христосъ провѣри този великъ законъ на Божията Любовь и съ пълна вѣра се прѣдаде на Бога, като каза: „Боже, въ Твоитѣ рѣцѣ прѣдавамъ духа си“.

И тъй, ти ще учишъ. Защо? — За Бога. Ще работишъ, ще придобивашъ богатство, Защо? — За Бога. Ще търгувашъ. Защо? — За Бога. Ти трѣбва да употребишъ абсолютно всичко въ свѣта, за да извършишъ волята Божия. Ти трѣбва да направишъ всичко за Божията Любовь, за Бога. Имашъ красота. Защо ти е тази красота? — За Бога. Здраве имашъ. За кого? — За Бога. Всичко ще употребишъ все за Бога. До сега си работилъ за себеси, но отъ сега нататкъ ще работишъ за Бога. Ще знаешъ, че каквото ти се случи всичко това е, за да се разшири твоята душа. Нѣкой пѣтъ вие ми казвате: не виждашъ ли нашитѣ страдания? — Виждамъ ги, но виждамъ задъ тия страдания нѣщо хубаво. нѣщо красиво.. Пъкъ не страдашъ само ти. Има хиляди молиони същества, които страдатъ заедно съ тебе. Всички хора страдатъ. Хубаво нѣщо съ страданията. Защо? — Защото Господъ иде и ще даде една обща амнистия, за всички ще има едно благо. Небето иде на помощъ, и тогава всички ще бждатъ радостни и весели, на всички ще се дадѣтъ условие за развитие. Казвате: ама въ този животъ ли? — Въ този животъ, сега му е врѣмето. Но още тукъ, докато сме въ плътъ ли? — Да, докато сте още въ плътта си. Царството Божие на е въ материалния свѣтъ, то е вхтрѣ въ душитѣ ви. Всѣки

човѣкъ не може да го види. Царството Божие може да се види само отъ този, който има развити очи.

Та, казва апостолъ Павелъ: „Онзи който се учи“.

Ние сега се учимъ на хиляди нѣща, на много тежки работи. Всички сме изложени на разочарования. Всички се безпокоимъ отъ мисълта, какъвъ ще бѣде нашиятъ край. Краятъ на всички хора ще бѣде смъртъ. Онзи, който се бие на бойното поле, умира; майката умира, бащата умира, синътъ умира, дъщерята умира, приятелътъ умира, всичкото богатство, което имаме ще се разпрѣсне. Какво ще ни остане отъ живота? Какво реализиране очакваме на земята? Не, Богъ, който ни учи сега, иска да ни покаже, че всякитѣ блага, които сж пратени на земята. Той нѣма да ги прѣкъсне, но трѣбва да признаемъ, че всичко иде отъ Него. Като огледишъ при единъ богатъ братъ, нѣма да го заплашвашъ съ револвера си, но ще го питаешъ: ти познавашъ ли Бога? Ако ти каже, че Го познава, ще му зададешъ другъ въпросъ. ти готовъ ли си да изпълнешъ волята Божия? — Готовъ схмъ. Само при тия условия ти ще му поискашъ това, отъ което имашъ нужда а не да го оскубвашъ, защото билъ богатъ, у всинца ни трѣбва да се яви тази любовъ, за да познаемъ, че Богъ ни обича.

Сега на какво уподобявамъ страданията на сегашното човѣчество? Тия страдания, азъ си прѣдставямъ като една яйцеобразна жилезна черупка въ която всѣки човѣкъ е затворенъ. Въ тази черупка го очаква смъртъ, затова дойде единъ ангелъ

и удари съ чука си върху това яйце, за да го разбиe. Ти казваш: какво става съ мене, ще ме убиятъ! Ангелътъ удари още единъ път. Ти пакъ казваш: какво става съ мене, докога ще се сиятъ ударитѣ на сждбага върху мене? — Докато се разчупи туй яйце, и ти излезешъ вонъ отъ него. Всичка тия страдания, всички нещастия, които изживѣваме не сж нищо друго, освѣтъ разчупване черупкитѣ на туй яйце, отъ което нашитѣ души ще излѣзатъ, за да се съединятъ съ истинския животъ, отъ който сме произлѣзли, и за който сме призвани да живѣемъ.

И тъй, стихътъ казва: „А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогосъ, който го учи“.

Богъ иска всинца ни да направи участници на онова благо, което е у Него. Затова именно Той ни изпраща всички страдания. Сграданията сж освобождение отъ връзки, които сж създадени въ миналото. Богъ ще скжса всички връзки и ще остави само една връзка — между Него и насъ. Всичко останало ще бжде само отношения, а не връзки. Тогава ще има само единъ Господъ, а хората помежду си ще бждатъ само братя и сестри на небото.

Всѣгда, държана отъ Учителя, на 30 посвирви.
1924 г. гр. София.

ТИ СИ!

8.

Ти си!

И отговори Симонъ Петъръ и рече: „Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго“.

Съзнателниятъ животъ се изразява въ питанія и отговори. Тия запитвания не се отнасятъ само до външни лица, но нѣкой пѣтъ ние запитваме и себе си. Често, слушамъ, нѣкой седи и се запитва: сега какво мислишъ да правишъ? Сутринъ домакинята, като стане, запитва се: какво трѣбва да сготвя днесъ? Като се запита, отговаря си: това ще сготвя, онова ще сготвя. Често, единъ запитва — другъ отговаря.

Сега апостолъ Петъръ се намира въ положението на ученикъ. Той отговаря на Учителя си, че го мисли, да е Христосъ, Синъ на Бога живаго. Питамъ: слѣдъ като ученикъ отговори, какво е спечелилъ? Човѣкъ може да отговори правилно, а при това туй е само начало на една работа, която трѣбва да се извърши. Учителътъ може да запита ученика, какъ може да стане извѣстна работа, или какъ може да се разрѣши извѣстна задача. Ученикъ казва: задачата може да се разрѣши така и така. Но, слѣдъ като ученикъ е казалъ, какъ трѣбва да се разрѣши задачата, тя още не е рѣшена. Слѣдователно, ученикъ самъ трѣбва да излѣзе и да започне разрѣшението на задачата.

Често, като ви срещнатъ нѣкои на пѣтя, запитватъ ви; вие какво мислите за Христа? Такъвъ маниеръ иматъ всички евангелисти. Тѣ ще ви запитатъ: ти какво мислишъ за Христа, какъ вѣрвашъ въ Него, за какъвъ го мислишъ? Ако се укаже, че ти мислишъ тѣй, както е тѣхното вѣрую, считатъ те за правовѣренъ и можешъ да общувашъ съ тѣхъ. Това е начинъ, методъ. Въ училищата всѣки си има методъ за прѣподаване.

Сега, какво означаватъ думитѣ „Исусъ и Христосъ“? — Това сж двѣ названия, двѣ имена. Нѣкои казватъ: трѣбва да признаемъ, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий. Много добрѣ, съгласенъ съмъ съ това, но има двѣ положения въ свѣта, въ практическия животъ, които човѣкъ трѣбва да разрѣши. Азъ слагамъ прѣдъ васъ два самуна хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшеничено брашно и казвамъ: какви сж тѣзи самуни? Нѣкой отговаря: Учителю, това сж самуни хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшеничено брашно. Казвамъ: право отговори. Питамъ по-нататъкъ: слѣдъ като позна, че тѣзи самуни сж отъ най-хубавото пшенично брашно какво спечели? Ти отговори правилно, но самунитѣ седятъ при мене. Добрѣ, тѣзи самуни сж на трапезата, и ще ги опиташъ, да видишъ, дали отговорътъ ти е правъ, или не. Той самъ трѣбва да опита, дали твърдението, което далъ за тѣзи самуни е право, или не. Та въпросътъ има и друга една страна: не е достатъчно човѣкъ само да познае, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий, но и да опита това. Подъ ду-

мата „Синъ Божий“, ние прѣвеждаме думитѣ „любовъ и животъ“. Тия думи, тъй както се употрѣбаватъ, още не сж самитѣ думи. Какъ трѣбва да възприемемъ Любовта? — **Любовта трѣбва да я възприемемъ чрѣзъ волята.** Мнозина искатъ да възприематъ Любовта само чрѣзъ ума. Не, Любовта чрѣзъ ума не може да се възприеме. Любовта е само слуга, и затова, когато иде въ свѣта, трѣбва да се възприема чрѣзъ волята. Слѣдователно, всички онѣзи хора, които иматъ Любовъ, сж все волеви натури. Когато човѣкъ има извѣстно желание, той свѣта ще прѣброди, но ще го постигне. Това нѣма защо да ви го доказвамъ. вие имате хиляди аргументи, хиляди доказателства въ живота. Въ свѣта има толкова силни доказателства за това, вие сами може да ги прослѣдите.

„Ти си Христосъ, Синъ на Бога Живаго“.

Сега, можѣ да ви запитамъ: вие мислите ли, че Христосъ, който дойде прѣди 2000 години дѣйствиелно бѣше Синъ Божий? Вие може да ми дадете единъ положителенъ, а може да ми дадете и единъ отрицателенъ отговоръ. И единиятъ, и другиятъ отговоръ оставатъ безъ послѣдствие, безъ резултатъ. Защо? Защото има много хора, които отричатъ, че Христосъ е Синъ Божий, а при това живѣятъ единъ добъръ животъ, съобразно Христовото учение. Има много хора пъкъ, които не отричатъ въпроса, положително твърдятъ, че Христосъ е Синъ Божий, но не живѣятъ съобразно Неговото учение. Силата не е въ твърдението или отричането, но въ самия животъ.

Сега, въ християнския свѣтъ подържатъ, че само онѣзи хора ще се спасятъ, които вѣрватъ въ

Христа, а онѣзи външнитѣ, езичниците нѣма да се спасятъ. Питамъ: на какво се обосновава това твърдение? Билъ ли е нѣкой свѣтъникъ на Бога, та да знае, кой се спасява, и кой не? Кой отъ тѣзи богослови, философи учени, проповѣдници сж били въ това врѣме, когато Богъ е създавалъ свѣта? Когато Богъ рѣшилъ да направи човѣка, създалъ го, но свѣтвалъ ли се е съ нѣкого? Може ли нѣкой отъ свѣтиитѣ да каже, че билъ въ това врѣме при Бога? Всички ще кажатъ: прѣполагаме, но нищо не знаемъ. Турцитѣ казватъ: олабелиръ — възможно е. Знаете ли, колко сж смѣшни тия заключения? Единъ отъ турскитѣ султани поискалъ да се явятъ най-умнитѣ хора при него и да му кажатъ нѣщо, което не може да бжде, т. е. нѣщо, което султанътъ не може да повѣрва, нѣкоя лъжа. Той опрѣдѣлилъ едно голѣмо възнаграждение на онзи, който му каже една отрицателна истина. И започватъ да се изреждатъ учени философи отъ разни краища. Идва единъ турски философъ, който му казва: „Царю ефенди, майка ми насади едно паче яйце, но като се търкулна това яйце, отъ него излѣзе една камила“. „Олабелиръ — възможно е“, казва султанътъ. Този философъ си заминава. Значи султанътъ не отрича тази истина. Идва другъ единъ философъ и казва на султана: „Баща ми изтрѣгна единъ косъмъ отъ брадата си, направи го на мостъ, който постави на Дунава, и всичкитѣ наши войници минаха по него“. „Олабелиръ“ казва султанътъ. Трети, четвърти философъ се изредили, кажатъ нѣщо на султана, той имъ каже „олабелиръ“, и тѣ си заминаватъ. Най-послѣ идватъ нѣколко души ха-

мали, носятъ единъ голѣмъ, празенъ кюпъ, който може да събере 400—500 кгр. злато и го слагатъ прѣдъ султана. Този философъ, който намислилъ да му каже една истина, каквато султанътъ искалъ, разказва: „Царю ефенди, баща ти отвори война на московцитѣ и взе на заемъ отъ баща ми този кюпъ пѣленъ съ злато. Сега идвамъ да си го взема. „Не може да бѣде!“ — казва султанътъ. Защо казва, че не може да бѣде? Защото, ако каже олабелиръ, ще трѣбва да си плати дълга.

И тъй, когато нѣкой пѣтъ ни поставятъ въ едно противорѣчие, въ което трѣбва да платимъ, ние казваме: туй е лъжа, това не може да бѣде! А за всѣко нѣщо, което не ни засѣга, за което нѣмаме отговорностъ, казваме: олабелиръ! — т. е. това може да бѣде.

Христосъ не е една отвлѣчена личностъ въ свѣта. Подъ думата личностъ, ние не подразбираме единъ обикновенъ човѣкъ, едно обикновено съзнание. Подъ думитѣ Исусъ Христосъ ние разбираме едно велико, всеобемляще проявление на Божия Духъ, отъ който изтича Любовта. Отъ тази Любовъ се ражда живота, който ние търсимъ. Христосъ не е едно вѣрую, Христосъ е животъ. Христосъ не е една философска система, затова не може да се разбере съ ума. Прѣди всичко, сърцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума. Вие можете да направите едно малко възражение: защо първо сърцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума? За мене това нѣщо е много естествено. Сърцето, въ дадения случай, е ученикътъ, който трѣбва да разбира, а не учителътъ. Умътъ е учите-

лътъ, затова не той трѣбва да възприеме Любо-
вѣта. Сърцето е, което трѣбва да възприеме Лю-
бовѣта. Въ сърцето липсва Любовѣта. Слѣдова-
телно, тази велика сила — Любовѣта — трѣбва
да се възприеме чрѣзъ сърцето, за да укрепне то.
Нѣкои не могатъ да разбератъ това и питатъ: за-
що не можемъ да възприемечъ Любовѣта чрѣзъ
ума? Законѣтъ е такъвъ. Кой трѣбва да яде, си-
тиятъ или гладниятъ? — Гладниятъ. Кой трѣбва
да пие вода? — Жадниятъ. Кой трѣбва да се учи,
учениятъ или невѣжиятъ? Учениятъ човѣкъ може
ли да се учи! Не може. Невѣжиятъ само може да
се учи. Въ свѣта има два вида хора: едни, кои-
то се учатъ отъ другитѣ, и втори, които се учатъ
сами отъ себе си. Единъ великъ духъ отъ небе-
то самъ се учи. Нему Богъ дава цѣла една слън-
чева система да я управлява, и отъ резултатитѣ
на своята работа той изважда изводитѣ си и самъ
се поправя. Докато този духъ управлява тази слън-
чева система, до тогава ще сѣществуватъ хората,
до тогава ще се учатъ, ще се биятъ, ще разиск-
ватъ, има ли граждански права, или не, дали трѣб-
ва да сѣществува Бѣлгария, или не, трѣбва ли да
сѣществуватъ другитѣ народи или не и т. н. Всич-
ки хора спорятъ, считатъ, че сѣ много важни фак-
тори. Дѣйствително, хората сѣ важни фактори за
свѣта, но този духъ, който ръководи цѣлата слън-
чева система, се учи отъ тѣзи толкова важни фак-
тори, прави си своитѣ изводи, и слѣдъ като за-
върши цѣлия процесъ на своето велико развитие,
явява се прѣдъ Бога, и казано на вашъ езикъ,
дава отчетъ за всичко, което е сторилъ. Той каз-
ва: еди-къдѣ си моето знание проработи добрѣ,

еди кждѣ си не преработи добрѣ. Като дойда втори пѣтъ, ще го поправа. Има хора, които дълго време трѣбва да ги убѣждавашъ, че сж на кривата страна. На нѣкой човѣкъ трѣбва дълго време да му разпращашъ, че грѣши. Той казва: не, азъ съмъ на правата страна. Сега всички съврѣмenni хора сж все на правата страна, а при това има извѣстни криви положения въ живота.

Апостолъ Петъръ, за когото се говори въ стиха, е човѣкъ бързъ по натура, сангвиникъ. У човѣка има една чѣрта, съ малко трудъ, много нѣщо да добие, и като добие нѣщо, той го държи за себе си, консерваторъ е. Той казва: азъ не'обичамъ да дигамъ много шумъ, да дигамъ мотиката. Спечеленото трѣбва да се държи. Консервативнитѣ хора наричамъ хората на малкия трудъ, а либералитѣ — хора на чрѣзмѣрния трудъ. Тѣ много работятъ, но и много харчатъ — ядатъ, пиятъ и казватъ: ще работимъ и ще си платимъ дълговетѣ.

И тъй, всѣко едно твърдение отъ свѣта трѣбва дълбоко да се възприеме въ човѣшкото съзнание. Човѣкъ все трѣбва да има нѣщо въ живота си, на което да се осланя. Човѣкъ трѣбва да има една прѣобладающа идея въ живота си която да го подтиква. Тази прѣобладающа идея ще бѣде най-високиятъ върхъ, отъ който той ще измѣрва всички други положения. Нѣкой може да те пита защо трѣбва да имаме една идея? — Тя е една необходимостъ. Защо трѣбва да обичаме? — Обичята е една необходимостъ. Защо трѣбва да живѣемъ? — Животътъ е една необходимостъ? Защо трѣбва да се учимъ? — Учението е една необходи-

мостъ. Защо трѣбва да работимъ? — Работата е една необходимостъ. А сега, нѣкой казва: азъ не искамъ да живѣя, искамъ да се самоубия. Самоубийството не е една една необходимостъ. {Прѣдставете си, че живѣете въ единъ свѣтъ, непоносимъ за васъ и искате да се хвърлите отъ една висока скала надолу, да се самоубиете. Но онѣзи висши, разумни същества измѣнятъ вашето твърдо вещество въ въздухообразно, и вие падате отъ скалата, като едно леко перце, не можете да се убиете. Послѣ, искате да се хвърлите въ нѣкоя нагорешена пещъ, тамъ да изгорите. Но тия същества прѣвърщатъ материята ви въ огнеупорна, и вие не можете да изгорите. Навсѣкждѣ търсите смъртта, но не можете да се самоубиете. Питамъ: защо не можете да се самоубиете? — Не зависи отъ васъ. Нѣкой пжтъ е благословение човѣкъ да умре. Защо човѣкъ иска да умре? — Всички хора, които искатъ да умратъ, то е затова, защото иматъ желание да ликвидиратъ съ старитѣ си дългове. И дѣйствително, тѣ забравятъ дълговетѣ си, като умратъ, но законътъ е такъвъ, че слѣдъ като дойдатъ втори пжтъ на земята, пакъ ги хващатъ. А дали приемате прѣбраждането, или не, това за природата нищо не значи. Нѣкой открадналъ отъ българската държава 10 милиона и избѣгалъ въ странство. Слѣдъ 20 години отново се връща въ България. Властта забравила ли е това? Не, ще го пипне веднага. Какъ? Изминали сж се вече 20 години. Тия 20 години не обезличаватъ ли 10-тѣ милиона? Не обезличаватъ. Ако властта не прощава, природата е още по-строга въ своитѣ изисквания.

Сега, да се повърна къмъ мисълта си. Вие се намирате на земята, искате лесно да рѣшите своитѣ задачи. Всѣки иска да живѣе добръ, но за да живѣе добръ, трѣбва да има условия. Какви условия? — Външни и вътрѣшни Азъ ще ви обясня, какви сж външнитѣ условия. Хамбарътъ ти е пълненъ съ жито. Това сж външнитѣ условия. Слѣдъ като стомахътъ ти приеме туй жито, ще бжде ли въ състояние да извади отъ него нужнитѣ сокове за работа? Това сж вътрѣшнитѣ условия. Вие може да възприемете всичкото жито, а стомахътъ ви да не позволява да се прѣработи: може пкъ стомахътъ ви да работи, но да нѣмате жито. Ето защо, казвамъ: за вашето развитие, външнитѣ и вътрѣшнитѣ условия трѣбва да съществуватъ едновременно. Външнитѣ условия сж отъ Бога, а вътрѣшнитѣ условия — отъ насъ. Такъвъ е законътъ. И ако ние, съврѣменнитѣ хора, сме хилави, ако ние имаме такива изопачени възгледи за живота, ако нашето сърце е така изопачено, това сж вътрѣшни условия, за които ние сме причината. За това нѣщо нѣма двѣ мнѣния. Това нѣма да го доказвамъ. Ако го доказвамъ, то ще бжде губене на врѣме. Вслѣдствие на това, идватъ и външнитѣ условия на живота. Често нѣкои казватъ: мене хората не ми помагатъ. Защо не ти помагатъ? Защото въ тебе вътрѣшнитѣ условия сж изопачени. Защо нѣкой човѣкъ не помага на другъ? Лежатъ двама души въ болницата, болни отъ нѣкоя тежка болестъ — и двамата не могатъ да се мръднатъ отъ леглета си. Единиятъ казва на другия: моля ти се, помогни ми да си обуя чорапа! Той не може да обуе своя чорапъ, а другарътъ му иска

помощь отъ него. Смѣшно е това положение! Ами ти защо не си го обуешъ самъ? — Не мога. Че и азъ не мога. Тѣй се разговарятъ и двамата, но това е игра на думи. Боленъ на боленъ не може да помогне. Може да се разговарятъ, може да се утѣшаватъ, но физически не могатъ да си помогнатъ. Следователно, събератъ ли се двама души болни тѣ не могатъ да си помогнатъ. Нашитѣ възгledi за живота, и въ ума, и въ сърцето ни трѣбва да бѣдатъ еднакви. За сега, ние не страдаме отъ умствени изопачавания. Умътъ не е виновенъ за нашитѣ погрѣшки, сърцето е виновно. Сърцето го наричатъ мекия принципъ. Ако питате съврѣменнитѣ хора, всѣки иска да живѣе охолно, всѣки иска да живѣе безъ трудъ, всѣки иска баща му да му остави наслѣдство отъ 5 — 10 милиона лева, да има слуги, автомобили на разположение, всѣки иска да има на готово ядене, пиене, а той да ходи като царски синъ. Всички желаятъ това, но възможно ли е? Не е възможно. Всички искатъ да бѣдатъ милионери. Възможно ли е? Не е възможно. При условията, въ които живѣемъ на земята, нѣма толкова злато, а при това, ако всички станемъ толкова богати, кой ще ни слугува? И, ако се намѣрите въ положението на богатитѣ, на силнитѣ хора въ свѣта, знаете ли какво ще бѣде? Вие още не сте опитали положителната страна на богатството, на властта. Знаете ли, че властта е хиляди пѣти по-опасна, отколкото сегашното положение, въ което се намирате? Ако човѣкъ има властъ да направи това, което иска, знаете ли какво може да причини и на себе си, и на другитѣ?

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ ученъ философъ. Това е единъ разказъ съ много вариации. Този философъ живѣлъ въ древността, изучавалъ природата, съ цѣль да намѣри онзи алхимически камѣкъ, съ който, каквото бутне да го прѣвърне на злато, за да може да подобри живот асп. И най-послѣ му се удало да намѣри този философски камѣкъ, тѣй се прѣдава въ разказа. За да го открие, обаче, той работилъ дълго врѣме, и единъ день му се явява единъ отъ гениитѣ на природата и му казва: „Вие проучихте ли този въпросъ? — Проучихъ го много добрѣ. Тази сила, която ще ви се даде, можете ли да я употребите правилно и на мѣсто? — Мога, азъ ще я употребя за своето благо и за благо на човѣчеството — дава той своего обѣщание: Тогава гениятъ му дава една прѣчица и казва: ще държишъ скрита тази прѣчица и ще я изваждашъ, само когато ти потрѣбва. Каквото пожелаешъ, ще бутнешъ съ тази прѣчица, и всичко ще стане споредъ твоето желание. Връща се той въ къщи, заночва да хлопа съ прѣчицата на масата, за да се сложи яденето, обаче каквото липнелъ, всичко се прѣвършало въ злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета, всичко се прѣвърнало въ злато. Слугитѣ донесли яденето му, но бутналъ съ прѣчицата си и яденето се прѣвърнало въ злато. Донесли му хлѣбъ, бутналъ го по нѣкакъвъ начинъ съ прѣчицата, и той се прѣвърналъ въ злато. Дошли жена му, дѣцата му, приятелитѣ му около него, той не си изказва тайната; тѣ, обаче го пригърнали, но по нѣкакво нещастие, доближили се до прѣчицата му и се прѣвърнали на злато. При това нещастие той си ка-

залъ: а, пропуснахъ единъ великъ фактъ. Сега, мнозина отъ васъ си казватъ: е, Господъ да ми даде тази или онази сила! Казвамъ: проучилъ ли си въпроса, какъ да манипулирашъ съ нея? — Проучилъ съмъ, разбира се. Да, и ти като онзи философъ ще прѣвърнешъ цѣлия свѣтъ само въ мумии отъ злато. Питамъ: какво ще правишъ, когато и яденето ти ще се прѣвърне въ злато и не ще можешъ да ядешъ? — Гладенъ ще бѣдешъ. Свръвременнитѣ хора толкова обичатъ златото и паричитѣ, че всички мислятъ само за тѣхъ, но не знаятъ какъ да прѣвърнатъ тази жажда за злато въ жажда за друго нѣщо. Тази алчностъ, тази жажда за злато трѣбва да се прѣвърне въ жажда къмъ нѣщо велико, неизмѣнно.

Какво нѣщо е великата любовъ? — Тя е една сила, недостъпна за хората. Всички говоримъ за Любовта, но тя е недостъпна. Любовта като сила, трѣбва да се прѣвърне въ животъ, въ най-малката сила, и послѣ, да можешъ по косвенъ начинъ да прѣвърнемъ Любовта въ злато. Днесъ майкитѣ и бацитѣ прѣдставляватъ една велика лаборатория, въ която се изучава Любовта. И майките даже не знаятъ какво нещо е любовъ. Какво изучаватъ майкитѣ? Тѣ изучаватъ любовта въ една отъ нейнитѣ прояви. Сега, гледамъ, мнозина се запалили, казватъ: гори ми сърцето. Да, но горенето не е любовъ. То е едно проявление на любовта. Любовта не е горение, любовта не е и животъ. Защо? — Защото въ живота всѣкога има едно ограничение. Въ живота има и радости, и скърби. Нѣкой казва: ако не бѣхъ любилъ, нѣмаше да имамъ скърби. Не, условията въ живота произвеждатъ и радоститѣ, и скърбитѣ. Щомъ си се на-

алъ, пипнешъ коремчето си и казвашъ: е, добръ ми дойде тази печена кокошка. Това разбирамъ животъ! Но утрѣ въ коремчето ти нѣма печена кокошка, нѣма никакво ядене, нѣма винце, казвашъ тогава: мъчи ме страданието. Не, животътъ изисква съвсѣмъ друго нѣщо. Ние разрешаваме много лесно тия въпроси — икономическитѣ условия лесно ги разрешаватъ. Всѣка държава отъ хиляди години развива тия икономически условия. И Адамъ разрешаваше този икономически въпросъ, за което го изнудиха отъ рая. Слѣдъ като разрешилъ този въпросъ, жена му каза: да сключимъ единъ земенъ заемъ! Тази змия, която се бѣше обвила около дървото, бѣше единъ посланикъ, изпратенъ да сключи договора за заема. Послѣ Господъ запита Адама: „Ти ли си този, който правѣше заеми? Вънъ скоро! Въ Божията държава не се позволява никакъвъ заемъ“. Заемътъ е нѣщо изкуствено. Въ Божието царство всички нѣща сж прѣдвидени. Въ Божията държава всички закони, всичко онова, което е необходимо за нашия умъ, за нашето сърце, за нашето тѣло, всичко е прѣдвидено въ Божия бюджетъ, до най-малкитѣ подробности. Сега, нѣкои казватъ: това тѣрни доказателства. Да, тѣрни доказателства. Това е една математическа вѣроятностъ която може да се докаже по дългия пътъ на опита, а може да се докаже и изведнѣжъ. Запримѣрь, по закона на разсъздението, може да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или лошъ, слѣдъ много години, а по закона на интуицията, може скоро да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или не. Дали ще може да вършите работа съ него, или не. Нѣкой ще каже: какъ е възможно това? Ще убе-

сна идеята си, за да стане достъпна за вашия умъ. Прѣдставете си, че азъ трѣбва да посѣтя слънцето. Какъ? Допуснете тази вѣроятностъ, че жителитѣ на слънцето ме канятъ да имъ направя едно посѣщение. Има два начина за отиване на слънцето. Азъ трѣгвамъ за слънцето съ бързината на светлината и въ осемъ минути съмъ тамъ. Другъ единъ господинъ, мой приятель също е поканенъ да отиде на слънцето, но той трѣгва съ най-бързия тренъ, който пътува съ бързина 150 200 км. въ часъ. Какъ мислитѣ слѣдъ колко години този господинъ ще стигне на слънцето съ този бързъ тренъ? — Ще му вземе най-малко 200 години. Азъ ще стигна само слѣдъ осемъ минути, ще поразисквамъ малко съ жителитѣ на слънцето и скоро ще се върна на земята. Туй пътуване съ бързия експресъ е нашиятъ разсѣдъкъ. Нѣкой казва: ние разсѣждаваме. Да, ще стигнешъ до слънцето слѣдъ 200 години. Затуй хората казватъ, че опитността учила хората. Да, опитността на дългия пътъ. Това е до начина на движението. У нѣкои хора съзнанието се движи полека, а у други хора съзнанието се, движи бързо. Че, ако вие четете Сведенборга, единъ свършенъ човѣкъ, у когото религиознитѣ чувства сж силно развити, ще видитѣ, че той разправя за работи, за които вие бихте казали: дали всѣчко това е вѣрно, или не; дали този човѣкъ е съ ума си, или не. Не, това сж истински нѣща. Той разправя, какви сж ангелитѣ, какъ живѣятъ, какво мислятъ. Слѣдъ туй описва всички хора на земята, въ Англия, въ Франция, въ Африка и другагѣ, описва ги най-подробно, разправя, че ходи при тѣхъ, че се разговаря.

Какво ще кажете вие на всичко това? Сведенборгъ казва: „Ако вашитѣ чувства сж развити тѣй, както монтѣ, вие ще можете да провѣрите тия нѣща. За да ги провѣри човѣкъ, изисква се единъ организъмъ малко по-друго-яче устроенъ отъ сегашния. Единъ човѣкъ койго обича материалния свѣтъ, не може да влѣзе въ небето, защото неговата материя, неговото съзнание не може да се трансформира тѣй лесно. Вземете за примѣръ хора, които отъ 2000 години вѣрватъ въ Христа а щомъ дойде нѣкой при тѣхъ, тѣ го запитватъ: ти вѣрвашъ ли въ Христа, и какъ вѣрвашъ? Другиятъ казва: по този въпросъ азъ имамъ малко по-друго мнѣние. Току видяшъ, скарали се, спорятъ — не се разбрали. Гледашъ ги, въ обикновения животъ и двамата живѣятъ по единъ и сжщъ начинъ. Тѣ се различаватъ само въ възгледитѣ си, иначе единиятъ дава пари съ 15⁰/₀ лихви, а другиятъ — съ 20⁰/₀. Христовото учение въ това нѣщо не се бърка. Христовото учение изключва лихвитѣ. Лихварството не е наука, лихварството не е една необходимостъ. Ще каже нѣкой; ами откъдѣ трѣбва да прѣживѣемъ? Тогава и земледѣлецътъ може да каже: ако азъ не ора и не сѣя нивитѣ си, какъ ще се прѣхраня? Ще гладувамъ. Ако пѣкъ ора и сѣя, стомахътъ ми ще бѣде пълень, хамбарътъ ми ще бѣде пълень. Питамъ: когато Господъ създаде свѣта, имаше ли въ бюджета си прѣдвидени банкери и лихвари? Не, банцитѣ и лихвитѣ, това сж случайни единици, врѣменни, палеативни срѣдства, както въ търговията, вземешъ пари срѣщу една полица, послѣ отъ тукъ вземешъ да я посрещнешъ, отъ тамъ вземешъ, отъ 4 — 5 мѣста вземешъ,

докато най-послѣ фалирашъ. Питамъ: това наука ли е? Ако отидете въ Америка, или кждѣто и да е изъ сѣврѣмения свѣтъ, ще видите, че свѣтътъ навсѣкждѣ е майсторъ въ уреждане на такива полици Казватъ за нѣкого: а, той е голѣмъ финансистъ. Вжтрѣ въ шесть мѣсеца той отъ тукъ ще вземе пари, отъ тамъ ще вземе, ще направи два, три пжти прѣврѣщания, оборотъ, но нѣй-послѣ казва: е, изчерпи се кредитътъ азъ ликвидирамъ. Това е човѣшката страна на въпроса. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ ми дължи 20,000 лв. Въ сжщностъ, този човѣкъ дължи ли ми? Какво съмъ далъ нѣкому? — 20,000 лв! Че това злато не е мое. Тогава ще мязаме на онзи бѣлгаринъ тамъ въ провадийско, който дава на единъ турчинъ осемъ кри-ни жито на заемъ и слѣдъ осемъ години турчинътъ му го изплаща заедно съ лихвитѣ. Обаче бѣлгаринътъ като си направилъ по своему смѣтката, намира, че турчинътъ има да му дава още 80 крини. Питамъ: какъ тѣй? Каква е тази фило-софия, която е залегнала тѣй дълбоко въ живота? Когато дойдемъ до онова вжтрѣшно разбиране, ще видимъ, че Богъ ни е изпратилъ въ свѣта бѣдни, защото Той изисква нѣщо отъ насъ. ²Никой нѣма право да залага своя животъ Никой нѣма право да изопачава своя умъ! Никой нѣма право да изопачава своето сърце! Защото, ако човѣкъ ги изопачи, той ще страда, ще отговаря за това нѣщо. Отъ какво произтичатъ страданията? Страданията въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ знакъ, че ние сме нарушили единъ законъ на разумни сжщества Туъ показва, че ние сме заобиколени съ разумни сжщества, и когато прѣстѣпимъ тѣхнитѣ закони, тѣ спиратъ своя бюджетъ по отношение

къмъ насъ, ние започваме да страдаме и болеститѣ идватъ. Забѣлѣжете, щомъ човѣкъ прави грѣхове, болеститѣ идватъ. Прѣстане ли да прави грѣхове, рѣшили да води единъ абсолютно изправенъ животъ, болеститѣ прѣставатъ да го посѣщаватъ. Грѣхътъ е най-ужасната болестъ, която може да зарази човѣка. Запримѣръ, азъ мога да мина покрай васъ и да ви кажа, че ви обичамъ! мога да ви заколя и опеча една хубава кокошка; мога да ви наточа отъ най-хубавото старо вино, но туй винце, тая кокошка не сж мои нѣща. Туй винце най-първо бѣше сладко, и човѣкътъ послѣ го направи кисело. Сегашното вино, това сж човѣшки сокове. Ще те черпи човѣкъ отъ своитѣ сокове, че ще прокопсашъ. Бихъ желалъ да срещна единъ човѣкъ, който като е пилъ вино, да е прокопсалъ. Защо? Защото това сж човѣшки сокове. Ще пиешъ това кисело ферментирало вино, че ще прокопсашъ! Е, какво да правя тогава? — Ще ядешъ гроздето тѣй, както е създадено, то е сладко въ този естественъ видъ. Слѣдователно, ние можемъ да направимъ нашия животъ горчивъ и киселъ, каквото е самото вино.

Ние, съврѣменнитѣ хора, не мислимъ сериозно върху живота. Имашъ да взимашъ отъ нѣкого и постоянно мислишъ за това. Така животътъ ти вкисва. Вкисва животътъ и на другия. Кажи: заради Бога, заради Любовта тегля чърта отгорѣ и задрасквамъ този дългъ. Това да сторишъ не за да покажешъ, че си шедъръ, но да постъпишъ съобразно Божия законъ — заради Бога, заради Любовта. Тогава и Богъ нѣма да те остави сиромахъ. Забѣлѣжете, въ цѣлата откултна литера-

тура въ цѣлата религия. нѣма примѣръ, дѣто човѣкъ да е живѣлъ съобразно Божиитѣ закони и да е умрѣлъ сиромахъ. Такъвъ човѣкъ всѣкога билъ богатъ. Нѣкой ще каже: ще умра гладенъ. Не, ако живѣешъ споредъ Божиитѣ закони, ако вършишъ волята Божия, ти ще имашъ изобилно отъ всичко.

Сега ви моля да не си правите бързи заключения, да не мислите, че това може да стане лесно. За да можемъ да приложимъ Божиитѣ закони, изисква се една абсолютна вътрѣшна чистота. Ние, съврѣменнитѣ хора, които сме нечисти, не трѣбва да сѣдимъ, да казваме, че един-кой си не живѣе чистъ животъ. Не за да можемъ да сѣдимъ другитѣ хора, за да имъ помогнемъ, най-първо ние трѣбва да бѣдемъ абсолютно чисти и по умъ, и по сърце. Щомъ имаме тази чистота, тогава ще имаме знания, тогава ще бѣдемъ богати.

Въ природата има много ресурси за забогатяване. Ако българитѣ бѣха умни хора и бѣха рѣшили да живѣятъ по Бога, не тъй както сега живѣятъ, но истински, както трѣбва, тѣ въ една година отгорѣ щѣха да платятъ дълговетѣ си и никакви репарации нѣмаше да има. Сега ще кажете: кажи ни какъ да си изплатимъ дълговетѣ, че тогава да живѣемъ за Бога. Не, тѣзи нѣща сѣ опитвани, опитвани. Богъ е опиталъ всички народи, всички религиозни хора и се убѣдилъ, че тѣ сѣ пословични съ своитѣ лъжи и неиздържани обѣщания. Книгата въ небето е пълна само съ лъжи и съ неизпълнени обѣщания. Едва тукъ-тамъ ще срещнете единици, които, като сѣ обѣщали нѣщо сѣ го изпълнили. Нѣкой живѣлъ добър жи-

вотъ 5—6 години, но послѣ казва: е, ще си поживѣя малко. Нѣкой пъкъ живѣлъ прѣзъ цѣлия си животъ разгулно, свободно, но послѣ, 2—3 години къмъ края на живота си започва да живѣе добъръ, чистъ животъ. Не, приятелю, откакъ си се родилъ, докато умрешъ, ще живѣешъ единъ чистъ и святъ животъ. Ама може ли? — Може! То не е въ врѣме и пространство. И Христосъ казва: „Това плътъ и кръвъ не сж го открили, Отецъ ми въ тебе го открилъ. И ти слѣдъ врѣме ще разберешъ тази велика Истина. И казва му още: азъ ще ти дамъ ключоветѣ“. Вие ще кажете: на Петра дали ключоветѣ. Не, само онзи има ключоветѣ на рая, който има Любовъта. На всѣки одного отъ васъ Господъ може да даде ключоветѣ отъ рая, стига да имате Любовь, стига напълно да сте отдали въ служене на Бога своя умъ, своето сърце и своята воля. Всѣки такъвъ човѣкъ ще има ключоветѣ на земята и на небето. Ще кажете: а, уреди се вече въпросътъ. Какво ще уреждате? Какво, мислите, означаватъ ключоветѣ? Апостолъ Петъръ отъ 2000 години изучава все този законъ. Господъ му далъ да държи ключоветѣ, но той си взелъ такава беля на главата съ тѣхъ. Той едва сега започва да разбира този законъ, защо Господъ му даде да държи ключоветѣ. Понеже небето желае да помогне на хората, даде на ап. Петра ключоветѣ, та постоянно да слиза, да упътва хората къмъ Любовъта. Той наистина отваря вратата, но не за онѣзи, които влизатъ въ рая, а за тѣзи, които слизатъ отъ небето за земята. Ти като отивашъ отъ земята за небето, можешъ да хлопашъ и 10 пѣти на вратата на ап. Петра, но нѣма да

го видишъ, той нѣма да ти отвори, но ако сли-
зашъ отъ небето, той ще бѣде първиятъ, който
ще ти отвори. Онзи пѣкъ, който отваря вратата
на ада е Христосъ. Той отваря на онѣзи, които
влизатъ въ ада и излизатъ отъ ада. Апостолъ Пе-
таръ отваря на праведнитѣ, а Христосъ — на грѣш-
нитѣ. Нѣкои казватъ: да запалимъ една свѣщица
на апостолъ Петра. И 100' свѣщи да запалите,
нищо нѣма да ви ползува. Не, ще запалите тази
свѣщъ въ вашето сърце и ще пожертвувате жи-
вота си за васъ, и за вашитѣ ближни. За кои
ближни? — За онѣзи, които Богъ обича, на кои-
то Богъ иска да послужи. Ще кажете: ами защо
Господъ не ни каже, какво иска отъ насъ. Богъ
изисква отъ насъ служители. Вие заставите хора-
та да ви служатъ съ стражари, съ камшикъ, а
Богъ изисква отъ насъ служители съ любовъ, съ
онази вжтрѣшна прѣданостъ, безъ никакъвъ роцотъ.
Отъ такива работници се нуждае Той! Не че Богъ
самъ не може да оправи свѣта, но Той опитва на-
шатѣ умове, ние какво можемъ да направимъ. Той
самъ може да оправи свѣта, но иска и ние да взе-
мемъ участие въ дѣлото Му, зада получимъ дѣлъ.
И въ посланието апостолъ Павелъ казва, че ние
сме съработници съ Бога. И въ това е величието
на Бога, че той ни допуска да вземемъ дѣлъ въ
туй велико дѣло. А какво по-велико дѣло отъ то-
ва, да опитае Божията Любовъ? Азъ знаа, че
много отъ васъ иматъ опитности отъ любовта, но
питама ви, задържали ли сте я за дълго време?
Азъ виждама, че нѣкои могатъ да задържатъ лю-
бовта за 1 — 2 минути, или за 1 — 2 секун-
ди, или най-много $1\frac{1}{2}$ часъ и слѣдъ това и лю-

бовъта изчезва. Вие знаете ли на какво мязате? — На онѣзи дами, които се прѣскаатъ съ тия хубавите, миризливи парфюми. Срещнешъ нѣкоя дама, хубаво облѣчена, нагиздена, поусмивва се и отда-лечъ мирише на парфюмъ. Дойде възлюблениятъ при нея, казва: колко хубаво мирише! Не мирише тя, теменужката мирише. Казвате: колко хубаво мирише — на розичка! Не мирише тя, розата мирише. Не се лъжемъ ние отъ тѣзи възгледи! Ако тази теменужка, ако тази роза е могла да изкара единъ толкова хубавъ ароматъ, че ние искаме да го обесеемъ за себе си, защо, по сжщия законъ, ние да не можемъ да култивираме единъ такъвъ живъ ароматъ за нашата душа? Защо ние да не можемъ да култивираме тази роза въ нашето сърце и да имаме този ароматъ? Можемъ да обработваме тази роза вътрѣ въ насъ и да използваме нейния ароматъ. Азъ не съмъ противъ ароматитѣ, но има мъртви аромати, има и живи аромати, които произтичатъ отъ самия животъ.

Ап. Петъръ казва: „Ти си Сиятъ на Бога Живаго“.

Тогава, Христосъ като влѣзе въ насъ, ние трѣбва да вземемъ Неговия образъ. Ап. Павелъ казва на едно мѣсто: „На мъжи съмъ, докато се прѣобрази Христосъ въ мене“.

Сега, човѣкъ може да напусне обществото, може да раздаде имането си, може да направи хиляди добрини, но съ туй нѣма да разрѣши въпроситѣ. Ако обаче той възприеме въ себе си Божествената Любовь, ако възприеме Божиата Мъдростъ и ако най-послѣ, въ дълбочината на душата си възприеме Божиата Истина, той сжществено

е разрѣшилъ въпроситѣ, подготвилъ се е за тия дълбоки истини. Азъ мога да ви разправамъ за тия работи, те не сж отвлечени, даже много близки сж за васъ, но като ме слушате, ще си кажете: умътъ на този човѣкъ не е на местото си. Ами че и азъ като ви гледамъ, виждамъ, че и вашиятъ умъ не е на мѣстото си. Ами че азъ виждамъ нѣкой отъ васъ слѣдъ двѣ години ще бжде въ затворъ; другъ нѣкой слѣдъ една година на рѣцѣ ще го носятъ, свещеници ще го опѣватъ, надгробна рѣчь ще му държатъ! виждамъ, че трети нѣкой ще изгуби цѣлото си имущество. Защо? — Вие мислите, че сте осигорени, че имате обществено положение. Не, вие се лъжете. Обществено положение има само онзи, който люби Бога; обществено положение има само онзи, на страната на когото сж ангелитѣ, светитѣ. Онѣзи, които нѣматъ гребенъ, които съ треска се чешатъ, както казва едно силно българско изречение, тѣ нѣматъ никакво обществено положение.

Та, запитватъ сега: по кой начинъ трѣбва да оправимъ живота си? Христосъ, този великъ Божественъ Духъ, и днесъ хлопа на сърцата на хората и казва: не наживѣхте ли се на вашиятъ глупости? Е, нѣкой седналъ тамъ, пише цѣли томове, цѣли теории върху нѣкои въпроси; другъ нѣкой пише за бубулечкитѣ; трети пъкъ изслѣдва газоветѣ, пише нѣщо върху тѣхъ. Христосъ хлопа на сърцето на историка и пита: ти свърши ли своята история? Хлопа на сърцето на тоя, който се занимава съ бубулечкитѣ? И пита: ти свършили въпроса съ бубулечкитѣ? А ти тамъ, свърши ли въпроса съ газоветѣ? Нѣкои пъкъ иматъ още много-много хиляди, милиони левове и тѣхъ пита: вие свър-

шихте ли съ паритѣ? А тѣ все пишатъ, пишатъ, бързо смѣтатъ. Нѣкои отъ васъ казватъ: Господи, всичко е добро въ този свѣтъ, но ние сме много бѣдни. И всички днесъ все парици искатъ отъ Христа. Въ църквата като отидешъ, пари искатъ; къдѣто и да отидешъ пари и все пари ти искатъ, и ние вече сме се убѣдили, че не можемъ безъ пари. Дѣйствително, тъй както сме направили живота си, тъй е, но трѣбва да внесемъ въ него единъ новъ елементъ — да внесемъ Божествената Любовь въ сърцата си, да направимъ паритѣ слуги на Любовта, да видимъ, какъ въ ще бѣде резултатътъ. До това врѣме, паритѣ нека седятъ на мѣстото си.

Днесъ, като отидешъ при нѣкой търговецъ и извадишъ кесията си, той кава: азъ имамъ довѣрие въ тебе, честенъ човѣкъ си. Имашъ ли къща, честенъ човѣкъ си; имашъ ли ниви, честенъ човѣкъ си. Казвамъ: довѣрие иматъ на кесията ти, на къщата ти, на нивитѣ ти, но не и на тебе, а щомъ изгубишъ нивитѣ си, къщитѣ си, никой нѣма довѣрие въ тебе. Тогава нѣкой дойде, казва: азъ вѣрвамъ, че ти си добъръ християнинъ. Защо си добъръ? Защото си богатъ.

Сега Христосъ задава въпроса: какво мислятъ хората за мене, кой съмъ? Защо ме обичате, затова, че ви давамъ всичкитѣ си блага, или малко по-друго-яче? Питамъ ви и азъ: защо обичате Господа? Защо Му се молите всѣки день? — За парички — нищо повече! Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкой, който се моли безкористно. Нѣкоя мома е горда, но възлюбениятъ ѝ я разлюби. Тръгва тя тогава по църкви, моли се пали свѣщи. Защо?

— За да я залюбѣ отцово, Нѣкой изгубилъ нѣщо. — моли се, плаче. Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкоя душа, която да се моли безкористно, вѣнъ отъ всички материялни несподи, вѣнъ отъ всички тревоги, та и като я сполетятъ всички нещастия да има благородство въ себе си, да лѣха отъ тази душа аромата на розата, на теменужката и да каже: Господи, благодаря Ти! Това значи да познаваме Христа. Вие казвате: ти искашъ да ни научишъ да станемъ сиромаси. Нѣма защо да ставате сиромаси, вие и безъ това сте сиромаси, вие сте роби въ Египетъ, камшикъ има опрѣдѣленъ за васъ. Жена ти възстава, дѣцата ти възставатъ. Защо? — Да работишъ. Ако не работишъ, камшикъ има. Казвашъ: азъ съмъ трудолюбивъ човѣкъ, Трудолюбивъ си, защото иначе камшикъ ще има. Другъ законъ има въ свѣта, споредъ който ще работишъ за жена си, за дѣцата си, за държавата, за всички, но отъ любовь! Любовьта да стане като единъ мощенъ принципъ, като единъ двигателъ въ живота ви, та всички тѣя сили, които създаватъ злото въ свѣта, да се прѣвърнатъ чрѣзъ любовьта въ добро.

И тъй, Христосъ запитва Петра: „Ти какво мислишъ за мене?“ Петъръ Му казва: „Ти си Синъ на Бога Живаго“.

Азъ бихъ желалъ да се развие у васъ съзнанието, да дойдете до туй ново схващане, да вземете туй ново направление въ живота си, та всѣка тѣга, всѣко страдание да се разтопи, за да могатъ новитѣ условия да влѣзатъ въ вашия животъ.

И въ съврѣменната наука има единъ омагьосанъ кръгъ. Ние изучаваме много нѣща, но въ

това, изучаване нѣма такова единство, чрѣзъ което да дойдемъ до едно коренно разрѣшение на въпроситѣ, чрѣзъ което умътъ ни да се просвѣтли за възприемане на Божественото учение. Сега има споръ между религия и наука. Никакъвъ споръ не трѣбва да има. Ние произвеждаме спора. Ако религията се прѣвърне на Любовь, тя е на мѣстото си; ако науката се прѣвърне на Мъдростъ, тя е на мѣстото си. Религията азъ наричамъ забавачница за хората, а науката — учителка за възрастнитѣ дѣца. Ако дойдемъ до църквата, тя е забавачница за хората, а държавата — учителка. Това сж общи положения, общи принципи, които като схванемъ, ще видимъ, че не може да се явява никакъвъ споръ. Сегашниятъ ни животъ трѣбва да се прѣобрази. Какъ? — Като промѣнимъ възгледитѣ си за живота, а това ще стане, като вложимъ въ него принципитѣ на Любовта, Мъдростта и Истината. Щомъ дойдите въ свръзка съ Бога, Той ще ви даде сили да сторитѣ това.

Сега, азъ желая да се запознаете съ Христа. Вие познавате Христа, но само външно, вътрѣшно още не сте Го познали. Да викате нѣкого у дома си на гости, това не значи, че го познавате; да живѣете 10-15-20 години заедно съ него, и това още не значи, че го познавате, но когато два живота се слѣятъ въ единъ, да стане сливане, то значи познаване. Това нѣщо въ будическото поле се казва сливане. Тогава всички противорѣчия въ свѣта изчезватъ. Човѣкъ вече не вижда злото и започва да работи тъй, както Богъ работи. Трѣбва сливане въ Бога на два живота, на четири живота, на осемъ живота, на

шестнадесетъ живота и т. н., до като животътъ на цѣлото човѣчество се слѣе въ едно. Тогава ще се образува тази хармония, която сегашнитѣ народи очакватъ.

И тъй, за всички е нужно сливане и познаване на Христа вътрѣшно като Любовь, познаване на Христа вътрѣшно като Мъдрость и познаване на Христа вътрѣшно като Истина. Това е дълбокиятъ смисълъ, който трѣбва да залегне въ всѣки умъ, въ всѣко сърце, въ всѣка душа и въ всѣки духъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 7 декември,
1924 г., въ гр. Софїя.

Да Го посрещнатъ.

9.

Да Го посрещнатъ.

„На утрѣшния день народъ много, който бѣше дошълъ на празника, като чуха, че иде Исусъ въ Ерусалимъ, взеха вейки финикови, та излѣзоха да Го посрещнатъ“.

„Излѣзоха да Го посрѣщнатъ“ — това сж най-важнитѣ думи въ стиха. Онова, което има да кажемъ, то не се съдържа въ стиха.

Този стихъ е единъ отъ обикновенитѣ стихове. Вижда се, че онзи народъ, който излѣзе да посрещне Исуса, имаше сжщитѣ стремежи, каквито и вие имате. Значи, въ този народъ имаше всички възможности да разбиратъ Истината, да разбиратъ Любовта и да я възприематъ, както и сегашнитѣ хора. Смыслътъ на този стихъ, обаче, е въ това, защо този народъ излѣзе? — Да Го посрещне. Ние не се занимаваме толкова съ миналитѣ работи, тѣ сж за насъ само една опитностъ, насъ ни интересува настоящето.

Всѣки човѣкъ въ себе си има една свѣтла идея, която по нѣкой пжтъ излиза да посрещне. Ние наричаме идеалъ онова великото нѣщо въ насъ, за което имаме единъ свещенъ трепетъ, което очакваме съ години, за да го посрещнемъ. Но у насъ все-таки има извѣстни недоволници, извѣстни фариесеи, учени хора, които казватъ: я си гледайте

хала, какво си губите времето, вие се осигурете, туй е за младитѣ. Тѣй е, човѣкъ е раздѣленъ въ себе си. Когато у човѣка започне да се развива духовния животъ, въ него се явява една вътрѣшна борба. Нѣкои казватъ: безъ борба не може ли? — Не може. Азъ не говоря за онази обществена борба, азъ не говоря за онази борба между пехливани, колто по модерному, на културенъ езикъ наричатъ инцидентъ — станалъ нѣкъдѣ нѣкакъвъ инцидентъ — на български пѣкъ казватъ, „случайность нѣкаква“. Е, хубаво, нѣмамъ нищо противъ този инцидентъ, или противъ това, че станало нѣщо, случило се нѣщо.

И тѣй, всѣки човѣкъ има една свещена идея. Ние нѣкой пѣтъ се запитваме: защо този народъ не прие Исуса? Съврѣменнитѣ историци не сж разрѣшили въпроса. Ако кажемъ, че евреитѣ бѣха некултуренъ народъ, не е вѣрно. Това бѣха хора съ култура, които цѣли 400 години се учиха въ Египетъ. Тѣ имаха една възвишена култура. Тѣ имаха много учени равини, много учени хора, капцитети, както ги казватъ сега. Тѣ имаха такива учени, че каквото кажеха, свѣтътъ се потресваше. Историцитѣ иматъ всичкото добро желание да обяснятъ причинитѣ, защо евреитѣ не приеха Христа, но нѣщата не могатъ да се обяснятъ тѣй лесно. Защо? Като се дойде до религиознитѣ, до набожнитѣ хора, като се дойде до духовния свѣтъ, работата се слага малко по-друго-яче. Религиознитѣ хора казватъ, че Господъ управлява навсѣкъдѣ въ свѣта, че Той е всесиленъ, че Той може да направи това-онова, че животътъ и всичко друго става все по Неговата воля. Той казва: ти ще во-

ювашъ. Съгласенъ съмъ. И щомъ се свърши сражението, ти се върнешъ дома си. Обаче Богъ праща единъ човѣкъ на земята да каже Неговата Истина, но въ дадения случай този сжщиятъ Господъ не иска да му помогне, шото хората да възприематъ, да разбератъ тази Истина. И тогава, този горкиятъ човѣкъ се чуди, защо не го приели. Исаия казва така: „Господи, кой повѣрва въ нашето проповѣждане“? Послѣ, за да се избѣгне друго едно противорѣчие, Исаия сжщо казва: „Ослѣпилъ си очитѣ имъ, затворилъ си ушитѣ имъ за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ“. Е, хубаво, ако Господъ е ослѣпилъ очитѣ имъ и затворилъ ушитѣ имъ, за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ, какво е виновенъ за това народа? Исаия не е виновенъ, вината е въ прѣводчицитѣ, въ тия, които прѣвеждатъ.

Сега, азъ не искамъ да произнеса една обвинителна рѣчь, но говоря тѣй инцидентно, или прѣведено на български езикъ, на културенъ езикъ, мимоходомъ говоря. Та казвамъ: всѣки човѣкъ, колкото и да е малъкъ, все има по една свещена идея въ себе си, но и въ него се намиратъ тѣзи отрицателни сили. Всички онѣзи разсипани хора, които се отчайватъ отъ живота си, тѣхната идея е разпъната, изгубена, и тѣ си оставатъ немилни недраги. И дѣйствително, всѣки човѣкъ, който остава безъ идея, въ каквото и да е отношение, той все неможе да сполучи въ живота си. Човѣкъ и като търговецъ трѣбва да има идея; и като писателъ трѣбва да има идея; и като музикантъ трѣбва да има идея; и като художникъ трѣбва да има идея. Въ каквото направление и да е той, все

трѣбва да има една идея, която да му дава по-тикъ. Пъкъ най-послѣ, и кръчмаръ да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и касапинъ да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и воененъ да е, трѣбва да има една идея, която да го подтиква. Работитѣ у насъ седятъ по единъ начинъ, а у други — по другъ начинъ. Казвамъ: коя е основната причина, която ни прѣчи да възприемемъ великата Истина въ свѣта? Възраженията сж тѣзи, че ако ние възприемемъ великата Истина тѣй, както не сме подготвени, ще имаме голѣми страдания. Това не е вѣрно. Азъ нѣма да оспорвамъ това, но ако прослѣдите Толстой, който прави своитѣ разсжждения върху тѣзи думи, ще се увѣрите, че това не е така. Ако казвате, че само религиознитѣ, набожнитѣ хора страдатъ, не сте прави. Онѣзи хора, които не сж религиозни, които не сж набожни, страдатъ повече. Слѣдователно, когато нѣкой се оправдава, че не може да възприеме тази идея, защото ще страда, казвамъ му: ти и безъ да я възприемешъ, ще страдашъ. Страданията въ свѣта ще дойдатъ като неканени гости. Нали въ съврѣменнитѣ държави има сждебни пристави? Е, така и на тебе най-първо сждебниятъ приставъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ да отидешъ доброволно да си платишъ дълга. Ще се мобилизирашъ съ банкноти, съ звонкови монети отъ тукъ-отъ тамъ, ще отидешъ при сждебния приставъ и ще кажешъ: азъ съмъ готовъ да изпълня твоята заповѣдъ. И тѣй, ти ще воювашъ. Противъ кого? — Противъ дълговетѣ си. Ще има стрѣлба, това-онова и горѣ въ 15—20 минути ще се върнешъ съ единъ листъ, че почтено си свър-

шилъ сражението, или казано на простъ езикъ — изплатилъ си дълговетѣ си. Въ случай, че доброволно не изплатишъ дълговетѣ си, не приемешъ червения листъ, не му се подчинишъ, тогава ще дойдатъ двама ангели — ще те биятъ и ще те заставятъ да си платишъ дълговетѣ. Искашъ, не искашъ ще ги платишъ. Страданието въ този свѣтъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ и ще каже: искамъ да те посѣтя, много се затжихъ за тебе. Ако ти не го приемешъ доброволно, то ще дойде но който и да е начинъ. Сега философствуватъ: Може ли да избѣгнемъ страданията — Можемъ да ги избѣгнемъ. Има една наука, споредъ която по единъ правиленъ начинъ ние можемъ да избѣгнемъ страданията. Кога? — Когато ликвидираме съ всички свои стари смѣтки когато ликвидираме съ всички свои стари вѣрвания, когато ликвидираме съ всички свои стари обичаи, изобщо съ всичко старо и започнемъ съ новото. Само тогава страданията въ свѣта ще прѣстанатъ. Сега, ако ме питате, защо дойдоха страданията ще ви кажа: когато човѣкъ излѣзе отъ Бога и помисли, че може да живѣе безъ Него, всичкитѣ страдания се наредиха слѣдъ него като войници въ бой и отъ тогава насамъ свѣтътъ все страда. Казвате: ами тогава какво трѣбва да направимъ? — Ще мислите, че може да живѣете само съ Бога и отъ този моментъ всички страдания ще прѣстанатъ, т. е. нѣма да прѣстанатъ, но ще започне живота на великата култура, която ще даде единъ великъ импулъсъ. Обаче, за да дойде тази велика култура, ние трѣбва да се обърнемъ къмъ онази посока, отдѣто иде Божествената свѣтлина. Вие ще кажете:

отгорѣ иде тази свѣтлина. Не, отъ главата вжтрѣ иде тази свѣтлина. Работи тази глава! За физическия свѣтъ свѣтлината иде отгорѣ, но за насъ хората свѣтлината не иде отгорѣ. Човѣшкиятъ мозъкъ, човѣшката глава е единъ акумулаторъ, отдѣто се прѣдава Божествената свѣтлина. За насъ, тази свѣтлина иде отъ мозъка, отъ сърцето, отъ душата, отъ духа. Това сж все фантастически думи, защото умътъ не се вижда, сърцето не се вижда; душата не се вижда и духътъ не се вижда. Всички тия думи, съ които си служимъ, сж невидими. За сега, има нѣколко думи въ които хората вѣрватъ. Въ ума вѣрватъ, въ сърцето вѣрватъ, и въ живота вѣрватъ. Въ туй сме заставени да вѣрваме, защото всѣки чувствува болка, всѣки мисли, всѣки живѣе. Тѣзи думи — умъ, сърце и животъ, сж придобили гражданство, но думитѣ душа и духъ не сж придобили гражданство. Дали има духъ, дали има душа, това е споръ. Писатели и поети казватъ, запримѣръ: духътъ на този народъ витае надъ него, духътъ на този поетъ витае около гроба си — макаръ да отричатъ, че има духъ. Човѣкъ, самъ по себе си, е единъ затворенъ гробъ, и Христосъ казва: „Вие сте гробища варосани“. Какво търси единъ духъ около гроба си, около мъртвитѣ и тамъ да витае? Значи, макаръ и въ поетическа форма употребени тия слова, показватъ, че човѣкъ, самъ по себе си, прѣдставя единъ затворенъ гробъ. Като е тѣй, има вѣрване, че единъ денъ хората ще излѣзатъ отъ гробоветѣ си. Това е символически езикъ, въ който, ако се впуснемъ, ще има много противорѣчия и отъ едната, и отъ другата страна. За насъ важниятъ въпросъ е да

се подигнемъ надъ сегашнитѣ условия, въ които живѣемъ, да се домогнемъ до Божествената Истина, която ни е необходима сега. Дали ти вървашъ, или не, ще живѣешъ по сѣщия начинъ. И който върва яде, и който не върва яде. Хората може да спорятъ, дали трѣбва да иматъ къща, или не. Казвамъ: всички все трѣбва да иматъ къщи, дѣто да живѣятъ. Може да споримъ върху въпроситѣ за икономическитѣ условия, но все-таки икономическитѣ условия указватъ извѣстно влияние. Ако нѣкой човѣкъ мисли, че икономическитѣ условия не указватъ влияние върху живота, той не разбира законитѣ. Най-първо човѣкъ е свободенъ, отпослѣ се ограничава. Докато ти не си направишъ единъ корабъ, свободенъ си, но въ моментътъ, въ който направишъ единъ корабъ и влѣзешъ съ него въ бурното море, ти вече се ограничавашъ съ своя собственъ корабъ, съ своето собствено произведение. Тогава ти нѣма да се ширишъ свободно въ морето, но най-малкото, поне ще се позатворишъ и нѣма вече да имашъ туй хубаво разположение. Тѣзи вълни ще те хвърлятъ съ твоя корабъ на една, на друга страна, нѣма да искатъ да знаятъ. дали си царъ, или си бѣденъ. Тѣ казватъ: ние имаме съвсѣмъ друго прѣдназначение. Съ всички, които влѣзатъ въ морето, постъпваме по единъ и сѣщъ начинъ.

Казва се въ стиха: „Излѣзе народътъ да посрещне Исуса“. Мислите ли, че ако днесъ Христосъ дойде между съврѣменнитѣ хора, тѣ биха Го посрещнали по-добрѣ? Не, работата днесъ е още по-лоша. Най-първо, какъ ще примири Исусъ интереситѣ на тия воюващи страни? Какъ ще имъ до-

каже, че учението, което носи, ще им донесе подобрене? Тѣ веднага ще му кажатъ: докажи! Пакъ ще се подигне въпросътъ: хлѣбъ, хлѣбъ! — Нищо повече. Жито трѣбва? Всѣки градъ трѣбва да се храни. Най-първо икономическиятъ въпросъ ще изпикне на сцената, но той не е съществениятъ. За да се създаде единъ параходъ, не зависи ли отъ степенъта на културата на човѣка и отъ неговото знание? Този параходъ напълно ще зависи отъ опова знание, което човѣкъ прилага въ построяването на кораба. Колкото този човѣкъ е по-далновиденъ, толкова и неговиятъ корабъ ще бѣде по-хубавъ. Колкото неговата интелигентностъ е по-слаба, толкова и корабътъ ще бѣде по-слабъ; и като влѣзе въ морето, всички икономически условия ще се сложатъ тъй, че всички провизии ще се развалятъ, и възможно е тогава човѣкъ, при всичкото изобилие на тѣзи припаси да не може да се ползува. Най-послѣ. азъ казвамъ: философията не е тамъ; дали единъ човѣкъ е богатъ, или не. Но, питамъ: този богатъ човѣкъ използвалъ ли е богатството си тъй, както трябва, или не? Три положения има, въ които богатиятъ човѣкъ трѣбва да използва богатството си. Първото положение: да го използва като индивидъ за себе си, това му се налага, Второто положение да го иждиви за обществото и третото положение да го иждиви за Бога. Добрѣ, ако този човѣкъ се намира въ първото положение, иска да иждиви богатството за себе си, той ще срещне извѣстни ограничения. Запримѣръ, ако неговиятъ стомахъ е разваленъ, той не ще може да яде. Искану се печена кокошка, искану се 4-5 килца 10-годишно вино „мълага“, донесено отъ Испания. Даватъ му всичко това, не може

да го използва. Като изяде печената кокошка и изпие винцето, почне да се тръшка по земята, да се вие на четири. Взе ме слѣдъ това малко рациново, прочисти се и послѣ казва: слава Богу, освободихъ се. Но, човѣкъ има крѣпкъ духъ. Той се поухитри слѣдъ това и казва: тази първата кокошчица имаше нѣщо. Жена ми не бѣше я опекала добрѣ, та стомахътъ ми не можа хубаво да я смѣли, но тази втората ще я задуши вече въ тенджерата. Турятъ кокошката въ тенджерата, задушаватъ я. Но и този нѣтъ стомахътъ се растроява. Е, сега пъкъ въ винцето е вината. Добрѣ ще взематъ вино отъ друго мѣсто. Пие отъ това ново вино, но започва пакъ: олееле!... Ту виното виновно, ту кокошката виновна. Мисли си той: защо тѣзи кокошки не седятъ въ стомаха спокойно, но се повръщатъ назадъ? Казвамъ: ти не можешъ и не трѣбва да използвашъ богатството само за себе си. Ако ти си единъ разуменъ човѣкъ, нѣма да използвашъ богатството си така, но ще кажешъ: азъ нѣма да ямъ кокошки, дайте ми малко жито, малко оризець, малко овесена чорба, малко тарахана. Защо? — Камшикъ има. И такъвъ човѣкъ, върху когото играе камшикътъ на природата, като дойде нѣкой поговъ приятелъ, казва: азъ съмъ много скроменъ въяденето си, почти вегетарианецъ съмъ станалъ. Разбира се, камшикъ има. И сега почти всички вегетарианци сж все болни хора. Ами че азъ до сега не съмъ видѣлъ единъ здравъ вегетарианецъ. Тѣ сж все болни хора, които искатъ да се лѣкуватъ съ вегетарианство. Това още не е идея. Азъ бихъ желалъ да видя единъ вегетарианецъ, който се е родилъ такъвъ. Всички маймуни сж вегетарианци

отъ рождение. Никой не имъ прѣподава, никой не ги кара да не ядатъ месо. Тѣ иматъ отлично разположение, здрави сж обаче щомъ дойдатъ между хората тѣ се научаватъ да ядатъ месо и започватъ да боледуватъ като насъ. Ако една маймуна се върне между другитѣ маймуни, ще имъ каже: не си струва човѣшката култура!

Сега, при отричане на богатството при думата „богатъ“ друго нѣщо се разбира. **Подъ богатство ние разбираме онази идея, която може да те отдалечи отъ Бога.** Ако ти се влюбишъ въ своето богатство, това може да те отдалечи отъ Бога. Злото е тамъ, дѣто има хора, които така се влюбватъ въ паритѣ си, че цѣли 4 — 5 часа се занимаватъ съ тѣхъ: изваждатъ ги броятъ ги, пипатъ ги. Но въ тия пари има едно зло — доказано е — тѣ поглъщатъ живота на човѣка. Всички статистически данни доказватъ, че богатитѣ хора сж нещастни. Защо? — Парите, които пипатъ, поглъщатъ тѣхнитѣ жизненни сокове. Слѣдователно, колкото по-малко пипа единъ богатъ човѣкъ паритѣ си, толкова по-добре за него, Кой отъ васъ не пипа банкноти? Всѣки пипа, весело му става, но скъпо му струва това пипане. Вземешъ, запримеръ 1000 лв., радвашъ се, но това не сж 1000 лв., ти се мамишъ съ тия книги. Колко струва днесъ курса на паритѣ? Значи, идеята седи въ това, че човѣкъ най-първо трѣбва да има любовъ къмъ Бога, къмъ Онзи, който му е далъ първоначалния животъ. Защото, по-големо благо въ свѣта отъ живота нѣма. Най-големото благо въ живота на човѣка е неговиятъ духъ. Духътъ е родилъ второто благо — живота.

Третото благо кое е? — То е кръвта, отъ която зависи неговото здраве. Следователно, духътъ, това е разумното у човѣка. Подъ животъ разбираме всичко туй, което човѣкъ съзнава: да се радва на всички блага, на всичко, което е опиталъ, на здравнето си, за да бжде чрѣзъ тѣлото си въ съприкосновение съ живата природа и да изпита благата, които Богъ му е далъ. Всѣки отъ насъ може да има блага. Никой не ни е забранилъ да имаме блага, нъ ние съ нашата неразумностъ си прѣпятствуваме единъ на другъ. Прѣпятствие има между богатитѣ хора, прѣпятствие има и между религиознитѣ хора. Азъ не се чудя, защо бѣднитѣ и богатитѣ хора спорятъ помежду си. Тѣ спорятъ, че еднитѣ иматъ земя, кѣщи, а другитѣ нѣматъ. За мене този въпросъ е разрѣшенъ, но вземете християнскитѣ народи, които подържатъ едно вѣрую, които иматъ единъ Учителъ, а като се срещнатъ православни, католици и евангелисти, всички спорятъ помежду си, всички иматъ особен схващания за Христа. Тѣ се запитватъ: ти вѣрвашъ ли че Христосъ е Синъ Божий? — Вѣрвамъ. Вѣрвашъ ли, че Христосъ е Богъ? — Вѣрвамъ. Е, тогава ти си отъ нашитѣ. Какво се разбира подъ думата Синъ Божий? Какво се разбира подъ думата Богъ? Думитѣ „Синъ Божий и Богъ“ не рѣшаватъ въпроситѣ.

И тъй, този народъ излѣзълъ да посрещне Исуса. Прѣдиполагамъ, че всички тия хора сж били разумни. За да посрещнемъ една своя идея, ние трѣбва да бждемъ разумни. За да можемъ да я реализираме, сжщо трѣбва да бждемъ разумни. Онзи великъ художникъ, който иска да реализира сво-

ята идея, онзи скулпторъ, който иска да реализира своята идея, онзи лѣкаръ, който иска да прояви своето изкуство, все трѣбва да бждатъ разумни хора. Вслѣдствие отдалечаването ни отъ Бога, като не живѣе Богъ повече въ насъ, въ насъ се заражда първия принципъ — нашата индивидуалностъ — ние искаме блага само за себе си. И всичкиятъ споръ на земята произтича все отъ стремежа да се задоволи този принципъ.

— Сега, ще ви приведа единъ малкъ примѣръ изъ културата на древния Египетъ. Куханъ-Баръ, тѣй се наричалъ единъ великъ жрецъ въ Египетъ, билъ посѣщаванъ отъ мнозина, които искали да се домогнатъ до онова знание, съ което древниятъ Египетъ разполагалъ. Този жрецъ билъ толкова добросъвѣстенъ, че прѣдупрѣждавалъ всички, на какви страдания може да се подложатъ. Той най-първо ги завеждалъ при единъ креватъ съ игли и ги запитвалъ: ще можете ли да изтърпите тия страдания, да ви подхвърлятъ на тия игли, докато ви изтече всичката кръвъ? Слѣдъ това ги завеждалъ прѣдъ едно огнище и имъ казвалъ: виждате ли тази пирустия, ще ви прѣобръщатъ, ще ви пекатъ отъ едната и отъ другата страна. Ако може да издържите на тия и на редъ други изпитания, ще ви приематъ да учите великитѣ тайни на школата.

Тази школа съществува въ цѣлия свѣтъ. Всички ние, съврѣмени хора, сме изложени на единъ великъ вжтрѣшенъ изпитъ. Богатството и сиромашията, всички болести, всички тия обществени перипетии, които ставатъ сега, указватъ върху индивидуида голѣмо влияние. За да може човѣкъ да из-

държи този великъ изпитъ, трѣбва да има една свещена идея. Безъ тази свещена идея ние не можемъ да се помогнемъ до самата Истина. Човѣкъ трѣбва всѣкога да има погледа си прикованъ къмъ каква и да е посока. Ако вие поставите и най-великиятъ художникъ прѣдъ една рамка безъ платно, а въ ржката си нѣма четка и бои, той не може да прояви своя талантъ. Той може да я замисля въ ума си, но не може да я реализира и всѣкога ще усѣща въ себе си една тжга. Ако великиятъ музикантъ нѣма прѣдъ себе си единъ инструментъ, чрѣзъ който може да прояви своя талантъ, той ще усѣти вътрѣшно една велика тжга. Ако учениятъ човѣкъ нѣма пособия, нѣма книги, за да работи, той ще усѣти една вътрѣшна тжга. Ако ученикътъ нѣма условия да се учи, ако синътъ нѣма баща и майка, които да го поддържатъ, тѣ ще усѣтятъ за всички тия лишения една вътрѣшна тжга, ще почувствуватъ, че тѣхнитѣ идеи не може да се реализиратъ. Защо? — Нѣматъ възможности. Но, туй, платно, този инструментъ, тия книги, тия срѣдства може да се доставятъ, по който и да е начинъ.

Въ свѣта, въ който живѣемъ, Богъ ни е далъ всичкитѣ възможности, но често ние сами си прѣпятствуваме. Ако азъ влѣза въ единъ домъ, трѣбва да внеса въ него миръ и спокойствие, трѣбва да се опретна да работя. Но, ако влѣза въ единъ домъ и започна да бия дѣцата, ще бжда ли добъръ гостъ? — Не. Значи, отъ насъ зависи да използваме разумно всички блага, всички възможности, които ни сж дадени.

И тъй, у всинца ни трѣбва да има добри обходи. Ние, съвременнитѣ хора, сме много лековѣрни, вѣрваме повече на външнитѣ проявления. Ние вѣрваме, че единъ човѣкъ страда много, ако плаче и вика. Не е тъй. Дълбокитѣ страдания на човѣшката душа не могатъ да се изразятъ съ викане. Дълбокитѣ рѣки шумъ не правятъ, малкитѣ рѣкички много шумъ правятъ. Въпросътъ сега е тамъ, дѣто всички казватъ, че свѣтътъ страда много. Кой нѣма страдания? — Всѣки има страдания. Ние сме пратени отъ небето да благуваме ли? — Не, да се учимъ. Въ първо врѣме, човѣкъ за да научи нѣщо, трѣбва да има извѣстни лишения. Лишенията сж единъ врѣмененъ методъ. Тия врѣмени лишения, тия врѣменни скѣрби ще създадатъ въ човѣка единъ характеръ, съ който ще го въведатъ въ царството Божие. Надъ него седи единъ великъ свѣтъ. Ученитъ хора не се спиратъ прѣдъ този свѣтъ. Ако питамъ всички учени хора, дали тия слѣнца сж населени, ще ми кажатъ, че сега не сж населени, а за въ бъдеще — не знаятъ. Не, тѣзи планети, тѣзи слѣнца сж населени съ сжщества отъ различна интелигентностъ. Не е въпросътъ, какви тѣла иматъ тѣ. Тѣ сж разумни сжщества и принадлежатъ къмъ една човѣшка раса. Тази човѣшка раса сжествува не само на земята, не само на слънчевата система, тя сжествува и въ Сириуса, тя се намира и въ по-далечни системи. Тази раса постоянно се развива. Слѣдъ като завърши човѣкъ своята работа на земята, какво ще прави? — Ще го пратятъ на друга нѣкоя планета, на небето още нѣма да отиде. Слѣдъ всѣко умирање, ще ходи отъ система въ система, докато се изра-

боти неговиятъ характеръ. Тогава той ще отиде въ другъ единъ свѣтъ, дѣто неговитѣ чувства, сѣтива за физическия свѣтъ ще се затворятъ и ще се отворятъ други чувства, други сѣтива. За сега, обаче, ние сме пратени на земята да изучаваме физическия свѣтъ.

Сега, Христосъ, като се явилъ между този народъ, какво искалъ да му каже? Ще кажете: Той е дошълъ да говори за икономическитѣ условия на живота. Не, Христосъ не е дошълъ да урежда икономическитѣ условия, защото този въпросъ е уреденъ. Господъ е пратилъ изобилно храна на земята. Ако ние кажемъ, че трѣбва да работимъ, за да живѣемъ, тогава всички тия микроскопически същества сѣятъ ли? — Не сѣятъ, за всички има храна. Питамъ: какво мислите ще бжде, ако ние, съврѣменнитѣ хора, се откажемъ да оремъ и сѣемъ? Ние мислимъ, че ще умремъ гладни. Нѣма да умремъ гладни, но животътъ ни ще се измѣни. Ние, съврѣменнитѣ хора, ядемъ повече, искаме повече сръдства, отколкото ни сж нужни. Вземете за примеръ, една бѣдна фамилия — мъжъ, жена и три дѣца, вземете и една богата фамилия — мъжъ, жена и три дѣца: на богата фамилия не сж достатъчни и 10,000 лв. мѣсечно, а бѣдната фамилия минава съ 1000 лв. Питамъ: какъ е възможно това, едниѣ да минаватъ съ толкова малко сръдства, а на другитѣ не стигатъ и 10,000 лв? Съ какво минаватъ птицитѣ, съ какво минаватъ млѣкопитающитѣ? Ама ще кажете, че тѣ сж некултурни същества. Е, въ какво седи нашата култура? Подъ „култура“ азъ разбирамъ **известно познаване на Бога**. Всѣка една кул-

тура се отличава съ известни схващания за Бога, съ известни принципи, които може да се приложатъ. Християнскитѣ народи се отличаватъ съ своята любовъ къмъ Бога, т. е. тѣ сж приложили Божествената Любовъ повече. За въ бъдеще тази Любовъ трѣбва да се приложи още повече. Християнскитѣ народи мислятъ, че сж достигнали до върха на тази Любовъ. Не, не сж достигнали до тамъ. Тѣ още нѣматъ условия за приложение на тази Любовъ. При това, за въ бъдеще трѣбва да се изучаватъ методи, какъ да се приложи тази Любовъ, какъ да се използватъ не само физическитѣ, но и духовнитѣ блага, които ни сж дадени.

И тъй, народътъ излѣзе да посрещне Христа. Но явиха се фарисеитѣ и казаха. видите ли Го, отиде свѣтътъ съ Него! Хубаво, ако тогавашниятъ свѣтъ бѣше приелъ Христовото учение въ Неговата пълнота мислите ли, че нашето положение щѣше да бѣде по-лошо? Питамъ: защо тогавашнитѣ учени хора не сж били готови да възприематъ Христовото учение? Защо ли? Ще дамъ слѣдната аналогия. Двѣ моми обичатъ единъ богатъ, ученъ, красивъ момъкъ и нито едната успѣва, нито другата. Едната казва: отстѣпи ти. Другата казва: отстѣпи ти. Всѣка иска да има момъка. Тия двѣ моми ще се намѣрятъ прѣдъ онази проблема, прѣдъ която се намѣрилъ Соломонъ, когато се явили прѣдъ него и двѣ майки съ едно дѣте Едната казва: това дѣте е мое. И другата казва: това дѣте е мое. И двѣтѣ не отстъпватъ, всѣка иска да вземе дѣтето за себе си. Тукъ се показва мъдростъта на Соломона Той, за да изпита, коя е истинската майка на дѣтето, казва:

„Раздѣлете това дѣте на двѣ половини и дайте на всѣка майка по една половина!“ Истинската майка я заболѣва сърцето при това рѣшение и казва: „Не, нека тя вземе дѣтето, но поне цѣло да остане“. Тия двѣ моме сж двѣтѣ майки. Питамъ: коя отъ тѣхъ е истинската? — Която отстъпи. Тази, която иска да се раздѣли дѣтето, е мащехата. Кой е истинскиятъ богатъ човѣкъ? — Който отстъпва богатството си. Мислите ли, че този човѣкъ, който отстъпва богатството си, е сиромасъ? Не, този, който отстъпва богатството си, е истинскиятъ богатъ човѣкъ, той има знания. Ако имамъ 100 милиона лева и бихъ ги далъ на българитѣ, всички ще пишатъ добръ за мене, ще кажатъ: нѣма такъвъ добъръ човѣкъ като този. Горкиятъ, даде си всичкото богатство, осиромаше! Азъ зная гдѣ се намира всичкото богатство на природата. Сегизъ-тогизъ мога да си разравямъ по малко. Човѣкъ, който служи на Бога, той е въ пълния смисълъ на думата богатъ. Такъвъ човѣкъ никога не може да бжде сиромасъ Хора, които сж сиромаси, не могатъ да служатъ на Бога. Ще бжде смѣшно, да живѣешъ при най-богатия господаръ, и да бждешъ сиромасъ! Да живѣешъ въ най-голѣмото изобилие, и да бждешъ гладенъ? Турцитѣ казватъ: и да го видишъ, не вѣрвай!

Всичко онова, което насъ ни отдалечава, то е, че ние не вѣрваме въ възможността да се свържемъ съ Бога и да работимъ разумно. Можемъ да се свържемъ съ Бога! Богъ обича разумни същества около себе си. Неразумнитѣ Господъ ги оставя въ абсолютно пълна свобода, да се учатъ отъ своя животъ. И сега, Господъ пакъ ни на-

блюдава, но ни оставя да се учимъ отъ страданията си. Раждаме се, умираме, идватъ страдания, епидемии, ставатъ катастрофи, плачемъ, молимъ се, Той все ни гледа и казва: „Тѣзи дѣца плачатъ, но не слушатъ“. Всичко това ще се продължава до тогава, докато въ насъ се зароди едно дълбоко желание да изпълнимъ волята Божия не по външни заповѣди, а по дълбоко вътрѣшно разбиране. Това е великото въ живота! Това значи да посрещнемъ Исуса, това значи да посрещнемъ Божествения Духъ и да Го възприемемъ вътрѣ въ себе си!

И тъй, Божествениятъ Духъ слиза! Нѣкои искатъ да Го видятъ съ крилѣ. Не, когато Божествениятъ Духъ ви дойде на гости, вие ще почувствувате единъ вътрѣшенъ миръ, една вътрѣшна умствена стабилностъ каквато никога не сте чувствували; при това ще се зародятъ въ васъ нови мисли, нови желания. Въ който день стъпни Божествениятъ Духъ въ къщата ви, сиромашията, всички несподоби ще си взематъ торбичкитѣ и една слѣдъ друга ще си отиватъ и ще ви казватъ: сбогомъ, сбогомъ! Този Духъ ги изпраща една слѣдъ друга и имъ казва: „Вие свършихте вече своята работа, сега азъ започвамъ моята“. Всички ще си отидатъ. а ти ще започнешъ да учишъ новото учение. Нѣкои казватъ: ние трѣбва да докажемъ, че сме добри и невинни хора. Ти не можешъ да докажешъ своята невинность Иосифъ може ли да докаже своята невинность, когато жената на господаря му го обвини? Не, тя дори взе дрехата му и каза на мъжа си: „Този младиятъ еврейинъ се шодигра съ мене“. Какво направиха съ него? —

Затвориха го въ тъмница и го държаха тамъ двѣ години, докато Богъ не го извади. Прѣкараха го прѣзъ училището. Така ще бждете поставени и вие. Какъ ще докажете, че сте невинни? Човѣкъ въ себе си трѣбва да знае, дали е виновенъ, или не. Азъ не зная ли прѣдъ себе си, дали съмъ правъ, или не? Слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да чака, докато се събуди Божественото въ него, докато Богъ не го посѣти. Богъ ще го посѣти, по който и да е начинъ. То е великото! Ние трѣбва да се примиримъ съ Бога. Нѣкои отъ васъ сж се примирили вече и на тѣхъ казвамъ: вие трѣбва да се учите на закона на служенето! Нѣкои казватъ: ние го знаемъ. Казвамъ; тогава, има друго училище. Ще учите закона на Любовта? — И това прилагаме. Ще учите закона на Вѣрата! — И това прилагаме. Ще се учите на великия Божи Духъ! Има велики нѣща, които отъ сега ще започнете да учите. Има много нѣща за прилагане. Опитали ли сте вие, какво нѣщо е законътъ на Любовта? Щомъ дойдете до положение да дѣйствувате съ закона на Любовта, да влѣзете въ Него, въ този смисълъ, както азъ употрѣбявамъ думата, невъзможно е нѣкой да ви направи пакостъ, защото въ дадения случай вие можете да ставате видимъ и невидимъ. Щомъ дойде нѣкой да ви направи пакостъ, вие веднага изчезвате. Ти си една хубава мома, нѣкой иска да те пригърне, да те цѣлуе. Щомъ помисли това, веднага закона на Любовта дѣйствува, и тя изчезва. Никой не може да те опетни, никой не може да ти направи бѣда. Исканѣкой да те обере — не може. Стига да влѣземъ въ

закона на Любовта, ние влизаме вече въ единъ магически лабиринтъ. Нѣкой казва: азъ любя. Питамъ: ти можешъ ли да ставашъ видимъ и невидимъ? Че какъ може това? — Е, ти не си позналъ още Любовта. Тази любовъ, която сега имаме, е чисто човѣшка. Че кой отъ васъ не се гнѣви за нищо и никакво? Нѣкой день имашъ богато разположение на душата си, което струва милиарди, създава ти такава радостъ и веселие, но нѣкой има да ти дава 1000 лв. и не иска да ти ги плати — ти веднага кипвашъ. Казвашъ: развали ми разположението! Защо пожертвува щастието си за 1000 лв.? Нѣкой жертвува туй свое щастие, туй вътрѣшно богатство за едно ядене, за единъ кривъ погледъ отъ нѣкого, или че нѣкой казалъ нѣщо по нашъ адресъ. Ако ти разбирашъ закона, благодари на Бога. че еди кой си те погледналъ на криво. Нѣкой ти казалъ нѣщо лошо, благодари на Бога.

Единъ день пътувамъ съ трамвая и единъ господинъ ми казва: Господинъ Джновъ, познавате ли ме? — Не ви познавамъ, по човѣшки му говоря. Много злѣ пишатъ вѣстниците за васъ. Защо не ги дадете подъ сядъ? Нищо азъ се радвамъ. Защо? Радвамъ се, че за да пишатъ вѣстниците злѣ противъ мене, говори, че не съмъ ги подкупилъ. Ако пишѣха добрѣ, щѣха да ме обвинятъ, че съмъ ги подкупилъ. Благодаря на вѣстниците, че сж честни и почтени, че пишатъ безъ пари. Тѣй че щомъ хората говорятъ за тебе лошо ще знаешъ, че тѣзи хора сж искрени, не сж подкупени, пишатъ отъ сърце. Ако нѣкой изявява любовта си къмъ тебе, ще кажатъ: обичатъ го

заради паритѣ му. Ако дадешъ нѣкому пари, или друго нѣщо, ще кажатъ: той пише, или говори хубаво за него заради паритѣ му. Пъкъ ако нѣкой те мрази, тукъ поне си сигуренъ, че този човѣкъ е искренъ, съ нищо не си го подкупилъ. Така Господъ прави, По нѣкой път Той ни изпрати сиромашията, да види, до колко Го обичаме. Когато сме облѣчени хубаво, когато ни дава пари, казваме: колко е благъ Господъ! Като Него нѣма другъ. После, като дойде сиромашията, казваме: вижъ, този Господъ не е толкова справедливъ, види се, че и въ Него има пристрастие. Азъ почнахъ малко да се колебая. Взехъ да чета нѣкаква философия, и тамъ се казва, че въ свѣта нѣма оправия. Зарѣжи му края! Мисля си: какво да се прави тогава? — Почни да бъркашъ въ каситѣ! Тѣй се явяватъ онѣзи символи, онѣзи примѣри изъ живота. Отива единъ търговецъ на стока при началника на гарата въ единъ български градъ и му казва: господинъ началникъ, отпусни ми нѣжолко вагона да си прѣнеса стоката! — Не може. Аманъ, господинъ началникъ, жена имамъ, дѣца имамъ, послужи ми! — И му показва 10-тѣ си прѣста. Какво значатъ тия 10 прѣста нагорѣдигнати? — Ще ти дамъ 10,000 лв, послужи ми. А, казва началникътъ, моля, моля, зимно врѣме е, този човѣкъ има жена, дѣца, услужете му. Веднага дава разпореждания, отпускатъ му вагони. Питамъ сега: при такава една култура, при такова едно разбиране, когато насъ тѣй лесно могатъ да ни подкупятъ, какво благо можемъ да очакваме? Вижъ, азъ похвалявамъ този началникъ въ едно отношение. Ако този началникъ само за 10,000 лв. вед-

нага отпуща вагонитѣ, защо ти, комуто Господъ е далъ едно богатство отъ милиарди, не вършишъ волята Вожия? Защо спиращъ тия вагони? Тебе Господъ ти е платилъ хиляди пѣти повече, защо не вършишъ Неговата воля? Седишъ и мислишъ, дали има Господъ, или нѣма. Казвашъ: като отида на онзи свѣтъ, ще провѣря, дали има Господъ, или не. Ами че и тамъ има хора, които се съмнѣватъ, дали има Господъ, или не; и тамъ има безвѣрници. Човѣшкото безвѣрие е плодъ на човѣшкото разбиране. **Щомъ нѣма любовъ, разбирането е криво; щомъ има любовъ, разбирането е право.** Слѣдователно ние мислимъ, че всички нещастия произтичатъ отъ факта, че Богъ иска да наложи волята си върху насъ, да ни направи роби. Даже ние учимъ, че ако вѣрваме въ Бога, нѣма да имаме забавления, музика, ще седимъ като мумии. Не е така. Вие трѣбва да бждете единъ крилатъ ангелъ, да видите Божието лице, да познаете какво нѣщо е Божията Любовъ, да видите, какво нѣщо е Божествениятъ свѣтъ! Той е такава интензивностъ, за каквата нѣмате понятие дори. И, слѣдъ като Господъ подпише на този ангелъ единъ свободенъ билетъ, съ който да може да посѣти всички слънчеви системи, да види тамъ какви богатства има, какви култури, какви театри, концерти, каква музика, каква поезия, тогава ще се разбере, че Божиитѣ пѣтища, Божиитѣ планове не сж такива, каквито ние ги мислимъ, каквито сж на нашата слънчева система. Нашата слънчева система е на опашката. Ние сме въ прѣградието на този великъ Божественъ градъ още не сме вхтрѣ. Вие ще ми кажете: какъ ще

докажешъ това? Азъ не мога да го доказвамъ, мога само да ви го дамъ като една вѣроятностъ, може да ви дамъ едни формули, съ които да работите. Ама трѣбва да ни го докажешъ! Какъ мога да ви докажа това нѣщо? То е тѣй далечно!

Ученитѣ хора доказватъ, че нашата слѣпчева система е въ прѣдградieto на млѣчния пѣтъ. Ученитѣ окулисти нѣкъ доказватъ, че нашата култура е една отъ идеалнитѣ култури, но съ тази идеална култура ние създаваме само съмнѣния. Нашата наука е наука на съмнѣнията, на относителнитѣ истини и тогава казваме: материалното е реално само за материята, и духътъ е реаленъ само за духа. Духътъ не признава материята, и материята не признава духа. Има нѣща, които трѣбва да се свържатъ. Материялниятъ животъ и духовниятъ животъ сж два живота, между които трѣбва съединителна нишка. Всички онѣзи хора, които иматъ тази съединителна нишка, закона на съответствието, ще разбератъ, каква е тази връзка между материята и духа. Слѣдователно, сега имаме единъ относителенъ, промѣнливъ животъ, който се диференцира. Този животъ за въ бъдаще, слѣдъ милиони години ще стане същественъ. Сега той е въ началото си.

Ще ви дамъ една математическа задача: Вие можете ли да умножавате единицата? Не, колкото и да умножавате единицата, тя не се умножава. Можете ли да я събирате? — Не можете. Не можете и да я изваждате. Нѣкой ще каже: какъ да не може? Единица по единица правятъ двѣ единици. Не въ свѣта съществува само една единица. Съ какво ще я съберешъ, съ какво ще я извадишъ,

съ какво ще я умножиш? Тогава, отгдѣ се явиха другитѣ числа 2, 3, 4 и т. н.? — Отъ дѣленieto на единицата. Съ другитѣ числа можешъ да събиращъ, да вадишъ, да умножавашъ и да дѣлишъ. Значи, свѣтътъ е произлѣзълъ чрѣзъ дѣление. И ние въ свѣта не събираме съ цѣли числа, а съ дроби, съ частици на единицата. Слѣдователно, първоначално единицата се е раздѣлила и произлѣзлитѣ отъ нея числа се умножаватъ, дѣлятъ и т. н., тъй че ние работимъ съ дробитѣ. Питамъ: при такова едно събиране, изваждане, умножение частитѣ на единицата, каква наука може да имате? Нѣкой казва, че $2 + 2 = 4$. Казвамъ: да, 2 и 2 прави 4, но 4 е равно на единица. Какъ тъй? По вашата теория всѣка една ябълка е равна на 250 грама. Четири ябълки по 250 гр. правятъ едно кило. Значи, $4 = 1$ кило, равно на единица. Вие казвате, че 4 е по-голѣмо отъ единицата. Казвамъ: при такова едно разбиране, какво понятие може да имате за нѣщата? Ние ссга сме се раздробили и всѣки мисли, че е нѣщо много голѣмо. Не, ти си една малка частица отъ единицата въ свѣта. Ти знаешъ ли кога се отдѣли отъ Бога? Помнишъ ли този моментъ? Нѣкой казва: азъ зная много нѣща. Кажи тогава кога се отдѣли отъ Бога. Азъ чувахъ да разпираятъ за едно момче отъ България, което казвало, че помни когато майка му се женила то играло на хорото. Е възможно ли е това нѣщо? Всѣки отъ васъ. който чуе тѣзи работи, ще каже: дѣтински приказки сж тия нѣща. То не е играло материялно, но като душа, която очаквала да се въплоти, то играло, било около хорото, взело е участие.

Ние, съвременитѣ хора, признаваме само нѣща, които ставатъ. Да ви приведа другъ фактъ. Прѣдставете си, че вие сте въ едно здание пълно съ барутъ. Имате една клечка кибритъ, запалите я и ѝ казвате: слушай, азъ ще те туря въ барута, но да не направишъ нѣкоя пакостъ да се запалишъ внимавай! Питамъ: тази клечица ще послуша ли твоята заповѣдъ? Щомъ я туришъ при барута, тя ще го запали веднага и той ще хвъркне. Така правимъ и ние, съвременнитѣ хора. Запалимъ своитѣ клечки, отиваме съ тѣхъ при барута, туряме ги вътрѣ и казваме на клечицитѣ: вие нѣма да запалите барута, ще гледате да изпълните волята Божия. Тази клечка не разбира отъ никакъвъ моралъ. Е, какво да се прави тогава? — Ще намокришъ барута, ще запалишъ клечката и тогава ще я приближишъ до барута. Тя ще си гори, а съ барута нищо нѣма да стане. Прѣведете сега тѣзи символи. Какво прѣдставлява барута? — Това е човѣшката алчностъ, да има човѣкъ всичко въ изобилие. Тази алчностъ ни е турила всички въ тревога. Когато, обаче, Божията Любовь се приложи между хората разумно, тогава много отъ негодитѣ, които сега съществуватъ въ свѣта, ще се отстранятъ.

Защо е дошълъ Христосъ въ свѣта? — Той дойде да скачи хората духовно съ Бога, да направи тази връзка. Ние по плътъ сме скачени, но духовно не сме. Обаче, като дойде Христосъ, тогава имаше двѣ компании въ свѣта: окултиститѣ ги наричатъ, компания на Бѣлата Ложа, и компания на черната ложа. Последната нѣмаше интересъ Христосъ да направи една нова инсталация и затова казваше: ние ще се стремимъ, по какъвто и

да е начинъ, да развалимъ тази компания. И знаете ли на какво мязаше тази работа? Когато балканскитѣ народи направиха съюзъ помежду си, дойде Австрия и каза: „Ние трѣбва да похарчимъ много милиони, но да развалимъ този съюзъ!“ Питамъ: Австрия, слѣдъ като развали балканската конфедерация, прокопса ли? Не само тогава, въ врѣмето на Христа, бѣше така, но и днесъ хората не искатъ тази нова инсталация. Не я ли приематъ тѣ ще се навѣрятъ въ положението на Австрия. Е, какво отъ това? — Ще страдатъ. И като питатъ, защо е дошълъ Христосъ, казвамъ: Христосъ е дошълъ да направи нова инсталация, да ни научи на този великъ законъ на Любовта, на послушанието, да вършимъ волята Божия отъ любовъ, а не само съ привидни жертви и съ темяни. Христосъ казва! „Темянтъ трѣбва да бжде въ сърцето ви, жертвеникъ трѣбва да бжде сърцето ви! Всичко у васъ трѣбва да бжде ангажирано съ Божествената Любовъ, съ всичко чисто и възвишено. Човѣкъ трѣбва да обича и своитѣ ближни. Кои сж вашитѣ ближни? — Не тѣлата, а душитѣ на хората сж вашитѣ близки. Колко ми е приятно, когато срѣщна нѣкоя душа, спрѣла се и говори на друга душа! Срѣщамъ други двама, облечени хубаво, вървятъ заедно, но не се обичатъ. Какво виждамъ? — Тѣхнитѣ души не се докосватъ никакъ, тѣ сж студени като ледъ, чужди сж единъ на другъ.

Сега вие казвате: възможно ли е това ново учение да се приложи при сегашнитѣ условия? — Именно сега може да се приложи. Отъ васъ днесъ не се изисква да отивате по горитѣ. Въ България

нѣма скрити мѣста, дѣто да станешъ постникъ. Ако станешъ нѣкой виденъ светия, ще започнатъ да се изреждатъ отъ Европа хора, които ще тѣ фотографирватъ, ще изучаватъ живота ти, ще пишатъ за тебе туй-онуй и ще се намѣришъ въ чудо, въ беля; ще се чудишъ, кждѣ да се скриешъ. Тукъ нѣма скрити мѣста, и въ Европа сжщо нѣма скрити мѣста. Не, има само единъ начинъ, по който можемъ да живѣемъ — той е, да се свѣржимъ съ Бога! Азъ ви обръщамъ внимание на следующигѣ нѣща. Ако вие се колебаете, ако вие очаквате да придобиете Истината слѣдъ като умрете, това не е наука. Този въпросъ се рѣшава сега. или никога!

Азъ мога да ви дамъ два закона, съ които да провѣрявате нѣщата. Всѣки отъ васъ може да провѣри, дали извѣстна истина е права, или не. Какъ? Когато искате да направите нѣкаква връзка съ нѣкой човѣкъ, въ каквото и да е отношение, запримѣръ, да купите заедно кжща, да направите една търговска сдѣлка, или да станете учителъ нѣкому, ако усѣтите вътрѣ въ себе си едно спокойствие, съ този човѣкъ може да вършитѣ работата безпрѣпятствено. Вие ще може да разчитате на него. Опитайте това нѣщо! Ако пъкъ този човѣкъ не може да свърши вашата работа, вие ще усѣтите една вътрѣшна тжга, като че нѣщо стѣга сърцето ви. Какво показва това? — Че този човѣкъ нѣма да устои. Това е не защото той има зла воля но, толкова може. Съ това стѣгане на сърцето ви, природата иска да каже, че условията въ живота ви, всичко така ще се стече, че нѣма да успѣете. Тръгнете на пхтъ, но сърцето ви се

стѣга нѣщо — не трѣгвайте. Ако искате да знаете, дали туй, което ви говоря е Истина или не, вижте, ако нищо не стѣга сърцето ви, приемоте я, изучавайте тази Истина, но ако сърцето ви се стѣга, не я приемайте, азъ не ви я налагамъ. Тогава изучавайте Библията, изучавайте учението на хората, които сж живѣли по Бога.

Послѣ, вземете прѣдъ видъ слѣдното правило. Намиращъ се въ нѣкакво изпитание, омотахъ си се нѣкъде, но ти се дава възможность да излѣзешъ отъ това положение. Какъ трѣбва да постъпишъ? Заплетешъ ли се, направи туй, което не ти е угодно, което не е въ твой интересъ. Направишъ ли туй, което не е въ твой интересъ, ти ще спечелишъ; направишъ ли туй, което е въ твой интересъ, ще изгубишъ. Направете единъ такъвъ опитъ. Запримѣръ, рѣшавате да станете сутринъ въ 4 ч., да четете нѣщо, или да размишлявате. Събудите се, но си кажете: хайде, още малко да си поспя. Не, не се подавайте на тази слабостъ! Въ този случай направете туй, което не ви е приятно. Легнете ли да спите, ще объркате работитѣ си и ще станете нерасположени. Като казахъ това на една госпожа, тя ми разправи една своя опитность. Дѣтето ѝ заболѣва отъ око, явява се силенъ отокъ. Мажътъ ѝ казва: да му се направи операция. Отиватъ на болницата, лѣкарътъ прѣглежда дѣтето, намира, че е нужна операция. Казва на майката да остане съ дѣтето, та сутринъта да се направи операцията. Прѣзъ нощта майката я хваща едно вътрешно безпокойствие и намисля, като стане сутринъта, да отѣга отъ болницата. Но не искала да легне да си почине, не би да сънува лошъ сънъ. Очаю, заспала и до

едно врѣме чува кукумявка. Казва си: не, ще бѣгамъ. Започва да расжждава, казва си: тази кукумявка може да се обажда за другъ нѣкой болѣнъ, който умира, но страхува се да пита, дали има нѣкой умирающъ. Кжмъ 6 ч. с. рѣшава да си отиде, но веднага идва болничниятъ служащъ да каже, че масата за операцията е готова. Е, ще се отива на операция, си казала тя. Рѣшава се, най послѣ, и операцията излиза сполучлива. Казвамъ на тази госпожа: ти си постъпила по сжщия законъ — направила си туй, което ти е неприятно. Слѣдователно, туй, което е неприятно за насъ, носи едно благо, а туй, което по видимому е благо за насъ, носи нашето нещастие.

И тѣй, сега се приближаваме къмъ основния законъ. Азъ се обръщамъ сега къмъ васъ като къмъ приятели. Вие сте въ свѣта и имате нужда отъ подкрепа. Нѣкой отъ васъ имате нужда отъ подкрѣпа въ материално отношение — пари нѣмате. Отъ гдѣ ще ги вземете? Нѣкои отъ васъ сте болни. Отъ гдѣ ще вземете здраве? Нѣкои сте изгубили общественото си положение. Какво трѣбва да правите? — Ще имате една основна идея, ще се свържете съ основния законъ на Любовта, и вашето положение нѣма изведнѣжъ да се подобри, но постепенно ще излѣзете отъ това положение, въ което се намирате. Само така ще видите, че въ свѣта има единъ идеалъ, животътъ ви ще придобие единъ вжтрѣшенъ смисълъ, и вие ще бждете полезни не само за васъ, но и за вашитѣ ближни. Затова, всѣки отъ насъ трѣбва да работи на Божественото лозе!

Сега, нѣкои може да кажатъ: а, той тѣй го-

вори! Не, всички трѣбва да говоримъ така, и съ умъ, и съ сърце, и съ душа, и съ духъ. Всички трѣбва да бждемъ тѣй искрени, тѣй невинни, както дѣцата. И право е казалъ Христосъ: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, не можете да влѣзете въ царството Божие“.

За сегашнитѣ хора, за вѣрующитѣ се иска не само вѣра, не само любовъ, но се изисква чистота и невинность, които сж една вътрѣшна връзка между доброто и Истината. За сега между доброто и Истината нѣма връзка, защото доброто е добро за сърцето, а Истината е Истина за ума. Между ума и сърцето нѣма връзка. Умътъ мисли едно, сърцето чувствува друго, а когато дойде тази невинность, тя се свързва съ ума; умътъ се свързва съ душата; душата — съ духа, а духътъ, който носи всички велики блага на козмоса, се свързва съ Бога, и тогава животътъ за насъ придобива смисълъ и казваме: ние сме дошли отгорѣ, за да извършимъ волята Божия и ще я извършимъ тѣй, както Богъ изисква. И най-послѣ, като напуснемъ земята и тръгнемъ за онзи свѣтъ, всички наши по-големѣ братя, които сж изпълнили волята Божия, които сж завършили своето развитие ще кажатъ: ние сме доволни, че извършихте волята Божия, елате съ насъ, ние имаме нова култура, разполагайте съ всичко наше. Туѣ е фактъ! Тѣй ще бжде съ всички, които сж извършили волята Божия!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 14 декемврий,
1924 г. гр. София.

МИРОТВОРЦИ.

10.

Миротворци.

Блажени миротворцитѣ, защото
тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Противорѣчиво е днесъ да говоришъ за миротворство, противорѣчиво е да говоришъ за миротворци. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на хората за сиромашия, че трѣбва да бждатъ сиромаси. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за болести. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за тъмнината. Противорѣчиво е днесъ да имъ говоришъ, че въ свѣта има нѣкакъвъ си Промисълъ, че има ло нѣкаква вѣчна Любовь. Всичко това е все противорѣчия.

Българитѣ иматъ една пословица, която казва: „Той има кокоши умъ“. Тѣ употребяватъ този изразъ за нѣкой човѣкъ, за когото искатъ да изразятъ нѣщо лошо. Че въ какво е лошъ кокошиятъ умъ? Кокошката не се напива, пари не краде, хора не убива, затвори не гради, несправедливи закони не създава. Тогава въ какво е крива кокошката, та казватъ „кокоши умъ?“. Кокошиятъ умъ седи въ слѣдното; като дадешъ на кокошката жито въ една крина, тя почва съ краката си да го рови, разхвърля го навънъ и слѣдъ като го разрови, започва да мисли, че е изровила нѣщо отиѣждѣ. Това показва, че тя не може да изро-

зува ония блага, които ѝ се даватъ, а ги разравя. Та, въ туй отношение, когато казватъ „кокоши умъ“, то значи, че и ние, като тази кокошка, не можемъ да използваме Божиитѣ блага, които ни се даватъ. А нѣкои мислятъ, че кокошката не може да мисли. Не, въ нѣкои отношения тя може да мисли по-добрѣ, отколкото самиятъ човѣкъ

„Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ„.

Какво означава думата „миротворци?“ Миротворство е едно отъ великитѣ качества. Само на кои? — На великитѣ души, на хората съ характеръ. Миротворството не е качество свойствено на проститѣ хора; то не е свойствено и на обикновенитѣ хора; то даже не е свойствено и на гениалнитѣ хора. То е свойствено само на ония човѣци, които иматъ разумни души. Човѣкъ трѣбва да придобие това качество. Той не се ражда съ него, но той го придобива, той го развива. Ако човѣкъ се раждаше съ това качество, то щѣше да бѣде едно пристрастие, отъ страна на Провидението. И въ това именно е похвалата на човѣка, че той може да го придобие.

Сега, онѣзи, които философствуватъ ще кажатъ: тогава гдѣ е Божията благодатъ? Ами че въ какво седи Божията благодатъ? Ако Богъ ще влѣе въ насъ всичко на готово, тогава какъвъ смисълъ има живота ни? Въ такъвъ случай нека Богъ си живѣе самъ, нека самъ се проявява. Нѣкои казватъ: тогава, ние виждаме голѣмо противорѣчие въ това, дѣто се казва, че всичко трѣбва сами да придобиемъ, а пъкъ въ Писанието е казано, че всичко е отъ Бога. Каква е тази ваша

философия? Не е въпросътъ тамъ. Това, че ние
 живѣемъ и се движимъ въ Бога, това е отъ Не-
 го, а това, че ние се проявяваме, то е отъ насъ.
 Нима онази кокошка, която рови съ краката си и
 изхвърля житото навънъ, та това е отъ Бога?
 Каква нужда има Богъ отъ това, да рови туй зър-
 но? Като че Богъ не знае туй зърно, та трѣбва
 да го опитва сега, да се учи? Въ това нѣма ни-
 каква философия. Че каква философия има въ това,
 човѣкъ да съгради една къща и послѣ да я съ-
 бори? Ще кажете: отъ Господа е това. Не, отъ
 човѣка е това. Нѣкой убилъ нѣкого и послѣ каз-
 вать: тѣй направилъ Господъ, тѣй е наредилъ Той.
 Ние сме направили това, а послѣ казваме, че Гос-
 подъ го направилъ оправдаваме се. Въ Писанието
 се казва: че Господъ не се изкушава. Каква нужда
 има Господъ отъ това, да убие този или онзи?
 Каква нужда има Господъ да прави затвори? Гос-
 подъ, Който има всичко въ себе си, каква нужда
 има отъ тѣзи дѣтински прсмѣни? Слѣдователно,
 като мислимъ така, ние опорочваме Божието име,
 ние опорочваме Божиата Любовь. Казва се въ Пи-
 санието, че Миротворцитѣ ще се нарекатъ Сино-
 ве Божии. Да бѣдешъ Синъ Божий, това е най-
 възвишеното положение, което нѣкой може да има
 по отношение на Бога. Разбира се, като кажемъ,
 че можемъ да бѣдемъ Синове Божии, веднага ще
 се родятъ противорѣчия, съмнѣния: можемъ ли да
 бѣдемъ Синове Божии, или не? Азъ не обичамъ да
 споря, дали можемъ да бѣдемъ Синове Божии. Кой-
 то разсждава, и който размишлява, може да раз-
 рѣши всички задачи; който не разсждава, който
 не размишлява, никакви задачи не може да раз-

рѣши, Нѣкои ми казватъ: ама азъ не мога да видя това нѣщо. Е, да видишъ, или да не видишъ, то е нѣщо относително. Ако азъ, слѣдъ като седя тукъ въ София, не мога да видя една игла на Витоша, това не е единъ недѣлгъ на моитѣ очи. Обаче, азъ мога да стана отъ тукъ, да отида на Витоша и да намѣря тази игла. Тамъ ще я видя. Нѣкой казва: ти си ученъ човѣкъ, вижъ иглата отъ София. Азъ ще ви възразя: ако ти си дѣйствително ученъ човѣкъ ще отидешъ самъ на мѣстото и ще видишъ тази игла отблизко. Само глупавитѣ хора разглеждатъ нѣщата отдалечъ. Хубаво, щомъ разсуждавате така, щомъ вашата философия е такава, бѣдете послѣдователни. Турете тогава хлѣба отдалечъ, поглеждайте го отъ тамъ и се наяждайте. Защо влизате въ противорѣчия? Ако това е едно правило въ живота, нека го приложимъ въ всички отношения, нека бѣдемъ послѣдователни въ своята мисль! Погледни хлѣба отъ половинъ километъръ разстояние и се наяжъ! Да, когато дойде въпросъ за хлѣба, ти го вземешъ въ рѣцѣтъ си и се второчвашъ въ него, а щомъ се отнася за друго нѣщо, щомъ се отнася за иглата на Витоша, казвашъ: и отъ тукъ може да се види. Азъ разсуждавамъ по слѣдния начинъ: когато имашъ да взимашъ пари отъ нѣкого, ти се вторачвашъ, приближавашъ се къмъ него и казвашъ: паритѣ дай по-скоро! Когато пъкъ имашъ да давашъ нѣкому, отдалечавашъ се отъ него. „Интересецъ бабамъ“, казватъ турцитѣ. Но, този интересъ е двоякъ: интересъ когато имашъ да давашъ, и интересъ, когато имашъ да взимашъ. Когато имашъ да давашъ, ти туряшъ нѣщата отдалечъ, а

когато имашъ да взимашъ, туряшъ нѣщата наблизо. Въ първия случай казвашъ: колкото по-далечъ, толкова по-добрѣ. Вие ме запитвате: защо този господинъ стои толкова далечъ отъ онзи? Защото има да дава. Ами защо еди-кой си е много близкъ съ онзи тамъ? Защото има да взима. Казва се: еди-кой си се оженилъ за еди-коя си. Защо? Защото има да взима, та я взелъ въ къщата си. Ама защо еди-кой си изпждилъ жена си, отдалечилъ се отъ нея? Защото има да ѝ дава. Това сж фплософски разсждения, тѣ не сж сжществени, тѣ сж само извѣстни положения.

И тѣй, Писанието казва: „Блажени миротворцитѣ!“.

Миротворството е едно качество, което се придобива, но не въ единъ животъ. То е едно качество, за придобиването на което се изисква цѣлата вѣчностъ. Сега, азъ нѣма да се занимавамъ съ математика, да ви доказвамъ, че за да се развие у васъ миротворството, се изисква едно число отъ години съ множество нули. Но да оставимъ това число, вие нѣма да го разберете. Едно ще знаете, че за да се развие миротворството, изисква се цѣлата вѣчностъ. Подъ думата вѣчностъ, азъ разбирамъ, че всички онѣзи добродѣтели, които се проявяватъ въ Божественото естество, трѣбва да дойдатъ и да подкрѣпятъ мира. Мирътъ, миротворството е най-хубавото качество, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си. Съ това се отличава ангелскиятъ свѣтъ. **Свѣтътъ на мира е ангелскиятъ свѣтъ.** Тамъ, дѣто има миръ, само тамъ ще може да има музика, поезия, изкуство, животъ въ своята пълнота. Дѣто нѣма миръ, не мо-

же да има никаква култура. Разбирайте „култура“ въ пълния смисълъ на думата.

Писанието казва: „Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“.

Нѣкои казватъ: да примиримъ хората! Не да ги примиримъ, но да ги научимъ на онзи великъ законъ да бждатъ миротворци. Да примиримъ хората, това не е изкуство. И сега, ще проповѣдватъ на хората, че трѣбва да бждатъ миролюбиви. Християнитѣ трѣбва да бждатъ не „миролюбиви“ хора, а „миротворци“ трѣбва да бждатъ, въ себе си трѣбва да носятъ това качество. Може да се познае, че тѣ носятъ това качество, ако сж Синове Божии. Само Синоветѣ Божии могатъ да бждатъ миротворци. Нѣкой казва: азъ примирихъ еди-кои си хора. Че кой не може да примирява? Кой не може да примирява съ тоягата? Но това примирие ли е? Кой не може да омиротворява една страна? Но това миротворство ли е? Не е.

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. Кога? Когато човѣкъ прояви туй качество въ себе си. Вие ще проверите това. Щомъ дойде миротворството въ васъ, вие ще турите редъ и порядъкъ на всѣка една ваша мисълъ, на всѣко едно ваше желание, на всѣко едно ваше дѣйствиe. Туй миротворство ще ви свърже съ Бога, съ небесния свѣтъ, съ светиитѣ. Миротворството ще ви свърже още съ свѣта на ангелитѣ, съ всички слънчеви системи, понеже сте Синове Божии. Слѣдъ като ви свържатъ съ Бога, вие ще бждете въ сила да проявите вашето миротворство и отвѣнъ.

„Блажени миротворцитѣ“, казва: Христосъ. Онѣзи, които любятъ Христа, вѣрватъ ли въ тия думи? Мене по нѣкой пѣтъ ме очудватъ хората, когато говорятъ за Любовта, а не вѣрватъ въ Любовта. Съврѣменната любовъ е такава, че когато нѣкой възлюби нѣкого, не му вѣрва вече. Нѣкой казва за нѣкого: азъ го много обичамъ. Да, защото той ти дължи. Това не е миртворство. Ти имашъ да взимашъ отъ него и постоянно го подозиращъ, че той не може да си изплати дълга. Ти обичашъ нѣщо въ нѣкого, но какво? — Обичашъ онова, което си вложилъ въ нѣго. Искашъ да си го вземешъ и слѣдъ като си го вземешъ, казвашъ: за този човѣкъ вече петъ пари не давамъ. Въ първо врѣме, за да го залъжешъ малко, казвашъ му: азъ имамъ за тебе добро понятие, ти си добъръ човѣкъ. Да, но това е залъгалка. Обичамъ те, но я ми дай паритѣ! Като си вземешъ паритѣ, казвашъ: страшенъ вагабонтъ си, азъ вече петъ пари ти не давамъ. Това е сегашната култура. Прѣди 2000 години хората сж били такива, и сега сж такива. Всичко това ние вършимъ всѣки день и не се срамямъ отъ себе си. Ние сме станали толкова дебелооки, че не ни е срамъ. Слѣдъ като кажемъ такава нѣкоя дебелашка, груба, та послѣ казваме: ама че я казахъ! Хубава излѣзе! И сега, религиознитѣ хора, като взематъ нѣкои листове отъ Евангелието, четатъ, прѣлистватъ и казватъ: тѣй е казалъ Христосъ, тѣй е казалъ апостолъ Павелъ, тѣй е казалъ евангелистъ Матей, евангелистъ Иоанъ, пророкъ Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвамъ: ами ти разбра ли? Нито ти, нито азъ сме разбрали още. Шоуъ е така, защо ще

убѣждаваме единъ човѣкъ да вѣрва въ Бога? Нѣ-
кой казва, че трѣбва да имаме вѣра. Бихъ ви за-
питалъ: въ какво трѣбва да имате вѣра? Понеже
вѣрата е единъ законъ на ума, казвамъ: слушайте,
приятелю, ние сме двама души на земята и, за да
се разберемъ, ти трѣбва да вѣрвашъ, т. е. трѣбва
да събудишъ своята разумностъ и интелигентностъ,
и азъ трѣбва да вѣрвамъ, т. е. да събудя своята
разумностъ и интелигентностъ, та слѣдъ като събу-
димъ разумността и интелигентността, която Богъ
е вложилъ въ насъ, ние ще можемъ да живѣемъ
като разумни същества. Слѣдователно, ние ще ви-
димъ, че сме двѣ разумни същества, които трѣбва
да се споразумѣятъ. Вие казвате: ние може да вѣр-
ваме единъ на другъ Какъ? Хората прѣнасятъ вѣ-
рата въ областта на чувствата и любовта, а ние
прѣнасяме вѣрата въ другъ единъ свѣтъ, ние я
взимаме въ другъ смисълъ. Вѣрата не е любовъ.
Вѣрата е законъ на ума, на знанието. И апостолъ
Павелъ искалъ да докаже, че пътятъ на Мъдро-
стта е пътъ на спасение. Чрѣзъ Мъдростта хо-
рата се спасяватъ, чрѣзъ Любовта хората добиватъ
животъ, а чрѣзъ Истината се освобождаватъ. Отъ
какво се освобождаватъ хората. Когато една майка
се освободи отъ своето дѣте, какво показва това?
Ако единъ човѣкъ може да роди мира въ себе си, като
едно свое дѣте, той се освободилъ, той разбралъ
дълбокия смисълъ на мира. Какво нѣщо е мирътъ?
Мирътъ се явява въ свѣта всекога слѣдъ единъ
катаклизъмъ, слѣдъ едно голѣмо разбъркване. Та,
като дойдатъ разумнитѣ същества да разбъркатъ
всичко въ свѣта и послѣ се заематъ да поставятъ
всичко въ съчетание, казваме, че въ тази държава

има миръ, има редъ и порядъкъ. Редътъ и порядъкътъ сж само изводи на мира. И защо много отъ съврѣмненитѣ хора полудѣватъ? Защото нѣматъ миръ. Ами че азъ слѣдя това! Нѣкои религиозни казватъ, че еди-кой си, че еди-коя си полудѣли. Че какъ нѣма да полудѣятъ? Тѣ нѣматъ миръ въ себе си, тѣ нѣматъ любовь въ душата си. Азъ не съмъ срещналъ до сега човѣкъ въ свѣта, който да има миръ, вѣра, надежда и любовь въ душата си и да е полудѣлъ. А хиляди хора съмъ срещналъ, които полудѣватъ, защото нѣматъ миръ, вѣра, надежда и любовь въ душата си. Какво нѣщо е полудѣването? — Разбърква се ума нмъ, и тѣ ставатъ избухливи вѣщества. Какво е разликата мѣжду сплата на една бомба и сплата или енергията, която иде огъ слънцето? Разликата е тази, че бомбата пзвѣднѣжъ избухва и разрушава всичко на около си, а онѣзи енергии, които идватъ послѣдователно огъ слънцето, постепенно падатъ върху човѣка, като го подигатъ и възрасватъ неговитѣ сѣменца. Слѣдователно, човѣкъ въ даденъ случай може да заеме положението на една бомба, да експлодира и да мисли, че има характеръ. Въ какво седи човѣшкиятъ характеръ? — **Човѣшкиятъ характеръ седи въ разумно написанитѣ нѣща въ неговата душа.** Когато човѣкъ пази нѣщата, които Богъ е написалъ въ неговата душа, това показва, че той има характеръ. Божествениятъ Духъ и сега още пише въ човѣшката душа. Всички разумни нѣща въ човѣшката душа, които не търпятъ никакво корпгиране, никакво поправяне, сж написани отъ Божествения Духъ. Той не само че ги е написалъ, но ги е дъл-

боко врѣзалъ въ душата на човѣка. Това се нарича характеръ!

И тъй, мирътъ, миролюбието, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си, е едно отъ благороднитѣ качества, чрѣзъ което човѣкъ може да запази своето равновѣсие. Щомъ човѣкъ е миротворецъ, той ще стане Синъ Божий. Щомъ човѣкъ има това качество въ себе си, всички сили ще се балансиратъ въ него, той е човѣкъ, който може всичко да направи. Или, казвамъ другояче: той е човѣкъ, който всичко е направилъ. Често ние казваме: а, азъ мога така да направя, че да оправя България! Смѣшно е това нѣщо — да оправяшъ България, да оправяшъ Англия, да оправяшъ Америка! Азъ казвамъ: ти оправи ли себе си? Азъ съмъ, казва нѣкой, благороденъ човѣкъ; Казвамъ му: ела да живѣемъ единъ мѣсецъ заедно, че ще видишъ, колко сме благородни и двамата. Единъ мѣсецъ ти ще плащашъ и за мене, и за себе си; ти ще готвишъ, а азъ ще ямъ. Прѣзъ това врѣме азъ ще гледамъ на лицето ти, дали то ще се измѣни, или не. Вториятъ мѣсецъ ти ще ме изпиташъ: азъ ще плащамъ, азъ ще готвя, а ти ще ядешъ, и ще гледашъ на моето лице. Ако твоето и моето лице се измѣнятъ, ние не сме миротворци. Но ако твоето и моето лице не се изменятъ ние сме миротворци. Нѣкой казва: азъ направихъ едно добро дѣло. Не, благодари, че въ това дѣло твоятъ умъ и твоето сърце взеха участие. Благодари, че има възможность да се проявишъ. Азъ нѣма да мисля да нахраня цѣлия свѣтъ но ще помисля само да ми се отдаде случай да направя едно добро дѣло, защото онзи, който е създавалъ свѣта е промислилъ за него. Да се заемамъ азъ да промислямъ за цѣлия

свѣтъ, това е светотатство! Богъ, който е създалъ свѣта, всичко е прѣдвидѣлъ, Той всичко е промислилъ, и за най-малките животинки, които живѣятъ въ дълбочините на океаните, и за най-висшите същества. На всички е далъ условия за животъ. Нѣкои казватъ: защо съществува смъртта, защо ставатъ всички тия промѣни въ свѣта? Това сж Божи работи. За всички тия работи ти нищо не разбирашъ и казвашъ: защо съществува смъртта? Вие сте чудни! Богъ друго-яче гледа на смъртта; Богъ друго-яче гледа на всички работи. Ако азъ взема едно парче ледъ и го стоя на огъня, та го прѣвърна въ вода, вие какво ще кажете? Ще каже те: умрѣ ледътъ! Не, това не е философия. Ледътъ се е прѣвърналъ на вода. Питамъ одного: тази вода отъ ледъ ли е станала, или ледътъ е станалъ отъ вода? Той ще каже, че водата е станала отъ ледъ, Не, водата отъ ледъ никога не става, но ледътъ става отъ вода. Нѣкой казва. отъ умразата ще се роди любовъ. Това е крива философия. Отъ умразата любовъ не се ражда. Отъ любовта умраза става. Кога? — Кога-то любовта е малка. Тогава казвамъ: малката любовъ създава леда, а голѣмата любовъ създава водата. Малката любовъ произвежда леда, и като го пипнешъ, студентъ е, а голѣмата любовъ произвежда водата. Слѣдъ туй пъкъ още по-голѣмата любовъ създава парите; още по-голѣмата любовъ създава пламъкъ и огънь; още по-голѣмата любовъ създава свѣтлината, а още по-голѣмата любовъ какво създава? — Създава мира? Въ древността, при единъ отъ знаменитите аденти, Ешавора, се явява архангелъ Аниелъ и му донася двѣ напи-

сани книги, като му казва: Въ тия двѣ книги се съдържа знанието на цѣлото човѣчество. Едната книга ще запазишъ за себе си, никой да не я пипа, освѣнъ ти, а другата книга ще оставишъ отъчнъ. да се учатъ по нея твоитѣ ученици. И върналъ се тогава ангелътъ въ свѣта на свѣтли-тѣ духове. Започналъ тогава Ешавора своята работа. Поканилъ той всички ония на които съзнанието било подигнато, да дойдатъ да се учатъ отъ новата книга. Започнали да идватъ ученици единъ слѣдъ другъ да се учатъ. Всѣки който свършвалъ, трѣбвало да прѣлистни книгата, да прочете най-важното мѣсто и слѣдъ туй да затвори книгата. Обаче, всѣки единъ ученикъ, като намиралъ най-важното мѣсто, толкова се влюбвалъ въ него, че огръзвалъ листа, който билъ тѣничъкъ и го скривалъ въ себе си. Излизали си ученицитѣ отъ тамъ пакъ единъ по единъ. Това послѣдно прѣлистване на книгата се считало единъ видъ като дипломъ за завършване на училището. Тѣй като се изреждали ученицитѣ единъ слѣдъ другъ, година слѣдъ година, книгата се доста смалила. Ученицитѣ, които идвали отпослѣ, казвали на Ешавора: „Тази книга не е пълпа, отъ небесния свѣтъ не сж се доисказали, забравили сж да напишатъ нѣкои нѣща“. Е, казалъ имъ той, недописаното пѣкъ вие ще го напишите. Всички тия ученици продължавали все тѣй да четатъ отъ тази книга и да си откъсватъ по единъ листъ отъ най-хубавото мѣсто, което имъ харесва, докато най-послѣ Ешавора забранилъ да се отваря тази книга. И сега, отъ тази книга, за свѣта сж останали само два листа: Стария и Новия завѣтъ. И днесъ, всѣки единъ отъ васъ носи

по единъ листъ отъ тази книга. Отъ всичкото това знание, което се разпръснало изъ свѣта, станала днешната голѣма галиматия. Тия листа не били номерирани, та не знаятъ хората, кой какво пише, забравили. Сега и въ науката, и въ религията, всѣки пише по цѣли томове върху този листъ, който е взелъ отъ тази книга. Всѣки написва по нѣщо, но откъдѣ сж тия листове? И онѣзи, които сж взели листа на мпротворцитѣ, и тѣ пишатъ по нѣщо. Но слѣдъ като се биятъ, биятъ хората. най послѣ казватъ: елате да се примиримъ сега! Уилсонъ даде на свѣта 14 точки за мира—миро-творецъ бѣше той! Но, това е външниятъ свѣтъ. Да се върнемъ ние къмъ себе си!

„Блаженн миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Сега, нѣкой може да каже така: не съмъ ли азъ Християнинъ? Казвамъ: да, християнинъ си. Не съмъ ли азъ, който вѣрвамъ въ Христа? Казвамъ: да, вѣрвашъ въ Христа. Не съмъ ли азъ, който обичамъ Бога? Казвамъ: да, вѣрвамъ, че обичашъ Бога. Ами не съмъ ли азъ, който служа на отечеството. Да, ти си, който служишъ на отечеството. Не съмъ ли азъ, който обичамъ човѣчеството? Да, ти си, който обичашъ човѣчеството. Азъ питамъ: че коя кокошка не обича своитѣ пиленца, коя кокошка не обича своитѣ яйца? Слѣдъ като спесе едно яйце, куткудяка. Това, че азъ вѣрвамъ въ Христа, това показва само единъ моментъ на вѣ р в а н е. Че азъ л ю б я, това п о к а з в а само единъ моментъ на любовъ. Туй, дѣто ние изказваме, че азъ любя пѣкого, какво означава? Се-

га ли го залюби? — Ами сега, когато го видѣхъ. Казвамъ: ако е така, съжалявамъ. Ако любовта сега се заражда въ вашитѣ сърца, това не е любовъ. Ако вѣрата сега се заражда въ васъ, това не е вѣра. Азъ мога да нарека тия нѣща любовъ, вѣра, но не е така. Ако доброто сега се заражда въ вашата душа, това не е добро. Ако вие запалитѣ една свѣщъ и кажете, че вие създдохте тази свѣщъ, това не е вѣрно. Тази свѣтлина сега ли се е образувала? — Сега. Не, приятелю, тази свѣтлина си е съществувала, тя е била, а сега само се проявява; пъкъ тя още не е проявена въ свѣта въ своята пълнота. Въ древността, при единъ вѣрующъ, който живѣлъ 20 години въ една пещера въ пустинята, идва единъ господинъ и вижда, че този постникъ чете Библията на една малка свѣщъ. Тогава той му казва: ако ти четешъ Библията на тази малка свѣщъ, нищо не ще можешъ да разберешъ отъ нея. Постникътъ му отваря една врата и отъ нея излиза такава блѣстяща свѣтлина, че този господинъ ослѣпѣлъ, не могълъ да издържи на тази свѣтлина. И слѣдъ това той му казва: азъ чета библията при такава свѣтлина, отъ която хората, като не разбиратъ законитѣ, ослѣпаватъ. Свѣщъ, която носи свѣтлина и знание за васъ, която носи свобода за васъ, не произвежда никакви противорѣчия. Тази свѣтлина ни свързва съ Бога, съ онзи великъ изворъ на Любовта.

Може ли нѣкой отъ васъ да ми обясни, кои сж били побудителнитѣ причини на Божественото естество въ Бога, да създаде всички тия свѣтове? Било ли е необходимо Богъ да създаде тия свѣ-

тове, или въ Него е имало нѣкаква милостъ? Било ли е врѣме, когато тази вселена да не е съществувала? Не, тя всѣкога е съществувала. Нѣкои казватъ, че сегашната вселена щѣла да изчезне. Не това сж наши прѣдположения. Свѣтътъ всѣкога е билъ, и всѣкога ще бѣде, защото той е едно проявление на Бога, а въ Бога нѣщата сж всѣкога послѣдователни. Има промѣни, но нѣщата сж всѣкога постоянни. Слѣдователно, нашето сегашно слънце, споредъ както казва Мойсей до четвъртия день при създаването на свѣта го нѣмало. И рече: Богъ- „Да бѣде виделина“ — и стана виделина. А до тогава, споредъ както казва Мойсей, нѣмало слънце. Въ четвъртия день, казва се въ Писанието, Богъ направилъ слънцето и мѣсечината. Какво означава това слънце? То значи, че въ четвъртия день на космическия човѣкъ се проявилъ човѣшкиятъ разумъ — най-възвишеното нѣщо въ човѣка. Тогава се създаде умътъ въ този космически човѣкъ, и той съзналъ, че може да мисли и да работи, както Богъ работи въ свѣта. Това подразбиралъ Мойсей, като казалъ, че въ четвъртия день Богъ създаде слънцето. Мойсей не говори за това обикновено слънце, защото за насъ въ природата день и нощ нѣма, т. е. днесъ и утрѣ нѣма. Като казваме „днесъ и утрѣ“, те е за онази неразумна природа. Какво отношение има между изгрѣването и залѣзването на слънцето? За разумния човѣкъ тия процеси иматъ съвсѣмъ друго значение. Азъ мога да правя разлика между изгрѣзането и залѣзването на слънцето. Въ какво се проявява тази разлика? Когато изгрѣва слънцето на изтокъ, насъ ни радва това нѣщо, но кога-

то залѣзва на западъ, за насъ настана една скръбъ. Ами защо да скърбимъ? Когато у насъ слънцето залѣзва, за другитѣ пѣкъ изгрѣва, а когато за тѣхъ залѣзва, за насъ изгрѣва. И тъй, ина ли изгрѣване и залѣзване на слънцето? — Въ свѣта има само единъ изгрѣвъ. Изгрѣването на слънцето за насъ ние наричаме изгрѣвъ, а изгрѣването на слънцето за другитѣ наричаме залѣзъ. Слѣдователно, когато любовта се прояви за другитѣ хора, ние казваме: нашата любовъ залѣзе вече. Не е така. Ако ти можешъ да пѣтувашъ съ бързината на свѣтлината, ако можешъ да вървишъ съ бързината на това слънце, ще има единъ вѣченъ день, но понеже ние сме материялисти, затова има день и нощъ за насъ. Нѣкой казватъ: страшно нѣщо е тъмнината, Питамъ: защо има тъмнина? Азъ друго-яче гледамъ на тъмнината. Прѣдставете си, че вие сте работници, и като такъвъ, за васъ, работниците, нѣма никакъвъ законъ, който да опрѣдѣля по колко часа на день да работите. Ако нѣма залѣзване на слънцето, какво ще направите тогава? — Ще работите, докато грѣе слънцето. А тъй, като работникъ, седите при господаря си и му работите, но докато грѣе слънцето, господарьтъ ви не ви пуца да си отидете дома. Щомъ, обаче, залѣзе слънцето, той ви пуца да си вървите дома и казва: хайде върви си сега! Лошо нѣщо ли е тъмнината? Казвамъ: свѣтлината ти дава възможность да работите, а тъмнината ти дава възможность да почивате. Кое условие е по-добро? Защо господарьтъ ти не иска да работите на тъмно? Тъмнината е дошла, за да те освободи, да ти даде възможность да си починешъ. Понеже

твоятъ господарь е неразуменъ, Господъ е създалъ отвѣтъ тъмнината, за да те освободи, да си починешъ малко. Господарьтъ ти казва: хайде сега си върви, та утрѣ, като изгрѣ слъпцето, ще дойдешъ пакъ да работишъ. Е, ако по нѣкой път въ душата ти дойде една малка тъмнина, това лошо нѣщо ли е? Ти имашъ свѣтлина, радостно ти е на душата, свѣтло ти е на ума, но мразишъ нѣкого и постоянно го носишъ въ ума си И тъй както ти е свѣтло, кажешъ си: азъ ще му дамъ нему! — Кроишъ си разни планове. Е, тази свѣтлина въ дадения случай не ти ли прѣчи? Но, дойдатъ слѣдъ това голѣми страдания, скърби и ти забравишъ този човѣкъ. Питамъ: какво нѣщо сж скърбитъ, страданията? — Тѣ сж тъмнина, която е дошла специално за тебе. Е, тази тъмнина не е ли едно добро въ този случай? — Добро е, ти те е оправила въ пжтя ти, върнала те е отъ лошигѣ ти намѣрения. Кое сжстопне е по-хубаво сега за тебе? — Второто И тъй, това, което е тъмнина за насъ, за другитѣ е свѣтлина. Онази свѣтлина, която не може да реагира върху нашитѣ очи, тя се прѣдставлява за насъ като тъмнина, а онази свѣтлина, която реагира върху нашитѣ очи, се прѣдставлява като свѣтлина. Слѣдователно, нашата свѣтлина за другитѣ сжщества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настава вечерно врѣме е свѣтлина за по-напрѣдналитѣ сжщества. Тѣй щото, въ свѣта всичко е свѣтлина. Казва Писанието: „Свѣтлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Вие тогава казвате, виждате ли, тъмнината не обзе свѣтлината! Не, евангелистъ Иоанъ, като е писалъ това нѣщо, като окултенъ ученикъ, друго

нѣщо е подразбиралъ. Сега, азъ нѣма да се спрамъ да обяснявамъ всичко това, понеже ако се спра да обяснявамъ, вие ще се намѣрите въ положението на онзи бѣденъ човѣкъ, прѣдъ когото се отваря една стая съ най-хубави скъпоцѣнни камъни. Този бѣденъ човѣкъ, като види всички тия скъпоцѣнни камъни, въ главата му ще дойдатъ всичкитѣ изкушения, и той ще почне да мисли откъдѣ да влѣзе.

Цѣлиятъ свѣрѣмененъ свѣтъ днесъ се намира подъ хиляди заблуждения и християнскитѣ свѣтъ сѣщо се намира подъ такива заблуждения. Нѣкой казва запримѣръ: ами Господъ не може ли да оправя тази работа? — Може, какъ не! Е, тогава азъ нѣма повече да ора, да сѣя, да копая. И започва молитвата си. Господи прати ми нѣкой човѣкъ, който да оре, да сѣе, да копае заради мене! Моли се, моли се дълго врѣме. Най-послѣ азъ го чуя, намѣря нѣкой човѣкъ, който да му оре, да му копае и да му ~~опра~~татъ. И тогава той си казва: ето, Господъ ме послуша. Това нѣщо лесно мога да направя азъ. Защо? — Защото хора за работа все ще се намѣрятъ. Казвамъ на едного: слушай: колко искашъ да ти се плати, за да работишъ за онзи? — 100 лева. Хубаво, иди да работишъ! Азъ му изпращамъ тозъ човѣкъ, за да не безпокои Господа. На втория день стане, пакъ безпокои Господа. Пакъ пратя нѣкого. На третия день пакъ се моли. Този пакъ вече не изпращамъ никого. Той си казва: а, днесъ молитвата ми не се чу! Не, у насъ такива моления не ставатъ, такива молитви не се приематъ! Злѣ се молимъ ние, свѣрѣменнитѣ хора. Работата е едно благословение

за насъ. Да орешъ, да копаешъ, да сѣнешъ, да жънешъ, да работишъ, това е една привилегия! Ако ти мислишъ, че Господъ трѣбва да те освободи отъ ралото, отъ мотиката, злѣ разбирашъ законитѣ. Та ти още не си работилъ! По-малко ще работишъ! Тѣй е казано. Ти като влѣзешъ въ училището, изведнѣжъ нѣма да свършишъ всичката си работа! По-малко, по-малко. Днесъ малко, утрѣ малко и т. н. Ама, казва нѣкой, азъ искамъ изведнѣжъ да стана чистъ и святъ човѣкъ! — Не може изведнѣжъ. Днесъ ще бждешъ една вощена свѣщъ, утрѣ ще бждешъ двѣ вощени свѣщи, на третия день ще бждешъ три вощени свѣщи и слѣдъ врѣме ще имашъ свѣтлината на 100 милиона свѣщи. Като отидешъ на онзи свѣтъ, тази свѣтлина ще бжде пакъ като свѣтлината на една свѣщъ и ще започнешъ отново да изучавашъ Божия законъ.

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. Миротворството е едно отъ качества на великитѣ души. Срѣщалъ съмъ нѣкои християни, които казватъ: ние се родихме отъ Бога. Хубаво, родилъ се отъ Бога. а дошълъ да спори съ мене, да ми казва: ти не си на правата страна. Е, казвамъ му, тогава ти не си на правата страна. Ти мене нѣма да ми казвашъ, дали съмъ на правата, или на кривата страна. Дали съмъ роденъ отъ Бога, или не, дали съмъ на правата страна, или не, това азъ зная. Нима волътъ не знае, че е волъ? Той знае това. Азъ на вола нѣма какво да доказвамъ логически, нито математически, че се различава отъ мене. Ще му кажа: ела тукъ при мене, тукъ има огледало. Хайде да застанемъ прѣдъ

огледалото! По какво се различаваме сега? Той ще погледне, ще му кажа: на моята глава роги нѣма, на твоята има. Послѣ, азъ имамъ двѣ рѣцѣ и на тѣхъ по петъ прѣста, а ти имашъ четири крака и на тѣхъ по едно раздвоено копито. Най-послѣ си съблѣка дрехитѣ. По какво се различаваме? Азъ нѣмамъ козина, а ти имашъ козина по цѣлото си тѣло. Е, каква е философията сега. Волѣтъ пита: кой ми тури рогата? — Ти. Кой ми тури копитата? — Пакъ ти — нищо повече. Ами на тебе кой ти сне рогата? — Азъ. Кой ти сне копитата? — Азъ. Какъ? — Ако ми станешъ ученикъ, ще кажа — нищо повече. Сега, това е една алегория въ нашия животъ. Нѣкой питатъ: какъ ще познаете, кой вѣрва въ Христа, и кой не вѣрва? Какъ ще познаете, кой е роденъ отъ Бога, и кой не е роденъ отъ Бога? Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави, казва Писанието. Родениятъ отъ Бога има въ душата си такава велика Любовь, такъвъ великъ изворъ на любовта, че никакви противоречия за него не съществува. Родениятъ отъ Бога има една такава прѣчица, че съ нея всичко може да направи. На него всички хора му сж братя — не по тѣла, а по души. Когато ти си роденъ отъ Бога, ти ще се разговаряшъ съ душитѣ на всички хора. Прѣди нѣколко врѣме дойде една сестра и ми казва: искамъ да дойда да спя въ твоята къща. Не, ти не ще можешъ да спишъ тукъ. На тебе ти е опрѣдѣлено, гдѣ да спишъ. Този градъ е голѣмъ, иди при тия хора, при които ти е опрѣдѣлено да имъ поговоришъ, и ще те прнематъ. Ами какъ да ги намѣря? — Ще ги намѣришъ тѣй, както и другъ пѣтъ си ги намирала. Споредъ вашата философия

вие ще кажете: жестоко е това нѣщо! Хубаво, ами защо онзи ангелъ дойде при Корнелий и му каза да отиде въ Кесария и да попита за Петра? На Петра бѣ опрѣдѣлено да поговори, да проповядва на Корнелия. Ангелътъ не се спря да разправя на Корнелия тази велика Истина, но го прати при Петра. Ангелътъ си има по-важна работа. Ангелътъ не се занимава съ забавачница. Това, което казва ангелътъ на Корнелия, се подразбираше така: повикай Петра да ти разкаже това, което хората трѣбва да знаятъ за забавачницата. Той се занимава съ забавачница. И сега, всичкитѣ църкви на свѣта азъ наричамъ забавачници. Всички хора, които се раждатъ, азъ ги наричамъ хора на забавачницата. Е, кое пиле, като се роди, не се радва? Кое теле, като се роди, не се радва? Пилето казва: азъ се родихъ. Телето казва: азъ се родихъ. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ. Хубаво, и тримата се родиха, но еднакви ли сж и тримата по своето раждане? Пилето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да роди се като пиле. Телето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като теле. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като човѣкъ. Нѣкой ангелъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като ангелъ. Това е истинската философия, това е дълбокото, вътрѣшното разбиране на нѣщата, И тогава, ти като се родишъ като ангелъ, ще имашъ онзи дълбокъ миръ въ себе си, ще бждешъ миротворецъ, ще бждешъ Синъ Божий, и гдѣто и да отидешъ, ще ти бжде безразлично. Ти ще бждешъ свързанъ съ Бога, ще имашъ свѣтлина, и дѣто и да влѣзешъ между хората, ще бждешъ образецъ. смисълътъ на живота седи въ това, да нѣма

противорѣчия. И тогава азъ нѣма да се спирамъ да ви убѣждавамъ да вѣрвате като мене. Нѣма за-що да вѣрвате като мене. Вие може да си мислите свободно. Вие може да живѣте въ този свѣтъ, въ който и азъ живѣя; и азъ мога да живѣя въ този свѣтъ, въ който вие живѣте, но той да е единъ разуменъ свѣтъ, та като се срещнемъ да се разберемъ. А не тъй, като ме срещне нѣкой, да се стѣписа, да се стресне, като да е срещналъ нѣкоя мечка. Нѣкой казва за друго: ама той е по-ученъ отъ мене. Ами че какво отъ това? Азъ се радвамъ, че той е по-ученъ. Ама еди-кой си е по-уменъ, по-силенъ отъ мене. Че какво отъ това? Като е по-уменъ, като е по-силенъ, той ще ти послужи. Като казвашъ, че нѣкой е по-ученъ, по-уменъ или по-силенъ отъ тебе, значи едно користолюбие се крие въ тебе. Ти си единъ горделивецъ. Ама той ще ме засѣнчи! Ако работата се състои въ това, че еди-кой си щѣлъ да те засѣнчи, какво по-добро отъ това? Азъ ще кажа: приятелю, я ми кажи какъ изработи твоята доброта? Кажи ми методътъ си, по който си я изработилъ, та да мога и азъ да стана по-ученъ, по-уменъ и по-силенъ. Мене ме радва това? А вие казвате: е, азъ отъ него ли ще се уча? Ами отъ кого ще се учишъ? — Отъ своя духъ. Че и кокошката може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? — Кокошка ще стане. И телето може да каже: азъ ще се уча отъ своя телешки духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? — Теле ще стане. И човѣкътъ може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако каже така, какво ще стане отъ него? — Чо-

вѣкъ ще стане. Но, ако нѣкой каже: азъ ще разсждавамъ като нѣкой ангелъ, ще се уча отъ него — какво ще стане отъ него? — Ангелъ ще стане.

И тѣй, Духътъ Божий има степени на проявление. Та, като дойдете до това положение, вие трѣбва да бъдете толкова чистосърдечни, толкова безпощадни къмъ себе си, толкова искрени въ душата си, толкова истинолюбиви, че въпросътъ за намирането на Истината да бъде тѣй поставенъ у васъ, както Богъ го е вложилъ въ душитѣ ви. По отношение на Бога вие ще се поставите съ всичкото си смирение. Ще кажете въ себе си: азъ искамъ да бъда миротворецъ, искамъ да бъда Синъ Божий. Това е най-хубавото качество. Ще каже нѣкой: ама ти не си такъвъ. Нищо, азъ търся методъ. Туй нѣщо азъ съмъ го ималъ нѣкога, и сега искамъ да го намѣря. Всички ще бъдемъ Синове Божии. Но кога? — Когато бъдемъ миротворци. Когато проявимъ миротворството въ себе си, това ще бъде печатъ, че сме Синове Божии. Нѣкои искатъ първо да бъдатъ Синове Божий, а послѣ да проявятъ миротворството. Не, това не е възможно.

Сега, да се повърна къмъ мисълта си. Тия въпроси, които развивамъ, не трѣбва да ви смущаватъ. Това сж само методи, които изяснявамъ, но въ всѣка една бесѣда има една основна мисль, която трѣбва да остане въ ума ви. Вие идвате при мене и посите своята свѣщъ, обаче нѣмате запалка, съ която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запала. Азъ мога да ви я запала, но не обръщайте внимание на моитѣ особености. Азъ мо-

га да бръкна въ джеба си, да извадя една кутийка, да я развия отъ книжката ѝ, но всички тия нѣща ще ги оставите на страна. Вие ще чакате тихо и спокойно. За васъ е важенъ онзи моментъ — да извадя една клечка кибритъ, да драсна и да запала вашата свѣщъ. А това, отъ гдѣ ще извадя този кибритъ, какъ ще го развивамъ, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви допълнения ще ви давамъ, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибритъ и запалването на вашата свѣщъ. Като запала свѣщъта ви, ще кажете: радвамъ се, че ми запали свѣщъта, та сега ще можемъ да вѣрвимъ заедно. Казва единъ стихъ отъ Писанието: „Ако трѣбва да запала своята свѣщъ, отъ Словото Божие трѣбва да я запала, за да гори безъ да изгаря.“ А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички нѣща, които живѣятъ, горятъ. Да, горятъ, но изгарятъ, а свѣщъ, запалена отъ Божественния огънь, гори и не изгасва. Туй вѣчно горение ние наричаме законъ на растене. Ами че ако вие погледнете на единъ човѣкъ, какво прѣдставлява той? — Той е една запалена свѣщъ, която расте на Божественния огънь, въ Божественния Духъ вхтрѣ. Изгасете този огънь, и всѣко растене, всѣко съществуване ще изчезне. Ние растемъ при огъня. Сега нѣкой ще ми каже: а, ние трѣбва да се пазимъ отъ огъня! Не! Миротворецътъ не живѣе въ въздуха. Той живѣе въ този Божественъ огънь, въ най-усиленитѣ пламъци. Само такъвъ човѣкъ може да бжде миротворецъ. Ако вие искате, тѣй както си дишате въздуха да бждете миротворци, лъжете се, това никога не може да бжде!

Каква е тази ваша философия? Насъ сж ни заблудили, че огънътъ е опасенъ и затова го държимъ само въ печкитѣ си. И за слънцето казваме същото: нека седи то далечъ отъ насъ, защото ако дойде на земята, ще изгори всичко. На тия учени хора, които подържатъ тази теория, азъ казвамъ че на слънцето, въ неговия огънь вхтрѣ, живѣятъ същества. А, живѣятъ същества! Да, както има рибѣ, които живѣятъ въ водата, както има птици, които живѣятъ въ въздуха, така има и същества, които живѣятъ въ слънцето вхтрѣ, въ този огънь. Казвате: това науката не е доказала. Казвамъ: моята наука е доказала че въ слънцето живѣятъ същества казвате: това е отъ 1001 нощъ. Азъ казвамъ: това е книга на 1002 нощи. Азъ имамъ книга на 1003 нощи, на 1004, на 1005 нощи. Туй е книгата на огъня, Блаженъ е онзи, който може да живѣе въ огъня. Този свещенъ огънь е, който ще ни очисти отъ всички грѣхове, който ще ни смъкне всички нечистотии, който ще изхвърли тази тъмнина отъ насъ и ще ни направи свѣтли, чисти като кристалъ. По какво се познава чистотата на единъ кристалъ? — Чистотата на единъ кристалъ се познава по това, че той може да прѣчупва свѣтлината. Ако свѣтлината влѣзе въ единъ кристалъ и се прѣчупи, тогава той придобива цѣна. Ако свѣтлината не се прѣчупва, той не струва нито петъ пари. Ако твоята душа влѣзе въ тази чистота, и свѣтлината ти не се прѣчупва, колко струва твоята душа?

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Що е миротворството? — Миротворството е единъ великъ Божественъ лхчъ, който излиза отъ дълбочинитѣ на човѣшката душа.

Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии, ако издаватъ Божествена свѣтлина, която излиза отъ този Божественъ пламъкъ, който е създаде свѣта.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 21 декември,
1924 г. гр. София

КОИТО ГЛАДУВАТЪ.

11.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21.

Които гладуватъ.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се насятятъ“.

Каква е била интимната мисль, която занимавала ума на Христа, когато е произнесалъ тази своя рѣчь на планината? Кой сж били подбудителнитѣ причини, които сж Го заставили да я произнесе? Има много прѣдположения, но това сж само вѣроятности, това сж само догадки, тълкувания — едни по-близки, други по-далечни. Има само единъ, който знае, какво е мислилъ Христосъ, той е самиятъ Христосъ. Само Той знае, каква е била интимната мисль у Него, а ние можемъ само да прѣдполагаме. По нѣкой пжть ние идваме до убѣждението, че знаемъ нѣщо, като че разбираме живота, като че всичко ни е ясно. И дѣйствително, туй наше състояние е вѣрно. Денемъ всичко виждашъ, пжтьтъ ти е отворенъ, на-кждѣто погледнешъ — сигуренъ си, смѣлъ, рѣшителенъ си, смѣло водишъ. Щомъ се свечери, обаче, щомъ стане тъмно като въ рогъ, ти веднага се спирашъ, не си тѣй смѣлъ вече, почвашъ да се спъвашъ, знанието ти се ограничава.

И тѣй, нѣкой запитватъ: защо азъ нѣкой пжть мисля, че зная, а нѣкой пжть ми се струва,

че нищо не зная? Психологически азъ обяснявамъ този фактъ така: знаешъ, защото день има у тебе; не знаешъ, защото вечеръ има у тебе. Други запитватъ: защо нѣкой пжтъ азъ се чувствувамъ тѣй смѣлъ, рѣшителенъ, всичко мога да направя, а нѣкой пжтъ ми се струва, че нищо не мога да направя? Казвамъ: като изядѣшъ по 2 — 3 кокошки, силенъ си, а като ядешъ само сухъ хлѣбецъ, нищо не си. Онзи конь, който яде зобчица, той е силенъ, подскача, подскача; а онзи който яде само сухата слама той си прави своитѣ разсждения, защо не може да подскача. Тия двата коня се събератъ, и първиятъ казва на втория: какво си се свилъ, подскочи като мене. — Е, азъ не ямъ като тебе зобъ, ами слама ямъ.

Питамъ сега: когато тълкователитѣ създаватъ своитѣ теории, кои сж подбудителнитѣ причини за това? Когато извѣстни писатели, извѣстни моралисти, извѣстни философи пишатъ върху нѣкой въпросъ, кои сж подбудителнитѣ причини, които ги заставятъ? Интимната имъ мисль дава директива, направление на цѣлата имъ работа. Но коя е интимната имъ мисль? Сега, започватъ философскитѣ разсждения. Влиза ученикътъ въ училището, да кажемъ въ I гимназиаленъ класъ, и учителитѣ започва да обяснява, що е точка. Учителитѣ казва, че точката нѣма никакво измѣрение, не заема никаква частъ отъ пространството, но при това съществува въ ума ни. Значи, туй, което не заема никакво мѣсто и пространство, съществува като нѣкаква идея. Тогава, споредъ нашитѣ схващания, само туй е реално, което заема нѣкаково мѣсто. При всичко това, учителитѣ започва да

разправя на ученицитѣ си за точката, която не заема никакво пространство. И тогава запитватъ: какво нѣщо е точката? Казвамъ: точката е първото проявление на единъ разуменъ животъ. Е. какво иска тази точка? Послѣ запитватъ: ами какво означава правата линия? Казвамъ: правата линия, това сж възможноститѣ на точката. Послѣ учителътъ разправя за плоскостта, за квадрата. Какво означава квадрата? Той казва: квадратътъ е пространство, затворено отъ четири линии. Азъ казвамъ: квадратътъ, това сж възможноститѣ на правата линия. Най-послѣ идваме до III то измѣрение, до куба. Какво нѣщо е кубътъ? Кубътъ, това сж възможноститѣ на квадрата — нищо повече. Пита мъ: сега разбрахте ли всичко това? Въ разбирането трѣбва да има вътрѣшни отношения. Да разясня мисълта си. Учителътъ разправя на ученицитѣ си за числата, говори имъ за 1, 2, 3, 4, 5 — 10. Пита ги: разбрахте ли? — Разбрахме. Какво? — Разбрахме за числата отъ 1—10. Добрѣ. Отиде си малкиятъ Драганчо въ кѣщи, пише числата отъ 1-10, майката се радва. Да, но тѣзи числа сж живи, тѣ не сж само символи, тѣ иматъ свои отношения. Когато ние казваме $1 + 2$, какво означава това? — Значи да ги съберемъ. Е, може ли $1 + 2$ да се събератъ? Въ математиката казватъ, че по-голѣмо число отъ единицата нѣма, а учителътъ те учи да събирашъ $1 + 2$, туй малкото число да го съберешъ съ голѣмото. Не е ли смѣшно да ви дамъ едно бакърче да съберете морето въ него? Ако тълкувате буквално, какво прѣдставлява събирането на числата $1 + 2$? Това сж само

отношенията на нѣщата. Има извѣстни условни знаци въ математиката, съ които изразяватъ дѣйствиията. Тѣ могатъ да бждатъ плюсь или минусъ, могатъ да бждатъ знакътъ за умножение или дѣленіе. Питамъ: тия числа, 1, 2, 3, и т. н., тѣй както ги пишете, съществуватъ ли въ природата? Не, природата си има съвсѣмъ други числа, съвсѣмъ друга азбука. Тя не признава нашитѣ числа. Символитѣ, съ които ние си служимъ, никждѣ въ природата ги нѣма. Азбуката, съ която ние си служимъ, нѣма я въ природата. Послѣ, гдѣ срѣщаме въ природата геологията тѣй, както ние я знаемъ? Да, писали сж ученигѣ, че еди-кой си пластъ билъ тѣй прѣчупенъ, еди-кой си иначе, но това доказано ли е? Ние казваме: еди-кой си геологъ го е доказалъ. Може да го е доказалъ, може и да не го е доказалъ. Не, има единъ вѣтрѣшенъ законъ, има извѣстни вѣроятности, които опрѣдѣлятъ нѣщата. Математиката има своя вѣншна страна — това е геометрията. Всички геометрически фигури съществуватъ въ природата. Следователно, геометрията е езикътъ на математиката. Ако единъ математикъ не може да прѣвѣрне своитѣ математически величини въ геометрически форми, той нищо не разбира отъ математиката. Да прѣвѣрнемъ това нѣщо въ ума си. Какво означава тази мисль? — Че всѣка една сила, която дѣйствува, трѣбва да ѝ се даде направление.

Сега, вие ще ми зададете въпроса: какво отношение иматъ всички тия расхждения съ закона: „Блажени, които глдуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ?“ Ами че това е единъ философски въпросъ! Питамъ азъ: защо

гладуватъ и жадуватъ хората? Днесъ цѣлиятъ икономически свѣтъ разрѣшава този важенъ въпросъ за глада. И азъ казвамъ: ние имаме цѣль единъ социаленъ въпросъ за глада. Казватъ: трѣбва да се хранимъ. Питамъ: въ коя епоха на човѣчеството гладнитѣ не сж хранени? Тѣ всекога сж били хранени, но въпросътъ пакъ не е билъ разрѣшенъ. Не мислете, че тѣй лесно можемъ да разрѣшимъ този въпросъ на глада. Защо? — **Гладътъ е една сила въ свѣта, която продължава живота.** Азъ не говоря за мъчението, но казвамъ, че гладътъ е сила въ природата, която продължава живота, прави го по-интенсивенъ, а тази интензивностъ именно го продължава. Гладътъ внася едно разширение въ живота. Ако схващамъ така въпроса, че гладътъ е едно условие, за да може животътъ да се развива добръ, ние сме на права посока, но ако схващаме, че гладътъ е мъчение, ние сме на крива посока. И то ава ние ще се намираме въ единъ условенъ свѣтъ, въ който нѣма никаква разумностъ. Нима онази първична разумна сила, която е създала цѣлия козмосъ, която е донуснала да се прояви туй чувство на гладъ, нѣма свой дълбокъ замисълъ? Ще умра отъ гладъ, казва нѣкой. Е, то е наше прѣдположение. Умирането въ природата подразбира минаване отъ едно състояние въ друго. Споредъ насъ, това е смъртъ. При тази смъртъ нѣкой пхтъ става разреждаване, нѣкой пхтъ сгъстяване на материята, и при това се явява извѣстна интензивностъ на силитѣ, които дѣйствуватъ на всички процеси, които съществуватъ въ природата трѣбва да дадете едно разумно тълкувание, а не такова, каквото съврѣмenni-

ятъ животъ ни налага. Напримѣръ, всички хора искатъ да иматъ удовольствия въ живота. **Насищане въ природата съществува, но удовольствия не съществуватъ.** Що е удовольствието? — Удоволствието е сѣнка на насищането. Онзи пияница, който пие чаша слѣдъ чаша, се удовольствува. Влѣзе нѣкой пияница въ кръчмата, дойде подиръ малко другъ, опасно е да имъ се турятъ имена, ще ги наречемъ № 1 и № 2, ще си кажатъ: хайде сега приятелю, да се чукнемъ за наше здраве! Чукнатъ се, дигнатъ високо чашитѣ си, изпразнятъ ги, това е удовольствие! Една чаша двѣ, три, четири, че до десетъ. Хубаво, какво придобиха, слѣдъ като изпразниха тия чаши? Е, казватъ, да позабравимъ нашитѣ тѣги, нашитѣ скърби. Забравятъ ли ги? — Да, врѣменно ги позабравятъ, но на другия день ги заболява главата, туй-онуй, тѣгата пакъ дойде, пакъ отиде при кръчмаря, дойде № 2, № 3, наредятъ* се: хайде да се чукнемъ! Чукатъ се тѣ, изпразватъ се чашитѣ една слѣдъ друга, но кръчмарѣтъ си нише, нищо не пропуша. Погледнешъ, слѣдъ 2 — 3 години, тия, които се чукали, останали послѣдни голаци. Събератъ се слѣдъ това № 1 и № 2 и си говорятъ: е!, какво ще кажешъ? Какво да кажа? На какъвъ халъ ни докара Господъ! А, Господъ ви докара на този халъ! Кръчмариятъ ли? Не, № 1 и № 2 сами се докараха на този халъ. Господъ никѣдъ и никога не е създавалъ кръчми. Ние сами си създадохме кръчмитѣ, ние сами създадохме чашитѣ. Туй е едно удовольствие, казвате вие. Да, но то е едно отъ грубитѣ удовольствия. Въ свѣта съществуватъ хиляди удовольствия, които разрушаватъ жи-

вота. Удоволствието, като единъ малъкъ масажъ, е необходимо, даже въ нѣкои случаи е приятно, но всѣкога човѣкъ трѣбва да бѣде наситенъ. Насищането е смисълътъ въ живота. Слѣдователно, въ човѣка, въ всѣко едно направление трѣбва да има една жажда, единъ гладъ. За какво? — Може да е за хранене, може да е за знание, може да е за добро. **Жаждата гладътъ сѣ единъ вътрѣшенъ процесъ.** Ако вие нѣмате този гладъ за знание, бихте ли се учили? Ако вие нѣмате този гладъ за духовенъ животъ, бихте ли го търсили? При това, всички искаме да се освободимъ отъ глада. Азъ бихъ казалъ: не трѣбва да се освобождаваме отъ глада, а трѣбва да го разберемъ. Ако гладуваме, причината сме ние. Гладътъ, който съществува, не е въ недоимъка на живота. Не, има достатъчно храна, достатъчно хлѣбъ за всички хора. Хората още не сѣ разбрали смисъла на живота. Кога ще го разбератъ? Когато всички ние съзнаемъ, че сме дошли на земята да изпълнимъ волята на Оязи, който ни е далъ животъ. Сега всички хора — и богати, и сиромаси, казватъ: ние нѣмаме ли право да се удоволствуваме въ живота си, както искаме? Не, нѣмате право да се удоволствувате: тъй е писано въ Божията книга. Ти може да гладуашъ и да жадуашъ, но за какво? — За правдата. Та казвамъ: **Правдата е единъ вътрѣшенъ процесъ за разпрѣдѣляне на всички Божествени блага по всички части на тѣлото.** Това е кръвообръщението въ човѣка, това е неговата артериална и венозна кръвъ, която отива къмъ крайнинитѣ, за да може всѣка една клѣтка да при-

еме и да изпълни задълженията си, които има. Туй е единъ законъ, който съществува и за цѣлото човѣчество, и за отдѣлния народъ, и за общество, и за индивида — да може въ човѣка да става правилно кръвообращение, едно правилно циркулиране на кръвта, за да не стане нѣкакво подушване. Това виждаме и въ самия ж'вотъ. Нѣкой взиматъ Правдата въ абстрактенъ смисълъ и казватъ: Правдата има ли смисълъ въ живота? Има, разбира се, тя е кръвообращението ꙗз човѣка. Че нѣкой пакъ, твое-то кръвообращение не върви правилно, това не изключва кръвообращението изобщо. Слѣдователно, и опѣзи най малкитѣ частици, които сж на крайнитѣ, вследствие на това кръвообращение се хранятъ. Ти трѣбва дълбоко да почувствувашь глада и жаждата, защото тѣ сж езикътъ на Бога. Когато ти чувствувашь гладъ, когато чувствувашь жажда, Божественото съзнание взима участие, Богъ разбира този езикъ. Богъ разбира езика на глада и на жаждата, но не разбира езика на удоволствието. Седи онзи бѣдниятъ човѣкъ, който е гладувалъ три дни, гладенъ е той, но Богъ разбира този езикъ и взима нуждитѣ мѣрки, за да му достави храна — хлѣбъ. Когато, обаче, онзи богатия седи и си мисли, какво прасенце, какви патки и пуйки да си приготи за Коледа, този езикъ не е понятенъ за Бога, и тогава Богъ казва: „На този богатия ще наложитѣ глоба“. Сегашнитѣ хора казватъ: е, блазе на богатитѣ! На кои богати? Които се удоволствуватъ? Глоба на тѣхъ! Знаете ли каква глоба пмъ се пада? Голѣма глоба ще се наложи на богатитѣ. За тѣхъ ще пма чл. 4. Този членъ е отиѣненъ вече отъ законитѣ на земята, но на небето не е отиѣненъ,

той тамъ съществува. За жаднитѣ, и за гладнитѣ Богъ казва: „На тия хора да се помогне, отъ кждѣго и да е, да се задоволятъ тѣхнитѣ нужди, да се наситятъ и да благодарятъ“. Насищането не се ди въ онова прѣизобилие, което може да имъ се даде, но то седи въ онази чиста храна, която може да приематъ. Въ какво се състои тази чиста храна? Въ онова добрѣ сварено жито, въ онзи чистѣ, хубавѣ оризецъ. А какво правятъ хората? Като взематъ малко печено брашанце, че малко захарчипца, малко орѣхи, та нашарятъ одгорѣ онова жито. Че взематъ послѣ малко млѣко и съ него сваряватъ ориза. И безъ млѣко може ориза, и безъ захарчипца и орехи може житото. Ако човѣкъ яде въ такъвъ простъ видъ житото и ориза, ще има ли диабетисъ? — Нѣма да има никакъвъ диабетисъ. Азъ не зная, дали животнитѣ по горитѣ страдатъ отъ диабетисъ. — Не, само културнитѣ хора. Какво значи диабетисъ? — Диабетисътъ е признакъ на това, че хората не изпълняватъ Божия законъ. Всички болести, отъ които ние, съврѣменнитѣ хора, страдаме, не зная на какво би трѣбвало да ги уподобя Тѣ прѣдставляватъ единъ обвинителенъ актъ противъ насъ. Небесниятъ прокуроръ казва: „Диабетисътъ, и фусятъ, чумата, хремата и редъ други болести, които лѣкаригѣ познаватъ, сж единъ обвинителенъ актъ противъ васъ“. Ние искаме да се освободимъ отъ страданията, отъ болеститѣ, но това сж грѣховетѣ на чиналитѣ поколения. Ние, съврѣменитѣ хора, изкупуваме грѣховетѣ на нашитѣ дѣди и прадѣди. Нашата кръвъ не е чиста, както е била едно врѣме. При такава една кръвъ, какво може да очакватѣ, какъвъ животъ може да имате, какво щастие ще

ви дойде? Гледамъ, дойде нѣкой при мене, страда отъ нещо. Виждамъ, че кръвта му е нечиста и пише за него, че слѣдъ нѣколко мѣсеца ще го повикатъ на онзи свѣтъ. Казватъ за нѣкого: какъ се поправи, надобелѣ въ лицето си този човѣкъ! Казвамъ: за това задебеляване глоба ще му се наложи.

— Съврѣменнитѣ хора днесъ, като имъ се каже Истината, докачатъ се. Казва нѣкой: ама защо ме плашпшъ? Не, азъ ти казвамъ истината. Ти вървешъ по една изгнила греда, която се клати и ти казвамъ като на приятель: не минавай прѣзъ тази греда, не прави опити! Тази греда е гнила, ще се счуши, ти лесно ще се подхлъзнешъ и ще паднешъ долу. Ами какво да правя? Почакай, ще туря здрава греда, и тогава и ти, и дѣцата ти ще минатъ по нея. Ние, съвременнитѣ хора, искаме да минемъ прѣзъ тази греда, и не се стремимъ да изправимъ живота си. Казватъ: ама чакай, лѣкаритѣ ще дойдатъ! Нѣмамъ нищо противъ лѣкаритѣ, но лѣкаритѣ трѣбва да покажатъ на хората, какъ да се живѣе. Всички хора трѣбва да застанатъ на кракъ и да проповѣдватъ поне тази Истина, че всѣки човѣкъ трѣбва да гладува и жадува за Правдата. Правдата, това е едно качество, единъ методъ на милосърдие, на миротворство. За да има миръ, въ която и да е държава, трѣбва да има Правда. Имали безправие въ една държава, всѣкога въ нея ще съществува анархия. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора разискватъ, че еди-кой си билъ причина за анархията въ държавата. Не, отворете страницитѣ на историята въ миналото, въ настоящето, проникнете и въ бъдещето и ще видите, че безправнето, въ която и да е държава, е било при-

чина за тази анархия. Навсѣкждѣ [закона е единъ и сѣщъ. Щомъ има безправие, веднага ще се яви и анархията.

И тъй, когато Христосъ е проповѣдвалъ тази бѣседа, Той далъ 9-тѣ правила, 9 тѣ метода за живота. Първото блаженство е слѣдното: „Блажени натжженитѣ, защото тѣ ще се утѣшатъ“. Азъ ще ви дамъ само едно малко тълкуване на тия думи. Ако искашъ да се утѣшишъ, нажали се, наскърби се нещо. Изгуби нещо, за да се утѣшишъ. Нѣкой казва: искамъ да ме утѣшатъ. Христосъ казва: „Ако искашъ да тѣ утѣшатъ, стани нажаленъ, поплачи си малко“. Е, казва той, нѣма да ставамъ баба, жена, та да плача! Хубаво, шомъ не искашъ да бѣдешъ баба, тогава нѣма да се утѣшишъ. Кого утѣшаватъ? — Онова малкото дѣтенце въ люлката, като поплаче, като покрѣка малко, дойде майката, побави го, погали го и то я погледне, прѣстава да плаче. Майката казва: хубаво, че си поплака. Ти се понатжжи малко, изпълни първото Христово правило.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята“, казва Христосъ. А, втасахме я сега, кроткитѣ щѣли да наслѣдятъ земята! Не, да дигнешъ пушката си, че да извадишъ ояѣзи два парабела съ оная ми ти десетина патрона, че кой какъ мине покрай тебе, да се чуди, гдѣ да се дѣне! Тѣй казватъ съвременнитѣ хора, но Христосъ казва: ако имашъ единъ дѣдо, отъ когото очаквашъ наслѣдство, и отидешъ при него съ пушката си, съ своитѣ патронташи, този твой дѣдо наслѣдникъ ще тѣ направи ли? — Не, наслѣдникъ нѣма да тѣ направи. Той ще си каже: този синковецъ ще изяде

всичкото имане. Като отидеш при дѣдо си, безъ пушка, безъ патронѣташи, безъ всѣкакѣи парабели ще му се явишъ. Ще седишъ при него кротѣкъ, нажаленъ, ще го пригърнешъ, ще го целунешъ и ще го пита шъ: какво искашъ дѣдо? Следователно, за да наслѣдимъ ние земята, която е Божествена, трѣбва да бъдемъ кротки. Кротостта е едно велико качество, една велика сила. Кроткиятъ човѣкъ не е слабъ, той е стихия, но се въздържа, знае да владѣе сърцето си, знае да владѣе ума си но не тѣй съ юзди. Българитѣ иматъ една пословица, казватъ: „Навий му юларя, че го пусни!“ Азъ не съмъ съгласенъ съ философията на тази пословица. Ако ти искашъ да пуснешъ нѣкого, разрѣжи юларя му и така го пусни, безъ юларь. Ако ти го пуснешъ съ юларь, той ще се развие и тогава е опасно положението му, ще се закачи нѣкъдѣ. Въ такъвъ случай, защо ще го излагашъ на опасностъ? Опѣзи хора, които иматъ навѣтъ юларь, всѣкога сж изложени на опасностъ. Тия, кроткитѣ хора, които подразбира Христосъ, сж много по силни съ своитѣ оръжия, отколкото съвременнитѣ хора съ своитѣ пушки и парабели. Примѣри за такива силни хора имаме въ Индия между йогитѣ. Между англичанитѣ, много отъ тия които се мислятъ силни, прѣдприематъ експедиции по Хималаитѣ, искатъ да се качатъ на върха Езересъ, но следъ като сж прѣдприели до сега три експедиции, казватъ най-послѣ: невъзможно е! Тия англичани, които сж толкова материалисти, започватъ да разпрѣвятъ, че имъ се явявали старци съ бѣли дрехи. Индуситѣ, които ги придружавали, имъ казвали: „Не се качвайте по-нагорѣ, не минавайте надъ тази зона, тия

мѣста сж свещени“. Индуситѣ, като дойдатъ до тази зона, умрять, но англичанитѣ минаватъ задъ тази зона, явяватъ имъ се тия старци които имъ казватъ, че следъ 15 дни ще умрять.

Съврѣменната наука мисли, че ѝ е позволено да бърка навсѣкаде. Наистина, съврѣменнитѣ учени навсѣкждѣ сж бъркали — и въ човѣшкия стомахъ, и въ сърцето, и въ мозъка; не е останало мѣсто, кждѣто да не сж пинали. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора говорятъ за мораль, говорясь за честь! Не може да се говори за честь, тѣлото ви е оцозорено. Най-първо се излѣкувайтѣ, бждете здрави и тогава говорете за мораль! Има ли болести, нѣма мораль. Чудно нещо! Нѣкоя жена е разгърдена и, като види нѣкой мжжъ, скоро бърза да се закрие. Защо? — Безираствено било! А послѣ, сжщата т а з и ж е н а ще я видите на операционната маса, прѣдъ лѣкари и студенти, разглеждатъ я, проучватъ я. Това, че е разгърдена, ние считаме за неморално, а прѣдъ лѣкаритѣ е морално! Не, казватъ, тѣ сж лѣкари, това е за опити. Ние не трѣбва да бждемъ голи, всички трѣбва да бждемъ облѣчени. Ако единъ юнакъ седне на масата за операция, за да го спасятъ лѣкаритѣ, азъ не го считамъ юнакъ, той е най-голѣмиятъ страхливецъ. Гдѣ останаха неговата пушка, неговитѣ парабели, неговитѣ патронташи? Нека сега извади парабелитѣ на тия циреи, нека сега имъ свирне! Свирни сега на цирея си! — А, може да се напраня! За себе си държи смѣтка, че може да се парани, а за другитѣ не мисли. Азъ не го считамъ герой. За себе си има една философия, а за другитѣ — друга.

Та казвамъ: когато дойдемъ до истинското учение, голотата трѣбва да изчезне отъ насъ. Да обсебвашъ едно чуждо тѣло за себе си, да се удово­лствуващъ съ него, това е прѣстѣпление! Да цѣ­лунешъ единъ човѣкъ, когато е истиналъ, да го вземешъ въ кѣщи и да го стоплишъ като майка, това разбирамъ, но да се удово­лствуващъ съ нѣ­говото тѣло, това не го разбирамъ, то е пиянство. Казвате: еди-кой си е мораленъ, еди-кой си не е мораленъ. Що е моралността въ човѣка? — Тя се опрѣдѣля отъ едина вътрешенъ законъ. Мораленъ е този човѣкъ, който държи твоето сърце, твоя умъ, твоята душа и твоя духъ тъй свещено въ себе си, както своитѣ. Защо спрѣмо себе си да имаме единъ законъ и да бждемъ спиходителни, а спрѣ­мо другитѣ не? Еднакъвъ моралъ, еднакви правила трѣбва да имаме и спрѣмо себе си, и спрѣмо дру­гитѣ. Като срещнешъ единъ богатъ и единъ си­ромахъ, каква разлика има между тѣхъ? И единиятъ мисли, и другиятъ мисли; и единиятъ чувству­ва, и другиятъ чувствува. И двамата, обаче, иматъ различно прѣд­назначение въ свѣта. И сиромаситѣ сж хора благородни, и богатитѣ сж хора благо­родни. Това е служба! Нѣкой пхтъ осжждатъ бо­гатитѣ хора. Азъ не ги осжждамъ, но ги съжاليا­вамъ. Когато ми говорятъ за нѣкой богатъ човѣкъ, азъ го виждамъ като единъ конъ, впрегнатъ въ една каруца, тегли тази каруца, на нея 20 — 30 кѣщи натоварили, изпотилъ се, горкиятъ! Гледамъ слѣдъ него бѣдниятъ: той погладувалъ, пожаду­валъ, но и той тегли каруца, само че празна. Тия двама души трѣбва сами да се разправятъ. Какъ? Азъ разсжждавамъ: сиромасхтъ трѣбва да вземе

малко отъ товара на богатия. Дойде богатия до единъ рхтъ, не може да кара повече, погледа, че следъ него идва сиромаша, нека му каже: братко можешъ ли да вземешъ малко отъ моя товаръ? — Мога, мога. Като стигнатъ до върха на планината, сиромашътъ трѣбва да каже: ако обичашъ да си вземешъ пакъ своитѣ работи, заповѣдай! — Искамъ. Добрѣ ето ги! Тръгва си пакъ сиромашътъ съ своята празна каруца. Питамъ: кое състояние е по хубаво? Философски разгледано, послѣдното състояние е по-хубаво по споредъ васъ не е тъй. Вие казвате: какво се е раздрънкала тази празна каруца? Не си струва тя. И жената като види, че мъжътъ ѝ се връща съ празна каруца, казва: не съмъ доволна отъ тебе, не си мъжъ! Прави сте. богатиятъ има здравъ грѣбнакъ, може да носи, а сиромашътъ има слабъ грѣбнакъ, не може много да носи. Когато грѣбнакътъ на сиромаша стане здравъ, и него Богъ ще може да натовари. Господъ има толкова материялъ, че всѣкиго може да натовари. Нѣкой казва: е, тъй, да съмъ богатъ! Ученитѣ изчисляватъ, че въ океана има около 10 милиона тона злато. Всѣки човѣкъ по колко килограма злато може да носи? Ако може да носи по 100 кгр., тогава 200 милиона хора трѣбва да се вирѣгнатъ, за да прѣнесатъ всичкото това злато. Щомъ сте жадни за това злато, единъ день, когато ви дойде врѣмето, ще си извадите отъ него.

Христосъ казва: „Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята“. Щомъ наследятъ земята, тя е една реторта, отъ която може да извадите туй богатство. Следователно, само кроткиятъ човѣкъ може да забогатѣва. Само кроткиятъ човѣкъ може

да има туй велико търпѣние. Това е вѣрно. Всички учени хора, които сж били кротки, сж имали този резултатъ.

„Блажени милостивитѣ, защото тѣ помилвани ще бждатъ“, казва Христосъ.

Въ български езикъ думата „помилвани“ се употребява въ различни случаи, Нѣкой осжденъ може да бжде помилванъ; и дѣтето може да бжде помилвано отъ своята майка. Всѣки човѣкъ, който иска да бжде помилванъ, трѣбва да бжде милостивъ. Нѣкой казва: азъ не искамъ да бжда милостивъ. Слушай, ако искашъ да бждешъ помилванъ, непрѣменно трѣбва да имашъ милостиво сърце. Ами че това е едно велико качество у човѣка, това е единъ благороденъ импулъс! Ние, съврѣменитѣ хора, изхвърляме най-хубавото, най-благородното отъ себе си и казваме: да бждемъ смѣли и рѣшителни! Да, но въ това нѣма никаква философия. Въ какво седи тази смѣлостъ?

Казва Христосъ: „Блажени, които жадуватъ и гладуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ“. Когато у насъ се зароди тази жажда, да придобиемъ всичко онова възвишено и благородно, за което копнѣе душата ни, тогава Богъ ще дойде: Този е вѣтътъ. Когато нашитѣ сърца сж така приготвени, само тогава Господъ ще дойде да живѣе въ насъ, и когато Той дойде, ще приготви онѣзи велики блага, които очакваме. Ние, съврѣменнитѣ хора, не сме щасливи, и прѣди насъ не сж били щасливи, и които дойдатъ слѣдъ насъ сжщо нѣма да бждатъ щасливи. Защо? Защото имаме една крива основа въ живота и говоримъ нѣща, които не сж вѣрни. Има нѣща вѣрни но не всички. И то-

гава ние се намираме въ положението на онзи старовремененъ герой, който си направилъ една крѣпостъ срѣщу неприятеля отъ солъ и отъ захаръ, твърди като камъкъ — това намѣрилъ наоколо си. Но, като дошълъ дѣжда, солта и захарта се стопили и отворили мѣсто за неприятеля. Въ нашия животъ има слаби мѣста, които всекога могатъ да се отворятъ. Тия мѣста сж вратитѣ за вашия неприятель. Тѣ сж солта и захарта. Колкото и да си силенъ, колкото и да си герой, като дойде водата, тя ще ги подмие, ще ги разтвори. Господъ е оставилъ за свѣта една врата за сладкия животъ, и една врата за соления животъ, и ако ти си ги заключилъ, а не бѣдешъ кроткъ, Господъ единъ день ще изпрати водата и тѣзи врати ще се отворятъ за неприятеля. Водата ще задигне тия врати, и тогава всички отвѣнъ свободно ще влѣзатъ въ дома ти. Водата, това е Божествениятъ животъ, който иде сега въ свѣта.

„Блажени праведнитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ царството Божие“.

„Блажени, които жадуватъ и гладуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ“.

Сега, ще ви приведа единъ малкъ разказъ, изъ онова митическо състояние на човѣчеството. На нѣкой-си царъ — Бенамъ Саватъ било прѣдсказано, че въ дома му ще се роди дѣщеря, която ще бѣде една отъ най-знатнитѣ и виднитѣ членове въ царството. Тя ще бѣде най-умна, най-благородна, но ще бѣде особена въ своитѣ проявления. Името ѝ ще бѣде Иурапия. Българинътъ, като чуе това име, ще каже: е оране трѣбва! Гъркътъ пъкъ ще разбере небето — Урапия. Не, името на тази царс-

ка дъщеря било Пурания. Слѣдъ като се родила, събрали се най-умнигѣ мъдреци въ царството да я възпитавагѣ. Когато завършила 21 година, своето пълнолѣтие, споредъ тогавашнигѣ обичаи, трѣбвало да се явятъ 10 души кандидати, царски синове, които да направятъ прѣдложение за ржката ѝ. Единъ отъ учителитѣ ѝ казалъ, че нейниятъ избраникъ трѣбва да има едно качество, а то е слѣдующето: той трѣбва да носи въ себе си свещения огънь. Тѣлото му трѣбва да се отваря, и сърцето му да става олгаръ на този свещенъ огънь, който да гори тамъ, а на свѣтлината му тя да чете свещената книга Исаваатъ. Започнали да се изреждатъ кандидатитѣ единъ слѣдъ другъ. Първиятъ дошълъ, допесълъ всичкитѣ си подаръци, и тя го приела въ една своя стая, направена само отъ кристалъ, херметически затворена, и му казала: ти можешъ ли да отворишъ тѣлото си и въ сърцето ти да се породи онзи свещениятъ огънь? Не, това го нѣма въ менѣ. Е, тогава ще дойдешъ идущата година. Изпратила този кандидатъ. Дошълъ вториятъ, третиятъ, изреждали се единъ слѣдъ другъ, и тя изпрашала всички по сѣщия начинъ — никой не могълъ да направи това, което тя искала. Най-послѣ дошълъ десетиятъ, нейниятъ избраникъ. Той легналъ — ще помислите, че умрѣлъ — не, той отворилъ тѣлото си, отворилъ сърцето си, и въ него се явява този, свещениятъ огънь, отваря се и тази свещена книга Исаваатъ, и тя вече могла да чете. Уводнигѣ думи били слѣдните: „Възможноститѣ на Любовта сж възможности на живота. Възможноститѣ на живота сж възможности на сърцето. Възможноститѣ на сърцето сж възможнос-

ти на ума. Възможноститѣ на ума сж възможности на душата. Възможноститѣ на душата сж възможности на Духа. Възможноститѣ на Духа сж възможности на Бога“.

И тъй, любовта въ живота трѣбва да бѣде възможна. Азъ не говоря за тази любовъ, която вие разбирате, въ която се зараждатъ подозрения, ограничения, плътски състезания. Това не е любовъ, това сж примѣси, това е окисляване. Азъ говоря за онази Божествена Любовъ, която прониква въ човѣшката душа. Тя носи едни отъ най-великитѣ блага, които човѣкъ до сега не е опиталъ. Любовта прави човѣка господарь на себе си. Тя не заробва човѣка. Онзи, който те люби, той ще те освободи; а онзи, който те вързва, той те възпитава. Майката може да бѣде емблема на Любовта. Учителътъ може да бѣде емблема на Мъдростта. Кой може да бѣде емблема на Истината? Любовта може да дойде чрѣзъ майката, само тя може да даде животъ. Мъдростта и знанието може да дойдатъ чрѣзъ Учителя, а свободата и Истината чрѣзъ кого ще дойдатъ? Свободата и Истината ще дойдатъ чрѣзъ твоя възлюбенъ, който ще ти отвори свещената книга на Исаавата и отъ тази книга ти ще можешъ да четешъ. Онзи, който отвори тази книга и може да чете отъ нея, веднага ще бѣде свободенъ. Като са пукне онова житно зърно и сѣменцето се разрасне нагорѣ, то е свободно вече отъ този затворъ. Щомъ се пукне туй сѣменце, този разуменъ духъ, който е билъ затворенъ въ него, веднага отива нагорѣ въ невидимия свѣтъ и започва да работи. Въ херметическитѣ, затворенитѣ, станции на всички сѣменца

седятъ затворени разумни същества, изучаватъ нѣщо. Вие ще кажете: какъ е възможно въ това сѣменце да е затворенъ единъ духъ? Той е като една точка, безиностранственъ, който съществува като идея вътрѣ въ насъ. Тази идея е извънъ всѣко врѣме и пространство, а влада врѣмето и пространството. Тя е извънъ живота, а влада живота. Тя е извънъ разумността, а влада разумността.

Сега съврѣменнитѣ учени хора разискватъ по въпроса, що е сила? Всѣка една сила е сглобена отъ нѣколко способности. У човѣка, запримѣръ, като се сглобятъ 4—5 способности, правятъ го силенъ, енергиченъ. Силитѣ, енергиитѣ, това сж способности. Слѣдователно, елементитѣ на нѣкоя сила може да бждатъ отъ умственъ характеръ; елементитѣ на нѣкоя сила може да бждатъ отъ сърдеченъ характеръ. Нѣколко морални чувства, събрани заедно, може да образуватъ една сърдечна сила. Тѣй че, ако вие разложите едѣна Божествена сила на ума, може да намѣрите вашитѣ способности на ума. Ако разложите една Божествена сила на сърцето, може да намѣрите вашитѣ чувства. Сега вие разглеждате силитѣ като чувства, а трѣбва да поставите чувствата като сили. Ако разглеждате умственитѣ сили, трѣбва да ги поставите като способности. Прилагане на силитѣ трѣбва. Та, Казвамъ: тази свещена книга трѣбва да се изучава. За това нѣщо и старитѣ гърци сж казвали: „Човѣкъ трѣбва да се познае“. Тази написана книга е самиятъ човѣкъ. Колко велики нѣща има написани въ вашия мозъкъ, на вашитѣ очи, на вашитѣ вѣжди, на вашия носъ, на вашето лице, на вашето чело! Това е единъ цѣлъ животъ, който се отразява Е,

казватъ, това е лице! Да по колцина отъ васъ сж чели тѣзи свещени писма написани на човѣшкото лице? Колцина отъ васъ сж могли да прочетатъ онази дълбока скръбъ, написана въ душата на нѣкой човѣкъ? Този човѣкъ може да е царь, може да е богатъ, може да има всичко на земята, но той е незадоволенъ, вжгрѣ въ душата си усѣща една празнина, усѣща гладъ и жажда. Този гладъ, тази жажда въ него, това е Божественото. Благодарение на този гладъ и тази жажда, Богъ ни показва Истината, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Туй ние наричаме Богъ, природа и т. н. Когато ние така схванемъ този живия Господъ и го разберемъ, Той ще вземе участие въ всичкитѣ наши дѣла. Когато ще вземе Богъ участие въ нашия животъ? — Когато възлюбимъ Бога, когато отворимъ сърцата си и ги направимъ олтаръ, на който да гори този свещенъ огънь на Любовта и на нейната свѣтлина да четемъ свещената книга. Само тогава Богъ ще ни посѣти. Защо сега Богъ не може да ни посѣти? Защото този огънь никждѣ не гори а щомъ не горп той, на какво ще четемъ свещената книга? Ти убеждавашъ единъ човѣкъ, че има Любовь, че има Мъдрость, че има Истина, а той ти казва, че човѣкъ трѣбва да яде и да пие. Не, въ яденето нѣма никакъвъ смисълъ, то е само единъ механически процесъ. Какъвъ смисълъ има въ яденето? Гледашъ, нѣкъя красива дама и нѣкой младъ момъкъ седнали да ядатъ и току си кривятъ устата на една на друга страна, изпълняватъ нѣкакво си таинство. Ние сме смѣшни карикатури прѣдъ небето съ своитѣ разбирания. Дъвкането е свещено, само когато служишъ на Любовта. Служишъ ли на Любовта,

можешъ да кривишъ устата си Запримѣръ, азъ ди-
гамъ и слагамъ мотивата на лозето си цѣлъ день,
огъвамъ се. Вижъ, туй огъване вече е на мѣстото
си. Когато азъ ямъ и съзнавамъ, че трѣбва да пра-
тя туй ядене на онзи, който работи за мене, ще
кажа: Господи, ще си кривя устата, но ще изпратя
всичкия необходимъ материялъ, за да съградишъ
нѣщо въ мене. А сега, нѣкой яде, огъва се, кри-
ви си устата, радва се и казва: а, кокошката е
сладка! Да, за тебе е сладко, но за нея е горчиво.
Ти ядешъ, но на нея не е сладко. Казва: ехъ, сла-
дъкъ е хлѣбецътъ! Да, сладъкъ е, но я да те ту-
римъ на воденичния камъкъ, ча ще видишъ! Вие
заколите агнето, опечете го и казвате: агнето вече
не чувствува болка, Вие се лъжете. Когато нѣщата
въ природата не ставатъ съ любовъ, има една вѣт-
рѣшна скръбъ, която съ нищо не може да се ута-
ложи. Когато агнето се пече, винаги отъ него оста-
ватъ живи клѣтки, които не могатъ да умратъ да-
же и при 300 — 400 °. Тия клѣтки, като влѣзатъ
въ тебе, ще те некатъ, тѣ сѣ живи. Вие казвате:
науката е доказала това — онова. Чакайте! Как-
во е доказала науката? Науката едва е започнала
да доказва нѣщата. Азъ бихъ желалъ всички уче-
ни хора да иматъ туй смирение, да признаятъ, че
има болести въ свѣта и искрено да кажатъ, на
какво се дължатъ тѣ. Ще кажите: ама може ли безъ
болести? — Може. Ние можемъ да прѣчистимъ сво-
ята кръвъ и тогава нѣма да боледуваме. Но кога
ще бжде това? — Когато имаме тази свещена Лю-
бовъ на правдата. Правда трѣбва да има въ вся-
ца ни, справедливи трѣбва да бждемъ!

Като седя нѣкой пѣтъ въ стаята си, гледамъ,

имамъ на разположение дрехи, ковъори, 10 души да облека, Размишлявамъ си: кой-какъ дойде, ще каже, че стаята ми е много добръ мобилирана, че би желалъ и той да живѣе тукъ. Казвамъ си: да, това за мене е единъ мобилиранъ затворъ. Ще ме залъгватъ съ една кирлива черга! Смисълътъ не е въ това. Пъкъ нѣкой пхтъ гледамъ, отъ печката ми излиза толкова димъ, че пердетата ми ставатъ черни. Казватъ: отлична е стаята му! Не е отлична тази стая, толкова димъ гълтамъ въ нея. Казвамъ си: не ме гледайте въ тази стая. Елате да ме видите въ онази херметическа стая, която е направена отъ стъкло и за която Мойсей казва: „Събуй си обувката“! Когато дойде нѣкой, който ме обича и когото обичамъ, ще го въведа въ тази свещена стая. Нѣкой казва: азъ го обичамъ, така мисля за него. Питамъ: съ коя любовъ обичашъ, съ тази въ която има промѣни? Не, въ Божията Любовъ нѣма никакви промѣни но има отваряне на сърца, има веченъ стремежъ за помагане.

Христосъ казва: „Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Божията правда, защото тѣ ще се наситятъ“. Гладътъ, жаждата, това сж едни велики сили, на които трѣбва да дадемъ ходъ, не трѣбва да се плашимъ отъ тѣхъ. Това сж качества, свойства вътрѣ въ живота. И сега всички трѣбва да жадувате и гладувате не за хлѣбъ, но за онази велика Божествена Любовъ, да дойде по-скоро тя въ свѣта. Само тогава ще се разрѣшатъ въпроситѣ въ свѣта. Трѣбва да има абсолютна правда сирѣмо всички хора безразлично. Правдата е отношения на души. Дойде ли правдата, ще се яви онова уважение, онова почитание, което трѣбва да иматъ

всички хора единъ къмъ другъ. Тогава нѣма да гледаме единъ на другъ съ прѣзрѣние. но ще бъдемъ свещени единъ за другъ. Това не значи, че трѣбва да забравимъ себе си, но да туримъ всѣко нѣщо на мѣсто и да познаемъ, кога ще дойде онзи нашъ възлюбленъ. Трѣбва да знаемъ, че всичко, което сега вършимъ на земята, е приготовление за онзи великъ Божественъ животъ, който иде. Трѣбва да знаете, че прѣди повече отъ 20 милиона години човѣкъ е билъ въ едно животинско състояние, не е билъ тъй интелигентенъ, както сега, не е ималъ тия условия да се прояви, миналъ е прѣзъ много форми, докато стигне сегашното си състояние. И отъ сега нататѣкъ пакъ ще минава прѣзъ много форми, докато дойде до по-високо положение. Но всички тия форми, прѣзъ които е миналъ, не трѣбва да бждатъ едно унижение за него. Като види единъ волъ, трѣбва да отиде при него, да му каже: братко, азъ живѣхъ едно врѣме правасъ, пазителнавахъ сжщата служба. Баба ми, дѣдо ми сжщо сж минали прѣзъ този ижтъ. Много съмъ ви благодаренъ. Послѣ нека го помилва, нека го погали малко. Този волъ много ще се зарадва. Това е философия! А вие ще кажете: а, това говедо! Послѣ, като види единъ конъ, нека отиде при него, да го погали, да му поговори сжщото нѣщо. да му благодари. Като отиде на лозето, нека помилва гроздето, нека му каже, че едно врѣме и той е билъ въ това състояние, затова го разбира. Сжщо да постъпи и съ плоднитѣ дървета — ябълки, круши и др. Прѣди много милиони години човѣкътъ е билъ едно плодно растение. Чудни сж хората! Казватъ: какъ, азъ да съмъ билъ дърво, азъ да съмъ билъ лоза или

нѣкакво животно! Ами тогава, запитвате ли се, от гдѣ се породила у насъ тази любовъ, това чувство къмъ тия ябълки, круши, грозде и другитѣ плодове? Връзки имаме ние съ тѣхъ, живѣли сме заедно съ тѣхъ, били сме въ тѣхното положение, затова ги обичаме. Ами нали Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вне прѣчкитѣ, и всѣка прѣчка, която не дава плодъ, Отецъ ми я отрѣзва и посажда отново, за да даде повече плодъ“. Не е унижение да бждешъ ябълка! Азъ прѣдпочитамъ да бжда една хубава ябълка, една хубава круша, една хубава лозена прѣчка, отколкото да нося единъ патрондашъ.

Чрѣзъ тази правда Богъ сега ни учи, какъ да разирѣдѣваме тѣзи енергии, какъ да служимъ на човѣчеството. Правдата е, която опрѣдѣли отношенията между хората. За въ бждаще прѣдъ насъ седи едно велико благо. Тѣзи отъ васъ, които сж готови, ще разбератъ тази велика истина, а нѣкои може да кажатъ: не, ти ни кажи сега нѣщо реално, какво трѣбва да направимъ, за да излѣземъ отъ туй безизходно положение. Казвамъ: добръ, твоето безизходно положение е за 1000 лв. Ела при менъ, ще ти дамъ 1000 лв., и ти не бждешъ въ изходно положение. Гостилничаръ си, нѣмашъ нито петъ пари въ джоба си. Ела при менъ, азъ ще ти дамъ 1000 лв. Слѣдъ каго му дамъ 1000 лв, той ще ми каже: добръ, ти ми даде сега 1000 лв, но за другия мѣсецъ какво ще правя? Накаъ човѣшкото иде. Ти си осигуренъ за единъ мѣсецъ, нѣма какво повече да се безпокоишъ. Богъ ще промисли по-нататъкъ. Въ насъ трѣбва да има вѣра, че Богъ, който ни е създалъ, ще се погрижи

за насъ, ще осигури нашето бъдеще. Кой е онзи баща, който не се грижи за своя добъръ синъ? Кой е онзи учителъ, който не се грижи за своя добъръ ученикъ? Кой е онзи господаръ, който не се грижи за своя добъръ слуга? Вие казвате: забравилъ ме е Господъ. Не, ще учите! Ако искамъ учителя ми да ме люби, ще уча. Ако искамъ майка ми да ми даде животъ, да ме люби, ще я обичамъ, ще я почитамъ отъ всичкото си сърце, тъй както Бога почитамъ и обичамъ. И тогава, онзи, който ще ни донесе тази свобода, който ще ни отвори онази велика свещена книга да разберемъ тѣзи велики истини, да разберемъ възможноститѣ на живота, върху които трѣбва да размишляваме. това ще бѣде нашиятъ възлюбенъ. Нѣва по-хубаво състояние отъ това, да чувствуваешъ Божието присѣствие въ дълбочината на душата си! Ти си боленъ, и Богъ отвѣтрѣ ти казва: „Не бой се, слѣдъ една седмица ще оздравѣешъ“. Ти оздравѣешъ, но пакъ се усъмнишъ. Оплетатъ се твоитѣ материялни работи, и Той ти казва: „Не бой се, ще се оправятъ“. И дѣйствиелно, не мине много време, дѣдо ти умре, остави ти наследство, и твоитѣ работи се оправятъ. Искашъ да се учишъ. да слѣдвашъ нѣкъдѣ, но срѣдства нѣмашъ. Той ти казва: „Не бой се. ще ти се отвори пѣтя“. Отваря ти се пѣтьтъ. Музикантъ си, обезсърчишъ се. Туй Божественото вѣтрѣ ти казва: „Не бой се, не се обезсърчавай! Писателя си, обезсърчишъ се. Учителъ си, обезсърчишъ се. Майка си, обезсърчишъ се. Не бой се! Туй Божественото у насъ всекога говори. Богъ е, който говори въ насъ, но трѣбва да имаме тазъ безза- вѣтна Любовь!

Вие казвате: този човѣкъ, тамъ на масата, вѣрва ли въ всичко това, което говори? Този въпросъ, дали вѣрвамъ, или не, се отнася до мене. Азъ не се спирамъ на това, дали вие ще вѣрвате, но казвамъ: опитайте и ще видите! Вземете тази сѣмка, посѣйте я така и така, и ще видите! Има Единъ въ свѣта, който може да взима участие въ вашия животъ! Той е този живиятъ Господъ, за когото ви говоря. Той ще бѣде съ васъ въ всичкитѣ положения на живота ви, и при сърцето ви, и при ума ви. Въ най-мъжнитѣ моменти на живота ви, Той ви казва: „Не бойте се, работата ви ще се уреди! И урежда се работата ви. Сжщото е и съ всѣки единъ народъ. Народитѣ не трѣбва да се самоизтрѣбаватъ съ оръжия. Господъ живѣе въ всички народи, но каквото имъ каже, трѣбва да го слушатъ.

Всичко това, което ви говоря, това сж думи на великия разуменъ животъ, който всички сте опитали. Азъ проектирамъ извѣстни лъчи, но тази свѣтлина иде отъ друго мѣсто. Не мислете, че азъ искамъ да играя роля на единъ грамофонъ, но говоря отъ изобилието, въ което живѣя. Азъ оставамъ това изобилие да мине прѣзъ васъ, пъкъ вие ще дадете на другитѣ. **Божественото не търпи снѣнки!** Всички ще дадете мѣсто на Бога и ще го обикнете! Само тогава лицата ви ще бѣдатъ млади, хубави, свѣтящи; само тогава погледътъ ви ще бѣде благороденъ, милъ; само тогава всичкитѣ ви работи бързо ще се разрѣшатъ!

Та, ако дойде обезсърчение, радвайте се, не малодушествувайте! Даже и най голѣми противорѣчия да се родятъ въ живота ви, нека се родятъ!

Туй сж възможности за проявление на Бога. Даже и въ дъното на ада да отидете, ще познаете, колко е великъ Богъ, ще познаете Неговата Любовь. И когато дойдатъ най-големитѣ нещастия въ живота ви, вложете надеждата, да видите, колко е велика Божията Любовь, Божията Мъдрость, Божията истина! Но мислете, че извънъ Бога ще добиете великото. Не, **великото се добива само въ Бога.** Всички трѣбва да бъдемъ въ връзка съ Него! Това е смисълътъ на нашия животъ!

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ“, казва Христосъ. Да гладуваме и жадуваме за кого? — За Този, който ни е далъ живота.

Да гладуваме и жадуваме за какво? — За благородни чувства.

Да гладуваме и жадуваме за какво? — За благородни мисли, за онова възвишеното, великото въ свѣта! Само то ще вложи своята Светлина и Духъ въ насъ, за да разтърси всѣка една клѣтка отъ нашия организъмъ.

И като стана сутринъ рано, никаква мисль за работата си, а първо да отправя душата си къмъ Онзи свещенъ трепетъ на живота! Тогава ще взема мотвката и ще отида да работя на лозето.

Любовъ къмъ Бога, Любовъ къмъ тази абсолютна велика Правда, която е еднаква къмъ всички! — Това е смисълътъ на живота. Това е къмъ което Богъ ни призовава сега всеки — да дойде да живѣе въ насъ и да направлява работитѣ ни. Само така ще разберемъ смисъла на този животъ, въ който сме потопени. Нѣма по-красиво състояние

отъ това!

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за
Правдата, защото тѣ ще се наситятъ съ Божест-
вената Любовь“!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 28 декемврий,
1924 г. гр. Софѣя.

МОЯТА ЗАПОВѢДЪ

12.

Моята заповѣдь

Ще взема нѣколко интимни думи отъ рѣчта на Христа къмъ своитѣ ученици. Тази е моята заповѣдь: „Да имате любовъ помежду си“.

Въ паралелъ съ това ще взема едно изречение, прѣводъ отъ свещената книга: „Люби, учи, свободенъ бжди!“

Разумниягъ животъ, самъ по себе си, трѣбва да се разясни. Туй разяснение е необходимо за човѣшката душа. То е единъ вжтрѣшенъ процесъ, важенъ и необходимъ. Затова именно човѣкъ е дошълъ на земята. Земята не е била, и нѣма да бжде едно постоянно жилище на човѣка. Тя е едно прѣходно жилище. Човѣкъ е гостенинъ тукъ на земята и слѣдъ време ще я напусне. Слѣдователно, при сегашното негово гостуване на земята, той има да научи извѣстни уроци, да придобие извѣстни знания. Той нѣма защо да се оплаква отъ тия уроци, той е пжтешественикъ. Попитайте онзи англичанинъ, който се качва по високитѣ върхове на Алпитѣ, оплаква ли се отъ мъжнотиитѣ, които срѣща? Единъ англичанинъ счита за привилегия да мине прѣзъ всичкитѣ мъжнотии, за да стигне върховетѣ. Нима онѣзи англичани, които искатъ да се качатъ на Хималаитѣ, да стигнатъ върха Евересъ, има защо да се оплакватъ? Не, нѣкои отъ тѣхъ жертвуватъ живота си даже. Онѣзи хора, обаче, които не разбиратъ смисъла на живота, каз-

ватъ: не струва човѣкъ да прави толкова усилия. Най-великитѣ нѣща въ живота седятъ именно въ такива усилия. Въ какво седи разликата между едно животно и човѣка? — Въ интензивността на тѣхнитѣ усилия. Човѣкъ има високи стремежи въ живота си, а едно животно има обикновени стремежи. Пъкъ и между всички хора пакъ има разлика. Всички хора нѣматъ еднакви стремежи. Нѣкои казватъ: ние съ философия не се занимаваме. Питамъ тогава: съ какво се занимавате? — Съ обикновенитѣ нѣща въ живота. Философията е за философиѣ. Е, нѣма съмнение, че туй изречение е право. Философията е за философитѣ. Мъдростъта е за мъдритѣ хора, глупосъта е за глупавитѣ хора. Подъ думата „глупавъ животъ“ разбирамъ единъ обикновенъ животъ, въ който състоянията не сж разяснени. Ние не знаемъ, защо трѣбва да живѣемъ. Ние не знаемъ, причинитѣ на страданията. Раждаме се като дѣца, расгемъ и остарѣваме, а при това, ако ни запитатъ, защо се раждаме и защо остарѣваме, ще кажемъ: такъвъ е законътъ на природата. Е, какъвъ е този законъ? — Законъ се дава само на разумнитѣ същества, а на неразумнитѣ същества се туря юларъ, никакъвъ законъ не имъ се дава. На воловетѣ не казватъ: новъ законъ се пише. Турятъ имъ юларъ и казватъ: ще вървишъ напрѣдъ! Разумнитѣ същества, които разбиратъ какво нѣщо е законъ, нѣматъ гемъ, нѣматъ юларъ и на тѣхъ се казва: нова заповѣдь се пише; или, тази е моята заповѣдь: „да имате любовъ помежду си“. Хората, при сегашнитѣ условия, при които се намиратъ, не могатъ да схванатъ, какво нѣщо е истинската любовъ, която, се проявява. Защо?

Тия органи, съ които могат да я схванатъ не сж още съградени у тѣхъ. Прѣдставете си единъ човѣкъ, който има слаби прояви на електричество и магнитизъмъ въ себе си. Какъ се проявяватъ тия сили въ него? — Тѣ се проявяватъ въ видъ на извѣстни течения. Това сж състояния на самата жива природа. При слабитѣ прояви едва забѣлѣзваме нѣкакви движения, а при силнитѣ прояви тия движения сж много силни и произвеждатъ такъвъ ефектъ, какъвто може да се прѣдизвика отъ силния електрически токъ. Това лесно може да проявите въ града Вашингтонъ, гдѣто американцитѣ иматъ два голѣми топа, свързани съ силни електрически батерии, които топове се намагнитизирватъ така силно, че всѣки, който отива тамъ съ нѣкакъвъ желѣзенъ прѣдметъ, или съ обуца съ гвоздеи, трѣбва да ги остави вънъ и така да влѣзе, иначе, ще намѣри обущата си свалени отъ краката. Този магнитизъмъ нѣма да те пита, благороденъ ли си, или простъ. Всѣки, който отива съ обуца, подбити съ гвоздеи, ще намѣри обущата си закачени на топа. Тѣй бързо става това, че нѣма време да се сътишъ, какъ е станало. Ние нѣкой пѣтъ се спираме прѣдъ природата и питае: защо става това нѣщо? Когато отивашъ при единъ такъвъ силенъ токъ, нищо нѣма да питашъ. Ще оставишъ навънъ всичкото желѣзо, което имешъ въ себе си и ще влѣзешъ безъ желѣзо. Значи, магнитизмътъ казва: азъ не искамъ никакви оръжия. Той взима всичкитѣ ти оръжия. Човѣкъ, който отива при Любовта съ желѣзо, по сжщия законъ ще постѣпятъ съ него и тукъ. Всичкото желѣзо, което е у тебе; всичкото сребро, което е у тебе; всичкото злато, което е у

тебе и всичко туй, което те е спъвало въ живота, ще оставишъ на страна и така ще отидешъ при Любовта. Мнозина запитватъ: ами безъ това не може ли? — Не може. При сегашнитѣ условия на живота има много нѣща, безъ които не може, но въ този великъ законъ на живота, къмъ който се стремимъ ние, разумнитѣ същества, много отъ сегашнитѣ нѣща ще станатъ за насъ непотребни. Тия прѣходнитѣ състояния не трѣбва да смятаме за вѣчни, за неизмѣни. Туй, което сега ти служи като една потрѣба, ти го използвай, но не обвързвай сърцето и ума си съ него, да мислишъ, че като ти е полезно днесъ, ще ти е полезно и слѣдъ вѣковете. Не, за сега само ти е потрѣбно. Обаче въ закона на Любовта има нѣщо особено, различно отъ това въ обикновената любовъ. Обикновената любовъ внася разединение и умраза между хората. Сега, нѣкои казватъ: какъ се е родила умразата? Азъ се изразявамъ математически, казвамъ: плюсъ и плюсъ даватъ плюсъ. Плюсътъ означава една положителна сила. Когато хората сж положителни, когато и природата е положителна, получава се една положителна величина, която е злото. Когато природата е положителна, а ние сме пасивни, или отрицателни, ражда се доброто. Това сж само прѣдположения. Това можемъ да докажемъ на всѣки одного отъ васъ. Запримѣръ, двама млади хора отъ София спорятъ за една хубава къща въ града, на много хубаво мѣсто, добръ съградена. И двамата сж заинтересувани, искатъ да я купятъ. Защо? — И двамата сж млади, искатъ да се женятъ, а тѣхнитѣ възлюбени искатъ именно тази къща. По-хубава отъ тази къща нѣма, затова и

двамата се сърдятъ, претендиратъ за нея. Обичатъ тази къща и считатъ, че само въ нея е тѣхното щастие, защото и тѣхнитѣ възлюбени я обичатъ. Ако едниятъ отстъпи, безъ да се бори, ще кажатъ за него: той е малодушенъ, той е баба. За другиятъ пъкъ, който настоява, ще кажатъ: а той е герой! **Въ Любовта има единъ законъ, споредъ който, онзи, който отстъпва, е юнакъ; а онзи, който не отстъпва е баба.** Вие ще кажете сега: защо е баба? Прѣди 10—15 години отъ Варна излѣзе единъ тренъ, мина прѣзъ Гебедже и продължи по-нататъкъ пътя си. Обаче, къмъ Гебедже излѣзе единъ биволъ, наежи се срѣщу машината и каза: никого не пушамъ да мине отъ тукъ! Машинистътъ дава сигналъ — пиу, пиу, но биволътъ не отстъпва. Машинистътъ пуца машината, и тя минава върху този биволъ, който става сямо на кожа и кости. Какво спечели този гебедженски биволъ? — Искаше да покаже своето юначество. Що му трѣбваше да стои на пътя на тази желѣзница? Тамъ гората е широка, да отиде и да пие вода, колкото иска. Да, но той искаше да покаже своето юначество. Онязи, които се противятъ на законитѣ на Любовта, участъта имъ всѣкога е като участъта на този биволъ. Всѣко едно същество, въ което се поражда желание да тури ограничения въ проявленията на Божията любовъ, бива смачквано като този биволъ. Ще ви дамъ друго едно сравнение. Прѣдставете си, че вие отивате при единъ прѣкрасенъ изворъ, при който нѣкой благочестивъ, разуменъ човѣкъ е направилъ една хубава, мряморна чешма, съ хубаво корито, съ хубави широки кранчета. Прѣдставете си сега, че

всички тия хора, които отиватъ всѣки день да черпятъ вода отъ този изворъ, рекатъ да си отчупватъ по едно парченце отъ мрямора. Какво би станало съ тази чешма? — Ще се развали. Не е важно да взимаме камъчета отъ тази чешма, но водата на този изворъ е важна. Законътъ на Любовта казва: ще вземешъ отъ водата на този изворъ, а камънитѣ, които сж украшения, ще оставяте неза-сегнати. Чешмата това е човѣшкото тѣло, а любовта, която се проявява въ човѣка — това е водата на този прѣкрасенъ изворъ. Ние мислимъ, че като обсебимъ тѣлото, ще придобиемъ Любовта. Не, Любовта е извънъ тѣлото, а тѣлото е условие, чрѣзъ което тя се проявява. Каква е разликата между любовта на една птичка и любовта на единъ човѣкъ? Нима птичката не защитава своитѣ малки, не се жертвува за тѣхъ по сжщия начинъ, както и майката защитава и се жертвува за своитѣ дѣца? Ще кажете: да майката се жертвува! По отношение на любовта, и майката се жертвува, и птичката се жертвува. Любовта имъ има еднакво проявление, само че по количество майката е единъ голѣмъ изворъ, а птичката — по-малкъ. По отношение качеството на любовта, обаче, водата и на голѣмия, и на малкия изворъ е еднаква. Нѣкой пжтъ ние мислмъ, че се различаваме въ любовта си. Туй различие е само привидно. Прѣдставете си единъ голѣмъ изворъ въ периферия, и водата отъ него изтича отъ множество различни цѣви. Да кажемъ, че нѣкой цѣви сж прави, други образуватъ разни букви, трети сж спиралообразни, четвърти — кръгообразни, пети джгообразни, изобщо съ всевъзможни форми. Сега, прѣдставете си, че нѣкои отъ

васъ получаватъ водата отъ една цѣвъ, а други отъ друга цѣвъ. Какво ще кажете за водата отъ тия различни цѣви? Ще кажете: моята вода е по-хубава. Защо? Защото моята цѣвъ не мяза на твоята. Вѣрно е, **че** тия цѣви не сж еднакви, но не сж цѣвитѣ, които опрѣдѣлятъ качеството на водата. Слѣдователно, ако единъ човѣкъ има единъ видъ характеръ, другъ човѣкъ — другъ характеръ, нѣкое животно пъкъ — свой особенъ характеръ, любовта на всички тия същества, обаче, ще се проявява по единъ и същъ начинъ. Въ проявлението на любовта между хората и животнитѣ съществува само тази разлика, че когато любовта се проявява въ животнитѣ, съзнанието у тѣхъ се пробужда мигновено и послѣ пакъ загасва. А когато любовта се пробужда у човѣка, съзнанието се проявява и задържа за по-дълго врѣме. Слѣдователно, проявленieto на любовта зависи отъ пробуждането на съзнанието. Какво изисква тази любовъ, когато се пробужда нашето съзнание? Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ младитѣ царе въ Европа, чнето имѣ нѣма да кажа. Този случай е станалъ прѣди войната. Единъ день този царъ излиза на разходка съ своя файтонъ и по пътя срѣща единъ дѣдо и една баба, които се подпиратъ на тояжката си, едва вървятъ. Като ги вижда, царьтъ веднага спира файтона си и казва на тия стари хора: „Заповѣдайте, качете се на моя файтонъ да продължите пъхся си“! Качватъ се тѣ на файтона при него, и той започва да ги занимава. Питамъ какви сж били побужденията на този младъ царъ, за да спре файтона си, да покачи въ него тия двама старци и да се разговаря по цѣлия пътъ съ тѣхъ? Въ него имаше

нѣкакви побуждения. Този дѣдо казва на царя: „Е, синко, благодаря ти, че ме покани въ файтона си, краката ми се бѣха откжени отъ умора, верѣдъ пѣтя щѣхъ да си остана“. — Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ми се отдаде случай да ви услуга. И бабата сѣщо казва на царя: „Господъ здраве да ти дава, синко, ако не бѣше ти, щѣхме да си останемъ по пѣтя“. — Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ви срещнахъ и можахъ да ви услуга. Той ги завжда до къщата имъ, взима имъ адреса и казва: „И другъ пѣтъ бихъ желалъ да ви услуга“. Тѣ му казватъ: „Е, синко, такива хора много рѣдко се срѣщатъ, не знаемъ гдѣ си възниганъ“. — Не, има добри хора по свѣта, има ги навсѣкждѣ. Когато човѣкъ иска да прояви любовъта, той може и като царъ да я прояви, може и като простъ, като бѣденъ човѣкъ пакъ да я прояви. Въ тоя случай тия двамата стари хора сѣ били разумни, добри хора! Сега, азъ нѣма да ви разправамъ нищо за разговора, който се е водилъ между тѣхъ. Това е единъ цѣлъ разказъ. Царьтъ е почерпилъ единъ великъ урокъ отъ този разговоръ. Стариятъ дѣдо казва на царя: „Е, синко, добръ да живѣешъ! Виждашъ ли моята глава, какъ е побѣлѣла отъ страдания? Много съмъ страдалъ въ живота си, и знаешъ ли защо съмъ дошълъ до туй положение? Гледай ти поне да бѣдешъ изпълнителенъ, и прави на всички тѣй, както направи и на насъ. Бѣди тѣй услужливъ не само къмъ старитѣ, но и къмъ всички нуждающи се“. Какво би било отъ васъ, ако въ сърцата ви би проникнала тази любовъ! Не че тази любовъ не съществува въ васъ, но нѣкой пѣтъ не искате да я проявите, а за сега

проявявате само любовта, която разединява. Любовта има еднакво проявление въ всички хора. Когато тя дѣйствува въ човѣка, кара го да люби, да се учи и свободенъ да бѣде. Любовъ, която не прави човѣка свободенъ, не е любовъ. Любовъ, която обвързва човѣка, която носи заблуждения за него, която го спъва и събужда въ него онѣзи отрицателни качества, е положителна любовъ, тя не е за насъ. Онази любовъ, която сега е потрѣбна на съврѣменното човѣчество, е любовта, която носи сила вътрѣ въ себе си. Тя е любовта, която трѣбва да внесе миръ, разумностъ и търпение въ човѣшката душа. Тази любовъ трѣбва да внесе себеотрицание въ човѣшката душа. Тази любовъ трѣбва да внесе свободна жертва въ човѣшката душа. Когато ние изучаваме самата природа, виждаме, че въ своитѣ прояви тя носи всички благородни качества, И ако нѣкой пѣтъ ни се показва така груба, то е просто, за да ни упѣти; да ни покаже правия пѣтъ. Нѣкой пѣтъ ни прави каго дѣцата. Съ това тя иска да каже: ти трѣбва да имашъ духа на младото дѣте. Каквъ е духътъ на младото дѣте? — То има силна вѣра. Въ него нѣма двѣ мнения. Каквото кажешъ на онова непокуварено дѣте, то вѣрва безъ колебание, безъ всѣкакво съмнѣние. Дѣтетото, това е човѣкътъ който е готовъ да се учи. Стариятъ човѣкъ е разумния човѣкъ. Стария човѣкъ въ материалнигѣ работи не е готовъ даа дава. Той тамъ не е щедъръ, но ако дойде да ти разправя едно-друго, той е готовъ да ти разправя съ часове. Седни при нѣкой дѣдо, ще видишъ, какъ е готовъ да ти разправя това онова съ часове: но бутнешъ ли този дѣдо за кесията, той казва: не пипай! Умътъ пипай всичко пипай но кесията не пипай! Вслѣдствие на това,

онѣзи, които бугатъ кесията на дѣдото, иматъ много лошо мнѣние за него и казватъ: много стипца човѣкъ е този дѣдо! Дѣдото казва: „Паритѣ развалятъ човѣка, дѣдовото. Ако ти дамъ пари, ти ще отидешъ да ниешъ, това ще направишъ, онова ще направишъ, ще се развалишъ. Ако искашъ, азъ мога да ти дамъ знания“. И готовъ е този дѣдо, това да ти разправя, онова да ти разправя. Но младиятъ, слуша, слуша, току бръкне въ кесията. Този младъ не разбира духа на дѣдото, а дѣдото го разбира. Има млади, които разбиратъ дѣда си, и тогава се образува хармония между млади и стари. Любовь между двама млади не може да съществува. Азъ мога да ви докажа това. Двама млади не може да се обичатъ, но младъ и старъ могатъ да се обичатъ. Между тѣхъ може да се завърже най-хубавата, най-идеалната любовь. Дѣдото слѣдъ 4 — 5 години ще замине, у него, нѣма никаква користолюбива цѣль къмъ младия. Между дѣдото и младия може да се образува такава връзка, че единиятъ и другиятъ добръ да се разбиратъ. Слѣдователно, между насъ и природата може да се образува най-интимна връзка. Защо? — Природата е стара. Тя носи всички знания, всички богатства въ себе си, и ние, като млади, които сме дошли, на земята да се учимъ, тя е готова да ни послужи. Но и тя си има своя кесия. Щомъ бутнешъ кесията ѝ, тя казва: а, дѣдовото, не може! И като казватъ, че има нѣща невъзможни, вѣрно е. Защо? — Тия богатства сж вѣдни за насъ

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитѣ интимни ученици, които Го разбиратъ, и имъ казва: „Да

имате любовъ помежду си! Отъ това свѣтътъ ще познае, че сте мои ученици“. Кой свѣтъ? — Не този неразумниятъ свѣтъ, но висшиятъ, Божествениятъ свѣтъ. Този висшъ свѣтъ, въ който царува Любовта, ще познае, че сте мои ученици по това, че Любовта прѣобладава въ васъ. А щомъ този висшиятъ, Божествениятъ свѣтъ познае, че сте мои ученици, тогава вие ще имате всичкото негово благоволенне.

И тъй, при сегашнитѣ условия човѣчеството минава въ една нова фаза. Именно тази новата любовъ трѣбва да се насади. Туѣ наричатъ любовъ между народитѣ, любовъ между общества. Съврѣменното човѣчество търси единъ методъ, единъ начинъ, по който народитѣ ще могатъ да се споразумѣятъ, но тѣ може да се споразумеятъ само възъ основа на Божествената Любов. Тя ще дойде по единъ много естественъ начинъ. Всички съврѣменни народи се отличаватъ по нѣкакви качества. Българитѣ, като народъ, се отличаватъ; англичанитѣ, като народъ, се отличаватъ; французитѣ, като народъ, се отличаватъ; германцитѣ, като народъ, се отличаватъ; руситѣ, като народъ, се отличаватъ; китайцитѣ, като народъ, се отличаватъ; японцитѣ, също като народъ, се отличаватъ. Всички народи се отличаватъ по нѣщо, но за да познаете единъ народъ, трѣбва да живеете дълго врѣме между него, за да видите, какви сж неговитѣ основни качества, които го характеризиратъ, като народъ. Тия характеристики, тия различия, които сжществуватъ между народитѣ,

само любовта може да ги смекчи, да ги облагороди. Тия отношения, тази непримиримостъ, която съществува въ живота на народитѣ, само Божествената Любовь, само съзнателната любовь може да я изглади. Само тя може да внесе вътрѣшния смисълъ въ живота. Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и имъ казва: „Тази е моята заповѣдь: да имате любовь помежду си!“ Христосъ е говорилъ дълго врѣме на своитѣ ученици, но сега нѣмамъ врѣме да възпроизвеждамъ тази бесѣда. Той ги училъ три години и имъ казвалъ, какви сж качества на Божията Любовь, какви сж основнитѣ ѝ правила. И тази любовь си има свои правила. Азъ казвамъ че едно отъ качества на тази любовь е като видишъ онзи, когото обичашъ, сърцето ти да се зарадва. Бащата като види сина си, да се зарадва; майката, каго види дъщеря си, да се зарадва. Даже хората трѣбва да се радватъ не само на своитѣ близни, но и на по далечнитѣ отъ тѣхъ. Въ нѣкое сѣмейство кравата се изгубила, нѣма я 4-5 дня, и всички се бдзпокоятъ за нея, мислятъ си, дали не я изялъ нѣкой вълкъ. По едно врѣме чувашъ, че кравата мучи. Иде, иде кравата,—всички ставатъ на крака, посрѣщатъ я. Защо?—Полезна нѣмъ е тя. Само че тази любовь трае за малко врѣме. И сега, при тази Божествена радостъ трѣбва да се стараемъ да запазимъ любовта си.

Мнозина християни мислятъ, че Любовта е сила, която може да дойде отвънъ. Не, любовта може да дойде само отвътрѣ, отъ дълбочината на човѣшката душа. Въ тази дълбочина работи човѣшкия духъ, който има всички възможности,

всички условия да даде тази Любовъ. Когато тази Любовъ се прояви, Духътъ започва да работи за ~~за~~ онази велика Мъдростъ, която е необходима, за да схванемъ смисъла на нашия животъ. Слѣдъ това Той започва да приготвява условията за свободата, която е висшето, къмъ което се стремимъ. Всички, се стремимъ къмъ какво?—Да се освободимъ отъ онѣзи ограничения, които свѣтътъ ни налага. Свобода има само въ Бога. Като казвамъ „Богъ, вие разбирате Бога споредъ вашитѣ вѣрвания. Не, не за това вѣрване ви говоря азъ, не за тази свобода, която вие познавате. Подъ свобода азъ разбирамъ състоянието, което има рибата, когато напусне водата и отиде въ въздуха. Тя може да направи разлика въ това си ново състояние. Прѣдставете си, какво ще бѣде състоянието на една птица, която напуска въздуха и отива въ една още по рѣдка срѣда? Тя ще се усѣти свободна и ще започне единъ още по смисленъ животъ. Така ще се почувствуваме свободни и ние, когато промѣнимъ срѣдата на нашия животъ, когато дойдемъ до една по-висша срѣда, дѣто можемъ да задоволимъ всички свои нужди по единъ естественъ начинъ. Тогова нѣма да работимъ и ще дойдемъ до положението, както пише онзи вѣстникъ: „не работи!“ Не, въ този вѣстникъ „не работи“ не се подразбира да не работишъ, но се подразбира да не се трудишъ, да не се мъчишъ. Една срѣда има Божествената Любовъ, дѣто твоитѣ нужди се задоволяватъ по Божествено. Ти самъ нѣма да си образувашъ тази срѣда, тѣзи условия, но обществото, окръжаващитѣ те хора, ще ти създадатъ тази срѣда. Всички онѣзи, които

те заобикалятъ, ще те разбератъ. Ти ще разбѣрашъ Бога, и тѣ ще те разбератъ: ще живѣешъ въ миръ. Ще кажете: е, какво идеално нѣма въ такъвъ животъ? Какво идеално ли? Око не е видѣло, и ухо не е чуло възможноститѣ, които се съдържатъ въ такъвъ единъ животъ. Първага възможность, която съществува е слѣдната: ти ще имашъ *carte-blanc* е, свободенъ билетъ за пътуване. Съ този свободенъ билетъ ти ще имашъ възможность да посѣтишъ всички слънчеви системи, да гостуваешъ, дѣто искашъ и по колкото време искашъ, и въ която слънчева система да отидешъ, ще бъдешъ добръ дошълъ. Питамъ тогава: животътъ ще има ли смисълъ? — Ще има, разбира се. Но ще кажете вие: това сж далечни работи, това сж приказки изъ 1001 нощъ. Това сж Аладинови-тѣ приказки. Не, това сж възможноститѣ, къмъ които човѣшката душа се стреми, и които единъ день ще постигне. Това е висшиятъ идеалъ — да се съединимъ съ Бога, да бъдемъ служители нему, да влѣземъ въ Божествения свѣтъ, да изживимъ любовта си къмъ Него. Това е, което е скрито въ насъ. То ще ни покаже, въ какво седи Божията Любовь. Ние още не знаемъ, въ какво седи Божията Любовь.

Съвременнитѣ хора се колебаятъ. И вѣрующа, и невѣрующа се съмнѣватъ. Щомъ дойдатъ прѣдъ едно мъчение, казватъ: кой знае, Господъ, Който е толкова великъ, който се занимава съ такива велики работи, съ едно такова нищожно същество, като мене, ли ще се занимава? Той не може да се занимава съ мене. Ако грѣшишъ, ако вървишъ по своята воля, Богъ не се занимава съ

тебе; но ако се стремишъ къмъ Неговата Любовь и вършишъ Неговата воля, колкото и да си малъкъ, колкото и микроскопическа любовь да имашъ, Той те държи въ своя умъ, занимава се съ тебе. II, ако нѣкои хора успѣватъ, а други не успѣватъ. ако нѣкои сж благородни, а други неблагородни, азъ отдавамъ това на слѣдното нѣщо: колкото повече врѣме Господъ те държи въ ума си, толкова повече успѣвашъ, толкова по-благороденъ ставашъ. а колкото по-малко те държи въ ума си, толкова по-малко успѣвашъ, толкова по-неблагороденъ си. Нѣкой пакъ като те тури задъ гърба си, въ нищо не успѣвашъ, и всичко ти трѣбва назадъ. Тогава и хората те забравятъ и те занасятъ на гробищата. Всички хора, които сж на гробищата, сж все отъ забравенитѣ. Ако хората мислятъ, че на земята, или на гробищата има почивка, тѣ не разбиратъ смисъла на живота. Ако, слѣдъ като излѣземъ отъ туй малко тѣло, въ което днесъ сме затворени и можемъ да се освободимъ отъ него тѣй, както се освобождава бубата отъ пашкула си и хвърква на високо като пеперуда, това разбирамъ. Такъвъ да е смисълътъ на живота, разбирамъ. Ще ти каже нѣкой: ти ще умрешъ! Отговори: не, азъ само ще измѣня своето състояние.

Сега, не е въпросътъ да мислимъ, какъвъ трѣбва да бѣде задгробниятъ животъ. Външната страна на духовния животъ е хиляди пѣти по-красива, отколкото на физическия. Вътрѣшната страна пъкъ, дѣто Любовта царува, дѣто Мъдростъта царува, дѣто Истината царува, е хиляди пѣти по-красива отъ нашия животъ тукъ на земята. И, ако казваме, че духовниятъ животъ не струва, ние сме

дошли до края на нашето съществуване. Въ такъв случай, кажете ми: какъв е смисълът на този живот тук на земята? — Да яде човѣкъ. Не, въ яденето, което сега употребяваме, има известни горчивини. Ако ти си на бойното поле и те ранят на нѣколко мѣста, а слѣдъ това ти дадатъ най хубавата сушица, туй ядене ползува ли те нѣщо, има ли нѣкакъв смисълъ? Тукъ те боли, тамъ те боли. Има разлика въ това, когато нѣкой здравъ човѣкъ яде, и когато нѣкой боленъ човѣкъ яде. Ние, стврѣменнитѣ хора, сме толкова ранени, та казваме, че има нѣщо въ любовта, което причинява болка, има нѣщо, което липсва въ любовта. Ние сме толкова изопачени, че като любимъ нѣкого, искаме той да се жертвува заради насъ. На какво основание? За мене, като ученикъ, важи жертвата, която ще направи когато нѣкой учителъ, когато нѣкой виденъ ученъ ме повика отъ игрището, иска да напусна играта. Тази жертва има смисълъ, защото този човѣкъ ще ми даде нѣщо. Но, ако този човѣкъ е невѣжа и повика младитѣ въ прашната стая и ги забавлява само, какъв смисълъ има тази жертва? Ако този учителъ може да даде такива знания на ученицитѣ си, че въ тѣхъ да има смисълъ, да има разбиране на живота, това повикване го разбирамъ. Слѣдователно, когато идемъ при Любовта, ние казваме: Любовта е сила въ своето изявление. Тя дава плодове. Това вече го разбирамъ. Въ това има смисълъ. Когато Божествениятъ Духъ дойде, Той казва: „Елате да ви науча, какво нѣщо е Любовта!“. Духътъ може ли да учи? — Може, разбира се. Че кой учи? Като говоря съ устата си,

тя ли говори? Като виждамъ съ очитѣ си, тѣ ли виждатъ? Не, задъ устата ми седи туѣ невидимото, което говори. Задъ очитѣ ми седи туѣ невидимото, което вижда. Невидимото говори, невидимото чува, невидимото вижда — то прави всичко. Нѣкой пжтъ вие казвате: сърцето ми тупа, чувствавамъ любовъ. Кой може да покаже тази любовъ на сърцето? Казватъ: е, какъ се зачервило лицето! Чудно нѣщо! Като се зачервило лицето, това любовъ ли е? Ако е въпросътъ за зачервяване, азъ мога да зачервя и своята соба, азъ мога да зачервя и една книга. Червеното лице не показва любовъ, то е едно съвпадение на нѣщата. Червениятъ цвѣтъ на любовта може да изпжква като единъ признакъ, но това ни най-малко не показва тази любовъ, която носи животъ въ себе си. И тогава падаме въ заблуждение мислимъ, че сме напипали нѣщата, напипали любовта и казваме: е, лицето му е червеничко. Хубаво, но слѣдъ двѣ години това лице не е червеничко, а жълтичко и казваме: не е червено вече лицето. Тамъ е погрѣшката, че ти повѣрва въ червеното лице. Ти трѣбваше да повѣрвашъ въ Любовта, която, когато дойде, не носи червеното лице, но носи единъ свѣтълъ, свѣтящъ образъ, съ единъ мекъ гласъ, съ една разумность въ очитѣ. Когато Любовта дойде въ къщата ти, ще я изчисти, ще ти послужи, ще внесе миръ и радостъ, и когато си свърши работата, ще си излѣзе навънъ и ще отиде на друго мѣсто. Тя има остро ухо. Щомъ усѣти, че ти имашъ нужда отъ нея, веднага пакъ ще дойде при тебе. Тя повдига хората, насърчава ги, за да могатъ да понесатъ всичкитѣ мъчности. Тя казва

на хората: не бойте се, докато азъ работя въ свѣта, всичко ще е въ редъ, всичко ще се оправи. Сега, като казвамъ, че тя всичко оправя, какво подразбирамъ подъ това? Азъ подразбирамъ, че задъ нея седи Богъ — онзи разумниятъ, великиятъ, непознаваемиятъ, неизмѣняемиятъ за хората, за когото тѣ спорятъ, дали съществува, или не,

И сега, седнали нѣкои да казватъ за насъ: какво сж взели тия хора да говорятъ за Бога? Не, за Бога още не сме говорили. Туй, което хората говорятъ, то още не е за Бога. Азъ бихъ желалъ да чуя нѣкой да говори за Бога, но да говори съ любовъ и да бѣде образецъ на Любовта. Светотатство е да се говори за Бога безъ любовъ! Щомъ отидешъ при единъ човѣкъ, комуто искашъ да говоришъ за Бога, не му говори най-напредъ за Бога, за Любовта, но му покажи, въ какво седи тази любовъ. Започни съ най-малкитѣ нѣща. Изчисти къщата му. Гладенъ е, заведи го дома си и го нахрани съ най-скромното ядене. Сипи му малко бобъ. Не го завеждай въ най-хубавата гостилница да го нахранишъ. Това не е любовъ. Ти ще проявишъ любовта си въ най-малкото, и ако съзнанието на този човѣкъ е пробудено, като излѣзе навънъ, той ще си въздъхне свободно, ще подигне погледа си нагорѣ и ще каже: има хора по свѣта, у които живѣе Божиата Любовъ. Любовта не прави разлика. Къмъ всички същества, каквито и да сж, тя гледа съ еднакво око. А ние нѣкой пѣтъ гледаме отъ висотата на своето положение къмъ всички други хора и казваме: той не е като мене уменъ, той не е като мене тѣй културенъ. Ами ако рече Господъ да те погледне отъ висотата на своето

положение, какъ ще се почувствуващъ? Той ще погледне на тебе тъй, както ти поглеждашъ къмъ всички други души, въ които Богъ живѣе. Ако видишъ нѣкой зайкъ съ счупенъ кракъ, ще му кажешъ: слушай, моятъ братъ не е знаелъ, като ти счупилъ крака, но азъ ще ти помогна. Ти си добро зайче, азъ познавамъ това по голѣмитѣ ти уши. Ще починешъ малко, азъ ще ти поправа крака. Ти нѣмашъ никаква злоба въ себе си, затова ще ти помогна. Голѣмитѣ ти уши показватъ щедростъ. Наистина, по нѣкой пѣтъ прѣгривашъ коритѣ на дърветата, но то е отъ нѣмай-каждѣ. Тъй, че ако ти погледнешъ така снизходително къмъ това зайче, и Господъ ще погледне така къмъ тебе. Господъ ще каже както постѣпи ти съ това, малко зайче, така ще постѣпи и азъ съ тебе. Вие не можете да избѣгнете този великъ законъ. Както ти си постѣпилъ въ дадения моментъ съ нѣкого, така ще постѣпятъ и съ тебе. Слѣдователно, ако ние искаме да бждемъ умни така трѣбва да постѣпваме. Кой отъ васъ не иска да бжде уменъ? Кой отъ васъ не иска да бжде благороденъ? Кой отъ васъ не иска да бжде силенъ? Кой отъ васъ не иска да бжде способенъ? Кой отъ васъ не иска да бжде богатъ? Всичко това вие може да имате само при едно условие: когато вие имате моята любовъ, можете да разполагате съ това, съ което азъ разполагамъ; и когато ние любимъ Бога, и Той ни люби, можемъ да разполагаме съ всичко, съ каквото и Той разполага.

Сега, ние се срѣщаме, и казваме единъ за другъ: той е отъ друго вѣрую. Споредъ мене, **има**

само едно вѣрую — вѣрую въ Любо-
вѣта. Азъ бихъ казалъ така: вѣрвамъ въ едната
истинска Любовь, която изтича отъ Духа; вѣрвамъ
въ едната истинска Мъдрость, въ която се проя-
вява Духътъ; вѣрвамъ въ едната Истина, въ
която се проявява Богъ. Туй е едно вѣрую.
Щомъ вѣрвашъ въ всичко това, ти имашъ вече
вѣрую. Може да си единъ търговецъ—нищо отъ
това. Може да си единъ воененъ—нищо отъ това.
Може да носишъ една пашка, но ако Богъ се
проявява въ тази пашка, нищо отъ това. Тя ще
бъде едно благословение, ти ще защищавашъ
слабитъ съ нея. Ако ти си учителъ, ако ти си
свещеникъ, или каквото и да е, и тази любовь
се проявява въ тебе, всичката твоя работа, тво-
ятъ езикъ ще бъде на мѣстото си. Ние казваме:
кога ще дойде Господъ, да влѣе въ насъ тази
Любовь? Господъ — се проявява всѣки день. Той
хлопа на вратитѣ на сърцата ни, очаква да Му
отворимъ и казва: „Дѣца, иде вече този день!“
Ученитъ казватъ: да, ще дойде този день, но по
закона на еволюцията. Ние казваме: за нѣкой е
дошълъ този день. Нали мнозина отъ васъ сте
развѣждали бубитѣ? Какво сте забѣлѣзали? Все-
чки въ единъ день ли завиватъ пашкула си? Не,
едни завиватъ пашкула си по-рано, а други—по-
късно. За нѣкои буби деньтъ е дошълъ. Но, вие
не чакайте да излѣзете всички заедно! Ако ги
чакашъ да излѣзете всички заедно времето ги ще
мине. Въ този вътрѣшенъ стремежъ именно
трѣбва да проявимъ Божията Любовь. Тази Лю-
бовь ни най-малко не изисква да напуснемъ обще-
ственото си положение; тази любовь ни най-малко

не изисква да напуснемъ обществото, народа си, дома си, жената си, дѣцата си, тя изисква да осмислимъ живота си. Ако ти си жененъ, тя изисква отъ тебе, да покажешъ на жена си, въ какво именно седи Божията Любовь. Тя изисква да покажешъ на приятеля си добрата ѝ страна да изявишъ прѣдъ него тази Божия Любовь. Запримѣръ, ние често правимъ жертви, но въ тия наши жертви още не седи Божията Любовь. Азъ мога да дамъ на приятеля си половината си имане, но въ това още не седи Божията Любовь. Всичко, което правимъ сега, това е едно прѣдисловие. Има велики нѣща въ Божията Любовь и когато ги правишъ, ти ще ги изнесешъ само прѣдъ себе си и ще считаешъ, че това е едно благословение. Ако вие можете да покажете най-малката любовь, първиятъ признакъ, по който ще познаете, че имате Божието благословение, е въ това, че ще ви се открие нѣщо велико. Ако човѣкъ би могълъ да изрази най-малката Божествена Любовь, моментално прѣдъ неговия взоръ, като че ли ще се дигне една завѣса и ще види възвишени същества, които живѣятъ въ Любовьта. Те ще му се усмихнатъ и ще кажатъ: „Да, върви по пътя! Този е пътятъ, по който и ние вървимъ.“ И слѣдъ това тази завѣса моментално пакъ ще падне. Той ще си помисли дали това е вѣрно, или не; дали това е халюцинация, или не. Хората казватъ: а, това е халюцинация! Че кое не е халюцинация? Утрѣ твоята къща може да изгори—това е една халюцинация; паритѣ си може да изгубишъ—това е една халюцинация. Не, има една реалностъ. Ако тази завѣса всѣки денъ се вдига, и ти виждашъ

всичко онова, което дава животъ, всичко онова, което осмисля нѣщата, 'ти ще се обезсърчишъ ли? Тази завѣса пакъ ще падне прѣдъ твоитѣ очи, новие нѣма да имате никаква тѣга, никаква скръбъ. Не че нѣма да имате никаква тѣга, но вие съ радостъ ще носитѣ вашитѣ страдания. И като дойдете чрѣзъ това учение до тази любовъ вие ще имате едно качество, и то е слѣдното: всѣки, който може да прояви Божията Любовъ, той ще може да носи цѣлата земя на гърба си. Ще кажете сега: а, ще може да носи земята на гърба си! Да ще може. Щомъ такъвъ човѣкъ може да носи земята на гърба си, той е герой, и никой не може да му прави пакости. Какъ смѣе нѣкой да ми пакости, когато нося цѣлата земя на гърба си! Малко да се поразтърся, ще видите и ще патите. Ще кажа: не ме бутайте, защото азъ нося цѣлата земя на гърба си и тичамъ по нейната орбита! Не ме бутай, защото азъ нося цѣлата земя, отъ менъ зависи вашето щастие. Кой си ти, който носишъ земята? Какво искашъ да кажешъ съ това?—Искамъ да кажа, че ако любите Бога, земята нѣма да се тресе; ако не любитѣ Бога, земята ще се тресе. Онзи, който люби Бога, ще може да носи земята на гърба си. Единъ фигуративенъ изразъ ви казвамъ. Ще кажете: ама че много е казано! Въ Писанието е казано, че Господъ държалъ всичкитѣ свѣтове въ шапата си, а азъ казвамъ, че нося земята на гърба си. Господъ държи земята въ ржката си, а азъ—на гърба си. Да държишъ на ржката си всичкитѣ свѣтове и земята заедно, за това се изисква голѣма сила! Слѣдователно, за да бъдете силни хора, ще ви кажа, какъвъ опитъ

трѣбва да направите. За да се кали единъ християнинъ, за да се кали единъ вѣрующъ, трѣбва да направятъ единъ опитъ. Опитвали ли сте се нѣкоѣ пѣтъ мислено, да видите, дали можете да носите на гърба си по три, четири, петъ до десетъ тона тежестъ? Човѣшката сила може да се развие. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който ще видите, че е възможно това. Единъ хилавъ неврастеникъ, американски студентъ, билъ на едно прѣдставление, въ което единъ отъ американскитѣ ужилисти, който билъ много силенъ му ударилъ една плѣсница, и той се търкулилъ три пѣти на земята. Този американецъ билъ много уменъ и си казалъ въ себе си: ще ти докажа, че не съмъ толкова слабъ. Започналъ този студентъ да изучава живота на ужилиста, да разбере, какъ е придобилъ тази сила, и като разбралъ, заелъ се всѣки день да прави редъ упражнения. Въ продължение на 10 години той добилъ такава сила, че могълъ съ двѣтѣ си ръцѣ да дига единъ конъ съ двѣ малки кончета. Единъ день той отива при този ужилистъ и му казва: ти знаешъ ли кой съмъ? — Не зная. Тогава той го подига съ едната си ръка въ въздуха и му казва: ето кой съмъ! Кой си, наистина? — Азъ съмъ този, на когото прѣди 10 години ти ударилъ една плѣсница и ме търкулилъ три пѣти на земята, — Ще ме извинишъ, азъ не те познавахъ. Както виждате, човѣкъ, може да развие въ себе си сила. Така може да развие въ себе си и тази мощна сила на Любовьта. А ние, безъ да сме развили въ себе си тази сила на Любовьта, казваме: не можемъ. Можемъ да я развивемъ! Ако този хилавъ студентъ може въ продъл-

жение на 10 години да развие въ себе си такава сила, че да може съ двѣтѣ си ржцѣ да дигне единъ конь и двѣ малки кончета, значи всѣки отъ васъ може да развие въ себе си тази сила на Любовта. Вие казвате: какво нѣщо е Любовта? **Любовта е сила, съ която можете да носите на гърба си цѣлата земя.** Тогава ще казвате: Господи, всичкитѣ страдания, които ми дойдатъ, ще мога да ги нося.

И тъй, стихътъ: „Всичко мога да направя чрѣзъ Господа Исуса Христа“ — има вече смисълъ. Всичко можемъ да направимъ. Чрѣзъ кого? — Чрѣзъ Любовта Божия. Богъ иска вътрѣшно да ни се изяви.

И Христосъ казва: „Тази е моята заповѣдь: да имате любовъ помежду си, и този висшиятъ Божественъ свѣтъ да знае, че сте мои ученици“. На всѣки единъ отъ васъ прѣдстои едно велико вътрѣшно учение: да промѣни своя животъ и вътрѣшно, и външно — да прѣобрази напълно себе си. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва всѣки день да се оглежда въ огледалото и да види, дали лицето му се е измѣнило. Не само лицето му трѣбва да се измѣни, но и умътъ, и сърцето му. Не казвамъ така да се измѣнитѣ, че да се забравите, но всѣки день да усѣщате, че нѣщо благородно, възвишено се влива въ вашата душа, нѣщо ново се заражда вътрѣ въ васъ, и вие растете отъ сила въ сила, отъ любовъ въ любовъ, отъ знание въ знание, отъ свобода въ свобода. Това е великото, къмъ което онѣзи, които любятъ Бога, трѣбва да се стремятъ. Тогава, всичкитѣ ви занятия въ живота, каквито и да сж, ще се осмислятъ.

И тъй, като имате любовъ помежду сѣ, вие ще дойдете до онзи първиченъ животъ, който ще ви освободи по единъ разуменъ начинъ отъ сегашнитѣ ограничения на живота.

Слѣдователно, прѣдъ васъ седи една вътрѣшна велика наука: **Люби учи, Свободенъ бѣди!**

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 4 януарий,
1925 г. гр. София.

Мѣсяцъ нѣтъ.

13.

Тѣсниятъ нѣтъ.

„Повеже тѣсни сѣ вратата, и стѣсненъ е нѣтъ, който води въ животъ. И малцина сѣ които ги намѣрватъ“.*)

Въ свѣта всичко се свежда къмъ живота. Животътъ е основа на онова велико проявление на битието. Въ живота ние провѣрjаваме всичкитѣ истини. Какво е битието извънъ живота, това е непознато за човѣка. Разбира се, ние не говоримъ за обикновения, за ограничения животъ, който има обекти. Всѣки животъ, който има извѣстни обекти, е ограниченъ. Слѣдователно, индивидътъ, или човѣкътъ, или душата, които иматъ извѣстенъ обектъ, не могатъ да разбератъ пълнотата на онзи животъ, за който азъ говоря. Шомъ имате обектъ, въ какъвто и да е смисълъ, той ви ограничава. Обектътъ е стремежъ къмъ нѣщо материално. Вие се раждате на земята, посвещавате цѣлия си животъ само за да направите една кѣща. Кѣщата, въ този случай, е единъ обектъ. Направите си една кѣща съ 3 — 4 стаи и се считате радостни и щастливи, че сте сполучили да реализирате това

*) Матей 7:14.

си желание. Не се мине много време, обаче, и вие заминавате отъ свѣта. Другъ нѣкой пъкъ се ражда съ силно желание да свърши гимназия, университетъ и слѣдъ това да заеме високо обществено положение. Това е пакъ обектъ, материяленъ стремежъ въ неговия животъ. Постигнете и това — свършите университета, заемете високо обществено положение и слѣдъ това заминавате отъ този свѣтъ. Тамъ, дѣто съществува обектъ, какъвто и да е, въ каквото направление и да е, той спъва човѣка въ разбирането на онази велика Истина, която носи свобода за неговата душа. Или, съ други думи казано, това ще донесе свобода въ живота му, а не за неговата душа, защото за васъ душата е нѣщо непознато; споръ има още за нейното съществуване. А върху живота нѣма споръ: и простиятъ, и учениятъ, еднакво го разбиратъ. Ученииятъ може да философствува върху живота, простиятъ може да говори за живота, но и единиятъ, и другиятъ, когато си счупятъ крака, еднакво чувствуватъ болката; и единиятъ, и другиятъ, еднакво чувствуватъ радостта; и единиятъ, и другиятъ, щомъ седнатъ на трапезата, еднакво чувствуватъ благата на храната. Нѣкой може да философствува, да говори че животътъ се изразява въ това, въ онова, но я ми кажете, щомъ се изключи яденето, пиенето, обличането, заемаването на разни служби, дишането, гледането, въ какво седи вашиятъ идеаленъ животъ? — Извънъ тия форми животътъ ви не може да се изрази. Не е достатъчно да казвате, че има идеаленъ животъ, но въ какво се изразява този животъ, въ какво се изразява тази идея? Нѣкой пътъ религиозните хора

мислятъ, че знаятъ всичко. Какво нѣщо сж религиознитѣ хора? — Тѣ сж хора, които сж свършили училище, безъ да сж учени. Тѣ казватъ: като вдѣхне веднѣжъ Господъ въ ноздритѣ на човѣка, откровението ще дойде. Какво нѣщо е откровението? — Е, тѣй, напѣлва се човѣкъ изведнѣжъ, като нѣкое шише. Шише ли е човѣкъ? Не, това сж думи, това сж фрази, празни приказки, които нѣватъ никакъвъ смисълъ. Когато човѣкъ говори разумно, той трѣбва да разбира, какво означава думата „напѣлване“. Такова напѣлване и въ природата не сжествува. Какъ ще се пълни природата? — Цѣлата природа е пълна. Нѣкой казва: азъ съмъ пѣленъ. Съ какво? — Съ радостъ съмъ пѣленъ. Но, погледнешъ го, не се mine много врѣме, и радостта му я нѣма вече. Казва: празенъ съмъ. Другъ пакъ казва: пѣленъ съмъ съ скръбъ. И пакъ го погледнешъ, не се mine дълго врѣме, и скръбта я нѣма вече въ него — изпразнилъ се. Питамъ: радостта може ли да влиза и да излиза? Скръбта може ли да влиза и да излиза? — Не, скръбта нито влиза, нито излиза; и радостта сжщо — нито влиза, нито излиза. Обаче, за да си изяснимъ добръ нѣщата, ние си ги прѣдставяме въ образци, като че радостта и скръбта влизатъ и излизатъ.

Това сж редъ обяснения, които не изразяватъ самия животъ. Върху свѣта вие имате извѣстно познание, но за да се разбере, какво нѣщо е животътъ самъ по себе си, за да се види, какви трѣбва да бждатъ отношенията, изисква се повече свѣтлина. Има нѣщо, което спѣва хората въ живота и тогава животътъ имъ е изложенъ на

известна опасност. Прѣдставете си, че вие пжтувате вечерно врѣме, въ тъмнина прѣзъ едно планинско мѣсто. Вашиятъ животъ е изложенъ на опасностъ, и 99⁰/₀ има шансъ да изгубите живота си, ако не сте внимателни. Значи, въ случая тъмнината е, която ви ограничава, и може да ви попрѣчи да постигнете вашитѣ проекти на земята. Идването на свѣтлината, обаче, ще улесни пжтуването ви. Планинското мѣсто за васъ не е обектъ. Макаръ че хората обичатъ планинитѣ, но те не могатъ да живѣятъ по планинитѣ; макаръ че вие говоритѣ за високитѣ чуки, за Хималайскитѣ върхове, но никой отъ васъ не би желалъ да прѣкара цѣлия си животъ тамъ; макаръ че хората говорятъ за низкитѣ мѣста, но малцина обичатъ да живѣятъ въ долинитѣ. Най-хубавитѣ нѣща ставатъ по тия мѣста, които хората не обичатъ. Защо? Защото природата е разхвърлила богатата си навсѣкждѣ еднакво. Хубоститѣ на върховетѣ, красивитѣ гледки на високитѣ мѣста, природата е лишила отъ плодове; а липсата на красота въ долинитѣ, природата е допълнила съ богатата на плодетѣ.

Христосъ казва; „Тѣсенъ е пжтьтъ“! А ние знаемъ отъ живота, че по широкия пжтъ се пжтува лесно. Широкиятъ пжтъ може да бѣде и нагорѣ, и надолу, затова ако вземемъ Христовитѣ думи въ букваленъ смисълъ, ще дойдемъ до едно противорѣчие. Ще се запитаме: нима широкиятъ пжтъ нагорѣ не е прѣкрасенъ? Кѣмъ каква погибель може да ни води този широкъ пжтъ? Но казва Христосъ: „Тѣсенъ е пжтьтъ на живота!“ Това е така когато се говори за широкитѣ пжтища, раз-

бира се по отношение на физическия свѣтъ. Въ физическия свѣтъ пътищата сж широки, а въ духовния свѣтъ пътищата сж чрѣзмѣрно тѣсни. Тамъ, едва ли може единъ човѣкъ да мине самъ. За да може единъ човѣкъ да мине прѣзъ тѣсния пътъ, трѣбва да бѣде толкова дребенъ, толкова малкъ, колкото е дребна и малка една слънчева прашица. Едва тя може да мине прѣзъ малката врата на духовния пътъ. Всички тѣ адепти, всички велики Учители сж минали прѣзъ този тѣсенъ пътъ. Казва Христосъ: „Малцина сж, които ги намѣрватъ. Хора, у които съзнанието е пробудено. тѣ сж взели този пътъ, тѣ сж го намѣрили. Понеже съвременнитѣ хора не обичатъ мъжнотитѣ, тѣ мислятъ, че въ тия мъжнотии, въ спънкитѣ на живота, въ страданията, се крие нещастieto за тѣхъ. Това сж само думп, отношения и плузии, въ които хората се заблуждаватъ. Мъжнотитѣ, които иматъ хората въ сегашния свѣтъ, сж имъ предадени по наслѣдство, по закона на внушението. Много пъти хората се страхуватъ отъ това, отъ което нѣма никаква опасностъ, а не се страхуватъ отъ това, отъ което трѣбва да се страхуватъ. Това е само по отношение на тѣхното разбиране. Запримѣрь, никой отъ васъ не би се уилашилъ, ако му подадатъ една чашка винце. Даже вие ще считате за привлечия това като отидете нѣкъдѣ да ви почерпятъ съ петгодишно винце. Вие ще благодарите, че сж ви направили голѣма честь, като сж ви почерпили съ такова винце. При това, такава една чашка винце е една уловка въ живота ви: отъ него може да се разсипе и здравето ви, а може да изгубите и смисъла въ живота си. Отъ това вин-

це всичко се прахосва, изгубва, изпарява като парата. Обаче, ако пуснатъ една малка мишка на масата ви, изведнѣжъ ще скочите. Какво страшно има? Всички ще скочатъ да гонятъ мишката. Въ какво е виновна мишката? На мишката приписватъ много лоши качества. Ако мишката нѣкой пътъ прави пакости, тя не ги прави умишлено, но понеже горнитѣ ѝ зѣби растатъ много, та за да ги скъси, за да се смалятъ, трѣбва да ги търка постоянно въ нѣкои твърди прѣдмети. Така обясняватъ това нѣщо ученитѣ хора. Затова наричатъ мишките, зайците „гризачи“. Мишката казва: „Азъ гриза по необходимостъ, а не отъ любовъ къмъ това изкуство“.

„Тѣсенъ е пътятъ — казва Христосъ.

И дѣйствително, хубавитѣ нѣща въ живота се придобиватъ мъчно. Ония скъпоцѣнни камъни въ земята не се добиватъ лесно. Тѣ се намиратъ на голѣма дълбочина въ земята и трѣбва специално да се изкопаватъ. Има рудници, дѣто множество рудокопачи по цѣль день копаютъ земята, изкарватъ тия камъни отъ тамъ, и слѣдъ като ги шлифватъ, продаватъ ги на голѣма цѣна. Слѣдователно, всѣка хубава мисль, всѣко хубаво чувство, което човѣкъ може да придобие, това сж скъпоцѣнности, заровени нѣкъдѣ дълбоко. Нѣкой казва: азъ мисля. Да, има обикновени мисли, като обикновенитѣ камъчета, които всѣки подритва. Тѣ сж общото, обикновецето мислене. Има и необикновено мислене, необикновени мисли, които сж подобни на скъпоцѣнни камъни, изваждани отъ земята. Тѣй че тия необикновени мисли сж скъпоцѣннитѣ, хубавитѣ камъни, заровени въ земята. Кой вижда

тия хубави чувства, тия хубави мисли, тѣй дълбоко скрпѣти въ човѣка? — Има прозорливи хора, които виждатъ. Тѣ сж като нѣкой опитенъ бижутеръ. Веднага различаватъ цѣнното отъ нецѣнното и ги раздѣлятъ. Такъвъ човѣкъ срещне нѣкого и казва: този е обикновенъ човѣкъ, отъ обикновени тѣ камъни. Срещне другъ нѣкой, казва: въ този човѣкъ се крие една отлична, скжпоцѣнна душа. Сжпоцѣненъ камъкъ е той! — Започва да го образува. И самиятъ човѣкъ, като съзнае това, започва съзнателно да работи върху себе си. Съвременнитѣ хора, обаче, гледатъ само на външната страна на нѣщата. Тѣ цѣнятъ човѣка по това, дали той е богатъ, ученъ или силенъ. Дали е богатъ! — Богатството е едно условие за човѣка. Дали е ученъ! — Учението, това е една сила у човѣка. Дали той е богатъ, това значи, дали има условия у него. Дали той е ученъ, това значи, дали той е силенъ. Слѣдователно, въ всички тия нѣща — богатство, учение, сила — ние включваме извѣстенъ вътрѣшенъ интересъ, който ни води къмъ живота. Къмъ кой животъ? — Къмъ истинския животъ. Какъ се намира този животъ?

Христосъ казва „Тѣсенъ е пътятъ къмъ живота!“ То значи: само въ тесния пътъ, само въ мъчнотитѣ се намира истинския животъ. Онзи човѣкъ, който иска да добие истински смисълъ на живота само той ще намѣри тѣсния пътъ. Защо трѣбва да се добие животътъ? Защото, ако не добиете живота, никога нѣма да бждете запознати съ проявитѣ на Любовта. Съвременитѣ хора мислятъ, че иматъ Любовь. Не, мога да ви докажа и математически, и геометрически, че туй, което

Хората наричатъ любовъ, не е никаква любовъ! Това е илюзия на обектитѣ, не е сжщинската любовъ. Жена обича мъжа си, умира заради него. Защо го обича?—Тя не обича мъжа си, обича дѣцата си. Но и въ любовта къмъ дѣцата си, тя пакъ има единъ обектъ: на стари години да я гледатъ. Гдѣе онази майка, която познава душата на своето дѣте? Понятието „майка“ опрѣдѣлямъ така: майка е само тази жена, която може да вложи една Божествена идея въ душата на своята дъщеря. Майка, която не може да вложи, Божествена идея въ своята дъщеря, не е майка; и баща който не може да вложи една Божествена идея въ своя синъ, не е баща. И всички майки, чиито дъщери не ходятъ по тѣхнитѣ пѣтища, нѣматъ дъщери; и всички бащи, чиито синове не ходятъ по тѣхнитѣ пѣтища, нѣматъ синове; и всички ученици, които не ходятъ по пътя на своя Учителъ, не сж ученици—нищо повече! Всички вие имате по единъ обектъ въ живота си: или кжщата, или паритѣ, или службата, или дѣцата, или това—онова. **Не, не, за да се прояви любовта, вие не трѣбва да имате абсолютно никакъвъ обектъ!** Да имате обектъ, то значи да концентрирате слънчевата свѣтлина въ единъ крайно малкъ фокусъ, и тамъ да разтопявате мъчнотопимитѣ и неразтопимитѣ елементи. Питамъ: на този фокусъ плодоветѣ могатъ ли да зрѣятъ? Ако всички прѣдмети, ако всички хора, ако всички живи сжщества минаваха прѣзъ такива силни фокуси, щѣха ли да сжществуватъ, можеха ли да живѣятъ?—Всичко, което мине отъ тамъ, ще се стопи. Въ природата не сжществуватъ никакви

обекти. Тя нѣма фокуси, тя разлива свѣтлината.

Сега, нѣкои отъ васъ, като се молитѣ, казвате: Господи, Ти не знаешъ ли, че азъ страдамъ? Че какво отъ това? Значи Господъ да те има прѣдъ видъ; да бждешъ обектъ заради Него. Че и онази кокошка, тамъ въ курника, като я колятъ и тя кряка. Каква разлика има между нея и тебе?—Ама азъ съмъ човѣкъ! Пъкъ кокошката казва: азъ съмъ кокошка! И мене Господъ създаде, и тебе Господъ създаде—Ама азъ съмъ създаденъ по образъ и подобие Божие! Още по-лошо за тебе. Ти, който си създаденъ по Бога, не трябва да имашъ обектъ, а само една велика идея трѣбва да имашъ въ ума си. Богъ трѣбва да ти бжде идеята. Никакъвъ обектъ! Ние говоримъ идейно. Кой е онзи, които е станалъ щастливъ отъ своитѣ кѣщи? Желанието да имате кѣщи е самонасочване на вашитѣ енергии въ извѣстно направление. Нима мислите, че онзи художникъ като нарисува нѣкоя картина ще стане по-красивъ? Не, той се упражнява само, рисува своитѣ проекции. Той нарисува една, втора, трета и повече картини, но ако този художникъ се свърже съ една отъ тия свои картини и прѣстане да рисува други картини, неговото изкуство изчезва. А тѣй, той нарисува една картина—захвърля я; послѣ нарисува втора, трета и все ги захвърля. Защо? Защото идейното, великото не може да се тури на никакво плътно. И когато ми кажатъ че нѣкой художникъ е нарисувалъ нѣщо велико, казвамъ: не, това е цапало. Ако го погледнешъ, ще видишъ че действително е така. Нѣкой музикантъ като свири, казватъ: а тази музика е нѣщо Божествено! Какво

ти Божествено! Виждали ли сте Божественото. чували ли сте го? Ами че вие не можете да се възхищавате отъ една жива картина, пъкъ се възхищавате отъ нѣкоя рисунка! Че хората на земята сж по-красиви отъ картинитѣ, рисувани отъ най великия художникъ. Човѣкъ е една жива картина. Като наблюдавамъ лицето ви, виждамъ, че то играе, има едно постоянно движение отъ нѣкъ навхтрѣ. Вие още не сте живи, не можете да се владѣете още. Има сили, които отъ нѣкъ ви дѣйствуватъ, тѣй че вие се движите не по ваша воля. Напримѣръ, нѣкой пѣть подскачате. Защо? Защото има нѣщо което ви е ухапало. Послѣ се гърчите, свивате. Защо? — Стиска ви нѣщо, боли ви коремъ, храносмилането ви не е правилно. Ржцѣтъ ти се свиватъ неврастеникъ си. Какъ е станалъ този човѣкъ неврастеникъ, отъ какво се разслабили нервитѣ му?—По простата причина, че той си създакъ толкова много обекти, които сж запушили неговата нервна система. Много обекти има той въ ума и въ сърцето си. И Христосъ когато училъ хората да се отрекатъ отъ себе си, ето какво подразбиралъ Той **Отричане отъ всички обекти, които спжватъ твоя животъ!** Ти люби дѣщеря си, но тя да не ти стане обекъ, отъ който да очаквашъ нѣщо. Единъ турски генералъ разправя слѣдния анекдотъ: той билъ въ Албания, прѣзъ врѣме на херцеговинското възстание, иде при него единъ старъ човѣкъ, на около 70 години, плаче оилаква се на генерала. Защо плачешъ? Баща ми ме би Генералътъ отива да виде бащата. Вижда—човѣкъ побѣлѣлъ, старъ, около сто годишднъ, но работи човѣкътъ

въ една работилница, коли прави заедно съ баща си, който пъкъ билъ на 120 години. Генералътъ пита: защо го биешъ?—Не работи! Въ този случай синътъ уповава на бащата, него има за обектъ. Другадѣ, бащата уповава на сина; той пъкъ на своя синъ и т. н. Въ какво могатъ тѣ да си помогнатъ? Въ този случай тѣлото е единъ обектъ. Тѣлото не може да бжде обектъ! Не уповавайте на това което се измѣня. Следователно, за да бжде една идея чиста, свята и неопетнена въ ума ви, трѣбва да бжде свободна отъ всички ония груби, материални форми—обекти.

Азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които иматъ туй схващане за чистата и свята Любовь на вечната свѣтлина. Казватъ нѣкой: не трѣбва ли да се обичаме? Трѣбва, но какъ?—Безъ материални обекти. Свѣтлината, която обичамъ, мога ли да я похваля, мога ли да я помилвамъ? Значи, могатъ да се обичатъ нѣща и безъ да се похващатъ. Когато у васъ се събуди едно нѣжно чувство, едно нѣжно трептение, можете ли да го хванете и погалите съ ржцѣтъ си?—Не можете, но при това то е реално и съществено за съзнанието ви. Въпреки всичко, по нѣкой пътъ вие разваляте хубавитѣ нѣща и васъ. Запримѣръ, обичашъ една душа много нѣжно, но по едно врѣме въ ума ти се яви единъ обектъ, ти поставишъ вече единъ обектъ въ своята любовь и прострешъ своитѣ нпала върху нея. Какво става тогава?—Веднага загасишъ тази лампичка на Любовьта. Невидимиятъ свѣтъ е много възискателенъ въ туй отношение. Щомъ види, че ти обичашъ единъ обектъ, завърти крана, загаси свѣтлината, и ти останешъ

при Любовта, въ която нѣма Свѣтлина. И онзи, когото си прѣгърналъ и цѣлуналъ е недоволенъ вече отъ тебе. Защо? Той казва: ти трѣбва да ме обичашъ като Свѣтлината, а това, което направи, е светотатство съ Любовта. Любовта не прави душитъ обекти, а ги оставя свободни. Любовта на обектитѣ азъ виждамъ въ всички общества. и въ кръчмитѣ — навсѣкждѣ въ свѣта. Отива нѣкой богаташъ въ кръчмата съ пълна кесия. Кръчмарьтъ го посрѣща: добръ дошълъ! Вземъ му шапката, закачва му дрехата, поднася му това — онава, казва му: като тебе човѣкъ нѣма! Менъ ми е много приятно, това е привилегия, това е честъ за мене да посѣтите кръчмата ми. Обаче, слѣдъ като богаташътъ изпие всичко и нѣма нито петъ пари въ джоба си, кръчмарьтъ му дава единъ ритникъ — и хайде навънъ изъ кръчмата! Казва му: азъ не искамъ бѣдни хора. Питамъ: каква бѣше любовта на кръчмаря? — Любовь съ обекти. Вие какво ще кажете за вашата любовь? Отъ духовно гледище каква е вашата любовь? Гдѣ е вашата любовь? Нали все за любовь приказвате? Ако поставимъ на критика живота ви, гдѣ сж вашитѣ послѣдователни постѣпки въ Любовта? Въ любовта си, всѣки отъ васъ не постѣпва ли като кръчмаря? Синътъ не е ли изгонилъ майка си и баща си? Има хора на любовта днесъ, които за една служба сж готови да се отрекатъ отъ една свещена идея, отъ Царството Божие, отъ всичко. Отъ всичко се отричатъ, за да запазятъ своето положение. Питамъ: слѣдъ като падне правителството, този депутатъ, който се отрече отъ всичко свято въ себе си, какво е спечелилъ?

Христосъ казва! „Тѣсенъ е пътьтъ, и широкъ е пътьтъ“!.

Съврѣменнитѣ хора се плашатъ да си кажатъ Истината. И колкото по-малко говорите за Любовта, толкова повече Любовъ ще имате. И колкото по-малко питате хората за Любовта, толкова повече Любовъ ще имате. Питашъ ли много, казвашъ ли, че любишъ, ти губишъ. Ще бжде смѣшно, като излеза вечерно врѣме съ свѣщъта си, да ви светя, да ме питате: свѣтишъ ли ми? Казвамъ: слѣпъ ли си? Въ Варненско, единъ българинъ каралъ съ колата си слама да я продава. Минава другъ селянинъ и го пита: какво карашъ? — Дърва! Ами че азъ слѣпъ ли съмъ, нали виждамъ сламата? — Е, като виждашъ сламата, защо ме питашъ? Всички ние се занимаваме съ въпроси, които сж разрешени. Ти виждашъ сламата и питашъ, какво карашъ въ колата. Ти виждашъ, че хората не се любятъ, но питашъ: обичатъ ли се хората? Хората, които се обичатъ иматъ нѣщо чудно, нѣщо особено написано на лицето си. Азъ не говоря за това лице. Това лице за мене е маска. Друго лице има човѣкъ — свещено лице. И на този свещенъ образъ има написано нѣщо отъ свещената книга Исаваръ. И на свещенитѣ очи на човѣка има написано нѣщо особено. Тѣхниятъ погледъ е свещенъ. Такъвъ човѣкъ, който има Любовта, ако те срѣщне на пътя, ти ще усѣтишъ нѣщо подобно, както когато дойдатъ сутриннитѣ слънчеви лъчи и те помилватъ. То ще бжде нѣщо възвишено! Ако ти си ималъ най-лошитѣ пориви и желания, всичко туй изчезва прѣдъ този погледъ. Има такива жени, въ които живѣе тази възвишена

Любовъ, и тѣ, като срещнатъ мъжъ страстенъ, съ най-низкитѣ пориви, само като го погледнатъ всичко туй пада, стопяватъ се прѣдъ тѣхниятъ погледъ, и въ него се събуждатъ онѣзи Божествени чувства, които сж били скрити нѣкждѣ дълбоко въ душата му. Отъ тозъ моментъ, този мъжъ казва: отъ сега вататѣкъ, истински мъжъ ще бѣда! Азъ ще измѣня живота си. Азъ видѣхъ една жена и зная вече, какво значи Любовъ! Тази жена си отминава, не му казва нищо, но той се връща дома си прѣроденъ: срѣщнахъ нѣщо! Е, какво срещна — Една жена. която ми направи такова силно впечатление, че никога нѣма да излѣзе отъ ума ми! Каза ли ти нѣщо? — Нищо не ми каза, но не излиза отъ ума ми. Тази жена не е мислила за него. Тя е била само единъ проводникъ, прѣзъ нея е минала Свѣтлината на Любовта. Тя е била фокусъ, въ който трѣбвало да изгорятъ страститѣ на този мъжъ. Всѣка една развратна жена, всѣки единъ развратенъ мъжъ, това сж други фокуси, това сж хора на обекти. Жената иска да привлѣче единъ мъжъ на страната си, и мъжътъ иска да привлѣче една жена на страната си. Приятели, партии, общества, всички искатъ да привлѣкатъ хората на страната си, да ги направятъ обекти на своето учение. Това не е Божествено учение! Всѣки човѣкъ трѣбва да се остави да се развива естествено, тѣй както е неговата природа. Всѣка ябълка трѣбва да се остави да се развива естествено. Всѣки изворъ трѣбва да се остави самъ да тече. Почнемъ ли да се занимаваме съ него, той се разваля. Често хората казватъ: да направимъ този изворъ по-хубавъ. Турятъ мраморни плочи.

ограждатъ го. но изворътъ изгубва своята цѣлебностъ. По-рано изворътъ нѣмаше този хубавъ видъ, но имаше сила въ себе си. А сега, виждашъ нѣкого — облѣченъ е хубаво, бомбе носи, копринена вратовръзка, заема високо положение, пръвъ министъръ е, но изгубва нѣщо. Какво? — Найсвещеното — Любовьта! Той е недоволенъ отъ себе си. Питамъ: такъвъ човѣкъ, който е недоволенъ, ходилъ ли е по тѣсния пѣтъ? — Не, той е ходилъ по широкия пѣтъ

Христосъ обръщаль вниманието на своитѣ слушатели за този тѣсенъ пѣтъ. Азъ нѣма да казвамъ Христосъ, но ще Го нарека „проповѣдникътъ на Израиля, проповѣдникътъ на Любовьта“, а пъкъ че тогавашнитѣ християни, както и съврѣмненитѣ християни Го наричатъ още Учитель, азъ не зная, до колко съврѣмнениятъ свѣтъ може да нарече Учитель този, на когото учението не е изпълнено. Азъ не признавамъ, че съврѣмнениятъ християнски свѣтъ сж ученици на Христа. И въ туй отношение, Христосъ не е тѣхенъ Учитель. Защото, ако тѣ сж ученици, азъ зная, че ученицитѣ трѣбва да живѣятъ съобразно учението на Учителя си. Второ положение: ако ученицитѣ не ходятъ въ пѣтя на своя Учитель, какъвъ Учитель е той? Слава на майката е нейната дъщеря, но ако дъщерята не може да ходи въ пѣтя на майка си, майката ще страда, ще изкупва грѣховетѣ, ще я заковаватъ на кръста. Днесъ Христосъ още страда на кръста. Не мислете, че Той е свободенъ. И днесъ, въ невидимия свѣтъ другитѣ Учители правятъ упрѣци на Христа, казватъ му: виждашъ ли твоитѣ ученици тамъ долу на земята? На апостолъ

Павла, на апостолъ Петра същото имъ казватъ. Единъ день и на васъ ще кажатъ: ето вашитѣ ученици долу, вижте ги! Вие мислите, че сте свободни, и че като умрете, Христосъ ще ви посрещне горѣ, ще ви пригърне и ще ви цѣлуе. Не, никакво цѣлуване и пригрѣщане! Ако вие изпълните волята Божия, като отидете въ другия свѣтъ, ще ви обземе една таква Свѣтлина, ще бъдете толкова весели и радостни, като че имате цѣлия свѣтъ. Накѣдѣто погледнете, навсѣкѣде ще виждате само Свѣтлина — никакъвъ другъ обектъ! Една необятна Свѣтлина ще виждате, навсѣкѣдѣ само Свѣтлина! И себе си нѣма да виждате, нито пъкъ други хора ще виждате, а само Свѣтлина, необятна Свѣтлина! Ще кажете: ами друго нѣщо нѣма ли да има? — Не, тогава хлѣбецъ нѣма да има, винце нѣма да има, но вие ще бъдете радостни въ себе си. Може да кажете: ама да дойде поне една жена при насъ. Не, като дойде една жена при васъ, тя ще развали Царството Божие. Ако дойде едно дѣте при васъ, и то ще развали Царството Божие. Ще кажете: какъ може да развалятъ Царството Божие? — Ако дойдатъ при васъ, една жена и едно дѣте въ този смисълъ, както вие ги разбирате, тогава тѣ ще развалятъ Царството Божие.

За сега, обектъ на хората е земниятъ животъ. Азъ не говоря за земята, азъ говоря за идейния животъ, който се различава коренно отъ земния животъ, защото човѣшката любовъ е любовъ на обектитѣ. Тѣй е, ако живѣешъ по човѣшки, трѣбва да имашъ обектъ, но ако искашъ да живѣешъ по Божествено, ще живѣешъ безъ обектъ!

Кое е Божествено, и кое е човѣшко? Ако ти си въ любовта съ обектъ, ще ми кажешъ тъй: азъ ще те обичамъ като човѣкъ и ще тѣ пригърна и цѣлуна, като човѣкъ. Но нѣма да ми казвашъ: душата ми те обича, затова, заради Господа, чакай да те пригърна. Не, това сж празни работи, празни приказки. У Господа нѣма обекти! Тогава азъ ще ти кажа тъй: слушай, азъ пмамъ 100,000 лв. дългъ, щомъ искашъ да ме цѣлунешъ, ще ми платишъ дълговетѣ. Тогава ние ще се намѣримъ въ положението на онази американка, при която въ една тъмна нощъ се приближава единъ негъръ — пригръща я и я цѣлува. Тя си помислила че е нѣкой американецъ и се разговаряла сладко съ него, обаче, като стигнали до единъ фенеръ, тя вижда, че този господинъ билъ черенъ, негъръ и веднага извиква полицаѣ. Дава го подъ съдъ, иска отъ него обезщетение за нанесената ѣ обида. И всички ние, които се движимъ въ тъмнината на нощта на живота, мислимъ, че всичко онова, което вършимъ е красиво. Но единъ день ще дойдемъ при Свѣтлината. Та казвамъ: отъ гледището на Божественната Любовь, неджзнтѣ на човѣшката любовь могатъ да се изправятъ само тогава, като се внесе Свѣтлината на Божественната Любовь. Законъ е: **безъ Бога любовь между хората не може да има!** Самъ Христосъ е казалъ: „Дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ“. Значи, дѣто е Любовьта, или дѣто е Богъ. тамъ съмъ и азъ — тамъ нѣма обектъ, тамъ Любовьта може да се прояви. **Любовта всѣкога подразбира жертва и разумностъ въ себе си.** Тя двѣ нѣ-

ща сж необходими за Любовта. Онзи, който има великата Божествена Любовъ въ себе си, той е най-силниятъ и най-разумниятъ.

„Тѣсенъ е“, казва Христосъ, „Пътътъ“! Е, тѣсенъ е, разбира се. Да кажемъ, че сте учителъ нѣждѣ. Ако вие обичате отъ сърце вашитѣ ученици и почнете да имъ прѣдавате тази Божествена Истина, мислите ли, че днесъ ще ви държатъ въ това училище? Мислите ли, че ако почнете като държавникъ да прилагате тази Любовъ, ще ви държатъ на този постъ! Даже единъ Толстой, който бѣше такъвъ великанъ, гигантъ като писателъ съ своя художественъ стилъ, щомъ се осмѣли да заяви великата идея за Любовта, всички казаха, че неговата гениалностъ се потъмнила, че той вече е остарѣлъ и оглупѣлъ. Значи, споредъ схващанията на съврѣменнитѣ хора, всички ония, които иматъ обекти въ живота си, сж умни хора, а всички ония, които нѣматъ обекти въ живота си, сж малко смахнати, оглупѣли, обезумѣли хора.

Днесъ всички питатъ: гдѣ е животътъ? Гдѣ е смисълътъ на живота?—**Животътъ е въ тесния пътъ; въ тесния пътъ е смисълътъ му.** Отъ тукъ изваждамъ единъ законъ: ние изгубваме живота си, понеже ходимъ въ широкия пътъ. И колкото повече хората остаряватъ, толкова повече изгубватъ смисъла на живота си. Докато сж млади, животътъ за тѣхъ има смисълъ —това погледне, онова погледне, радва се на всичко. Но като остарѣятъ, нищо вече не ги задоволява. Това се дължи все на тия външни обекти. И понеже човѣкъ не е запознатъ съ истинския животъ, той усѣща едно вътрѣшно стискане, едно

вкисване, едно прѣсищане отъ тия обекти. Сегашниятъ животъ трѣбва да се трансформира и човѣкъ трѣбва да прѣмине отъ едно състояние въ друго. Това е съзнателниятъ животъ; това е, къмъ което ние се стремимъ. Нѣма какво да говоримъ на свѣта, какво искаме. Туѣ трансформира-не ние трѣбва да направимъ, за да опитае силата на нашия животъ. Защото всѣки единъ животъ се познава по силата, която съдържа въ себе си. За насъ е важно да видимъ, можемъ ли да използваме условията, при които живѣемъ. Единъ духовенъ човѣкъ, който така разбира живота, който живѣе безъ обекти, той нѣма да употребява вече ралото, той нѣма да си служи съ фабрики. При сегашната култура, фабрикийтъ, огъньтъ, всичко това е необходимо, но ще дойде врѣме, когато електричеството ще измѣсти този димъ, и атмосферата нѣма да бѣде пълна съ сажди, както е сега. По сжщата аналогия, всички вие, които днесъ ме слушате, и всички ония, ^{които} изповѣдватъ Христовото учение, съ какво е пѣленъ вашиятъ умъ?— Умътъ ви е пѣленъ съ безполезни, безпрѣдметни нѣща, които нѣматъ никаква цѣна; умътъ ви е пѣленъ съ идеи и мисли, които носятъ зараза, и то такава зараза, че и бѣдещето поколѣние дори ще бѣде заражено. Туѣ поколѣние, което иде сега, ще бѣде още по-хилаво отъ сегашното, защото ония идеи, съ които тѣ сѣ за квасени, не носятъ животъ въ себе си.

Казва Христосъ: „Тѣсенъ е пѣтътъ!“ Това е казано прѣди 2,000 години. Мислите ли, че днесъ този пѣтъ е станалъ по-широкъ?— Не, той и днесъ е тѣй тѣсенъ, както и тогава. Затуй именно трѣ-

бва да се избератъ ония условия, при които да навършите това, което ще осмисли живота ви. —

Сега ще ви приведа една малка легенда отъ първитѣ врѣмена на християнството. Анунцио, младъ, виденъ римски патриций, билъ уважаванъ и обичанъ отъ всички млади въ тогавашното врѣме, особено отъ красивая полъ. Всички млади момци, които идвали при него, казвали: безъ тебе не можемъ да живѣемъ, ти си нашето спасение, само ти можешъ да ни избавишъ. Той имъ казвалъ: много добръ, само че азъ ще ви пославя на единъ изпитъ, и ако вие издържите изпита, тогава азъ ще отговоря на вашитѣ чувства. Имайте предвидъ, че Анунцио билъ запознатъ съ християнството, само че билъ таенъ привърженикъ. Той пналъ за Учителъ нѣкакъвъ си постникъ — Салвий, който живѣялъ далечъотъ хората. Салви билъ на около 100 години и затова повече лежалъ на легло, но отъ врѣме на врѣме пишалъ една книга и то съ кръвъ — такова било неговото мастило. Анунцио завеждалъ тия момичета при своя учителъ, дѣто по закона на Любовта, всѣка мома която обичала Анунцио, трѣбвало да се остави да ѝ прѣрѣжатъ една жила на ржката, за да взематъ малко кръвъ, понеже съ човѣшка кръвъ трѣбвало да бжде написана книгата на Учителя Салвий. Вие, като слушате този разказъ, ще кажете: жестоко е това! Но я ми кажете, ония хубавитѣ нѣща въ васъ, не се ли написватъ съ кръвъ? Какви страдания трѣбва да се прѣкаратъ, докато се дойде до нѣщо хубаво! Христосъ не на писа ли всичко съ кръвта си? Ами мъченицитѣ? Послѣ, днешнитѣ изобрѣтатели, днешнитѣ идеалисти не написватъ ли всичко

съ кръвта си? Вичко, което е хубаво, съ кръв се написва. Хората още не сж намѣрили друго вещество, съ което да написватъ хубавитѣ работи. Да се напише нѣщо съ кръвъ, това е благословение! Жалко, е обаче, когато се излива мастилото, безъ да се напише нѣщо съ него. Нѣкой пжтъ ученицитѣ разливатъ мастилата по чиноветѣ си — туй е жалкото. Разлѣно е мастилото на свещената книга — това е жалкото! Сега ставатъ ясни думитѣ на Христа: „Ако не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Е, какъ ще разберете този стихъ? Буквално лв? — Не. Съ думата „кръв“ Христосъ иска да означи онова живо Слово, което човѣкъ трѣбва да възприеме отъ духовниятъ свѣтъ. Ако обичашъ нѣкого, ти ще станешъ едно съ него, нѣма да бждешъ обектъ за него. Станешъ ли обектъ, ти го излагашъ на изкушение. Нѣща които се виждатъ и пипатъ, се покрѣватъ. Човѣкъ самъ се покваря. Въ старо врѣме обвиняваха християнското общество, че правѣло оргии. Да, въ врѣмето на Нерона римското общество правѣше оргии, но християнството изключва външната, физическа любовь. Християнството изключва прѣдметната любовь, понеже тя не може да бжде постоянна. Дайте ми вие примѣръ отъ историята, дѣто двама души, отъ каквото и да е положение да сж били, които да сж имали материална връзка и до 100 години да сж живѣли тѣй непрерывно добрѣ, безъ да сж си казали една горчива дума. Даже между Христовитѣ ученици имаше голѣма бъркотия, понеже въ тѣхъ се яви извѣстенъ обектъ. Павелъ стана обектъ за езичницитѣ, Петъръ за еврейтѣ, и тогава стана едно спречкване, докато най-послѣ:

Павелъ каза: азъ не съмъ за васъ обектъ, нито Петъръ, нито Аполосъ. Така постъпватъ и днесъ — на всѣко учение ще турятъ по единъ обектъ, за да го опетнятъ.

Божественото учение не може да бѣде обектно! То не е учение на обекта. Християнството не е учение на Христа, то е Божествено учение. Азъ мисля, че ако християнитѣ не носѣха кръстове по себе си, ако въ църквитѣ не държаха Христа на кръста, свѣтътъ щѣше да бѣде по-добъръ, хората щѣха по-малко да се заблуждаватъ. Днесъ хората се заблуждаватъ много. Нѣкой човѣкъ види кръстъ, цѣлуе го, а прѣдъ него седи единъ бѣденъ, него не цѣлува. Ако е за цѣлувка, азъ бихъ прѣдпочелъ да цѣлуна единъ живъ кръстъ, отколкото единъ златенъ въ църквата. Питамъ: какво ви ползува този кръстъ въ църквата? Кръстътъ, това е Божествената Свѣтлина, Божествената Любовь на невидимия, на онзи неосѣзаемия животъ, който влиза въ насъ и ни дава веселие и подемъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя Бога. Вие можете да Го видите, но не и да Го хванете. Ти можешъ да слушашъ Божествения гласъ. Той ще ти каже така: еди-каждѣ си, на еди-коя си улица, ще видишъ една бѣдна жена, ще отидешъ при нея и ще ѝ занесешъ два чувала брашно, дрехи, хлѣбъ. Тя и дѣцата ѝ отъ два дни сж гладни, викатъ къмъ менъ; затова, ти изпълни моята воля, и сърцето ти ще се изпълни съ радостъ. Ти казвашъ: чакай, Господи, да Те видя. кой си! Когато апостолъ Павелъ падна отъ коня си, той чу гласъ, но видѣ ли Господа, видѣ ли Христа? — Не, той видѣ само Свѣтлина. А сега, ще ни прѣдставятъ Хрис-

та съ малка брадичка, съ сини очички, съ тънки вѣжди, както другитѣ хора. Искать да ни убѣдятъ, че това е разпнатиятъ Христосъ. Никакъвъ разпнатъ Христосъ не е това! Онзи Великиятъ Учителъ на Любовта не може да бѣде разпнатъ. Разпнатъ бѣше човѣкътъ, а онзи Великиятъ Учителъ, който бѣше затворенъ въ тази черунка, казваше: „Имамъ властъ да положа душата си, имамъ властъ да положа живота си, но имамъ властъ и да взема живота си. Мога да направя това, което азъ искамъ!“ И той казва на Пилата: „азъ съмъ, който разполагамъ съ себе си! Азъ ти заповѣдвамъ да ме разпнешъ! И послѣ пакъ азъ ще заповѣдамъ да ме възкрѣсатъ“. Туй подразбира Христовата мисль „имамъ властъ“. Казва още на Пилата: Ще ме разпнешъ, такъвъ е законътъ! Когато се коронясвалъ рускиятъ царь, патриархътъ отъ синода билъ тѣй скроменъ, че не искалъ да му тури короната, но рускиятъ царь му казалъ: „Заповѣдвамъ ти да ми туришъ короната, защото народътъ гледа. Ако азъ я туря, ще кажатъ, че съмъ самозванъ. Ти ще ми я туришъ — нищо повече!“ Чудни сѣ хората, като искать да станатъ обекти на Господа. Казватъ: Господи, Ти знаешъ ли, колко страдамъ! — Това не е вѣрую, това не е религия! Който мисли за Бога така, той има една обикновена религия, една еретическа религия, която е въздигналъ въ култъ — обектъ е тя за него. Азъ считамъ религия това, когато ти дойдатъ най-голѣмитѣ страдания, да издържашъ и да казвашъ: „Благодаря Ти, Господи, за всичко, което си ми далъ!“ И когато изпаднешъ въ противорѣчия, да кажешъ: „Благодаря ти, Господи, хубаво

е всичко туй за менъ“. Срещна нѣкой пияница човѣкъ и му казвамъ отвѣтрѣ; слушай, нѣма да пишъ повече. — Ама не мога! Ти не си роденъ пияница, отпослѣ си станалъ такъвъ. На нѣкой крадецъ, прѣстѣжникъ, казвамъ: ти не си роденъ крадецъ; ти не си роденъ прѣстѣжникъ, отпослѣ сте станали такива. Други ни накараха. Това сж все обекти. Повѣрвайте въ това, което ви казвамъ и ще видите, че слѣдъ като се разрушатъ тия обекти, които сж ви въвели въ грѣхъ, вие ще бждете свободни. Нѣкои казватъ: безъ пари може ли? — Паритѣ не сж ли единъ обектъ? Паритѣ употрѣбавай безъ да мислишъ за тѣхъ! Дръжъ ги отвѣнтъ, не ги туряй въ ума си, да не ставатъ обектъ за тебе.

И тъй, Христосъ казва: „Тѣсенъ е вхътъ!“ И цѣлиятъ свѣтъ днесъ е свѣтъ само на раздори, на лоши думи, на клюкарства, на съмнѣния, на завистъ и на упуза. Казвамъ: това не е наука, тия нѣща всички ги знаете. Доблестъ е да признае човѣкъ, какво се крие въ него! Ние сега се нуждаемъ отъ хора, които казватъ, какво се крие въ тѣхъ. Да се събуди хубавото у човѣка, това е наука! У всѣки единъ човѣкъ се крие нѣщо хубаво, мощно, Божествено. И всѣки единъ отъ васъ е призванъ за нѣщо Божествено! Вие не сте роби на условията! Условията сж врѣмenni ограничения, създадени отъ миналитѣ поколения. Срѣдата не е спънка за човѣка. Врѣмето и пространството сжщо не сж спънки за човѣка. Въ врѣмето, въ пространството, въ срѣдата и въ условията сж скрити всички възможности и сили или качества, съ които човѣкъ може да работи. Слѣдователно, ние

трѣбва да бждемъ като онзи великиятъ професоръ, който, като влѣзе въ своята лаборатория, знае всѣко шишенце кждѣ се намира и започва своитѣ опити и изслѣдвания. Слѣдъ като направи опититѣ си, излиза изъ своята лаборатория. За насъ тѣлото трѣбва да бжде като една лаборатория, а не мѣсто за постоянно живѣене. Хубаво е по-нѣкога човѣкъ да напуща своето тѣло и своята лаборатория, понеже въздухътъ тамъ не е тъй чистъ, както отвънъ. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да пази тѣлото си като една лаборатория. Тамъ трѣбва да се правятъ само опити. Защото само въ тѣлото вие ще намѣрите тия елементи, съ които можете да прѣмахнете неджитѣ си. Обаче, да не мислите, че безъ тази лаборатория вие не можете да съществувате. То е друго заблуждение. И тогава хората питатъ: азъ като умра ще живѣя ли пакъ? Че животътъ никога не се свършва. Той е единъ у всички хора, не е раздѣленъ. Чудни сж хората! Ако азъ взема една голѣма рѣка и я раздѣля на хиляди малки рѣкички, какъ мислите, тази вода ще бжде ли различна отъ първата?—Като я слѣнешъ, тя пакъ се съединява и става една и сѣща. Азъ казвамъ: водата се е раздѣлила, понеже се яви твърда почва помежду ѝ, но като прѣмине тази почва, водата пакъ се побратимява, съединява се. Това пѣкъ, че хората сж раздѣлни, причина затова сж материалнитѣ обекти. Казвате: ти не си като мене, и азъ не съмъ като тебе. Казвамъ: и ти си като мене, и азъ съмъ като тебе, само че трѣбва да влѣземъ въ голѣмото море. Тамъ ще видите, че всички имаме единъ общъ животъ. Общъ животъ ли? Ами че въ общия животъ

се криятъ всичкитѣ хубави нѣща. Кое е по-хубаво, да живѣя единъ индивидуаленъ животъ, или да живѣя живота на Бога? Да имамъ 4 — 5 къщи въ София, да имамъ 4 — 5 дѣца и да мисля постоянно за тѣхъ — за дрехи, за обуца, за кокошки, за пуйки и да кажа: дѣца, азъ за васъ се грижа и за васъ всичко жертвамъ; или, да имамъ онзи великиятъ Божественъ животъ, да участвувамъ въ живота на цѣлия козмосъ, въ живота на всички разумни същества? Това е Божествениятъ животъ — да чувствувашъ радостта и веселието на всичко живо! Кое е по-хубаво? — Божественото, разбира се! Тогава нашиятъ животъ ще придобие смисълъ. Смѣшни сж хората, като казватъ, че въ общия животъ се губи отдѣлното съзнание. Не, именно въ Божественото, въ великия животъ ти ще запазишъ своето съзнание. Ето идеята, която трѣбва да проникне въ вашата душа. И когато тази Божествена Любовь проникне въ васъ, вие другояче ще разбирате нѣщата. Нѣкои сега казватъ: братко, раздай си имането! Не, азъ считамъ насилие да проповѣдвате на хората да си раздаватъ имането. Ако нѣкой е богатъ, азъ нѣма да обърна внимание на това. Считамъ че това сж въпроси за него и азъ нѣма защо да се бъркамъ въ работитѣ му. За себе си азъ имамъ други въпроси, които трѣбва да разрѣша. Онзи, който служи на Божията Любовь, нито дума нѣма да каже за богатството на хората. Ако нѣкой е богатъ, ако нѣкой е красивъ, нито дума нѣма да му кажа. Това сж условия за него, които той самъ трѣбва да разрѣши. А сега хората се намѣсватъ да уреждатъ чуждитѣ работи и сж ги разбъркали. Не, то-

ва сж все обекти! Ще се върнемъ и ще живѣемъ безъ обекти! Отъ Божествено гледище ще разрѣшаваме нѣщата. Само тогава ще ги разрѣшимъ правилно, и нѣма да имаме страхъ отъ нищо. Нѣкой казва: азъ безъ такова ядене не мога. Защо? По човѣшки живѣешъ, а при това минавашъ за култренъ. Че азъ като изямъ едно симидаче, защо да не съмъ благодаренъ? Съ моето симидаче, може би, 10,000 пеперуди биха се нахранили. Даже за тѣхъ е много туй симидаче. Питамъ тогава, кой животъ е по-красивъ — този на пеперудата, или моятъ животъ? Животътъ който асимилира по-малко материя, а придобива повече сила е по-хубавъ отъ колкото живота който асимилира повече материя а придобива по-малко сила. Какво сме придобили ние отъ многото храна? Гдѣ е нашата сила днесъ? Кой би станалъ мъченикъ днесъ за Любовта? Всички треперятъ сега отъ страхъ, единъ на другъ нѣматъ вѣра. Когато единъ постъпва по единъ начинъ, всички му приписватъ качества, за които не знаятъ, дали сж въ дѣйствителностъ такива. Разбиране трѣбва, дълбоко разбиране на човѣшкия животъ! Азъ, казва нѣкой, го познавамъ, зная какво мисли той. Е, какво мисли? Той мисли тѣй, както и ти мислишъ. И тогава вие мязате на онзи руски мукалитинъ, който се прѣоблѣкълъ въ дрехитѣ на единъ руски генералъ и въ този си видъ се явява прѣдъ руския царъ и му казва: азъ зная, какво мислишъ ти сега. — Е, какво? Ти мислишъ, че азъ съмъ еди-кой си генералъ. Не, ти се заблуждавашъ, азъ не съмъ този генералъ. Открилъ значи. Ами че когато ти ме осъждашъ за една моя постъпка, ти се излагашъ. Азъ не зная ли, какъвъ съмъ? Ако ти ми приписвашъ извѣстни

качества, които въ менъ нѣма, не се ли излагашъ ти? И ако ти ми приписвашъ извѣстни добродѣтели, пакъ за себе си говоришъ. Ако ти дѣйстви-телно ми говоришъ Истината, то е съвсѣмъ друго нѣщо. Споредъ менъ, да казвашъ погрѣшките на хората, това не е Истина. Да казвашъ доброто на единъ човѣкъ — да. Нѣкои казватъ: Истината е много горчива. Споредъ менъ, горчива Истина нѣма. Азъ знаа, Истината е най-сладкото нѣщо отъ всички други нѣща. Други казватъ: Истината носи смъртъ. Не, Истината носи Свобода! Ама Истина-та умъртвява. Не, и това не е вѣрно, Истината най-първо умъртвява, но послѣ възкрѣсява. Тя прѣвръща нѣщата отъ едно състояние въ друго. Тогава какъ ще примиряъ тия противорѣчия? Истината не е горчива. Туй, което внася горчивина, не е Истина; туй, което внася смъртъ, не е Истина. Туй, което дава свобода, е Истина! Туй, което открива пътя за Любовта, това е Истина; туй, което отваря пътя за Мѣдростъта, за Милостъта, за кротостъта, за въздържанието, за всячко онова възвишено и благородно въ човѣшката душа, това е Великата Истина, която освѣжава човѣка. Това сж сили, това сж качества на великия човѣшки животъ. Тогава човѣкъ съзнава, че той е едно съ Бога и казва: Госоподи, Ти си, който мислишъ въ мене, и азъ изразявамъ Твоята мисль; Ти си Истината въ мене, и азъ проявявамъ тази Истина; Ти си Любовта въ мене, и азъ изявявамъ тази Любовь. Така говори човѣкътъ на земята, който е ограниченъ въ онази черунка; така говори онзи адептъ, онзи Учитель. Тогава Господъ въ своето благоволение ни отговаря. И когато Великиятъ Учитель каже така, той издава голѣма голѣма Свѣт-

лина, душата му се изпълни съ единъ великъ трепетъ, съ онзи свещенъ трепетъ, които той разпраша по цѣлото лице на земята, и отъ който хората ставатъ щастливи.

Отъ двѣ хиляди години хората казватъ: Господи, не си ли чулъ нашитѣ сградания, до кога ще бѣде това Господи, нѣма ли да дойдешъ при насъ? Ами че Той е дошълъ отъ прѣди 2,000 години още, но вие държите вашата врата затворена. Отъ 2000 години насамъ Божествената Любовь хлопа на вашитѣ сърца, но тѣхнитѣ врати сж още затворени. Великиятъ изпитъ, който се дава на съврѣменното човѣчество върху Любовта, не можаха да го издържатъ, Христосъ, тази Велика Любовь, казва: „Трѣбва нова свѣтлина на съврѣменнитѣ хора!“ Онѣзи, които слушатъ, казватъ: туй учение е страшно! Защо?—Е, всичко трѣбва да изгубимъ. Да, всичко трѣбва да се изгуби, за да се добие новото! Ако волътъ не изгуби своитѣ копита, своитѣ рога, своята козина—човѣкъ не може да стане; ако свинята не изгуби своята муцуна, своитѣ зѣби,—човѣкъ не може да стане; ако вълкътъ не хвърли своитѣ зѣби, своитѣ некти—човѣкъ не може да стане и т. н. Какво лошо има въ туй? И ако ние, съврѣменитѣ хора, не хвърлимъ лошото отъ насъ, не ще можемъ да разберемъ Божественото. Че и ние имаме рага, въ прѣносенъ смисълъ казано, пъкъ имаме и единъ ножъ—ужасенъ е той. Това е езикътъ, най-страшниятъ ножъ въ свѣта, който човѣкъ може да убие. И най-страшната ржка въ свѣта, тола е човѣшката ржка! Запримѣръ, нѣкой е царь, седи прѣдъ масилото, пише присѣда. И Господъ седи

прѣдъ този царь, казва му тихичко: прости, не подписвай присждата! Царьтъ подписва присждата. Господь втори пхть му казва: прости, задраскай написаното! Най-послѣ царьтъ склони, казва: ще изпълня Твоята воля, Господи!—задрасква подписа си. Азъ желая сега да видя задраскани писма. Всички имати такива писма предъ себе си. Да се задраскатъ сега тия писма, да се види върху тѣхъ тази линия—красива е тя. Царьтъ писалъ: осаждамъ на смъртно наказание еди кой си човѣкъ. И послѣ задрасква присждата, казва: не!, отменямъ рѣшението си. Красиво е туѣ задраскуване! Каква радостъ има въ едно задраскано писмо! Когато осаждениятъ човѣкъ види тази линия, зарадва се. Колко е красиво! Трепне му сърцето отъ радостъ.—новъ животъ е тя за него. Ако беше видѣлъ писмото по-рано, пакъ щѣше да му трепне сърцето, но какъ? — Отъ страхъ. Питамъ: вие, като се върнете дома нѣма ли да направите добръ, ако задраскате тѣзи писма? Вие ще кажете: колко сж жестоки царетѣ! Не, ние за царе не говоримъ.

Колко малко ние, хората, разбираме отъ Божията Любовь. И колко малко я проявяваме, при ония възможности, които имаме въ насъ. Всѣки день ни се даватъ хиляди случаи да проявимъ Любовьта, а ние седимъ и казваме: еди кой си свещеникъ не служи добръ. Не, отъ това гледище, не сж виновни свещеницитѣ. И владицитѣ не сж виновни. Това сж хора, съ други думи, това сж рѣчки, минали прѣзъ нѣкой голѣмъ градъ, натрупанъ съ нечистотии, и днесъ казватъ: градоветѣ ни оцапахъ. Азъ бихъ имъ казалъ единъ начанъ, по който и тѣ и всинца можемъ да се освободимъ

отъ тия нечистотии. Какъ? — Прослѣдете промѣнитѣ на водата. Водата може да мине и въ друго състояние. Тя може да стане на пара, пъкъ може да се разложи и на своитѣ елементи и да отиде въ пространството. Като отиде нагорѣ, тя ще стане чиста и свята, и тогава хората ще я използватъ. Ученитѣ хора забѣлѣзватъ, че водата на земята започва да се намалява. Ако туй намаление започва отъ сега, какво показва това? — Че за въ бъдаше хората ще се нуждаятъ по-малко отъ обикновена вода; тѣ ще се нуждаятъ отъ необикновена вода, която сега ще се яви. На земята ще дойде нова вода. Тя ще извира сама — ще изтича, и пакъ ще се изгубва. И само отъ извора ще може да я пиете. Рѣки нѣма да има. Тогава какво ще правитѣ, я ми кажете? Какви воденици ще правите на този изворъ? Вие ще кажете: това сж само вѣроятности. За васъ — да вѣроятности сж, а за менъ — това сж велики Истини, които азъ зная. Азъ, като казвамъ за менъ, подразбирамъ безличното, това, което е безъ обекти, Божественото. Казвате си: какво ли мисли нашиятъ Учителъ? — Вашиятъ Учителъ мисли това, което и Богъ мисли. А какво мисли Богъ, вие не знаете. Богъ мисли да направи една вселена, по-голѣма отъ тази Той за въ бъдаше мисли да създаде 10 милиарда слънца, и всѣко слънце да бжде 10 милиона пжти по-голѣмо отъ сегашното. И послѣ, Господъ мисли да създаде същества още по-велики отъ тия, които днесъ съществуватъ. Които отъ васъ сж достойни, Богъ ще ви прѣнесе въ тѣзи нови слънца. Ще кажете: тѣй ли е всичко това? Ами, я ми кажете, туй, което знаете, колко е вѣрно? Ако

азъ подложа вашитѣ знания на една строга критика, какво знаете въ сжщностъ? Питате ме, какво мисли Господъ. Това мисли Господъ, казахъ ви. Вашиятъ умъ може ли да сване това нѣщо? — Не може да го схване. Слѣдъ като се освободитѣ отъ тлѣнното въ васъ, слѣдъ като се освободитѣ отъ тази материя, съ която сте обгърнати, тогава ще разберете великото въ живота, ще се облѣчете въ радостъ и веселие, и ще си кажете въ себе си: ние знаемъ защо живѣемъ; ние знаемъ защо страдаме; ние знаемъ защо умираме. Подъ думата „смъртъ“ ние разбираме друго нѣщо, а не обикновената смъртъ.

Тѣсенъ е пътятъ, който води за живота. Всички вие, които ме слушате, трѣбва да имате единъ трѣзъ умъ. Вие, казвате: врѣмето не е дошло още. Врѣмето е дошло, то е сега; и слѣдъ 10 милиона години, то е пакъ сжщото. Врѣмето нѣма да се измѣни. Нѣщата по нѣкой път се повтарятъ, но не въ сжщата форма. Сега е врѣмето! Туѣ учение можете да го приложитѣ още днесъ! Тогава ако вземете буквално Христовитѣ думи „раздай всичко“, ще кажете: азъ ще отида да раздамъ всичко. Кому ще го раздадешъ? Азъ държа единъ списъкъ, кой, какво ми е далъ и ще му го върна назадъ. Азъ не се нуждаю отъ вашитѣ подаръци. Азъ мога да живѣя и безъ вашитѣ рици, и безъ вашитѣ килими, а ако съмъ ги приелъ, това права отъ друго съображение. Това е обикновеното въ свѣта. Ако азъ ви проповѣдвамъ, за да ме облагодѣтелствувате, това е животътъ на единъ волъ. Ако искате да знаете, въ това отношение, бихъ проповѣдвалъ слѣдното нѣщо: слѣдъ

като нахраниѣ всички, които ядатъ много, слѣдѣ като вие се нахраниѣ, на вашия Учителъ ще дадете по възможность най-малкото, туй, което никой не взима. Защо му е тази изобилна храна? Той нека живѣе като Учителъ! — безъ хлѣбъ. Цѣкъ и защо му е шапка? Той може и безъ шапка да живѣе, и безъ обуца меже да ходи. Та нима като му дадете обуца, ще го обичате повече? Не, азъ не съмъ отъ тѣзи, които си правятъ илюзии отъ това. Но азъ не искамъ да бѣда съблазънъ никому. А сега, кой какъ влѣзе въ моята стая, погледне натукъ-натамъ. Казвамъ: всичко това не е мое, азъ съмъ намислилъ да го върна. Всичко е подарѣкъ дадено, азъ го пазя, чуждо е, а чужди нѣща азъ не раздавамъ. Само Господъ може да раздава всичко. Питатъ ме: Ами ти какво правишъ? — Азъ гледамъ, какво прави Господъ и се уча отъ Него. Бихъ желалъ всички вие да се учите да постѣпвате, както Богъ постѣпва. Това е благодѣло, това е жестъ на душата! Бѣдете смѣли, смѣли! Казватъ ми нѣкой: тази сестра много си окичила кѣщата. Казвамъ: тази сестра не мисли право. Тя физически си е окичила кѣщата, но духовно не я окичила. На това не обръщайтѣ внимание. Бѣдете благодарни на малкото! Ако те поканятъ, благодари! Ако те поканятъ да седнешъ на земята пакъ благодари! Ако ти дадатъ столъ, пакъ благодари! Доблестъ се иска отъ човѣка! Въ всички хора забѣлѣзвамъ изопачаване на мислитѣ. Въ насъ има само една мисль, нѣма и **онде** и **овде**.“ Съ пари нито въ джендема, нито въ рая отиваме. Ние не вѣрваме въ тази максима, която казва Славейковъ: „Парице, парице, всесилна ца“

рице“... Ние сме хора, които върваме въ човѣшкия духъ, въ човѣшката мисль, въ ония възвишени и Божествени чувства, Ние върваме, че въ всички души има нѣщо хубаво, което ще се събуди. У нѣкои вече се е събудило, а у нѣкои още чака.

Сега, нѣкои, като изучаватъ Писанието, казватъ: Господи, прати единъ особенъ ангелъ до мене. И всѣки единъ отъ васъ очаква единъ специаленъ ангелъ. Азъ, доколкото зная, Господъ е изпратилъ до васъ 100 специални ангели, а вие още чакате. До дѣва Мария Той изпрати единъ ангелъ, и тя веднага се събуди. До васъ други ангели нѣма да дойдатъ повече. Никакви ангели не чакайте вече! Тѣ дойдоха, но вие спѣхте. Сега тѣ ще ви кажатъ: закжснѣли сте! Тогава какво да правимъ? — Трѣбва да вървимъ въ пѣтя на Божията Любовь! — Нищо повече. Казвате: ще видимъ Христа. Да, да, всички ще Го видите. Когато влѣзете въ новия животъ, т. е. когато мините прѣзъ тѣсния пѣтъ, ще изгубите всичко — и кости, и мозъци. Господъ ще ви прѣкара прѣзъ най-тѣсното мѣсто, че като влѣзете въ другия свѣтъ, нѣма да имате никаква тежестъ. Ще бждете тѣй прѣчистени, че ще забравите всичко — и кѣщи, и дѣца, и учение, и всичко което сте учили. Тогава ще започнете учението си като малкитѣ дѣца, но като дѣца, които разбиратъ живота друго-яче. Като погледнете небето, ще го разбирате съвсѣмъ друго-яче. Тогава ще бждете по-умни и отъ най-виднитѣ философи на земята.

И тѣй, ще ви прочита още веднѣжъ стиха: „Понеже тѣсни сж вратата, и стѣсненъ е пѣтътъ,

който води въ животъ. И малцина сж, които ги намиратъ“. Въ тѣсния пѣтъ е великиятъ животъ! Но той е само за силнитѣ хора — само тѣ минаватъ по тѣсния пѣтъ. И Богъ обича тѣзи, които Му служатъ въ Духъ и Истина. „Отъ сега нататѣкъ вие нѣма да се кланяте нито въ Ерусалимъ, нито на тази гора, а ще служите на Бога въ Духъ и Истина“. Това сж тия, които обичатъ тази вѣчната свѣтлина, която подига душитѣ къмъ Бога. Само така ние ще дойдемъ до онова велико разрѣшение на въпроситѣ, които терзаятъ душитѣ ви.

Великъ е Божествениятъ животъ! Това трѣбва да бѣде стремежътъ на всѣки едного. Добритѣ възможности, които сж въ васъ, развиете ги вече. И безъ да ви казвамъ, пакъ ще ги развиете. Въ града Елена се настанява единъ руски полкъ. Идва единъ войникъ и казва на началника си, когото заварилъ малко пийналъ: господинъ полковникъ, турцитѣ идатъ! — Ничего! Дохожда втори пѣтъ, съобщава сжщото. — Ничего! Трети пѣтъ съобщава: турцитѣ идатъ! — Ничего! Дохождатъ най-послѣ турцитѣ, и всички казаки удрятъ въ бѣгъ. Не чакайте да дойдатъ турцитѣ, а ги отблъснете, защото ще се нахвърляте долу въ пропастьта. Нѣкои отъ васъ сте въ туй заблуджение, искате да уредите всичкитѣ си вѣншни работи, че тогава да възприемете Божията Любовь. Не, турцитѣ идватъ, а ти ще вземешъ ножа си и ще разрѣшишъ този въпросъ — **ще воювашъ за свободата на душата си.** Туй е Божественото у васъ, което трѣбва да се събуди. Затова всички трѣбва да имаме само едно убѣждение: **Любовъ безъ ни-**

какъвъ обектъ! Бога да не виждаме въ никаква форма! Христа да не виждаме разпнатъ! Богъ е, който носи животъ въ насъ. Като помислимъ за Него, да почувствуваме животъ въ себе си, да почувствуваме подемъ въ мислитѣ и въ желанията си. Животътъ седи въ това като помисля за Бога, да почувствувамъ най-възвишеното и благородното въ себе си, да почувствувамъ живота. Тогава само ще позная, че Богъ живѣе въ менъ. И всѣки единъ отъ насъ така трѣбва да живѣе, че да познае, какво дѣйствително Христосъ е сега на земята, не разпнатиятъ Христосъ, но живиятъ. Живъ е Христосъ на земята! Ще кажете едно врѣме Христосъ бѣше разпнатъ. Да разпнатъ бѣше човѣкътъ, но Христосъ е живъ!

„Тѣсенъ е пълътъ!“ Не търсете широкия пътъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 11 януарий,
1925 г. гр. София.

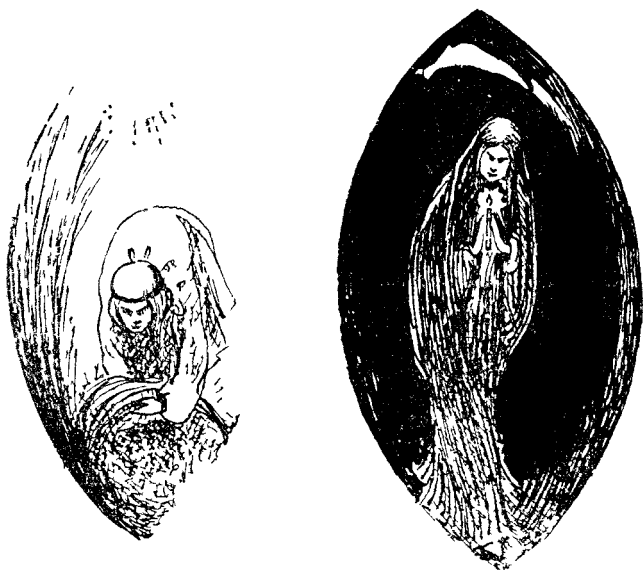
ЗАМЪЖДЪЛО СВЪЩИЛО

14.

Замъждѣло свѣщило.

„Тръстѣ смазана нѣма да прѣчуши, и отъ ленъ свѣщило замъждѣло нѣма да угаси, докогато изведе сѣда въ побѣда“.

Великото въ природата е достъпно само за свѣтлинѣ умове. Великото въ Божествения свѣтъ е достъпно само за хора, които мислятъ. Благород-

ното въ свѣта е достъпно само за хора, които иматъ сърце. Възвишениятъ животъ е достъпенъ само за хора, които иматъ свещена воля, азъ я наричамъ Божествена воля.

Има обикновени разбирания за повседневния животъ. има и необикновени разбирания. **Обикновеното винаги свършва съ смъртъ, а необикновеното винаги започва съ животъ.**

Подъ думата „необикновенъ човѣкъ“ разбираме човѣкъ, който започва съ живота, а подъ „животъ“ разбираме всички онѣзи велики условия, които сж скрити въ човѣка. Може да има споръ върху това, какво нѣщо е животътъ, какво е неговото проявление, но върху самия животъ не може да се спори. Много често хората запитватъ за произхода на живота, какъ е произлѣзълъ той. Животътъ нѣма никакъвъ произходъ. Той има начало, но началото не е произходъ. Когато кажемъ, че водата извира отъ нѣкой изворъ, изворътъ е само началото на тази вода, но той не е нейниятъ произходъ, тя тамъ се проявява. Кждѣ се образува животътъ, това никой не знае. Даже и най-великитѣ умове, даже и най-великитѣ Учители, не знаятъ нищо за произхода на живота. Това е една загадка. Човѣкъ може да се занимава съ този въпросъ, да запитва какво, що, това му е позволено, но да мисли, че ще разрѣши великата загадка на битието, не е въ състояние. Ако хората биха разрѣшили великата задача на живота, тѣ биха се самоунищожили. Вие може да ми зададете въпроса: защо да не разрѣшимъ една велика задача? Хубаво, опитайте се да я разрѣшите, но азъ ще ви приведа единъ примѣръ, една аналогия, да ви-

дите, въ какво положение ще се намърите. Тамъ нѣкъдѣ има една голѣма бомба, като тия, които турятъ въ морето която съдържа около 100-ина килограма пироксилинъ. Прѣдставете си, че тя е изхвърлена на брѣга, а вие искате да разрѣшите тайната, която се крие въ нея и започвате да я чоплите. Какво ще стане съ нея? — Ще я възпламените: Мислите ли, че като възпламените тази бомба, ще разрѣшите въпроса? Не, ще се прѣсне бомбата. И какво ще научите? — Всички, които сж наоколо ви, ще бѣдатъ избити. Когато хората искатъ да разрѣшатъ въпроса за живота, какво ги интересува? — Искатъ да разрѣшатъ, какво нѣщо е животътъ, какъ трѣбва да се употреби той, какъвъ е неговиятъ произходъ. **Животътъ произтича отъ Божията Любовь, а Любовта произтича отъ Духа**, но това сж само думи, които не разрѣшаватъ въпроса. Какъ произтича живота отъ Любовта, това никой не знае; какъ произтича Любовта отъ Духа това никой не знае. Ние можемъ да знаемъ нѣщата отчасти. За да можемъ да разберемъ великото въ природата, трѣбва ни съответствуващъ езикъ. Учениятъ човѣкъ не може да говори на простъ езикъ. Защо? Азъ взимамъ думата „простъ езикъ“ въ свѣсѣмъ другъ смисълъ.

Съвременнитѣ хора казватъ, че едно врѣме имало тайни, а сега нѣма тайни. Едно врѣме най-ученитѣ хора въ древността говорили на особенъ свещенъ езикъ, а сега вече се говори на единъ езикъ, който всѣки могълъ да разбере. Не е така. Математикътъ говори на единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира? Геометриктъ говори на

единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира? Ти, като влѣзешъ въ областта на геометрията, ще се забатачишъ. Съврѣмениятъ химикъ говори на единъ свещенъ езикъ, има си той свои формули H_2O . Какъ ще разберете тия формули? Е, ако съврѣмениятъ учени хора говорятъ на единъ свещенъ езикъ, защото тѣй трѣбва да говорятъ, това не сж ли тайни? Азъ наричамъ свещенъ езикъ, необикновения, разбирания езикъ, а обикновения езикъ наричамъ неразбирания езикъ въ живота. На този послѣдния езикъ ти не можешъ да говоришъ като въ математиката — този езикъ можешъ да го обтѣгашъ и тѣй, и тѣй. Въ този езикъ ти можешъ да обърнешъ внимание на запетаята, защото не е турена на едно мѣсто, а на друго. ^{мисля} Хората, че всичкото съдържанье е въ запетаята. Смыслътъ не е въ запетаята. Азъ мога да напиша едно писмо безъ никакви запетай, и да има смыслъ въ него; а мога да напиша едно писмо пълно съ запетай, и да нѣма смыслъ въ него. Ако азъ ви говоря на единъ особенъ езикъ, запримѣръ, кажа ви: „хаушъ-бжнъ-зутъ“, „хашаваймъ“, какво ще разберете? Ще кажете: е, какво означава това? — Нищо не означава. Туй, което човѣкъ не разбира, нищо не означава. Не, за онзи, който разбира, означава нѣщо, но за васъ нищо не означава. Нѣма какво да го тълкувамъ.

И тѣй, ние идваме до свещения езикъ на духовния свѣтъ. Книгата, въ която е писано на този свѣщенъ езикъ, азъ наричамъ свещена книга. За да разбира Свѣщеното Писание, човѣкъ трѣбва да има въ себе си единъ ключъ за тия символи. Той не трѣбва да се спъва отъ запетайтъ — еди

коя си запетая къде трѣбва да се постави. Този свещенъ езикъ, на които сж писани Божественитѣ нѣща, е строго опрѣдѣленъ. Нѣма по-хубавъ езикъ отъ него! И всички хора, които живѣемъ на земята, се стремимъ къмъ този свѣщенъ езикъ. И англичани, и французи, и германци, и китайци, и японци, всички се стремятъ къмъ този свещенъ езикъ. Ако разчленявате съвременитѣ езици, ще видите, че основнитѣ срички въ всѣки езикъ сж едни и сжщи на видъ, обаче, има едно различие. Сега азъ нѣма да се спирамъ да разчленявамъ езицитѣ, но ако вие прѣведете всѣки единъ езикъ въ неговата първична основа, ако вземете за примѣръ английски езикъ, тѣй богатъ, какъвто е той, едвали ще намѣрите въ него повече отъ 250 думи съ различни корени. Отъ всѣки единъ коренъ може да сж произлѣзли 100-200-500-1000 думи. Много ли е това нѣщо? — Не. Значи, туй нѣщо могатъ да го научатъ и дѣцата. Ще кажете: какъ е възможно всички езици да сж произлѣзли отъ единъ и сжщъ коренъ? Ще ви кажа. Посѣйте една сѣмка, която тежи едва нѣколко грама и ще видите слѣдъ това, какъ тази сѣмка ще ви даде толкова листа, толкова разклонения, толкова клончета! Хората и сега пакъ може да спорятъ, но питамъ: гдѣ бѣше скрито всичко това? Отвѣнъ ли дойде туй нѣщо? — Не, имаше нѣщо скрито въ тази сѣмка — първообразътъ бѣше въ нея, а при посаждането си тя доби онѣзи материали, които ѝ бѣха необходими, за да изрази своитѣ идеи. Когато единъ машинистъ измисли нѣщо, идеята, която измислилъ е скрита въ неговия умъ, а материалитѣ, които му сж необходими, за да направи прое-

кция на своята идея въ физическия миръ, той взима отъ свѣта. Слѣдователно, и ние сме една проекция. Нѣкога ние сме били въ пространството като мисль, като идея, и слѣдъ това въ нашия духъ се явило едно желание да слѣземъ долу, да се явимъ като една проекция. Ние сме събрали материалъ, съградили сме тѣлото си, и както виждате, сега сме се събрали тукъ на земята, въ този салонъ. Какъ сме се проектирали, върху това нѣма да говоримъ. Вие ще кажете: това сж философски работи! Не, това сж необикновени работи, това е работа на великитѣ умове, които идватъ да работятъ въ свѣта, това е работата на Духа. Казвате: е философията на живота е обикновена работа. Питамъ: вие научихте ли тази философия? Е, че философията на живота седи въ яденето. Научихте ли яденето? Вълкътъ яде по единъ начинъ, мечката — по другъ начинъ, перудата — по трети начинъ. Кой, обаче, е пайздравословниятъ начинъ? Казватъ, че човѣкъ се отличава отъ другитѣ животни по яденето — нѣмало друго животно, което могло да си готви. Дѣйствително, този фактъ може да означава известна култура, но туй което отличава човѣка, не е неговото ядене. Яденето е само едно условие. Подъ думата „човѣкъ“ ние разбираме единъ синтезъ, единъ изводъ на всички прѣдшествуващи форми, на всички прѣдшествуващи животи. Човѣкъ е плодъ, изводъ на всичко което съществува сега и въ растителния животъ, и въ животинския животъ. Онѣзи, които не разбиратъ това нѣщо, ще кажатъ: а, това сж дървета, онова тамъ сж животни! — като че въ живота на растенията и животнитѣ

нѣма туй благородното. Не е така. Въ всѣко едно животно има нѣщо неопетнено, има единъ Божественъ, неопетненъ животъ, но туй нѣщо животно не знае. Въ всѣко растение има единъ обикновенъ животъ, който се проявява, но има и единъ необикновенъ животъ, който не се проявява. Слѣдователно, когато единъ ученъ човѣкъ дойде на земята, той почва да изучава необикновенитѣ нѣща въ живота. И въ растенията той вижда единъ необикновенъ животъ.

Сега, азъ ще пристѣпя къмъ прочетения стихъ: „Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи.“ Подъ думата „трѣстъ“ Христосъ подразбира слабитѣ хора въ свѣта, които сж като дѣца, които още не могатъ да мислятъ, които още не сж застанали на своитѣ крака. „Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи“ — то значи, че нѣма да имъ даде изведнѣжъ такова знание, или такъвъ животъ, който може да ги развали. Той ще имъ даде това, което съответствува на тѣхното развитие — нѣма да смаже никого; ще имъ даде животъ, какъвто могатъ да носятъ, ще се погрижи за всички.

„И отъ ленъ свѣщило замѣждело нѣма да угаси.“ То значи, че колкото и да е слаба мисълта, свѣщилото, т. е. колкото и да е малка интелигентността, която човѣкъ има, нѣма да се угаси. Защото, въ сегашнитѣ религиозни системи има единъ култъ, който отъ хиляди години съществува: тѣ всѣкога сж се опитвали да угасятъ Божественото въ човѣка. Всички религиозни системи си служатъ съ заплашванията на властѣта. Тѣ сж прѣдставлявали Божествения свѣтъ такъвъ какъвто не е. Те сж заплашвали свѣта съ ада.

Има адъ, но Богъ не е създалъ ада. Има рай, но Богъ не е създалъ и рая. Като казвамъ, че Богъ създаде рая, подразбирамъ, че Богъ създаде нѣщо много по-велико отъ рая. Раятъ е само една външна обстановка на нѣщата, а отъ Бога излѣзе нѣщо много по-велико, отколкото човѣкъ може да разбере и да си прѣдстави. Да отидешъ въ рая, значи да отидешъ на едно мѣсто, дѣто нѣма страдания; да отидешъ въ ада, значи да отидешъ на (едно мѣсто) тамъ дѣто има мъчения, страдания. Отдѣ излѣзе раятъ? — Когато двама души се обичатъ, нали има рай за тѣхъ? Отдѣ излѣзе адътъ? — Когато двама души се измъчватъ, нали има адъ за тѣхъ? Питамъ. кой създаде раятъ? — Вие. Кой създаде адътъ? — Пакъ вие. Дадохте условия на Бога да се прояви вътре въ васъ — това значи рай; спъвахте Бога въ себе си — това значи адъ. Какво означава раятъ? — Всички Божествени условия, които даватъ възможностъ на човѣка да се освободи отъ онѣзи ограничаващи условия, да освободи човѣшката душа отъ нейния затворъ. Сега за примѣръ, има вѣрующи, има и учени хора, но каква е цѣльта на съврѣменната наука? — Учениятъ иска да стане ученъ, да напише нѣкое видно съчинение, но ако желанието на този ученъ човѣкъ да напише едно съчинение е такова, както когато нѣкому се поревне да си опече една кокошка, каква е разликата между този човѣкъ, който иска да опече кокошката и онзи ученъ, който иска да напише една книга? Туй, което той напише и прѣдстави на свѣта, ще подигне ли човѣчеството? — това е важното. Сега всѣки човѣкъ трѣбва да изнесе нѣщо отъ себе си.

Срѣщамъ нѣкой казва: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ, нѣмамъ нищо добро въ себе си. А нѣмашъ нищо добро! — това е лъжа. Тия хора, които казватъ така, не говорятъ Истината. Тѣзи хора иматъ да даватъ, но казватъ: нѣмамъ нито петъ парц. Не, ще си кажешъ Истината: имамъ 5000 лв. скъжтани нѣкждѣ, но ми трѣбватъ за мои нужди. Иначе, като казвашъ, че нѣмашъ петъ пари даже, казалъ ли си самата Истина? Казвашъ: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ. Че си грѣшникъ, това е вѣрно, но че нѣмашъ нито петъ пари, това не е Истина. Животътъ, който Богъ е вложилъ въ тебе, е единъ капиталъ, и ти трѣбва да работишъ. Имашъ сжщо и умъ, който трѣбва да работи. Тебе те пратиха на земята да работишъ.

Днесъ мнозина взиматъ прѣдъ видъ живота на Христа и Го величаятъ. Казватъ: Христосъ бѣше такъвъ — онакъвъ — хвалебни пѣсни Му пѣятъ. Гърцитѣ иматъ такива хвалебни слова, които държатъ като надгробни рѣчи, когато умре нѣкой? Започватъ тѣ отъ единия до другия край, че покойниятъ билъ такъвъ — онакъвъ — само хубавото изваждатъ за него. Казвамъ: вѣрно е, дѣйствително е така, хубаво е да се говори за умрѣлитѣ хора все хубави работи, но за кои умрѣли? Азъ говоря хвалебни слова само за хора, за които злото е умрѣло, не съществува. За такива хора азъ мога да кажа много хвалебни пѣсни и слова, по за онези, у които доброто е умрѣло, а злото живѣе, каква хвалебна пѣсенъ мога да изпѣя, какво хвалебно слово мога да кажа?

Но, да се върнемъ къмъ основния принципъ на живота. Всѣки отъ васъ иска да бѣде щаст-

ливъ; всѣки отъ васъ иска да реализира нѣщо.— Може да бѣде щастливъ, може да реализира желанието си. Индивидуалниятъ стремежъ на душата е на мѣстото си, обаче методитѣ, които съвършеннитѣ хора полагатъ за това постигане, се различаватъ. Много хора вѣрватъ въ късметъ, въ нищо друго. Майката вѣрва, че ще ѝ се роди нѣкое ангелче, а при това туй вѣрване не се сбъдва. Дѣйствително, ражда се нѣкое ангелче, но безъ крила. Вие вземете основния законъ на живота и не се лъжете. Вълкътъ не може да роди овца. Отъ риба пеперуда не може да стане. Отъ сомъ човѣкъ не може да стане. Ученитѣ хора могатъ да разправятъ, какъ се прѣвърналъ сомътъ. Че и азъ мога да прѣвърна този сомъ. Ако е за прѣвърщане, лесно може да се прѣвърне. Ние подразбираме, че материята, отъ която човѣкъ е направенъ, се различава отъ материитѣ на всички други животни. Формитѣ, отъ които всѣко животно е направено, сж отъ едни специални сили, отъ една специална материя. Слѣдователно, тази материя не може тѣй лесно да се трансформира. Не само това, но тѣй както наблюдавамъ хората, виждамъ, че всѣки единъ човѣкъ индивидуално е направенъ отъ специаленъ родъ материя. Тѣй, щото, като наблюдавамъ двама души, виждамъ, че и тѣ не сж еднакви. Въ нѣкои хора има вложено повече злато въ кръвта имъ, въ други има повече сребро, въ трети има повече желѣзо, въ четвърти има повече мѣдъ и т. н. Ще кажете: е, каква разлика има въ това, че нѣкои хора иматъ повече злато? Голѣма разлика има! Наистина, туй злато не е повече отъ $1/10,000,000$ частъ отъ милиграма, но то указ-

ва влияние върху характера на човѣка. Ученитѣ хора казватъ, че при изслѣдваніята си, които сж прави́ли върху кръвѣта, не сж намѣрили никакво злато. Ако тѣ чакатъ да откриятъ това злато съ вѣзнитѣ, които иматъ, никога нѣма да го откриятъ. Има, обаче, въ кръвѣта на нѣкои хора $1/10,000,000$ часть отъ милиграма отъ това живо злато. Туй злато е мощно! Има извѣстенъ родъ материя, отъ която ако ние бихме имали въ кръвѣта си, бихме вършили чудеса. Има съврѣмenni учени хора, напръдна́ли въ своята мисль, които казватъ, че първичната материя, отъ която е създаденъ свѣтътъ, е била 1000 пхти по рѣдка отъ тази на водорода. Първичнитѣ сили, които сж функционирали въ тази материя, сж били тѣй мощни, че ако днесъ би могло да се придобие само единъ грамъ отъ тази материя, би трѣбвало всички фабрики, които сжществуватъ въ свѣта, да работятъ цѣли 3000 години, день и нощъ. Споредъ тази теория, ако ме попитате, защо е толкова дълъгъ животътъ, ще ви кажа слѣдното: вие трѣбва да живѣете още 3000 години, за да придобиеете не единъ грамъ, а само $1/10,000,000$ часть отъ милиграма. Тогава вие ще бждете единъ гений, който ще може да напише нѣщо мощно въ свѣта, и думата му ще бжде силна. Нѣкой казва: азъ повѣрвахъ въ Господа. Да, ти повѣрва въ Господа, но цѣли 3000 години трѣбва да работишъ, за да придобиешъ нѣщо отъ тази първична материя на Божественитѣ сили и да можешъ да се проявишъ като човѣкъ. Нѣкой казва: Духътъ може да направи всичко отъ мене. Чудни сж хората! Та прѣстани да мислишъ, какво може да направи Духътъ.

Духътъ всичко може да направи, но ти какво можешъ да направишъ? Ще кажете: ами ти какво можешъ да направишъ? Ето какво мога азъ да направя. Най-първо ще взема пръстъ. Послѣ, ще я мачкамъ тѣй, както единъ грънчаръ мачка своята глина, отъ която прави грънци. Ако тази пръстъ има съзнание, ще каже: какво иска този човѣкъ отъ насъ? Защо ни разедини на толкова хиляди частици? Азъ мълча. Казвамъ: почакайте, донесете малко вода! Като туря вода между тѣзи частици, споя ги, направя отъ тѣхъ едно цѣло тѣло. Тѣзи частици сега ме питатъ: защо ни натѣпка, защо направи отъ насъ единъ такъвъ буламачъ, та изгубихме своя индивидуаленъ животъ? — Не е ваша работа, ще чакате! Взема това тѣсто, туря го на едно колело. Казватъ: какво се движи тамъ тази ржка? — Не е ваша работа! Гледамъ, тия частици дигатъ шумъ: една излѣзе на вѣнъ, друга слѣдъ нея, казватъ: какъ, философия имаме ние! Азъ не искамъ да зная нищо отъ вашата философия! Е, ами послѣ какво ще ни правишъ. Взема ги, изнеса ги на слънце. Че защо? — Ще ви запозная съ слънцето. Чакайте още малко, печене ще има сега. Запаля своята пещъ, туря ги въ нея. Какво става сега съ насъ? Казвамъ: за да се подигне човѣкъ въ свѣта, най-първо трѣбва да го прѣсѣятъ, послѣ да му насипятъ вода, да го тѣпчатъ, да го турятъ на колелото, да го сушатъ на слънце, и най-послѣ да го пекатъ въ пещъта. Слѣдъ това казва: какво прѣдназначение имамъ? — Ще те туря на служба. Ще те направя една хубава ваза въ двореца на единъ князь. Той ще те постави на масата си и въ тебе ще тури едно-

хубаво цвѣтенце. Ще те питамъ: доволенъ ли си сега? — Много съмъ доволенъ отъ своя господарь. Внимавай тогава да не се счупишъ, защото ще те изхвърлятъ навънъ. Разбра ли сега? — Разбрахъ. Този е великиятъ законъ въ свѣта, прѣзъ който ще минатъ всички души. Всички вие сте слушали тѣзи работи, но идватъ много проповѣдници и ни казватъ, че има единъ лекъ пѣтъ. Не е така, нѣма лекъ пѣтъ! Ние ще минемъ прѣзъ най-страшнитѣ изпитания, каквито човѣшкиятъ умъ не може да си прѣдстави. Не се лжете да мислите, че този пѣтъ е лекъ. Тукашнитѣ страдания сж нищо. И всички герои на човѣчеството, онѣзи, които завършватъ своята еволюция на земята, слизатъ долу въ ада, отъ тамъ минаватъ. Обаче, този огънь тамъ не ги изгаря. И Христосъ слѣзе въ ада. Той мина отъ едната страна и излѣзе прѣзъ центъра на земята. Той знаеше всички тайни. Нѣкои питатъ: какво има скрито въ земята? Може да знаешъ какво скрито има въ земята. Ще те турятъ на кръста, ще ти заковатъ два гвоздеа на рѣцѣтъ и на краката. Послѣ, ще те свалятъ отъ кръста и ще те турятъ въ гроба, и ако си отъ онѣзи, които могатъ да възкрѣснатъ, ще научишъ тайнитѣ на земята. Земята ще разкрие своитѣ тайни. Земята не е толкова страшна. Тя има велики богатства скрити въ себе си. Азъ си прѣдставлявамъ земята като единъ великъ Божественъ цвѣтъ, и колкото да е опорочена, както мислятъ нѣкои, тя разкрива този цвѣтъ за възвишенитѣ души само. Тя крие своя Божественъ нектаръ само за великитѣ души. И всѣки трѣбва да слѣзе да пие отъ този нек-

таръ и да му кажатъ: ти си отъ достойнитѣ дѣца на Бога. Тогава, съ тази придобита велика материя въ себе си, човѣкъ се качва къмъ невидимия свѣтъ и започва пакъ онзи необикновенъ животъ. Следователно, прѣдъ васъ седи едно велико бѣдаше. Нѣкой казва: да бѣда религиозенъ! Да бѣдешъ религиозенъ, това е единъ етикетъ. Ама да бѣда бѣлгаринъ! Да бѣдешъ бѣлгаринъ, това е единъ етикетъ. Ама да бѣда англичанинъ! Да бѣдешъ англичанинъ, това е единъ етикетъ. Това сж все имена, които отпослѣ дойдоха. Ами че едно врѣме имаше египтяни — тѣ бѣха великъ народъ! Едно врѣме имаше асирийци — тѣ бѣха великъ народъ! Прѣди тѣхъ имаше други, още по-велики култури. Това сж все имена, съ които човѣкъ се зове, но въ свѣта има само едно име, съ което човѣкъ може да се назове — то е човѣкътъ на мисълта — „манасъ“ нареченъ. Той трѣбва да разбира законитѣ, да знае, какви сж неговитѣ тѣла, неговитѣ облѣкла, а не само да знае, каквъ е неговиятъ мозъкъ. Той трѣбва да знае, каква е онази първична материя, въ която функционира мисълта. Всѣко наше желание, всѣка наша мисълъ може да напредватъ въ свѣта, само когато се добива онова Божественото. То се отличава по това, че когато човѣкъ го има, изпитва една малка радостъ въ душата си, както се радва онзи бѣдния човѣкъ, когато му донесатъ една торбичка съ злато. Човѣкъ, въ когото има Божественото, като погледне въ себе си, зарадва се, знае, че има една валута неизмѣнна, има нѣщо цѣнно, за което може да работи. Това е първиятъ животъ. И човѣкъ трѣбва да знае, че животътъ, това, ко-

ето Богъ е вложилъ въ насъ, е единъ великъ даръ, който имаме за сега. Любовта не е още като единъ даръ въ живота ни. **Любовта е само едно условие въ живота ни, тя идва и си заминава.** Тя подкрѣпва само великия животъ въ насъ. Въ този великия животъ пѣкъ се проявява подсъзнанието, съзнанието и само—съзнанието — то е човѣкътъ, но се проявява още и свѣрхсъзнанието — то е бъдещиятъ човѣкъ — възможноститѣ, които сж скрити вътрѣ въ този животъ, какво трѣбва да стане отъ човѣка. Затова, всѣки единъ човѣкъ трѣбва да развие въ себе си всички опѣзи възможни сили, които сж скрити въ него. Той не трѣбва да чака своето спасение отвънъ, то е вътрѣ въ него. Божествениятъ законъ работи у всѣки човѣкъ за неговото спасение. Ти имашъ едно желание. Помислилъ ли си, какъ е дошло това желание въ тебе? Ти имашъ една мисль. Помислилъ ли си, какъ е дошла тази мисль въ тебе? Ако тази мисль е дошла отъ великата душа, работи върху нея. Нѣкой казва: Богъ говори на душата ми. Духътъ Божий може да направи всичко отъ мене. Да, Богъ отъ хиляди години пасамъ говори на хората по разни начини — нѣкои сж Го разбрали, нѣкои не сж Го разбрали. Ако ти си отъ тѣзи, които разбиратъ, започни задачата! Не се обезсърчавай, не обръщай внимание на окръжаващата срѣда. Ако опова гърне, което се пече, обръща внимание на огъня, отъ него нищо нѣма да излѣзе. То трѣбва да се мачка, докато стане пълно спѣление между частицитѣ му и трѣбва да се пече, докато съзнае, че не може да изгори, а само ще се пече. Печенето е не-

обходимо, за да придобие гърнето едно цѣлно качество. Слѣдователно, сега ние сме въ Божествената пещъ — не бойте се, нѣма да изгорите! Не подразбирамъ „печене“, както се пече онази пуйка въ огъня. Не, въ Божествения свѣтъ се пекалъ само животѣ нѣща. Като се опекалъ, тѣ добивають още по-могъненъ животъ. Тия, които се пекалъ тамъ, не умирають.

Сега, мнозина отъ васъ искать да замѣстять живота съ Любовьта. Не, **Любовьта е сила, която разрушава.** Който е добилъ много любовь, се е разрушилъ. Любовьта има много силни вибрации; тя може да се издържи за много малко врѣме. И вспчки млади и стари, които иматъ работа съ Любовьта, се разкашкатають, щомъ дойде тя и казвать: азъ не мога да мисля за нищо. Защо не може да мисли за нищо? Защото въ него нѣма сформирувани именно тѣзи органи, чрѣзъ които Любовьта може да се прояви. Най-първо човѣкъ трѣбва да се прояви, че тогава ще дойде онзи висшъ животъ, онази възвишена Любовь.

Писанието казва: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде своя единороденъ Синъ въ жертва за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. Апостолътъ пъкъ казва: „Не обръщайте внимание на този свѣтъ! Образътъ на този свѣтъ прѣхожда“. Тукъ имаме едно противорѣчие. Какъ е възможно, Богъ, който толкова възлюби свѣта, да даде Сина си жертва именно за такъвъ единъ свѣтъ, който прѣхожда? Какво значать думитѣ „образътъ на този свѣтъ прѣхожда“? — Богъ толкова възлюби този свѣтъ, че го измѣня, обработва го, Божията Любовь измѣня образа на този свѣтъ. Нѣкои тъл-

куватъ тия думи въ смисълъ, че този свѣтъ ще се развали. Не, нѣма да се развали, но ще се прѣобрази, ще се измѣни, ще се поправи този свѣтъ. Нѣкои казватъ, че Богъ ще накаже хората. Не, нѣма да ги накаже, но ще ги направи по-добри. Кой е онзи грѣнчаръ, който не наказва своята прѣстъ, отъ която ще направи единъ прѣдметъ? Кой е онзи скулпторъ, който не наказва своята статуя? Кой е онзи музикантъ, който не наказва своето произведение? — Всички наказватъ. Слѣдователно, мощното седи въ нашитѣ мисли, въ нашитѣ желанія, а тѣ не сж вложени въ нашето тѣло. Нашето тѣло, тѣй както е изградено, е само едно условие, при което животътъ се проявява. Вие имате една съврѣменна инсталация. Бутнете бутончето, и крушката веднага свѣтва. Питамъ: тази свѣтлина сега ли се образува, или е била вжтрѣ въ жицата? — Не, всичкитѣ жици, всичкитѣ бутончета сж само условия, за да се прояви тази енергия. Тукъ има едно съчетание на сили, което единъ интелигентенъ духъ е използвалъ. Той прѣкарва тази сила по една малка нишка, и тя се проявява като свѣтлина. Слѣдователно, ние ще се възползуваме отъ една малка нишка, ще бутнемъ едно малко бутонче, и енергията на живота ще се прояви у насъ, като топлина и свѣтлина. Ние трѣбва да бъдемъ внимателни, за да не би тази наша инсталация да се поврѣди. Знаете ли, колко много струва, докато се създаде една такава сложна инсталация, каквато прѣдставлява човѣкътъ? Ще кажатъ нѣкои: е, майката се мъчила, докато е родила дѣтето. Дали се е мъчила майката, или не, не зная, но знайте ли, колко сжщества отъ умст-

вения свѣтъ сж се мчили, докато се роди това дѣте въ свѣта? Азъ казвамъ, че умствениятъ свѣтъ е една възвишена страна отъ живота на ангелитѣ. Слѣдъ това, като е слизалъ този човѣкъ надолу, знаете ли, колко сжщества отъ останалия свѣтъ сж се мчили, докато му създадатъ тази останала форма? Колко сжщества сж се мчили, докато се образува една форма отъ тази необработена, сурова прѣстъ? И най-послѣ, ние виждаме този човѣкъ въ своята послѣдна стадия, въ своята пълна форма. Тя не е послѣдната форма. Това е само една черупка, която единъ день ще падне, и отъ тази черупка ще излѣзе онзи красивъ орѣхъ, който, като се посѣе въ земята, единъ день отъ него ще поникне онзи голѣмъ, вѣличественъ орѣхъ. Или пъкъ, отъ тази черупка ще падне една сѣмка, която като се развие и поникне, ще покаже своя цвѣтъ и ароматъ.

Онѣзи, които се занимаватъ съ Свещеното Писание, ще кажатъ: човѣкъ трѣбва да се обърне къмъ Бога, да се покае и да се новороди. Това сж само състояния на живота. За да се новороди човѣкъ, не значи, че неговиятъ животъ още сега трѣбва да се създаде отново, но животътъ му първо трѣбва да се прояви. Онѣзи, които не разбиратъ Писанието, изваждатъ най-криви заключения. Какви сж послѣдствията отъ това? Между всички учени въ свѣта, били тѣ религиозни, окултисти, или каквито и да сж, тамъ, дѣто истинитѣ не сж вѣрни, човѣкъ, като възприеме една отъ тѣхнитѣ истини, слѣдъ 10—15 години въ него настава едоя реакция, и той започва да се съмнѣва въ тия истини. **Съмнѣнieto е признакъ,**

че животътъ, който е вложенъ въ насъ, **изисква едно по-високо изявление.** Дѣтето въ първо врѣме започва да казва на майка си: **мамо,** искамъ да отида на училище да се уча. И майката го праща на училище. Не се минава много врѣме, то става недоволено отъ училището. Ние трѣбва да се учимъ! Учимъ се, но дойдемъ до едно положение, че се възгордяваме. **Защо е така?** Казвамъ; знание, което не е истински прѣдадено, възгордява — паметарство го наричамъ азъ, то не може разумно да се използва. На единъ американецъ умира дѣдо му и му оставя едно наследство отъ 36,000,000 лв. злато. Този американецъ въ това врѣме билъ нѣкъдѣ на западъ, училъ се. Въ Америка, обаче, той билъ нѣщо като нашитѣ воловари, та, като придобилъ туй богатство, не знаелъ какъ да го използва давалъ гуляи натукъ — натамъ. ялъ, пилъ, изхарчилъ всичкото богатство, и слѣдъ шесть мѣсеца казалъ: не ми трѣбватъ пари. Качва се той на коня си и си отива въ село. Какъвъ смисълъ има такъвъ животъ съ пари? По нѣкой път хората на земята не мязатъ ли на такъвъ човѣкъ, който изхарчва живота си? Казватъ: е, да си поживѣемъ малко, ние сме млади. И стариятъ дава угощение, и младиятъ дава угощение. Послѣ, като осиромашеятъ казватъ: остарѣхме вече, въ насъ останаха само стари кости, ще се мре. И такъвъ човѣкъ мисли, че е уменъ. Казвамъ: да, остарѣхте, защото изхарчихте богатството си. Азъ съмъ срѣщалъ въ България нѣкои стари, които казватъ: ехъ, синко, 100—годишенъ съмъ вече, много ми е патила главата. Да знаешъ само! Казвамъ: дѣдо я ми кажи нѣщо, какво си научилъ отъ живота? И той започва нищо, синко,

нищо не научихъ! Казвамъ му: ами ти сега отивашъ нѣждѣ, знаешъ ли си пѣтя? Като си живѣлъ 100 години, поне прочете ли нѣщо отъ книгата, гдѣ отивашъ? — Е, не зная, синко, като въ една мъгла съмъ, мнѣго ядохъ и пихъ на земята, нищо не зная за онзи свѣтъ, задигнаха книгата. Е, да сж живи поне тия младитѣ. Единъ день младитѣ като остарѣятъ, ще кажатъ: да сж живи младитѣ! Да сж живи кои млади? Да сж живи онѣзи разумни, необикновени млади; да сж живи онѣзи разумни необикновени стари! — това разбирамъ.

Казва Христосъ: „Тръстъ смазана нѣма да прѣчуи.“ Защо? — За да се насърдчи всѣка една душа. Въ насъ има единъ аристократски духъ. Срепнешъ една бѣдна душа, тури я на мѣстото ѝ и кажи: Богъ е вложилъ въ тебе нѣщо много хубаво, мощенъ животъ има въ тебе, много нѣщо може да стане отъ тебе, ще вѣрвашъ въ Божественото! Ще дойдатъ страдания, но Божественото въ тебе е по силно, отколкото всички тия страдания, и ти ще се подигнешъ. Ние започваме: е, тѣзи младитѣ сж глупави! Като дойдемъ до старитѣ казваме: е, тѣзи старитѣ сж обезумѣли! Младитѣ сж глупави, старитѣ сж обезумѣли. Гдѣ е животътъ? Не, младитѣ започватъ съ силния, съ разумния животъ, а старитѣ съ какво започватъ? — На тѣхъ е свойствена Мъдростъта. Тѣ сж придобили нѣщо отъ живота и трѣбва да покажатъ на младитѣ пѣтя, по който да вѣрватъ. Като казвамъ, че трѣбва да вѣрваме въ Бога, азъ подразбирамъ съвсѣмъ друго нѣщо. За да вѣрвамъ въ Бога, азъ трѣбва да отворя своята душа — не разбирамъ туй обикновено вѣрване. Има единъ особенъ начинъ,

чрѣзъ който умътъ може да се отвори; има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който умътъ може да се възпита — трѣбва да се заемете да работитѣ реално. Има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който сърцето може да се отвори. Кога? — За всѣко нѣщо има опрѣдѣлено врѣме. Има единъ изкуственъ начинъ, по който хората заставятъ нѣкои цвѣтове да се отворятъ, безъ врѣме. Не, всѣко нѣщо трѣбва да цѣвне на своето врѣме. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да се отвори на врѣме. Човѣшкото сърце трѣбва да се отвори на врѣме и най-послѣ човешката душа сжщо трѣбва да се отвори на врѣме.

Сега всички ние търсимъ богати резултати, наслѣдства, изведнѣжъ да придобиемъ тази сила. Може да дойдемъ до заключенията на Павла и да кажемъ, че еди-кои сж прави, еди-кои сж криви, но всички трѣбва да се учимъ отъ природата. Тя е една велика настойница, затова методитѣ, които употребява природата, ще ни доведатъ до истинскитѣ начини за нашето възпитание. Има известни методи, които сме възприели отъ природата, но сме ги изопачили, а природата може да ни даде цѣни методи за нашето умствено развитие и за нашия духовенъ животъ. Въ този истински животъ ние ще разберемъ вжтрѣшния смисълъ на радоститѣ и на скърбитѣ. Чрезмѣрнитѣ радости въ живота винаги носятъ чрѣзмѣрни страдания и чрѣзмѣрнитѣ страдания винаги носятъ чрѣзмѣрни радости. И двѣтѣ състояния, обаче, сж неестествени. Защото и радостта е сила, и скръбта е сила. Нѣкой казва: много страдамъ! Що отъ това? Скръбта е сила! Знаете ли отъ какво произтичатъ страданията у насъ? — Всички онѣ-

зи мисли, всички онѣзи желания, на които не смедали възможностъ въ миналитѣ си съществування да се проявятъ, сега произвеждатъ страданията. Тѣ сж единъ напоръ, на който не е даденъ пътъ, и вслѣдствие на този напоръ се произвеждатъ страданията. Слѣдователно, ако не дадешъ условия да се прояви онзи напоръ въ тебе, то всичко онова което днесъ ти създава радостъ и веселие, утре ще произведе страдания, и ти тогава ще разберешъ, кога не си далъ възможностъ да се проявятъ въ тебе всички Божествени мисли и желания, кога си имъ противодѣйствувалъ. Нѣма нищо похубаво отъ това, да бждешъ тѣй отзивчивъ къмъ всички твои най-малки Божествени мисли и желания, както сж отзивчиви малкитѣ дѣца. Затова казва Христосъ: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Истината и малкитѣ дѣца я разбиратъ; животътъ и малкитѣ дѣца го възприематъ; Мъдростъта е достъпна именно за малкитѣ дѣца. И казва още Христосъ: „Укрилъ си Мъдростъта отъ този свѣтъ, а открилъ си я на младенцитѣ.“ Не на младенцитѣ а на онѣзи, които изпълняватъ Божия законъ. Тѣхъ ги очакватъ велики възможности.

Сега всѣки единъ отъ васъ казва: да стана пръвъ министъръ въ България! Че за тебе Господъ е опрѣдѣлилъ много по-високъ постъ, отколкото министъръ въ България! Виждамъ, Господъ ти е опрѣдѣлилъ да станешъ управителъ на една цѣла планета, далъ ти е единъ псевдонимъ и подъ това име ще работишъ, ще правишъ своитѣ изчисления. Питамъ: за кого е тази планета? — За еди-кого си. А ти бѣдниятъ, седишъ като нѣкой плѣнникъ въ България, чакашъ реда си да ста-

нешъ министъръ. Защо? — Искашъ да осигуришъ живота си. Чудно нѣщо! Най-голѣмата глупость, която хората сега вършатъ е, дѣто искатъ да се осигурятъ. **Долу осигуряването!** Това е велико заблуждение! **Богъ е свързалъ нашия животъ съ себе си, Той е вложилъ великия животъ въ насъ, ние сме осигурени.** Осигуряването не е нѣщо сигурно. Не мислете, че ако имате 5 — 10 милиона лева въ банката, та сте осигурени! И ти ще умрѣшъ тѣй, както и онзи, който нѣма пари. И безъ пари, и съ пари човѣкъ пакъ умира, само че онзи, който умира безъ пари, знае истината, че безъ пари се умира; а онзи, който има пари, знае истината, че и съ пари се умира. Чудни сж хората, като казватъ, че еди кой си умрѣлъ отъ гладъ. Не умря отъ гладъ, бе приятелю, но умрѣ, защото не знаеше какъ да яде. Отъ незнание умира този човѣкъ, лишилъ се отъ условията. Азъ често съмъ привеждалъ единъ примѣръ за случая, и сега пакъ ще го приведа: лежи боленъ богатъ човѣкъ, но пѣленъ съ милиони, готови пари въ банката. Лежи той и изрежда: печена, хубаво зачервена кокошчица ми се яде; послѣ, хубава сушица отъ отъ тази кокошчица, че слѣдъ това старо, червено винце ми се пие. Доставя му се всичко, каквото душата му пожелае, но гледа той, горкиятъ; Богъ заключилъ стомаха му, отъ нищо не може да си хапне — иска да го научи на своя великъ законъ. Защо не ядешъ? — запитватъ го. — Е, не ми се иска. Гледа, гледа горкиятъ човѣкъ, и отъ гладъ умира. Значи, отгорѣ му повеляватъ да не яде. Но и бѣдниятъ човѣкъ, и той умира. Лежи и той боленъ и си казва: е, да има една кокошчица, да има малко винце!

Да има, но нищо нѣма. Ехъ, какъ е създалъ Господъ свѣтътъ! Да съмъ нѣкой богаташъ, нѣмаше да умира, но нали съмъ бѣденъ, осжденъ съмъ на смъртъ!

— Сега всички хора питатъ: какъ ще се поправи свѣтътъ? Съберете на едно мѣсто и бѣдниятъ и богатиятъ, които умиратъ. Богатиятъ да каже ето, братко, азъ имамъ всичко, но не мога да ямъ. Ти пъкъ нѣмашъ, затова яжъ, колкото искашъ. Нека и двамата се убѣдятъ, че не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но съ всѣко разумно слово, което е вложено въ човѣшката душа, което изтича отъ човѣшкия духъ. Ние трѣбва да се освободимъ отъ това робство, което съществува въ нашия умъ, че трѣбва да осигуримъ живота си. Ние сме осигурени! И щомъ сме осигурени, като видимъ братъ си, трѣбва да му се зарадваме. За какво? — За онова великото, Божественото, което е вложено въ него. И азъ съмъ на мнѣние, че ние, за да се познаваме, не трѣбваше да гледаме съ нашитѣ очи. Щомъ гледаме съ тѣзи очи, които имаме, веднага ще влѣземъ въ беля. Ама защо да не се гледаме? Я погледни онази млада жена, която се оженила наскоро, какво ще каже мъжътъ ѝ? Ще ти каже: господине, кой ти даде право да гледашъ очитѣ на жена ми? Веднага ще те спъне. Ако си затворишъ очитѣ, и прѣзъ затворениятъ си очи виждашъ нейнитѣ очи и разсѣждавашъ върху тѣхъ, той ще каже: слѣпъ ли е този? — Да, слѣпъ е. Горкиятъ човѣкъ! Ела малко у насъ да разсѣждаваме. Така този човѣкъ е безопасенъ, защото нѣма да вижда жена му. Радватъ му се, угощаватъ го. Но, ако дойде онзи пророкъ да му отвори очитѣ, ще кажатъ: не искаме човѣкъ съ отворени очи. Вънѣ!

— Изпждатъ го. Затова казва Христосъ, че човѣкъ трѣбва да се отрече отъ всичко. Подразбирамъ, че човѣкъ трѣбва да затвори очитѣ си за всичко материялно, не трѣбва да вижда той. Не, ние трѣбва да затворимъ очитѣ си за свѣта въ насъ, а нека да дадемъ ходъ на външния свѣтъ, нека се радваме, че той работи. Ако богатитѣ хора нѣмаха тия къщи, знаете ли какво щѣше да бжде? — Въ горитѣ щѣхте да ходите. Тѣй, както е устроенъ свѣтътъ, нека се радваме на туй проявление; а ние, като хора на туй велико Божествено учение, трѣбва да знаемъ, че имаме да разрѣшаваме по-велики задачи, имаме по-високи цѣли. Ти си се влюбилъ. Та нима това е разрѣшение на задачата? Ако ти си се влюбилъ, това е само единъ моментъ отъ разрѣшение задачата на твоя животъ. Ако ти трѣбва да се влюбишъ, трѣбва да се влюбишъ въ Онзи великъ изворъ на живота, който дава разрѣшение на задачата ти. Ако трѣбва да се влюбите, въ какво трѣбва да се влюбите: въ вашата вощена свещъ, или въ слънцето? — Слънцето ще ви даде и свѣтлина и топлина, а вашата вощеница ще ви даде само малко свѣтлинка. Вощеницата ти ли я направи? — Пчелитѣ я направиха. Ти взе малко воскъ отъ пчелитѣ, направи тази вощеница и казвашъ: да е жива вощеницата ми! Че какъ може да е жива вощеницата ти? Да съмъ живъ азъ! — да. Да сж живидѣцата ми; да сж живи приятелитѣ ми; да е живъ бѣлгарскиятъ народъ; да сж живи англичанитѣ, французитѣ; да сж живи всички народи; да сж живи всички добри хора на земята; да сж живи всички учени хора; да сж живи всички хора, които вършатъ волята Божия! „Хаушъ-бжнъ-зутъ“! Е,

какво разбрахте? Не мога да ви го прѣведа. Пъкъ и нѣма защо да ви го прѣвеждамъ.

Когато ние ви говоримъ за Христа, подразбираме проявлението на великия животъ въ свѣта, който сега се влива и подига човѣшкитѣ души отъ падналото състояние, въ което се намиратъ; разкрива въ тѣхъ съзнанието и дава потикъ къмъ новъ, истински животъ. Въ цѣлата сегашната култура има едно разнебитване. едно прѣсѣване. Ние се страхуваме отъ това, но то не е страшно. Туй разнебитване се дължи на онзи великъ животъ, който сега се проявява и прѣчиства всичко. И ние трѣбва да се радваме за всичко, което става въ свѣта. Ние не се радваме за страданията на хората, но за онова великото, което се върши. Азъ не се радвамъ когато пакатъ нѣкого, но се радвамъ, че въ него става печене, сцѣпление на частицитѣ, и отъ него ще се направи единъ красивъ сждъ. Азъ се радвамъ на онзи, който разсещава хубаво, че ще стане единъ великъ човѣкъ, съ когото ще можешъ да размѣнишъ двѣ думи. Радвамъ се на една искрена душа защото въ нея има една свещена мисль, едно свещено желание, на което ти можешъ да разчиташъ.

Свещениятъ, Божсетвениятъ животъ изисква отъ насъ да бъдемъ вѣрни. На кого? — **Вѣрностъ къмъ Бога!** Ще прѣведа тия думи „вѣрностъ къмъ Бога“ — вѣрностъ къмъ великия, безграничния животъ, който дава всичкитѣ блага. Подъ думата „Богъ“ хората разбиратъ нѣщо физическо, външно. Не е така.

Ще ви приведа единъ примѣръ, за да хвърля малко свѣтлина върху прѣдмета. Често, малкитѣ нѣща въ свѣта ставатъ причина да ни сѣзватъ въ

нашия вървежъ. Вилморъ, туй било псевдонимътъ на единъ писателъ, работилъ цѣли 20 години върху една своя научна теза. При него постоянно била дъщеря му Мария Блю. Той обичалъ дъщеря си, ималъ довѣрие въ нея. Всички сви ржкописи заключвалъ, и ключътъ давалъ на дъщеря си да пази. При него често идвалъ единъ отъ ученицитѣ му, Симонъ Бели, който се влюбилъ въ дъщерята Мария Блю, и единъ день ѝ казва: „Ако ти действително ме любишъ, ще ми направишъ една услуга — ще ми дадешъ тайно единъ отъ ржкописитѣ на баща си, безъ да знае той това нѣщо. Азъ ще го прочета само, надѣвамъ се той да хвърли свѣтлина въ моя умъ втрху известни въпроси.“ Тя се замисля и казва: „Нѣмога да направя това“ „Ама ти не ме обичашъ тогава!“ — Обичамъ те. „Нали любовта казва, че трѣбва да се жертвуваме?“ Най-послѣ тя се съгласява, дава му единъ отъ ржкописитѣ. Ако ние се жертвуваме за единъ, за двама души, това любовъ ли е? — Не е любовъ. Това е една слабостъ, както у всички хора. Този ученикъ Симонъ Бели взима ржкописа, напечатва го въ едно видно списание, като свое произведение и се подписва подъ него. Вилмаръ вижда напечатено своето произведение, подписано отъ еди-кой си авторъ и веднага единъ ударъ въ сърцето го парилизира. Питамъ сега: дъщерята постъпи ли разумно? — Не. Този ученикъ постъпи ли благородно? — Не. Ние сме отъ тѣзи „симоновци“, които, като вземемъ Божественото, веднага туряме името си, изнесемъ го като свое. Каквото напишемъ, подпишемъ се отдолу, казваме: това съмъ азъ! Туй, което ти си написалъ, туй, което ти си открилъ, е на Вилмара, не е твое —

велики сили отъ природата сж работили върху него Затуї, когато напишешъ нѣщо, не туряй името си. Когато дойде Христосъ, тури ли си името нѣкъдѣ? — Никъдѣ. Сега, разбира се, азъ не засѣгамъ писателитѣ, но казвамъ: вие хората, които имате живота, считате, че този животъ е вашъ, туряте си името подъ него и казвате че имате право да разполагате съ този животъ тъй, както разбирате — Не! Великото, благородното у насъ изисква да употребимъ живота си за туй, за което сме прѣдначени. Всѣки може да развие мощнитѣ сили въ себе си. Спасението на човѣка е вътрѣ въ него, да развие вътрешнитѣ си сили. Щомъ се спаси единъ човѣкъ, веднага идва отзвукъ и у всички други души. Щомъ ти повѣрвашъ въ Божественото, което е въ твоя животъ, всички други души сж разтворени и се притичватъ да ти помогнатъ — обичатъ те. Всичи трѣбва да вѣрваме въ Божественото. Щомъ повѣрваме, това значи да създадемъ единство въ живота, да си подадемъ ръка единъ на другъ. Това значи, да приложимъ методитѣ, начинитѣ за постигане на Божественото въ насъ.

Първото нѣщо, което ви прѣдстои е слѣдното: Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се запита: далъ ли е ходъ на Божественото въ себе си, развили ли го е? Ти четешъ нѣкой писателъ, но забравяшъ че и ти самъ имашъ нѣщо Божествено въ себе си — твоята душа, на която не си далъ възможность да се прояви. Ти взимашъ една роза, радвашъ ѝ се, усѣщашъ нейния миризъ, доволенъ си отъ аромата ѝ. Кажи си: не трѣбва ли и азъ, като нея, да цвѣна, да придобия този ароматъ? Дойде ли пролѣтъ — всички ние трѣбва да цвѣнемъ! Вто-

рото положение: всички ние трѣбва да завържемъ! Тротото положение: всички ние трѣбва да узрѣемъ! И, когато дойде господарѣтъ, този великиятъ, мощниятъ, който е вложилъ великия животъ въ насъ, отъ плода ни трѣбва да познае, че действително ние сме работили съ онѣзи методи, съ онѣзи сили, съ които Той ни е надарилъ. Казвамъ: нѣма нищо по-хубаво въ свѣта отъ това, **тайно въ душата си да бждешъ вѣренъ на Бога.** И за Бога се казва, че Той е Истиненъ и Вѣренъ въ всички свои постѣпки. Следователно, нека всички туримъ въ ума си мисълта, да бждемъ истинни и вѣрни на този първиченъ животъ, който е вложилъ всичко въ насъ, за да се прояви Божественото и да се освободимъ отъ сегашнитѣ несподи въ живота. Този е пътятъ, по който народитѣ, индивидитѣ и душитѣ ще могатъ да извоюватъ своята бждаща свобода. Това е Божествениятъ животъ.

И казва стихътъ: „Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи“. То значи, че и най-слабитѣ хора нѣма да бждатъ прѣчупени, нѣма да бждатъ смазани, но Богъ ще ги подигне.

И отъ лень свѣщило замѣждѣло нѣма да угаси, докогато изведе сѣда въ побѣда“. То значи, че умоветѣ и на слабитѣ нѣма да угаси. Слабитѣ ще станатъ силни, и тѣзи малкитѣ свѣщници ще се разгорятъ. Единъ день, всѣки отъ васъ ще приеме своето наслѣдство, останало отъ свѣтоветѣ. За сега, обаче, вие ще държите тукъ на земята изпита си. Ще минете прѣзъ пещъта и щомъ издържите послѣдния си изпитъ, ще ви прѣведатъ прѣзъ онова мѣсто, да вземете своето наслѣдство. И казва Писанието: „Ние сме сънаслѣдници съ Христа.

Щомъ си сънаслѣдникъ, ще вземешъ нѣщо, ще видишъ славата Божия, която се е крила. Тогава ще разберешъ, защо си дошълъ на земята, защо си ходилъ тукъ-тамъ, защо сж страданията, защо сж противорѣчията и тогава ще кажешъ. Великиятъ животъ има великъ смисълъ! Животътъ е за необикновенитѣ хора, смъртта — за обикновенитѣ. Необикновениятъ животъ е за великитѣ души, за силнитѣ души, за благороднитѣ души, които жертвуватъ всичко. Цѣлиятъ свѣтъ сега се нуждае отъ тия души. Вие, които сте призвани, нѣма какво да чакате; всички сте богати. Като се върнете дома си, отворете каситѣ си. Вие казвате: чакайте, ние сме сиромаси. Не сте сиромаси. Сега всѣки ще подпише единъ чекъ, ще каже: това давамъ за Господа! Подъ „даване“, разбирамъ не материално, но духовно.

И тъй, нека съдѣйствуваме да се проявятъ и развиятъ въ нашия животъ всички велики желания и мисли, които сж вложени въ нашата душа. И Богъ, като види нашитѣ желания и мисли, ще слѣзе отгорѣ, тъй както слънчевитѣ лъчи слизатъ върху цвѣтята, и ние ще възрастнемъ, ще дадемъ своето благоухание. И тогава ние и Богъ, Който е свързанъ съ насъ, ще завършимъ работата, която ни е дадена на земята. Послѣ, Той ще ни даде друга работа, която ще бѣде за Неговото Царство.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 18 януарий,
1925 г. гр. София.

КОЙТО ИСКА СЛАВАТА.

15.

КОЙТО ИСКА СЛАВАТА.

„Който говори отъ самосебе си. иска своята си слава; а който иска славата на Оногови, който го е проводилъ, Той е истински, и нѣма неправда въ Него“.

Въ свѣта трѣбва да съществува една мѣрка. Математицитѣ иматъ такава мѣрка. Тя е единицата. Тѣхниятъ аршинъ е мѣрката, съ която започватъ. Отнемете на математицитѣ единицата, и математиката сама по себе си пада. Въ геометрията единицата е точката. За да се проектиратъ нѣщата, трѣбва да има проекция. Изобщо, всички науки си иматъ извѣстни максими, извѣстни единици мѣрки. Изкуствата също си иматъ мѣрка. И човѣшкитѣ постижки си иматъ мѣрка, макаръ че ние сме изгубили всички тия мѣрки. Сѣврѣменнитѣ моралисти още не сж установили една неизменна мѣрка за морала. Запримѣръ, туй, което е морално за индуситѣ, не е морално за европейцитѣ; и туй, което е морално за европейцитѣ, не е морално за индуситѣ. Има нѣкакво различие въ морала. Това нѣщо нѣкои обясняватъ съ културата на хората. Казватъ: по-високо културнитѣ хора. Добрѣ, ако вземемъ една култура въ този високъ смисълъ, не култура като нашата, която има толкова недъзи,

питамя: въ какво седи тази култура по-високо? Ние можемъ да кажемъ за нѣкоя култура, че е висока; можемъ да кажемъ за нѣкого, че има високъ моралъ, обаче моралътъ трѣбва да бѣде неизмененъ, свѣршенъ, а не ту единъ, ту другъ — всѣки день да се мѣни. Значи, въ живата природа съществуватъ такива норми, които всѣки живъ човѣкъ трѣбва да знае. Незнанието не ни избавя отъ отговорности, не ни избавя и отъ послѣдствията на страданията. Отъ какво произтичатъ страданията въ свѣта? Ние опрѣдѣляме: всички страдания произтичатъ отъ изгубването на тѣзи норми. Свѣрѣмненнитѣ учени хора, запримѣрь, когато разискватъ закона за наследствеността; или индустѣ, които разискватъ закона за прѣраждането; или египтянитѣ, които сж разисквали закона за прѣселението на душитѣ, това сж все закони, които съществуватъ въ природата, не сж нѣкаква теория. Туѣ, че въ живота има нѣкакви противорѣчия, то е другъ въпросъ. Туѣ пъкъ, че душата странствува, това е фактъ; че душата се облича въ разни форми, това е фактъ; че душата наслѣдва качествата на тѣзи форми, това е фактъ. Слѣдователно, тѣзи факти може да се обяснятъ по единъ, или по другъ начинъ. Ако ние искрено търсимъ Истината, тия факти можемъ да разрѣшимъ правилно; ако не сме заинтересувани, не можемъ да ги разрѣшимъ. Значи, въ свѣрѣмненния свѣтъ съществуватъ двѣ мѣрки — на търговски езикъ казано — съществуватъ двѣ фактури. Въ моралния свѣтъ едната мѣрка съществува вътрѣ въ насъ, тя е за насъ лично, а другата мѣрка съществува за окръжаващитѣ. За всички животни,

които сж подъ насъ, ние имаме една мѣрка, а за самитѣ насъ — друга мѣрка. Щомъ ни сполетинѣкое нещастие, казваме: какъ тѣй Богъ да не обърне внимание на насъ, какъ е допусналъ да боледуваме? Нѣкой казва: какъ — тѣй азъ да изгубя имането си? Какъ тѣй да ми изгори кжщата? Все този философски въпросъ поставяме. Но, когато азъ чуя, че въ нѣкой дворъ нѣкоя кокошка се оплаква, плаче, търси нѣкой да я спаси, казваме: е, това е другъ въпросъ. Тази кокошка е отлична, много хубава е, тя трѣбва да умре! Защо? — За да се нахранятъ хората. Сега, споредъ сжщия моралъ, да допуснемъ, че хората сж сжщо такива сжщества, които разсжждаватъ, чувствуватъ, мислятъ и живѣятъ въ такива курници. Това е прѣдположение, вмѣкнати идеи между другитѣ, но допускамъ го за сравнение, за изяснение на мисльта си. Единъ день, нѣкои сжщества, по-висши отъ васъ, даватъ си нѣкакво угощение и казватъ: за това наше угощение, нѣкоя отъ кокошкитѣ въ този курникъ трѣбва да умре! Вие веднага казвате: ама какъ е възможно, тѣзи сжщества да си позволяватъ това нѣщо? Нали сж разумни сжщества тѣ? Ами и вие нали сте разумни сжщества, какъ си позволявате да изяждате кокошкитѣ, да ги вадитѣ отъ тѣхния курникъ? Да, но тѣ сж кокошки! Ами вие пъкъ сте човѣкъ! Това сж разсжждения, които се зараждатъ отъ вашата лична мѣрка. Ако въ свѣта сжществува Богъ, ако сжществува Божията Правда, ако сжществува Божествена мѣрка за нѣщата, всички противорѣчия въ живота трѣбва да изчезнатъ. Божествениятъ законъ еднакво има прѣдъ видъ всички живи сжщества. Ще ми възра-

зите, че въ живота има много мъчности. Да оставимъ на страна мъчнотиитѣ, ние сами ги създаваме; тѣ въ природата не съществуватъ, отпослѣ съдошли. Мъчнотиитѣ не влизатъ въ нашитѣ разсуждения.

Христосъ казва: „Който говори отъ само себе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводилъ, той е истински, и нѣма неправда въ него.“ Онзи, който търси славата на Оногози, който го е изпратилъ, който му е далъ ума, сърцето и живота, той е истински. Нѣкои мислятъ, че човѣкътъ е много нѣщо, че той е създаденъ по образъ и подобие Божие, че той има голѣми привилегии въ свѣта. Че има голѣми привилегии, съ това съмъ съгласенъ, но има и голѣми задължения. Че има голѣми дарби, и съ това съмъ съгласенъ, но има и голѣми отговорности. Питамъ ви сега: какъвъ е човѣшкиятъ моралъ? Азъ ще направя едно малко сравнение. Мислите ли вие, че съ една вошена свѣщъ, или съ една електрическа лампа, съ които си служите, ще може да виждате чакъ до Марсъ, Сатурнъ или Юпитеръ? — Нѣма да можете. Вашата свѣщъ на 10 клм. едва ли ще бжде забѣлѣзана. Щомъ е така, защо ѝ давате такова прѣимущество? Другъ е въпросътъ за слънцето. Слънцето е видимо не само за нашата планета, отъ свѣтлината му се ползуваме не само ние, но и всички други, по-разумни същества отъ насъ, които съ своитѣ усъвършенствувани телескопи по нѣкой пѣтъ ни наблюдаватъ, какъ се движимъ, какъ живѣемъ на земята. Тѣ сега виждатъ, че тукъ, въ София, въ този салонъ има събрани хора, които разискватъ нѣкакви философ-

ски въпроси, но не могат да чуятъ, какво се говори, защото не се интересуватъ. Азъ не ви казвамъ да вѣрвате непрѣменно въ това, може да е така, може и дане е така, но питамъ: всички онѣзи вѣрники, които вие сте наслѣдили, на какво почиватъ? — Безспорно тѣ почиватъ на единъ великъ законъ. Ние, съвременнитѣ хора, обаче, сме паднали толкова дълбоко въ материята, мислимъ, че материалниятъ животъ е истинскиятъ животъ. Ние разчитаме на видимото, на осезаемото, но то е свършено прѣходно. Ние отдаваме на материалния животъ голѣма тежестъ. Умътъ, сърдцето ни, всичко у насъ е ангажирано все съ дреболии отъ този животъ. Рѣдко ще се намѣри нѣщо по-високо, което да занимава нашия умъ, нашето сърце. Ако единъ ясновидецъ би погледналъ въ ума на нѣкой съвремененъ човѣкъ, той ще види дрехи, обуша, рокли, яденета, кревати, интриги, бой съ жена му, но едва ли би намѣрилъ нѣкоя свѣтла идея. Нѣкой път хората казватъ за нѣкого: този човѣкъ е идеалистъ. Дайте 100000 лева на двама идеалисти да си ги раздѣлятъ, ще видите, колко сж идеалисти! Веднага ще се яви споръ за тия пари. Защо? Ние мислимъ, че въ имането е всичко. Да, трѣбва да имаме, но какво? Подъ имане, азъ не подразбирамъ да имаме пари. Паритѣ сж послѣдствие на човѣшкия умъ. Тогава какво трѣбва да имаме? Имущество ли? — Не, **Животъ трѣбва да имаме.** Имуществото е послѣдствие на живота. Тази прѣстъ, този черноземъ, който имаме, е послѣдствие на живота. Тѣзи форми сж образувани отъ самия животъ. Слѣдователно, въ основата на живота седи животворния

Божественъ Духъ който сформирава нѣщата тѣй, както е Нему угодно. Ако има едно същество, което може да сформирава нѣщата въ живота, да ги измѣня, да ги допълня, то е именно този Божественъ Духъ, отъ който е произлѣзълъ първоначално животъ; отъ този животъ пъкъ е произлѣзълъ човѣшкиятъ умъ.

И тѣй, за да разбираме истинския смисълъ на живота, за да го направимъ щастливъ, за да внесемъ великия моралъ въ него, трѣбва да разбираме великитѣ Божии закони. Само тогава ще могатъ да се развиятъ тѣзи скрити дарби, скрити заложби, тия потенциални сили въ човѣшката душа. Ако ви вкарамъ въ една съврѣменна европейска лаборатория, въ която всички елементи сж наредени въ около 10—20000 малки шишенца, и ви накарамъ да ги побутате, какъ мислите, какво ще бѣде вашето състояние следъ като излѣзете отъ тази лаборатория? Ако хванете едно шишенце пълно съ азотна киселина и го подържите малко, тя ще ви прѣдаде до извѣстна степенъ своята сила, своитѣ качества. Ако похванете едно шишенце съ сѣрна киселина, и тя ще ви прѣдаде своитѣ качества. Тѣй щото, всички вещи, съ които ние, съврѣменнитѣ хора, се занимаваме, упражняватъ извѣстно влияние върху насъ. И за въ бѣдаше, ако искаме да въведемъ едно нормално възпитание въ свѣта, когато се създава едно училище, ще трѣбва да се повикатъ най-добритѣ хора, най-добритѣ майстори да направятъ училището, чиновете, маситѣ, всички пособия. Като казвамъ, че трѣбва да се извикатъ най-добритѣ майстори, не разбирамъ майстори на изкуството, но подразби-

рамъ добритѣ хора, които, като работятъ, да не си кажатъ една лоша дума помежду. Послѣ тетрадкитѣ, книгитѣ, всички училищни принадлежности, трѣбва да бждатъ направени отъ незаинтересовани хора, които да сж напълно безкористни. Хората казватъ: е, столоветѣ, маситѣ, може да ги прави кой и да е. Да, до сега тѣ сж правени все отъ кой и да е, но виждаме, какво възпитание имаме. Послѣ, искате да си направите една хубава къща. Извикайте за това нѣщо не само най-добритѣ майстори по изкуство, но и най-добритѣ по характеръ, по естество, та като грядатъ вашата къща, да не си кажатъ нито една лоша дума. Иначе, вие може да имате нѣкоя хубава, хигиенична къща, но тя ще бжде пропита отъ лошитѣ неразположения на работницитѣ, около която тѣ сж изпили до 100-ина клгр. бира, 50 клгр. вино и ракия, и тази отровена кръвъ на работницитѣ е влѣзла, чрѣзъ енергията имъ, въ камѣнитѣ. По такъвъ начинъ вие никога не ще може да се освободите отъ лошитѣ влияния на тази къща. Вие може да учите какъвто моралъ искате, но отъ лошитѣ влияния нѣма да се освободите. Днесъ ви учатъ, че трѣбва да вѣрвате въ Бога, но какъ да приложите тази вѣра, какъ да подобрите живота си, нищо не ви казватъ. Чудни сж съврѣменнитѣ хора въ своитѣ разсждения! Ако азъ дамъ на най-добрата си предачка най-лошата вълна, то, колкото и да е, е изкусна тя, не ще може да изпреде лошата вълна — нищо нѣма да стане отъ нея. Мислите ли, че ако дадете на най-великия виртуозъ една дѣска съ четири струни, та той ще може на тази дѣска да изспири 7-мата, или 9-тата симфония на

Бетховена? Каква симфония ще може да ви изсвири? — То ще бжде симфония на стъпената дъска. Мислите ли, че ние, съвременитѣ хора, съ тия хилави тѣла ще можемъ да се занимаваме съ велики работи? Нѣкой казва: азъ искамъ да проникна въ тайнитѣ на природата искамъ да се занимавамъ съ окултната наука. Казвамъ: че какъ мислишъ ти, съ тази стъпена дъска ще можешъ ли да изпълнишъ тѣзи велики работи, тази велика симфония? Нѣкой казва: е, азъ имамъ здраво тѣло. Добрѣ, ако е само въ здравето тѣло, защо воловетѣ не се занимаватъ съ нѣщо по-велико, защо не сж културни като насъ? Защо слоноветѣ, птицитѣ, мравитѣ, който сжщо сж здрави, не сж културни? — Ограничени сж тѣхнитѣ форми. Има едно съчетание на сили въ тѣхъ, което не имъ позволява да се развиватъ. Съвременнитѣ химици още не сж дошли до истинската наука, да изучаватъ материята. Тази материя, която тѣ изучаватъ още не е самата материя. Това е само проекция на материята, но не още истинската материя. Сила и материя, това сж въпроси, които се разискватъ между ученитѣ, но ученитѣ още не изучаватъ силата. Тази сила, която тѣ изучаватъ е само проекция на истинската сила, която се проявява. И самиятъ животъ, който се изучава, не е още истинскиятъ животъ. Той е само проекция на онзи истински животъ въ природата. И съ тѣзи проекции, които изучаваме, ние мислимъ, че имаме сжщността на нѣщата, сжщността на материята. Нѣкой казва: какво нѣщо е материята? — Тя е една проекция, тя е като леда, по който зимно врѣме можешъ да минешъ, а лѣтно врѣме не мо-

жешъ. Защо зимно врѣме можешъ да минешъ? — Зимно врѣме има условия за леда, а лѣтно врѣме нѣма. Нѣкои казватъ: азъ мога да направя, каквото искамъ. Не можешъ да правишъ, каквото искашъ. Всѣко нѣщо трѣбва да се прави на врѣме. Ако онзи биволъ лѣга лѣтно врѣме въ локвата, това е отлично за него, той се брани отъ мухитѣ. Мислите ли, че, ако зимно врѣме легне въ локвата и излѣзе отъ тамъ, ще му бѣде приятно? Чудни сж хората, като казватъ: какъ, защо да не влѣза въ локвата? Казваме: да, лѣтно врѣме за бивола е добръ да влѣзе въ локвата, но зимно врѣме кракътъ му нѣма да стъпи въ локвата. Ако влѣзе главата му ще пати. Нѣкой питатъ: защо не трѣбва да грѣшимъ? — Зимно врѣме е. Който стъпи въ локвата, ще изгуби всички проекции на живота си. Казва нѣкой: е, докажи! Ела да ти докажа! Всѣки день, като бие камбаната, какво показва това? — Че единъ день и твоята камбана ще бие, че и твоята проекция на живота се развалила. Ами тогава, гдѣ е сжщността на живота гдѣ сж Иванъ, Петъръ, Стоянъ, гдѣ е образътъ имъ? Гледамъ, отъ него останали глава, кости, но всичко това е празна работа. Това ли бѣше Иванъ? Не, ние отъ сега нататъкъ трѣбва да проучаваме истинския животъ. И до тогава, докато ние разсждаваме отъ само себе си, до тогава, докато търсимъ своята слава въ свѣта, ще имаме такава култура, като сегашната: навсѣкждѣ между хората ще има съмнѣния. Прави сж тѣ, но казвамъ: невъзможнитѣ нѣща за слона сж възможни нѣща за мишките и за птицитѣ. Единъ слабъ мостъ, прѣзъ който не е възможно да мине слонъ, понеже ще

се строши, по този мостъ могатъ да минатъ хиляди мишки. Нѣкой казва: еди-кой си прави това, и азъ мога да го направя. Не, той е мишка, за него не е забранено да минава по този мостъ. Той може да мине прѣзъ този мостъ колкото пжти иска, но ти си слонъ, за тебе не е позволено да минавашъ прѣзъ този слабъ мостъ. Тѣй щото ние, съврѣменнитѣ хора, се различаваме единъ отъ другъ. Всѣки човѣкъ има извѣстенъ кръгъ на своята дѣятелностъ; за всѣки човѣкъ има извѣстни ограничения, които природата е наложила; всѣки човѣкъ, отъ свое гледище, трѣбва да размисли, какъ да употреби разумно живота си. Всѣки трѣбва да се опрѣдѣли, своята слава ли търси, или славата на Оногози, който го е проводилъ.

— Сега, ако ви зададатъ въпроса, отъ гдѣ сте дошли? — ще кажете: не знаемъ, навѣрно отъ живота. Нѣкои питатъ: кждѣ е животътъ? — Общиятъ животъ прониква цѣлата природа. той е едно велико течение, скрито вжтрѣ въ природата, но истинскиятъ животъ е достъпенъ само за високо културнитѣ, за високо разумнитѣ същества. Нѣкои питатъ: ами какво нѣщо е смъртта? Азъ мога да ви обясня смъртта, умирането, само чрѣзъ закона на аналогията, т. е. чрѣзъ закона на сравнението. Когато една рѣкичка трѣбва да мине прѣзъ пустинята, дѣто топлината е силна, тази малка рѣка не може да достигне до своето прѣдназначение, защото частъ отъ водата ѝ се изпарява а частъ отъ водата ѝ се просмуква отъ почвата. Слѣдователно, много хора, на които животътъ протича, т. е. не може да достигне до великия животъ, до великото море, умиратъ; а онѣзи,

великитѣ хора, на които животътъ има изобилно притоци, пристигатъ. И всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, трѣбва да изучи този великъ законъ въ себе си, да знае: познава ли Оногози, който го е пратилъ на земята. Нѣкой отъ васъ ще каже: трѣбва да има нѣкой, който да ни научи. Всички ви учатъ, че прѣди 2000 години е дошълъ Христосъ, но я запитайте този, който учи за Бога, дали има едно положително вѣрую?—Не, той нѣма едно положително вѣрую. Я запитайте този, който има една положителна връзка съ Бога дали може да ви каже нѣщо за тази реалностъ, дали може да ви докаже, че действително е свързанъ съ Бога? Има мнозина вѣрующа, които иматъ тази опитностъ; има други, които сж на пътъ да я добиятъ, но тази опитностъ се добива чрѣзъ голѣми жертви. Ние, при сегашното си състояние, не можемъ да добиемъ тази Истина. Тѣй както сме сега въ живота, ние мислимъ, че за да се домогнемъ до тази велика Истина, трѣбва да се лишимъ, да се откажемъ отъ богатата на живота. Това не е вѣрно. Ако се домогнемъ до тази велика Истина, животътъ ни ще се осмисли, защото ще придобиемъ и Любовта. а Любовта е, която осмисля нѣщата. Забѣлѣжете, има единъ великъ законъ въ Любовта: онзи, който ви обича и когото вие обичате, ще се радва на малкитѣ нѣща, които му давате. Онзи, който те обича, може да ти даде една малка сѣмка, и ти ще се радвашъ на тази сѣмка, защото отъ нея ще излѣзи нѣщо велико. Само Любовта може отъ малките нѣща да прави велики работи. Като посадишъ тази сѣмка, слѣдъ година отъ нея ще излѣзе цѣло дърво. Ве-

ликитѣ нѣща вѣнѣ отъ Любовьта постоянно се смалѣватъ, разрушаватъ и въ края на краищата, нищо не остава отъ тѣхъ. Когато нѣмаме Любовьта въ себе си, за насъ великитѣ нѣща постоянно се смалѣватъ, а когато имаме Любовьта, отъ този малѣкъ животъ се образуватъ великитѣ, Божествениѣ работи, и тогава идватъ великитѣ блага, великата хармония въ живота. Всичко това трѣбва да се опита.

Миналата седмица ви говорихъ, че мнозина, искатъ да говорятъ за Истината, като за нѣщо вѣншно обективно. Истината обективно не може да се проучва. И Любовьта обективно не може да се проучава. И Мѣдростъта обективно не може да се проучава. Туй, което ти можешъ да обхванешъ не е Истина, то е само единъ фактъ. Истината е извѣнъ нашия умъ. Любовьта сѣщо е извѣнъ нашия умъ. Истината по нѣкой път хвърля своитѣ проекции въ ума, и умътъ по косвенъ начинъ може да я проучава. Мѣдростъта хвърля своитѣ проекции отвѣтрѣ навѣнъ, т. е. къмъ вѣншния свѣтъ. Какви сѣ тѣзи проекции? Когато Любовьта дойде у насъ, веднага ние се разширяваме, ставаме великани. Когато Любовьта изчезне, ние ставаме дребнички, като мушици. Когато Мѣдростъта проектира своитѣ проекции въ нашия умъ, ние ставаме велики, у насъ се явява единъ великъ замахъ и казваме: велико е това учение! Щомъ, обаче, Мѣдростъта се отегли, ние ставаме обикновени, малки дребни. Когато Истината внесе своитѣ проекции въ човѣшката душа, човѣкъ става силенъ, като Христа, може да жертвува живота си за другитѣ, за дѣлото човѣчество. Щомъ Истината отегли

проекцията си отъ човѣшката душа, ние имаме единъ типъ като Юда, който върши престѣпления и послѣ отива да се самоубива. Значи имаме два типа въ свѣта: Юда, който търсеше своята слава и мислеше само за себе си; и Христосъ, който търсѣше славата на Онзи, Който Го е проводилъ. И двамата умрѣха. Христосъ умрѣ по-рано, но възкрѣсна. Юда умрѣ по-послѣ, но не можа да възкрѣсне. И единиятъ се размножи, и другиятъ се размножи. Послѣдователитѣ на Юда днесъ не сж малко. Казвате: а, послѣдователи на Юда! Ами че послѣдователи сж! Навсѣкждѣ има послѣдователи на Юда. Слѣдователно, между тѣзи два принципа, които виждаме въ учението на Юда, и въ ученпето на Христа, има една велика борба, която ние трѣбва да завършимъ. Нѣкои казватъ: е, какво ще се говори за учението на Юда? Нека се запитаме, свободни ли сме отъ влияния, отъ недѣлитѣ на Юда? Когато бръкнемъ въ кисията на нѣкого, когато отнемешъ живота му, имането му, когато го обезчестишъ, когато отнемешъ всичкото му цѣломъдріе, това не е ли учението на Юда? Когато внесешъ онѣзи велики, дълбоки качества въ душата на човѣка, когато внесешъ онова чувство на самопожертвуване, на себестрицание въ живота на човѣка, да бѣде той готовъ да жертвува здраве, сили и животъ за другитѣ, не е ли това учението на Христа? Ние казваме: ето единъ човѣкъ, който не разбира живота! Споредъ насъ, въшката, която се качва на главата ми, нищо не работи и живѣе на моята смѣтка, е много културна! Тя казва: нека този човѣкъ работи заради мене. Азъ ще си смѣча, ще ямъ готовата храна. Не, въ това

нѣма никаква култура! Азъ говоря сега на духовнитѣ хора. Ние трѣбва да се отърсимъ отъ учението на Юда, отъ туй криво разбиране. Какво прѣдставлява Юда? -- Той е само единъ символъ. Който говори за себе си, търси своята слава.

И тѣй, всички ние, за да се разберемъ като хора, като братя, трѣбва да туримъ принципа, учението на Юда долу на опашката, а принципа учението на Христа, Божественото въ насъ — трѣбва да туримъ на първо мѣсто, трѣбва да го поощряваме. Такива хора азъ похвалявамъ. Какви хора? — Бѣднитѣ. Азъ не говоря за тия бѣдни хора, които по наслѣдство, кармически сж наслѣдили пороцитѣ на своитѣ дѣди и прадѣди. Азъ не съмъ съгласенъ съ тѣхъ. Азъ говоря за онѣзи бѣдни хора, за онѣзи разумни хора, които доброволно сж пожертвували своитѣ богатства, доброволно сж станали бѣдни. Тѣ могатъ да бждатъ богати, иматъ изкуството за това. Тѣ могатъ да станатъ и художници, и музиканти, но тѣ сж пожертвували всичко: своя животъ, своитѣ богатства — и то всичко даромъ. Тия хора азъ наричамъ възпитатели, учители на човѣчеството. Ще дойде день, когато великитѣ музиканти, великитѣ художници ще бждатъ Учители на човѣчеството. А сега, за да дойде единъ музикантъ да свири, трѣбва да му се плати. Казвате: е, такива сж условията! Да, такива сж условията на живота но кои условия? — Общитѣ условия, учението на Юда е такова. Турцитѣ казватъ: който дава пари, който си плаща, слуша великия виртуозъ, а който не плаща, седи отвънъ, нищо не може да чуе. Но азъ казвамъ: има изключения отъ това! Зная за единъ великъ виртуозъ въ Европа, който единъ день, слѣдъ ка-

то излизалъ отъ единъ концертъ, минавалъ покрай едно бѣдно момиченце, куцичко и като погледналъ въ очитѣ му, прочелъ нѣкакво особѣно желание. Пита го: защо седишъ тука? — Исканъ да влѣза въ салона да послушамъ, но нѣмахъ пари. Той се трогва отъ това и го запитва за адреса му. Момиченцето си дава адреса и се отегля. Една вечеръ този великъ виртуозъ взима цигулката си и отива въ дома на момиченцето да му посвири даромъ. Слѣдъ като свири, той казва: това бѣше най-щастливиятъ моментъ въ моя животъ. Това бѣше най-хубавиятъ концертъ, който съмъ далъ нѣкога въ живота си. Защо? Защото това малко момиченце разбрало неговото свирене съ душата си. И той свирелъ съ душа. А сегашнитѣ виртуози — дойде нѣкой, даде концертъ, прѣзъ всичкото врѣме слѣди, дали публиката ще хареса свиренето му. Той знае, че ако публиката не хареса свиренето му, втори пжтъ нѣма да дойде. И той свири, прави усилия. Защо? — За да дойде публиката и втори пжтъ. Онзи цѣкъ, който свири безкористно, който изпълнява Божествения принципъ, за него не важи, кой ще дойде. Тукъ не важи количеството, а качеството. Ние, съврѣменнитѣ хора, сѣдимъ за едно учение по хората, които го слѣдватъ, дали учени хора го слѣдватъ, или прости. Азъ бихъ желалъ всички онѣзи учени хора, всички онѣзи благородни хора, всички онѣзи сиромаси, които сж пожертвували своитѣ богатства, своя животъ, да слѣдватъ това учение. Азъ ще имамъ всичкото почитание къкъ тѣхъ. Бихъ желалъ всички онѣзи благородни свещеници, всички проповѣдници, да излезатъ на сцената. Нѣкои каз-

ватъ, че врѣмето щѣло да подобри нѣщата. Врѣ-
 мето отдавна е дошло. Питамъ: прѣди хиляди го-
 дини, когато дойде туй благоприятно врѣме, кой
 го използува? — Овцитѣ го използуваха. Защо не
 го използуваха вълцитѣ? — Има си причини за
 това. Ние, съврѣменнитѣ хора, защо не използу-
 ваме това учение сега? Всѣки ще се оправдае, ще
 каже; трѣбва да се осигуря. Ако си чиновникъ,
 имашъ 1000 лв. мѣсечна заплата, ще искашъ 2,000
 или 3,000 лева. Какво отъ това? Допуснете, че
 имате 100,000 лв. Осигурихте ли се? Не, ни най-
 малко не се осигурихте. Вие се заблуждавате. Нима
 ако ме затворятъ въ нѣкой затворъ да лежа една
 година или десетъ години, та е все едно и сѣщо
 нѣщо? Не, материялнитѣ блага въ този свѣтъ само
 ще усилятъ страданията ви. Животътъ ви отъ еди-
 ния до другия край ще бѣде само разочарования.
 Азъ бихъ желалъ да срещна единъ човѣкъ, на ко-
 гото животътъ да не е пълненъ съ разочарования.
 Ние живѣемъ единъ чисто търговски животъ. Май-
 китѣ и бацитѣ днесъ сѣ търговци въ домоветѣ
 си. Тѣ отгледватъ дѣцата си, продаватъ дъщеря-
 тѣ и синоветѣ си на нѣкой богатъ момъкъ или
 мома, безъ да мислятъ дали сѣ добри, или не и
 спокойно си заминаватъ за онзи свѣтъ. Питамъ:
 кждѣ сѣ вашитѣ родители? — На онзи свѣтъ.
 Имате ли съобщение отъ онзи свѣтъ? — Сеганѣ-
 маме, но за въ бъдаще ще имаме съобщения. Не,
 ние още сега можемъ да имаме съобщения съ не-
 видимия свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е направилъ
 вече своята послѣдна инсталация. Ние можемъ да
 направимъ това съобщение. Днесъ науката е успѣ-
 ла да постигне чрѣзъ безжичния телефонъ да се

съобщаватъ хората отъ Парижъ до Лондонъ. По сѣщия начинъ можемъ да направимъ съобщения и ние съ невидимия свѣтъ и да чуемъ, какво се говори тамъ. Само че за всичко това трѣбва да имаме специално разположение на духа. Ще кажете: докажи това! Сега не може да се докаже. Дълги доказателства се изискватъ, за да се докаже всичко това. Когато вие ми говорите, че хората отъ Парижъ могатъ да се съобщаватъ съ тях отъ Лондонъ, и азъ бихъ ви казалъ: докажете! Има единъ законъ, обаче споредъ който, ако развиете въ себе си ясновидството, то, когато ви говоря Истината, ще видите, че отъ мене излиза единъ прѣкрасенъ синъ цвѣтъ, който съ нищо не може да се сравни. Послѣ ще забѣлѣжите, че отъ мене излиза единъ прѣкрасенъ бѣло-жълтъ цвѣтъ. По всичко това вие ще разберете, че азъ ви говоря Истината. Ако ви лъжа, вие ще забѣлѣжите, че отъ моята душа излиза една тъмнина, заобиколенъ съмъ съ единъ мракъ. Ще кажете: какъ да познаваме, кой не говори Истината, и кой не? — Ние виждаме нѣщата. Отъ сега нататкъ ще ходимъ съ виждане. — Само разумниятъ човѣкъ ходи съ виждане. Той знае какъ да насочи своя погледъ, за да произведе тази свѣтлина.

Ние сега отлагаме, казваме: врѣмето още не е дошло. Като дойде Христосъ, Той ще ни научи. Що е Христосъ въ свѣта? — Той е Любовта. Всѣки день Любовта хлопа на вашитѣ сърца. Ако вие изгубите този моментъ, ще чакате още нѣколко милиона години, докато дойдатъ други благоприятни условия. Това сж вълни. Азъ нѣма да се спирамъ да говоря за тѣзи вътрѣшни връзки, ко-

ито съществуватъ между една и друга вълна на битието, които обхващатъ хората и ги водятъ въ вѣчността, т. е. не въ вѣчността, но ги подигатъ отъ една степенъ въ друга и разширяватъ тѣхното съзнание.

Христосъ казва: „Онзи, който търси славата“.. На кого? — На Онзи, Който го е пратилъ. Питамъ: защо ние да не можемъ да възприемемъ този общъ животъ? Този общъ великъ животъ нѣма да обезсмисли нашия индивидуаленъ животъ. Напротивъ, ще го осмисли. Той ще бѣде единъ притокъ вхтрѣ въ насъ. Когато Божественото дойде у насъ, то ще обнови живота ни, ще ни създаде единъ организъмъ съ органи много по-приспособени за животъ и дейность, отколкото сж сегашнитѣ. Въ сегашното ни положение ние се намираме въ колебание и въ двоумѣние, отъ гдѣ да започнемъ. Днесъ отъ западъ, отъ Англия, отъ Америка много американци, — много англичани отиватъ въ Индия да изучаватъ Истината. Обаче най-виднитѣ аденти отъ Индия сж убѣдени, че тѣ сж дошли до края въ познаването на Истината, затова очакватъ отъ другадѣ да узнаятъ нѣщо повече за Истината. Сами тѣ я търсятъ. Европейцитѣ я търсятъ въ Индия, а индийцитѣ я търсятъ въ Европа. А тукъ, всѣки се сили да отиде въ Индия. Добрѣ, идете тамъ, посѣтете храмоветѣ имъ. Всичко ще намѣрите — разни учения, теории, но туй сжщияското, за което душата ви копнѣе, къмъ което умътъ ви се стреми, нѣма да намѣрите Истината, която вие търсите, може да придобиете само при едно условие, а именно: човѣкъ трѣбва да научи великия законъ, споредъ който при удобенъ

случай да излиза изъ тѣлото си и да се прѣнася въ единъ далеченъ свѣтъ; тамъ, слѣдъ като научи Истината, ще се върне отново на земята, за да я познае. Сега нѣкои привеждатъ този стихъ отъ Евангелието, дѣто Христосъ взелъ двама отъ своитѣ ученици и ги завелъ на планината. Казвате: на високо мѣсто ги заведе Христосъ. Че колко високо бѣше това мѣсто? Ние знаемъ високитѣ мѣста на Палестина. Да, на много високо мѣсто ги изведе Христосъ! То не бѣше височина 10 км., не бѣше и 20 км., не бѣше и 100 км., то бѣше много високо мѣсто! Ще каже нѣкой: това нѣщо не съотвѣтствува съ разказа въ Евангелието. Единъ човѣкъ на земята не може да светне. На друго мѣсто свѣтва. Тамъ, на планината се явили Илия и Мойсей и се разговаряли съ Христа. Слѣдъ този разговоръ, Христосъ, съ двамата си ученици се върна назадъ. Слѣдователно, ние трѣбва идейно да се подигнемъ. Човѣкъ трѣбва да излѣзе извънъ себе си. Тѣзи опити сж правила мнозина. Нѣкои хора, като излѣзатъ вѣнъ отъ себе си, не искатъ да се върнатъ назадъ, затова не ги пущатъ. Днесъ хората не сж достатъчно честни. Ние сме пратени на земята като въ затворъ, наказани сме. Понеже нашитѣ пазители отговарятъ за насъ, то за да ни заставятъ да стоимъ тукъ, не искатъ да ни пуснатъ да излѣземъ извънъ тѣлото си. Ако сме достатъчно честни, нѣкой пакъ биха ни пустили да излѣземъ за малко отъ този затворъ и пакъ да се върнемъ. Индуситѣ казватъ, че ние сме дошли на земята въ този затворъ, за да ликвидираме съ своята карма. Азъ пакъ казвамъ: ние сме изпратени на земята отъ невидимия свѣтъ, за

да научимъ нѣкои уроци, да свършимъ училището. Докато не свършимъ училището, нѣма да ни пускатъ въ другия свѣтъ като неканени гости само за беля на своитѣ майки и бащи. Казва Христосъ: „Който търси славата на Онзи, Който Го е пратилъ, Той е истрнски“. Този жаръ, да търсите славата Божия, трѣбва да се зароди въ душата ви. Туй желание трѣбва да стане непрѣодолимо. И сега, каго ви говоря за Господа, ще кажете: е, пакъ се говори за този Господъ, Който разваля свѣта. Има наистина единъ Господъ, който разваля свѣта, но азъ не ви проповѣдвамъ за него. Азъ ви проповѣдвамъ за този Господъ, Който е направилъ свѣта. Седалището на онзи Господъ, който разваля свѣта е човѣшкиятъ трбухъ, а седалището на този Господъ, Който е направилъ свѣта е на друго мѣсто — то е въ човѣшката душа, въ човѣшкия духъ. Тия хора, въ душата, въ духа на които живѣе Богъ, това сж онѣзи велики хора, това сж гении, Учители на човѣчеството, които сж дали най-високото проявление въ музиката, въ поезията, въ изкуството — изобщо въ всички направления. Това сж души, които подтикватъ човѣчеството на прѣдъ. Тѣ сж имали опитността да излизатъ отъ тѣлото си. Слѣдователно, вие, които ме слушате, и за васъ не е изключена възможността да имате същата опитность. Вие казвате: по благодать не може ли? — Не може. Проекциитѣ само ставатъ по благодать. Въ Любовта има единъ великъ законъ, той е слѣдниятъ: по нѣкой път тя сама се разкрива, но само на онѣзи, които може да я възприематъ и да се ползватъ отъ нея. За да ви се разкрие Любовта, трѣбва да прѣминете

нѣколко закона: закона на жертвата и закона на самоотричането. Вие казвате нѣкому: раздай имането си! Какъ имането си! Е, напусни жена си и дѣцата си! Какъ, да напусна жена си и дѣцата си! Значи, сграхъ ви е. Та ти съ жена ли се роди? — Самъ се роди. И жена ти, и дѣцата ти сами се родиха. Съ това азъ не подронвамъ сѣмейния животъ, но казвамъ, че вие имате криво разбиране за сѣмейния животъ. Докато сѣмейниятъ животъ е поставенъ въ една правилна насока, има смисълъ, но ако не се постави на правилни начала, докато не излѣзе отъ затвора, той прѣдставлява пѣлъ адъ. Съврѣменнитѣ хора казватъ: който иска да поумнѣе, нека се ожени. Азъ пъкъ казвамъ обратното: който е глупавъ, да се не жени; който е уменъ, нека се жени. Питамъ: ако глупавитѣ хора се женятъ, какви дѣца ще родятъ? Ако се женятъ умнитѣ хора, какви дѣца ще родятъ? Ако трѣбва да се женятъ хората, споредъ мене, трѣбва да се женятъ най-умнитѣ, най-ученитѣ, най-възвишенитѣ, най-благороднитѣ мъже и жени. Тѣ трѣбва да изпълнятъ този великъ законъ по най-разуменъ начинъ. И тогава тия хора нѣма да бѣдатъ мъже и жени, тѣ се съединяватъ съ Бога и прѣдставляватъ образъ и подобие Божие.

Та, казвамъ: вие трѣбва да търситѣ Истината, която е вложена въ вашата душа. Не ви убѣждавамъ, но казвамъ, че тази Истина е много цѣнна за мене, а същевременно тя е цѣнна и за васъ, като души. Словото Божие, което прѣдставлява тази велика Истина, се състои отъ безбройни сѣмена, които, за да посадя, избирамъ специаленъ методъ. Този методъ е слѣдниятъ: азъ прѣдвари-

релно проучвамъ почвата и като видя, че тия сѣменца не биха се развили въ тази почва, не ги сѣя. Нѣкой казва: сѣй въ тази почва! Не, въ тази почва ще сѣя други сѣмена, но тия цѣннитѣ нѣма да сѣя. Най цѣннитѣ сѣмена ще сѣя въ най-хубавата почва. Казвамъ: това учение е учение на свободата. Вие имате сърца, вие имате умове, вие имате души, вие имате духове — опитайте сами тази велика Истина. Ако се съмнѣвате не пипайтѣ, занимавайте се съ други работи! Ще кажете: врѣмето още не е дошло. Не, онѣзи отъ васъ, които чуятъ първиятъ зовъ, първото хлопане, както вашиятъ приятелъ хлопа на вратата, не се излежавайте на леглото! Станете изведнѣжъ и отворете! Така трѣбва да постѣпни онзи който очаква приятеля си; така трѣбва да постѣпни онази приятелка, която очаква приятелката си. Сега вие ще направите една пермутация, ще кажете: не може ли да се каже, че така трѣбва приятеля да очаква своята приятелка? — Не, такава пермутация не можемъ да направимъ. Защо? Чудни сѣ хората, когато изнасятъ своитѣ криви образи. Човѣкъ, който иска да се домогне до тази велика Истина, трѣбва да знае, какво нѣщо е животътъ; трѣбва да знае, какви трѣбва да бѣдатъ отношенията му къмъ Бога, и къмъ хората; той не трѣбва да бѣде нито мъжъ, нито жена. Той трѣбва да съедини тѣзи два принципа въ едно тѣло, да нѣма никакви съблазни. Ще кажете: ами въ онзи свѣтъ нѣма ли жени? — Нѣма. Ами мъже? — И мъже нѣма. Въ онзи свѣтъ нѣма нито мъже, нито жени, тамъ има благородни човѣци, тамъ има само души. Ще кажете: ами какъвъ ще бѣде тогава

животътъ? Казва Писанието: „Око не е видѣло, и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ“ Кое ухо, и кое око? — Очитѣ и ушитѣ на глупавитѣ никога не сж видѣки и чули това, което Господъ е приготвилъ за тѣхъ. Но очитѣ и ушитѣ на разумнитѣ ще видятъ и чуятъ това, което е приготвено за великитѣ души. Слѣдователно, ние се намираме прѣдъ великата Истина на живота, и трѣбва да я търсимъ. Нѣма по-велико, по-мощно нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да намѣри Истината, да търси славата Божия! Слѣдъ като човѣкъ намѣри тази слава, всички нѣща въ живота му ще се наредятъ по единъ хармониченъ начинъ. Само така човѣкъ ще разбере Истината и ще се освободи веднѣжъ за винаги отъ робството, въ което се намира. И тогава той ще освободи не само себе си, но ще бжде въ сила да освобождава и другитѣ хора. Туй, което днесъ считаме за сила, това не е сила. Всѣки се намира подъ едно вътрѣшно, морално робство. Всѣки се страхува. Отъ какво? — Че ще умре, а при това пакъ умира. Всѣки се страхува, че ще осиромашее, а при това, въ края на крайщата, всички осиромашаваме. И при това, знаете ли какъ? Често, у българитѣ има единъ обичай, като имъ говоришъ, цѣкаты. Азъ харесвамъ това цѣкане. Какво означава то? — Очудване. Бре, чудна работа!

Та, казвамъ: врѣме е вече да отворимъ душитѣ си, за да намѣримъ туй което търсимъ: свобода, щастие, сила, любовъ, мъдростъ, знание и редъ други добродѣтели. Тогава ще ни се отвори тази велика завѣса, да видимъ Славата Божия. Псалмопѣвецътъ казва: „Прѣдпочелъ бихъ да прѣ-

карамъ единъ день въ Божиитѣ дворове, отколкото хиляди години въ шатъра на нечестието.“ Онзи, който търси своята слава, ще бѣде робъ на условията, а онзи, който търси Божията слава, ще бѣде свободенъ.

Сега, всѣки единъ отъ васъ, нека се запита дълбоко въ себе си: своята слава ли търси, или славата Божия; отъ себе си ли говори, или отъ Божие име? Нѣкои казватъ: менъ ми говорятъ духоветѣ. Не, не трѣбва духоветѣ да ви говорятъ. Азъ знамъ единъ само, който може да ни говори за свѣта, а не мнозина. Когато ви говори единъ човѣкъ, той въ сжщность не е единица. Той е съставенъ отъ милиони, милиарди клѣтки, които взиматъ участие въ говоренето. Когато той говори, всички тѣзи милиарди клѣтки съсредоточаватъ своята дѣятелность да изкажатъ разумното Слово, да изкажатъ великата Истина на това сжщество, което говори. И мозъчнитѣ клѣтки сжщо съсредоточаватъ своята дѣятелность да изкажатъ Истината на онзи, когото обичатъ, и който иска да я чуе. Когато Богъ иска да каже своята Истина, всички разумни сжщества се съединяватъ като тѣзи клѣтки, и изказватъ на човѣка туй, отъ което се нуждае.

И тѣй, ние ще отворимъ умоветѣ си, ще отворимъ сърцата си, ще отворимъ душитѣ си, ще отворимъ духоветѣ си за великото, за възвишеното. Тогава ще дойде Божествениятъ Духъ, който ще донесе свобода на човѣчеството. Кога ще стане това? — Въ онзи тържественъ день, когато и най-малкитѣ тайни на живота ще се разрѣшатъ. Тогава вие ще се наречете хора на вели-

ката нова култура, която се готви. Въ тази култура смъртъ нѣма да има, тя ще изчезне. Тогава ние ще бъдемъ свободни, както сж свободни онѣзи наши напреднали братя, наречени ангели, арахангели, херувими, серафими. Тия велики братя сж произлѣзли все отъ човѣшката раса, но сж живѣли при по-благоприятни условия, които използвали разумно. Вие не използвахте разумно условията, но днесъ тия велики братя правятъ усилия да ви покажатъ пътя, за да добиете тази свобода, която тѣ иматъ, щомъ добиете тази свобода вие ще я дадете и на ония по-малки ваши братя, които я очакватъ.

И тѣй, всички ще работимъ, докато общата свобода, общата Любовь и общата Мъдрость обхватъ цѣлото битие. Тогава всички ще хвалимъ Бога и ще живѣемъ само въ миръ и Любовь!

**Беседа, държана отъ Учителя, на 25 януарий,
1925 г. гр. Софiя.**

Азъ те познахъ.

16.

Азъ Те познахъ.

„Отче, праведний, свѣтътъ не Те е позналъ, но азъ Те познахъ; и тѣ познаха, че Ти си ме проводилъ“.

Прочетената глава прѣдставлява кратко извлѣчение отъ една дълга речъ, която Христосъ държалъ между своитѣ избрани ученици, които сж разбирали вътрѣшния смислъ на учението.

„Да Те прослави и синъ Ти“. „Да Те прослави“ — туй е само външната страна на стиха. Онзи, който не разбира добръ нѣщата, ще разбере само материялната страна. „Синътъ“, това означава вътрѣшното отношение, което съществува между човѣшкия и Божествения Духъ.

„Както си Му далъ власть надъ всѣка плътъ“. Думата „плътъ“ подразбира нпшето, животинското у човѣка, или това, което не е организирано. „Власть“ има — то значи: власть има да направи нѣщо, както и грънчарътъ има власть надъ калъта, да направи нѣщо отъ нея.

„И Иеуса Христа, когото Си проводилъ“. Нѣкои разбиратъ външната страна на въпроса. Кое е хубавото въ слънцето: неговитѣ прями лъчи, или когато то дава своя образъ въ рѣкитѣ? — Разбпра

се, че неговитѣ лъчи, а не образътъ му, който се отразява въ водата. Топлината и свѣтлината на слънцето, като влизатъ въ нашето тѣло, даватъ своята благодать, а образитѣ, които идватъ отвънъ, спиратъ тази работа.

„И Твоето Слово удържаха.“ Тукъ Христосъ изявява нѣщата въ Божествения свѣтъ. Той разбира всички хора, въ всички епохи на миналото, на настоящето и на бъдещето, които се съединяватъ въ едно.

„И всичко мое Твое е, и Твоето мое“.

Нѣкои се спиратъ върху думитѣ „мое и твое“. Питамъ: кой създаде мѣстоименията азъ, ти и той? Човѣшкиятъ духъ ги създаде. Като се каже „азъ, ти, той“, какво се разбира? — Единъ човѣкъ създаденъ въ три лица, т. е. по три начина. „Азъ“ — човѣкътъ, който мисли; „ти“ — човѣкътъ, който чувствува; „той“ — човѣкътъ, който работи. Слѣдователно, тритѣ лица сж съединени въ едно. „Азъ“ — главата; „ти“ — гърдитѣ; „той“ — краката. Кой си ти? — Азъ, който мисля; ти, който чувствувашъ; той, който диша. Той, третиятъ е, който отива на нивата да работи, който свършва работата. Тукъ е всичката философия.

„Отче, праведний, свѣтътъ не Те е позналъ, но азъ Те познахъ, и тѣ познаха, че Ти си ме проводилъ“.

Въ свещената книга има изречения, върху които може да се говори много. Въ свещената книга има и такива изречения, върху които пѣкъ може да се говори малко. Върху този послѣденъ стихъ може да се говори малко. Защо? Защото е единъ отъ съдържателнитѣ стихове и изисква по-

вече време. Ако вие изисквате отъ нѣкой художникъ да изрисува една планина, като „Хималайтѣ“, той ще се намѣри въ трудно положение. Най-първо трѣбва да опрѣдѣли своитѣ важни точки, защото мащабътъ ѝ е голѣмъ. За малкитѣ работи всѣки може да говори, то е лесна работа. Ако е да се нарисува една гарга, и малкитѣ дѣца могатъ да я нарисуватъ. Но я ги накарайте да нарисуватъ една голѣма планина, нѣма да знаятъ. какъ и отгдѣ да започнатъ. Колкото се отнася до гаргата, веднага ще я нарисуватъ.

„Свѣтътъ не Те е позналъ“. Азъ се спирамъ върху една отъ познатитѣ точки. „Подъ познаване“ — азъ разбирамъ проекцията. Нѣкои питатъ: въ какво седи познаването? — Само висшето, благородното, разумното въ свѣта може да се познава. Онѣзи нѣща, които иматъ образъ и подобие, сж разумни. Нѣщата, тѣлата или вещитѣ, въ които функционира живота, могатъ да се познаятъ. Тѣ иматъ свои характерни качества.

И тѣй, въ какво седи познаването? Христосъ казва: „Въ всичко познахъ, че Ти Си ме проводилъ.“ Познаването е единъ вжтрѣшенъ процесъ, а провождането е процесъ на движение. Значи, познаването подразбира учение, а провождането — излизането отъ този процесъ. отиване нѣкъдѣ. Кждѣ? — Въ свѣта. Интересно е, по какво познаваме хората? Запримѣрь, всѣки отъ васъ казва: азъ познавамъ вълка, познавамъ змията, познавамъ жабата, познавамъ рибата. Съ какво ги познавате?—Съ вашитѣ очи. Ако не бихте имали очи, туй познаване щѣше да стане по другъ начинъ. Наистина, вълкътъ има

извѣстна форма, но познаването на вълка по формата му, познаване ли е? Като изречемъ думата „вълкъ“, казвате: познавамъ вълка. Като изречемъ думата „човѣкъ“, казвате: познавамъ човѣка. Въ познаването има категории, степени. При познаването на вълка и на човѣка по форма, нѣма разлика. Туѣ е повърхностно познаване. Когато Христосъ употрѣбѣва думата „познавамъ“ то значи да познавашъ, че единъ човѣкъ те люби, че е готовъ да се жертвува за тебе въ всичкитѣ условия на живота; да познавашъ, че онзи учителъ е готовъ да ти даде всичкото си познание и да те тури въ правия пѣтъ. Това е истинско познаване. Слѣдователно, законитѣ на вътрѣшното познаване сѣ различни отъ тия на външното познаване. Запримѣръ, всички вие, които ме слушате тази сутринъ, ще кажете: ние познаваме този проповѣдникъ. Азъ не отказвамъ това, но то не е дълбоко познаване. Вие ме познавате толкова, колкото познавате Витоша, колкото познавате Мусала, колкото познавате Дунава, колкото познавате Черно море, Великия или тихия океанъ, или Индийския океанъ, колкото познавате слънцето, или мѣсечината. Когато лансиратъ една хубава идея за мене, или за когото и да е. казвате: ние познаваме този човѣкъ. Ако кажатъ нѣщо лошо, казвате: ние не познаваме този човѣкъ. Защо въ първия случай го познавате? Защото чрѣзъ този човѣкъ се подигате. Вие искате вашето познание съ този човѣкъ да е отблизо. Защо? — Туѣ познаване съдържа въ себе си единъ вътрешенъ стремежъ за материялни блага. Когато имате приятелъ, който е забогатѣлъ, станалъ милионеръ и е добръ разположенъ къмъ васъ, а вие нѣматѣ нито петъ

пари, тогава ходите при него, обикаляте го и казвате; той е отличенъ човѣкъ. Отъ гдѣ го познавате? — Вие познавате само неговата кесия, неговата каса. Казвате: а, той е много благороденъ човѣкъ, като него другъ нѣма. Защо? Защото ви посрѣща добръ, угощава ви; заклалъ за васъ нѣкоя пуйка, нѣкое прасенце, и вие се посѣвземете, радвате се. У васъ като че се заражда закона на жертвата — готови сте да се жертвувате за приятеля си. Но всичко това е само за касата му. Това, обаче, не е познаване. Ако туй е познаване, тогава азъ зная, че и въ животнитѣ има едно подобно познаване, което също почива на даване подаръци и тѣмъ подобни. Нѣма какво да ви привеждамъ специални случаи, но казвамъ, че много пѣти и животнитѣ проявяватъ качества, каквито има у човѣка.

И тъй, Христосъ казва: „Азъ те познахъ.“ Кого? — Той познава този първоначаленъ източникъ на живота, познава Бога. А днесъ, съврѣмнитѣ хора, като чуватъ, че нѣкой вѣрва въ Бога, първото нѣщо, което ще помислятъ е, че този човѣкъ е смахнатъ — вѣрва въ Бога. Казватъ: да вѣрвашъ въ Бога, това е попска работа. Чудни сж хората, като казватъ, че това било попска работа! Питамъ: поповете ли създадоха Бога? Тогава, ще ви прѣдставя една смѣшна картина. Единъ ученъ човѣкъ минава покрай една рѣка, забива една табела на единъ отъ брѣговетѣ ѝ и пише: тази е най-голѣмата и най-дълбоката рѣка. Тя е еди-колко си дълбока, еди-колко си дълга и еди-колко си широка. Минава другъ ученъ, пише на същата табела: тази рѣка не е пай голѣма. Е, станала ли

е тази рѣка по-голѣма? Не, тя си е такава как вато е била по-рано. Първиятъ продължава да върви по течението на тази рѣка, забива втора табела и пакъ пише: тази рѣка е създадена за човѣка. Идва вториятъ ученъ, пише на същата табела: прѣди да съществуваше човѣкътъ, рибитѣ живѣеха въ водата, а послѣ дойде човѣкътъ. Първиятъ ученъ върви по-нататъкъ и пише на друга табела: тази рѣка е открита прѣди еди-колко си години, отъ еди-кой си ученъ — пише името му. Пристига вториятъ ученъ, пише: азъ знаа, че първата риба, която живеѣше въ тази рѣка, я откри. Кой е по-правъ? — Вториятъ. И наистина, рибитѣ откриха рѣкитѣ и си туриха тамъ яйцата, за да се излюпватъ малкитѣ рибки.

Така и ние, съврѣменнитѣ учени хора, мислимъ, че сме открили нѣкои истини. Правя едно сравнение. Ние сме като първия ученъ, който казва, че тази рѣка е най-голѣмата, т. е. това значи, че като съврѣменната наука подобна не е имало. А, не е имало рѣка голѣма като тази! Идва вториятъ ученъ и казва: прѣди падането на човѣка имаше по-висока култура. И двамата спорятъ. Кой и правъ? Но, да оставимъ тия нѣща, тѣ сж външната страна на въпроса. Културитѣ не се различаватъ. Културата е една, тя е качество на човѣшкия духъ. Само човѣшкиятъ духъ носи култура въ себе си. Вие не можете да извадите културата вънъ отъ човѣка. Смѣшно е да се опрѣдѣля културата като нѣщо извънъ човѣка. Нима културата на единъ гърнчаръ, който е направилъ 5-6000 гърнета седи въ тия гърнета? Не, това сж произведения, това сж опити на този

културенъ грѣнчаръ. Това е идея, която живѣе вътрѣ въ него. Никой не знае, защо той е направилъ тия грѣнета, но културата не седи въ тѣхъ. Той и безъ да бѣше направилъ тия грѣнета, културата бѣше въ него. Сега казватъ: еди-кой си писателъ написалъ десетки книги. Ученостъта му не седи въ тия книги. Културата седи много по-дълбоко: въ човѣшкото сърце, въ човѣшкия умъ, въ човѣшката душа и въ човѣшкия духъ. Азъ употрѣбявамъ тѣзи четири термина, та който ви прилегне — кой въ каквото вѣрва. Нѣкой казва: въ духа не вѣрвамъ. — Е, тогава въ душата. И въ душата не вѣрвамъ. — Е, тогава въ ума. — И въ ума не вѣрвамъ. — Е, вѣрвай въ това, което ти прилегне. Двѣ нѣща има, въ които свърѣмнитѣ хора вѣрватъ: въ сърцето и въ ума. Турятъ си ржката на лѣвата страна, усѣщатъ пулса, сърцето имъ бие. Питамъ нѣкого: въ сърцето не вѣрвашъ ли? — Вѣрвамъ. Легна на лѣвата страна, усещамъ го. А умътъ гдѣ е? — Ето го, тукъ въ главата. Ами душата гдѣ е? — Душата я нѣма на земята. Душата има само една малка проекция тукъ на земята. Тя се явява временно като нѣкоя гостенка на ума и на сърцето. Щомъ душата посѣти нѣкой човѣкъ, тогава го наричатъ великанъ, вдѣхновенъ, благороденъ; но послѣ, като си замине душата, този човѣкъ става обикновенъ. Така-е и съ човѣшкитѣ мисли и чувства. Всички мисли, които текатъ въ ума; всички чувства и желания, които текатъ въ сърцето, идватъ все отъ тозъ великъ изворъ. Този изворъ е душата. Изворитѣ на душата се поятъ отъ още по-великъ изворъ — той е човѣшкиятъ духъ.

Изворитѣ на човѣшкия духъ се поятъ отъ още по-великъ изворъ — той е Божиятъ Духъ. Изворитѣ на Бога се поятъ отъ още по-великъ изворъ — отъ абсолютния, незнайния Духъ на Битието. За Него никой нищо не знае. Е, сега, какво разбирате съ вашата ученостъ отъ всичко това? Вашата ученостъ е въ състояние да забърка ума на всѣкиго. Защо се забърква човѣкъ? Како имашъ два конца, не можешъ да ги забъркашъ. Но щомъ имашъ нѣколко хиляди конци, можешъ да ги забъркашъ и то така, че не можешъ да ги разплетешъ.

Христосъ казва: „Сега познахъ Бога.“ Той познава Бога по едно нѣщо: че Богъ е великата Любовь, ограничила себе си. забравила себе си заради онѣзи малки същества, които живѣятъ въ Него. Въ своитѣ велики планове, Богъ, слѣдъ като създаде всичко, обръща вниманието си отвътрѣ навънъ. То значи: Божественото проектира своя животъ навънъ, като дава живота си и на всички души, които съществуватъ едновременно въ битието. Азъ ще употребя израза: всички души сж вѣчни. Англичанитѣ употребяватъ израза: душитѣ сж тѣй вѣчни, както и Богъ е вѣченъ. Тѣ не сж отдѣлни отъ Него и съществуватъ едновременно съ Него въ вечността. Тѣ вървятъ заедно, живѣятъ въ единъ и същъ животъ, но не сж еднакви, различаватъ се. Богъ винаги се различава, и тѣ се различаватъ, а при това, между тѣхъ има тѣсна връзка. Връзката е въ това, че Богъ е Единъ, а тѣ сж много. Слѣдователно, съ множеството се означава проявления, ограничения, физическия свѣтъ. Безъ множеството свѣтътъ не може да се прояви.

Сега, азъ ще докосона другъ единъ въпросъ. Вие ще разсждавате малко, докато дойда до мисълта си. Съврѣменнитѣ психолози и математици казватъ, че врѣмето и пространството не били реални. Не, врѣмето и пространството сж реалности, но врѣмето може да се сгжстѣва или съкращава, а може и да се разширява; и пространството може да се сгжстѣва и разширява. Ще ви приведа единъ психологически фактъ. Вие сънувате единъ сънъ: тръгвате отъ България за Америка, пътувате, стигате тамъ, запишете се въ нѣкое училище, учите, свършитѣ училището, връщате се отново въ България и ставате пръвъ министъръ. Това нѣщо става прѣзъ съна ви, всичко за 3-4 часа, а въ сжщностъ, за да го реализирате, изискватъ се много години. Какъ става това, та тъй бързо свършихте изпититѣ си, тъй бързо завършихте университета? Да, има такива сънища. Тъй че, ако азъ дойда да разсждавамъ за врѣмето, сжщо така то е различно за различнитѣ сжщества. Врѣмето за растенията, въ тѣхната крайна цѣль на развитие, е по-дълго отколкото нашето врѣме. Азъ бихъ спорилъ съ съврѣменнитѣ учени, съ съврѣменнитѣ математици по този въпросъ. Врѣмето на растенията е по-дълго отъ врѣмето на микробитѣ. Врѣмето на микробитѣ е по-дълго отъ врѣмето на млѣкопитающитѣ. Врѣмето на млѣкопитающитѣ е по-дълго отъ нашето врѣме. Нашето врѣме е по-дълго отъ врѣмето на ангелитѣ. Ние нѣмаме еднакво врѣме за разрешение на една и сжща задача. Слѣдователно, какво ще кажемъ за врѣмето и пространството, кагато дойде да разрешава ме една задача? Пространството за расте-

нията има единъ видъ, за млѣкопитающитѣ — другъ видъ, за насъ — трети видъ, за ангелитѣ — четвърти видъ и т. н. И всичкитѣ противоречия въ свѣта произтичатъ отъ това, че врѣмето за всинцани не е еднакво. Събератъ се двама души: единиятъ е по-бързъ, иска всички нѣща да станатъ изведнѣжъ; другиятъ казва: е, нищо, полека-лека; или както казватъ турцитѣ: явашъ-явашъ; или както казватъ англичанитѣ: остави го на врѣмето! Питамъ кои сж причинитѣ, че единиятъ бърза, а другиятъ кара полека-лека? — Единиятъ иска да съкрати врѣмето, а другиятъ го продължава. Хубаво, ако е вѣрно това, което казватъ ученитѣ, че врѣмето не може да се съкращава, защо искашъ да съкратишъ една реалностъ? Значи, врѣмето търпи съкращение, търпи и продължение, т. е. разширение. И този човѣкъ, който иска да го съкрати, е правъ, само че не знае методъ и начинъ, какъ да го съкрати. Какъ съкращаватъ въ България врѣмето? Отива нѣкой въ странство, свършва математика или естественитѣ науки и се връща въ България, иска да го назначатъ или професоръ въ университета, или учителъ въ нѣкоя отъ първокласнитѣ гимназии, но никой не го познава, нѣма приятелъ и не го назначаватъ. Отива самъ при министера, казва му, че иска назначение, но министърътъ му казва: ще видимъ. Минаватъ се день, два, три, седмица, мѣсецъ, два три, петъ мѣсеца врѣмето се продължава, нѣма никакво назначение. Казватъ му: слушай, понамажи малко колага на началника на просвѣтата най-малко съ 10-ина хиляди златни, да кажа нѣколко благи думи за тебе. Щомъ се понамаже колата, врѣмето

се съкращава; на другия денъ се издава заповѣдъ, че еди-кой си, свършилъ въ странство съ отличенъ успѣхъ, се назначава на служба еди-каждъ си. Значи, има единъ методъ, по който може да се съкрати врѣмето. И при всичко това ученитѣ ще кажатъ, че врѣмето не се съкращавало. Не, опитътъ показва, че се съкращава врѣмето, но трѣбва да се знае методътъ за това. Малкитѣ дѣца въ училищата, като сбъркатъ нѣщо, изтриватъ погрѣшкитѣ си съ гума. Тѣ правятъ, както нѣкой обикновенъ художникъ, който, като сбърка нѣщо на платното си, бързо взема четката, и отгорѣ върху грѣшката зацапва съ боя. Но какво излиза отъ това? — Направя по-голямъ грѣшка. Какъ постѣпва великиятъ художникъ въ такъвъ случай? — Той има специални киселини. Потопи четката въ нѣкоя отъ тѣхъ, бутне внимателно върху платното, дѣто е грѣшката и я изчисти. Той знае метода, какъ да се чисти, какъ да се трансформира грѣшката.

И тъй, Христосъ казва: „Азъ Те познахъ.“ За да познаешъ човѣка, трѣбва да си готовъ да пожертвувашъ живота си за него. Ти ще можешъ да познаешъ, дали единъ човѣкъ е готовъ да се жертвува за тебе, до като и ти не си готовъ да се жертвувашъ за него, не си ли готовъ да се пожертвувашъ за него ти можешъ да казвашъ, че го познавашъ, но това е само празно говорене, празни приказки, но не и дѣла. Онзи който е готовъ да се жертвува, трѣбва да се жертвува не само на думи но и на дѣла. Когато дойдемъ да говоримъ за Бога, трѣбва да се лишимъ отъ всички блага, трѣбва да пожертвуваме всичко за Него. Само тогава ще познаемъ, че въ свѣта има Едно

существо, Една реалностъ, за която струва всичко да се жертвува. Сега съвременнитѣ хора мислятъ, че като говорятъ за Бога, като Го познаятъ, тогава и наука, и култура за тѣхъ ще прѣстане, всичко ще се заличи. Не е така. Онзи, който познава Бога, ще започне съ една нова наука, съ една нова просвѣта и култура, каквато свѣтътъ дори не е снѣувалъ. Всичкиятъ съвремененъ потокъ за свобода, за култура, за нова мисль; всички онѣзи благородни пориви, които се проявяватъ, въ каквото и да е направление, това сж потици, мисли на онова велико существо — Богъ — Който работи сега въ свѣта.

Нѣкой казва: какъ ще се поправи свѣта? Казвамъ: Богъ ще го поправи. Чрѣзъ кого? — Чрѣзъ насъ. Единъ денъ вие ще се съвземете, но сега мязате на онзи благородникъ, който билъ отъ рождене лѣнивъ и живѣялъ съ идеята, че не трѣбва да работи, не трѣбва да се движи. Обаче, единъ денъ го турили на пода въ една стая, дѣто минавалъ силенъ електрически токъ. Токътъ взелъ да го припиचा и той веднага скочилъ правъ, започналъ да се движи изъ стаята, да стѣпва отъ кракъ на кракъ, да търси изходъ отъ тази стая. Като потропалъ тѣй нѣколко часа, казалъ си: е, че движението било много хубаво нѣщо! Тѣзи Божествени токове сж започнали да функциониратъ вече въ свѣта. Тѣ идватъ въ видъ на страдания. Тия страдания прѣдизвикватъ въ хората сжщитѣ чувства, сжщитѣ изживявания, каквито изпитватъ удавницитѣ, които се борятъ изъ водата, за да се спасятъ. Тѣ изпитватъ голѣми страдания, мъчения, конвулсии. И днесъ Господъ иска да спаси съврѣ-

мѣнния свѣтъ, затова имъ създава такива страда-
ния, които прѣдизвикватъ въ тѣхъ гърчения,
конвулсии. Всички питатъ: защо е това нѣщо? —
За да дойде Божията Любовь въ насъ, да позна-
емъ Бога въ себе си и да изпълнимъ Неговата
воля.

Сега, да разгледамъ второто положение отъ
стиха, което е също така важно. Христосъ казва:
„Познахъ, че Ти си ме проводилъ, и както ми
каза, тъй свършихъ.“ Нѣкои отъ васъ ще кажатъ:
да, така е било за Христа, но не и за насъ. Не-
азъ питамъ всички ви, които ме слушате, както и
тѣзи хиляди и милиони хора, които съществуватъ
по свѣта: кой ви е пратилъ на земята? Задавали
ли сте си сами въпроса, защо сте дошли на земя-
та? Защо, по каква причина дойдохте тукъ? Нѣ-
маше ли друго нѣкое мѣсто, освѣнъ земята? Кой
ви изпрати тука? Има по-хубава земя, отколкото
тази, на която живѣете. Какъ прѣминахте това
мѣсто, докато стигнете до земята? Въ колко часа
тръгнахте отъ вашето отечество? Съ кой трень
пхтувахте? — Нищо не знаете по тѣзи въпроси.
Когато нѣкой човѣкъ тръгне отъ Америка за
България и го питатъ, въ колко часа, кой денъ
тръгна отъ Америка, човѣкътъ знае всичко, помни,
може да ви отговори. А сегашнитѣ хора, които
вѣрватъ, и които не вѣрватъ, че сж дошли отъ
другъ свѣтъ, нищо не знаятъ. Кога тръгнахте? —
Не зная. Кога пристигнахте? — Не зная, Господъ
знае. Откъдѣ пристигнахте? — Господъ знае. Защо
дойдохте? — Господъ знае. Когато дойде въпро-
съ за ядене и пиене, когато се касае да вземете
нѣщо отъ припечеленото, казвате: това азъ зная.

Има нѣщо, което съврѣменнитѣ хора знаятъ — да бъркатъ въ чуждитѣ кесии и да дѣлятъ богатствата на богатитѣ. Казватъ: е богати хора сж тѣ! Богатитѣ хора азъ наричамъ касиери. Какво ще правитѣ съ паритѣ на богатитѣ хора? Ядатъ ли се тѣзи пари? — Не се ядатъ. Паритѣ сж една сила, която завлича. Едно врѣме Искаръ минаваше покрай околността на Софня, и когато водата му прииждаше, правѣше голѣми пакости. Често шопитѣ се оплакваха, че Искаръ имъ завлича говедата. Обаче ученитѣ хора впрегнаха неговата енергия, и днесъ тя се използвава за освѣтление на София. Не оставяйте паритѣ да ви завличатъ; впрегнете тѣхната енергия, използвайте ги за работа! Вие не можете да вземете паритѣ отъ земята. Единъ день паритѣ ще се върнатъ тамъ, откъдѣто сж извадени. Такъвъ е законътъ, азъ зная това. И вие единъ день ще се върнете тамъ, отъ дѣто сте дошли. Земята е едно царство. И на човѣка, при сегашнитѣ условия, не му се позволява да прѣкара въ това царство повече отъ 120 години. Крайниятъ прѣдѣлъ за живѣене на земята е 120 години. Онѣзи, които управляватъ земята, не позволяватъ повече. Като дойде този прѣдѣлъ, ще те изхвърлятъ вънъ и ще ти кажатъ: хайде, сега ще си вървишъ, повече не можешъ да живѣешъ въ тази държава. Въ Англия, запримѣръ, дойде нѣкой странникъ, постои нѣколко мѣсеца и му казватъ: хайде сега ще си вървишъ! Има изключителни случаи, дѣто нѣкой може да живѣе и повече, но той, въ замѣна на това, дава нѣщо за тази държава. Въ това отношение, хората сж много голѣми майстори. Нѣкой пжтъ

дойдатъ отъ небето, хванатъ нѣкого, искать да го задигнатъ, да го взематъ отъ земята. Той започва да се моли: оставете ме, искамъ да работя за Бога. Ако остана, ще работя само за Бога, ще направя туй-онуй. Щомъ е за името Божие, оставятъ го. Следъ 5-10 години пакъ дойдатъ да го взематъ, но той нищо не свършилъ. Започва пакъ да се моли: моля ви се, моля ви се, оставете ме, азъ ще работя за Бога. Оставятъ го. Мине известно врѣме, той нищо не е направилъ. Най-послѣ дойдатъ, взематъ го, изхвърлятъ го навънъ. Той пакъ се моли да го оставятъ. — Не може повече: или праведникъ ще бждешъ, или вагабонтъ. Въ свѣта има два вида хора: еднитѣ сж крайно добри, а другитѣ — крайно лоши. Срѣднитѣ отъ тѣхъ даже и дяволътъ не ги иска. Азъ казвамъ: когато дяволътъ те иска, пакъ човѣкъ трѣбва да бждешъ! Дяволътъ казва: доведете този човѣкъ при мене, той ще бжде добъръ. Такъвъ човѣкъ и Господъ го иска. Той казва: „Щомъ този човѣкъ може да работи при дявола, той и при мене ще може да работи. Ако единъ човѣкъ е отличенъ слуга при лошия господаръ, той и при добрия господаръ ще бжде отличенъ слуга. Това сж фигуративни изрази,

Христосъ казва, „Разбрахъ, че Ти си ме проводилъ“.

Сега вие може да кажете: кой е начинътъ, по който може да се запознаемъ съ Истината? Да се запознаете съ Истината? — Истината е нѣщо свещено. Ние още не можемъ да видимъ Истината. Тя не може да се прояви. За Истината ние сме като слѣпия човѣкъ. Той може да усѣти топлина-

тренъ, който е излѣзълъ отъ Варна въ еди-колко си часа? Дали е пѣтнишки, или товаренъ тренъ? Учениятъ ще почне да ми изчислява, че колелото на тази машина прави еди-колко си обръщания въ секундата, че еди-колко си вѣглица изгаря, еди-колко си пара се образува и т. н. Казвамъ: хубаво, приятелю, тѣзи изчисления може да сж много добри, но не ми сж потрѣбни. Азъ искамъ да зная, какво носи този вагонъ, какво е неговото вътрѣшно съдържание, дали съ него пристигатъ тия разумнитѣ хора, или е товаренъ вагонъ съ вѣглица, или съ говеда за клане. Азъ не искамъ да зная, колко трептения иматъ тия лѣчи на джгата, но какво носятъ тѣ. Тѣзи краски на джгата сж най-голѣмото благослѣвѣніе, което се съдържа въ нея. Джгата, цвѣтоветѣ, това е Божието благословение, Божието изобилие, вратата, прѣзъ която идватъ всички блага отъ невидимия свѣтъ. Сега, нѣкои хора отъ съврѣмения свѣтъ взели единъ цвѣтъ отъ краскитѣ на джгата и съ това име се кръщаватъ, така се назоваватъ. Запримѣръ, нѣкои взели за символъ червения цвѣтъ, турили го като знаме и се наричатъ „червенитѣ.“ Други взели като символъ портокаления цвѣтъ и се наричатъ „оранжевисти.“ Трети взиматъ за символъ зеления цвѣтъ. Турятъ си хората разни цвѣтове. Хубаво, ако вие носите червения цвѣтъ, носете го, но бѣдете хора на живота! На кой животъ? — На онзи възвишенъ, благороденъ животъ. Да дадешъ животъ на човѣка, а не да му го вземешъ — това разбирамъ азъ подъ червения цвѣтъ. Тия хора, които носятъ портокаления цвѣтъ, подразбирамъ да могатъ да дадатъ индивидуалностъ, съзнание

та, но не може да възприеме и свѣтлината. Туй, което, ние възприемаме, не е свѣтлина. Тогава, какво ще кажете? Има същества, които виждатъ на тъмно тѣй, както ние виждаме на свѣтло. Слѣдователно, когато говоримъ, че виждаме, азъ разбирамъ, че се намираме въ свѣтлина, съ която можемъ да виждаме реалността. Питамъ ви: съ свѣтлината, която имате, виждали ли сте единъ ангелъ, виждали ли сте едно разумно същество, влѣзли ли сте въ съобщение съ тѣхъ? Питамъ ученицитѣ хора, капацитетитѣ: какъвъ е смисълътъ на червения лъчъ въ джгата? Защо го създаде природата? Той е друга проява. Защо е зеления цвѣтъ въ джгата? — Той е друга проява. Защо е жълтиятъ цвѣтъ въ джгата? — Той е трета проява. Защо е тъмно-синиятъ, защо е ясно-синиятъ и защо виолетовиятъ цвѣтъ? — Това сж все прояви. Седемътъ лъча на джгата сж сигнали, които се прашатъ отъ седемтъ свѣта на небесния, на невидимия свѣтъ за връзка съ земята. Въ тѣхъ има една цѣла азбѹка, и ако вие виждате, добръ, ще забѣлѣжите, запримѣръ, че полето на червения цвѣтъ не е едно и също, каквото е полето на другитѣ лъчи. Изобщо, полето на всички лъчи не е еднакво.

Та, казвамъ: съврѣменната наука още не е дошла до положението да ни даде едно правилно обяснение на нѣщата. Съврѣменнитѣ учени казватъ, че червениятъ цвѣтъ ималъ еди-колко си билиона трептения въ секунда; виолетовиятъ — еди-колко си билиона трептения и т. н., съ това смѣтатъ, че сж изучили цвѣтовете на джгата. Казвамъ. благодаря за такива научни изслѣдвания. И тогава питамъ: въ колко часа ще пристигне варненскиятъ

на човѣка. Тия, които носятъ зеления цвѣтъ, значи да дадатъ отъ своето материално благо и на другитѣ. Тия, които носятъ жълтия цвѣтъ, нека дадатъ отъ своята мъдростъ, отъ своето знание и на другитѣ. Тия, които носятъ синия цвѣтъ, това означава Истината, вѣрата въ тѣхъ. Всички китѣ цвѣтове сж Божии благословения, които даромъ си взелъ, даромъ трѣбва да дадешъ. Всички трѣбва да даваме даромъ! Срещнатъ се двѣ жени, едната се облѣкла съ червена блуза, другата съ синя, спиратъ се, питатъ се една друга, защо се облѣкли въ такива свѣтли цвѣтове. И сами си отговарятъ: е нали модата е такава! Послѣ модата се измѣни, тѣ се облѣкатъ въ жълто. Защо промѣнятъ цвѣта? — Сега пъкъ парижката мода е такава! Слѣдователно, червениятъ цвѣтъ е на мода, портокалениятъ цвѣтъ е на мода, зелениятъ е на мода — всички цвѣтове вече сж станали много обикновени. Всички съврѣмenni хора, които се мислятъ толкова добри, сж дошли до положението да изопачатъ Божията Истина, и въ името Божие лъжатъ, безъ да ги е срамъ. И кои лъжатъ? — Най-учениятъ хора лъжатъ: свещеницитѣ, проповѣдницитѣ, владицитѣ, патриарситѣ, учителитѣ — всички лъжатъ. И то не такива обикновени лъжи, но едри крупни лъжи. Всичко е на мода, и лъжата е на мода. Защо трѣбва да се лъже? Ако лъжата може да ни подигне; ако тя прѣдставлява култъ въ живота и донася благо на човѣчеството, можемъ да я туримъ като законъ. Обаче, и за лъжата има законъ: който лъжесвидетелствува, се наказва. Питамъ: онзи Божественъ кармически законъ пѣна ли да подведе подъ отговорностъ

всички ония, които лъжатъ? — Ще ги подведе. Земята и небето ще прииде, но една рѣзка отъ Божия законъ нѣма да се измѣни, докато не се изпълни всичко що е писано. Не мислете, че едно прѣстѣпление, въ какъвто малѣкъ видъ и да е, може да мине незабѣлѣзано. Колкото е по-издигнатъ човѣкъ, толкова по-вече неговитѣ прѣстѣпления ще бѣдатъ забѣлѣзани, толкова неговата отговорностъ е по-голяма. Такъвъ единъ примѣръ е даденъ за единъ отъ най-благороднитѣ еврейски царе, царь Давидъ. По-благороденъ царь по сърце отъ него нѣмаше. Той направи единъ грѣхъ, който му се прости, но много мъчно се поправи. Отъ тозъ моментъ той не видѣ бѣлъ день въ дома си. Не само това, но кой какъ чете Библията, все това прѣстѣпление чете. Провидението казва: гледайте поведението на този царь и взимайте отъ него примѣръ, защото и върху васъ ще дойде същото.

Сега, въ съврѣмения християнски свѣтъ има единъ грѣхъ, една лъжа, която се състои въ слѣдното. Слѣдъ като те убѣдятъ нѣкои, че ти си грѣшенъ човѣкъ и послѣ успѣятъ да те обърнатъ къмъ Бога, започватъ да ти казватъ: ти нѣма да имашъ взимане-даване съ грѣшнитѣ хора, ще живѣешъ само за Бога и ще вѣрвашъ въ туй, въ онуй. Тѣ завочватъ да те ограничаватъ. Щомъ тия хора те обърнатъ къмъ Бога, и въ тозъ моментъ Богъ живѣе въ тебе, нека те оставятъ свободенъ, да бѣдешъ рѣководенъ отъ своя умъ, отъ своето сърце, а тѣхната помощъ да бѣде само едно външно съдѣйствие. Слѣдователно, въ туй отношение ние трѣбва да си дадемъ пълна

свобода. Ние можемъ да се спогодяваме съ всички. Но какъ? — Когато азъ говоря, трѣбва да бѣда искренъ; и когато другитѣ ме слушатъ, сжщо трѣбва да бѣдатъ искрени. Казватъ нѣкои: ама какво трѣбва да мисля за тебе? — Не трѣбва да имашъ никаква задна мисль, никаква задна цѣль. Ако азъ имамъ нѣкаква задна цѣль, тя ще се види. Моята цѣль трѣбва да е да се изтъкнатъ онѣзи отношения, онѣзи връзки, които съществуватъ между насъ; да се прѣмахне онази умраза, онова недоверие, което съществува между насъ; да се прѣмахне онази злоба, онази алчностъ, онази жажда за отмъщение, за одумване и изобщо всичко онова, което съсипва всичко възвишено и благородно въ насъ. Какъ ще се прѣмахне всичко това? Вие не може да намѣрите вашето спасение друга-дѣ, освѣнъ въ самитѣ васъ. Вие нѣма да намѣрите вашето спасение въ никакви църкви, въ никакви университети. Нѣкои казватъ: да, вѣрно е, въ църквата не може да се намѣри никакво спасение. Възъ основа на това пѣкъ други казватъ: азъ седа по-горѣ отъ учителя си. Знаете ли на какво мязатъ тия, които казватъ така? Турцитѣ иматъ единъ подходящъ примѣръ за случая. Когато помацитѣ станали турци, били заставени да си направятъ джамия. Ходили тѣ насамъ-нататѣкъ изъ гората да си търсятъ дърва, но трѣбвало помежду си да говорятъ все на турски езикъ. Тѣ изпълнявали тази заповѣдъ, все турски си говорили, но когато строили джамията си, нѣкой отъ тѣхъ се сбъркалъ, проговорилъ на български езикъ, казалъ: тукъ на върха има нѣщо малко кривичко. Това значи, когато нѣкой каже, че седи по-високо отъ учителя

си. Нима, ако азъ седя на първия етажъ, а качатъ нѣкое магаре на третия етажъ, та магарето е по-високо отъ мене? Магарето си е все магаре, то пакъ ще си реве — нѣма да напише нѣкоя хубава книга. Нима онзи орелъ, който лети 4—5000 метра надъ мене, е по-високо отъ мене? Не мислете тѣй. Нѣкой казва: азъ хвърча нагорѣ. Да, докато си ситъ, хвъркашъ нагорѣ, на високо, като орелъ; като огладнѣшъ, ще слѣзешъ на земята да ядешъ. Кажете тогава: гдѣ е вашата философия? Ако въ врѣме на мъчнотии не можешъ да издържишъ най-малкото страдание, тогава гдѣ е твоята човѣщина, гдѣ е твоята култура? Ако ти, въ врѣме на страдания не можешъ да пожертвувашъ живота си за Бога, а като нѣкой страхливецъ се отричашъ отъ Него и продавашъ Истината, гдѣ е твоята човѣщина? Защо иде смъртъта въ свѣта? Азъ оправдавамъ смъртъта само въ единъ случай. Кога? — Когато пожертвувашъ живота си за Бога. Всѣка друга смъртъ вънъ отъ Бога, въ моитѣ очи, не е оправдана. Слѣдователно, единственото нѣщо, за което трѣбва да пожертвуваме живота си, е Богъ. Защо? Защото, ако пожертвуваме живота си за Бога, всѣкога ще го намѣримъ; ако пожертвуваме живота си за всѣко друго нѣщо, нѣма да го намѣримъ. И казва Христосъ: „Познавамъ Те“. Значи, влагамъ живота си вътрѣ въ Тебе, защото азъ дейдохъ на земята да изпѣлня Твоята воля, да изявя Твоето величие, Твоята слава прѣдъ свѣта. Христосъ бѣше единъ великъ Учителъ, но Той се смири, дойде като единъ простъ слуга, да те единъ великъ примѣръ на свѣта и така свърши своята работа. А сега, у съврѣменнитѣ хора,

у съврѣменнитѣ християни, липсва именно тази чѣрта — смиреніето. И колко пѣти ние разваляме най-хубавитѣ нѣща, само поради това, че сме се докачили, и никога не мислимъ за Онзи, който ни е пратилъ на земята. Нѣкой пѣтъ ние мислимъ, че хората могатъ да ни опетнятъ. Ще бжде смѣшно когато нѣкоя муха остави своитѣ извержения на върха Монъ-Бланъ и мисли, че това ще опетни тази планина. Не, като дойдатъ воднитѣ капки, ще изчистятъ, ще измиятъ всичко и върху планината нѣма да остане никакво петно. Възвишениятъ, чистиятъ човѣкъ, който вѣрва въ Бога, е като планина, и тия плюнки на мухитѣ ще го оцапатъ толкова, колкото сж въ сѣстояние да оцапатъ и върха на Монъ-Бланъ. Нѣкои ми казватъ: ти не знаешъ ли, какво говорятъ хората за тебе? Казватъ: какво говорятъ мухитѣ ли? Знамъ. но то е тѣхна работа, а моята работа е друга. Мухитѣ ще си правятъ своето, и азъ — своето, и така свѣтътъ ще си върви. Ами защо правятъ мухитѣ така? — Съ този въпросъ не се занимавамъ. Ама трѣбва ли да правятъ това? — И съ този въпросъ не се занимавамъ. То е тѣхна длъжностъ — нищо повече.

Сега ще ви дамъ единъ примѣръ за единъ отъ древнитѣ адепти, който изчислявалъ, колко хиляди години ще трае злото въ свѣта. Той базиралъ своитѣ изчисления върху постѣпката на единъ вълкъ. Ще ви разправа накратко този разказъ. Адептътъ се наричалъ Бахру-Исава. Той се отдалечилъ да живѣе въ една планинска мѣстностъ, гдѣто имало много вълци. Всички овчари, които минавали прѣзъ тази мѣстностъ съ овцитѣ

си, все ги губѣли, затова много отъ тѣхъ били принудени да бѣгатъ отъ тази мѣстность. Бахру-Исава се заселилъ именно въ тази планина, и единъ день, като се разхождахъ изъ планината, срещналъ единъ отъ тия вълци, погледналъ го въ очитѣ, и той веднага тръгналъ подиръ му. Бахру Исава отива въ колибата си, и вълкътъ иде слѣдъ него — лѣга близо до нозѣтъ му и го гледа право въ очитѣ. Бахру-Исава му казва: „Слушай, ти трѣбва да преобразишъ живота си. Въ тази планина ще настане единъ прѣвратъ, и всъпъки вълци ще бѣдатъ изтрѣбени. Туй да го знаете! И, ако вие, вълцитѣ, не се прѣвърнете въ овчарски кучета, очаква ви лоша съдба.“ На твое разположение съмъ. Каквото ми кажешъ, ще върша. Този вълкъ живѣлъ цѣла година мирно около своя господарь, който си задалъ една задача: да изчисли, колко хиляди години още ще трае злото въ свѣта. Единъ день единъ овчарь като минавалъ съ стадото си прѣзъ тази мѣстность, една отъ неговитѣ овци съ агънцето си се отдѣлила отъ стадото и се изгубила. Вълкътъ миналъ покрай тѣхъ и задигналъ агнето съ себе си. Овцата, майката на това агне, тръгнала подиръ него, блѣе, но вълкътъ носи агнето — той напрѣдъ, овцата подиръ му. Вълкътъ занесълъ агнето на господаря си, сложилъ го прѣдъ него и му казалъ: „Искамъ да докажа, че стария навикъ, да дава овци, го оставихъ и сега искамъ да спечеля довѣрието ти“. Послѣ отива намира майката, хваща я за врата, довежда и нея прѣдъ господаря си и казва: „Тукъ ще живѣете заедно, а азъ ще бѣда овчарското куче да ви пазя.“ Тогава Бахру-Исава намира въ

устата на вълка 10 косми, останали от агнето. По тия 10 косми той направилъ своитѣ изчисления, колко хиляди години ще трае злото въ свѣта. Питамъ съврѣмненнитѣ математици: какъ ще изчислятъ по тия 10 косми, колко врѣме ще трае злото въ свѣта? Бахру-Исава, обаче, направилъ своитѣ изчисления и казалъ така: злото отъ свѣта ще изчезне, когато слънцето изгрѣе три пѣти отъ изтокъ, три пѣти отъ западъ, три пѣти отъ сѣверъ и три пѣти отъ югъ. Значи, имате $3 \times 4 = 12$ Тѣй че още 12 пѣти трѣбва да изгрѣе слънцето отъ четиритѣ различни точки, за да изчезне злото отъ свѣта. И вие сега, като се върнете дома си, изчислете, слѣдъ колко хиляди години ще изчезне злото отъ свѣта. То е общо зло, общо условие. Но казвамъ, че това врѣме може да се съкрати, може и да се продължи. Споредъ вашитѣ изчисления, съ колко може да съкратите туй врѣме? Нали знаете отъ аритметиката, какъ става съкращението на числата? Слѣдователно, вие ще съкратитѣ врѣмето до една секунда. Значи, злото въ човѣка може да трае една секунда, една минута, единъ часъ, единъ день, една седмица, единъ месецъ, една година — отъ васъ зависи, да се продължи ли врѣмето на злото или да се съкрати. Общото врѣме на злото е единъ периодъ, едно общо движение, което включва възможноститѣ на всички същества.

Казва Христосъ: „Познахъ Те.“ Въ какво? — Въ онази дълбоката, великата Мъдростъ, която е скрита вътрѣ въ човѣка. Ами че вижте само, какво нѣщо е човѣшкото лице! Вие погледнете на него и казвате: е, лице е това! Я разгледайте човѣшкото лице отъ геометрическо гледище и ви-

жте, какви проекции има въ него! Разгледайте, кои мѣста отъ човѣшкото лице означаватъ точки, кои прави и криви линии, кои повърхнини и т. н. И отъ всички тия проекции направете изчисленія, да видите, колко милиони години се е строило вашето лице. Тия вдлъбнатини, които имате по лицето си, показватъ прѣзъ какви положения е миналъ човѣкътъ. Това сж все математически положения. За да се образува сегашното лице въ човѣка, това показва, че той не е миналъ прѣзъ една епоха на ангелски животъ, но е миналъ прѣзъ редица животи отъ борби, отъ прѣстѣпления, каквито той не може да си прѣдстави. И, ако вие сравните сегашното лице на човѣка съ неговото бѣдеще лице, сегашното ще бѣде като единъ изродъ, ще бѣде едно страшилище. Слѣдъ като човѣкъ се обърне къмъ Бога, той ще се плаши отъ сегашното си лице. Нѣкой пжтъ вие мислите, че сте красиви. Не, външно вие не сте красиви. Красотата е нѣщо вътрѣшно. Нѣкоя жена, като срещне нѣкой мжжъ, сърцето ѝ трепне, уплашва се, отъ него; нѣкой мжжъ срещне нѣкоя жена, сърцето му трепне, уплашва се отъ нея. Нѣкой срещне мечка, вълкъ, уплашва се отъ тѣхъ. Защо? — Страшни сж тия лица. Значи, туй лице не вдѣхва още любовъ, не вдѣхва още въ тебе оно-ва довѣрие, оно-ва спокойствие. Защо? — Защото не познава Любовта, не познава Бога. Когато ме срещне нѣкой и се уплаши отъ мене, коя е причината? Защото не вижда Любовта въ мене. И когато азъ срещна нѣкое лице и се уплаша отъ него, защо става това? Защото не познавамъ Бога въ него, не познавамъ Любовта. И днесъ хората

казватъ: човѣкъ за човѣки е вълкъ. Вѣрно ли е това положение? — Не е вѣрно. При сегашната култура, тъй както хората се насѣскватъ едни срѣщу други, тъй както се възпитаватъ, това изречение е вѣрно, но то не трѣбва да бѣде така. Въ основата си, ч о в ѣ к ѣ з а ч о в ѣ к а е б р а т ѣ.

И тъй, Христосъ казва: „Познахъ.“ Какво е позналъ?—Че Ти Си ме проводилъ. И всички ние трѣбва да познаемъ, че Богъ ни е проводилъ въ този свѣтъ. И когато съзнаемъ туй учение, трѣбва да го приложимъ на опитъ въ най-малкитѣ нѣща. Азъ мисля, че спасението на свѣта нѣма да стане съ помагането на бѣднитѣ. Като наблюдавамъ хората, азъ считамъ за благороденъ, за културенъ човѣкъ този, който като види, че нѣкоя мравя се дави, е готовъ да ѝ тури една сламка и да я извади отъ водата. Онзи, който може да извади една мравя отъ водата, той може да се обърне къмъ Бога, той има сърце, благороденъ човѣкъ е. Гледамъ, нѣкой човѣкъ полива цвѣтята. Казвамъ: онзи, който може да избави една мравя, който може да полива едно цвѣте, той е благороденъ човѣкъ, той е въ правата посока. Слѣдователно, ние трѣбва да започнемъ отъ малкитѣ нѣща въ свѣта. Щомъ единъ човѣкъ е въ състояние да извършва малки работи, той ще е въ състояние да прави и велики работи. Знанието, което имаме, благороднитѣ чувства, които имаме, това сж вече богатство, условия, за да работимъ. Ние седимъ и казваме: азъ не съмъ богатъ. Това е вече алчностъ. Въ такъвъ случай, азъ бихъ прѣдложилъ на който и да е отъ васъ 10 милиона златни ле-

ва само за прѣдната частъ отъ мозъка ви. Даже азъ ви давамъ много малко. Както виждате, азъ искамъ да спечеля, и то много да спечеля. Не, това нѣщо съ пари не се продава. Онзи, който има този мозъкъ, който познава Бога, нѣма нужда отъ външно злато. Знаете ли, защо нѣма нужда отъ злато? — Цѣлата земя за него е едни каса. Щомъ трѣгне изъ нея, той знае вече кждѣ има пари. Тукъ, въ България, навсѣкждѣ има пари. Знаете ли колко заровено злато има въ България? Въ Балканския полуостровъ има заровено на разна мѣста около 20 милиарда злато. Нѣкой пътъ ме запитватъ: ама ти какъ прѣживѣвашъ? — Съ тази каса отъ 20 милиарда злато. Азъ зная кждѣ се намира тази каса, разполагамъ съ нея. Нѣкой пътъ, като осиромашея, отида, произровя си малко отъ това злато. Други ме питатъ: ама отгдѣ се хранишъ? Чудни сж хората! Азъ имамъ толкова милиарди злато въ България! Въ Русия — друго злато ме чака. Въ Германия, въ Франция сжщо имамъ много злато. Като отида въ Германия, бръкна въ тази каса, взема си колкото ми трѣбва. Вънъ отъ това, виждамъ, гдѣ има златни жили въ България; виждамъ, гдѣ имѣ скъпоцѣнни камъни. Чудни сж хората, като ме питатъ, отъ дѣ идватъ моитѣ срдства. Казватъ: значи ти си единъ отъ готованцитѣ! Че кой • отъ васъ не е готованецъ? Всички сме готованци, всички живѣемъ даромъ въ свѣта. Туй е Истината! Всички ние живѣемъ даромъ, отъ Божието благословение. Хората казватъ, че се измъчватъ, за да придобиятъ прѣхраната си. Не, даромъ живѣемъ всички по благодать. Казватъ за нѣкого, че билъ богатъ. По-богатъ

човѣкъ тукъ въ България отъ мене нѣма. Казватъ българиѣ: тѣй ли, тогава дай да си платимъ дълговетъ си! Не, не давамъ. Още два пѣти да ме карате въ обществената безопаснотъ — не, нѣмамъ намѣрение. Нека си седятъ паритѣ заровени. Азъ не съмъ за паритѣ. Хубаво си седятъ тѣ скрити. Ако излѣзатъ на явѣ, ще има много хора избити заради тѣхъ. Тѣ си иматъ своитѣ пазители тамъ. Не, други, още по велики богатства има въ свѣта! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да имашъ онзи вѣтрѣшенъ миръ, да имашъ онова велико течение на Божията Любовь, да си миренъ и тихъ, да бѣдешъ въ връзка съ всички брата по лицето на земята, да бѣдешъ въ връзка съ всички онѣзи, които сж били прѣди тебе и слѣдъ тебе, да се разговаряшъ съ най-умнитѣ хора. А тѣ всички сж живи! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да живѣешъ въ единъ свѣтъ, въ който да се разбирашъ съ всички. Нѣкои ще кажатъ: ще бѣде ли то? — Ами то е, съществува това нѣщо. Чудни сте вие! Нѣкои питатъ: ами кога ще дойде това врѣме? Казватъ на мравитѣ: знаете ли, че култура има? Кога ще дойде тази култура при насъ? — Никога нѣма да дойде при васъ, вие ще отидете при нея. На васъ казватъ. Знаете ли, че има ангелска култура? Кога ще дойде тази култура при насъ? — Нѣма да чакате тя да дойде, вие ще отидете при нея, вие ще отидете при ангелитѣ. Седимъ ние, съ нашитѣ китари, като мравитѣ, чакаме. Не, мравитѣ трѣбва да се измѣнятъ, трѣбва да станатъ хора. И ние, съврѣмненитѣ хора, казваме: кога ще дойде царството Божие за насъ? — Никога! Всички ние трѣбва да се измѣнимъ;

всички ние трѣбва да познаемъ Бога, да познаемъ че Той ни е проводилъ. И когато Божията Любовь ни измѣни вътрѣшно, когато съвършено ни прѣобрази и прѣвърне отъ положението на буба въ пеперуда, и добиемъ свойството, да не се хранимъ съ сдѣвкана храна, тогава ще туримъ едно мѣрило, единъ знакъ въ свѣта. А сега питатъ: какъ ще се поправи свѣта? — Като се приложи този законъ, хората ще видятъ, какъ ще се поправи свѣта. Този законъ може да се приложи даже още сега въ България. Нѣкой апашъ открадналъ пари. Ако схмъ съдия, ето какъ ще го осъди. Въ продължение на три мѣсеца ще го застава да се храни само съ топла водница и сухо жито, по 100 грама на день — никаква друга храна. Слѣдъ три мѣсеца ще го пуснатъ отъ затвора, и ще видите тогава, ще краде ли този човѣкъ повече. Нѣкой мжжъ билъ жена си, изпядилъ я. Нѣма защо да го съдятъ. Дайте му да яде сухо жито въ продължение на единъ мѣсець само, и ще го видите, колко мекичѣтъ ще стане. Питате: какъ ще се поправи свѣтътъ? — Нѣма защо да се налагатъ хората съ тояги. Дайте имъ да ядатъ сухо жито, и ще ги видите, какъ ще омекнатъ. Като се храни човѣкъ единъ мѣсець съ сухо жито, ще каже: отлично е това жито, придобилъ една отлична идея, разбрахъ, какъ трѣбва да се живѣе. Ще се прѣобрази този човѣкъ! Учителъ си, родителъ си, имашъ едно непослушно дѣте, остави го да яде една седмица сухо жито! Хубавъ опитъ е това. Майка има нѣкое непослушно дѣте, момче, или момиче, нека го остави една седмица да дѣвче житото, и да види, какъвъ ефектъ

ще произведе. Питатъ хората: кога ще се поправи свѣтътъ? Казвамъ: когато всички хора почнатъ да ядатъ сухо жито. Слѣдъ като се поправятъ, нека почнатъ да варятъ житото, а послѣ да го пекатъ на хлѣбъ. Сега процеситѣ въ свѣта сж обърнати наопаки. Не трѣбва да се прѣкарва житото прѣзъ воденичния камъкъ и тъй да се смела на брашно, а трѣбва да се дѣвче сурово. Само така то ще прѣдаде своята мощна сила и ще научи хората, какво нѣщо прѣдставлява законътъ на великото самопожертвуване. Дайте на прѣстжника да яде това живо жито — той да дѣвче житото, и житото да го дѣвче, и като влѣзе въ него туй жито, ще го пита: научи ли закона на жертвата? — Научихъ. Е, сега и двамата ще живѣемъ въ миръ и съгласие.

Христосъ казва: „Познахъ, че Ти си ме проводилъ.

Познахъ, че Господъ ме прати на земята, да изпълня Неговата воля“.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 1 февруари,
1925 г. гр. Софiя.

ВИДѢХМЕ ЗВѢЗДАТА!

17.

Видѣхме звѣздата!

„Защото звѣздата Негова видѣхме на изтокъ и дойдохме да се поклонимъ“.

Изобщо, звѣздитѣ се отличаватъ по своята свѣтлина. Онѣзи, които проучаватъ небеснитѣ тѣла сж ги класифицирали на степени: първостепенни, второстепенни, третостепенни и многостепенни. Всѣка звѣзда се отличава по своя блѣсъкъ. Звѣздата, е символъ въ човѣшкия езикъ. Какво ни интересува, ако виждаме една звѣзда на грамадно разстояние отъ насъ? Тѣй отдалечена отъ насъ, ние виждаме само една малка свѣтлинка отъ нея? Или пъкъ, какво може да е интересувала тази звѣзда мадрецитѣ на изтокъ, които сж я видѣли, та сж отишли да се научатъ изкуството, какъ да се ръководятъ отъ нея въ живота си. Какво нѣщо е свѣтлината? — Свѣтлината е носителка на великото въ Божествения свѣтъ. Проявленията на разумния животъ се отличаватъ всѣкога съ появяване на свѣтлина. И тогава ние различаваме степенята на разумния животъ по степенята на свѣтлината. Колкото свѣтлината, която прониква, е по-ярка, по-мека и освѣтлява и осмисля живота ни,

толкова повече тя е носителка на една по-висша интелигентност. Въ туй отношение окултната наука се отличва отъ официалната наука по това, че окултната наука твърди, какво свѣтлината произтича отъ живота. Разумниятъ животъ ражда свѣтлината. Слѣдователно, отъ това гледище, всичката свѣтлина, която съществува въ пространството показва, че въ природата съществува разумностъ. Степенята на културата, до която е достигнала сѣврѣмненната наука, показва, че тя още не е могла съ очитѣ си да види по-хубави, по-свѣтли звѣзди отъ тия, които днесъ е видѣла и проучила. Тя не вижда още тия звѣзди, които могатъ да видятъ висшитѣ, разумнитѣ същества въ свѣта. Вие може да възразитѣ на това нѣщо, може да откажете съществуването на такива свѣтли, хубави звѣзди. Добрѣ. азъ ще ви попитамъ: има мислитѣ, че нравитѣ ще видятъ съ очитѣ си онѣзи звѣзди, които ние виждаме? — Тази свѣтлина на звѣздитѣ е непонятна за тѣхнитѣ очи. Тѣ не могатъ дори да си прѣдставятъ една такава висока философия, една такава висока култура, споредъ която да познаватъ и да виждатъ звѣздитѣ и тѣхната свѣтлина. Даже и за насъ трѣбва да се яви нѣкакъвъ Айнщайнъ, който да ни доказва нѣкаква нова теория, а именно, че съществуватъ особени звѣзди. Всѣки ще каже: кждѣ сж тѣ, я да ги видимъ! За да можемъ да видимъ нѣщата, трѣбва да се поставимъ въ пзвѣстно положение. Ако искашъ да видишъ слънцето въ неговото величествено изгрѣване, трѣбва да се качишъ на единъ високъ планински върхъ и отъ тамъ да го наблюдавашъ. Ако си въ нѣкоя долина, нѣма да го видишъ.

Ако пъкъ си въ нѣкой затворъ, съвсѣмъ нѣма да го видишь. Това Доказателство ли е, че слънцето не е изгрѣло? Слѣдователно, съ явяването на тази звѣзда на изтокъ, мъдрецитѣ сж опрѣдѣлили, че е дошло нѣкое разумно същество въ свѣта, че е дошълъ нѣкой посланикъ отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които не разбиратъ този законъ, казватъ: гдѣ е това същество, което се е родило? — Разумнитѣ същества не се раждатъ тукъ на земята. Тѣ се раждатъ нѣкъдѣ далечъ. Нѣкои питатъ: гдѣ се раждатъ тогава? — Тѣ се раждатъ въ другъ единъ свѣтъ, за който хората даже и понятие нѣматъ. Ние, разумнитѣ хора, нѣма за какво да споримъ. Това сж научни, математически данни. Всѣки, който има туй знание, ще може да се домогне до тѣзи истина. Само по математически начинъ, обаче не можемъ да се домогнемъ. Съврѣменнитѣ хора сж въ това отношение голѣми фанатици. Не само ученитѣ хора, но и религиознитѣ хора не сж достигнали до истинското знание. Тѣ като кажатъ „вѣрвай въ Бога“, мислятъ, че знаятъ всичко. Тѣ сж толкова голѣми профани, толкова голѣми невѣжи! Нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбва знание. Защо не ни трѣбва знание? Защото нѣкой казалъ въ Свещеното Писание, че знанието възгордява, а Любовта назидáva. Значи, ако знанието възгордява, не ни трѣбва знание, а ни трѣбва любовъ. Азъ ще ви възраза по слѣдния начинъ. Да допуснемъ, че любовта е водата, а знанието — твърдата почва. Ако нѣмаше твърдата почва, какво щѣхте да поливате съ водата? Какви градинари щѣхте да бждете? Какво щеше да полива вашата любовъ? Не, друго нѣщо е искалъ да каже апостолътъ; криво е прѣ-

веденъ смисълътъ на неговитѣ думи. И сега това нѣщо се учи криво, защото хората всѣкога обичатъ да изопачаватъ Истината. Тѣ изопачаватъ Истината по простата причина, понеже очитѣ имъ, като не сж приспособени къмъ тази силна свѣтлина, каквато прѣдставлява Истината, съзнателно турятъ една или друга прѣграда, за да отслабятъ дѣйствието ѝ върху очитѣ си, та по този начинъ да не ги дразни. Ако на хората се каже самата Истина, тѣ ще полудеятъ. Единъ французки ученъ казалъ веднѣжъ; ако на съврѣменнитѣ парижани бихъ казалъ Истината, половината отъ тѣхъ ще полудѣятъ. Това нѣщо може да ви се вижда чудно. Като казвамъ, че ще полудѣятъ, не подразбирамъ полудяване въ абсолютната смисълъ на думата че ще си изгубятъ ума, но ще станатъ като халосани. Мислите ли, че ако вие приемете въ стомаха си онова вино, което е стояло въ бѣчвата цѣли 20 години, та ще можете да ме слушате така, както сега ме слушате? Не, ще има скачане, дигане рѣцѣ нагорѣ-надолу, махане кърпи, както българитѣ правятъ. Защо? Българитѣ казватъ, че виното като влѣзе въ стомаха не седѣло тѣй спокойно, както когато е въ бѣчвата. То като влѣзе въ организма, все ще се прояви. Значи, въ виното има извѣстни динамически сили, които се проявяватъ. Тогава, какво заключение може да се извади отъ това нѣщо? — Че хората прибързаха съ правенето на виното. Тѣ започнаха да го правятъ много рано, а трѣбваше да чакатъ още дълго врѣме; трѣбваше да се мине поне още 4000 години, докато хората дойдатъ до положение да пиятъ винения сокъ. Сега, като се напиятъ съ вино ставатъ пияници. Днесъ имаме въздържателни дру-

жества, въ които се проповѣдва да не се пие вино. Не сж виновни хората, че се опиватъ -- не сж готови още, за да го използватъ разумно. Онѣзи скрити сили въ виното дѣйствуватъ по особенъ начинъ върху организма на хората и произвеждатъ този резултатъ. Слѣдъ 4000 години, обаче, слѣдъ този дълъгъ периодъ отъ врѣме, виното ще внесе нѣщо ново въ човѣшкия животъ.

Сега, мене ме интересува това, че всѣки човѣкъ си има по една звѣзда. Туѣ, което радва човѣка е неговата звѣзда. И когато ще се роди нѣкое дѣте, майката трѣбва да знае, дали роденото дѣте ще бѣде добро и гениално по неговата звѣзда. Звѣздата трѣбва да прѣдсказва неговото раждане. Ако се яви звѣздата, това е отлично явление; ако пъкъ не се яви, това дѣте ще бѣде единъ автоматъ, едно същество безъ душа. И тѣй, всички добри хора се отличаватъ по това, че иматъ звѣзди. Първото нѣщо за единъ ясновидецъ, за единъ човѣкъ, у когото е развито шестото чувство е това; той трѣбва да вижда звѣздитѣ на всички хора, били тѣ по-малки, или по-голѣми. Нѣкой път тѣзи звѣзди седятъ надъ главитѣ на хората, нѣкой път прѣдъ челата, а нѣкога тия звѣзди сж голѣми като слънца. Сега ще кажете: ами защо ние не ги виждаме? Слѣдъ 4000 години и ние ще ги виждате. Нѣкои отъ васъ ще ги виждатъ слѣдъ 4000 години; други — слѣдъ 2000 години; трети — слѣдъ 1000 години; четвърти — слѣдъ 500 години, а нѣкои може да ги виждатъ и тази година още. Това е въпросъ на врѣмето, то нищо не значи. За да се прояви човѣшката душа, се писква врѣме, за да се създадатъ

съотвѣтни органи въ човѣка. Тази материя, която сега има човѣкътъ, трѣбва да се прѣорганизира. Само така можемъ да разберемъ величието на Божествения свѣтъ. Сега казвамъ: звѣздитѣ сж, които внасятъ въ насъ новитѣ идеи. Когато една звѣзда блѣсне въ човѣшкия умъ, човѣкъ веднага се изпълва съ едно въодушевление. Когато една звѣзда блѣсне въ човѣшкото сърце, той се изпълва съ друго въодушевление. Звѣздитѣ сж едни отъ най-добритѣ признаци. И тогава, апостолъ Павелъ казва: „Ще се и хваля съ кръста Христовъ.“ Азъ пъкъ допълнямъ: азъ ще се похваля съ Христовата звѣзда. Христосъ не можа да изнесе този кръстъ, съ който се хвалеше апостолъ Павелъ. Той падна отъ тежестта на този кръстъ и трѣбваше други да Му Го носятъ. Тежкъ е кръстътъ, а при това много голѣми почести му се даватъ! И ако нѣкой каже нѣщо противъ кръста, веднага всички ще се подигнатъ противъ него. Но кой отъ васъ не търси помощъ за кръста си? Като ви дойде нѣкоя болѣстъ, веднага търсите единъ, двама, трима души лѣкари, или нѣкои ваши приятели, да ви носятъ кръста. Вие молитѣ баща си, майка си, вашитѣ братя, сестри или нѣкои ваши приятели да ви освободятъ отъ кръста ви. Слѣдователно, въ моитѣ очи, кръстътъ е една сила, която работи само съ гхстата материя, съ неорганизираната материя, затова всѣки човѣкъ, който иска да се бори съ материяния свѣтъ, трѣбва да се бори чрѣзъ кръста. Ние създадохме този кръстъ съ страданията, които сега имаме и съ това прѣдизвикахме тази Божествена сила да се прояви не като звѣзда, а като единъ тъменъ

кръстъ. Тъй прѣвърнахме ние свѣтлата звѣзда въ единъ тъменъ кръстъ. Когато Христосъ се роди на земята, ангелитѣ поставиха звѣздата Му на небето, яви се Неговата свѣтлина, и съ това искаха да Му кажатъ: „Така ще внесешъ свѣтлина и миръ въ сърцата на всички хора, да се радватъ.“ Еврейскитѣ учени, обаче, като видѣха тази свѣтлина, казаха на Христа: „Ние не искаме тази свѣтлина!“ Затова тѣ Му дадоха въ рѣцѣтѣ двѣ дървета и създадоха кръста. Сега, разбира се, съ това азъ не искамъ да отрека силата на кръста. Човѣкъ може да разбира кръста само чрезъ закона на търпѣнието. Който нѣма търпѣние, никога не може да разбере, какво нѣщо е кръстътъ. Кръстътъ, това е търпѣнието. Значи търпѣнието е основното качество на кръста. Човѣкъ, който иска да знае, какво нѣщо е кръстътъ, трѣбва да бѣде търпѣливъ като вода. Човѣкъ, който иска да разбере свѣтлината, трѣбва да бѣде мъдрець. Свѣтлината, това е сила, вложена въ човѣшката душа. Тази звѣзда, която се яви на изтокъ, бѣше жива; не мислете, че бѣше нѣкое мъртво тѣло. Тя прѣдставлява сборъ отъ живи същества, слѣзли съ своитѣ факли, за да оповѣстятъ идването на Христа. Слѣдователно, всички свѣтли тѣла, които виждаме по небето, сѣ живи, разумни същества, които изпращатъ своята свѣтлина. И слънцето, което изпраща своята свѣтлина отгорѣ, е резултатъ на множество разумни същества, които изпращатъ своята разумность въ видъ на свѣтлина. Не мислете, че това трѣбва да се доказва. За насъ нѣма двѣ мнѣния по този въпросъ. За насъ това нѣщо е доказано, а съврѣменната наука може да си го доказва, колкото иска. Да се доказватъ нѣщата

отново, това може. Единъ платъ който е мѣренъ единъ пѣтъ, може да се мѣри и 100 пѣти още. Но и 100 пѣти да се мѣри, той си има вече една опрѣдѣлена дължина и широчина. Слѣдователно, онова хубавото, великото и мощното въ човѣшкия животъ, е звѣздата. И всѣки единъ отъ васъ може да знае, дали свѣтлината на неговата звѣзда се увеличава, или потъмнява. Защото свѣтлината на тия звѣзди по нѣкой пѣтъ се увеличава, а по нѣкой пѣтъ намалява. По нѣкой пѣтъ тия звѣзди толкова потъмняватъ въ своята свѣтлина, че ставатъ тъмни, като нашата земя. Нашата земя е паднала звѣзда. Мѣсечината сѣщо е паднала звѣзда. Венера, Марсъ, Юпитеръ, всички тия еднорѣмешни богове сѣ все паднали звѣзди въ нашата слънчева система. Само слънцето още е замазило своя разуменъ животъ, затова указва благотворно влияние върху човѣшкия организъмъ. Това е една аналогия, но ние трѣбва да вземемъ въ внимание вътрѣшния смисълъ на тази аналогия. Азъ не взимамъ нейната материална страна. Силата на една свѣщъ не е въ материала, не е въ лойта, отъ която е направена, но въ свѣтлината, която излиза отъ нея. Силата на водата не е въ шишето, което я съдържа, но въ самата вода. Шишето е само единъ акумулаторъ, а водата, която е въ него, е важна. Нашата сила не е въ тѣлото ни, но въ силитѣ, които се криватъ въ него. Ако разгледате човѣшкото тѣло отъ чисто физиологическо гледище, ще видитѣ, че то не прѣдставлява нѣкаква разумность. Ако отворите мозъка на единъ човѣкъ, какво ще стане? — Ще видитѣ, че интелигентността му съвсемъ ще се изгуби. Като

наблюдавате, ще видите, че въ този мозъкъ ставатъ извѣстни приливи и отливи. Ако отворите само едно малко отверстие въ мозъка на нѣкой човѣкъ и му дадете да чете нѣкоя хубава книга, ще забѣлѣжитѣ, че когато у човѣка започнатъ да работятъ тия скрити сили, самиятъ мозъкъ се подига нагорѣ-надолу. Щомъ дѣятелността на човѣшкия мозъкъ почне да отслабва, тия сили се изгубватъ, мозъкътъ отново спада и се скрива, като въ една коруба. Ето защо Господъ е турилъ човѣшкия мозъкъ въ такава една твърда коруба, за да може да издържа този вътрешенъ напоръ. Слѣдователно, онѣзи хора, които изучаватъ човѣшкитѣ способности, ги изучаватъ по коститѣ на черепа. Това мѣсто на костъта, дѣто човѣшкиятъ мозъкъ дѣйствува енергично, изтънява. Защото, не мислете, че човѣкъ приема свѣтлината само прѣзъ очитѣ си, той я приема и прѣзъ коститѣ си. Тази частъ на костъта, прѣзъ която е минавало повече свѣтлина, е по-тънка. По това може да се познае, дали нѣкой човѣкъ е билъ по-интелигентенъ, или по-простъ; да ли е ималъ любовъ къмъ ближнитѣ си, къмъ Бога, къмъ приятелитѣ си, къмъ дома си, или е нѣмалъ. Слѣдователно, историята на единъ умрѣлъ човѣкъ може да се познае по-добрѣ, отколкото историята на единъ живъ човѣкъ. Всичко това е очертано въ човѣка. Свѣтлината на вашия животъ се обуславя отъ интензивността на вашитѣ мисли. Всѣки човѣкъ въ свѣта се познава по свѣтлината на неговия животъ. Свѣтлината въ разумния Божественъ свѣтъ се различава по своята интензивность. Азъ говоря за разумнитѣ хора, за разумния животъ. Всѣки единъ човѣкъ, като

влѣзе въ разумния свѣтъ, по свѣтлината му се познава, откъдѣ иде и какъвъ животъ живѣе. Добриятъ животъ е изразенъ въ него; лошиятъ животъ — също Когато вие отидете въ духовния свѣтъ, тази светлина ще ви посредне. Свѣтлината, това е вашето богатство. Всичкитѣ ви минали животи, и всичкитѣ ви бѣдещи животи сж зависили и ще зависятъ отъ свѣтлината на вашата звѣзда. Тази звѣзда е съкровището на вашия животъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашия умъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашето сърце. Когато Христосъ дойде на земята, тази звѣзда дойде съ Него заедно. И ако сага рече да дойде втори пѣтъ на земята, тази звѣзда пакъ ще се яви заедно съ Него. Отъ изчисленията, които правятъ ученитѣ, тази звѣзда този пѣтъ ще бѣде 10 пѣти по-ярка, отколкото е била прѣди 2000 години. Тя ще бѣде ярка, но за кого? — Само за онѣзи умове, само за онѣзи сърца, които сж готови да видятъ Божественото. Въ живота ни има нѣща, които сж важни само за разумния човѣкъ. Този животъ, който ние сага нрѣкарваме, остава ли слѣдъ насъ? — Не. Туй, което не остава, не е съществено. Съ какво може да се похвали една воденица, която мѣли житото? Това жито остава ли въ нея? Не, камѣкътъ на тази воденица постоянно се изтърква, изтърква, докато воденичарътъ тури новъ камѣкъ. Споредъ тази философия, питамъ какво печели този камѣкъ на воденицата? — Нищо, той се изхабява само: Е, ако нашитѣ мисли, ако нашитѣ чувства, ако нашата воля се изхабяватъ, какво печелимъ ние? Ако нѣкой човѣкъ е станалъ на 100 години и въ своята старостъ той нѣма

доблестъта да носи своитѣ идеи, нѣма сила да носи своитѣ убѣждения, въ какво седи придобивката на този дълъгъ животъ? И днесъ хората казватъ: да живѣятъ младитѣ! Азъ казвамъ да живѣятъ старитѣ! Хората сж изопачили тия нѣща. Младитѣ нѣма какво да живѣятъ, старитѣ да живѣятъ! Младитѣ сж излѣзли отъ старитѣ. Защотогава да останатъ младитѣ, а старитѣ да не живѣятъ? Това е една крива философия. Значи, слѣдъ като главата е образувала моя коремъ. моятъ стомахъ, да кажа: да живѣе коремътъ, стомахътъ, тѣлото ми, бабамъ, пѣкъ главата ми да умре! Не, това не е право. Когато казвате „да живѣятъ младитѣ,“ това не е права философия на живота. Младитѣ сж стомахътъ, коремътъ, тѣлото на човѣка, а старитѣ сж главата. Ако оставимъ свѣта на разположение на младитѣ, тѣ биха го разрушили така, както онзи младиятъ конь изпотрошилъ всички грѣнци въ колата. Единъ младъ конь гледалъ, какъ единъ старъ конь слизалъ отъ единъ наклонъ съ една каруца, пълна съ грѣнци. Гледалъ го, гледалъ го и най-послѣ му казалъ: слушай, защо така бавно слизашъ, едва вървишъ, остави на мене азъ да ги сваля! Какво ще направишъ? — го запиталъ стариятъ конь — Остави на мене, ще видишъ. Впрегналъ се той въ каруцата и съ голѣма бързина полетѣлъ отъ височината. Бързо свалилъ той грѣнциѣ долу, но нито едно грѣне не останало здраво. Питамъ тогава: кой се бие въ кръчмата — старитѣ хора, или младитѣ? — младитѣ хора. Много малко стари хора, съ побѣлѣли коси и бради, ще видите да се биятъ въ кръчмитѣ. Все младитѣ се биятъ. Младитѣ казватъ

да знаете, ние сме! Да, вие сте, разбира се! Азъ не засегамъ младитѣ съ цѣль да ги обидя. Нѣком хора казватъ: да сме млади! „Да сме млади,“ азъ подразбирамъ, да сте материалисти. Материята въ нашия организъмъ трѣбва да се организира. Ние трѣбва да разбираме великитѣ закони въ живота. Онзи младиятъ човѣкъ трѣбва да дойде въ положението на разумния човѣкъ. Младиятъ човѣкъ трѣбва да стане разуменъ, и стариятъ човѣкъ трѣбва да стане разуменъ. Стариятъ човѣкъ, който е билъ младъ и е станалъ разуменъ, това е втората стадия на живота. Онѣзи, които иматъ бѣли коси на главата си, ще кажатъ: ние сме стари. Ако бѣлитѣ косми правѣха главитѣ мѣдри, тогава всичкитѣ волове, които сж бѣли, трѣбваше да бѣдатъ мѣдреци. Казватъ нѣкои: ние сме побѣлѣли хора, стари сме. Лесно е възражението на тази философия. Не е бѣлината, която прави човѣка мѣдъръ. Подъ думата „бѣлина“ азъ разбирамъ свѣтлината, която излиза отъ живота. Разумниятъ животъ е отражение на вътрѣшния човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да бѣде благороденъ въ своитѣ прояви, а не да говори едно, друго да разбира. Всички вие ще се убѣдите, че въ свѣта има една разумна материя, азъ говоря на вашъ езикъ, която прониква въ всички клѣтки по цѣлото ни тѣло, за която материя ние даже и не подозираме. Тази материя сега ни чака. Около тази разумна материя има друга една разумна сила, която обгрѣща и двѣтѣ. Тази разумна материя и тази разумна сила обгрѣщатъ външно всички клѣтки и проникватъ прѣзъ всичкитѣ най-малки частици на нашия организъмъ. Туѣ нѣщо не е достъпно още за съвременната наука.

По нѣкой пѣтъ хората запитватъ: какъ ще се поправи свѣта? Невидимиятъ свѣтъ, самъ може да поправи свѣта, но ако невидимитѣ сили рекатъ да побутнатъ, да заработятъ, върху съврѣмненитѣ хора, отъ тѣхъ нищо нѣма да остане. Азъ ще ви кажа, защо именно невидимиятъ свѣтъ не иска да тури въ дѣйствиe туй мощното, съ което разполага, за да поправи свѣта. Отъ съврѣменно гледище, знаетели на какво мяза свѣтътъ? — На пудра, съ която нѣкоя съврѣмненна дама се пудри, за да стане по-бѣла, по-благородна. Вмѣсто да се пудри отвѣтрѣ, тя се пудри отвънъ. Прѣдставете си, че изнеса тази пудра, тѣй както е въ кутийката, вънъ на вѣтъра, какво ще остане отъ нея? — Само една кутия ще остане. Ако пѣкъ водата лисне по лицето на тази дама, какво ще стане съ пудрата ѝ? — Ще се измие. Значи, съврѣмненитѣ хора, отъ гледището на невидимия свѣтъ, мязатъ на тази пудра. Казвамъ: тази пудра ще се тури въ малко вода, за да стане на тѣсто. Отъ това тѣсто ще стане едно ново замѣсване, ще се извърши единъ новъ процесъ въ свѣта Въ природата сж ставали такива процеси много пѣти. И сега иде единъ такъвъ великъ процесъ. Спасението на свѣта седи именно въ това, да се замѣси нѣщо ново отъ тази пудра. Азъ взимамъ тукъ пудрата като символъ, понеже е бѣла. Разглеждамъ я въ по-високъ смисълъ, отколкото тя външно прѣдставлява. Дамитѣ не турятъ пудрата въ стомаха си, турятъ я на лицето си, за да прѣдставятъ нѣщо по-хубаво. Отъ тази пудра ще се направи едно тѣсто, отъ което ще се сформира новиятъ човѣкъ. Казва се, че Господъ, за да направи човѣка, взелъ

отъ най-хубавата, най-фината прѣстъ, каквато могълъ да намѣри нѣкога въ рай. Не знаей, колко време е работилъ Той, но направилъ човѣка по свой образъ и подобие и му вдѣхналъ животъ. Този сжщиятъ Господъ днесъ пакъ започва нѣщо ново. Нѣкои отъ религиознитѣ, отъ ученитѣ хора нѣматъ смѣлостта да се изкажатъ по въпроса, какъ е направенъ човѣкътъ. Нѣкои отъ еврейскитѣ пророци прѣдаватъ думитѣ на Бога: „Ще имъ отнема каменното, плътското сърце и ще имъ дамъ ново.“ Е, хубаво, ново сърце въ старъ мѣхъ може ли да се тури? Казва Христосъ: „Ново вино въ нови мѣхове трѣбва да се тури.“ Азъ не казвамъ, че думитѣ на проречитѣ не сж вѣрни, но онѣзи, които сж правилни прѣвода сж си казали: хайде за сега да кажемъ само това, че на човѣка ще се даде ново сърце, а другото да не казваме. Защо да не кажемъ, че всичко въ човѣка ще се измѣни? Сега съвременнитѣ хѳра, възъ основа на тия думи отъ писанието, считатъ, че тѣй, както сж, съ това тѣло ще могатъ да възкрѣснатъ. Е, прѣдставете си тогава, че Нѣкой човѣкъ, като умре, тежи 70 кгр., другъ — 80 кгр., трети — 100 клгр., четвърти — 120 клгр. Съ кое тѣло ще възкрѣснатъ тия хора? Ако хората възкрѣсваха съ тия тѣла, съ които умираха, тѣ щѣха да бждатъ такива, каквито сж и сега. Ами че онова тѣло отъ 80 кгр. нали ще иска храна? Всичкиятъ споръ въ свѣта сега не е ли все за хлѣба? Хората казватъ: хлѣбъ; хлѣбъ! Прѣдставете си пакъ, че новото тѣло ще се нуждае отъ малко храна по количество, нѣма да има никакъвъ излишѣкъ въ него, а при това ще бжде мощно, ще има голѣмо вътрѣшно изобилие!

„Защото звѣздата Негова видѣхме на изтокъ, и дойдохме да Му се поклонимъ.“

Мъдрецитѣ, които дойдоха да се поклонятъ на Христа, отъ хиляди години сж чакали да дойде този великъ Учителъ, за да учи разумнитѣ хора. Подъ името „разумни хора“ азъ разбирамъ най-благороднитѣ хора. Такива хора могатъ да бждатъ всѣки християнинъ, всѣки протестантинъ, всѣки православенъ, всѣки мохамеданинъ. Всѣки благороденъ, всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да има една звѣзда! Нека всѣки носи каквото име иска, противъ името ние нѣмаме нищо, но като каже, че е православенъ, нека е православенъ, нека има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е евангелистъ, нека е евангелистъ, но да има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е мохамеданинъ, нека е мохамеданинъ, но да има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е будистъ, нека е будистъ, но да има тази звѣзда! Нека всѣки си носи името, но да има тази звѣзда, да е човѣкъ, който мисли, който отговаря за своитѣ постѣпки, не прѣдъ обществото, обаче, а прѣдъ Бога. До сега, на земята не е имало общественно мнѣние, а може би и слѣдъ хиляди години нѣма да има такава. Нѣкои казватъ: какво ли ще каже общественото мнѣние? Гдѣ е вашето общественое мнѣние? При създаването на сегашнитѣ войни имаше ли общественое мнѣние? Ако всички европейски народи, които воюваха, имаха звѣзди, тѣ, като християнски народи, като носители на Божествената Любовь, биха ли направили тия войни? — Нѣмаше да има никакви войни. Обаче, тѣхнитѣ звѣзди бѣха потъмнѣли, и тѣ създадоха войнитѣ. Съвсѣмъ други нѣща ги бѣха

заблудили, и тѣ мислиха, че свѣтътъ ще се оправи чрѣзъ войнитѣ. Свѣтътъ по този начинъ освѣнъ чѣ не се оправи, но още повече се забърка. И сега, какви ли чудноватости не направиха, какво ли не създадоха съ тия войни? Нѣкои казаха: да се рѣжатъ главитѣ на хората! Само така свѣтътъ ще се оправи. Добрѣ, да се рѣжатъ, но какъ ще се рѣжатъ? Да отидешъ на лозето да отрѣжешъ една лоза, трѣбва да си майсторъ, трѣбва да знаешъ, какъ и какво да се рѣже. Ако рѣжете на общо основание, това изкуство ли е, това лозарство ли е? Азъ не зная, защо хората мислятъ, че трѣбва да си рѣжатъ главитѣ! Въ Божествения свѣтъ такъвъ законъ не съществува. Въ свѣта съществува единъ законъ — законътъ на Божията Любовь — който трѣбва да пазимъ священо, защото за нарушенията му всички сме отговорни. Всѣки е отговоренъ за Божественото, което разваля. Не само сега, но и слѣдъ 10 години, и слѣдъ 100 години, и слѣдъ 1000 години никой не може да ни освободи отъ тази отговорностъ. Казва Писанието: „Всѣко дърво, което Богъ е посадилъ, никой не може да изкорени.“

Сега, другата погрѣшка въ васъ е, че онѣзи които сж тръгнали въ този пѣтъ, се нуждаятъ не само отъ свѣтлина, но и отъ разяснения, да разбератъ, че само разумниятъ животъ е, който дава свѣтлината. Азъ разбирамъ „разуменъ животъ“ не въ обикновенъ смисълъ. Ако азъ стана ученъ човѣкъ въ обикновенъ смисълъ, това нѣма да поправи свѣта. Ако азъ съмъ обикновенъ лѣкаръ, обикновенъ религиозенъ човѣкъ, обикновенъ свещеникъ, обикновенъ държавникъ, това нѣма да поправи свѣта. Ако това дѣйствително можеше да поправи

свѣта, до сега ние сме ичали хиляди учени хора, и въ старата, и въ сегашната култура, но свѣтътъ още не е поправенъ. За поправянето на свѣта се изисква нѣщо друго!

Вие казвате, че вѣрвате въ Бога, но като подложатъ вѣрата ви на изпитъ, тогава ще се провѣритѣ. Вѣрвате, но ако нѣкой каже, че вашата вѣра е слаба, вие бихте се докачили. Самиятъ животъ постепенно провѣрява, до колко е силна вашата вѣра. Колко пжти се усъмнявате въ Бога и казвате: дали има Господъ, или азъ самъ си Го създавамъ; дали вѣрвамъ, или не вѣрвамъ. Колко пжти си задавате такива въпроси, но си прѣмълчавате. Вие трѣбва да разрѣшите ребромъ въпроса, но си казвате, като онзи циганинъ: въ този долъ, я има вода, я нѣма! Я има Господъ, я нѣма! Азъ казвамъ: не е въпросътъ въ съмнѣнията. Има Господъ! Нѣмането вода на едно мѣсто, показва, че водата извира на друго мѣсто. Не можемъ да отричаме нѣща, които не съществуватъ. Не можешъ да мислишъ за нѣща, които нѣматъ никаква реалностъ. Всѣко нѣщо, въ каквато форма и да е, колкото изопачено и да е, все има нѣкаква причина за това нѣщо. Слѣдователно, ние трѣбва да дойдемъ до първичната причина на нѣщата. И тъй, сега ще потърсимъ причината на нѣщата. Ще ви дамъ едно малко обяснение, за да видите, кждѣ седи вашето заблуждение въ свѣта. Между васъ има много благородни хора, и като ме слушате, у васъ се поражда силно желание да се подигнете. У васъ по нѣкой пжтъ се явява смѣлостъ и рѣшителностъ, да сторите това, но все отлагате. Най-послѣ рѣшите въ себе си: отъ тази година ната-

тъкъ азъ ще живѣя единъ добъръ, чистъ животъ! Колко хубаво започвате. Влѣзете въ нѣкое религиозно общество, общувате съ всички тамъ, но не се мине много врѣме, откажете се отъ този животъ. Прѣди нѣколко дни дойде при мене единъ българинъ, младъ човѣкъ и ми казва: моля ви се кажете ми, какво е вашето мнѣние за квакеритѣ? — Мнѣнието ми за тѣхъ е това, че тѣ сж най-добритѣ хора въ Англия. Само добро мога да кажа за тѣхъ. Защо ме питате? — Искаме да привлѣчемъ вниманието на квакеритѣ, да изберемъ 7 души измежду насъ, да съставимъ едно малко общество отъ квакери, та споредъ правилата имъ, да помагатъ и на българитѣ. Казвамъ: знаете ли, какво е учението на квакеритѣ? — До сега не съмъ се интересувалъ, но отъ скоро врѣме се интересувамъ; знаа, че сж противъ войната. Не, тѣ не сж само противъ войната, нѣщо по-основно има въ тѣхъ, тѣ иматъ една вътрѣшна опитностъ. Всѣки единъ отъ тѣхъ се стреми да е въ прѣма връзка съ Бога, съ невидимия свѣтъ. Като влѣзете между тѣхъ, ще забѣлѣжите едно гробно мълчание: сѣятъ и размишляватъ. Квакерътъ никога не говори, догато не знае нѣщо. Когато нѣкой се вдѣхнови и му дойде една свѣтла идея, тогава само говори; иначе, всички мѣдчатъ и мълкомъ се разотиватъ. Това е външната страна на живота имъ, но въ тѣхния животъ има едно вътрѣшно, дълбоко убѣждение. Квакерътъ никога не лъже! Въ тѣхния животъ има единъ елементъ на разумностъ. Тѣ сж благородни души. Квакерътъ е готовъ да раздаде всичкото си имане, но никога нѣма да каже една лъжа. Ако у англичанитѣ има една чѣрта на че-

стность, тя се дължи именно на квакеритѣ. Това е отлична чѣрта! Единъ младъ англичанинъ, квакеръ, отличенъ писателъ, билъ въ Италия, въ Римъ, и при единъ случай наблюдавалъ, какъ единъ италианецъ искалъ да се самоубие. Изважда револвера, туря го къмъ устата си, пакъ го отстранява. Огново го туря къмъ устата си, послѣ пакъ го изважда — не се рѣшава да се самоубие. Квакерътъ влиза при него, запитва го: защо не искашъ да живѣешъ? — Заборчлѣхъ не мога да се оправя, затова и не ми се иска да живѣя. Колко дължишъ? — Еди колко си, отговаря италианецътъ. Квакерътъ изважда единъ чекъ прѣдъ него, подписваго и му казва: заповѣдай тия 200,000 шиллинга за твоя револверъ. Този револверъ е цѣненъ за мене, а за тебе животътъ е цѣненъ. При това, вѣждамъ, че ти си много страхливъ човѣкъ. Въ тебе нѣма убѣждения, ти не смѣешъ да се самоубиешъ. Азъ ще ти покажа другъ, по-хубавъ начинъ, по който ще можешъ да умрешъ, и то съ слава да умрешъ. Това правятъ квакеритѣ, тѣй постъпватъ тѣ съ хората. Днесъ нѣкой казва: да отидемъ на бойното поле! Нека откъснатъ краката ни, но да умремъ достойно за народа си! Не, не се умира така. Азъ бихъ желалъ единъ човѣкъ да се жертвува за народа си, но какъ? — Съ словото, да подигне народа си въ морално отношение. И този човѣкъ слѣдъ това да остане живъ, да не умира! Неговиятъ животъ да влѣзе като една потенциална сила въ цѣлия народъ. Това е жертва за народа! Кога ще стане това? — Когато дойде повече свѣтлина въ съзнанието на хората. Отъ свѣтлина се нуждаемъ ние! Всичко това е мимоходомъ казано.

Сега, да се повърна къмъ своитѣ разсжждения, като ви приведа единъ интересенъ примѣръ, който се случилъ пѣкога въ миналото. Единъ прочутъ адептъ, нареченъ Земанъ Зебу, трѣбвало да рѣши една задача, дадена му отъ неговия Учитель Турцитѣ тълкуватъ името Земанъ Зебу по слѣдния начинъ. Съ това име тѣ наричатъ всѣки човѣкъ, който е закъснѣлъ въ своето развитие и бърза да поправи живота си, иначе ще остане назадъ. Слѣдователно, Земанъ Зебу билъ поставенъ отъ учителя си на единъ изпитъ, който трѣбвало да разрѣши правилно. Изпитътъгъ се състоялъ въ слѣдното: Учителътъ му го свързалъ съ 10 нишки на живота, които той трѣбвало да разкъса, за това именно дошълъ на земята. Учителътъ му казва: ти ще видишь, какъ сж свързани тѣзи нишки и ще ги развържешъ по най-разуменъ начинъ. Само тогава ще дойде въ тебе новата свѣтлина и ще разберешъ смисъла на живота. Единъ день Земанъ Зебу съ въодушевява, вижда около себе си 10 свѣтли нишки и си казва: дошло му е врѣмето вече! Изважда ножицитѣ си и се готви да реже. У л а в я п ъ р в а т а н и ш к а, натиска я съ н о ж и ц и т ѣ си, готви се да я отрѣже, но веднага отпръдѣ му изкача една хубава, млада мома, която му казва: моля ти се, не ме рѣжи. Ако ме отрѣжешъ, ти си на погрѣшната страна. Майка ми ме изпрати тукъ на земята да се уча и да работя. Ти си единствениятъ човѣкъ сега, който можешъ да ми дадешъ животъ. Ако ти ме отрѣжешъ, всичко се свършва съ мене, моето развитие се спира. Погледналъ я той и си казва: хубаво

хайде нека отъ мене замине — оставя нишката, нея отрѣзва.

Вижда втората нишка улавя я, туря ножицѣтъ да я отрѣже, но изведнѣжъ изкача единъ младъ, хубавъ момъкъ и му казва: моля, моля, недѣй ме рѣза! Тѣкмо се срещнахме съ тази мома, ще завържимъ приятелство съ нея. Отложи рѣзането за другъ пѣтъ. Помисля си той и си казва. хайде, нека отъ менъ да замине! И тази нишка не отрѣзва.

Вижда той третата нишка, улавя да я рѣже и тѣкмо поставя ножицѣтъ, когато прѣдъ него, изкача единъ художникъ съ своитѣ четки и бои и му казва: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ съмъ въ послѣдната стадия на своето развитие, довършвамъ своята картина. Отрѣжешъ ли ме, ще се спре развитието на цѣлото човѣчество. — Хайде отъ менъ да замине! И този пѣтъ не отрѣзва нишката.

Улавя четвъртата нишка, иска да я рѣже, но изведнѣжъ прѣдъ него изкача единъ генералъ, въ военна униформа, казва му: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ проектирамъ отъ великитѣ планове за спасението на човѣчеството. Ако ме отрѣжешъ, ще осакатишъ цѣлото човѣчество, затова остави ме да реализирамъ плана си. — Добрѣ, нека отъ менъ да замине! — и тази нишка остава.

Улавя смѣло петата нишка — ще рѣже вече. Но, ето, явява се единъ жрецъ съ своята тояга, съ одеждата си — готовъ за служене Богу. Моля, моля, не ме отрѣзвай! Азъ извършвамъ една отъ най-важнитѣ служби въ свѣта — служба Богу. Азъ произнасямъ една отъ най-необходимитѣ

молитви. Ако прѣрѣжешъ нишката на моя животъ, нѣма кой да се моли за човѣчеството. — Хайде, нека отъ менъ да замине! — оставя и тази нишка.

Най-послѣ, туря ножицитѣ на шестата нишка. Отъ нея изкача единъ мъдрецъ, който му казва: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ пиша една цѣнна, книга, събралъ съмъ материялъ отъ хиляди години. Искамъ да оставя тази книга за бъдещето поколение. Ако отрѣжешъ тази нишка, какво ще стане съ моята книга? Не ме отрѣзвай, бжди тѣй добъръ! — Хайде, нека пакъ отъ менъ да замине!

Улавя седмата нишка, но веднага излиза единъ народенъ учителъ. Моля, моля, ще бъдешъ тѣй добъръ да ме изслушашъ: отъ редъ съществуващия азъ съмъ посвѣщавалъ живота си за възпитанието на дѣцата и днесъ тъкмо открихъ единъ великъ планъ, единъ великъ методъ за възпитанието на дѣцата, който искамъ да внеса въ свѣта за приложение. Ако туришъ ножицитѣ и ме отрѣжешъ, отиде цѣлото възпитание, свърши се съ човѣчеството! — Е, хайде отъ менъ да замине! — оставя и тази нишка.

Слѣдъ това. улавя осмата нишка, готовъ да рѣже. Изкача единъ слуга: моля, моля, толкова време съмъ билъ слуга, но никога не съмъ слугувалъ тѣй, както трѣбва. До сега азъ бѣхъ лъжецъ, крадецъ, но намѣрихъ единъ много добъръ господаръ, добръ се отнася съ менъ, добръ ми плаща, затова искамъ да водя единъ честенъ, добъръ животъ. Ако ме отрѣжешъ, ще пропадна за винаги. — Хайде, нека отъ менъ да замине! — оставя и него.

Хваща деветата нишка. Излиза единъ артистъ съ своята арфа. Моля ти се, не ме рѣжи! Азъ създадохъ една пѣсенъ, съ която ще мога да укротявамъ, да умиротворявамъ хората. Мисли да трѣг-на изъ свѣта, да пѣя и да свира, да го поправа. Ако отрѣжешъ тази нишка, ще спрешъ не само процеса на моето развитие, но развитието и на цѣлото човѣчество. — Хайде и този артистъ да мине!

Най-послѣ, туря ножницѣ на десетата нишка, но веднага изкача една майка съ дѣтенце на рж-цѣ. Моля, моля, недѣй ме рѣза! До сега азъ помѣтахъ всичкиѣ си дѣца и едва сега родихъ първото си дѣтенце. Ако отрѣжешъ нишката ми, стиде и дѣтенцето ми, отивамъ и азъ. — Хубаво, нека и този пътъ отъ менъ да замине! — оставя и послѣдната нишка.

Питамъ сега: всички тия апелирания на 10-тѣ души, не бѣха ли на мѣстото си? — Бѣха. Затова именно Земанъ Зебу остави всички тия нишки и се върна назадъ при Учителя си. Да, но той разрѣши ли въпроса? — Не го разрѣши. Всичкиѣ тия пишки — момата, момъкътъ, мъдрецътъ, жрецътъ, учителътъ и другитѣ останали, не сж били сжществени нѣща, тѣ сж били фиктивни положения, тѣ сж били той самиятъ. Трѣбваше да тури ножницѣ и да отреже нишкитѣ — нищо повече! Но, той билъ страхливецъ. Учителътъ му казва: ще знаешъ, че слѣдъ 2000 години ще ти дамъ другъ изпитъ, по-страшенъ отъ сегашния.

Днесъ всички съврѣмenni хора се спрѣли прѣдъ изпита на Земанъ Зебу. Който конецъ речешъ да рѣжешъ, все ще излѣзе пѣкой и ще ти

каже: чакай, чакай! Турцитѣ казватъ, че като се удрятъ огнилото и кремъкътъ единъ въ другъ, и огнилото, и кремъкътъ се изтъркватъ. Тѣ си правятъ такива запалки отъ праханъ. Удрятъ съ кремъка по огнилото, докато праханъта се запали. Тѣй правятъ и българитѣ. Тѣ постоянно изваждатъ кремъка и праханъта, съ които си служатъ за огниво, и по този начинъ разрѣшаватъ въпроситѣ си. Днесъ разрѣшаватъ нѣкой въпросъ, но го оставятъ неразрѣшенъ. Утрѣ разрѣшаватъ другъ въпросъ, пакъ неразрѣшенъ го оставятъ. И най-послѣ, чувате да казватъ за нѣкой човѣкъ: Господъ да го прости! Добъръ човѣкъ бѣше. Казвамъ: да много добъръ човѣкъ бѣше, но като Земанъ Зебу не можа да разрѣши задачата си.

Сега да се повърнемъ къмъ стиха.

Когато Христосъ дойде на земята, яви се тази звѣзда, и когато Христосъ възкрѣсна, явиха се още повече звѣзди. Тѣзи които описваха звѣздитѣ, не ги описаха както трѣбва. Тѣ прикриха малко нѣщо. Казваха, че върху апостолитѣ паднали огнени езици, огнени пламъци и тѣ приели вдѣхновение. Не, дойдоха тия свѣтящитѣ звѣзди, които пуснаха толкова свѣтли лъчи, толкова свѣтлина, че стана едно съединение между невидимия и видимия свѣтъ, между апостолитѣ и небето. Когато тази жива звѣзда, тази жива свѣтлина обсеби една душа, тя не се колебае, не се съмнѣва вече. Въ душата на такъвъ човѣкъ насава единъ отъ великитѣ моменти, които той едва ли нѣкога е прѣживѣвалъ. Въ него се заражда едно велико, благородно, нѣжно чувство. Туй чувство е толкова нѣжно, толкова деликатно, че такъвъ човѣкъ въ всѣко отношение е мощенъ, силенъ. Апостолъ Па-

велъ на едно мѣсто казва: „Всички ние чрѣзъ силата на Словото Божие може да побѣждаваме. За Христовото учение казватъ: тази звѣзда, туй учение е разумното слово Божие. Огъ свѣтлината излиза Словото. Законътъ е много вѣренъ. Тамъ, дѣто има свѣтлина въ човѣшкия умъ, разумното Слово може да се вмѣсти. Тамъ, дѣто има свѣтлина въ човѣшкото сърце, Любовта може да се вмѣсти. Свѣтлина трѣбва на всички хора! И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се земе да работи за да дойде тази свѣтлина, До когато звѣздата ти грѣе отгорѣ, ти си радостенъ и веселъ. Но, щомъ направишъ едно прѣгрѣшение, веднага дойде тъмнина, скръбъ, и ти не виждашъ свѣтлината. Щомъ не виждашъ свѣтлината, ти веднага се улашишъ, всичко пропада и тръгвашъ назадъ. Дойде ли звѣздата, веднага пакъ се подигашъ. Тази звѣзда, която Христосъ носѣше, показваше благо на еврейския народъ. Христосъ дойде между тозъ народъ и той имаше Божието благословение, слѣдъ Христа, какво благословение имаше? — Еврейскиятъ народъ прѣкара най-ужаснитѣ страдания, каквито единъ народъ може да прѣживѣе. Тѣ се мѣстиха отъ едно мѣсто на друго, прѣкараха робство, гонения, голѣми мъчения, обиръ, какво ли не. И когато Титъ прѣвзе Ерусалимъ, слѣдъ Христа, той е разпналъ повече отъ 60,000 души евреи на кръстъ. Тѣй че пѣтьтъ отъ Ерусалимъ до Римъ бѣше покритъ само съ кръстове. Защо? Защото тѣ създадоха единъ кръстъ за своята звѣзда. Туй ожесточение отъ страна на Тита друго-яче не може да се обясни. Когато Флавий Йосифъ описва историята на еврейския народъ, той

не може да си обясни, какво помрачение трѣбва да е дошло у евреитѣ, за да прѣдадатъ Христа. Когато евреитѣ бѣха обсадени въ единъ малѣкъ римски градецъ около Ерусалимъ, за да не паднатъ роби, дванадесетъ души отъ тѣхъ убиха около 12000, а послѣ избраха помежду си единъ, който да убие останалитѣ 11, и най-послѣ и той се самоуби. Геройство е това, но по обратенъ пѣтъ. Това наричамъ азъ „геройството на отчаянието.“ Много пѣти, когато нѣкой си тегли куршумъ, това не е геройство, това е умопомрачение. А ние хвалимъ такъвъ човѣкъ! Не, този човѣкъ, който иска да умре, не е герой. Човѣкъ, който умира, трѣбва да умре съзнателно. И като умре, да бѣде живъ. Онзи човѣкъ, който като умре, не е живъ, той е умрѣлъ безвъзвратно. Ние похваляваме само тази смъртъ, която носи животъ слѣдъ себе си. И онѣзи хора, които умиратъ, а не възкрѣсватъ, сѣ изгубени хора. Подъ думата „смъртъ“ въ най-широкъ смисълъ ние разбираме оживѣване отново. Езикътъ на Писанието въ този случай е слѣдниятъ: отъ смъртъ трѣбва да минемъ въ животъ. Значи, новиятъ животъ се изразява въ това, че при прѣминаването отъ стария къмъ новия животъ, ще се прѣмине прѣзъ смъртта. И сегашнитѣ страдания сѣ прѣдвѣстникъ на този новъ животъ, за който е нужно тази финна материя, отъ която трѣбва да се образува бѣдещето тѣло на човѣка. Такъвъ единъ процесъ сега става и въ мозѣка, и въ сърцето на човѣка.

Сега ще ви попитамъ: по какво се познава единъ човѣкъ? Какъ ще познаете единъ вашъ приятель? Какво обичате вие въ човѣка? Въ всѣки

човѣкъ ние обичаме нѣщо хубаво — една Божествена чѣрта има въ него, една особеностъ. Тогава, кого ще наречете вашъ приятель? Азъ наричамъ приятель този, който не само въ единъ животъ ми е приятель, но който ми е билъ приятель отъ момента на излизането си отъ Бога, до момента, въ който се връща при Бога — прѣзъ всичкитѣ свои сжществувания, както египтянитѣ наричатъ това нѣщо пришелствуване на душата. Приятель е този, който прѣзъ всичкитѣ перипетии на живота си ти остава вѣренъ. Това азъ наричамъ приятелство; това азъ наричамъ братство; това азъ наричамъ благородни души! Това, което сега сжествува, не е приятелство, то е интересъ. Тѣй го опрѣдѣляме ние. Слѣдователно, въ всѣки човѣкъ има една чѣрта тѣй неизмѣнна, както Богъ е неизмѣняемъ. Питамъ: ако имаме такава една неизмѣняема чѣрта въ себе си, какъвъ щѣше да бжде нашиятъ животъ? Не че нѣмаме такава чѣрта, — но ние днесъ се намираме въ положението на Земятъ Зебу. Ако той бѣше отрѣзалъ всички тия 10 нишки друго нѣщо щѣше да се яви. Ако не освободятъ онзи балонъ пѣленъ съ газъ отъ вжжетата, които го държатъ вързанъ за земята, какво ще стане съ него? — Не ще може да хвъркне нагорѣ въ въздуха. Но, щомъ го освободятъ отъ тѣзи връзки, които го държатъ свѣрзанъ за земята, той ще литне нагорѣ въ пространството къмъ своето мѣстоназначение. Ако вие не се освободите отъ връзкитѣ на земята, съ които сте се обвързали, какъдѣ ще отидете? — Цѣлъ день ще седите прѣдъ тевтеритѣ си, ще пишете: еди-кой си стока колко лева струва; въ еди-кой си градъ, прѣзъ

еди-коя си година, колко хора сж родени, и колко умрѣли — мъже и жени; еди-колко сж се оженили, и колко развели и т. н. За всички тия нѣща постоянно се държи статистика. Е, какъ ще се оправи свѣта, я ми кажете!

На съврѣменнитѣ хора е необходима тази звѣзда на разумность! Подозрѣнието, споредъ мене, не е наука; умразата, споредъ мене, не е наука; злобата, споредъ мене не е наука; убийството, споредъ мене, не е наука; злословието, споредъ мене, не е наука, Всички тия нѣща не съставляватъ наука, това правятъ и животнитѣ! Ами че ако искате да знаете, азъ виждамъ тази сжщата война, която вие водите, и между най малкитѣ сжщества. Какви войни има между тѣхъ! Герои сж тѣ! И по-нисшитѣ животни, сжщо както и хората, си турятъ знаци за храбрость. Това, което вършимъ ние, вършатъ и животнитѣ. Казвате; ние се отличаваме. Че по какво се отличавате? Нека се ~~отличимъ~~ по нѣщо! Ако азъ се бия. и животнитѣ се биятъ; ако азъ ямъ месо, и животнитѣ ядатъ месо; ако азъ ямъ трѣва, и животнитѣ ядатъ трѣва; ако азъ ритамъ, и коньтъ рита; ако азъ бода нѣкой човѣкъ съ рогата си, и волътъ бодее; ако азъ ухапя нѣкого съ зхбитѣ си, и кучето хапе. Или, ще кажете, че хората иматъ картечници? Че и пчелитѣ сж направили своята картечница, даже по-рано отъ хората. Тѣхната картечница е пълна съ жидкостъ. Опитали ли сте, съ какво е пълно тѣхното жилище? Знаете ли въ какво смѣшно положение изпада човѣкъ, или нѣкое силно животно, прѣдъ жилото на пчелата? Единъ день, единъ праведенъ човѣкъ изпадналъ въ една гжста гора, и единъ лъвъ поч-

налъ да го гони. Той взелъ да се моли на Господа. Господъ казалъ на две пчели да отидатъ да го защищаватъ. Тѣ ужилили лъва въ носа, и този герой, бабаджанко, билъ принуденъ да се върне отъ пѣтя си съ надутъ носъ и почналъ да си маха главата. Да, двѣ пчели ужилиха този лъвъ и туриха ума на мѣстото му, като му казаха: ти нѣма да гонишъ този праведенъ човѣкъ, защото, ако го гонишъ, слѣдниятъ пѣтъ ще дойдемъ четири. Тѣ не го убиха, а го ужилиха.

Та, и ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че можемъ да направимъ всичко. Ти гонишъ нѣкого. Господъ ще каже на двѣ пчели да те жилнатъ въ носа. Нѣма да те изпрати на бойното поле да ти прѣрѣжатъ краката, но ще ти изпрати двѣ пчели — едната ще те ужили въ лѣвата страна, другата — въ дѣсната. И като те жилнатъ, ти ще се върнешъ дома си съ надутъ носъ. Жена ти ще те пита: какво стана на носа ти? Да го наложимъ съ нѣщо! — Пчела ме ожили. Ето единъ разуменъ, смисленъ животъ. Звѣздата е това!

Всички ние, които говоримъ за единъ възвишенъ, благороденъ, разуменъ животъ, трѣбва да го приложимъ, и да покажемъ на хората въ свѣта, че дѣйствително Богъ ни е пратилъ на земята. Българитѣ си пишатъ своята история, казватъ, че Царъ Крумъ туй направилъ, Симеонъ Велики туй направилъ. Гдѣ е този Крумъ, гдѣ е този Симеонъ Велики? — Симеонъ Велики умрѣлъ отъ разривъ на сърцето, че не могълъ да постигне своитѣ планове. Българитѣ трѣбва по друго нѣщо да се отличаватъ, а не по успѣхитѣ отъ своитѣ войни. Българскиятъ Симеонъ Велики още нищо не

е направилъ. Българскиятъ Крумъ още не се е родилъ. Това, че Крумъ отрѣзалъ главата на гръцкия императоръ и пилъ наздравица съ нея, още нищо не значи. И това днесъ се прѣдава на поколенията! Не, не е туй, което възпитава хората. Азъ говоря за народи, които сж християнски, а не езически. Сега трѣбва да се внесатъ между народитѣ и между общества онѣзи принципи за доброто, които могатъ да внесатъ култура, подемя между тѣхъ. Не е важно, какво можемъ да разстройваме. Да разстройва всѣки може. Не се изисква за това много умъ, нито голѣмо изкуство. Истинската наука седи въ възприемането и прилагането на разумния животъ. Този разуменъ животъ не може да се отдѣли отъ религиозния, не може да се отдѣли и отъ обществения. Питамъ: вне, които се грижите за народа, въ какво се проявява тази ви грижа? Народътъ самъ се грижи за себе си. Онзи българинъ, който оре, грижи се за себе си, кой не се грижи за себе си. Всѣки човѣкъ се грижи за себе си, но ти не убивай вѣрата на този човѣкъ. Казвашъ му: защо си толкова будала, че се жертвувашъ за народа си, да орешъ? Онзи търговецъ си гледа добре работата, но ти му казвашъ: защо си толкова будала, подигни малко цѣнитѣ на стоката си, та въ малко врѣме да спечелишъ, повече пари. Учителъ си, гледашъ си добръ работата, но дойде при тебе нѣкой, каже ти: защо си толкова будала да живѣешъ въ този прахъ съ тия дѣчурлига? Карай малко по-халтаво, прѣзъ кунъ за грошъ! Какъ, нима това е учителство? Една работа, която не може да се извърши разумно, съ любовь, това не е работа, това е наемничество.

И тъй, питамъ ви сега: кои мислятъ доброто на българския народъ? Азъ харесвамъ тѣзи двѣ пчели, които жилнали лѣва, безъ да го уморятъ. Жилнали го, за да поумнѣе. Но, да казвате, че старитѣ трѣбва да си вървятъ, а да останатъ младитѣ, това не е права философия. Младитѣ същото казватъ. Значи, тѣзи, които носятъ главитѣ — Мъдростъта и знанието, да си вървятъ, а младитѣ — тѣлата — да останатъ. Тѣзи хора, които даватъ такава една насока при възпитанието, сж на кривъ път. Тѣ мислятъ, че между младитѣ и старитѣ нѣма никаква връзка. Тѣ мислятъ, че между стомаха и главата нѣма никаква връзка; тѣ мислятъ, че стомахътъ е много важенъ. Въ тия си расчуждения отиватъ до една крива философия. И съвременитѣ лѣкари отдаватъ хранителността на тѣлото на зарзавата, на месото, но въпрѣки това болеститѣ се увеличаватъ. Защо се увеличаватъ болеститѣ? — Най-първо хората сж изгубили правия начинъ да се хранятъ; хората сж изгубили правия начинъ да пиятъ; хората сж изгубили правия начинъ да мислятъ; хората сж изгубили правия начинъ да чувствуватъ. Сега всячко въ насъ е изопачено, и ние виждаме нѣщата тъй, както не сж. Нека дойде сега пѣкой, да ви покаже, какъ трѣбва да се живѣе! На, питайте нѣкои отъ съвременитѣ учени, ще видите — колкото учени хора има, толкова и теории.

Ние, подъ думата „Христосъ“ разбираме онзи великъ Бежественъ Духъ, който е слѣзълъ отгорѣ, за да покаже разумния животъ на човѣчеството. Този Духъ сега не е скритъ. Съ тази материя и сила, която съдържа въ себе си, Той е

проникналъ и обгърналъ всички клѣтки на човѣшкия организмъ. Той дѣйствува вътрѣ въ насъ и приготвява пѣтя ни. Когато ние сме въ тихо, спокойно настроение на Духа, тази звѣзда проговаря вътрѣ въ насъ. Ние още не разбираме езика на Духа. Разумниятъ Божествениятъ Духъ говори на нашъ езикъ и казва: „Пѣтътъ, по който вървишъ, нѣма да те изведе на добъръ край.“ Ама какво трѣбва да се прави? Този Духъ като срещна Савла, каза му: „Савле, пѣтътъ по който си тръгналъ, на е добъръ. Кой си Ти Господи? — Азъ съмъ Исусъ съ звѣздата, човѣкътъ, който донесохъ новото Божествено учение. Ти си тръгналъ по единъ пѣтъ на насилие. Трѣбва да се върнешъ назадъ и да пожертвувашъ своя животъ за благо на своитѣ братя. И той каза: „Слушамъ, Господи, какво искашъ отъ мене?“ — Иди сега при Ананий, и той ще те освѣдоми. Той отиде, започна живота на Христа и каза: „Ще се похваля съ кръста Христовъ.“ Друго е подразбиралъ Павелъ подъ тия думи. Той искалъ да каже: ще се похваля съ разумното Слово на Христа, ще се похваля съ Духа Христовъ, който носи свѣтлина за човѣчеството, свѣтлина въ нашия животъ. Значи, свѣтлина ни трѣбва въ живота!

И тъй, тѣзи мъдреци, които дойдоха въ Ерусалимъ, произведоха цѣла суматоха. Не само тогава тѣ произведоха такава суматоха, но и днесъ хората се смущаватъ отъ сѣщото нѣщо. Казватъ: ако това учение се приеме, какво ще стане съ свѣта? Ако между хората има любовъ, ако между хората дойде едно взаимно разбиране, то нѣма да дойде по единъ външенъ процесъ, по единъ външенъ

пътъ. Това ще дойде по единъ вътрѣшенъ пътъ. Нѣкои искатъ да се организиратъ. Организирането не е нѣщо механическо. Организирането е единъ вътрѣшенъ процесъ. Трѣбва да се знаятъ законитѣ, какъ да се организира човѣкъ. При това, свѣтътъ е организиранъ! Нима мислите, че Онзи, който е създалъ свѣта, не го е организиранъ? Всѣки човѣкъ, у когото съзнанието е пробудено, принадлежи къмъ този организиранъ свѣтъ. Всѣки човѣкъ пъкъ, у когото съзнанието не е пробудено, тепърва ще трѣбва да се организира. Сега външниятъ свѣтъ се организира а хората, които вѣрватъ въ Христа, сж организирани. Но, за каква вѣра, говоря азъ? Не говоря за обыкновенната вѣра, а за необикновената — за вѣрата на Любовета, вѣрата на Мъдростъта, вѣрата на Истината; вѣрата на Любовета, която внася вѣчния животъ, прави човѣка щастливъ; вѣрата на Мъдростъта, която внася свѣтлина, разкрива невидимиятъ свѣтъ въ неговата пълнота и вѣрата на Истината, която внася свобода въ човѣшкия животъ. Това сж сили, съ които трѣбва да работимъ.

Какъ ще оправите живота си за въ бъдеще? Вие сте баща, майка, имате синове, дѣщери, какъ ще ги възпитате? Запримѣръ, вие сте офицеръ, имате подчинени. Тия хора сж сили, въ които вие ще можете да работитѣ. Знаете ли, каква анархия би се създала, ако тия сили се откажатъ да се подчинятъ на вашата воля? Сжщата тази анархия, аномалия би се създала и въ човѣшкото тѣло. Вие трѣбва да влѣзете между вашитѣ подчинени, да работитѣ, за да внесете онова високо разбиране и съзнание. Влѣзете въ вашето тѣло, обаче кракътъ

ѡи се отказва да се подчини на вашата воля. Умътъ заповѣдва, кракътъ не изпълнява. Щомъ кракътъ се отказва да работи, той е парализиранъ. Щомъ всички органи се отказватъ да работятъ да се подчинятъ на човѣшката воля, какво става съ този животъ? — Умира.

И тъй, тази звѣзда, която се явила на изтокъ, внесла между хората разумния животъ. Тия три мъдреца, които сж отишли да се поклонятъ на Христа, сж били разумни. Тѣ се разговаряли съ Христа. Всички вие мислите, че тѣ като отишли при Христа, видѣли едно малко бебенце, дали Му подаръцитѣ си и се върнали назадъ. Не е така. Нѣма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нѣщо: тѣ се разговаряли съ Христа. Той имъ прѣдаде великата Мъдростъ и знание, които тѣ прѣдадоха въ Индия. И сега това знание се пази тамъ Индийскиятъ народъ е единствениятъ народъ на земята, койго може да пази свещенитѣ работи. Нито англичанитѣ, нито американцитѣ, нито французитѣ, нито кой да е другъ народъ могатъ да наизятъ свещени тайни. Само индуситѣ могатъ да ги запазватъ, затова тамъ се занесе на съхранение великото, свещено учение. Ето защо, толкова хора отъ Европа отиватъ въ тия светилища да се учатъ. Тия светилища не сж нѣкакви видими храмове. Не, въ Индия има такива храмове, за които хората днесъ нищо не знаятъ. Значи, има нѣкаква особена свѣтлина. Вие вижда ли сте тази свѣтлина?

Разправяше ми единъ младъ българинъ слѣдната своя опитностъ: намирамъ се, казва той, една тъмна ношъ, усамотенъ, въ едно отчаяно положение

ние, готовъ да се самоубия, но отправямъ ума си къмъ Бога, съ молба, да ми дойде светлина, да освѣтля пжтя си. И какво виждамъ тогава? — Доста далечъ прѣдъ мене седвижи едно голѣмо, свѣтло кълбо. Азъ вървя и то прѣдъ мене, но постепенно положението се все повече и повече измѣня. Най-напрѣдъ то бѣше по-далечъ, послѣ взе да се приближава, докато почувствувахъ една приятна, мека, свѣтлинка и познахъ Бога въ душата си. Отъ тозъ моментъ азъ си казахъ: разбирамъ, какво нѣщо е животътъ! Отъ това кълбо почна да излиза гласъ, който ми каза: „Готовъ ли си, какво мислишъ да правишъ“. Вие ще кажете сега. това сж приказки само. Не, това не сж приказки, това сж само реалности.

Та, казвамъ: азъ бихъ желалъ всички вие да имате тази свѣтлина и да ви проговори тя. По нѣкой пжтъ вие интуитивно чувствувате, схващате, че нѣщо ви говори въ ума или въ сърцето, но то е тѣй разбъркано! Единъ день, обаче, тази свѣтлина ще ви проговори, ще знаете отъ кждѣ иде каква посока има. Сегашнитѣ ясновидци казватъ, че Господъ имъ говорилъ. Но, отъ кждѣ ви говори Господъ? Едни казватъ, че Господъ имъ проговорилъ отъ главата, други — отъ ума, трети — отъ сърцето, четвърти — отъ гърлото, отъ очитѣ, отъ гърдитѣ и т. н. Е, и вие сега, кажете, отъ гдѣ ви приговаря Господъ? Казвамъ: отъ много мѣста говори Господъ, но само едно мѣсто има, отъ което като проговори Господъ, вие ще знаете вече онази велика Истина, която ще ви направи човѣкъ, по образъ и подобие Божие.

И тъй, за обикновенитѣ хора Господъ говори отвсѣкъдѣ, а за необикновенитѣ, за просветенитѣ има само едно мѣсто, само единъ начинъ, по който Господъ говори. Само тѣзи три велики мадреци видѣха тази свѣтлина, тази звѣзда и отидоха да ѝ се поклонятъ.

Азъ бихъ желалъ, и въпне днесъ да видите тази звѣзда, да ви проговори тя и да разберете великия идеалъ за вашия жпвотъ, да разберете, какъвъ е вашиятъ стремежъ и да кажете: Заслужава да се служи на Бога!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 8 февруари,
1925 г. гр. София.

ПОСЛѢДНОТО МѢСТО.

18.

Послѣдното мѣсто.

„Кога те поканятъ, иди и седни на послѣдното мѣсто“.

Учението на съврѣмения свѣтъ е учение за заемане първото мѣсто. Да седнешъ на послѣдното мѣсто, и да седнешъ на първото мѣсто, и въ двата случая трѣбва да имашъ знания. Защото, ако всичко, което съставлява човѣка, се събере само въ главата, ще имаме човѣкъ само отъ една глава. При това положение, съ какво ще ходи човѣкъ, съ какво ще работи, съ какво ще диша, съ какво ще яде? — Той ще бѣде само глава — голѣма, разумна глава. Ако човѣкъ вземе послѣдното мѣсто, значи главата влиза вътрѣ въ самото тѣло. Какво ще бѣде тогава положението на човѣка?

Сега, имайте прѣдъ видъ, че Христосъ казва: „Вземи послѣдното мѣсто, за да вземешъ първото мѣсто“! Той не казва: „Вземи първото мѣсто, за да вземешъ послѣдното мѣсто“. Това нѣщо и военнитѣ го знаятъ, за което си иматъ и своя тактика. Това нѣщо и богатитѣ го знаятъ; това нѣщо и ученитѣ хора го знаятъ; това нѣщо и духовнитѣ хора го знаятъ. Обаче Христосъ въ сми-

съла на този стихъ е внесълъ една малка, скромна идея. Този стихъ не съдържа много нѣщо. Върху него може да се каже много малко нѣщо. Този стихъ не е отъ богатитѣ стихове. Азъ го наричамъ бѣдна почва, която трѣбва да се тори, да се полива, да се прѣработи, за да може да даде нѣщо.

Христосъ казва: „Когато тѣ поканятъ на свадба, седни на послѣдното мѣсто!“! Защо трѣбва да заемаме послѣдното мѣсто? Често, въ геометрията се опрѣдѣля проекциитѣ на разнитѣ силови линии, които дѣйствуватъ въ разни посоки, въ разни направления — въ лѣво — въ дѣсно, нагорѣ — надолѣ. По нѣкой пътъ 6—7 линии, като се срещнатъ означаватъ сили, които дѣйствуватъ въ разни посоки. Тѣзи силови линии не могатъ да дойдатъ до едно споразумѣние, освѣнъ ако иматъ една равнодѣйствующа, която да ги приведе въ една посока, за да се образува едно движение. Това е необходимо, за да видимъ каква е реалността на нѣщата въ това движение. Слѣдователно, разнороднитѣ енергии трѣбва да се прѣвѣрнатъ въ однородни. Какво разбираме подъ думата однородни? Тази дума е двузначеща. Въ най-ограниченъ смисълъ, това значи, че тия сили трѣбва да иматъ една посока на движение. Запримѣръ, всички овци сж однородни. По какво? Че всички пасътъ трѣва. Всички вълци сж однородни. По какво? — Че всички ядатъ месо. Всички риби сж однородни. По какво? — Че живѣятъ въ водата. Разбира се, тия чърти, било за овцата, било за вълка, било за рибата, не сж толкова сжществени, но азъ изваждамъ слѣдното заключение: ние трѣбва да вѣрваме въ реалността на нѣщата, въ реалността на живота. Питамъ: въ

какво седи реалността на живота? Тази реалност въ тѣлото ли е? Тази реалност въ чувствата, които ние прѣживяваме ли е? Тази реалност въ мисълта, която имаме, ли е?

И тъй, въ свѣта има три вида реалности, които трѣбва да се опрѣдѣлятъ. Първата реалност азъ наричамъ „реалностъ на движение“. Въ туй движение има промѣни и измѣни на формиѣ, то се отнася само до материялния свѣтъ. Туй движение се нарича „движение на прѣсѣкване“, т. е. движението не е непрѣрывно, а прѣрывно. Всички сили на физическия свѣтъ дѣйствуватъ на прѣсѣкулки, движението въ тѣхъ не е постоянно. Ако една граната се хвърли, тя може да полети на 10—15—20—50—100 километра разстояние, на все пакъ ще падне нѣкъдѣ, все щѣ се прояви тази реалностъ. Нашата земя, която се движи изъ пространството, е също едно ядро изхвърлено, но единъ день и тя ще прѣстане да се движи, ще се измѣни, ще остарѣе, ще почне да се разкапва и ще изчезне, а на мѣстото ѝ ще се яви друга земя. Отъ тази земя, на която сега живѣемъ, нѣма да остане нито поменъ. Ще кажете: докажи това! Мога да го докажа, но не въ единъ часъ, а ми трѣбватъ най-малко 5—6 часа и въ продължение на тия 5—6 часа да ви доказвамъ съ математически, съ геометрически данни прѣсичанията на всички тия линии, плоскости отношенията, които съществуватъ между тѣхъ.

Втората реалност азъ наричамъ „реалностъ на увеличение“. Въ увеличението се забѣлѣзва едно характерно свойство, че въ него има съдържание. Туй свойство на тѣлата срѣщаме и въ

физиката. Азъ взимамъ думитѣ движение, уголѣ-
мяване и разширение малко въ специфична форма.
Втората реалностъ се отнася до нашитѣ чувства,
до духовния свѣтъ. Тази реалностъ има посока на
дължина и на ширина. Въ нея движението на дъл-
жина е непрѣривно, но въ движението си на ши-
рочина е ограничена. Запримѣръ, една рѣка е огра-
ничена въ широчината си, но дължината ѝ не е
ограничена. Тази рѣка се движи непрѣривно, ней-
ното движение не може да се ограничи. Тя най-
послѣ ще се влѣе въ океана, и слѣдъ като се влѣе
въ океана, пакъ ще продължава своето движение.
Слѣдователно, въ втората реалностъ движението на
дължина е непрѣривно, но на широчина е прѣ-
ривно — все ще се усѣти нѣкакво ограничение
на чувствата: Много хора въ свѣта се поврѣждатъ.
Отъ какво? — Отъ разширение на своитѣ чувства.
Въ чувствата трѣбва да има стрѣмежъ, но никога
чрѣзмѣрно разширение. Увеличаватъ ли се чрѣз-
мѣрно, образува се едно ограничение, а послѣ се
явява едно вътрѣшно движение, едно вътрѣшно
въртене. Туй психологически е вѣрно. Много хора
заболѣватъ именно по тази причина, че не могатъ
да реализиратъ туй чрѣзмѣрно проявление на чувс-
твата си. За да могатъ тия имъ чувства да се ре-
ализиратъ, трѣбва да иматъ цѣль, къмъ която да
се стремятъ, да се движатъ. Или, съ други думи
казано, човѣкъ трѣбва да обича нѣкого. Ние оби-
чаме Бога. Мислите ли, че единъ день може да
постигнете Бога? Не, ние можемъ да се влѣмъ въ
Бога, но никога нѣма да Го разберемъ. Не се
изисква отъ насъ да разберемъ Бога. Ние можемъ
да познаемъ Бога, но да го разберемъ, нѣма за-

що. Бога по форма не можемъ да разберемъ. Най-послѣ, какво ще разберете отъ Бога? Той нѣма форма, нѣма тѣло, а е единъ чистъ, святъ Духъ — чиста, абсолютна свѣтлина. Той е основа на всѣко нѣщо. Ако искашъ да разберешъ Бога, да обхванешъ Бъжественото, ти ще изгубишъ съзнанието си, ще паднешъ въ единъ вѣченъ сънъ, всичката ти енергия ще се разлѣе.

Третата реалностъ азъ наричамъ „реалностъ на разширение“. Тя се отнася до умствения свѣтъ. За да разберете, по какво се отличава тя отъ другитѣ форми, ще ви дамъ една специална форма. Прѣдставете си, че имате една обикновена соба, пълна съ вѣглища. Прѣди да сж запалени вѣглищата, тѣ сж ограничени въ собата, но слѣдъ като се запалятъ, собата вече не може да ги ограничи; топлината, която се образува отъ тѣхъ, се лъчеизпуска по всички посоки. Тѣзи лъчи могатъ ли да се ограничаватъ отъ самата соба? — Не. Слѣдователно, въ третата реалностъ, никой не може да ограничи влиянието на нѣщата. Затова казваме, че човѣкъ може да бѣде свободенъ само въ своята мисль. Никой не може да ограничи влиянието на мисльта. Въ движението си човѣкъ може да се ограничи, само ако се движи много бързо по извѣстенъ наклонъ и въ това си движение срещне нѣкаква прѣграда. Щомъ дойде до една прѣграда, той ще се спре. Щомъ чувствата на човѣка прѣдставляватъ вода, то въ движението на чувствата си, той може да има удължаване, уголѣмяване може да има завиване на една или друга страна. Нѣкои казватъ: този човѣкъ крѣшка много. Въ дължината си една рѣка може

да кръшка, може да прави зививания отъ тукъ — отъ тамъ, но тя има цѣль, иска да постигне своето намѣрѣние. Когато хората казватъ за нѣкого, че много кръшка, то значи, че не изпълнява своя мораленъ дългъ. Това не е право. Нима онѣзи, които не кръшкатъ, изпълняватъ своя мораленъ дългъ? Вземете онази жаба, която не кръшка, която не кръшка въ водата, изпълнява ли тя своя дългъ? Тя не кръшка, защото чака да дойде нѣкоя муха наблизо до нея, или да кацне на нея, и тя да я глътне. Изгубватъ се мухитѣ една по една въ нейната уста. Казватъ: какъвъ философъ е тази жаба! Да, философъ е тя, но вижте я, колко кръшка тя, като я хване нѣкоя змия! Когато се доближи нѣкоя змия до жабата, и тя кръшка като мухата. Жабата казва: „Тази наука е много лоша.“ Като е лоша, не гълтай мухитѣ цѣли! Това значи: гълташъ ли, ще те глътатъ. Защо змията гълта жабата цѣла? — Защото и жабата гълта мухитѣ цѣли. Има единъ законъ въ природата: съ каквато мѣрка мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри.

Сега, ще ви приведа единъ малкъ примѣръ. Единъ великъ Учителъ изпраща своя ученикъ да се учи да плава. Ученикътъ запитва: животътъ не може ли да мина безъ плаване? — Не може, отговаря Учителътъ. Плаването е една необходимостъ, и ако ти не се научишъ да плавашъ, то единъ день ще ти потрѣбва въ живота, и като не умѣешъ да плавашъ, ще изгубишъ живота си. Ученикътъ казва: „Азъ нѣмамъ свободно врѣме да отивамъ сега да се уча да плавамъ. Имамъ много важна работа. Поканенъ съмъ да заема единъ много ва-

женъ постъ. Плаването е нужно за моряцитѣ. Ти ми кажи друго нѣщо!“ Обаче, като заелъ тази велика длѣжностъ въ живота, направилъ едно прѣстѣпление и го подвели подъ отговорностъ. Той хукналъ да бѣга, да се укрива, но като бѣгалъ, дошълъ до една рѣка, която трѣбвало да прѣплава. Като не знаелъ да плава, потъналъ въ рѣката и се прѣвърналъ въ единъ хубавъ шаранъ, който тежѣлъ 10 килограма. Туй е лошото, че не се умира. По едно врѣме, рибари го хванали и го турили на една пиростия да го пекатъ. Сега му дошло на ума за неговия Учителъ, който го каралъ да се учи да плава. Запитва той Учителя си: Учителю, защо ми даде тази беля, това нещастие? Защо ми се струпа всичко това на главата? — Защото не се научи да плавашъ. Така и вие сега, казвате, че страдате много. Но задали ли сте си въпроса, като философи, като християни, като разумни същества и най-послѣ като българи защо страдате? Дайте си единъ философски отговоръ на този въпросъ. Най-послѣ казвате: е свѣтътъ е такъвъ! Свѣтътъ е лошъ. — Това не е философия. Това не е разрѣшение на въпроса. Свѣтътъ е създаденъ все отъ културни същества. Има други причини, които създаватъ страданията. Слѣдователно, ако ти не знаешъ да плавашъ ще изгубишъ живота си. Азъ прѣвеждамъ тази мисль: ако твоитѣ чувства нѣматъ опрѣдѣлена посока на движение, ако твоитѣ чувства не се стремятъ къмъ Бога, ти ще станешъ шаранъ, ще те пекатъ на пиростия; а пъкъ ако разбирашъ Бога, ще имашъ опрѣдѣлено движение, ще можешъ да владашъ водитѣ. Тѣй че, който отива къмъ Бога, ще има

свобода, ще има движение въ себе си, ще влада водата, т. е. ще познава реалността на нѣщата. Който живѣе въ водата, ограничава се отъ нея, а който живѣе извънъ нея, влада водата. Следователно, за да владаме извѣстна реалностъ, трѣбва да сме извънъ нея.

Съврѣменнитѣ хора казватъ: безъ кѣщи не може, и безъ парици не може. Не е въпросътъ въ п а р и т ѣ. Не е въпроса и въ к ѣ щ а т а. Когато ние искаме да у б ѣ д и м ѣ съврѣменнитѣ хора, че може и безъ к ѣ щ а. Тѣ казватъ: какъ, безъ кѣща! — Не може безъ кѣща. Когато казваме, че може и безъ кѣща, подразбираме, че нѣма да живѣете като рибитѣ въ водата, а ще живѣете извънъ водата и ще я употребявате само когато искате. Въ дадения случай ти ще бѣдешъ господарь на положението си.

И тъй, човѣкъ трѣбва да заеме послѣдното мѣсто. Послѣдното мѣсто е физическиятъ свѣтъ. Отъ физическото трѣбва да започнете. Вие трѣбва да изучите физическия свѣтъ въ неговата пълнота, та като разбирате, физическия свѣтъ, когато дойде вашиятъ Учителъ, ще може да ви прѣдаде по-висока наука, ще се качите една стѣпка по нагорѣ. Азъ гледамъ, дойде нѣкой при мене, челя Библията отъ единия край до другия, та като дошълъ до Откровението, пита: какво искамъ да каже евангелистъ Иоанъ? Е, то е много лесна работа. Азъ нѣма да тълкувамъ думитѣ на Иоана, но ще извикамъ свети Иоанъ и ще му кажа: кажи на този човѣкъ, какво си искамъ да кажешъ. Азъ вѣрвамъ, че евангелистъ Иоанъ е живъ. Нѣкой казватъ: какво е искамъ да каже Христосъ? Азъ нѣма какво да коментирамъ Христовитѣ думи. Азъ

се занимавамъ съ друви работи, съ които хората не се занимаватъ, размишлявамъ върху великитѣ Божии думи въ свѣта. Това е най-естествено! Нѣма защо да ходя да прѣпятствувамъ на хората, да се занимавамъ съ работи, съ които и тѣ се занимаватъ. Тамъ, дѣто мѣстото е посадено, отлично е. Тамъ, дѣто хората сж обработвали, нѣма защо и азъ да ходя. Има много други мѣста необработени. Сега, разработени ли сж въ нашето естество всички мѣста? Всички искаме да имаме отличенъ животъ, да бъдемъ добри. Но знаете ли законитѣ на доброто? Знаете ли, какво нѣщо е доброто, само по себе си? Има една окултна формула, която гласи, че доброто се ражда отъ Любовта. Какъ? Онзи земледѣлецъ, който иска да сѣе житото, трѣбва да знае начина, по който се сѣе житото! трѣбва да знае още и врѣмето, по което се сѣе, а при това трѣбва да избере и най-хубавото сѣме. Ние казваме: „трѣбва да бъдемъ добри“, или „трѣбва да се любимъ“. За Любовта вие вече имате извѣстно понятие. Питамъ: тази любовъ, която свѣтътъ разбира, любовъ ли е? — Не е. Любовта е една реалностъ извънъ физическия свѣтъ. Дѣйствително, когато дойде Любовта въ свѣта, тя произвежда врѣменно движение и постоянно движение, врѣменни течения и постоянни течения, врѣменни разширения и постоянни разширения, но самата Любовъ не е нито въ движенията, нито въ увеличенията, нито въ разширенията — тя е извънъ всичко това. Любовта е извънъ нашата воля, извънъ нашето сърце, извънъ нашия умъ — тя има само допирни точки, въ които се проявява. Често вие се намирате подя

едно заблуждение и казвате: Любовта е вхтрѣ въ мене. — Това е човѣшко разбиране. Любовта не е вхтрѣ въ тебе. Ако Любовта бѣше вхтрѣ въ тебе, най-първо ти нѣмаше да бѣдешъ такъвъ човѣкъ, какъвто се проявявашъ. По какво познаваме, че Любовта е вхтрѣ въ насъ, и вънъ отъ насъ? Какво трѣбва да разбираме, когато казваме, че Любовта е вхтрѣ въ насъ, или вънъ отъ насъ? — Ако Любовта бѣше вхтрѣ въ насъ, както нѣкои казватъ, ние трѣбваше да имаме вѣчната топлина, никога не трѣбваше да истиваме. Трѣбваше да имаме вѣчната светлина и никакво зло не трѣбваше да съществува въ душата ни. Но понеже Любовта дѣйствува вънъ отъ насъ, има единъ процесъ на истиване, вслѣдствие на което се заражда едно гниене. Това, което свѣтътъ днесъ изживѣва, азъ го наричамъ „процесъ на гниене“ метаморфозиране на материята отъ едно състояние въ друго, вслѣдствие на което става една вхтрѣшна пертурбация. Всички съврѣмenni хора заболѣватъ и търсятъ начини за своето лѣкуване чрѣзъ лѣкаритѣ, а не търсятъ причинитѣ на болѣститѣ въ нѣкакви дълбоки, вхтрѣшни процеси. Въ окултната наука, обаче, ние гледаме друго-яче на болеститѣ; ние гледаме друго-яче на злото, на доброто, на Любовта. Слѣдователно, при сегашнитѣ условия, Любовта дѣйствува врѣменно отвънъ, докато човѣшкитѣ организми свикне, понеже при сегашния си съставъ организмътъ не може да изнесе тия силни движения, тия силни уголѣмявания, тия силни разширения, които произвежда Любовта. Слѣдователно, отвънъ трѣбва да дойдатъ тѣзи нѣжни движения, тѣзи нѣжни уголѣмявания, тѣзи нѣжни разширения. И тъй, Любовта трѣбва да дойде от-

вѣнъ — отъ слънцето, отъ звѣздитѣ, отъ хората, отъ растенията. И когато казваме, че човѣкъ се влияе, туй е влиянието, за което се говори. Отъ великото ние приемаме една малка топлинка.

Второто заблуждение, което се явява въ свѣта, зависи отъ желанието ни да заемаме първитѣ мѣста. За да изясня мисълта си, ще ви приведа единъ интересенъ примѣръ. Графъ Бармуци, младъ, ученъ човѣкъ, който се занимавалъ съ окултнитѣ науки, ималъ три автомата, които могли да говорятъ. Когато ставалъ сутринъ, първия автоматъ му казвалъ: господарю, ти си силенъ, красивъ, младъ човѣкъ, като тебе нѣма другъ подобенъ, използвай своята младостъ! По обѣдъ, вториятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-учениятъ човѣкъ въ свѣта, като тебе нѣма другъ, използвай своята ученостъ! Къмъ вечерята третиятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-благородниятъ човѣкъ, съ най-чиста, съ най-фина кръвъ, като тебе нѣма вторъ по свѣта, използвай твоего благородство и твоята добрина! Така живѣлъ графъ Бармуци пѣли 40 години. Единъ день му дошла една нова идея и си казва: какъ тѣй, вие казвате, че съмъ младъ, че съмъ ученъ, и че съмъ добъръ и благороденъ човѣкъ. Младъ бѣхъ, но сега не съмъ тѣй младъ, както едно врѣме, и не можахъ да използвавамъ своята младостъ. Ученъ бѣхъ, но не можахъ да използвамъ своята ученостъ, тя не можа да се увеличи. Добъръ бѣхъ, но моята доброта не можа да се увеличи. Той врътва ключа, и веднага се явява първиятъ автоматъ, който изказва изречението: ти си най-младиятъ и най-красивия човѣкъ, но знай,

че скоро ще остарѣешъ. Хубава е тази философия; както виждамъ, нататъкъ отива си казва графа. Къмъ обѣдъ идва вториятъ автоматъ и му казва: ти си най-учениятъ и най-свѣдущиятъ човѣкъ, но знай, че скоро ще остарѣешъ и тогава ще оглупѣешъ. Най-послѣ, вечерята идва третиятъ автоматъ и му казва: ти си най-благородниятъ и най-добриятъ човѣкъ, но знай, че като остарѣешъ, ще изгубишъ своето благородство и своята доброта. Питамъ графъ Бармуци: при първото твърдение, че е младъ, разрѣши ли въпроса? Що отъ това, че е младъ човѣкъ? Използува ли своята младостъ? Че е ученъ човѣкъ, що отъ това? Използува ли своята ученостъ? Че е добъръ, че е благороденъ човѣкъ, що отъ това? Използува ли своята доброта, своето благородство? Че е младъ, добръ, но какъ трѣбва да използва своята младостъ? Ето единъ много важенъ въпросъ. Че е ученъ, разбирамъ но въ какво отношение трѣбва да използва своята ученостъ? Че е благороденъ добръ но въ какво отношение трѣбва да използва своето благородство. Това сж въпроси, които трѣбва да разрѣши всѣки самъ за себе си, и отъ правилното разрѣшение на тия въпроси зависи неговото развитие. Ако ние сме млади и чакаме другитѣ да разрѣшатъ въпроса, какъ да използваме нашата младостъ, ние ще имаме най-големитѣ изпитания. Това, че нѣкой е младъ, показва, че той носи въ себе си една велика задача, която трѣбва да разрѣши. Е, младъ съмъ, казва нѣкой. Всѣки младъ е на изпитание въ свѣта. Майката казва на младия си синъ: синко, гледай да се събирашъ съ другари, да ходишъ на театъръ, на концертъ, на балове; пъкъ гледай да си намѣришъ нѣкоя другарка за живота, но непрѣменно да има парички! Майката е първиятъ

автоматъ, който дава възпитание на своя младъ синъ. Свършва синътъ въ странство, връща се дома си, и бащата, вториятъ автоматъ му казва: ехъ, синко, ти си много по-ученъ отъ мене; въ наше врѣме нѣмаше такива училища, нѣмаше такива учени, като тебе. Използувай твоего знание, ти знаешъ какъ. Казвамъ, ето вториятъ автоматъ, който дава лошъ съвѣтъ на своя синъ. Той дава лошо учение. Въ какво седи това учение? — Утрѣ синътъ изпѣди баща си отъ къщи, не иска такъвъ простъ баща въ дома си. И тогава бащата дава едно заявление до сжда, дава сина си подъ сждъ, иска сждътъ да се произнесе, колко трѣбва синътъ да му плаща. Е, моля ви се, сждътъ ли трѣбва да опрѣдѣля, какви да бждатъ отношенията между бащата и сина? Ако се остави сждътъ да се произнася, какви да бждатъ отношенията между бащата и дѣцата, всичко въ свѣта пронада, всичко е свършено. Азъ бихъ употребилъ за случая едно силно бѣлгарско изречение: всичко ще отиде по дяволитѣ. Но ще кажа малко по-мекко: отъ тази философия нищо нѣма да излѣзе. Най-послѣ иде обществото, което казва: ето единъ много учинъ, много религиозенъ, много набоженъ човекъ, да му дадемъ единъ високъ санъ. Да го направимъ държавникъ, или нѣкой проповѣдникъ, да проповѣдва на обществото, или нѣкое високо лице. Какво ще се проповѣдва на обществото? Свѣтътъ така нѣма да се поправи. Значи, въ дадения случай обществото се явява като трети автоматъ. Най-послѣ, ние ще се намеримъ въ положението на графа Бармуци, когото запитали: какво трѣбва да се прави, за да може човекъ правилно

да се развива? Той казва: ще пенсионирашъ своитѣ автомати отвѣнъ, ще останешъ самъ и като ставашъ сутринъ, ще четешъ и ще се молишъ. Какво ще разберешъ отъ четенето? Ще работишъ разумно. Защо ти е молитвата? — Молитвата е единъ законъ на поливане. Азъ сега употребявамъ закона на молитвата, като законъ за поливане. Нѣкой казва: защо трѣбва да се моля? Чудни сж хората! Молитвата е единъ символъ! Въ цѣлъ свѣтъ се възнасятъ молитви. Молитвата е единъ символъ, чрѣзъ който се привличатъ всички добри влияния. Слънчевата свѣтлина, слънчевата топлина, дъждътъ, влагата, това сж добритѣ влияния при молитвата, за да може да расте всичко онова, което е посѣто. Когато единъ човѣкъ се моли, всичко наоколо му трѣбва да расте и да се развива. Въ това растене трѣбва да има единъ благороденъ и възвишенъ поривъ. Всички богати хора трѣбва да раздадатъ имането си. Нѣкои отъ васъ се плашатъ, като чуятъ да имъ се говори да раздадатъ имането си. Тѣ се боятъ, че ще го изгубятъ. Не е така. Чудни сте вие! Ако онзи голѣмъ китъ би пожертвувалъ всичката си лой; ако би пожертвувалъ голѣмата си глава голѣмата си уста, съ която би глѣтналъ всѣки едного, какъ мислите, какво би изгубилъ той? Ако за смѣтка на това, което пожертвува, придобие една малка човѣшка глава, какво губи? Ако нѣкой философъ дойде и каже на нѣкого: слушай, ти трѣбва да се отречешъ отъ майка си и отъ баща си, да влѣзешъ въ свѣта между хората и да приемешъ тѣхната философия, глупаво ли ще бѣде това негово положение? И когато Христосъ ни казва да се от-

кажемъ отъ себе си, отъ всичко врѣменно и прѣходно, то значи да се откажемъ отъ своятъ жабешки свѣтъ — да гълтаме мухи, и да добиемъ онази ангелска форма. Че кой отъ васъ не гълта цѣли мухи? Ами че онѣзи агънца, прасенца, кокошки не ги ли гълтате? Колко овци, колко волове сж изядени отъ васъ! Нѣкои казватъ: ами че и науката подържа, че е добръ да се ядатъ агнета. Религиознитѣ пѣкъ казватъ, че въ Писанието било писано, че всичко, което се продава въ месарницитѣ, може да се яде. Какъ, въ Писанието било писано? Че имало ли е месарници тогава? Като ви казвамъ това, да не ви е обидно. Когато ви се каже една Истина, вашитѣ сърца трѣбва да затрептятъ отъ желание да я чуятъ; и като погледнете на онѣзи ваши братя, които сж готови да жертвуватъ всичко, сжщо така трѣбва сърцата ви да затрептятъ. Не че у васъ нѣма вжтрѣшенъ поривъ — имъ такъвъ, но сжщеврѣменно има и едно вжтрѣшно заблуждение. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да раздаде всичкото си имане, азъ не подразбирамъ, че това раздаване трѣбва да стане неразумно. Азъ съмъ за разумното раздаване. Онзи, който трѣбва да раздаде своето имане, онзи, който трѣбва да се откаже отъ майка си, отъ баща си, отъ жена си, отъ дѣцата си, трѣбва да бѣде най-добриятъ, най-разумниятъ, най-благородниятъ човѣкъ, на когото душата е изпълнена съ трептения за Божията Любовь. И такъвъ човѣкъ, като раздаде имането си, ще знае кому да го раздаде. Какъ ще познаемъ кои сж такива хора? Има единъ инструментъ, който още не е познатъ на свѣрѣшеннитѣ учени хора, но съ него си служатъ източнитѣ народи,

главно индийцитѣ. Той имъ служи за измѣрване живата енергия у човѣка. Когато умре нѣкой добъръ човѣкъ, въ този инструментъ се усѣща подигане температурата на цѣлото човѣчество. Това показва, че температурата на цѣлото човѣчество се е подигнала на около $\frac{1}{10 \cdot 000 \cdot 000}$ часть отъ единицата топлина, взета за основна мѣрка. Тѣй както съ калориметритѣ се опрѣдѣля количеството на погълнатата и изразходваната топлина, така и съ този инструментъ се отбѣлѣзва повишаването температурата въ организма на цѣлото човѣчество. Когато пъкъ умре нѣкой грѣшникъ, забѣлѣзва се пакъ същата пропорция — температурата тукъ се понижава съ $\frac{1}{10}$ -милионна часть отъ първоначалната температура на общия организъмъ. Благодарение обаче на това, че когато умратъ 1000 лоши хора, температурата се понижава съ $\frac{1}{10}$ -милионна часть отъ единицата топлина, когато пъкъ умре само единъ добъръ човѣкъ, температурата се повишава съ $\frac{1}{10}$ -милионна часть отъ единицата топлина, човѣчеството може да се поддържа — иначе то би отишло по дяволитѣ. Какво значи това, че човѣчеството би отишло по дяволитѣ? — То знача, че всички щѣхме да се смразимъ, и никаква култура не би съществувала на земята. Благодарение на това, друго нѣщо щѣше да има въ природата. Това сж отвѣчени нѣща, които, ако биха ви се говорили, щѣха да внесатъ нѣщо много добро въ васъ, но щѣха да внесатъ и съмнението. Вие, тукъ на земята, считате съмнѣнието като нѣщо невидимо, но ако влѣзете въ духовния въ ангелския свѣтъ, тамъ дѣто става разширение на нѣщата, ще видите, че съмнѣнието прѣдстав-

лява единъ прѣдметъ твърдъ като камѣкъ. И въ онзи свѣтъ, както и въ този, съществуватъ такива камѣни. Когато питаме ангелитѣ, какъ се образуваша тия камѣни, тѣ казватъ, че сж се образували отъ съмнението на хората. Когато ангелитѣ искатъ да си направятъ една кжщица отъ камѣни, тѣ каратъ хората да се съмнѣватъ, и отъ тѣхнитѣ съмнѣния се образуватъ камѣнитѣ, съ които си строятъ кжщитѣ. Ангелитѣ казватъ: ние образуваме въ хората умствени съмнѣния, религиозни съмнѣния, обществени съмнѣния, и когато ни сж достатѣчни тия камѣни, съ които ще строимъ, прѣставаме да ги поставяме на съмнѣния. И затова, чувашъ нѣкой човѣкъ да казва: азъ по рано се съмнѣвахъ, но сега прѣстанахъ да се съмнѣвамъ — не се съмнѣвамъ вече въ нищо.

Сега, да дойдемъ до стиха, дѣто Христосъ казва: „Щомъ те поканятъ на свадба, заеми послѣдното мѣсто.“ Послѣдното мѣсто е най-износното мѣсто. То има даже практическо приложение. Човѣкъ, който е заелъ послѣдното мѣсто, не се нуждае да го пази нѣкой отподирѣ му. Кждѣто и да ходи, той се намира на най-безопасното мѣсто. За такъвъ човѣкъ всички казватъ: този човѣкъ е незабѣлѣзанъ отъ никого. Въ което общество и да влѣзе, никждѣ не го виждатъ. Но незабѣлѣзанитѣ хора, тѣзи, които държатъ послѣдното мѣсто, сж хората, които движатъ свѣта. Питамъ: каква сила на сцѣпление има водата? Силна ли е тя? Всички ще кажатъ, че сцѣплението между частичкитѣ ѝ не е голѣмо. Обаче, така ли е? Може да я биете, да я сѣчете, да я направите на хиляди частици и така да я разхвърлите изъ пространството, но

нѣма да се мине много врѣме, и всички тия частици пакъ ще се съединятъ въ едно. Вие не можете да правите интриги съ водата. Нѣкой пакъ хората искатъ да правятъ интриги съ своето учение, тъй както се опитватъ да правятъ и съ водата. Тѣ боядисватъ водата на синиѣ, на червено, на зелено и разхвърлятъ частицитѣ ѝ изъ пространството, но послѣ, като се съединятъ отново всичкитѣ частици, водата е пакъ безцвѣтна. Тя казва: азъ не се лъжа, на нищо не се подавамъ. Слѣдователно, отъ наше гледище, водата е жива. Тогава, какъ ще се разберемъ ние? Като казвамъ, че водата е жива, какво подразбирамъ? Азъ не говоря за външното проявление на водата, за онѣзи елементи, които я образуватъ — всичко това не е вода, тъй както тѣлото на човѣка не е човѣкътъ. Знаете ли какво е съдържанието на водата? — Водата се крие единъ вътрешенъ, Божественъ, разуменъ животъ. Нѣкои казватъ: е, водата е нѣщо неорганичено, мъртво, не е като човѣка. Но, я да се лишимъ ние отъ водата за 1 — 2 мѣсеца или за една година, да видимъ, каква култура ще имаме! Като пхтувашъ изъ пустинята и носишъ своето празно шишенце, какво ти струва всичката философия на Канта, на Шопенхауера, на Павла? Казватъ ти: Кантъ! — Вода! Шопенхауеръ! — Вода! Павелъ! — Вода! Вода, вода, разбирате ли! Не е до външната страна на учението на Павла, нито до външната страна на философията на Канта, или на Шопенхауера. Христосъ, който е разбиралъ дълбоко смисъла на тази вода, казва: „Ще имате единъ изворъ вътрѣ въ себе си, отъ който ще извира тази вода“. Подъ изворъ Той е разбиралъ

великата Истина. „И живиятъ хлѣбъ също ще бжде въ васъ“. Следователно, въ себе си ще носите два елемента, на които ще бждете господари — вода и хлѣбъ.

Сега, нѣкои ни срѣщатъ и ни питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? — Вѣрвамъ въ много работи. Вѣрвамъ, че паритѣ сж сила. Вѣрвамъ, че война безъ оръжие не може да се води. Вѣрвамъ, че търговски операции безъ голѣми капитали не могатъ да ставатъ. Вѣрвамъ, че фабрицитѣ безъ вжглища и безъ пара не могатъ да работятъ. Вѣрвамъ, че желѣзницитѣ, безъ машиниста не могатъ да вървятъ. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ глава не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ стомахъ, безъ гърди, безъ сърце, безъ нервна система не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ умъ не може да прояви своята мисль. Азъ вѣрвамъ въ хиляди други нѣща, но въ всички тия вѣрвания, кое е същественото, което би ми опрѣдѣлило едни правилни отношения къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя ближень? И затуй, азъ дойдохъ до заключението, че у човѣка има само една мисль, само едно чувство и само едно дѣйствие, като негови, а всичко друго е чуждо. Имамъ ли само една мисль, това е моето богатство. Нѣкой казва: какъ тѣй, да имамъ само една мисль! — Да, ще имашъ само една мисль. Нима онзи цигуларь, който носи своята хубава цигулка Страдивариусъ на гърба си и знае да свири хубаво, има много мисли? Нима онзи банкеръ, който носи въ касата си хиляди и милиони левове, има повече отъ една мисль? — И двамата иматъ само по една мисль. Кой, обаче, е по-силенъ? Цигуларьтъ като отиде

въ село, отваря цигулката си и започва да свири, всички хора се събиратъ наоколо му, щедро даватъ. Защо? — Той отваря сърцата на хората съ своето свирене. Банкерътъ като отиде въ нѣкое село, никой нищо не му дава, всички искатъ да взематъ нѣщо отъ него, всички искатъ да направятъ нѣкакви операции съ него. Банкерътъ е силенъ само поради паритѣ си, но взематъ ли паритѣ му, изгуби ли богатството си, прѣсѣкватъ се силитѣ му, всичко отива на вѣтъра. Всичкото богатство на цигуларя е въ самия него. Ако ме биха попитали, какво бихъ желалъ да стана — цигуларь, или банкеръ? — Ще отговоря: цигуларь. Като свира, и мене ще ми е приятно, и на окръжаващитѣ сжщо. Хемъ моето сърце отварямъ, хемъ сърцето на окръжаващитѣ. Банкерътъ носи само ключоветѣ си и като дойде прѣдъ касата си, цѣла наука знае, колко пжти да отваря — 1, 2, 3, 5 и повече пжти; и като дойде да затваря — пакъ сжщото изкуство прилага. Въ него всичко е подъ ключъ. Питамъ: защо прави така? — Е, покритото млѣко котка не го ближе. Значи, много котки има! Какво означаватъ затворенитѣ каси? Азъ изваждамъ отъ това нѣщо свое заключение. Всички съврѣменни хора казватъ, че сж морални, а при това каситѣ имъ сж все затворени. Азъ бихъ желалъ да срещна една държава, на която каситѣ да сж отворени. Не казвамъ, че това може да стане днесъ, но това заключване на каситѣ, показва, какъвъ е моралътъ на съврѣменнитѣ хора. Ако каситѣ сж отворени и нищо не се губи, ще кажа: браво, у тѣзи хора има убѣждения, има моралъ. Дойде нѣкой при нѣкоя отворена каса, побутне па-

ритѣ, нищо не взима и пакъ я затваря. Отиде при друга нѣкоя каса, погледне паритѣ, побутне ги, пакъ я затвори. Азъ бихъ считалъ тъкмо тия хора за възвишени, за благородни. Но, разбира се, при сегашнитѣ условия, паритѣ поставятъ хората на изкушения. И злото е тамъ, че хората иматъ слабостъ прѣдъ златото тѣй, както младитѣ момци прѣдъ нѣкоя мома. Този момъкъ вземе единъ наполеонъ, като своя любовница, послѣ вторъ, третъ, пети, до 40—50—100 наполеона, и кой какъ мнѣ покрай него, наполеонъ е, хубава мома е, намигне на всѣки наполеонъ, тури го въ джеба си, зеръ дълга му е ржката и казва: хайде сега съ тебе да направя познанство. И така минава отъ една на друга, докато най-послѣ казва: да си върви тази младата мома, отдѣто е дошла! Но, тази красивата мома, Господъ така я е направилъ, че въ края на краищата никой не може да я изведе. Тя се скрива въ земята, и всички момци оставатъ на понедеѣльникъ. И като ги пита Господъ, какво правихте до сега, тѣ казватъ: ходихме да крадемъ моми. Слѣдъ всичко това хората питатъ: има ли онзи свѣтъ? — Разбира се, че нѣма. Защото, като отидете на онзи свѣтъ, ще трѣбва да дадете отговоръ на вашитѣ майки, бащи, дѣди, какво сте правили тукъ на земята. За прѣдпочитане е да нѣма онзи свѣтъ. Кой е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ е истинскиятъ свѣтъ.

Христосъ казва: „Когато те поканятъ на свадба, седни на послѣдното мѣсто!“ Свадбата при сегашнитѣ условия е изопачена. Всички идеи, които едно врѣме Христосъ е изказвалъ, единъ день ще се носятъ изъ свѣта. Но ние трѣбва да се повър-

немъ къмъ онзи чистъ, непороченъ животъ, какъвто човѣкъ е имамъ още въ самото начало на своя животъ. Тѣй трѣбва да се очистимъ, че въ лицето на всѣка една жена да виждаме една благородна душа. Като се качишъ на единъ високъ планински върхъ, не можешъ да наблюдавашъ планината. Ако искашъ да наблюдавашъ планината, трѣбва да слѣзешъ долу, и отъ тамъ да я гледашъ. Щомъ се качишъ на планината, ти можешъ да наблюдавашъ звѣздитъ, мѣсеца, но не и самата планина. Тѣй че, ако искате да разберете живота, отдолу трѣбва да го гледате, да вземете послѣдното мѣсто, и отъ тамъ ще го изучавате основно. Нѣма да се пнервирате, нѣма да се разочувствувате, нѣма да плачете. Плачете ли сълзитѣ на вашитѣ очи трѣбва да донасятъ благословение. Гжжите ли, говорите ли, изобличавате ли, всичко това трѣбва да донася благословение. Всѣки единъ актъ въ насъ, трѣбва да внася нѣщо ново въ нашата душа. Такова трѣбва да бѣде положението на всѣки единъ човѣкъ. Ще кажете: възможно ли е? — Всички тия нѣща сж възможни. Нѣкои оспорватъ въпроса, дали Христосъ е сжществувалъ на земята като личностъ, или не е сжществувалъ. Не е въпросътъ въ това, дали Христосъ е сжществувалъ, или не. Този въпросъ ние сега го провѣрваме. Ние не говоримъ по това, какъвъ е билъ Христосъ прѣди 2000 години. Това не е реалностъ. Ние говоримъ за онази реалностъ, която сега се проявява, която е Божествена. Тази реалностъ, която сега провѣрваме, има еднакви отношения къмъ всинца ни. Тя произвежда движение, тя произвежда уголѣмяване, тя произвежда и разширение. Тя

дава потикъ на нашата воля, да се проявява на прѣсѣкулки; тя дава увеличение на нашитѣ чувства; тя дава разширение на нашия умъ по смисълъ. Благодарение на тѣзи три реалности, науката расте и се развива. Растението е законъ на разширение. Хиляди хора сж ангажирани съ тази научна мисълъ, и ние трѣбва да благодаримъ на Бога за това. Тѣ работятъ за доброто на човѣчеството. Не мислете, че азъ говоря за онѣзи учени хора, които сжществуватъ днесъ въ науката. Не, азъ говоря за онѣзи учени хора, които привидно минаватъ за прости хора, които науката не познава като учени, но които сж просвѣтени, които сж пожертвували цѣлия си животъ само за работа. Азъ говоря за онѣзи хора, които сж просвѣтили ума си за духовенъ житотъ, въ най-широкъ смисълъ на думата. Въ такава мисълъ азъ включвамъ всички онѣзи благородни потоци за правене добро, които сегашното човѣчество има. Въ тази мисълъ азъ включвамъ и всички енергични хора, които правятъ пѣтища, улици, които съграждатъ градове. Въ всички тия хора, които сж посвѣтили живота си за Бога, за благото на цѣлото човѣчество работи и е работилъ Божиятъ Духъ. Ние сме само противъ онѣзи хора, които и въ Божествения свѣтъ не сж искрени, и въ духовния свѣтъ не сж искъени, и въ физическия свѣтъ не сж искрени. Ние не обичаме лъжата. И всѣки човѣкъ, който работи въ физическия свѣтъ честно, ние сме съ него, ние го похваляваме. Всѣки човѣкъ, който работи въ духовния свѣтъ честно, както и всѣки човѣкъ, който работи честно, безъ изопачение на своята мисълъ въ умствения свѣтъ, ние имаме къмъ

неге нашето почитание, нашата любовъ и уважение. Къмъ всички тия хора ние ще имаме уважение, почитание, любовъ, и всѣкога ще приемаме тѣхното мнѣние. Дали тѣ ще се проявятъ въ науката, въ образованието, въ изкуството, въ музиката, ние съ радостъ ще отворимъ тѣхната книга и ще четемъ. Всички тия хора, отъ памти-вѣка и до сега които работиха отъ душа, въ пълната смисълъ на думата, не взеха първото мѣсто, а последното мѣсто. Кой взеха първото мѣсто? Ако оставимъ едно перце надъ водата, то ще остане на повърхността ѝ, нѣма да потъне, но ако пуснемъ едно парче злато въ водата, то ще потъне на дъното. Хората, които търсятъ богатството, нѣма да взематъ перцата, които плуватъ повърхнината на водата. а ще взематъ златото — тѣ него търсятъ по свѣта. Онзи, който намѣри това злато, това богатство, казва: слушай, приятелю, излѣзъ отгорѣ. на перцето пъкъ казва: ти остани отдолу! Цѣнното и отдолу да е, пакъ ще го извадятъ отгорѣ; а безцѣнното и отгорѣ да е, пакъ ще го махнатъ. Значи, всички трѣбва да имаме тази вътрѣшна цѣнностъ. Туй, което прави човѣка благороденъ, то е любовта му къмъ Истината. Такъвъ човѣкъ ще бѣде свободенъ въ всѣки единъ свой актъ. Запримѣръ, азъ често наблюдавамъ хората, виждамъ, че нѣкой човѣкъ иска да направи добро на нѣкой просекъ, да му даде една малка помощъ. Бръкне въ джоба си, но гледа, извадилъ една банкнота отъ 20 лева. Погледне я, погледне я, размисли се и пакъ я туря въ джоба си. Азъ наричамъ благородееъ човѣкъ този, който като бръкне въ джеба си и улови нѣщо, колкото голѣмо, колкото цѣнно

и да е, да го даде, безъ да гледа. Всѣки, който вземе да размишлява, да се колебае, дали да даде, или не, споредъ мене, не е добъръ, не е свободенъ човѣкъ.

Освѣнъ това, и нашето сърце трѣбва да бжде свободно въ своитѣ проявления. Нашитѣ отношения къмъ хората трѣбва да иматъ цѣль. Трѣбва ли да мислимъ, какви сж хората, когато се проявяваме къмъ тѣхъ? Нашитѣ отношения къмъ хората не трѣбва да бждатъ външни, но вътрѣшни, да нѣма лицепритие. Онова ухилване, онова свѣтване на очитѣ, азъ не считамъ за нѣкакъвъ, благороденъ потикъ. Азъ мога да срещана нѣкой човѣкъ и да му се усмихна, да не си поклатя главата даже, но да имамъ единъ свещенъ образъ за него, и да държа въ душата си неговия образъ като писано яйце. Питамъ: кое е по-хубаво: да те държа въ душата си, като единъ свещенъ образъ, или да ти се поусмихна, а послѣ да зацапамъ образа ти? Най-послѣ, ние трѣбва да имаме онази свещена мисль въ главата си, че знанието, което имаме, е храна за нашия умъ. Любовта внася животъ въ насъ, а Мъдростъта внася храна за ума ни. Като казвамъ, че знанието е храна за нашия умъ, то значи, че трѣбва да се раздаде на всички хора, т. е. то трѣбва да прѣставлява за всички хора срѣдство за хранене. Мъдростъта е, която донася вътрѣшно тия срѣдства. Всички хора въ това отношение трѣбва да бждатъ разумни. И Христосъ казва: „Ако искашъ да бждешъ разуменъ, заеми послѣдното мѣсто!“ На послѣдното мѣсто седятъ най-ученитѣ, най-възвишенитѣ хора. Най-великитѣ адепти сжщо тамъ ще ги намерите. Като дойде

Христосъ, кое мѣсто зае? — Последното. И всички велики Учители, които идватъ сега на земята, сж скрити, нѣма ги, и тѣ сжщо заематъ последнитѣ мѣста, А ония хора, които сега управляватъ свѣта, които сж на чело, заематъ първитѣ мѣста, но когато дойде Великиятъ Господаръ, който е направилъ свѣта, ще каже: „Приятели. вне, които бѣхте до сега на последнитѣ мѣста, елате да заемите първитѣ мѣста, елате да си вършите работата!“ Слѣдователно, ще дойде единъ Божественъ день, въ който ще стане нѣщо. Сегашнитѣ хора не можемъ да ги убедимъ, че и въ Бога има проявление. Само че, за да се прояви Богъ, изисква се врѣме. Хората се молятъ, молятъ и Богъ всичко слуша, но трѣбва цѣлото човѣчество да се моли най-малка 2000 години, за да се прояви Богъ. Всички Му се молятъ, молятъ и най-послѣ казватъ: Господи, не ни ли чувашъ? Господъ чува всичко, но чака да си свършатъ хората молитвата, и когато си свършатъ молитвата, Той само ще помръдне ржката си, и всичко ще се свърши. За примѣръ, има единъ анекдотъ, споредъ който се разправя, че когато Господъ създавалъ човѣка, взелъ най-хубавата прѣстъ, омѣсилъ я, и направилъ отъ нея човѣка и го оставилъ да съхне. Дълго врѣме съхналъ този човѣкъ, обаче единъ негърски проповѣдникъ проповѣдвалъ на слушателитѣ си, че Господъ сушилъ човѣка само три дни. Не, дълго врѣме го сушилъ. Всички възвишени разумни същества — ангели, архангели, серафими, херовими, минавали покрай човѣка и го побутвали, дано трѣгне, но не успѣли. Най-послѣ казали на Господа: не трѣгва този човѣкъ, Господи. Нека стане чудо, най-послѣ! Господъ

се поусмивналъ, нищо не имъ казалъ. Приближилъ се до човѣка, вдъхналъ въ ноздритѣ му дихание, и човѣкътъ оживѣлъ. Всички се очудили.

За сега, всички хора лежатъ на гърба си и питатъ: кога ще се оправи спѣтътъ? Ще дойде Господъ, но този пътъ нѣма да духне въ носа на хората. Защо нѣма да духне въ носа? Защото първиятъ пътъ Господъ духналъ въ устата на човѣка и видѣлъ резултата. Втори пътъ духналъ въ носа и видѣлъ, какъвъ е резултатътъ. Сега вече Господъ ще духне въ очитѣ на хората.

И като духне въ очите имъ, първитѣ ще станатъ послѣдни, а послѣднитѣ — първи.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 15 февруари,
1925 г. гр. Софiя.

И ПИЩЕШЕ НА ЗЕМЯТА.

19

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. „Сароолу“ № 21.

И пишеше на земята.

„И пакъ се наведе долу, и пишеше на земята“.

Съвременниятъ културенъ свѣтъ, или културнитѣ хора на 20 вѣкъ, желаятъ всичко да имъ е понятно. Нѣкои даже мислятъ, че всичко знаятъ. Ако попитате виднитѣ богословци да ви кажатъ нѣщо за Бога, тѣ ще ви говорятъ за тайнитѣ на Бога; въ колко лица е Той; какъ е станало изкупването на човѣчеството; какъ е слѣзълъ Христосъ на земята и редъ други философски работи можъ да ви говорятъ, но я ги запитайте, какво е писалъ Христосъ на земята, не знаятъ. Единствениятъ отговоръ, който ще ви даде е, че това не влиза въ плана на спасението, слѣдователно, за него не трѣбва да се говори. И дѣйствително, Христосъ е написалъ свещени думи, които не могатъ да се вмѣстятъ въ тази книга, която сж ни оставили пророцитѣ защото щѣха да се опорочатъ. Пишеше Той дълго време на земята и изтриваше написаното. Работата е, че това, което е написалъ Христосъ на земята, е накарало всички онѣзи грѣшници, праведници, фарисеи и садукееи, да излѣзатъ навънъ изъ храма и да оста-

вятъ жената сама. И като си подигна Христосъ главата и погледна, нѣмаше никой въ храма. Може да ме запитатъ: що ни интересува насъ това, какво ставало прѣди 2000 години? Тази жена била заведена при Христа, и го запитвали, дали трѣбва да я сѣдятъ, или да ѝ простятъ, защото споредъ Мойсеевия законъ трѣбвало да ѝ се наложи смъртно наказание. За какво? — Че престъпила закона, а трѣбвало да се подържа моралътъ. Чудно е, какъ именно иде туй раздвояване! Мойсей пише въ закона си „не убий“, а при това, въ наказателния законъ за морала, онѣзи, които прилагатъ Мойсеевия законъ, подразбиратъ, че трѣбва да убиятъ една грѣшница. „Убий“, това е човѣшкото. „Не убий“, това е Божественото. Вземете кое и да е дѣте, и му дайте една кукла, или какъвто и да е прѣдметъ, то ще я строши, на парчета ще я направи. Дайте му една книга, то ще я вземе и колкото свещена да бѣде тя, ще я скжса, ще я направи на парчета, ще я зацапа. За него тази книга не струва нищо; то ще я скжса и ще ви каже: дайте ми друго нѣщо! И най-послѣ, ако запитате този многоученъ философъ, вашия любезенъ, този, когото вие наричате „вашето ангелче:“ какво научи? — То е научило само едно нѣщо — да тегли и да дере. Вие ще кажете: това е съ малкиѣ дѣца, ние сме възрастни. Пигамъ: хубаво, вие като сте възрастни, какво сте научили? Може да кажете, че сте научили много работи. Много работи сте научили но същественото въ живота не сте научили. Най-същественото въ живота не е научено. А кое е туй същественото? — философитѣ още не могатъ да си дадатъ отго-

воръ. Съврѣменнитѣ хора се запитватъ за несж-
ществени работи: безконечна ли е вселената, или
е конечна; безгранична ли е или е гранична. И
съврѣменнитѣ изслѣдователи казватъ, че дошли до
заключение, че вселената е гранична и конечна и
твърдятъ, че нѣма другъ свѣтъ по неже все-
лената е конечна. Но трябва да знаете че ко-
нечнитѣ нѣща сж сѣнка на безконечнитѣ. Тъмнината е
сѣнка на свѣтлината. Всѣки отъ васъ може да създаде
тъмнина Тъмнината е конечна, а свѣтлината е без-
конечна — нищо повече. И всѣки отъ васъ може
да направи една къща така, че да не влиза свѣт-
лина значи, да я ограничи отъ свѣтлината. Слѣ-
дователно, тъмнината е конечна, а свѣтлината —
безконечна; вие не можете да я ограничитѣ. Вие
не можете да затворите вашата къща, да не изли-
за отъ нея свѣтлината. Тя все ще си изтича, ще
излиза навънъ. И тъй, материялниятъ свѣтъ
е конеченъ, както и тѣлото е конечно, но азъ каз-
вамъ: тази вселена, която вие си прѣдставяте, мо-
же да се увеличава и смалява.

Сега, ние можемъ да ви дадемъ друга фило-
софия, да ви кажемъ, споредъ окултната философия,
какъ се опрѣдѣлятъ границитѣ на вселената. Все-
лената не е малка. Казватъ, че радиусътъ на тази
вселена е 100 милиона слънчеви години. Можете
да си направите едно изчисление. Щомъ свѣтлина-
та изминава 300,000 километри въ една секунда,
колко милиона километри ще измине тя за една
година? Това число, което ще се получи, се нари-
ча една „свѣтлинна година“. Значи, такива 100
милиона години се изискватъ, за да мине свѣтли-
ната отъ единия край на вселената до другия.
Тогавя нѣкои пататъ: ами задъ нея какво има? Въ

този именно въпросъ, който не знаете, седи хубавото. Задъ вселената има другъ видъ свѣтове. Но въ това незнание има красота. Има незнание, което човѣшкиятъ умъ не може да обхване.

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че нашитѣ, очи сж съвршени, че знаемъ всичко, каквото виждаме. Не, даже въ музикално отношение, въ зрительно отношение, ние още не можемъ да схващамъ различнитѣ тонове и различнитѣ цвѣтове. Когото и да запитате днесъ, ще ви каже, че джгата има само седемъ цвѣта. Не е вѣрно това, джгата има повече отъ седемъ цвѣта. За сега, обаче, сж само седемъ. Има животни, които схващатъ само три цвѣта; други, които схващатъ само четири цвѣта, а хората сж дошли до положение да схващатъ седемтъ цвѣта. Когото и да питате ще ви каже, че джгата има седемъ цвѣта. — тритѣ отъ които сж основни, а четиритѣ — производни, т. е. допълнителни. Това е въ обикновената наука, въ конечната наука. Въ необикновената, въ безконечната наука, краскитѣ сж безконечни, т. е. трептенията, които образуватъ тѣзи краски, нѣматъ граници. Тогава, питамъ: какъ бихте си обяснили движението на материята, ако нѣкой математикъ би казалъ, че онази първоначална сила, която е създала всичко въ свѣта, се движи така бързо, че едновременно се намира въ всички свои части? Значи, въ една секунда тя изминава цѣлия свѣтъ и се намира въ всѣка една частица на материята. (Мнозина отъ слушателитѣ кашлятъ.) Е, разбира се, че ще кашлитѣ; не само вие тукъ, но всички на общо основание, ще кашлятъ. Защо кашлятъ? — Когато хората не могатъ да разрѣшатъ единъ

философски въпросъ, всѣкога кашлятъ. Когато нѣкой дължи нѣкому, кредиторътъ дохожда да си получи дълга. Какво прави длъжникътъ? — Почесва се, покашля се, казва: хмъ . . . и най-послѣ отлага. Но, съ кашлицата не се разрѣшаватъ въпроситѣ. Що е кашлицата? — Кашлицата е простуда. А що е простудата? — Простудата показва, че организмътъ е изгубилъ своята първоначална жизнена сила, или е изгубилъ трептенията, при които здравето може да се прояви. Следователно, подигнете вашата мисль къмъ Бога, свържете се съ Него, и кашлицата ви ще спре, ще изчезне. Заповѣдайте на кашлицата си да спре! Ще кажете: е, ще повикаме нѣкой лѣкаръ. Не, въ свѣта има само единъ лѣкаръ! Всички други лѣкари сж асистенти на този Великъ лѣкаръ; тѣ трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. И азъ разбирамъ, че въ свѣта има само единъ проповѣдникъ; всички други проповѣдници трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. Всички хора говорятъ съ асистента на този проповѣдникъ. Въ свѣта има само единъ свещеникъ; всички други свещеници сж асистенти на този великъ свещеникъ. Въ свѣта има само единъ владика; всички други владици сж асистенти на този великъ владика. Въ свѣта има само единъ патриархъ; всички други патриарси сж асистенти на този великъ патриархъ. Въ свѣта има само единъ мъдрецъ! всички други мъдречи сж асистенти на този великъ мъдрецъ, и всички трѣбва да изпълнятъ добръ своята длъжностъ.

Сега, нека допуснемъ, че това сж общи фрази, които иматъ отношение къмъ насъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се интересува за себе си. Нѣма

нищо по-велико отъ това, човѣкъ да рѣши задачата на своята душа, задачата на своя животъ. Това е най-великото! Човѣкъ, който може да рѣши задачата, смисъла на своя животъ, той разрѣшава смисъла на цѣлия козмосъ за себе си — нищо повече! Нѣкои питатъ, какво нѣщо е човѣкътъ. Това е единъ великъ въпросъ. Ще те питатъ нѣкои, какво мислишъ. Ще се наведешъ долу къмъ земята и ще пишешъ. Какво е чель Христосъ? — Той разгрѣщаль великата книга на живота и прашинкитѣ, които намѣрилъ тамъ, увеличилъ. Въ тѣхъ намѣрилъ причинитѣ, защо тази жена е съгрѣшила, и защо е доведена прѣдъ Него. Слѣдъ това Той намѣрилъ начинъ, методъ, какъ тази жена да поправи своята погрѣшка. Какъ ще може да я поправи? — По Божественъ начинъ, а не по човѣшки начинъ. Е питамъ: въ съврѣмения културенъ свѣтъ когато хванатъ една такава жена въ прѣстѣпление, какъ ще я съдятъ? Ние трѣбва да отговоримъ по сѣщия начинъ: който е безгрѣшенъ, нека хвърли камѣкъ върху нея! Има ли безгрѣшъ човѣкъ на земята? — Такъвъ човѣкъ нѣма. Слѣдователно, никой нѣма право да убива, защото, който убива, законътъ засѣга и него. Ще кажете: това засѣга само външния свѣтъ, а насъ, праведнитѣ, не засѣга. Правдата не е монополъ. Сега можешъ да бъдешъ праведенъ, а слѣдъ една минута, или слѣдъ една секунда, можешъ да изгубишъ тази правда. Правдата трѣбва да се възстановява всѣки моментъ, защото всѣкогда можемъ да я загубимъ. Казватъ: ама нали Богъ оправдава хората. Да, Богъ оправдава хората, но да притежавашъ Правдата, то е друго нѣщо.

Правдата е качество на Духа. Правдата е нѣщо вътрѣшно. Тя е единъ вътрѣшенъ процесъ въ човѣка. Да бѣдешъ справедливъ, значи, да знаешъ, какъ да постъпишъ при всѣка твоя мисль, при всѣко твое чувство и при всѣко твое дѣйствие. Да бѣдешъ справедливъ, значи да знаешъ, какъ да постъпишъ като мисляще същество, като разуменъ културенъ човѣкъ. Ами че ти единъ день ще дойдешъ въ съприкосновение съ други културни същества. Нѣма да бѣдешъ както сега. Нѣкои казватъ, че Бѣлото Братство е въ България. Голѣма честъ е направило то на България, ако мислитѣ, че то е тукъ. Всемирното Бѣло Братство не може да избере единъ такъвъ малъкъ народъ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нѣщо, което сега съществува въ свѣта, то е Всемирното Бѣло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповѣдници, философи, всички тѣ сж служители на Бѣлото Братство. И културата, правдивостта въ свѣта се подтикватъ все отъ тѣхната мощна сила, отъ тѣхния мощенъ духъ. Когато Христосъ дойде на земята. тия велики Бѣли Братя, изпратиха отъ небето единъ полкъ ангели, служители тѣхни, да пѣятъ. Слѣдъ тѣхъ дойдоха тия трима мадреци, аденти отъ изтокъ, да се поклонятъ на Христа. И тѣ бѣха тѣхни служители. И нѣкои казватъ: Бѣлото Братство въ България не вирѣе. Българитѣ трѣбва да знаятъ, че свободата имъ е дадена отъ Бѣлото Братство. И ако съгрѣшатъ, Бѣлитѣ Братя ще се разправятъ съ тѣхъ. Нѣма народъ, съ който тѣ да не

могатъ да се разправятъ. Нека запомнятъ това нѣщо всички! Това трѣбва да се отпечати въ умоветъ ви. Бѣлото Братство не е нѣщо видимо, то не е секта, не е църква, то е нѣщо живо, извънъ тѣзи покварени условия, въ които живѣятъ хората. Тѣй както живѣятъ хората сега, това, което имаме, това не е братство.

Въ една отъ миналитѣ си бесѣди азъ опрѣдѣлихъ братъ е онзи, който отъ излизането си отъ Бога до връщането си при Бога, прѣзъ всичкитѣ сѣществувания ти е билъ братъ. Братъ ти е този, който прѣзъ всичкитѣ условия на живота си е билъ готовъ да се жертвува за тебе. Братъ е този, който те е обичалъ, както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но съ великото съзнание на онзи Божественъ Духъ, който живѣе въ душата му. И ако всинца имате такъвъ идеалъ, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство.

Сега, нѣкои казватъ; ние можемъ да ви изпждимъ отъ България! Ако е въпросъ за изпжждане, питамъ: кого ще изпждите? Тази земя не е българска, тя е на Господа. Земята на англичанитѣ не е английска, тя е на Господа; подъ наемъ, подъ аренда е дадена тя.

И тѣй, навелъ се е сега Христосъ и пише на земята. Пише Той за всички, пише за тия прѣстѣпления, които сега се вършатъ въ свѣта, пише Той, по какъвъ начинъ може да се оправи човѣчеството. И всички вие искате да знаете, по какъвъ начинъ може да се оправи човѣчеството. — Само по единъ начинъ може. Всички тия братя, които работятъ, тѣ сж отъ седемъ иерархии, отъ

седемь категории. Едни отъ тѣхъ принадлежатъ на Любовъта, наричатъ се „Братя на Любовъта“. Други отъ тѣхъ принадлежатъ на Мъдростъта, наричатъ се „Братя на Мъдростъта“. Тѣ подържатъ науката и изкуството, носятъ знание на човѣчеството. Трети отъ тѣхъ се наричатъ „Братя на Истината“. Тѣ внасятъ свобода въ човѣшкитѣ умове и сърца, внасятъ свобода въ тѣхнитѣ мисли и чувства. Тѣ внасятъ онази свобода, която прави човѣшкия духъ, човѣшката душа, човѣшкия умъ и човѣшкото сърце напълно свободни — свободни въ пълната смисълъ на думата. Други се наричатъ „Братя на Справедливостъта“, които носятъ Правда на човѣчеството, и които се разправятъ съ онѣзи невидими блага, отъ които съврѣменнитѣ хора иматъ нужда. Други братя се наричатъ „Братя на добродѣтелята“. Други се наричатъ „Братя на Красотата“. И най-послѣ идватъ послѣднитѣ, които се казватъ Иеховисти. Това не сж сжщинскитѣ имена на тия Братя. Азъ не мога да ги произнеса, защото тѣ сж свещени. Всички тия Братя не сж така обикновени, не мислете. Всѣки единъ отъ тѣхъ може да дигне земята на ржката си и да я хвърли въ пространството като една топка. Такова знание иматъ тѣ! Тѣ могатъ да дигнатъ земята съ ржката си, защото задъ тѣхъ седи нѣщо още по-мощно на което тѣ сж служители. И когато нѣкои мислятъ, че могатъ да се разправятъ съ тия Братя това показва, че тѣ не разбиратъ онзи дълбокъ смисълъ, който се съдържа въ понятието „Бѣлъ Братъ“. Когато единъ отъ тѣзи Братя се явилъ на Мойсей въ огнения пламъкъ, казалъ му: „Изуй обущата си, защото

мѣстото, на което седнѣхъ е свято“. И когато Христосъ се наведе на земята, Той призова тѣзи Братя. Вие ще кажете' Христосъ бѣше Господъ. Да, но когато Христосъ слезе на земята, Той остави всичката си сила и слава на тия Братя, а самъ слезе каго слуга, да покаже на хората, какъ трѣбва да живѣятъ.

Сега като се говори за издържливостъта на Христа, има едно прѣдание, до колко е вѣрно, не се знае, споредъ което, вечеръта, когато Христосъ билъ заведенъ на изпитъ въ преторията. римскитѣ войници му се подигравали и му ударили 80,000 удари. Слѣдъ това му дадоха да носи кръста си до Голгота, който Той не може да изнесе, а остави на половината пътъ, като поиска нѣкой да му помогне. Кой отъ васъ би ималъ силата, да издържи толкова удари? Кой отъ васъ би ималъ силата слѣдъ тия удари да изнесе своя кръстъ поне до половината пътъ? Това може да направи само човѣкътъ на търпението. Отъ тия удари Христосъ изчислилъ, до колко тогавашното човѣчество е било възвишено и благородно. И тия благородни хора се подигравали съ единъ човѣкъ, като Христа! Питамъ: Христосъ, въ днешния свѣтъ на по-голѣмо почитание ли е? Вие, служителитѣ Христови, Неговитѣ ученици, които Го обичате сега, които говорите, че Той е Богъ, че Той е Синъ Божий, че Той е човѣкътъ на Любовта, изпълнили ли сте Неговия законъ? Не говоря за закона на обществото. но за закона на Любовта; показали ли сте любовта си къмъ своитѣ братя

на земята? Знаете ли, колко бѣдни, колко страда-
 ждущи искатъ любовъ отъ насъ? Всѣка една бѣдна
 вдовица, всѣки единъ страдающъ, всѣко едно обез-
 сърчено сираче, искатъ да чуятъ по една сладка
 дума, искатъ да имъ кажешъ, че има условия за
 тѣхното спасение отъ положението имъ още сега,
 а не за въ бъдеще, защото животътъ е сега. Ко-
 гато Христосъ се наведе долу и пишеше, Той под-
 крепи една паднала жена и я попита: Не те ли
 осжди никоѣ? Никоѣ, Господи. ..Нито азъ те осж-
 дамъ. Иди, и не греши повече, не слѣдвай грѣ-
 ха!.. Отъ какво произлиза грѣхътъ? Защо грѣ-
 шатъ женитѣ? — Отъ слабостъ. Защо грешатъ
 мъжетѣ? — Отъ слабостъ. Това е възпитание. Въ
 свѣрѣмения свѣтъ има едно противорѣчие. Все-
 чки казватъ: не може безъ грѣхъ, не може безъ
 лъжа. Какъ така, не може безъ лъжа? Какво до-
 бро е внесла лъжата въ свѣта? Какво добро е
 внесълъ грѣхътъ въ свѣта? Но, казва нѣкой, че
 ако излъже, нѣма да изгуби имането си. Питамъ:
 кой е спечелилъ своето имане чрѣзъ лъжа? Не из-
 губва ли човѣкъ чрѣзъ лъжа всичкото свое имане?
 Ние засѣгаме принципиално въпроса. Азъ не го-
 воря за тази обикновена, площадна лъжа, но има
 една принципиална лъжа, за която се сѣди човѣкъ,
 а именно за лъжливитѣ ни отношения
 къмъ Бога. Отношенията ни къмъ Бога трѣбва
 да бѣдатъ вѣрни и истинни! И ако ние имаме
 това широко сърце, каквото Христосъ ималъ, щѣх-
 ме да разберемъ, въ какво седятъ тия вѣрни и
 истинни отношения къмъ Бога. Нима мислите, че
 много отъ вашитѣ мисли, които имате, не сѣ отъ
 тия лъжливитѣ, отъ тия, които ви заблуждаватъ?

Много отъ нашитѣ фарисеи и садудеи ни донасятъ такива мисли, и ни казватъ: ти си учителъ, хвърли тия мисли за Бога навънъ! Тогава вие казвате: тъй е писано споредъ Мойсеевия законъ.

Съвършеннитѣ християни казватъ: Като не може човѣкъ да живѣе по Бога, нека поне удари на широко! Защо? Защото съгрѣшихъ, напихъ се. Че какво отъ това? Може да си се напилъ единъ пхтъ, но повече не пий! Започни съ мисълта, че нѣма да пиешъ година, двѣ, десетъ; дръжъ тази мисль постоянно въ главата си, докато най-послѣ станешъ господаръ на онзи вжтрѣшенъ неджгъ, който та мжчи. Станешъ ли господаръ на своя неджгъ, това е, което те похвалява прѣдъ тия твои Братя. Всѣки неджгъ, който имаме, е грѣхъ. Този именно грѣхъ, който седи въ тебе, те ограничава. Ти ще се покажешъ на свѣта, че съзнавашъ, какво задъ тебе седи една реалность, задъ която се крие Богъ, и че ти имашъ сила да се поправишъ, да надделѣешъ този неджгъ. Религиознитѣ хора казватъ: само Христосъ може да ни помогне, само Христосъ може да ни спаси, затова ние ще седимъ и ще Го чакаме. Ами че какво ви е донесло това чакане отъ 2000 години? Запримѣръ, ти си единъ грѣшникъ. Отчаялъ си се, обезсърчилъ си се, нѣщо отъ вжтрѣ ти казва, че отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Христосъ ти казва: стани! Въ това врѣме именно Христосъ пише вжтрѣ въ тебе. Какво пише? Разгледали ли сте тия думи? Ако бихте могли да разгледате, да прочетете тия думи, тѣ биха хвърлили такава свѣтлина върху васъ, че умътъ ви ще просветне, ще се изпълни съ необикновена свѣтлина; душата ви ще се из-

пълни съ необикновена радостъ, и вие щѣхте да разберете дълбокия смисълъ на това, което Христосъ е писалъ. Не само е писалъ Той, но и мислилъ. И не само тогава е писалъ Христосъ, но и сега Го виждаме често, често да пише. Азъ Го виждамъ да пише на земята все същия стихъ. Ще кажете: какво пише Той? Когато слънцето изгрѣва сутринъ, какво пише то? Били ли сте на изгрѣвъ, виждали ли сте какво пише слънцето? Ще кажете: а, това е идолопоклонство! Ние не искаме да ходимъ на изгрѣвъ. Хубаво, на обѣдъ поне го гледайте! Какво иска да ни каже слънцето, като изпраща своята свѣтлина всѣки день?

Послѣ, азъ ви запитвамъ другъ същественъ въпросъ: защо трѣбва да ядете? Казвате: е, трѣбва да се живѣе. Не може ли човѣкъ безъ ядене? Заключението, което можемъ да извадимъ отъ сегашното си състояние е, че не можемъ безъ ядене. Можете ли вие да обясните, какво значи яденето, пиенето вода, мисленето, чувствуването и дѣйствиването? Това сж все формули, които трѣбва да се прѣведатъ и осмислятъ. Какво значи яденето? Когато единъ човѣкъ осмисли яденето, той ще разбере основния законъ, който е вложенъ въ него. При яденето важно е това, че ти трѣбва да имашъ 32 зѣба и да дѣвчешъ. Ами ако съществуваше въ свѣта единъ законъ, споредъ който, всѣки който яде да се накаже съ смъртно наказание, какво бихте казали? Ами че и въ тази жена имаше едно подобно желание, каквото е желанието на хората да ядатъ. У нея имаше едно желание да изяви своята любовъ, да си има единъ мъжъ, както и всички други жени, да си роди едно дѣте. Тя имаше

едно желание въ себе си, турено ѝ отъ природата, но туй желание бѣше изопачено. Заради това ѝ желание искаха да я убиятъ. Сега, ако бихте турили този законъ за смъртното наказание и при случая, когато нѣкой човѣкъ прѣяде, вие трѣбваше да кажете: „Учителю, благи, ние намѣрихме единъ човѣкъ, който е прѣялъ, а споредъ Мойсеевия законъ се казва, че всѣки такъвъ човѣкъ трѣбва да се убие съ камъни, ти какво ще кажешъ?“ Христосъ казва. „Този отъ васъ, който не е прѣяждалъ, нека хвърли камѣкъ върху него!“ Питамъ: има ли смисълъ да се накаже такава едно прѣстѣпление съ смъртъ?“ Не, Христосъ даде на тази жена нѣщо цѣнно. Той ѝ каза: „Иди и възлюби Господа!“ Христосъ не ѝ каза точно тия думи, но я попита: „Осждали те нѣкой, жено? — Никой, Господи! „Нито азъ те осждамъ. Иди, и не съгрѣшавай повече!“ Христосъ разбираше великия законъ, знаеше, кждѣ сж спънкитѣ на тази жена, затова ѝ каза: „Иди и възлюби Господа!“ Ше каже нѣкой: това не е ли насърчение нагрѣха? Не, Той ѝ каза: „Иди и не съгрѣшавай повече!“ То значи: иди и възлюби Господа!

И, ако съврѣменнитѣ хора правятъ прѣстѣпления въ какво и да е направление, то е защото нѣматъ любовъ. Тѣхната любовъ е конечна, гранична, не е онази любовъ, на която можешъ да разчитаашъ. На какво мяза човѣшката любовъ? Влѣзешъ въ една гостилница, портмонето ти е пълно съ английски звонкови. Ти влизашъ, стоишъ правъ, но веднага всички келнери, като те видятъ, разтичатъ се наоколо ти, взиматъ ти шапката, дрехата, закачватъ ги, услужватъ ти, и ти давашъ на

този—на онзи подарък. Отличенъ човѣкъ си за тѣхъ! И ти казвашъ: много хубава гостилница! Такава е сегашната култура на любовта? Но я влѣзъ въ тази гостилница съ скжсани дрехи, безъ петъ пари въ джоба си и вижъ какъ ще те посрещнатъ! Опитай се само два пжти да влѣзешъ! Тогава, питамъ те: тебе ли посрѣщатъ, или паритѣ ти? — Паритѣ ти, разбира се. Ти си ученъ човѣкъ, свършилъ си два факултета, финансистъ и философъ си, или бактериологъ и геологъ, или пъкъ си нѣкакъвъ химикъ, всички те посрѣщатъ добрѣ, сниматъ ти палтото, треперятъ за тебе, отличенъ човѣкъ си. Но утрѣ почне да отслабва нервната ти система, паметта ти се губи, умътъ ти не е толкова ясенъ, и ти казвашъ: напуснаха ме хората. Кого напущатъ? — Палтото ти. Добрѣ, другъ случай: ти си благочестивъ човѣкъ, лѣкаръ си, можешъ да лѣкувашъ всѣкакви болести. Отваряшъ очи — слѣпи проглѣдватъ, лекувашъ сърцебиене, коремоболие и редъ други болести. Всички казватъ: този е святъ човѣкъ! Почитанъ си, всички ти сниматъ палтото, уважаватъ те. Въ всѣка къща ще има караница за тебе, къде да отидешъ. Но, тази твоя дарба се прѣкротява, не може да лѣкувашъ повече. Не само, че не можешъ да лекувашъ, но всички казватъ: тогава не искаме вече! Питамъ: гдѣ остана почитанието на хората? Гдѣ е човѣкътъ? Въ знанието ли, въ неговата видима доброта ли, въ паритѣ ли? — Истинскиятъ човѣкъ е онзи, който рѣшава правилно великитѣ задачи на земята. Азъ наричамъ лѣкаръ който може да лѣкува себе си. Азъ наричамъ ученъ човѣкъ онзи, който може да учи себе си. Този човѣкъ нѣма само да учи, но и ще слуша своя учителъ,

ще възприема свѣтлината. Знаете ли какво е изкуството на свѣтлината? — То е тъкачество. Всички наши клѣтки, които, се считатъ толкова невѣжи, иматъ едно изкуство, което ние не знаемъ. Тѣ знаятъ да тъкатъ платъ отъ свѣтлината. Питамъ: ако азъ извадя единъ такъвъ платъ, изтъканъ отъ свѣтлиннитѣ лъчи, какво ще кажете вие? Ако ви кажа: ето единъ слънчевъ платъ знаете ли на какво ще мязате.

Ще ви приведа единъ разказъ, прѣдаденъ въ разни анекдоти. Единъ отъ древнитѣ велики хора, виденъ богаташъ, искалъ да има една дреха, която така да се изтъче, че да не е пипната отъ човѣшки ръцѣ. Най-послѣ той казва: давамъ голѣмо богатство на този, който може да изтъче тази дреха, безъ да пипнатъ ръцѣтъ му нѣщо върху нея. Явяватъ се двама тъкачи, казватъ: ние ще я изтъчемъ. Турятъ стана си и започватъ. Прѣхвърлятъ сувалкитѣ прѣзъ въздуха, тъчатъ. Праща той двама отъ слугитѣ си, да видятъ, какъ върви работата. — Добрѣ върви. Праща още единъ пътъ слугитѣ си, казватъ: отлично платно! Отива той самъ да провѣри, нищо не вижда, но казва: отлично платно! Изтъкаватъ платното, скрояватъ му една дреха. Излиза той съ нея изъ улицитѣ и всички му казватъ: отлична дреха! Най-послѣ го вижда едно дѣте и казва: този човѣкъ е голъ! Като ви изтъка единъ платъ отъ свѣтлината, ще замязате на голия човѣкъ. Защо? Защото нѣщата иматъ смисълъ, само когато се виждатъ. За да се разбератъ нѣщата трѣбва да се видятъ. Туй, което не виждате, не е реално заради васъ. Обаче, туй, което е реално за мене,

не е реално и за васъ. Ако ви кажа, че тукъ имамъ единъ свѣтлиненъ платъ, ще ме повѣрвате ли? Отгдѣ знаете, може да ви изпитвамъ? Ако го виждате, добрѣ; но ако не го виждате, нѣма ли да бждете въ положението на онзи човѣкъ, който билъ голъ? Ако ви кажа, че сега въ рѣцѣтъ си имамъ единъ платъ и ви питамъ, дали го виждате, какво ще кажете? Азъ да ви кажа истината: никакъвъ платъ нѣмамъ, но казвамъ, че онѣзи клѣтки вътрѣ въ насъ изтъкаватъ свѣтлината. Слѣдователно, хубавата частъ на нашето тѣло, съ която живѣемъ, мислимъ, чувствуваме и дѣйствуваме е изтъкана отъ лжчитѣ на слънцето. А онази грубата частъ на нашето тѣло не е изтъкана отъ лжчитѣ на слънцето. Значи, това, което мисли и чувствува у насъ, е направено отъ лжчитѣ на свѣтлината. Това прѣдставлява невидимия, свѣтлия човѣкъ въ насъ. Когато единъ ясновидецъ погледне на човѣка, той вижда именно този човѣкъ, който издава свѣтлина отъ себе си — свѣтлиятъ човѣкъ е той. Видимиятъ човѣкъ пѣкъ е материалниятъ човѣкъ, въ който се проявява духовния.

Сега Христосъ пише на земята и казва на тази жена: „Възлюби Господа!“

Знаете ли вие изкуството да възлюбишъ човѣка? Азъ често чета по романитѣ, какъ нѣкоя мома възлюбила нѣкой момъкъ и послѣ го разлюблила; или нѣкой момъкъ залюбилъ нѣкоя мома и послѣ я разлюбилъ. Залюбилъ и разлюбилъ. Значи, въ земната любовъ има два момента: залюбване и разлюбване. Послѣ идва друго залюбване. Една мома не може два пѣти да залюби онзи момъкъ, който

веднѣжъ я е разлюбилъ. Каквото и да говори, истината е тази: тя не може два пѣти да залюби този момѣкъ. Азъ казвамъ на момѣцитѣ: онази мома, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори пѣтъ да ви залюби. Азъ казвамъ на момѣтѣ: онѣзи момѣкъ който ви е залюбилъ и разлюбилъ, не може втори пѣтъ да ви залюби. Любовьта не може да се възвърне по никой другъ начинъ, освенъ чрѣзъ искрено разкаяние. И на женѣтѣ казвамъ. онѣзи мѣжъ, който ви е залюбилъ и разлюбилъ, втори пѣтъ не можете да го залюбите. Азъ казвамъ и на мѣжетѣ: онази жена, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори пѣтъ да я залюбите. Каквото и да ви говорятъ тѣ, всичко това сѣ празни приказки. Като четете Евангелието, ще видите, че споредъ мѣчнотиитѣ въ живота, любовьта на мнозина ще охладнѣе, значи нѣма да иматъ сила да издържатъ. Питамъ тогава: заслужава ли да залюбите нѣкой човѣкъ? — Не. Защо не заслужава? Заслужава ли, като ви залюбя, да ви издигна на височина около единъ километъръ, както се издига единъ орелъ, и отъ тази височина да ви пушна долу, като ви разлюбя? Каква е тази любовь? Да залюбишъ нѣкого, значи да го издигнешъ на голѣма височина; а да го разлюбишъ, значи да го пуснешъ отъ тази височина надолу. Каква философия има въ това? Казватъ за нѣкого: нека го залюби нѣкой, че да му дойде ума въ главата! Не, освѣнъ че нѣма да му дойде ума въ главата, но ще изкочи дори отъ главата му. Ако залюбването може да вкара ума въ главата, това е една неразумна философия въ живота. Разправяха ми за любовьта на единъ младъ слуга, който

се влюбилъ въ своята господарка. Той билъ малко момче, 10 годишно, и тъй цѣлно се влюбилъ въ своята господарка, че никому не откривалъ това свое чувство. Въ свободното си врѣме той се качвалъ на едно високо дърво и тамъ написвалъ името на своята господарка, както и своето име. Едва следъ 100 години, когато отсѣкли това дърво, намѣрили тамъ написани неговото име и това на своята господарка. Това е единъ хубавъ примѣръ за любовта: той живѣлъ при своята любовъ близо, всичко жертвувалъ за нея, безъ да подозира тя. А вие сега, по 100 писма пишете на вашитѣ любими: ахъ, умирамъ, не мога безъ тебе! Има една хубава формула за живота: Люб о в ъ т а р а ж д а д о б р о т о в ъ с в ѣ т а.

Защо съгрѣшила тази жена? — Грѣхътъ показва, че въ нея имало криво разбиране за любовта. Ние сега ще рѣшимъ единъ социаленъ въпросъ. Всички социални и религиозни общества, обаче, рѣшаватъ същиятъ въпросъ въ смисълъ: да се изпжди и убие тази жена! Но Христосъ казва: „Всички, които искате да убиете тази жена, трѣбва да възлюбите Господа, да внесете Неговата Мъдростъ, Неговата Истина, Неговата Любовъ, Неговата Правда, Неговата Красота и да бждете единъ къмъ другъ тъй благи, както е благу Господъ“. Туй е истинското рѣшение на онзи социаленъ въпросъ. Индивидуално, вътрѣшно този въпросъ е рѣшенъ. По другъ начинъ, какъ ще го рѣшите? Нека има и друго рѣшение, азъ не искамъ да налагамъ на всички ви това рѣшение, но онѣзи, на които съзнанието е събудено, които сж узрѣли, трѣбва да убѣдятъ цѣлия свѣтъ, че

съвременниятъ строй трѣбва да се измѣни, по какъвто и да е начинъ. Хората трѣбва да се убѣдятъ, да имъ се каже, че е дошло врѣме, когато въпроситѣ трѣбва да се разрѣшаватъ съ любовъ. И ако ние не направимъ това, ако ние закъснѣемъ, въпросътъ пакъ ще се разрѣши, но вече не въ наша полза. Този въпросъ нѣма да се рѣши отъвѣнъ. За насъ е важно да се запали първиятъ вжглентъ, и отъ него ще се запалятъ всички други вжглени.

Азъ бихъ желалъ, сегашнитѣ млади и стари, млади въ Любовта, а стари въ Мъдростѣта, да бждатъ запалени вжглени! Подъ „стари“ не разбирамъ слаби. Убѣждавайте хората, че е дошло врѣме да се рѣшаватъ всички въпроси съ любовъ, но не съ тази обикновена любовъ, която вие познавате. Не, всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ знание и мъдростъ; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ свобода и истина; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ доброта; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ справедливостъ; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ красота. Ами че то е голѣмо безобразие, да вземемъ единъ човѣкъ, да му туримъ вѣже на врата и да го обѣсимъ на бѣсилка! Единъ човѣкъ, когото Бобъ е създалъ, да вземемъ и да го туримъ на бѣсилка! Туѣ е едно велико прѣстѣпление, и ние да можемъ да го гледаме спокойно! Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да се обърне къмъ Господа, да Го призове съ всичкото си сърце, и чакъ тогава Богъ ще дойде. Казватъ: е, обѣсили го, да не е грѣшилъ! Ами че утрѣ, или слѣдъ двѣ прѣбраждания и тебе ще обѣсятъ. Че кой отъ васъ не е билъ обѣсванъ? Азъ

като гледамъ сегашнитѣ хора виждамъ, че всѣки единъ отъ васъ е билъ и обѣсванъ, и застрѣлванъ. Като си правя своитѣ изчисления, азъ виждамъ, колко милиони, колко милиарди хора сж били избити! Цѣлата земя е послана само съ кости. Но свѣтътъ оправи ли се? — Не. Сега, какво разбиратъ онѣзи, които сж на властъ, то е другъ въпросъ, но ако ние вѣрваме, че всѣка властъ е дадена отъ Бога, тогава, каква е волята на Онзи, който е далъ всѣка властъ? Ако вѣрваме въ Бога ние можемъ да рѣшимъ този въпросъ само съ Любовта. Най-послѣ, ако управляващитѣ любятъ този народъ, азъ не подразбирамъ цѣлото човѣчество, тѣ би трѣбвало да приложатъ законитѣ на това Бѣло Братство, и така въпросътъ ще се рѣши по единъ любовенъ начинъ. Онѣзи, у които съзнанието е пробудено, които вѣрватъ въ това Братство, трѣбва да си подадѣтъ ржка. Не външно, но вътрѣшно убѣждение трѣбва да има въ тѣхъ! Свврѣмненното християнство се гради само на своитѣ мжченици; всички добродѣтели, величието на всички народи се гради само върху живота на тѣхнитѣ мжченици. Какъ става това? Безъ Христа ли?

Ето една паднала жена седи прѣдъ Христа, и Той ѝ казва: „Иди, жено, и не съгрѣшавай повече!“ Той пише: „Вие трѣбва да рѣшите тѣзи задачи по Любовъ“. Ако всички ние си подадемъ ржка по любовъ, по братски, не ще ли можемъ да живѣемъ? По любовъ не можемъ ли да рѣшимъ задачитѣ? Туй, което единъ човѣкъ не може да направи, двама могатъ да го направятъ. Туй което двама души не могатъ да направятъ, трима души ще могатъ да го направятъ. Туй, което три-

ма не могатъ, четирма ще могатъ. Туй, което четирма не могатъ, петима, 100-ина, 1000, 10000, 100000, милиони хора, съединени въ едно, могатъ да го направятъ. Всички хора, цѣлото човѣчество, съединени въ едно, подъ свѣтлината на този Божественъ Духъ, всичко могатъ да направятъ. Питамъ тогава: какво трѣбва да чакаме ние? Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: азъ съмъ жена, мене Господъ ме е турилъ да гледамъ кѣщата. Въ кѣщата ли те е турилъ Господъ? Я ми кажете, въ коя кѣща те е турилъ Господъ? Ако е така, защо онази твоя бѣдна сестра Господъ не турилъ и нея въ кѣща? Като разбирамъ, че Богъ е абсолютна Правда, то ако бѣше турилъ тебе въ кѣщи, щеше да тури и всички други хора въ кѣщи. Понеже всички хора не сж въ кѣщи, то значи, това нѣщо не го е направилъ Господъ, а сж го направили хората. Ако ти си влѣзълъ въ тази кѣща, ти самъ си я съградилъ, не я съградилъ Господъ. Нека разберемъ, че всички нѣща не сж направени отъ Бога.

И Христосъ се наведе долу на земята и пишеше.

Сега, азъ не искамъ да хвърлямъ сѣнка върху тия нѣща, но казвамъ, че погрѣшкитѣ трѣбва да се изправятъ. Но хората казватъ: тѣлото и на праведния, и на грѣшния все въ земята ще отиде. Да, така е, но има едно различие въ смъртѣта за тия двама души. Господъ ще събере тѣлото на праведния човѣкъ въ едно шишенце, и въ онзи свѣтъ ангелитѣ отъ неговото тѣло ще направятъ една кубава ваза. Отъ тѣлата на праведнитѣ хора ще направятъ по една хубава ваза и ще кажатъ: та-

зи ваза е направена отъ тѣлото на праведния. А отъ тѣлото на грѣшния нѣма да остане никакъвъ поменъ, ще го хвърлятъ на сметъта. Казва нѣкой: е, азъ ще умра, и праведниятъ ще умре. Да, но отъ моето тѣло ще направятъ една хубава ваза, а отъ твоето тѣло нищо нѣма да направятъ. Казватъ: е, такъвъ е животътъ. Какъвъ е животътъ? Божествениятъ животъ, самъ по себе си е чистъ. Питамъ сега: кое е онова, което трѣбва да ни подигне въ очитѣ на другитѣ? Азъ се чудя, запримѣръ, като наблюдавамъ хората и чета мислитѣ имъ. Тѣ си казватъ: този човѣкъ тамъ, какво ни говори, какво иска да ни лъже? Казвамъ: научете се да мислите право! Азъ бихъ желалъ да видя, какво разбирате вие подъ думата „Истина“. Който и да е отъ васъ, елате при мене, да направимъ единъ опитъ и да видимъ, кой говори Истината. Правдата азъ я разбирамъ съвсѣмъ друго-яче. Врѣме е вече, когато ние трѣбва да бъдемъ искрени. Въ нашитѣ очи всѣки човѣкъ трѣбва да прочете човѣшкото; душата трѣбва да проглежда прѣзъ тѣхъ. Като си погледна очитѣ, азъ трѣбва да съмъ доволенъ отъ себе си, отъ очитѣ ми да лъха искреностъ, и азъ да знаая, че къмъ всички постъпвамъ тѣй, както и къмъ себе си. Нѣкой казва: ти къмъ мене не постъпвашъ тѣй, както къмъ себе си. Ти яде кокошка, а на мене не даде. Да, вѣрно е, не постъпвамъ справедливо, ядохъ кокошка. Прѣди половинъ часъ я изядохъ, но тя бѣ развалена и ми разстрои стомаха, та не искамъ да дамъ и на тебе отъ Нея. На тебе ще дамъ отъ хубавитѣ плодове: ябълки, грозде съ приченъ хлѣбецъ. Слѣдователно, ние трѣб-

ва да бъдемъ искрени, да не прѣдаваме отъ нашиѣ погрѣшки и на другитѣ, но да имъ прѣдадемъ нѣщо хубаво отъ себе си. И когато срещна нѣкого, когото обичамъ, ще поискамъ да изпълня душата му съ любовъ, духа му съ знание и мъдростъ, съ красота, доброта и съ справедливостъ, та да се зарадва душата ми при тази срѣща. Това нѣщо трѣбва всички дълбоко да го пожелаемъ, та като се срещнемъ, да се зарадваме и да си кажемъ: братко, радвамъ се, че те срещнахъ; радвамъ се, че те видѣхъ. Само така ние ще можемъ да се подигнемъ. Нека се радваме единъ на другъ тъй, както се радваме на слънцето, което изгрѣва; както се радваме на една хубава мѣстностъ, прѣзъ която пътуваме; както се радваме на една хубава ябълка; както се радваме на единъ хубавъ изворъ, при който можемъ да си починемъ и да се разхладимъ. Така трѣбва да бъде, когато срещнемъ една душа! Така трѣбва да бъде, когато се срѣщаме ние, за да можемъ да си помогнемъ въ тия усилни врѣмена на страдания, за да можемъ да прѣтърпяваме и понасяме всичко. Ние казваме: е, като отидемъ на онзи свѣтъ! Че онзи свѣтъ е този свѣтъ! Въ дадения случай ти си въ онзи свѣтъ! Господъ ти казва: покажи любовта си къмъ онзи твой братъ!

Вие, като излѣзете отъ тука, казвате: имаше нѣкой философски работи, но бѣха много забъркани, та не разбрахме, какво искаше да каже. Ще ви кажа, какво искамъ да разберете. Като срещнете първата бѣдна жена, спрете се въ себе си и ѝ кажете двѣ сладки думи! като срещнете първото сираче кажете му двѣ сладки думи. Като срещнете първия затворникъ, кажете му двѣ сладки думи, донесете

му отъ дома си малко хубавъ хлѣбъ, малко плодове! Като срещнето първия фалиралъ търговецъ, първата паднала жена, спрете се въ себе си и имъ кажете двѣ сладки думи! Като срещнете първото куче, на което кракътъ е счупенъ, спрете се да го прѣвържете; ако не можете да сторите това нѣщо сами вие, платете нѣкому 20 лева, за да го прѣвърже! Видите нѣкъдѣ нѣкой волъ, който тегли нѣкоя много натоварена кола и не може да я изкара. Платете 100 лева, купете нѣщо отъ товара, за да го освободите. Отидете въ нѣкоя гора, тамъ нѣкой сѣче дърветата. Питай колко искатъ за това дръвче, което въ тозъ моментъ сѣкатъ. Кажи: колко искашъ, приятелю? — 20 лв. Плати 20 лева на този човѣкъ, но спаси живота на дървото. Покажете любовта си! Ще кажете: а, съ такива работи ще се занимаваме! Ами съ какви? Това е великото въ свѣта, за което Господъ се радва. Такъвъ трѣбва да бѣде нашиятъ животъ! — животъ на чистота, животъ на святостъ, животъ на любовъ, животъ на знание и мъдростъ, животъ на свобода и истина, животъ на справедливостъ, животъ на доброта и красота, животъ, който обема всячката пълнота.

И тогава, пише Христосъ на тази велика книга; блаженъ е онзи, който изпълнява волята Божия. Блаженъ е онзи, който не се съблазнява въ противорѣчията на живота. Блаженъ е онзи, когото грѣховетѣ на брата му не го отчуждаватъ. Блаженъ е онзи, който всѣкога може да даде право комуто и да е, безъ да се съблазнява. Блаженъ е, пише по-нататъкъ Христосъ....!

И колко пѣти, като срещна нѣкой добъръ братъ евангелистъ, прибързва да ме пита: ти вѣрвашъ ли, въ Христа? Вѣрвашъ ли въ Господа нашего Исуса Христа? Казвамъ му: знаешъ ли, какво пишеше Христосъ на земята? Срещне ме нѣкой свѣщеникъ, пита ме: ти защо не идвашъ въ църква? Свѣщи трѣбва да палишъ! Казвамъ: братко, азъ се радвамъ на това изкуство, но вие го знаете много по-добрѣ отъ мене. Едно врѣме и азъ палихъ свѣщи, но сега искамъ да науча друго нѣщо: искамъ да науча изкуството, всички свѣщи, които се палятъ въ църква, да не гаснатъ вече; и кандилата сѣщо да не гаснатъ. И друго: всички свѣщи, които горятъ въ църква, да не димятъ; и всички кандила, които се палятъ, сѣщо да не димятъ. Всички свѣщи и кандила да горятъ, безъ да гаснатъ и безъ да димятъ — това е най-важното изкуство! Това наричамъ азъ истинско палене на свѣщи и на кандила! Като запалишъ една свѣщъ, какъвто вѣтъръ, или каквато буря и да духа, да не може да се загаси. Това човѣкъ може ли да направи — човѣкъ е. Това проповѣдникъ може ли да направи — проповѣдникъ е. Това свещеникъ може ли да направи — свещеникъ е, Това вѣрующъ може ли да направи — верующъ е. Това ученикъ може ли да направи — ученикъ е.

Когато човѣкъ иска да се жени, нека запита своя възлюбенъ: можешъ ли да запалишъ една свѣщъ, която да не гасне? — Мога. Е, запали я тогава! Ако я запали и не угасва при никаква буря и при никакъвъ вѣтъръ, ожени се за този човѣкъ, не се бой, ти ще можешъ да живѣешъ

съ него добръ прѣзъ цѣлия си животъ. Не може ли да запали такава свѣщъ, това вече не е женидба, това е продажба. Изгасва ли свѣщъта на когото и да е отъ васъ, общо правило е: не се женете, не е позволено отъ Бога! Като казвамъ да не се жените, подразбирамъ да не се жените по човѣшки, а да се жените по Бога, по Божествено. Защо? Защото азъ не вѣрвамъ въ свѣщи и кандила, които гаснатъ и димятъ. Азъ вѣрвамъ въ свѣщи, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ кандила, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ хора, които като палятъ свѣщи, свѣщитѣ имъ не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ всички свещеници, проповедници, въ всички хора по цѣлия свѣтъ. по цѣлото земно кълбо, на които свѣщитѣ не гаснатъ. Казвамъ имъ тогава: братко, азъ вѣрвамъ въ тебе, защото ти си научилъ великия законъ на земята. Азъ вѣрвамъ въ твоята душа. И казвамъ: отъ сега нататѣкъ правете опити, научете се да запалите поне една свѣщъ, която да не гасне!

Това е, което пишеше Христосъ. Блажени кои? — Блаженъ е онзи, на когото умътъ е запаленъ и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото сърцето е запалено и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото душата гори и не гасне. Влаженъ е онзи, на когото духътъ гори, свѣти и не гасне. Блажени сж всички мъже и жени; блажени сж всички дѣца; блажени сж всички слуги и царе; блажени сж всички свещеници и проповѣдници; блажени сж всички онѣзи, на които свѣщитѣ и кандилата не гаснатъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 22 февруари,
1925 г. гр. София.

СЕГА СКРЪБЪ ИМАТЕ.

20

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. „Сароолу“ № 21

Сега скърбъ имате.

„Така и вие сега скърбъ имате, но азъ пакъ ще ви видя, и ще се възрадва сърцето ви, и радостъта ви никой нѣма да отнеме отъ васъ“.

Скърбъта, това е спътница, другарка на живота. Така и радостъта е друга спътница, другарка на самия животъ. Разбира се, ние за живота ще говоримъ въ по другъ смисълъ отъ този, подъ който съврѣменнитѣ учени хора разбиратъ думата животъ. Подъ думата животъ ние разбираме не това, което се проявява и изчезва. Ако животътъ се проявява както свѣтлината въ една малка лампичка и послѣ изчезва, както завъртимъ ключа, това не е животъ. Хората казватъ: такива сж законитѣ на свѣтлината, да изчезва и да се проявява. Не, такъвъ законъ на свѣтлината нѣма. Това е законъ на хората. Само тѣ се проявяватъ така. Само тѣ сж направени така, да се явяватъ и изчезватъ. Отварятъ своитѣ кепенци, свѣтватъ въ стаята имъ. Затварятъ кепенцитѣ си, настана тъмнина. Това е законъ, който азъ не признавамъ. Това нѣщо азъ мога да докажа на хората. По нѣкой път хората казватъ, че слънцето изгрѣва

и залѣзва. Не, слънцето не изгрѣва и не залѣзва. То изгрѣва и залѣзва само затова, защото хората живѣятъ на земята, но за онѣзи същества, които не живѣятъ на земята, за тѣхъ слънцето не изгрѣва, и не залѣзва. Ако живѣете въ центъра на земята, за васъ слънцето нѣма да изгрѣе никога; но ако се дигнете надъ земята, за васъ слънцето нѣма да залѣзе никога.

Та, когато хората изучаватъ живота, тѣ го изучаватъ отъ своето лично становище и казватъ: азъ съмъ убѣденъ, така мисля така съмъ схваналъ. Такива убѣждения имате вие. И слѣдъ всичко това, съвременнитѣ хора говорятъ за своитѣ убѣждения. Казватъ: моитѣ убеждения сж такива и такива. Че такива убеждения имаха твоятъ дѣдо и твоятъ прадѣдо. Твоитѣ убѣждения сж убеждения на дѣдо ти! Ама азъ така разбирамъ истината. Какво разбирашъ ти? И дѣдо ти така разбираше Истината. Като дойдатъ до научнитѣ изслѣдвания, до най-новитѣ методи на лѣчение, хората казватъ: днесъ така се лѣкуватъ хората. Да, но и при стария начинъ на лѣкуване хората умираха, както и при новия начинъ на лѣкуване. Това, което днесъ хората наричатъ лѣкуване, не е лѣкуване, то е залѣгане. Тѣ като лѣкуватъ, лѣкуватъ нѣкого, най-послѣ го изпратятъ на онзи свѣтъ, съвършено го излѣкуватъ. И старитѣ сж лѣкували така, и новитѣ лѣкуватъ по сжщия начинъ. Различаватъ се само по това, че старитѣ сж давали едно утѣшение на болния, а новитѣ даватъ друго утѣшение. И болниятъ все си отива утѣшенъ, че ще го излѣкуватъ. Отъ гдѣ идватъ тия погрѣшки? Щомъ човѣкътъ на земята падне

всѣ трѣбва да има кой да го подигне. Отъ тукъ да извадимъ и другото заключение: щомъ човѣкъ се разболѣе, несъмнѣнно трѣбва да има нѣкой, който да го лѣкува.

Христосъ казва: „Скърби ще има въ свѣта.“ И дѣйствително, сегашниятъ животъ е животъ само на скърби, т. е. не изключително на скърби, но скърбѣта е прѣобладаващиятъ елементъ. Тази мисль трѣбва да държите въ ума си, за да имате правилно разрѣшение на живота. Животътъ, въ сегашната си фаза, разрѣшава една отъ най-труднитѣ задачи: да прѣвърне скърбѣта въ радостъ. И Христосъ казва: „Сега имате скърбъ.“ Защо? Защото азъ ви оставямъ и си заминавамъ. Послѣ азъ отново ще ви видя и ще имате нова радостъ, която никой не може да ви отнеме. Подъ думата „радостъ“ разбираме онзи възвишенъ, Божественъ животъ у човѣка, онова велико съзнание въ него, съ което той прониква цѣлата природа, изучава нейнитѣ сили и закони.

Сега, азъ ще се спра малко, ще прѣкжсна мисльта си. Тѣй както прѣкжсвамъ мисльта си, има една нелогическа връзка, както когато нѣкой крои, вземе ножицитѣ, но послѣ изведнѣжъ спира. Спре се седи мисли. Казватъ: защо се спрѣлъ? — Нѣкакъвъ новъ теркъ му дошло на ума, нѣкакъвъ новъ моделъ иска да внесе. Радостъта, това е същественото, къмъ което ние се стремимъ, но ако не разбираме законитѣ на скърбѣта не ще може да се домогнемъ до самата Истина, да разберемъ, какво нѣщо е радостъта. Скърбѣта всѣкога подразбира или загуба на онази реалностъ която ние сме притежавали, или пъкъ неизползуване, въ

пряма смисълъ на онѣзи блага, които ни сж дадени. Слѣдователно, въ тази смисълъ, всички ние ичаче тази скръбъ Онзи ученикъ, който се учи въ гимназията; или онзи студентъ, който се учи въ университета: или онзи докторъ, който се готви за своята теза, за своя докторатъ; или онзи музикантъ когото не приематъ въ академията, все си иматъ свои скръби. Питамъ: скръбта на академика такава ли е, каквато скръбта на доктора? Скръбта на доктора такава ли е, каквато е скръбта на студента? Скръбта на студента такава ли е, каквато е скръбта на ученика въ гимназията? Скръбта на ученика въ гимназията такава ли е, каквато е скръбта на ученика въ отдѣленията?

Сега, да ви дамъ друго обяснение. Прѣдставете си, че въ единъ голѣмъ, великолѣпенъ театръ се дава едно, рѣдко по своето естество, прѣставление, на което сж дошли отъ цѣлия свѣтъ най-добритѣ артисти-музиканти, И по този случай, на мнозина граждани, които успѣятъ да се вредятъ, се раздаватъ свободно, гратисъ билети. Всички, които иматъ билети, постепенно навлизватъ, навлизватъ, но театрътъ се изпълня, и половината публика остава навънъ. Тия, които оставатъ вънъ сж недоволни. Казватъ какъ така да останемъ вънъ! Недоволни сж, защото не сж влѣзли вътрѣ да видятъ, какво става. Тѣ вдигатъ шумъ отвънъ — недоволни сж. Тия пъкъ, които сж влѣзли вътрѣ, иматъ друго недоволство. Недоволството се заражда отъ това, че едни сж взели първитѣ мѣста, а тѣ стоятъ прави. Тѣ казватъ: какъ така, ние да стоимъ прави, а другитѣ да се-

дятъ на първитѣ мѣста! Различни недоволници има въ свѣта: едни, които стоятъ вънъ; други, които сж влѣзли вътрѣ, но стоятъ прави. Питамъ: отъ кои недоволници искате да бждете вие?—Разбира се, за прѣдпочитане е да бждете отъ послѣднитѣ.

По сжщия законъ нѣкои хора влизатъ въ нѣкое братство и казватъ; какъ така, защо да не ни приематъ? Ние не сме ли хора? — Недоволни сж. Защо сж недоволни? — Че нѣмало за тѣхъ столове. Казвамъ: вашата скръбъ е една, а скръбъта на другитѣ е друга. Гдѣ е радостъта? На земята нѣма радостъ, скръбъ има. Радостъта произтича отъ другъ единъ законъ, който примирява нѣщата.

Слѣдъ това прѣдставление се дава единъ великолепенъ банкетъ. Масата е така наредена, че на всички се даватъ еднакви кърпи, еднакви прибори, мѣстата сж еднакво почитени, тѣй че, кждѣто и да се седне, все е първо мѣсто. Питамъ: сега ще има ли скръбъ? — Не, музика ще има: „трака-трака“ — всички започватъ и всички весели ставатъ. Казвамъ: докато сте вънъ или вътрѣ, седящи или прави, все ще има скръбъ, но щомъ седнете на трапезата, на която велики блага има сложени, тогава ще има радостъ. Свѣтътъ сега е нѣленъ съ такива ужасни разочарования. Сегашнитѣ хора трѣбва да опишатъ, какво нѣщо сж страданията, но въ тѣхната истинска форма, а не да ги прѣувеличаватъ. Прѣдставете си страданието на една майка, която родила дѣте, и то слѣдъ 5—6 години умира! Представете си страданието на онзи лѣкарь, който свърши два факултета и ослѣпява!

Прѣдставете си страданието на онзи виденъ философъ, комуто се парализирва мозъкътъ, а той едва успѣва да напише половината отъ своя наученъ трудъ! Прѣдставете си страданието на онзи великъ музикантъ, комуто нѣкой счупва ржката! И държавници, и царе, и всички хора сж изложени на такива велики разочарования. Това е и съ млади, и съ стари. Питамъ тогава: гдѣ е радостта въ живота? Ще кажешъ: азъ съмъ младъ. Да, но ще остарѣешъ. Не само че ще остарѣешъ, но прѣдъ тебе ще се яви онзи стариятъ бирникъ, смъртътъ, ще задигне всичко и ще те остави голъ. Тя ще те изпужи отъ земята, и нѣма да ти даде даже пжтенъ билетъ да си отидешъ. Такъвъ крадецъ е смъртътъ! Всичко ти взима и не ти оставя пари да си купишъ даже единъ билетъ за пжтуване, но ти казва: Господъ да се грижи за тебе! Вие не сте умирали, да знаете, какво нѣщо е смъртътъ. Сега хората казватъ: човѣкъ, докато се движи, живѣе, а като прѣстане да се движи, той умира. Чудна логика! Тогава всички желѣзници, които се движатъ по линиитѣ, живи ли сж? Въ човѣка дѣйствително има движение, но има външенъ и вътрѣшенъ животъ. Ако единъ човѣкъ прѣстане да се движи външно, физически, а се движи вътрѣшно, тогава какво ще кажете? Свърѣменнитѣ учени не признаватъ това. Тѣ казватъ: като спре сърцето на нѣкой човѣкъ, той умира. Да, сърцето му е спрѣло, но който знае какъ да го подвижи, той ще може да събуди отново живота. Вземете единъ спрѣлъ часовникъ. Вземете го нѣкой човѣкъ въ ржката си, бутне го тукъ-тамъ съ игла, но не върви. Защо не върви? Този човѣкъ не знае какъ

да го бутне. Но, я го дайте на нѣкой майсторъ, той ще знае, какъ да го бутне. Тѣй е и съ човѣшкото сърце — има лѣкари, които знаятъ какъ да го бутнатъ. Щомъ го бутнатъ, и то трѣгва. И Христосъ среща една майка, на която дѣтето бѣше умрѣло. Той бутна сърцето му, и то оздравѣ. Христосъ отиде при гроба на умрѣлия Лазаръ и му каза само една дума: „Лазаре, стани!“ Лазаръ трѣгна. Сърцето на този човѣкъ трѣгна само отъ една дума. Ученитѣ ще кажатъ, че Лазаръ не билъ умрѣлъ, но заспалъ летаргически сънъ. Хубаво, този човѣкъ е лежалъ три дни въ гроба. Но, ако Христосъ може да направи да трѣгне сърцето на човѣкъ, който е лежалъ цѣла година въ гроба, какво ще кажете тогава? — Е, и то е летаргически сънъ.

Сегашнитѣ хора сж смѣшни въ своитѣ възражения. Ние, съврѣменнитѣ хора не вѣрваме въ това, което трѣбва да вѣрваме, а вѣрваме въ това, въ което не трѣбва да вѣрваме. Ние вѣрваме, че отъ едно малко сѣменце, или отъ една малка клѣтка може да се развие цѣлъ животъ на нѣкое по-висше, или по-нисше същество, изобщо, а не вѣрваме, че въ природата съществува единъ законъ на висша интелигентность, единъ законъ на висша разумность, който управлява всичко въ свѣта. Отъ разумното разумно се ражда. Отъ живота животъ се ражда. И всѣкога проявениятъ животъ седи надъ непроявения. Има една интелигентность, която надминава нашата интелигентность. Какъ мислите, какви сж понятията, мислитѣ, разбиранията за живота на тия същества, които стоятъ по-долу отъ човѣка? И дѣйствително, ако вземемъ та-

зи лѣствица, на която стои човѣкътъ слизае и се качвае по нея, ще видимъ, че има цѣла иерархия отъ същества, по-горѣ и по-долу отъ него. Това сж души, това сж разумни същества, които мислятъ, които иматъ свои разбирания. Като те срещне нѣкое куче, или нѣкой волъ, по очитѣ ти ще прочете, каква е твоята мисль. Като те погледне нѣкоя птичка въ очитѣ, ще те познае, дали мислишъ да хвърлишъ нѣкой камѣкъ върху нея или не. Слѣдователно, има едно вжтрѣшно разбиране между всички същества. Ние казваме: е, това сж животни, това сж птици. Да, но като дойдемъ до самия човѣшки животъ, ние пакъ не се разбираме. Може ли да обясните, защо хората не се разбиратъ? Ето една философска теза, на която съврѣменнитѣ педагози, съврѣменнитѣ възпитатели, съврѣменнитѣ философи трѣбва да отговарятъ научно, да обяснятъ, кои сж причинитѣ, дѣто хората не се разбиратъ. Двама братя, родени отъ една майка, не се обичатъ. Друга майка ражда двама сина, но тѣ се обичатъ. Защо е така? — Има си причини. Въ свѣта има единъ великъ законъ, който управлява тия нѣща. Слушаме производението на нѣкой великъ музикантъ, цѣлото творение е хармонично. Който знае да пише музикални произведения, трѣбва да умѣе да съчетава тоноветѣ. Защото има тонове, хармонични сами по себе си; има тонове нехармонични. Два тона, три тона, четири тона, петъ тона, десетъ и повече тонове могатъ да бждатъ хармонични сами по себе си. Щомъ сж хармонични, между тѣхъ всѣкога става сливане, разширение на тѣхния обемъ. Други тонове, сами по себе си сж нехармонични. Въ ка-

къвто акордъ и да ги туримъ, тѣ не могатъ да се слѣятъ. Слѣдователно, всички хора, които сж излѣзли отъ Бога, сж произлѣзли отъ една гама, но не отъ такава гама, каквато ние познаваме, образувана отъ седемъ тона, а отъ една гама, съставена отъ 35 милиона тонове, и то все първоначални. И между тия 35 милиона тонове има съчетание! И какво съчетание има между всички тия 35 милиона същества! Всички тия същества излизатъ постепенно отъ Бога, всички не се раждатъ едноврѣменно. Казвате: всички хора излѣзоха отъ Бога. Да, всички излѣзоха отъ Бога, но между всички има такава разлика, каквато между долно „до“ и горно „до“ на октавата. Има разлика въ трептенията. Не можете да намѣрите двѣ същества въ свѣта, които да сж еднакви. Между хората има една голѣма вътрѣшна разлика. Слѣдователно, на хората трѣбва едно вътрѣшно съчетание.

Отъ кждѣ произлиза дисхармонията въ този свѣтъ? — Неестествената любовъ въ съврѣмения свѣтъ е родила дисхармонията. Когато единъ мъжъ се жени само за пари; когато единъ мъжъ се жени само за чернитѣ очи на една жена; когато единъ мъжъ се жени само за червенитѣ устни на една жена; когато единъ мъжъ се жени само за нейния хубавъ носъ; когато единъ мъжъ се жени само за нейнитѣ хубави прѣсти; когато единъ мъжъ се жени само за нейното тѣло, всѣкога ще се раждатъ такива хубавички „ангелчета безъ крилца“. Това е една прѣстѣпна любовъ, за която хората се наказватъ. Природата не търпи такива нѣща! Казватъ, че природата била глупава, че въ нея нѣмало разумность. Съврѣменнитѣ хора

искатъ да завладатъ природата, да ѝ заповѣдватъ. Каква прѣчица има тази природа! Тя наказва своитѣ дѣца, като имъ казва: „Дѣца, ще слушате моитѣ закони, ще ги изпълнявате. Ако не, скърби ще имате, и то не обикновенни скърби, но такива отъ 35 милиона градуси, че ще се стопите подъ тѣхната температура“!

И сега, съвременнитѣ хора питатъ: какво трѣбва да правимъ? — Нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ черни очи; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ червени уста; нѣма да обичате човѣка заради неговия носъ; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ хубави прѣсти; нѣма да обичате човѣка заради неговото тѣло; нѣма да обичате човѣка нито заради неговитѣ пари, нито заради неговото положение. Тогава ще ви дамъ едно правило, което далъ и Христосъ на ученицитѣ си. То е слѣдното: „Бъдете разумни като змиитѣ и незлобиви като гълъбитѣ!“ но, разумностъ като тази на змиитѣ не спасява хората. Че кой отъ свѣтскитѣ хора не е разуменъ? Ами че онзи апашъ тамъ, който се скрилъ нѣкъдѣ и те причаква, като е скроилъ своя планъ, не е ли разуменъ той? Какъ разумно те обира! Но Христосъ казва: „Бъдете незлобиви като гълъбитѣ“! Значи, Той съчетава разумността на змиитѣ и незлобието на гълъбигѣ, за да произведе единъ новъ тонъ. Тогава, за да разберете живота, казвамъ: вие трѣбва да бъдете честни за себе си, а не за другитѣ, да се подигнете като човѣци. Ако искате да имате прави отношения спрѣмо хората, бъдете справедливи спрѣмо всички същества. Бъдете инте-

лигентни спрѣмо природата, защото ако не сте разумни да разбирате нейнитѣ закони, нѣма да можете да се качвате на нейнитѣ високи върхове, нѣма да можете да прѣбродвате нейнитѣ океани. Тѣй че трѣбва да бждете интелигентни спрѣмо природата, да научитѣ нейнитѣ закони, за да ви оцѣнява тя, а не хората, че сте интелигентенъ човѣкъ. И най-послѣ, бждете благородни спрѣмо всички! Тия четири правила ви сж необходими: честенъ къмъ себе си! Справедливъ къмъ другитѣ! Интелигентенъ спрѣмо природата! Благороденъ къмъ всички! Искашъ да онеправдаешъ нѣкого. Спри се въ себе си и си кажи: ще бжда честенъ, нѣма да опетня своето име. Дойдешъ до отношенията си къмъ другитѣ, кажи: да бжда справедливъ! Дойдешъ до природата, кажи: ще бжда интелигентенъ. Отъ тази интелигентность зависи не само твоето развитие, но и развитието на цѣлото поколѣние слѣдъ тебе. Дойдешъ ли до всички души, кажи: ще бжда благороденъ!

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици, които сж разбирали Неговото учение и имъ казва: „Скрѣбъ ще имате!“ Той се занимавалъ съ тѣхъ, училъ ги да разбиратъ скрѣбта, да знаятъ кои сж причинитѣ за нейното явяване. Слѣдователно, скрѣбта ни може да я отнеме само единъ нашъ приятель. Само едно разумно същество може да отнеме твоитѣ скърби. Прѣдставете си, че вие вървите, замисленъ сте и падате въ нѣкой дълбокъ кладенецъ, нѣкъдѣ въ планината. Питамя ви: какво чувствувате долу? Първо изпитвате единъ ужасъ, казвате: всичко се свърши съ менъ! Имате

една неутѣшима скръбъ. Но слѣдъ васъ върви вашиятъ приятелъ съ вжже въ рѣка и ви пита: ти долу ли си? — Долу съмъ. Като чуете гласа на вашия приятелъ, казвате: ти тукъ ли си? — Тукъ съмъ. Той спуща едно вжже и почва да ви тегли нагорѣ. Веднага вашата скръбъ се прѣвръща на радостъ. Питамъ ви: слѣдъ като излѣзете отъ кладенеца, помните ли скръбъта си? — Вие помните скръбъта си, помните и кладенеца. Но, кое е онова, което силно се е запечатило въ вашия умъ? — Вашиятъ приятелъ. Слѣдователно, вашата скръбъ е станала причина да се прояви сърцето на вашия приятелъ, да разберете, колко той е внимателенъ, колко той е благороденъ къмъ васъ. Тѣй че, въ всичкитѣ наши скърби, въ всичкитѣ наши страдания ние ще научимъ велики уроци, ще имаме една велика наука, отъ която ще разберемъ, до колко Богъ е внимателенъ къмъ насъ, колко великиятъ Божественъ Духъ се грижи, мисли заради насъ. Азъ опрѣдѣлямъ Бога тѣй: единственото сѣщество, което всѣкога, въ всички моменти, мисли заради насъ; единственото сѣщество, което никога не ни забравя. Слѣдователно, всички страдания, всички скърби, всички ужаси въ живота ни сѣ само за това, да опитае великата Любовь на Бога къмъ насъ, да разберемъ, че Той може да ни избави отъ всички скърби въ живота ни. Това ще разберемъ въ края на краищата. Нѣкои казватъ: я ми кажете какво нѣщо е Господъ? — Това сѣщество, което мисли за тебъ отъ памети вѣка, отъ какъ свѣтътъ е създаденъ, докато се свърши това е Богъ. Като казвамъ, докато се свърши свѣтътъ, не разбирамъ, че той дѣйствително се

свърши, но разбирамъ цѣлия-периодъ отъ врѣме, (тъ какъ си излѣзълъ отъ баша си, докато се върнешъ при баша си. За мене свѣтътъ тогава се свършва. За мене е важно да разбере Този, Който прѣзъ всякото врѣме на моето странствуване постоянно ми е писалъ. Пише ми Господъ: „Синко, какъ си, какъ минавашъ, близкитѣ ти какъ сж? Често запитвате: защо идватъ ангелитѣ? — Пошалиони сж тѣ, носятъ писма отъ Бога. Когато Господъ иска да изпрати едно важно писмо до нѣкого, за да не изпадне въ чужди рѣцѣ, Той възраша специаленъ ангелъ пошалионъ да донесе туй писмо и да го връчи направо въ рѣцѣтъ на този комуто е опрѣдѣлено.

Сега, като ме слушате, ще си кажете: седналъ той на насъ, ученитѣ хора, на насъ, културнитѣ хора, да ни разправя за нѣща, които не сж били. Какво ще кажете, ако азъ разтворя корема на нѣкой човѣкъ и започна да ви разправямъ за неговитѣ чърва, за жлъчката му и слѣдъ това отново го зашия? Ще кажете, че това е една реалностъ, ще вѣрвате на всичко, което ви говоря. Добрѣ, но като отворя онази велика книга и започна да ви разправямъ за нѣкой ангелъ който носи писмо отъ Бога, за онзи свѣтъ, въ това не вѣрвате. Кое е по-важно, обаче въ дадения случай? — При една болестъ, операцията е важна; но, когато си здравъ, а имашъ една неизцѣрима скръбъ, този ангелъ е най-важниятъ. Този ангелъ идва всѣкога. Това не е илюзия. Когато дойде единъ ангелъ, всѣкога донася радостъ. Неговото идване се отличава. Ние не подхранваме илюзиитѣ на нѣщата. Ако дойде единъ ангелъ въ човѣка,

неговата интелигентностъ трѣбва да се повиши. Изобщо, въ него, при такъвъ случай става една коренна промѣна. Ако нѣкой каже, че при него е дошълъ единъ ангелъ, а при това не е станалъ по-уменъ, това е една илюзия. Реалността всѣкога извършва една коренна промѣна въ човѣка: тя усилюва човѣшката интелигентностъ, усилюва човѣшката любовъ, усилюва любовта му къмъ Истината.

Ще ви разправя единъ отъ фантастичнитѣ, отъ въображаемитѣ разкази. Ние наричаме тия разкази символи. Живѣлъ единъ царъ, нареченъ Бенъ-Адетъ и дъщеря му Зебру-Меди. Въ царството на този Бенъ-Адетъ законитѣ били много строги, и за най-малкото прѣстѣпление всѣки се наказвалъ съ смъртно наказание. Всѣки, който прѣяждалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се усмихвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който въздѣхвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се оплаквалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не работилъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не си лѣгалъ точно на опредѣленото врѣме, въ 9 часа вечертъта, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, въ джоба на когото се намери празна кесия, безъ златна парица, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки който пжтувалъ босъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който ходилъ гологлавъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки мжжъ, който казалъ лоша дума на жена си, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣка жена, която казвала лоша дума на мжжа си, се наказвала съ смъртно наказание. Такива били

законигѣ въ царството на Бенъ-Адета. И турцитѣ иматъ думата „адетъ.“ Всички поданици въ неговото царство се намирали въ много тежко положение. Прѣставете си, какъвъ ще е билъ жавотътъ въ туй царство! Вие, съврѣмненнитѣ хора, се оплаквате отъ сегашнитѣ режими. Хората въ България се оплакватъ отъ своето сегашно положение. Туй, което става сега въ България, е цвѣте прѣдъ положението на поданицитѣ отъ царството на Бенъ-Адета. Казвате: какво става въ България! Не, България още не е дошла до такова окаяно положение. По едно врѣме дъщерята на този царъ се влюбва въ единъ царски синъ, нареченъ Бенъ-Адетъ Исабетъ, който дошълъ да живѣе въ това царство. Като дошълъ въ царството, успѣлъ да убѣди Бенъ-Адета, да направи единъ опитъ, да даде свобода на своя народъ. До неговото дохождане всички тия поданици викали къмъ Бога, искаки да имъ помогне, да ги извади отъ това угнетено състояние. Най-послѣ великитѣ Учители изпратили този царски синъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да внесе новия законъ въ царството. Той веднага издава слѣдния манифестъ: Отъ сега нататкъ всички хора сж свободни да се проявяватъ тѣй, както искать; тѣй както Господъ ги е създалъ. Всѣки е свободенъ да си лѣга когато иска, и да спи, колкото иска; всѣки може да се смѣе, когато иска; всѣки е свободенъ да носи, или да не носи пари въ джоба си; всѣки е свободенъ да ходи голотлавъ или босъ, както иска. Изобщо всѣкиму се давала свобода да прави това, което сърцето му искало. Настанала велика радостъ въ свѣта. Всички излѣзли съ празничнитѣ си дрехи да ликувать

и да благодарятъ на Бога, че изпратилъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да направи тази коренна промѣна въ свѣта. Излѣзли единъ денъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ съ царската дъщеря да се разхождатъ и тя му казала: азъ съмъ ти много благодарна, че дойде въ нашето царство да внесешъ радостъ въ сърцата на всички хора, и отъ благодарностъ поискала да му цѣлуне ржка, но за голѣмо свое очудване, вижда, че той се обръща на една голѣма чешма, отъ която текло изобилно вода. Веднага тя се напива отъ тази вода, забравя, че чешмата била човѣкъ. Казва си: гдѣ ли остана Бенъ-Адетъ-Исабетъ? Не изказала още това, вижда Исабета, но чешмата я нѣма вече. Тази вода тѣй задоволрила нейната жажда, че поискала още да пие, но усѣща реалността вътрѣ въ себе си.

Вървятъ по-нататъкъ, мръква се вече — настава вечеръ. Тя му разказва: „Много съмъ благодарна, че дойде въ нашето царство, внесе радостъ за всички“. Въ това врѣме въ нея се явява желание да го пригърне, да го цѣлуне и да му благодари за всичко, но веднага се намира въ единъ великолѣпенъ палатъ, съ отлично освѣтление. Тя забравя за Бенъ-Адетъ-Исабета, и започва да чете една книга, която намира въ този палатъ. И чете слѣдующето: Исабетъ Бенъ Адетъ-Бенъ Адетъ Исабетъ. Какво ще разберете сега отъ него? Тя веднага почва да философствува, да разсждава, какъ се намѣрила тукъ, но изведнѣжъ се събыва, палатътъ изчезва отъ прѣдъ очитѣ ѝ, и прѣдъ нея се явява Бенъ-Адетъ-Исабетъ. Гдѣ оставатъ тия имена? — Днесъ и двамата сж живи. Бенъ Адетъ е стариятъ човѣкъ. Бенъ-Адетъ-Иса-

бетъ е новиятъ човѣкъ. Какво отношение има между тия двамата, между стария и новия човѣкъ? Вие ще кажете: стариятъ да умрѣ! Не, стариятъ човѣкъ е бащата на младия. Нѣкои взиматъ стихове отъ Писанието и казватъ, че стариятъ човѣкъ е онази стара форма на грѣха. Не, стариятъ човѣкъ не е човѣкътъ на грѣха. Това е кривъ прѣводъ. Стариятъ, проявениятъ, мѣдриятъ, умниятъ човѣкъ става основа, за да се прояви Божествениятъ, разумниятъ човѣкъ, който прилага и схваща разумнитѣ закони. Стариятъ човѣкътъ, е човѣкътъ, който за своята честностъ може да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за справедливостта къмъ другитѣ е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за интелигентността си къмъ природтта е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за благородството спрѣмъ всички души е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта. Това е стариятъ човѣкъ!

Слѣдователно, въ свѣта се явяватъ двѣ нѣща: жаждата, която трѣбва да се утоли съ живота и разумността, която трѣбва да се утоли съ свѣтлината. Значи, нась ни трѣбва вода и изобилень животъ — нищо повече. Щомъ си недоволенъ, трѣбва ти животъ; щомъ си зависливъ, трѣбва ти свѣтлина. Ние всѣкога завиждаме на хората. Тази вселена, въ която живѣемъ е тѣй създадена, че за всинца ни има изобилно вода и изобилно свѣтлина, която можемъ да възприемаме. Не завиждайте. Радвайте се като срещнете нѣкой човѣкъ, въ който има вода, въ който има животъ. Като видите човѣкъ пълень съ знания, радвайте се, че въ него има свѣтлина.

По-хубаво да живѣемъ между живитѣ хора, отколкото между мъртвитѣ.

Ще ви прѣдставя другъ единъ реаленъ примѣръ изъ сегашния животъ. Той се отнася до поета Винсонъ и неговия ученикъ Камринъ. Винсонъ написва едно поетическо съчинение, което мислилъ да издаде, обаче неговиятъ ученикъ успѣва да подкупи единъ отъ слугитѣ му, да вземе съчинението му и го издава като свое. Издава го и туря подписа си отдолу. Другитѣ поети отиватъ при Винсона и му казватъ: „Господинъ Винсонъ, вижте новия поетъ, който се явилъ съ своитѣ великолѣпни стихове!“ Той имъ казалъ: „Да отлични сж тѣзи стихове, азъ поздравлявамъ новия поетъ съ тѣхъ“. Лицето на Винсона ни най-малко не се измѣнило отъ думитѣ на другаритѣ му. Той искрено поздравилъ новия поетъ. Идея има въ Винсона! Ще обясня, какво се случило по-нататъкъ. Слѣдъ 10 години Винсонъ написва едно още по хубаво съчинение, което издава самъ. Сега вече сравняватъ първото и второто съчинение и разбиратъ какво е станало. Знаменития Винсонъ пакъ се проявява. Това е единъ изпитъ въ живота, разбирате ли? Когато вие изнесете една велика Истина, дайте и мѣсто да върви, не туряйте името си. Силата не е въ вашия подписъ. Вие сте само изразители на Божественото. Въ музиката въ науката, въ свѣщенодѣйствието, или кждѣто и да е, вие сте изразители само на великото. Богъ турилъ ли си е нѣкъдѣ името, да се знае, че отъ Него сж излѣзли тия нѣща? Навсѣкъдѣ пишатъ: Толстой тѣй казалъ; Кантъ тѣй казалъ; Ибсенъ тѣй казалъ; Христосъ тѣй казалъ; Павелъ тѣй ка-

залъ и т. н. Казватъ: това сж велики хора, богове. Да, всияца сме богове, но какви? Има малки богове, има и велики богове въ свѣта. Не, въ свѣта има само единъ Богъ, който единствено се проявява, а всички други сж Неговитѣ Синове, изразители на Неговата велика Любовь, на Неговата велика Мѣдрость, на Неговата велика Истина, които разпраща навсѣкждѣ по всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, както и на нашата бѣдна земя.

Нашата земя е една забавачница, ние имаме още страдания на поданицитѣ отъ царството на Бенъ-Адетъ. Но врѣме е вече да дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, царскиятъ синъ. Като дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, ще каже: „Отъ сега нататкъ всѣки човѣкъ да живѣе тѣй, както намира за добръ“. Това е Божията Любовь, Божественото въ насъ. Ка-то казвамъ, че Богъ е въ насъ, ние не подразбираме външния законъ. Не, Богъ ще заговори въ душитѣ на всички, и като видимъ Неговото лице, ние ще бъдемъ въ положение на Забру-Меди, ще приемъ отъ извора на живота и ще четемъ при свѣтлината на Мѣдростъта великата книга Бенъ-Адетъ-Исабетъ и Исабетъ-Бенъ-Адетъ. Тия думи сж толкова свещени, че не заслужава да се прѣведатъ. На български езикъ не могатъ да се прѣведатъ. Нѣма такава свещена дума, съ която биха могли да се замѣнятъ, затова, колкото схванете. Вие може да схванете нѣщо, когато у васъ има единъ потикъ да вѣрвате.

Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че като повѣрватъ, за тѣхъ вече не трѣбва наука, не трѣбва изкуство. Чудни сж хората съ своитѣ вѣрвания за

Бога и за вѣрата! Че не е ли този великиятъ Богъ на Мѣдростѣта, който е създавалъ всички свѣтове; не е ли Той, Който е създавалъ ангелитѣ? Не, има друга наука, има друга музика, има друга поезия, има друго изкуство, има други свѣтове, хиляди пѣти по-хубави отъ тѣзи около насъ, има други организми, хиляди пѣти по-хубави отъ човѣшкия — има какво да се учи, Нѣкои казватъ: като човѣшкиятъ организъмъ нѣма подобенъ. Не, човѣшкиятъ организъмъ още не може да се похвали съ своята организация. Ако вие погледнете съ микроскопъ на съврѣмения човѣкъ, ще видите въ кръвѣта му, въ мозѣка му толкова нечистотии! За да се прѣчисти тази материя трѣбва електрически токъ най-малко отъ 35 милиона волтажа. Тази материя, така трѣбва да се прѣчисти, че човѣкътъ да може да мисли тѣй, както мисли единъ ангелъ тукъ на земята. Като се приложи въ съврѣменията наука този начинъ на прѣчистване, ние бихме дошли вече до реални, видими резултати. Въ химията тогава ще могатъ да се правятъ опити още по-изкусно, отъ тия които днесъ правятъ. Това нѣщо можемъ да постигнемъ въ всички отрасли на науката и да видимъ новитѣ резултати.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Сѣърби ще имате въ свѣта, но азъ послѣ ще ви видя, ще се зарадва сѣрцето ви, и радостѣта ви никой нѣма да отнеме“. Не мислете, че съ тия строго научни тези, върху които можемъ да философствуваме, можемъ да се спасимъ; не мислете, че съ онѣзи, строго научни тези, върху които можемъ да философствуваме, можемъ да се спасимъ; не мислете, че съ онѣзи строго научни истини и теории,

каквито има на изтокъ, каквито има и въ Европа, още неиздадени, останали отъ древността, или пъкъ съ онѣзи научни съчинения по математиката или геометрията, ще се спасятъ хората. тѣ сж погрѣбни, но това сж занимания за най-разумнитѣ хора. Само единъ великъ математикъ може да разбере тия математически истини. Само единъ музикантъ, и то не отъ обикновенитѣ, може да разбере тая музика. За музиката се иска душа! За поезията се иска душа! Въ великитѣ отрасли се искатъ велики души, които да разбератъ, какво нѣщо е науката, какво нѣщо е музиката или какво нѣщо е поезията.

Това е, което е подразбиралъ Христосъ подъ думитѣ, „радостта ви никой нѣма да отнеме“. Опитайте се нѣкой път да повлияете на окръжаващата сръда за добро. Защо не? Вие чакате да дойде спасението нѣкждѣ отгорѣ. То е физическата страна. Слънцето не може да направи хората умни. Слънцето може да даде само животъ на хората, но не и разумность. Когато изгрѣе слънцето, майката се приготвява да даде урокъ на дѣтето си; разбойникътъ си приготвя пушката; вълкътъ се готви да разглежда, кждѣ има повече овци, та да ги нападне. Защо слънцето дава такива различни резултати? Значи, слънцето дава животъ, но не може да направи съществата добри. Не, има друго нѣщо въ слънцето, което още не е дошло. Въ слънцето има другъ, особенъ елементъ, който за сега е изгубенъ. Той иде сега! Той е Бенъ-Адетъ-Исабетъ. Въ сегашното слънце има животъ, но този животъ не е разуменъ. Седятъ хората и спорятъ, има ли Господъ, или нѣма.

Двама американски студенти, които скоро щѣли да свършатъ университетъ, единиятъ медикъ, другиятъ богословъ, спорятъ, дали има Господъ, или нѣма. Единиятъ поддържа, че нѣма Господъ; другиятъ поддържа, че има. Пътуватъ тѣ и се разговарягъ. Експресътъ минава надъ единъ мостъ, но се събаря въ рѣката, и двамата американски студенти се намирагъ на дъното на рѣката. Тамъ тѣ разрѣшиха въпроса, има-ли Господъ, или нѣма. И единиятъ, който поддържаше, че има Господъ, и другиятъ, който отричаше, се намѣриха на дъното на рѣката. Какво разрѣшиха тѣ? Считамъ за смѣшно да се разисква върху въпроса, има ли Господъ, или нѣма. Ще бжде смѣшно да доказвамъ на единъ човѣкъ, че майка го е родила. Не, мене не ме е раждала майка. Ама майка имашъ! Не, нѣмамъ никаква майка, азъ самъ се родихъ. Да, слѣдъ като те роди майка ти, и ти вече можеше самъ да се родишъ. Нѣма никаква философия въ това.

Скърбъ, казва Христосъ ще имате, понеже дѣцата се родиха такива, каквито майките не ги искаха. Учениитѣ ще иматъ скърби, понеже ученицитѣ имъ не излѣзоха такива, каквито ги искаха. Управниците иматъ скърби; свещеницитѣ иматъ скърби. Всички хора имагъ скърби. Отъ най-малките до най-големите сѣщества, всички иматъ скърби. Но когато дойде онзи Божественъ лжчъ, Божественото въ човѣка, като срещнешъ единъ човѣкъ ще знаешъ, че те разбира, че той има за тебе такова убѣждение, каквото и ти за себе си. Тогава ще дойде радостта въ човѣка. Да имашъ единъ приятель, но не само приятель на думи, а образецъ — туй е най-хубавото въ свѣта! Този

твой приятелъ трѣбва да бѣде внимателенъ, досетливъ, да има всички отлични качества. Този приятелъ трѣбва да бѣде поетъ, музикантъ, уменъ човѣкъ, философъ. Този приятелъ трѣбва да съдържа всичко най-хубово въ себе си, да разбира своята душа и да я пази тъй свята и чиста, както пази и своята душа. Това наричамъ азъ приятелъ, -- приятелъ въ всичкитѣ условия на живота ти.

И казва Христосъ на своитѣ ученици: „Азъ послѣ ще ви видя“. Христосъ имъ каза още: „Азъ имамъ голѣми страдания. И Христосъ мина прѣзъ страдания. Тогава, помнете, че всички страдания, които минавате сега, това сж само условия, за да познаемъ първата причина въ свѣта, да познаемъ разумното въ себе си, да познаемъ Бога. И когато Го познаемъ, ще се яви тази радостъ. Сега, още сега ще се яви тази радостъ. Всѣки единъ отъ васъ би опиталъ въ миниатюръ тази радостъ. Азъ не искамъ да излагамъ този принципъ, но казвамъ, че всѣки отъ васъ ще опита туй разумното въ свѣта.

Разправяше ми единъ лѣкаръ слѣдния фактъ: „Слѣдъ като лѣкувахъ единъ човѣкъ дълго врѣме, употребявахъ ту единъ, ту другъ методъ, прилагамъ методитѣ на най-виднитѣ професори, на най-виднитѣ учени, обаче положението на този боленъ отъ день на день се влошаваше. Азъ обичахъ този човѣкъ и нрѣдпочитахъ да умра вмѣсто нѣго. Тогава не вѣрвахъ въ нищо. Къмъ Бога да се обърна, не знаехъ какъ, другъ пътъ не бѣхъ се молилъ. Най-послѣ, обаче, си казахъ: Господи, ако съществувашъ, покажи ми единъ начинъ, какъ да

излѣкувамъ този боленъ! Получихъ отговора на молитвата си, приложихъ новъ методъ и успѣхъ.“ И дѣйствително, дошло му на умъ да употреби едно просто лѣкарство, което нѣма да ви кажа, но отъ тачъ насетиъ здравето на този боленъ се подобрило, той се съвзелъ напълно оздравель. Този боленъ не оздравѣ отъ лѣкарствата, но когато лѣкарътъ се обърна къмъ Бенъ-Адетъ-Исабета. Отъ тогава проработва въ него този законъ и дава своитѣ добри резултати. Този методъ е много простъ. Слѣдователно, ние, съврѣмненитѣ хора се нуждаемъ само отъ едно: да се обърнемъ къмъ Бога. Ако всички държавници биха се обърнали къмъ Бога съ молба: Господи, ние употребихме всички методи за поправянето на свѣта, кажи ни единъ начинъ, по който да оправимъ свѣта! Помогатъ ли се отъ сърце, този методъ ще дойде. Той е много простъ, но като го приложатъ, ще дойде Господъ въ свѣта и ще помогне на хората. Този законъ ще проработи и въ държавата, и въ църквата, и въ училищата — навсѣкждѣ.

Казватъ нѣкои: Господъ не се занимава съ духовни въпроси. Не, занимава се Той, но не тѣй, както духовницитѣ. Господъ се занимава съ науката, но не тѣй както ученитѣ. Господъ се занимава съ философия, но не тѣй, както философитѣ. Нѣкой считатъ свещеника за нѣщо особено. Какво значи на бѣлгарски езикъ думата свещеникъ? То значи: проявениятъ човѣкъ търси, ище нѣщо. Българитѣ подъ свещеникъ подразбиратъ святъ човѣкъ — веръ де Шамъ, веръ де Багдаты. Свещеникътъ е човѣкъ, който се проявява, който търси Истината, който трѣбва да изпълнява воля-

лята Божия. Проповѣдникътъ е члвѣкъ, който раз-
 правя на хората Истината, разказва имъ, какъ
 трѣбва да живѣятъ. Който иска да служи на Бога,
 трѣбва да служи даромъ, а не за нѣкакви пари,
 да не се надѣва на онѣзи 10-20,000 лева, Който
 иска да служи на свѣта, на хората, то е другъ
 въпросъ, но който иска да служи на Бога, трѣбва
 да служи отъ любовъ. Любовта взима всичко, и
 любовта дава всичко. Да не мислите, че азъ да-
 ромъ ще работя за васъ. Не, азъ или всичко ще
 взема, или нищо. Не мислете, че даромъ ще мине.
 Съ даряване на една риза кръстникъ не се става.
 А сега, като дадатъ на кръстника една риза, каз-
 ватъ: дарили го. Подъ „риза“ азъ разбирамъ
 друго нѣщо. Когато нѣкой подпише една полица,
 какво разбирамъ подъ тази полица? Тази полица
 трѣбва да бѣде подписана отъ човѣкъ, който има
 тежестъ. Това азъ разбирамъ да подпише нѣкой
 за мене полица. Ако би се подписалъ заради васъ
 Рокфелдъ въ Америка, знаете ли, колко струва не-
 говия подписъ? Този подписъ струва милиарди,
 понеже голѣми богатства има той. Богъ казва:
 „Азъ ви написвамъ на своята ржка.“ Питамъ зна-
 ете ли, колко струва подписа на Бога? Той стру-
 ва толкова, колкото струва и цѣлата вселена. Пи-
 тамъ тогава: какво има да се съмнѣвате въ Бога.
 Писанието казва, че Господъ ви написалъ на сво-
 ята ржка. Но вие, малкитѣ философи, седите и
 философствувате: Господъ едва ли ще се занимава
 съ мене! Той за мене ли ще се грижи? Еди коп-
 си философи тѣй казватъ! Тия ваши философи да
 дойдатъ да се учатъ наново. Този подписъ струва
 толкова колкото цѣлата вселена.
 Всѣки единъ отъ васъ може да

направи този опитъ. да провѣри тази велика Истина. Но този човѣкъ, който ще прави опита, трѣбва да бѣде абсолютно честенъ, абсолютно справедливъ, абсолютно интелигентенъ, абсолютно благороденъ. Той трѣбва да бѣде човѣкъ, който е готовъ всѣки моментъ да изпълни волята Божия.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи този опитъ. Като направитѣ първия опитъ, като се срещнемъ, ние ще се разберемъ тѣй, какго се разбиратъ великитѣ музиканти въ единъ оркестъръ. Вие разбирате ли това нѣщо? Можете ли да се разбирате като нѣкои велики музиканти? Като седнете тамъ 30-40-50-100 първи цигулки, че като засвирятъ. като че една цигулка свири... Като засвирятъ ония 100 алта цигулки, като че една цигулка свири. Като засвирятъ онѣзи 100 тенора, като че единъ теноръ свири. Като засвирятъ онѣзи 100 баса, като че единъ басъ свири. Въ единъ симфонически оркестъръ не свирятъ 100 баса, но азъ ги взимамъ тѣй, това е малко прѣувеличение. И въ музиката има извѣстни пропорции. Но, каква точностъ, какво изпълнение има! Майстори сж тия хора! Друго нѣщо има въ този симфонически оркестъръ. Като се вслушашъ въ него, като че нѣщо отдолу свири, като че се разлива нѣкаква хармония и пакъ се губи; приближава се и се отдалечава. Владѣятъ тия хора своето изкуство! Подъ тѣхнитѣ тонове като че забравяшъ всичко и казвашъ: колко е хубаво- да се живѣе! Приятенъ е животътъ! Има смисълъ да се живѣе! Но, колко скърби имаха тѣзи музиканти, колко пати се кжсаха тѣхнитѣ струни! И затова днесъ всички казватъ: „Коренитѣ на знанието сж горчиви, но пло-

доветѣ — сладки.“ Въ началото ще имате скръбъ, а въ края ще имате радостъ.

Сега, азъ искамъ всѣки единъ отъ васъ да има своя цигулка, че като засвирите всички подъ онзи хармониченъ тактъ на великия капелмайсторъ, да се проявите като майстори и така да засвири-те, че вашата скръбъ да се прѣвърне на радостъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 1 мартъ
1925 г. гр. София.

МОЕТО ЦАРСТВО.

21.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сарафову № 1

Моето царство.

Отговори Исусъ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“.

Има само единъ истински пътъ за разбиране на Истината, а не много пътища. Многото пътища, това сж притоци на единния пътъ. Нѣкои казватъ, че въ царството Божие може да се влѣзе прѣзъ много пътища. — Може. И привеждатъ онази поговорка, че всички пътища водятъ за Римъ. Не, само чрѣзъ единъ пътъ може да се отиде до Римъ, не чрѣзъ много пътища. За развиване на органическитѣ същества има само единъ пътъ. Начинитѣ, срѣдствата сж различни, но единъ е пжгътъ, по който животътъ идва въ свѣта. Всички онѣзи хора, у които съзнанието е пробудено, които искатъ да разрѣшатъ не задачата за небето, но които искатъ да разрѣшатъ задачата на земята, задачата на земния животъ, трѣбва да я разрѣшатъ по пътя на Истината. По нѣкой пътъ сж много смѣшни разсжжденията на всички хора изобщо: както разсжжденията на всички философи, тъй и разсжжденията на всички вѣрующии хора. Запримѣръ, човѣкътъ, на когото Господъ е далъ

очи да вижда, какво и свѣтлина да различава, казва: дали ще мога да виждамъ, като излѣза вънъ? Чудно нѣщо! Че отъ тебе зависи! Не си слѣпъ, очи имашъ, свѣтлина имашъ, излѣзъ вънъ! Да задава такъвъ въпросъ нѣкой човѣкъ, който нѣма здрави очи, разбирамъ, но да го задава човѣкъ, който има здрави очи, това е смѣшно. Пита нѣкой: дали ще намѣря Истината, дали ще намѣря пътя къмъ Бога? И слѣдъ туй си отговаря: този пътъ е непостижимъ, не трѣбва да се ходи по него. Изисква се дълго врѣме, изискватъ се много жертви; по добръ човѣкъ да си седи въ къщи. Кои даватъ такъвъ отговоръ? — Така отговарятъ ученитъ дѣца, философитѣ дѣца. Защо? — Всѣкога, когато майката иска да свърши нѣкоя много важна работа, дѣтето ѝ казва: мамо, не ходи на работа, сгрой ся тукъ, Господъ ще промисли за насъ, все ще ни пусне нѣщо отпѣкждѣ. Ами че като ти е далъ Господъ рѣцѣ, Той е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ очи Господъ, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ умъ Господъ, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ Господъ сърце, е промислилъ за тебе. Ами че като е вложилъ Господъ воля въ твоята душа, Той е промислилъ за тебе. Смѣшно е, когато нѣкой, като седне на трапезата, дѣто му сложили нѣкое хубаво ядене, пита: дали ще мога да ямъ отъ това ядене? — Опитай се! Слѣдователно, всѣки може да яде, стига да се опита. Азъ не съмъ виждалъ човѣкъ, който не може да яде. Само умрѣлитѣ не ядатъ, но по нѣкой пътъ, вечерно врѣме, и тѣ хлопатъ, искатъ да ядатъ. — Значи, и умрѣ-

лигѣ ядатъ, само че не ядатъ като животѣ хора,
но по свой начинѣ.

Ще ви приведа единъ смешенъ фактъ. Прѣди
нѣколко години, единъ българинъ, малджия, отъ
ново-загорскитѣ села, идва при менъ да се освѣ-
доми за Истината, да намѣри Божия пѣтъ, но гле-
дамъ, въ неговия умъ седи мисльта, какъ да
използува моята дарба, да научи, гдѣ има пари,
та като му кажа, гдѣ има пари, да отиде да ги
разкопае и да си поправи работитѣ. Каза ми: еди-
на кое си мѣсто отъ 20 години азъ търся имане
и отъ прѣди една година успѣхъ да изкопая единъ
трапъ отъ $\frac{1}{2}$ клм. дълбочина, но нищо не мо-
жахъ да намѣри до сега. Казвамъ му: ако ти бѣше
използувалъ тия 20 години, за да прѣкопаешъ и
обработишъ едно лозе отъ 10-20 декара, до сега
щѣше да имашъ голѣмо богатство. Но, казали му
нѣкои, че нѣкъдѣ си има заровено голѣмо богат-
ство, и той търси. Дълго врѣме се молилъ, мо-
лилъ на Бога, да му покаже, гдѣ е заровено то-
ва богатство. Една вечеръ сънува слѣдния сънъ:
дохожда при него единъ ходжа, който му казва:
еда слѣдъ мене, азъ ще ти покажа, кѣдѣ е заро-
вено имането. Тръгва той слѣдъ ходжата, и тък-
мо дохожда до онова мѣсто, дѣто били заровени
паритѣ, прѣдъ него се изпрѣчва единъ българинъ
комуто ималъ да дава нѣколко хиляди лева. Каз-
ва му: плати ми дълга си! — Остави ме сега,
послѣ ще ти платя, този ходжа ми показва, гдѣ
има заровено имане. — Не, сега ще ми платишъ!
Остави ме, моля ти се, ще пропустна случая. —
Не, или сега, или нѣма да те пусна. Заглавич-
кватъ се двамата, и той, като се стресва, събужда

се, поглежда наоколо си, нѣма ходжата. Гдѣ се намѣри този бѣлгаринъ съ дълга си? Такива сж нашитѣ разсжждения, като на този бѣлгаринъ, който дохожда да си иска дълга. Та, този малджия ме пита: ти не можешъ ли да ми кажешъ гдѣ е това мѣсто, което ходжата искаше да ми покаже?

Стремежътъ за богатство е единъ вътрѣшенъ потикъ. Ние, обаче, трѣба да изяснимъ на хората въпроса, защо искатъ да бждатъ богати. Защо нѣкои хора искатъ да бждатъ знатни въ свѣта? — Иматъ извѣстенъ вътрѣшенъ стремежъ. Защо нѣкои хора искатъ да бждатъ музиканти, писатели, поети? — Иматъ извѣстни потици за това. Кога сж се зародили тия потици, и какъ сж се зародили, съврѣменната наука не може да ни даде правилни разумни обяснения. Тя не може да обясни произхода на потицитѣ, които сжществуватъ въ човѣшката душа. Ние мислимъ, че всичко е само отъ този свѣтъ, че само земниятъ животъ може да разрѣшава въпроситѣ. Ако е така, питамъ. какви социални въпроси може да разрѣши единъ вълкъ? Какви социални въпроси могатъ да разрѣшаватъ млѣкопитающитѣ изобщо? Какви социални въпроси може да разрѣши единъ орелъ, или единъ гълъбъ, или една овца, или една гургулица, или една риба? Тѣ нали живѣятъ на земята? Щомъ всичко се рѣшава на земята, тѣ трѣбва да могатъ да разрѣшаватъ земнитѣ въпроси.

Послѣ, когато дойдемъ до онзи инстинктъ, който сжествува у животнитѣ, ние мислимъ, че той е така механически наслѣденъ у тѣхъ. Не е така. Съврѣменната наука не може да ни покаже,

прѣди колко хиляди години паякътъ се научилъ да тъче своята тънка нишка; съврѣмнената наука не може да ни покаже, гдѣ и какъ се е научилъ паякътъ да образува тази толкова лѣпкава и издържлива течностъ, съ която тѣй да споява нишките си, че и най-едритѣ мухи и бръмбари да се ловятъ на нея, безъ да я кжсатъ. Кога е научилъ той това изкуство? И днесъ, при това си изкуство, като си прави тѣзи нишки, мисли ли? — Мисли, разбира се, но неговата мисль е съвършено ограничена. Питамъ тогава: между този паякъ, който тъче така своята мрѣжа, и между единъ човѣкъ, който гради своята кжща и си отглежда овци, говеда, има ли нѣкаква разлика? — Нѣма разлика. Паякътъ тъче мрѣжата си, за да лови мухи и да се храни съ тѣхъ; и човѣкътъ също: гради кжщи, отглежда овци, говеда, за да се храни. Значи, нѣма разлика. Когато паякътъ хване една муха, вие казвате: тичайте, че паякътъ хвана една муха! Какво право има той да лови мухитѣ? Казвамъ: когато вие хванете една овца и тя блѣе, какъ оправдавате своята постыжка? — Оправдавате я по разни начини. Материалистътъ казва? необходимо е тя да умре, да се жертвува заради мене. Религиознитѣ хора казватъ: тѣй е наредилъ Господъ! Щомъ Господъ е опрѣдѣлилъ за васъ, да колитѣ овцитѣ, така е наредилъ и за паяка, да лови мухитѣ.

Сега идва великото противорѣчие на живота. Ние искаме да бждемъ свободни. Какъ ще бждемъ свободни, когато не знаемъ Истината? Може ли онзи човѣкъ, на когото ушитѣ не сж здрави, да слуша, да бжде свободенъ? Може ли онзи човѣкъ,

на когото умътъ не е отворенъ, не е просветенъ, да бжде свободенъ да разрѣшава онѣзи съществени въпроси, необходими за благо на неговия животъ? Дѣто и да сте днесъ на служба, или въ каквато партия, или въ какъто религиозно общество да сте членъ, турете вашитѣ разбирания за живота малко на страна ще видите, че всичко зависи отъ способността, която притежавате, всичко зависи отъ вашата сила. Питамъ: отъ гдѣ ще вземете тази сила?

Христосъ отговаря на Пилата: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“.

Всички съврѣмenni хора искатъ да установятъ едно царство на земята и затова царство се биятъ.

Христосъ казва. „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Въпросътъ е ясенъ. Ние нѣма какво да се занимаваме съ онзи прѣвратъ, който става въ свѣта. Защото, ако единъ човѣкъ убива едно, той убива вторъ, другъ пъкъ убива трети, четвърти и т. н. милиони хора може да се избиятъ, както сж избити, пъкъ и още толкова хора може да се избиятъ, обаче свѣтътъ по този начинъ не се оправя. Това е методъ само за царствата на земята. Това изискватъ само царствата на земния животъ.

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Нашитѣ закони не сж за тия мѣрки, да се биятъ хората. Ето, азъ съмъ на ваше разположение, казва Христосъ, може да биете, колкото искате. И какво опита Христосъ на земята? — Опита, до колко римската империя бѣше справедлива. Римлянитѣ имаха най-добритѣ закони тога-

ва, даже и до днесъ у насъ се изучава римското право.

„Моето царство“, казва Христосъ, „не е отъ този свѣтъ“. Царството подразбира най разумното нѣщо, което може да се прояви у човѣка. Имаме царства растителни, имаме царства животински, имаме царства и човѣшки. Слѣдователно, отъ всички тѣзи царства до сега на най-висока степенъ на развитиѣ седи царството на човѣшкия духъ. По неговия образъ сѣ се създали всички други царства. Всѣки се стрѣмелъ да внесе този образъ вътрѣ въ своята държава.

Сега нѣкои хора иматъ съвършено прѣвратни мѣнния, прѣвратни разсуждения. Слѣдно е запричвръ това, което съврѣменната медицина, съврѣменната наука, подържа: че при всѣка най-малка болка трѣбва да се прави операция. Прѣдставете си че ме заболи най-малкия прѣстъ и отида, та се покажа на нѣкой лѣкаръ. Той казва: работата ще се усложни, затова, за да не загине цѣлата рѣка, а отъ тамъ и цѣлото тѣло, трѣбва да се отрѣже прѣста. Хубаво, за да се запази цѣлото тѣло, отрѣжатъ ми единия прѣстъ, оставамъ съ четири прѣста. Работата не се свършва съ това. Има другъ законъ: тази болка ще се прѣнесе по сичнатиѣ и на другата рѣка. Слѣдъ нѣколко години ме заболява най-малкия прѣстъ на другата рѣка. Какво ще направятъ? — И него ще отрѣжатъ. Последъ? Слѣдъ врѣме ще ме заболи вторъ прѣстъ. И него ще отрѣжатъ. И тѣй, прѣстъ слѣдъ прѣстъ ще ме заболяватъ и ще ги рѣжатъ единъ слѣдъ другъ. Добрѣ, слѣдъ всичко това, какво ще се добие? Всѣки ще каже: това е глупава работа!

Глушава работа, но това е, което съвременните хора, разумните хора на 20 векъ, вършатъ. Това вършатъ всички културни християнски народи. Защо? Тѣ знаятъ и виждатъ, че не е разумно, но казватъ; трѣбва да се отрѣже този прѣстъ! И цитиратъ тогава стиха, дѣто Христосъ казва: „Ако те съблазни окото ти, извади го! Ако те съблазни ржката ти, отрѣчи я“! Е, хубаво, ако изтълкуваме буквално Христовитѣ думи, аие ще извадимъ ужасенъ моралъ. Ами че Христосъ на друго мѣсто казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Какъвъ моралъ ще извадимъ отъ тия думи? Какъ ще разберемъ Христовото учение? Слѣдователно, всички онѣзи думи, съ които Христосъ си е служилъ, сж иносказателни. Запримѣръ, Той употребява думитѣ: „Ако се не родите отъ Духъ и вода“. Какво означава водата за онѣзи, които не сж запознати съ онази дълбока источна философия? — Нищо особено. Не, водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено състояние, на Нирвана, онова будическо, онова мистическо състояние, въ което е вложенъ животътъ, въ което е вложено безсмъртието. Значи, водата изразява будическото състояние, будическото тѣло на човѣка. Казватъ: „водица“ — будическо. Слѣдователно, ако не се роди нѣкой отъ онова будическо състояние, нѣма да има животъ въ себе си. Казва се: отъ вода роденъ. Какво означаватъ у насъ думитѣ „отъ вода роденъ“? Щомъ се обърне нѣкой къмъ Господа, както това става у баптиститѣ, запримѣръ, веднага ще му кажатъ: хайде сега да те потопимъ въ вода! Потопяватъ го три пѣти въ водата. Не, не се раждатъ така хората. Родениятъ отъ Бога не

умира; родениятъ отъ човѣка умира. Това е важно! А сега какво правятъ? Кажатъ нѣкому: ела при насъ, ще се родишъ! Казватъ за нѣкого: той се роди отново. Защо, какъ? — Потопили го въ вода. Не се минатъ 5 — 6 години, гледашъ го, той се върналъ въ свѣта. Казватъ: какъ стана тази работа? — И отъ „роденитѣ“ слага тази работа. Не става така тази работа, има нѣщо, което не е разбрано. За да се роди единъ човѣкъ, не е достатъчно да го потопишъ въ водата. Това е кжпане, разбирате ли вие? Това не е раждане!

Има много философи, които разрѣшаватъ въпроситѣ както баптиститѣ, както проповѣдниците. Потопятъ човѣка нѣколко пжти въ водата и го направятъ философъ. И послѣ цитиратъ: тѣй казва еди-кой сп философъ. Философитѣ на древността сж говорили отлични работи, но трѣбва да се разбира тѣхния езикъ. Тѣзи философи не сж били глупави хора. Дълбочина имало въ тѣхъ! Нѣкои отъ тѣхъ сж били отлични хора, живѣли сж единъ напълно трезвъ, напълно чистъ животъ. Тѣ сж пожертвували живота си за своитѣ идеи. И всѣки отъ васъ, който живѣе за една идея, а не е готовъ де умре за нея, той не разбира нищо отъ тази своя идея. Философията, изобщо, е единъ методъ за подигане на човѣчеството. И тогава върещитѣ, религиознитѣ, проповѣдниците сж намѣрили единъ стихъ отъ Писанието, който казва: „гледайте да не ви заплете нѣкой съ свѣтската мѣдростъ, защото знанието възгордява“. Слѣдователно, туй което ви е казало Писанието, дръжте го и не се бойте! Така може да е за дѣцата; така може да е за онѣзи, които се хранятъ съ мѣ-

ко, по онѣзи, които искатъ да разбератъ Истината, не може да мислятъ така.

Христосъ разрѣши единъ важенъ въпросъ, като казва: „Моего царство не е отъ този свѣтъ.“ Е, какво е това царство, на какво е основано? — Това царство има само една врата. Сега нѣкои може да ми възразятъ, че Иоанъ казалъ, какво това царство имало четири врати. Иоанъ е правъ, но азъ казвамъ: това царство има само една врата, прѣзъ която хората излизатъ и влизатъ. Само една врата има за това царство! Може да има и друга врата но тя е за ангелитѣ; прѣзъ нея тѣ слизатъ и възлизатъ къмъ Бога. Азъ мога да обясня думитѣ на Иоана, защо това царство има четири врати, но ние не можемъ да влѣземъ прѣзъ тѣзи четири врати; за насъ има само една врата, прѣзъ която можемъ да влѣземъ въ царството Божие. И Христосъ казва: „Само родениятъ отъ Духъ и вода може да влѣзе въ царството Божие“, т. е. въ туй будическо поле, въ туй будическо тѣло. Въ туй будическо тѣло царува Любовта. Слѣдователно, на мой езикъ прѣведено, Христосъ казва тѣй: всѣки човѣкъ, който не е роденъ отъ Любовь и Мъдрость, не може да влѣзе въ царството Божие. Този човѣкъ, който се роди по този начинъ, отъ вода и духъ, майка му нѣма да живѣе отвънъ. Неговата майка ще живѣе вътрѣ въ него. И неговиятъ баща ще живѣе вътрѣ въ него. Слѣдователно, той ще бѣде самъ роденъ. Той нѣма да има никакви външни заблуждения. Ще го питатъ хората кждѣ е майка ти? — у мене. Кждѣ е баща ти? — у мене. Хората ще кажатъ: какъ тѣй! Нашитѣ майки и бащи

сж отвѣнѣ, тѣ се раждатъ и умиратъ. — Може, но моитѣ майка и баща не се раждатъ, ни умиратъ. Слѣдователно, нѣкои питатъ: гдѣ е Господъ? — въ душата ми. Гдѣ е душата ти? — Тя е въ връзка съ тѣлото ми. Като говоря за тѣлото, азъ не разбирамъ тѣлото въ букваленъ смисълъ. Азъ мога да бѣда и въ тѣлото, и извънъ тѣлото. Азъ съмъ въ този салонъ, азъ съмъ и извънъ този салонъ. Азъ съмъ въ слънчевата система, азъ съмъ и извънъ слънчевата система. Азъ съмъ въ коzmоса, азъ съмъ и извънъ коzmоса. Разбиратѣ ли, какво значи това? Разбиратѣ ли, каква е тази философия? — Ще я разберете. Извънъ земята съмъ; извънъ слънчевата система съмъ; извънъ коzmоса съмъ. Къдѣ съмъ? — Моето царство не е отъ този свѣтъ. Защо? Защото всичкитѣ свѣтове съставляватъ царствата на материялния свѣтъ. Това сж училища за упражнения. И когато въ невидимиятъ свѣтъ на нѣкой духъ дотегне тамошния животъ, казано на нашъ езикъ, явява се у него желание за едно малко разнообразие; тогава го пращатъ да слѣзе малко на земята. Когато иска малко почивка, облича се въ материална дреха и дохожда тукъ на земята въ извѣстна форма, и послѣ, като се върне горѣ, казва: направихъ отлична разходка въ едно отъ земнитѣ царства.

Вие сега ще ми кажете: ама туй, което говоришъ вѣрно ли е? Азъ ще ви запитамъ: ами туй, въ което вие вѣрвате тѣй ли е? Вие ще ми кажете: ама туй, което ти мислишъ, вѣрно ли е? И азъ ще ви запитамъ: ами туй, което вие мислите, вѣрно ли е? — Не е вѣрно. И продължавате: шомъ нашето не е вѣрно, и твоео не е

вѣрно. Не, въ математиката има единъ законъ: двѣ нѣща въ единъ и сжщъ моментъ не могатъ да бждатъ невѣрни. Щомъ едното е невѣрно, другото е вѣрно. Ако вие сте на правата страна, азъ съмъ на кривата. Ако вие сте на кривата страна, азъ съмъ на правата. Има такъвъ законъ, и въ него нѣма никакво изключение. Туй можемъ да докажемъ и математически, можемъ да докажемъ и геометрически. Понеже нѣщата на физическото царство, въ което живѣемъ, сж илюзорни, недѣйствителни, нереални, тѣ сж и промѣнчиви. Затова ти не можешъ да се основавашъ на твоето богатство; ти не можешъ да се основавашъ на твоето щастие. Слѣдователно, по сжщия законъ, реално е само туй, за което Христосъ говори. Реално е само онова царство извънъ земята; реално е само онова царство извънъ слнчевата система; реално е само онова царство извънъ козмоса.

И сегашнитѣ учени хора се намиратъ прѣдъ едно безизходно положение, запитватъ се: дали сжществуватъ други свѣтове, освѣнъ тия, които ние виждаме? Добрѣ, какво ще кажете вие, когато видитѣ, какъ ангелитѣ насочватъ телескопитѣ отъ своя свѣтъ и наблюдаватъ звѣздитѣ, слнцето и други небесни тѣла? Нѣкои отъ васъ може да не вѣрватъ, че сжществуватъ ангели, че могатъ да си служатъ съ телескопи и да си правятъ своитѣ научни изслѣдвания. Може да не вѣрватъ, но фактъ е, че тѣ насочватъ своитѣ телескопи и наблюдаватъ. Какво ще кажете тогава? Тѣхното небе, и нашето небе едно и сжщо ли е? — Не е. Това сж разсѣждения само за онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено; вие

трѣбва да знаете, че има велики въпроси, съ които трѣбва да се занимавате и да рѣшавате; да се радвате, че знаете, какво има неразрѣшени въпроси, въ които седи щастието на земята. Щастието ви, богатството ви не е въ това, което имате сега, Знаете ли на какво мяза сегашното ваше богатство? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който ми разправяше единъ мой приятелъ. Дълго врѣме се молилъ той на Бога, даво му изпрати пари по нѣкакъвъ начинъ. Най-послѣ, една вечеръ, въ врѣме на сънъ, идва единъ ходжа при него, донася му една торба съ злато и му казва: чухъ молбата ти, дръжъ тѣзи пари! Хваща той тази торба, държи я здраво и си казва: е, помогна ми най-послѣ Господъ. Но, като се събужда, какво вижда? — Хваналъ чаршафа на леглото си и го държи. Всичкото ви богатство е въ вашия чаршафъ. Щомъ се събудите, ще видите, че то е една илюзия. Човѣкъ казва: азъ мисля, че всички въпроси сж разрѣшени. Да, мисли, че всички въпроси сж разрѣшени, докато е въ ржцѣтъ му торбата съ златото, но като се събуди, въ будния си животъ вижда, че това е чаршафътъ въ ржцѣтъ му. Питамъ: какъ станаха паритѣ на чаршафъ? Нѣкои отъ васъ казватъ: ние да си имаме парички та да видите зло ли ще ни е? Азъ ще ви задамъ слѣдния въпросъ: прѣдставете си, че вие сте на Титаникъ, този голѣмиятъ английски паракходъ, който потъна прѣди нѣколко години въ Атлантическия океанъ, и азъ ви дамъ една голѣма торба отъ 30 клгр. злато, да осигуритѣ баща си, майка си, жена си, дѣцата си, па и себе си, добръ ли ще ви бѣде? Ще се радвате ли, че сте

осигурени? А, ще се осигурите! На дъното на океана ще отидете! Ония вълни тамъ на океана ще ви научатъ на много работи. Азъ не искамъ да извадите криво заключение, че трѣбва да напуснете живото, но искамъ да ви сира на мисълъга, да разсждавате разумно. Прѣдставете си, че съ този параходъ ние влѣземъ въ океана и се намираме надъ развалнуванигѣ вълни. Питамъ: можемъ ли да разрѣшаваме въпроситѣ на Канта, или въпроса коя църква е най-права — дали тази на православиятѣ, или на протестантигѣ, или на католицитѣ или на баптиститѣ, будиститѣ, или кои и да сж други? При вълнитѣ може ли да се разрѣшаватъ такива въпроси? Може ли да разрѣшаваме, кое царство отъ съществуващитѣ на земята ще вземе надмощие? Не, избавлението, спасението е най-съществениятъ въпросъ въ този моментъ. Нито православието, нито евангелизмътъ, нито католизъмътъ, нито будизъмътъ, нито българщината, нито кой и да е другъ въпросъ въ този моментъ може да представлява въпросъ за разрѣшение. Първиятъ потикъ въ този моментъ е да спаси живота си, който Богъ е вложилъ въ мене. Да освободя живота си и да излѣза на брѣга; да излѣза вѣнъ отъ тази опасностъ! — това е първото нѣщо, което съществува въ моята мисль и въ цѣлото ми същество. Слѣдъ като стѣпя на брѣга, тогава ще ми дойдатъ на ума другитѣ въпроси. Слѣдъ като излѣза благополучно на брѣга, ще се зароди у мене едно щестлавие, ще кажа: чакай сега да опиша всичкитѣ свои страдания! И започвамъ да пиша: тръсъ-тръсъ-тръсъ-лети онова перо по гладката хартия! Описвамъ патилата си прѣзъ 4—5

деневното си прѣкарване на Титаникъ. Всички четагъ и казвагъ: геройство! Не, половината отъ това не е вѣрно. Той ще пише, че въ този моментъ се молил за България; че въ този моментъ се молил за спасението на църквата; въ този моментъ се молил за евангелизъма; въ този моментъ се молил за примиряването на църквитѣ и т. н. Това е бошъ-лафъ, празни приказки! Вѣрното е, че въ този случай, когато е билъ въ вѣднѣтъ, той мислил единствено, какъ да се избави, а слѣдъ като е стъпилъ на брѣга, мислил е за всички останали работи. Въ водата, въ мжнотнитѣ мислимъ друго яче, а извънъ мжнотиятъ мислимъ пакъ друго яче. И дѣйствително, за да намѣримъ нхтя, Господъ трѣбва да ни тури при едни велики изпитания, за да имаме само единъ методъ, по който да Го търсимъ и да Го намѣримъ —

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Слѣдователно, Неговото Царство е истинското Царство, основано на Любовь и на Мъдрость. Въ тази Любовь нѣма прѣсищане, както въ любовта на земята. Тукъ на земята хората се прѣсищатъ много скоро, и всички хора страдатъ отъ прѣсищане. Дойде ви единъ приятелъ, вие го угощавате, приемате го много добръ, много любезно. Постои една седмица, и вие му се насичате, казвате: дано си отиде вече, доста тия угощения. Той започва да се свива, стѣга го нѣщо и си кизва: трѣбва да си вървя вече, прѣкаляхъ го. Любовта ви може да изтрае една, двѣ седмици, най-много 20 дни, и ако приятельтъ ви е доста неблагоуразуменъ, вие започвате да казвате: ние искаме да отидемъ малко на курортъ; ще

ни извините, но условията сж такива. Жената, дѣцата малко не сж добрѣ, иматъ нужда отъ бани, отъ чистъ въздухъ, отъ малка промѣна; иначе нѣмаме нищо противъ да ни погостувате още — ще ни извините. Туй не е вѣрно, това е една малка лъжа. Въ туй отношение, нѣмаме право така да постапваме. Любовта е внимателна.

Едно отъ великитѣ качества на Любовта, на Истината е това, че тя е много внимателна, гледа да не станемъ никому досадни. Благородство трѣбва да имаме! Азъ сега говоря за хора, които се познаватъ. Нѣма какво да се лъжемъ. Дойде нѣкой казва: какво мислишъ? — Мисля туй, което Любовта изисква; мисля туй, което Мъдростъта изисква. Казватъ: да не мислишъ нѣщо криво. Ако азъ подържамъ една крива мисль въ ума си, тя ще ме подигне ли? — Не, ще пострадамъ. Всѣко едно прѣстѣпление, което направи човѣкъ, не го подига, но го погубва. Може да кажемъ, че всички криви разбирания, всички криви убѣждения у насъ произтичатъ отъ нееднаквото разпрѣдѣление на материята въ нашето тѣло. Материята, силитѣ у насъ ~~не са~~ ^{не са} еднакво разпрѣдѣлени. Питамъ: ако въ нашата кръвъ се намѣри повече желѣзо, какво ще стане? Ще искате да се биете непременно. Онѣзи дѣца, у които има повече желѣзо, все ще намѣрятъ нѣкого, върху когото да опитатъ силата си: ту свои братчета, ту свои сестричета, или нѣкои другарчета изъ махалата все ще има скубане косп, все ще има прѣснати глави. Казватъ: много буйно е туй дѣте! Казвамъ: повече желѣзо има. Слѣлователно, въ желѣзото се крие тази взривна сила. Други хора пъкъ сж много подозрителни.

Въ тѣхния организъмъ има повече олово. То внася тази подозрителностъ, тази отрова въ тѣхъ. Е, какво да се направи съ тѣхъ? — Ще пзвадите излишното олово отъ ума имъ. Какъ? — Има методи за това. Да допуснемъ, че въ кръвта на нѣкого има чрѣзмѣрно мѣдъ, бакъръ, какво ще породѣи тя. — Неустойчивостъ въ чувствата. Нѣкои питатъ: отъ какво се ражда неустойчивостъта въ човѣшкитѣ чувства? — Отъ излишната мѣдъ, отъ излишния бакъръ въ кръвта, който прѣдизвиква тия отравяния. Затова хора, у които ставатъ такива отравяния отъ излишния бакъръ, трѣбва да ги калайдисатъ, за да ги прѣдпазятъ отъ смъртъ. Така правятъ и съ бакърениѣ сѣдове. Всички тия елементи сѣществуватъ въ човѣка, но въ извѣстни пропорции. Единствениятъ елементъ, който за сега произвежда най-малко страдания на човѣка, то е присѣтствнето на златото въ неговата кръвъ. То е елементътъ на слънцето, Златото произвежда алчностъта въ човѣка — желанието му да има, да придобива все повече и повече. Който има много злато, има стремления само да печели, да трупа. Тѣй щото, всички елементи, всички метали специално, сѣществуватъ несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ човѣшката кръвъ, въ неговата нервна система, въ клѣткитѣ му. Всички метали, тѣй несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ организма на човѣка, произвеждатъ тия дисонанси, тия дисхармонии, които виждаме днесъ въ свѣта. Това нѣщо сѣ учили още въ врѣмето на египтянитѣ, още въ врѣмето на Трисмагистерсъ, както и въ врѣмето на старитѣ християни. Тази наука сѣ изучавали, съ цѣль да знаятъ, какъ да се обновяватъ, какъ да неутра-

лизируютъ врѣдното влияние на елементитѣ въ сѣна-
низма си. И когато богатитѣ се стремятъ къмъ бо-
гатство, ние не разбираме това външно богатство.
Нѣкой направи днесъ една къща, утре я продаде
иска да спечели. Направи втора и нея продаде, за-
да спечели още. Той може да направи много къщи
да ги продава една слѣдъ друга, да спечели и ми-
лиони отъ тѣхъ, но за насъ, това не е богатство.
Онзи излишекъ, който човѣкъ има въ своята кръвъ
трѣбва да го остави на природата, тя да разпо-
лага съ него, както знае, а за себе си да остави
само този материалъ, който е необходимъ за не-
говата кръвъ, който е необходимъ за подържане
на неговия животъ.

И тъй, казвамъ: тия учени хора, които сега
изучаватъ живота на растенията, живота на жи-
вотнитѣ, правятъ едно опущение, което за въ бж-
деше трѣбва да избегнатъ. Запримѣръ, чета въ
нѣкоя биологическа книга, че нѣкой микроби има-
ли по 120 стомаха. Казвамъ: на една такава мал-
ка микроба защо ѝ сж толкова стомаси? Ние съ
единъ стомахъ едва се справяме, а тѣ съ 120
стомаси какво правятъ, какъ се справятъ? И то-
гава, една вечеръ въ класа на младитѣ казвамъ:
едно врѣме е сѣществувалъ единъ паякъ съ 25
милиона очи. Тѣ ме питатъ: възможно ли е това?
Не, азъ измислихъ това. Въ сжщность, има сжщест-
ва, които иматъ 25 милиона очи, но не се отнася
това до този паякъ, Въпросътъ за този микроско-
пически паякъ седи друго-яче. Подъ 25 милиона
очи азъ разбирамъ силата, интензивността на зрѣ-
нието, съ което човѣкъ може да прониква въ нѣ-
щата.

И казва Христосъ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Вашето царство е да убивате, да осаждате хората. Вие имате войници, силни народи сте, броеге милиони хора, а моето царство почива на съвсѣмъ други принципи, на миролюбиви принципи. Сега нѣкои си мислятъ: тия хора все за Бога говорятъ, все за благодетели минаватъ, но тамъ, подъ тѣхната овча кожа, вълци се криятъ. Тѣ сж вълци, облѣчени съ овчи дрехи. Хубаво, може да е вѣрно, може и да не е вѣрно. Кое е вѣрното, обаче? Вълкътъ си е вълкъ, макаръ че е съ овча кожа облѣченъ; и овцата си е овца, макаръ че е съ вълча кожа облѣчена. Нѣщата не могатъ да се измѣнятъ. Въ даденъ моментъ човѣкъ не може да бѣде и вълкъ, и овца; или е вълкъ, или е овца.

Питамъ: въ този моментъ, когато Христосъ казалъ на Пилата, че моето царство не е отъ този свѣтъ, какво искалъ да каже Той? Той самъ обяснява понадолу: ако моето царство бѣше отъ този свѣтъ, и моитѣ слуги, като васъ щѣха да се биятъ заради мене. Онѣзи, които ме обичатъ, тѣ сж съ мене, тѣ ще носятъ моитѣ тегоби, но ние не си отмѣщаваме, ние не убиваме. Сега, нѣкои отъ васъ ще направятъ слѣдното възражение: ако невидимиятъ свѣтъ е толкова силенъ, защо не поправи свѣта, невидимия свѣтъ, това царство, за което говори Христосъ, може да поправи свѣта, но у човѣка има една чѣрта, която Богъ му далъ, тя е свободата, да се проявява свободно. Човѣкъ е свободенъ на своитѣ избори. Това е човѣщина! Разбирате ли? Ако Богъ би лишилъ човѣка отъ рѣцѣ, отъ крака и би му далъ само мозъкъ, само едно голо съзнание, какви прѣстѣпления би правилъ той! Прѣдставете си, че чо-

вѣкъ има едно въздухообразно тѣло, какво прѣстѣпление би могълъ да направи съ него? — Никакво. Но ако той има тѣло, каквото е сегашното, той би могълъ да извърши хиляди прѣстѣпления на подобнитѣ си. Слѣдователно, прѣстѣплението не е физически актъ, той е духовенъ актъ. Най-първо човѣкъ намисля да направи нѣщо послѣ го пожелава и най-послѣ го реализирва. Слѣдователно, физическиятъ свѣтъ е свѣтъ на провѣрка. Когато Богъ иска да опита, какво мислятъ нѣкои отъ напрѣдналитѣ същества, т. е. тѣ сами да се опознаятъ, Той ги изпраща въ физическия свѣтъ, гамъ да се видятъ, кой какво струва. Значи, материалниятъ свѣтъ е една провѣрка и за добритѣ, и за лошитѣ хора. Тѣй щото, когато питате, защо сте дошли на земята, ще знаете, че сте дошли да се опознаете, какви сте — нищо повече. Това е цѣлата Истина. Съвършени трѣбва да бждемъ! Като се позная, че съмъ човѣкъ, трѣбва при всички изпитания на живота си, да служа само на Бога, да слѣдвамъ само една идея и, като мина прѣзъ всички изпитания и не се подамъ нито по умъ, нито по сърце, нито по воля на всички изкушения, ще позная какъвъ съмъ. Изкушенията ще дойдатъ, нищо отъ това. Онѣзи вълни, които се бушуватъ прѣдъ насъ на парахода, нека се бушуватъ, но параходътъ трѣбва да си върви напрѣдъ, нека цепи тия вълни и да олива къмъ онова пристанище, дѣто ще намѣри своето спасение. Параходътъ ще се подига нагорѣ надолѣ, ще се клати на лѣво — на дѣсно отъ тия вълни, но нѣма нищо, нека се подига, нека лавира, но той не трѣбва да допусне, щото водата да влѣзе вътрѣ въ него. Туи

е Божественото. Само така вие ще се намъригевъ Царството Божие. Не се лъжете! Вие още въ този си животъ знаете, какви сте. Има единъ великъ законъ, има едно велико правило, въ което нѣма никакво изключение: Богъ знае всичкитѣ помисли не само на хората, но и на всички възвишени същества. Нѣма мисль, която да не е разкрита предъ Неговия священъ погледъ. И туй, което Богъ знае, изправя. Нѣкой ще каже: а, знае! Да, всичко, което се крие въ най-голѣмитѣ дълбочини и въ най-скрититѣ гънки, е извѣстно на Бога. Когато ти си седишъ тамъ въ къщи и размишлявашъ нѣщо, Божествениятъ гласъ отвѣтрѣ ти казва: не си правъ. Ти открадна паритѣ на брата си, ще ги върнешъ! Говоришъ лошо противъ брата си. Този гласъ отвѣтрѣ ти казва: ще поправишъ погрѣшката си. Ти убивашъ нѣкого, направишъ това отново. Този гласъ отвѣтрѣ все ти говори: не направи добръ, сгрѣши. Ще поправишъ погрѣшката си! Защо ставатъ хората нервни? Какво показва съвременната нервностъ? — Това сж прѣстѣпленията на хората, които говорятъ вѣтрѣ въ тѣхъ. Цѣлата бѣла раса е станала нервна. Защо? — Отъ прѣстѣпленията си. Мжже, жени и дѣца, всички сж нервни днесъ. Защо? — Отъ прѣстѣпленията си. Казватъ хората: майка ми ме роди неврастенкъ. Не, ти съ своя лошъ, съ своя непорядъченъ животъ създаде своята неврастенция. Но, казва нѣкой, изгубихъ имането си, затова станахъ нервенъ. Съ изгубването на имането ти, Господъ те постави въ положение да изкарашъ своето прѣстѣпление на лице, и така да изкунишъ грѣховецѣ си. Когато мъчишъ другитѣ хора, не помисляшъ за тѣхъ, а когато тебе мъчатъ, ти викашъ, плачешъ.

И ние казваме: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Ако нашето царство е отъ царството на Любовта, ние трѣбва да побѣдимъ. Казва Христосъ: „Азъ побѣдихъ свѣта.“ И всѣки християнинъ трѣбва да побѣди свѣта. Чрѣзъ какво? — Чрѣзъ Любовь и чрѣзъ Истина. Всѣки християнинъ да се не стѣзнява отъ онѣзи блага на подкупъ. Е. хубаво, ако отидешъ съ онѣзи, които сега властвуватъ, какво ще спечелишъ? Слѣдъ тѣхъ ще дойдатъ други на властъ. Ако отидешъ съ новитѣ, какво ще спечелишъ? — И тѣ ще си отидатъ. Въпроситѣ не се разрѣшаватъ така, т. е. тѣ могатъ да се разрѣшатъ и по този начинъ, но ние служимъ на Бога, ние служимъ на една свещена Правда, и Божия законъ казва: безъ прѣстѣпление! Богъ казва: моитѣ поданици трѣбва да бждатъ абсолютно честни! Моитѣ поданици трѣбва да бждатъ абсолютно чисти! Моитѣ поданици трѣбва да бждатъ хора на абсолютната Любовь; моитѣ поданици трѣбва да бждатъ хора на абсолютната Мѣдрость; моитѣ поданици трѣбва да бждатъ хора на абсолютната Истина! И всѣки единъ отъ тѣхъ трѣбва да помага на своитѣ братя, безъ никаква разлика, както ние правимъ на земята.

Питамъ: ние, българитѣ, като единъ малкъ народъ, които отъ толкова хиляди години се трудимъ, какво направихме? Евреитѣ, които съществуватъ отъ толкова хиляди години, станаха ли голѣмъ народъ? Не, толкова хиляди години, отъ какъ излѣзоха отъ Египетъ и се скитатъ по лицето на земята, не само че не станаха голѣмъ народъ, не само че не се подигнаха, но дори се изгубиха. Има единъ законъ на „размножението“,

при който се спазва известна пропорция. Колко милиони хора трѣбваше да бждатъ еврейтѣ до сега? Еврейтѣ сж единъ ученъ народъ, единъ способенъ народъ, но тѣ се намѣриха въ трудно положение въ врѣмето на Христа, не можаха да рѣшатъ тази важна задача. Българитѣ сж понаднали въ сжщото положение и вървятъ сега по тѣхния пѣтъ. Четете историята на евреите, четете и историята на българитѣ, ще намѣрите една аналогия въ тѣхния животъ. И българитѣ рѣжатъ глави, и еврейтѣ така рѣжѣха глави. Еврейтѣ избѣха едно свое племе и оставиха отъ тѣхъ само 400 души, попослѣ имъ домилѣ на сърцето. И Мойсей, още кто ги извеждаше отъ пусгинята, се оплака отъ еврейския народъ и каза: съжалявамъ, че Господъ не имъ даде сърце да разбератъ Истината. Еврейтѣ сж хора съ дебели вратове, съ дебели глави. Но, казва той: ще отнѣятъ главитѣ ви, Господъ ще ви прѣкара прѣзъ такива страдания, прѣзъ такива тѣсни врати, че ще разберете Истината и ще бждете посетители на онова, което имахте и на онова, което опитахте.

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“ Ние искаме да разрѣшимъ една велика задача, но утрѣ умираме и изгубваме живота си. Каква полза отъ това? — Единъ день нѣма да остане нищо отъ нашия животъ. Единъ американски астрологъ е прѣдсказалъ, че България, изобщо частъ отъ Балканския полуостровъ, щѣлъ да пропадне при нѣкакво землетресение. Възможно ли е това? — Възможно е, може да стане.

„Моето царство не е отъ този свѣтъ“, казва Христосъ.

И между религиознитѣ хора има едно вътрѣшено съревнование. Прочетете живота на Лаотце и Конфуций, ще намеритѣ подобно едно съревнование. Лаотце билъ ученъ, великъ мъдрецъ, а Конфуций отивалъ да слуша тази велика Мъдрось. Като слушалъ думитѣ на този мъдрецъ, позналъ, че билъ великъ учитель. Най-първо той го запиталъ за много въпроси, но слѣдъ това станалъ мълчаливъ, прѣстаналъ да го запитва, дълго врѣме мълчалъ, станалъ скърбенъ, тжженъ въ себе си. Лаотце го запитва: защо не говоришъ Конфуций? Сега ще ви дамъ едно малко разяснение. Ние се радваме, когато майка ни е жива, когато баща ни е живъ. Щомъ умратъ тѣ, ние си туряме черно и ставаме замислени. Защо? — Изгубили сме онзи вътрѣшенъ потикъ, който ни дава вдѣхновение — нѣмаме вече вдѣхновение. Значи, майка ни и баща ни заминаха за нѣкъдѣ, и ние ставаме скръбни. Какво казва Конфуций? — Учителю, намирамъ се въ едно противорѣчие. Ако твоята мисль бѣше тѣй бърза, както е бърза рибата въ морето, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисль бѣше тѣй бърза, както бѣгането на най-бързоногия еленъ, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисль бѣше тѣй бърза, както хвърчението на птицата, азъ бихъ я достигналъ, но тя е далечъ извънъ облацѣтъ, т. е. извънъ този свѣтъ. Затуй, имамъ право да бъда тжженъ, скърбенъ, че не мога да те достигна. Така мислилъ Конфуций преди толкова хиляди години за своя учитель. Да достигне нѣкога учителя си, той считалъ това нѣщо за невъзможно. Ние сме въ сжщото положение, когато се намираме прѣдъ живота на Христа. И Христосъ нѣкой пѣтъ ни пита:

защо си днесъ тъй тъженъ, мѣла ли въ, отъ дълго време не говоришъ, много си замисленъ? Какво ще кажете на Христа? — Господи, не можемъ да живѣемъ, не можемъ да чувствуваме тъй, както ти живѣешъ и чувствуваешъ. Не можемъ да мислимъ тъй, както ти мислишъ, Твоята мисль седи горѣ на небето, а ние сме долу на земята. Какво ще ви каже Христосъ? Не се казва, какво е казалъ Лаотце на Конфуций, но азъ ще ви кажа, какво казва Христосъ. На онѣзи които Го обичатъ, Христосъ казва: „Ако вие тръгнете въ пътя на Любовта, за васъ ще дойде единъ ангелъ, който ще ви подигне на крилѣтъ си, и вие ще разрѣшитѣ този въпросъ. Всѣки отъ васъ, който иска да мисли като Христа, може да мисли: всѣки отъ васъ, който иска да чувствува като Христа, може да чувствува. Казва Писанието: „Ще изпратя Духа си.“ Като дойде Духътъ ще ви научи, какво трѣбва да правитѣ, ще ви подигне извънъ този свѣтъ.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Вие не сте отъ този свѣтъ, и азъ не съмъ отъ този свѣтъ.“ Следователно, този въпросъ се решава само по любовенъ начинъ то не значи да се отречемъ отъ свѣта. Този свѣтъ е потребенъ, не обходимъ, трѣбва да знаемъ, какви сме, трѣбва да се познаемъ, а само въ този свѣтъ ще стане това. Търговецъ си, бжди истински търговецъ! Лѣкаръ си, бжди истински лѣкаръ! Свѣщенникъ си, бжди истински свещеникъ! Каквото звание и да имашъ, стегни се, работи и за нищо друго не мисли! Каквито и да сте, бждете си, въпросътъ се рѣшава по съвсѣмъ другъ начинъ!

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“

И тъй, онѣзи отъ васъ, които искате да разрешитѣ великия въпросъ трѣбва да си кажете въ себе си: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Образътъ на този свѣтъ прѣхожда. Въ свѣта иде другъ единъ свѣтъ: други хора идатъ, друга култура иде, друга наредба иде. Сега, като казвамъ, че идатъ други хора, нѣкой мислятъ, че тѣ ще бждатъ пакъ като сегашнитѣ. Ако бждатъ като сегашнитѣ, тѣ ще вложатъ същитѣ закони, законигѣ на насиленето. Не, онѣзи хора, които ще дойдатъ, нѣма да бждатъ отъ „мира сего“, тѣ ще дойдатъ отъ духовния свѣтъ. Апостолитѣ, слѣдъ като се молиха дълго врѣме, отъ невидимия свѣтъ слѣзеха хиляди духове въ видъ на огнени езици, вселиха се въ тѣхъ, и оттогава тия Христови ученици отидоха да проповѣдватъ. Така и днесъ ще дойдатъ тия съ огненитѣ езици, и ще влѣзатъ въ ония хора, които сж готови. И тогава, въ свѣта ще има такова движение, каквото хората не сж виждали и помисляли до сега. Въ свѣта ще настане редъ и порядъкъ, и хората ще се свѣстятъ. Вие си казвате: е, ще ги видимъ ние. Да не мислите, че отъ нѣкъдѣ другадѣ ще дойдатъ тѣ, Не, отгорѣ ще дойдатъ и, като дойдатъ, ще внесатъ миръ и свѣтлина въ човѣшкитѣ души. И когато дойдатъ тия хора отгорѣ, съ онова възвишено схзание, нѣма да създадатъ такива закони, като сегашнитѣ, но — други закони и ще кажатъ: не се живѣе по този начинъ, а по другъ начинъ. И апостолъ Павелъ, койго е прѣдвиждалъ това нѣщо казва: „Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.“

Сегашнитѣ хора ще се измѣнятѣ, и тогава ще настане една реалностъ. Ще станешъ една сутринъ и ще бждешъ нито Иванъ, нито Петъръ, нито Иоанъ богословъ, нито апостолъ Петъръ, но ще имашъ ново име, което ти е дадено отгорѣ, отъ небето. Ти не ще бждешъ вече нито Петъръ, нито Драганъ, защото на човѣка, каквото име и да му дадешъ, все човѣкъ си остава. И Ангелъ и Христосъ да му туришъ името все същиятъ си остава. Името му може да е Христо, но сърцето му не е Христовото; името му може да е Христо, но умътъ му не е Христовъ; името му може да е Христо, но волята му не е Христова. Безъ доказание по да не се заблуждаваме!

Има едно свещенно име, което Богъ ни е турилъ. Ние сме Синове на Бога. Когато дойде този моментъ, ние ще знаемъ туй свещено име, което Богъ ни е турилъ, което сме носили първоначално. Като си спомнишъ туй свещено име, което ти е дадено отъ Бога, отъ твоя Баща, ще кажешъ: моето царство не е отъ този свѣтъ. Тогава ще дойде туй вътрѣшно просвѣтление въ човѣка, и той ще бжде готовъ да направи всичко, което може. Той ще бжде силенъ, понеже цѣлото небе ще бжде съ него. За всяко това, обаче у насъ трѣбва да дойде туй велико съзнание.

У васъ сега може да се зароди въпросътъ, дали това нѣщо е вѣрно? Чакай да го провѣримъ: да видимъ, какво казватъ другитѣ философи. Нѣмачъ нищо противъ. Вие можете и сега да четете философитѣ, може да ги четете и слѣдъ като се обърнете. Ако четете съврѣмненната философия при свѣтлината, която сега имате, ще имате едно раз-

биране; ако я четете при обикновената свѣглина, ще имате друго разбиране. И азъ чета дескриптивна геометрия, и азъ чета математика, и тия науки иматъ за менъ съвсѣмъ другъ смисълъ отъ обикновения, друго-яче ги разбирамъ. Нѣкои казватъ: ама тѣй не се мисли, има другъ начинъ, по който трѣбва да се мисли. Най-послѣ, това е математика! Да, сегашната математика, прѣдставлява въ онзи свѣтъ такова нѣщо, каквото е аритметиката, смѣтането въ първитѣ отдѣления. Съ сегашната математика, съ нейнитѣ задачи малкитѣ дѣца на небето си играятъ, лесно ги рѣшаватъ. Прѣдставете си, какви сж тѣхнитѣ задачи! Казватъ: математиката е положителна наука. Да, но коя математика? Математиката на онова царство е положителна наука. Въ нея линиите не се прѣкъсватъ, тѣ се проектиратъ въ цѣлата вечностъ; тѣ сж безъ начало, и безъ край. И тогава нѣкои казватъ, че врѣмето може да се съкрати, че пространството може да се съкрати. Може да разсждавате колкото искате, но доколкото азъ зная, нашитѣ философи не сж дали една опрѣдѣлена дефиниция за врѣмето и за пространството. Ако тѣ разбиратъ врѣмето и пространството, трѣбва да го владѣе. Туй, което човѣкъ разбира, трѣбва да го владѣе. Туй, което човѣкъ не разбира, не го владѣе.

И тѣй, единственото нѣщо, което трѣбва да разберемъ, е туй свещено име, което Богъ ни е далъ.

„Нашето царство не е отъ този свѣтъ.“ Тази е мисълта, върху която ви оставямъ да мислите. Като размислявате върху нея, ще дойде повече

свѣтлина. Вие искате да разрѣшаватъ въпроси, които свѣгътъ отъ хиляди години е рѣшавалъ и не е могълъ да разрѣши. Нѣма да се разрѣшатъ лесно тия задачи. Коренитѣ на едно дърво не разрѣшаватъ задачитѣ. Ако тѣзи корени не излѣзатъ на повърхнината отгорѣ, нѣма да се разрѣшатъ тия задачи. Съврѣмненитѣ хора отиватъ къмъ центъра на земята, въ крива посока сж, затова нѣма да разрѣшатъ задачитѣ. Въ тѣзи корени се ражда другъ единъ потикъ — къмъ слънцето. Въ този новъ потикъ именно се раждатъ листата, цвѣтоветѣ, плодоветѣ. Тѣ създаватъ другъ животъ, друга култура.

Значи, въ човѣшката душа има два стремежа, двѣ подраздѣления. Вие казвате: не може безъ корени. Да, не може безъ корени. Ако си растение, безъ корени не може, и безъ клоне не може. Слѣдователно, ще разрѣшишъ тия двѣ противорѣчия въ живота. Ние вече не сме въ коренитѣ, излѣзохме отъ коренитѣ и сме въ клонетѣ. „Нашето царство не е отъ този свѣтъ“. Тя ще станешъ клонъ на дървото и така ще разрѣшишъ задачата. Иначе не можешъ да я разрѣшишъ. Защото земята е приела всичкия животъ отъ слънцето. Всичкото богатство, което земята притежава, е дошло отъ слънцето, отъ невидимия свѣтъ. Всички наши мисли, всички наши чувства сж дошли отъ невидимия свѣтъ.

И тѣй, нека останатъ въ ума ви думитѣ: „Моего царство не е отъ този свѣтъ“!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 8 мартъ

1925 г. гр. София.

ТОЙ ЗАПОВѢДВА НА СЛЪНЦЕТО.

22.

Мой заповѣда на слѣхцето.

„Защото Той повелява на слѣхцето си да изгрѣва и на злитѣ, и на добритѣ“.

Ако се зададе тема, да се опрѣдѣли, какво нѣщо е човѣкътъ, философитѣ ще дадатъ едно свое опрѣдѣление, ученитѣ хора ще дадатъ второ опрѣдѣление, религиознитѣ и проститѣ хора ще дадатъ трето опрѣдѣление — всѣки има свое разбирање, свое опрѣдѣление за човѣка. Нѣкой ще каже: човѣкътъ е едно живо сѣщество. Да, но сѣщо тѣй сѣ живи и мравкитѣ, сѣщо тѣй сѣ живи и птицитѣ, сѣщо тѣй сѣ живи и дърветата. Животътъ е общо качество за всички живи сѣщества. Че човѣкъ е едно живо сѣщество, има нѣщо вѣрно въ това, но че и у човѣка има единъ особенъ животъ, какъвто въ животнитѣ нѣма и това е вѣрно.

Второто твърдение, което хората даватъ за човѣка е слѣдното. Тѣ казватъ: човѣкъ е едно мисляще сѣщество. Мислящи сѣщества сѣ и животнитѣ. Да, но у човѣка има едно особено качество въ мисльта, каквото нѣма въ другитѣ животни.

Най-послѣ ще кажатъ, че човѣкъ е едно морално, едно духовно сѣщество. Такова нѣщо може

да се каже и за животнитѣ. У човѣшкия моралѣ, обаче, има нѣщо особено. Още отъ най-древни врѣмена хората сж се спирали да опрѣдѣлятъ, какво нѣщо е човѣкѣтъ и сж казвали, че човѣкѣтъ е сжщество, което мисли. То е едно общо опрѣдѣление. Изобщо, мжчно е да се даде дефиниция, какво нѣщо е човѣкѣтъ

Сега темата ни не е за човѣка, но понеже човѣкѣтъ разглежда Божитѣ работи, то по отношение на Божитѣ работи ние ще разгледаме човѣка. Животнитѣ се отличаватъ по това, че иматъ настроения — крайна промѣнчивостъ има въ тѣхъ. У животнитѣ нѣма установенъ моралѣ. Тѣхниятъ моралѣ се отнася само до кожата пмъ. Когато не засѣгашъ кожата на животнитѣ, тѣ сж крайно морални, но щомъ засегнешъ кожата имъ, въ тѣхъ вече не остава никакъвъ моралѣ. Животнитѣ мислятъ, докато не сж се уплашили, но щомъ се уплашатъ, въ тѣхъ не остава абсолютно никаква мисль. Всичката имъ мисль се прѣвръща въ едно скороходно движение. Слѣдователно, настроението е състояние на животнитѣ — животинско състояние е то. Нѣкои хора казватъ: азъ имамъ настроение. Казвамъ: ти си въ едно животинско състояние. Въ настроенията всѣкога влизатъ страститѣ, а страститѣ сж една неустойчива срѣда. Елементитѣ, които образуватъ страститѣ сж въ едно прѣходно състояние, въ състояние на прѣсъздаване. Страститѣ, които се бушуватъ вжтрѣ въ животнитѣ, сж свързани съ извѣстни процеси, които ставатъ въ самата природа, понеже природата твори единъ новъ свѣтъ. Кждѣ е този свѣтъ? — Не го знаятъ. Азъ не говоря

за тази природа тукъ на земята, но за великата природа. Една нова вселена се твори. И всичко това, което остава като излишъкъ при създаването на този по-вишъ свѣтъ, се изпраща долу на земята. Този остатъкъ, този излишъкъ влиза въ животнитѣ и образува тази вътрѣшна пертурбация, която ние наричаме страсти. Страстѣта образува настроението; настроението образува вѣтропоказателтъ, който показва четиритѣ главни посоки въ свѣта. Този уредъ наричатъ компасъ. Казватъ, че компасътъ показвалъ правата посока. Не, компасътъ не е толкова точенъ. Той показва правата посока само за умнитѣ хора. Ако го занесешъ на северния полюсъ, показва една посока; ако го занесешъ на екватора, показва друга посока. Ако вземете единъ отъ нашитѣ часовници и тръгнете съ него да направитѣ едно кръгосвѣтно пътешествие, той по никой начинъ нѣма да ви покаже право врѣмето.

Тѣй щото, има извѣстни величини, съ които ние, съврѣменнитѣ хора, боравимъ, но тѣ иматъ значение само за извѣстно мѣсто, и за извѣстно врѣме. Нѣкой казва: азъ боравя съ величината на часовника. Да, но това е една мѣстна величина съ която се измѣрва врѣмето само въ България, но не и другадѣ. Когато нашиятъ часовникъ въ България показва шестъ часа, на друго мѣсто имаме другъ нѣкой часъ. Нѣкои казватъ: е, земята е такава. Че земята е такава това е другъ въпросъ. Не е лошо, че хората иматъ двѣ противоположни величини. Всѣко число има свое отражение; всѣко число има своя проекция.

И тѣй, ние сме свързани съ животнитѣ — има връзки между животнитѣ и насъ. Въ какво

седи тази връзка? — Ние сме подобни на тѣхъ по настроения, по страсти. Нѣкой казва: какъ, азъ да бѣда подобенъ на животнитѣ! Има, обаче, подобие между човѣка и други същества. Човѣкътъ е свързанъ и съ ангелитѣ. Като говоря за ангелитѣ, азъ разбирамъ същества, които сж по-организирани отъ насъ, които иматъ хиляди пѣти поустойчиви тѣла отъ нашитѣ. Тѣхнитѣ тѣла сж образувани отъ лъчиста материя. Слѣдователно единъ ангелъ може да владѣе своето тѣло така, че да бѣде видимъ и невидимъ, споредъ както пожелае. Единъ ангелъ може да пѣтува съ голѣма свобода прѣзъ пространството.

Сега, не е въпросътъ да ви доказвамъ, гдѣ сж ангелитѣ, кѣдѣ живѣятъ и какъ живѣятъ. Ангелитѣ живѣятъ въ така наречения „петоизмѣримъ свѣтъ“ въ свѣта на петѣтѣ измѣрения. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ отъ три измѣрения; духоветѣ пѣкъ, т. е. тия отъ хората, които заминаватъ за другия свѣтъ, живѣятъ въ свѣта на четиритѣ измѣрения. Нѣма да ви обяснявамъ това нѣщо математически. То е една дълбока задача. Днесъ нѣма автори, които да сж писали по този въпросъ. Слѣдователно, съ ангелитѣ ние сме свързани по закона на разумността. Разумността е качество на ангелитѣ и се изпраща отъ тѣхъ при творението, при създаването на тази нова вселена. Отъ изобилието на своята разумность тѣ изпращатъ къмъ земята. Казва се въ Писанието: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи“. На какво ще ни научи?—На разумность. У насъ подъ думата „духъ“ се разбира друго нѣщо. Надъ тази разумность седи закона на Любовта. Значи връз-

ката между Бога и насъ е Любовта. Споредъ мене, настроението, това е една срѣда; разумността, това е друга срѣда; Любовта, това е трета срѣда. Значи тия три срѣди ни свързватъ съ три велики свѣта. За да може човѣкъ да разбира дълбокиѣ замисли на живата природа, трѣбва да е свързанъ съ тѣзи три велики свѣта.

Азъ говоря само за онѣзи отъ васъ, които се интересуватъ за своето бъдеще. Вие може да имате критически умъ, този умъ ви е потрѣбенъ, но въ критиката си трѣбва да бъдете разумни. Да критикувашъ, значи да сравнявашъ, да уподобявашъ, да търсишъ Истината. Да критикувашъ разумно, това не значи да търсишъ погрѣшките на хората, но да търсишъ правия пътъ. Познание трѣбва! Нѣкои мислятъ, че критиката е основно нѣщо; нѣкои мислятъ, че хората трѣбва да се съмнѣватъ. Не, съмнението не е положително качество, то е негативно качество въ човѣшката природа. Щомъ човѣкъ се усъмни, почва да мисли. Но, споредъ менъ, по-голѣмо прѣимущество е човѣкъ да вѣрва, отколкото да се съмнѣва. По-правдоподобно е човѣкъ да се обнадежда, отколкото да се обезсърдчава. Запримѣръ, вие се съмнѣвате, дали има бъдещъ свѣтъ, или нѣма. Оставете този бъдещъ свѣтъ! Съмневашъ ли се въ свѣта, въ който живѣешъ? — Не се съмнѣвамъ. Мислишъ ли, че можешъ да излѣзешъ извънъ този свѣтъ, въ който сега живѣешъ? Казвашъ: е, като умра единъ день, всичко ще се свърши съ мене. Добръ, като умрешъ, кждѣ ще отидешъ? Великиятъ законъ въ самата наука казва, че нищо въ природата не се губи. Щомъ е тѣй, ти като

човѣкъ не можешъ да се изгубишъ. И като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ, пакъ ще мислишъ.

Ще ви приведа една малка аналогия, за обяснение на мисълта, че и като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ и ще мислишъ. Допуснете, че водата която е въ въздухообразно състояние, се намира нѣкъдѣ въ пространството. Така ли остава тя? — Не, отъ дѣйствието на студа, тази пара се прѣвръща въ вода, сгъстява се. Най-напредъ тази вода съществува като пара, подвижна е, но послѣ вслѣдствие промѣната, която става съ нея въ пространството, тя се прѣвръща въ вода. Нѣкои мислятъ, че горѣ въ пространството е много тихо. Не, не е така. Тамъ ставатъ голѣми атмосферни промени. Горѣ въ пространството има голѣми електрически и магнетически бури. Тия именно бури сж, които движатъ нашата земя. Тѣ могатъ да завлѣкатъ всѣки едного.

Азъ нѣма да обеснявамъ тѣзи нѣща. тѣ се отнасятъ до чиста научната страна на въпроса, но ще се спра само върху физическата страна на цитирания стихъ: „Защото Той заповѣдва на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Кой е този, който заповѣдва? Виждали ли сте Го до сега? Кажете, какъвъ му е образътъ? — Само Любовта може да ни даде единъ малкъ отѣнѣкъ на Божия образъ. Ако ние сме разумни, съ своята разумность ще можемъ да видимъ Бога. Можемъ да Го видимъ, но какъ? — Чрѣзъ проявитѣ, които виждаме навсѣкъдѣ въ разумната природа. Всичко въ природата е много разумно направено. По направата на единъ часовникъ ние можемъ да сждимъ за техника. който го е направилъ, но са-

миятъ техникъ не можемъ да видимъ. Ние, като разглеждаме природата отъ научно гледище, ще видимъ, че въ нея има една разумностъ, но нѣма да видимъ Онзи, който я създалъ. За Бога не можемъ да имаме абсолютна никаква прѣдстава. Речемъ ли да си създадемъ нѣкаква прѣдстава за Него, тя ще бѣде фалшива, невѣрна. Съставимъ ли си нѣкакъвъ образъ за Бога, той ще бѣде подобенъ на насъ: ще му туримъ очи, носъ, коса, брада, която ще бѣде руса, черна или бѣла и ще кажемъ: младиятъ или стариятъ Господъ. Понеже ние сме млади или стари, туряме едно такова качество на Бога, че Той е младъ или старъ. Не, това е човѣшка философия. Така говорятъ обикновенитѣ хора, а философитѣ ще говорятъ за абсолютното. Какво е абсолютното, тѣ не знаятъ. Тия учени хора мязатъ на онзи испански поетъ, който написалъ едно малко съчинение, написалъ едно хубаво стихотворение, взѣмълъ нѣщо въ природата, но когато го попитали, какво иска да каже съ тази поезия, каква мъдростъ крие въ нея, той казалъ: и азъ самъ не зная. Писахъ нѣщо, но не зная какво изразява то. Та, често ученитѣ хора пишатъ нѣщо, но сами не знаятъ какво изразява написаното отъ тѣхъ. Това е право отъ тѣхна страна, дѣто не разбиратъ, какво сж писали. Какво показва това нѣщо? — Ако ние сме творители на нѣщата, ще разбираме смисъла имъ. Значи, ако нѣкой пише нѣщо, той пише по вдъхновение. Ти напишешъ едно изречение, или едно стихотворение на френски езикъ. Питатъ те: какво написа? — Не зная. Може да напишешъ едно стихотворение на английски, или на какъвто и да

е другъ езикъ. Запитватъ те: какво значи това? — Не зная. Попитайте нѣкой, който знае френски или английски езикъ, той ще ви приведе смисъла на стихотворението.

И тъй, Богъ е, който заповѣдва на слънцето. Това е физическата страна. Слѣдователно, този, който заповѣдва на слънцето да грѣе, Той е заповѣдалъ и на насъ да дойдемъ на земята. Той е заповѣдалъ да имаме тѣла; Той е заповѣдалъ да имаме глави; Той е заповѣдалъ да имаме дробове; Той е заповѣдалъ да имаме стомаси; Той е заповѣдалъ да имаме ржцѣ, крака, нервна система; Той е заповѣдалъ да имаме всичко. Философията на живота седи въ това, щото ние, като хора, да се разберемъ. Щомъ Богъ е заповѣдалъ за всичко това, въ какво седи тази заповѣдъ? — Разумна е тази заповѣдъ! Ако слънцето изгрѣва, за себе си ли изгрѣва? Не, слънцето изгрѣва заради насъ. То е слуга на Господа. Господъ му казва: „Ти всѣка сутринъ ще изгрѣвашъ на земята. Ще раздавашъ отъ своитѣ физически блага на всички мои твари, на всички мои дѣца“. Вие питате: тъй ли е това нѣщо? Голѣми философи сте вие, но не знаете най-елементарнитѣ работи. Разпираятъ за единъ английски философъ, който написалъ едно отлично съчинение по философия на английски езикъ, но разправя за себе си, че билъ толкова слабъ математикъ, та когато се отнасяло за нѣкаква най-дребна смѣтка, викалъ жена си и малкитѣ си дѣца, да смѣтатъ зарадъ него. Той писалъ чисто философски работи, написалъ една много хубава книга по френология, върху „естеството на човѣка“, но математическиятъ му центъръ, билъ

слабо развитъ. Той казвалъ: азъ по математическитѣ си способности не мога да се мѣря даже и съ дѣцата си. Ако всичкитѣ ми способности бѣха така развити, както и математическитѣ, щѣхъ да бѣда цѣлъ идиотъ.

Тѣй щото, въ едно отношение човѣкъ може да бѣде философъ, а въ друго отношение — дѣте. Има философи, които сж цѣли дѣца. Има жени, които сж свършили по готвачество и каквото имъ дадешъ да сготвятъ, всичко могатъ, но я ги туря да разрѣшѣтъ единъ мораленъ въпросъ, ще ти кажатъ: за това нѣщо не ме питай! За готвене всичко мога, но по моралнитѣ въпроси нищо не зная. Мжжътъ на тази жена вечеръта донесе една торба съ злато — надигналъ я отъ нѣкъдѣ, и пита жена си: да задържа ли тази торба, или да я върна назадъ? — Задръжъ я! Да я задържи значи, да сготви нѣщо отъ нея. Но, ако на тази жена, денесатъ развалено месо да сготви нѣщо, ще каже: вѣнъ скоро това месо! То не е за готвене. Щомъ се отнася за готвене, всичко разбира и знае; щомъ се отнася за паритѣ, казва, нека останатъ тия пари въ къщи, макаръ че сж миризливички. Сега, нѣкои хора, за оправдание на това положение, казватъ: е, слабъ му е ангелътъ на човѣка, какво да се прави? Не, главата на този човѣкъ отгорѣ е слаба, затова е слабъ и прѣдъ торбата съ злато. Френолозитѣ много добрѣ разрѣшаватъ този въпросъ. Тѣ казватъ, че съвѣстѣта у всички хора не е еднакво развита; разумността не е еднакво развита; чувството на сравнение на уподобяване не е еднакво развито; музикалното чувство не е еднакво развито; математическитѣ способности не сж еднакво развити. Милосърдието не е еднакво развито: вѣрата не е еднакво развита: на

деждата не е еднакво развита; смѣлѣността, рѣшителността, всички тия способности и чувства не сж еднакво развити въ всички хора. Кой какво работилъ, това и придобилъ.

Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: защо свѣтътъ е така лошо нареденъ? Тукъ въ София, прѣди нѣколко години, единъ българинъ си направилъ една хубава, двуетажна кѣща, съ всички удобства, но понеже направилъ малко дългъ, турилъ въ първия етажъ кираджии, които му плащали доста голѣмъ наемъ. Тия кираджии, били доста немарливи, и въ продължение на двѣ години развалили кѣщата на този човѣкъ. Всички лампи изпочупили цѣлата инсталация и канализация развалили и съ това довели кѣщата до неузнаваемостъ. Като дошли втори кираджии, намѣрили всичко развалено, изпотрошено и си казали: ама че голѣмъ простакъ билъ този господинъ, тѣй калпаво направилъ кѣщата си. Не, не е простакъ този човѣкъ, простаци сж били първитѣ кираджии. Този човѣкъ, чиято е кѣщата, бѣше уменъ човѣкъ. Така и Богъ, Който създаде свѣта, е много уменъ, но ние, които бѣхме първитѣ кираджии на този свѣтъ, сме простациѣ; ние развалихме всичко, и днесъ търсимъ виновника на тѣзи поврѣди извънъ насъ. Казваме: защо Господъ създаде така глупаво свѣта? — Майкитѣ и бащитѣ развалиха тия форми, които Богъ създаде, за да живѣятъ въ тѣхъ разумнитѣ души. Съврѣмнената наука е констатирила това нѣщо. Запримѣръ, ако една жена е брѣменна и въ това си положение има най-тежки изживѣвания, запримѣръ въ нея се поражда желание да отмѣсти, да открадне, да убие, а не се поражда мисль за

Бога, то дѣтето, което се роди, ще бѣде единъ прѣстѣпникъ, ще мяза на нея. Като казвамъ, че ще мяза на нея, разбирамъ, че ще изразява всичкитѣ нейни състояния въ даденото положение. Слѣдователно, когато държавата иска да подобри своитѣ поданици, за такива майки трѣбва да създава най-добри, най-благоприятни условия. Държавата, обаче, днесъ не се грижи за тия нѣща. Днесъ, само слѣдъ като се родятъ прѣстѣпниците тя се загрижва да създаде нѣкакви институти за прѣстѣпниците дѣца. Не, прѣди да се родятъ дѣцата, държавата трѣбва да се погрижи за тия дѣца, бѣдещи нейни поданици. Чудни сж съврѣменнитѣ хора, когато говорятъ за държавата! Ами че всѣка държава е единъ общъ, колективенъ организимъ! Всѣка държава е еглобена отъ много кириши, камъни, тухли, дървета и отъ какви ли не още материяли. Много и разнородни материяли влизать въ нея! Пъкъ освѣнъ тѣхъ, има и много скоби, които свързватъ материялитѣ. И всички тия скоби трѣбва да бѣдатъ здрави. Ако се поставятъ скоби, безъ да има дървета, въ които да се забивать, какво ще стане съ това здание? — ще рухне. Слѣдователно, сжщиятъ законъ е и по отношение на човѣка. Ето защо, ние започваме отъ човѣка. Хората днесъ искать държавата да бѣде солидна. Добре но отъ какво е образувана държавата? Нали е образувана отъ много хора? Ето защо ние трѣбва да се обърнемъ къмъ себе си, да опрѣдѣлимъ отношенията си, къмъ Бога. да видимъ дали Го познаваме, или не.

Има единъ начинъ, по който можемъ да се ползуваме отъ Божествената енергия. За мене не

е важно да зная колко е голѣмо слънцето, но е важно да се ползувамъ отъ неговата енергия. Какво ще бѣде положението ви, ако си прѣдставите, че се намирате въ първата, въ втората или въ третата епоха при създаването на свѣта? Всѣки день, това е една епоха, а вие знаете, че Богъ направилъ слънцето едва въ четвъртия день. Нѣкои учени казватъ, че въ това врѣме около земята имало такава голѣма мъгла, та нищо не се виждало. Всичко било само облаци, мъгли. Но по това врѣме се явили голѣми бури, които се движили съ бързина 10,000 клм. въ часъ и успѣли да размахнатъ тия мъгли, тия облаци така, че на небето се явило слънцето. Това врѣме религиознитѣ хора наричатъ „деньтъ на създаване слънцето“. То било четвъртия день при създаване козмоса. Тѣй се говори за явяването на слънцето за пръвъ пѣтъ на земята. Значи, благодарение на тѣзи голѣми бури се явило слънцето. Но сега, да не дава Господъ да се явятъ такива голѣми бури! Ако сега се яви такава буря, всички хора ще плаваме изъ въздуха — и църкви и училища, всичко ще лети изъ въздуха. Голѣма каша ще настане! Такава каша имало и тогава, когато се разгонвали облаци отъ лицето на земята. Този законъ е вѣренъ именно въ това отношение, че когато въ човѣка прѣдстои да се създаде нѣщо ново, нѣщо много велико, нѣщо много хубаво, въ него наставатъ такива именно бури, такива пертурбации, докато въ четвъртия день въ него изгрѣе слънцето. Това става около 30-тата му годишна възраст. Всички сте били млади, изживѣвали сте разни състояния и въ резултатъ казвате: живо-

тътъ нѣма смисълъ. Всичкитѣ ви идеали, всичко хубаво пропада, но най-послѣ слънцето у васъ изгрѣва, вие се подигате и казвате: има слънце въ живота, има смисълъ да се живѣе!

Казва се въ Писанието: „Той заповѣда на слънцето да грѣе и на добритѣ, и на злитѣ.“ Мислите ли, че днешнитѣ мъчнотии, които съществуватъ въ свѣта, сж произволни? Ние казваме: Защо хората сж толкова жестоки? Азъ казвамъ: зашто майкитѣ сж толкова жестоки? Споредъ мене не трѣбва да се наказватъ дѣцата, а трѣбва да се наказватъ майкитѣ и бащитѣ. Азъ зная единъ случай, който потвърждава тази идея. Единъ баща, отъ варненско нѣкъдѣ, отива да запише дѣтето си на училище. Дѣтете му било много сприхаво. Бащата казва на учителя: „Ще те моля, когато дѣтето ми се провини въ нѣщо, не го наказвай, но почакай, азъ отъ врѣме на врѣме ще идвамъ при тебе, да наложишъ това наказание върху менъ. Но ще бждешъ съ мене много строгъ, тъй, като учителъ, нѣма да ме щадишъ. Колкото пръчки се слѣдватъ на сина ми, ще ги наложишъ върху менъ.“ Послѣ се обръща къмъ сина си и му казва: „Синко, ще гледашъ да правишъ по-малко бели, за да освободишъ и моя гърбъ отъ удари.“

Ние, съврѣменнитѣ хора, разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе. Не трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе, но какъ трѣбва да се раждаме. Ние трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какви майки трѣбва да имаме, какви бащи трѣбва да имаме. Като говоря майки, азъ не разбирамъ „майка“ въ обикновения смисълъ на думата. Днесъ у всички културни хора, у всички европейски наро-

ди има една слабостъ, всички искатъ да женятъ своитѣ дъщери и синове. Защо да ги женятъ? Въ природата сжествува слѣдния законъ: не се позволява на кое и да е сжщество да дойде на земята, докато нѣма условия за него. То трѣбва да чака. Има много души, които трѣбва да чакатъ, нѣма благоприятни условия още за тѣхъ. Гдѣ трѣбва да чакатъ? — Въ другия свѣтъ. Отлично е тамъ! По нѣкой пхтъ у насъ се явява желание да се размножаваме повече, отколкото трѣбва. Ами знаете ли, какво нѣщо е размножаванието? Идете въ Китай да видите, колко гжсто е тамъ населението! У тѣхъ има едно желание да изчезнатъ едни, за да дойдатъ други, нови хора. Затова тѣ често се молятъ на Бога, да дойде нѣкакви катастрофа, да настане нѣкакъвъ катаклизъмъ, та да измратъ нѣколко милиона хора изведнажъ. Тѣ смѣтатъ това нѣщо за нѣкакво благословение. Ако у насъ стане такова масово измиране на хора, то е цѣлъ ужасъ, цѣлъ адъ. Ако отидете въ Китай, ще видите, какъ тия хора сж направили кжщитѣ си по савоветѣ на рѣкитѣ — тѣй гжсто е населението, Мѣсто си търсятъ хората! И при всички тия условия, желанието на хората да се размножаватъ, е необяснимо. Ние искаме да се размножаваме физически, но въпросътъ не седи въ физическото размножаване, въ физическото създаване. За човѣка е важно, слѣдъ като създаде физическото си тѣло, да се погрижи за развиване на сърцето, за развиване на своя умъ и най-послѣ да даде потикъ за развиване на моралнитѣ си чувства. Само така той ще се прояви като човѣкъ.

Питамъ: гдѣ е благородната страна на човѣка? Всички съврѣмении хора сж способни на едно:

да се докачатъ. Въ това сж майстори. Да се каратъ, да правятъ свади, за това сж майстори всички хора. Това е не само съ обикновенитѣ хора, но и съ религиознитѣ. Свѣтскитѣ хора се биятъ вънъ, по улицитѣ, а ралигиознитѣ хора се биятъ вътрѣ, въ къщи. Нѣкой религиозенъ човѣкъ слѣдъ като набие жена си на общо основание, послѣ ще ѝ каже: ще мълчишъ, нѣма да ме компрометиращъ нѣма да казвашъ, че те бия, защото азъ служа на Бога. Послѣ, ще намѣри нѣкой стихъ отъ Писанието, ще каже: женитѣ трѣбва да се подчиняватъ на мъжетѣ си. Тѣй казва Господъ' Нѣкъдѣ пъкъ жената набие мъжа и послѣ цитира нѣкой стихъ отъ Писанието: мъжътъ трѣбва да обича жена си; ако не я обича, бой, дърво му са пада. Това сж аргументи, доказателства, но физически. Казвамъ: дѣто мъжътъ е силенъ, той налага, той цитирва стихове; дѣто жената е силна, тя налага, тя цитирва стихове. Какво се разрѣшава по този начинъ? — Нищо.

Писанието казва: „Богъ заповѣдва на слънцето да грѣе еднакво и на добритѣ, и на злитѣ.“ Подъ това слънце се разбира разумния животъ въ хората. Това слънце трѣбва да бѣде разумно, затова Господъ му заповѣдва да грѣе и за добритѣ, и за злитѣ хора. Ако това слънце не изгрѣваше, ако нѣмаше разумность въ свѣта, всички хора щѣха да се смразятъ, нѣмаше да има никакво развитие.

И тѣй, когато става въпросъ за състояния, ние трѣбва да разбираме своитѣ състояния. Има различни състояния, и ние трѣбва да знаемъ, постоянни ли сж тия наши състояния, или прѣходни. Прѣдставете си, че имате едно прѣходно състоя-

ние, като това на леда. Какво ще донесе това ви състояние? Нѣкой казва: сърцето ми е студено. Какво ти трѣбва? — Топлина. Слѣдъ като се стоплишъ, казвашъ: изгори ме тази любовъ. Какъ! Любовта те изгори! Любовта никога не гори. Любовта е най-великата, най-разумната сила въ човѣка, и слѣдъ като проникне въ него, тя му дава по възможность най-благороднитѣ, най-възвишенитѣ пориви на духа. Любовта, споредъ моитѣ схващания, най-първо е достойние на великитѣ Учители: послѣ е достойние на великитѣ аденти, на великитѣ ученици на великитѣ вѣрующи, на великитѣ оглашени и най-послѣ на всички съврѣмenni хора. Но тази любовъ, едва като сѣнка засѣга съврѣмennитѣ хора. Нѣкой казва: ти знаешъ ли, какъ ми е пълно сърцето съ любовъ! Охъ, умирамъ за тебе! Готовъ съмъ да се жертвувамъ за тебе. И пише на приятеля си: всичко съмъ готовъ да направя за тебе! Слѣдъ двѣ години пакъ му пише: Повече да не стапвашъ въ къщата ми! Питамъ: какъ е възможно човѣкъ да се измѣни толкова много? Какъ е възможно да се обърне толкова много сърцето му? Златото желѣзо може ли да стане? Желѣзото злато може ли да стане? Водата ледъ може ли да стане? — Може, но при извѣстни условия. Кога — Ако водата е на сѣверния полюсъ, може да стане на ледъ; ако водата е на екватора, на ледъ не може да стане. Питамъ: водата на пѣри може ли да стане? — Може. Кога? — Ако е въ котела и отдолу пещъта я нагрѣва. „ Може“ и „не може“ да стане нѣщо, това зависи отъ условията. Можемъ ли да бъдемъ разумни? — Можемъ. Кога? — Когато сме свързани съ ангелитѣ.

Можемъ ли да имаме настроеная? — Можемъ. Когато? — Когато сме свързани съ животнитѣ. Можемъ ли да се любимъ? — Можемъ. Кога? — когато сме свързани съ Бога. Само тъй ние можемъ да разберемъ единичността и множеството.

Въ свѣта има два велики процеси, които азъ уподобявамъ на състоянията на нашето съзнание. Единъ отъ процеситѣ се крие въ подсъзнанието, за който говори и съврѣменната наука. Той е Божественъ процесъ, азъ го наричамъ „множественъ процесъ.“ Туѣ, което мислятъ великитѣ, напръдналитѣ същества въ природата — боговетѣ, ангелитѣ, арахангелитѣ, херувимитѣ, сарафимитѣ — всичката енергия на тѣхната мисль се разпрѣдѣля изъ цѣлия козмосъ, и всичко това се нарича „подсъзнание.“ То прѣдставлява единъ общъ процесъ. Казвашъ: нѣщо въ подсъзнанието ми работи. Имашъ желание да направишъ нѣщо хубаво, велико — то се дължи на тия същества въ тебе. Казвашъ, азъ имамъ подсъзнание. То значи: азъ съмъ въ връзка съ тия висши същества. Вториятъ процесъ се крие въ съзнанието, което се срѣща и въ всички животни и растения. То е също така единъ множественъ процесъ. Значи, подсъзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички висши същества, а съзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички нисши същества. Той е процесъ присъщъ на всички животни, растения и човѣка. Самосъзнанието пъкъ е единственото нѣщо, съ което ние сами работимъ. Той е единиченъ процесъ. Когато работи въ тебе съзнанието, ти се наемашъ да пишешъ по нѣкой въпросъ. Пишешъ: тъй казалъ Кантъ, Шопенхауеръ, Толстой. Всичко това

не е твое, ти си просто единъ компилаторъ, пишешъ, какво сж казали другитѣ. Но когато дойдешъ до положение ти самъ да мислишъ, тогава оставашъ всички философи на страна, искашъ да разберешъ въпроса самъ, по своему. Тогава имашъ самосъзнание. То е Божественото съзнание, което прониква въ човѣка. Самосъзнанието е индивидуаленъ процесъ. Много рѣдки сж моментитѣ, когато Божественото съзнание прониква въ насъ. Когато Божественото съзнание проникне въ насъ, ние ще го чуемъ като вътрѣшенъ гласъ. Има моменти въ живота ви, когато това съзнание ще ви проговори. Този моментъ въ вашия животъ ще бѣде епохаленъ. Той ще бѣде най-красивиятъ моментъ. Щомъ това съзнание ви проговори, вие ще си кажете: едно врѣме бѣше това, но въ сънъ ли бѣше, въ будно състояние ли бѣше, видѣхъ нѣщо особено, чухъ нѣщо особено. . . . Това нѣщо не може да се схване отъ вашия умъ. То е нѣщо Божествено! Комуто е проговорило това съзнание, въ него като че нѣщо се отваря, и той вижда отношенията, които съществуватъ между този, който му е проговорилъ и него самия. Тогава, между Бога и него се образува една връзка, която никой не може да разкъса. Нѣма сила, която може да разкъса тази връзка. И най-великитѣ грѣшници сж свързани съ Бога. Защо изглежда, че сж безъ Бога? — То е, защото нѣкой нѣтъ човѣкъ иска да се отдалечи отъ Бога, да се разходи изъ свѣта. Тогава Богъ разпуща тази нишка. Тя се продължава много и човѣкъ е вече свободенъ да върви накѣдѣто иска. Такъвъ човѣкъ върви, върви и най-послѣ, като се умори, казва: кѣдѣ вървя азъ? — и пожелава да

се върне отново къмъ Бога. Богъ взима тогава макаричката си и започва да навива този конецъ, докато тѣзи душа отново се приближи при Него. Нѣкой казва: изгубенъ съмъ! Не, тѣзи конци никой не може да кжса. Тѣ никога не се кжсатъ. Всички души сж свързани съ такива конци. Въ това отношение, окултиститѣ казватъ, че тия конци, между Бога и душитѣ сж скъсани. Не, понеже всѣка душа е единъ лжчъ отъ Бога, никога не се кжсатъ нейнитѣ конци. Възвишеното, благородното, което имаме въ себе си, е Божественото въ насъ, и то никога не се губи. Защо трѣбва да го отричаме, защо трѣбва да се съмнѣваме въ Бога? Сега, нѣма защо да ходимъ да питаме, какво казалъ Петко, Драганъ, какво казалъ този-онзи философъ. Не, онова, което азъ нося въ своята душа; онова, което ми дава достоинство, като човѣкъ, го е онзи импулъсъ въ мене, който ме кара да съзнавамъ, че въ мене има нѣщо Божествено. То е Богъ, който живѣе въ мене. Този моментъ, въ който азъ създавамъ, че съмъ човѣкъ, че имамъ връзка съ Бога, това е Божественото въ мене; това е, което ми казва, че и азъ имамъ право да живѣя като всички хора, да се ползвамъ отъ общитѣ блага, които Богъ е далъ; това е, което ме убеждава въ великата Правда на свѣта, за която азъ нѣма да се кълня, а съ живота си ще изнеса; това е, което ще ме увѣри, че азъ съмъ гражданинъ на великото Божие Царство. Ако ние пазихме великитѣ закони на Царството Божие, какви правилни лица, какви красиви очи, какви правилни усни щѣхме да имаме! А сега, като погледна хората, на какво мязатъ? — Устата имъ сж криви, носовѣтъ имъ сж криви, очитѣ имъ сж криви, вѣждитѣ имъ сж криви, челата

имъ сж криви, и слѣдъ всичко това казватъ: красиви сж днешнигѣ хора! Красиви тѣла иматъ Вие още не знаете, какво значи красиви тѣла! Всички мускули у човѣка иматъ опредѣлена дължина, иматъ опредѣлени размѣри на дѣйствиe. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, какво трѣбва да бѣде челото му, какъвъ трѣбва да бѣде носътъ му, какви трѣбва да бѣдатъ очитѣ му. За всѣки човѣкъ има единъ специаленъ моделъ по който трѣбва да бѣде направено тѣлото му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ въ умствения свѣтъ, по който трѣбва да бѣде направенъ мозъка му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѣде направено сърцето му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѣдатъ създадени чувствата му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѣде направена душата му. Душата и тя има своя форма. Душата има това свойство, че може да обема всичко, значи може да стане голѣма, колкото цѣлиятъ козмосъ. Душата има и туй свойство, че може да става толкова малка, да я не вижда никой. Вие това не знаете.

Сега, вие седитѣ въ това събрание и си казвате: азъ съмъ толкова нещастенъ! Казвамъ: не, ти си много богатъ! А, богатъ! Не ми говори! Като казвамъ, че е богатъ, не вѣрва на думитѣ ми, но ако му дамъ една торба съ английски златни на заемъ, ше вѣрва, че е богатъ. Споредъ мене, на човѣка пари могатъ да се даватъ само на заемъ, а не като милостиня, Унижение е за човѣка да му се даватъ пари като милостиня. Като дамъ нѣкому пари на заемъ, щомъ дойде врѣмето, той ще ми ги върне. Сега всички проповѣдватъ, че трѣбва да

се дава милостиня на хората. Не, съ това не съмъ съгласенъ. На заемъ може, но милостиня да се дава на човѣка, не съмъ съгласенъ.

„И Господъ заповѣда на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ.“ Защо? — За да имаме всички изобиленъ животъ въ себе си. Слънцето носи животъ на хората, но не може да ги направи добри. Онзи, който прави хората добри, това е Богъ. Той внася разумния животъ въ тѣхъ, и тази разумность ги прави добри. Често изобилието на слънцето ражда всички спорове въ свѣта. И дѣйствително, слънцето е виновно за много работи. ако нѣмаше слънцето въ свѣта, хората щѣха да бждатъ въ кщитѣ си, нѣмаше да ставатъ никакви убийства. Какви убийства щѣха да ставатъ въ свѣта безъ слънчевата свѣтлина и топлина? Стои човѣкътъ въ кщата си, свилъ си ржцѣтъ на юмрукъ, замръзналъ цѣлъ не може нищо да хване. И най голѣмиятъ юнакъ да е, ще седи въ кщци, ще свие ржцѣтъ си, не ще може да управлява никакъвъ револверъ. А като изгрѣе слънцето, всички се раздвижатъ, стоплятъ се захвръчатъ онѣзи ми ти куршуми, гранати, всички се биятъ, чува се: бумъ — бумъ!

„И заповѣда Господъ на слънцето да изгрѣва и за добритѣ, и за злитѣ.“ Казва Господъ на слънцето: „Кажи на тия хора по-малко да се биятъ, да дойде умътъ въ главата имъ, защото тѣ не разбиратъ смисъла на живота.“ Казвамъ: като дойдемъ до самия животъ, ние трѣбва да разбираме вътрѣшната му страна. Сегашниятъ животъ, който живѣемъ, се намира прѣдъ една нова фаза. Вие нѣма да останете въ това положение. Прѣд-

ставете си, че сте слуга при единъ господарь, условенъ сте при него за три години. Слѣдъ три години този Господарь ще ви прѣдаде смѣтката и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! И дѣйствително, вие сте свързани тукъ на земята само за извѣстно врѣме. Слѣдъ три години господарьтъ на земята ще ви повика и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! Той ще ви прѣдаде смѣтката, вие ще си купите билетъ и ще се върнете. Къдѣ ще се върнете? На онзи свѣтъ И Христосъ, когато бѣше на земята, казваше на ученицитѣ си: „Отивамъ да ви приготвя мѣсто и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема.“ Та, всичкиятъ споръ, който сега съществува въ свѣта, е чисто духовенъ. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, трѣбва да разберемъ онѣзи велики Божии закони, които работятъ въ умоветѣ ни. Защо трѣбва да ги разберемъ? — Понеже искаме да бждемъ здрави, искаме да бждемъ щастливи, искаме да бждемъ умни, искаме да имаме религия. Много добръ, нека имаме религия, но тази религия да бжде религия на Любовта! Искामе да имаме училища. Нека имаме училища, но тия училища да бждатъ училища на Мъдростта! Искаме да имаме общественъ строй, искаме да имаме закони. Нека имаме общественъ строй, нека имаме закони, но всичко това нека почива на една абсолютна Божия Правда! Този въпросъ майкитѣ ще го разрѣшатъ. Кои майки? — Бждещитѣ майки, а не сегашнитѣ. И религиознитѣ хора трѣбва да проповѣдватъ повече на майкитѣ,

Често ни запитватъ: вие какво проповѣдате. трѣбва ли хората да се женятъ, или не трѣбва? Когато Господъ създаде свѣта, каза на първитѣ

хора да завладатъ птицигѣ, рибиѣ, животниѣ. Какво подразбираше съ това? — Той подразбираше, че тѣ трѣба да завладатъ всички нисши елементи въ себе си. Затова Господъ постави Адама въ райската градина, направи го градинарь, да изучава растенията. Слѣдователно, при сегашното състояние, въ което се намираме, ние трѣбва да изучаваме растенията, да изучаваме бждещата наука за нашето развитие. Всѣко едно растение, и при най-неблагоприятни условия, знае какъ да извлича отъ коренитѣ си потрѣбнитѣ за него сокове. Въ тѣзи корени живѣе умразата, зивистѣта, злобата. Тѣ сѣ ненужни материали. Но, когато ние се научимъ, какъ да извличаме тѣзи сокове, какъ да ги прѣработваме и ненужнитѣ за насъ прѣпращаме назадъ въ почвата ние ще разберемъ, какви трѣбва да бждатъ отношенията ни съ по-напрѣдналиѣ отъ насъ братя. Сега, всѣки отъ васъ иска да живѣе между по-културни хора. Хубаво е това желание, но по-културни хора отъ ангелитѣ азъ не зная. Слѣдната фаза, въ която ще минемъ, е фазата на ангелитѣ. Щомъ влѣзезъ въ тази фаза, сегашнитѣ груби тѣла, които имаме, ще се измѣнятъ органически. Тѣ ще бждатъ създадени отъ една по-фина материя. Какъ ще се създаде тази по-фина материя? — Чрѣзъ религиитѣ. Всички сегашни религии не сж нищо друго, освѣнъ единъ методъ, чрезъ който съ молигви, съ съзерцания да може да се добие тази нова материя, чрезъ която нашето тѣло да се обнови. Това нѣщо не може да дойде само по себе си. Тѣзи хора, които въ миналото се молили, които живѣли въ пустинитѣ единъ чистъ и свѣтъ животъ, както и тия уче-

ни хора, които сж работили усилено съ мисълта си, сж помагали, както на себе си, така и на цѣлото човѣчество, именно въ това направление — работили сж за неговото подигане и усвѣтършенствуване.

Та, всѣки отъ васъ трѣбва да работи за своето подигане. Не е въпросътъ, въ какво вѣрватъ другитѣ хора. Нѣкой пѣтъ вие казвате: едикой си човѣкъ не вѣрва. Не, въ всички хора има единъ вѣтрѣшенъ стремежъ, само че едни хора вѣрватъ въ видими нѣща. Други сж дошли на повисока степенъ на развитие, и тѣ вѣрватъ въ нѣща, които сж видими, но вѣрватъ и въ нѣща, които умътъ може да постигне. Третн видъ хора вѣрватъ въ всичко това, но вѣрватъ и въ самата Любовь. Нѣкой хора казватъ: азъ въ Любовьта не вѣрвамъ. Това сж хората, достигнали до положение да вѣрвамъ въ видимо, ~~да~~ вѣрватъ въ това, което умътъ може да постигне, но не вѣрватъ само въ Любовьта. Щомъ ние заговоримъ за Любовьта, тѣ казватъ: какво се говори тамъ за любовь, каква е тази любовь? — Тѣ разбиратъ любовьта на взимания и давания. Любовьта е най-високото състояние, което може да се намѣри въ човѣка. Ако Любовьта би дошла у насъ само за единъ день, ние бихме разполагали съ всички богатства, съ които земята разполага. Ако Любовьта би проникнала само за единъ день у насъ, ние бихме видѣли всичкитѣ богатства на земята. Ако Любовьта би дошла само за единъ день, всички сърца на хората биха се отворили. Ако Любовьта дойде въ нѣкой човѣкъ само за единъ день, той ще бжде готовъ да жертвува хиляди и милиони. Ако Лю-

бовѣта дойде у тебе само за единъ день, всѣки
 ще бжде готовъ да гарантира за тебе и съ единъ,
 и съ милионъ лева. Съ такова довѣрие би се пол-
 зувалъ ти прѣдъ всѣки едного! Чудно ли е това?
 Азъ знаа хора скжперници, които не сж готови
 да дадатъ нито петъ пари за когото и да е, но
 влюбятъ ли се, ще ги видишъ, че сж готови да
 жертвуватъ 1—2—3 милиона лева за тази жена.
 Аза знаа единъ богаташъ американецъ, който, ка-
 то се влюбилъ, далъ 100 милиона лева на тази
 жена. Жертува човѣкътъ! Защо? — Има нѣщо,
 което иска той. Видимо ли? — Не. не е видимо.
 А какво е то? — То е Любовѣта. Ами че онова,
 което ни свързва, не е ли Любовѣта? — Любoвѣ-
 та е. Онова, което ни свърза не е ~~и~~ разумноста?
 — Разумноста е. Когато чувствуваме, че нѣкой
 ни обича, ние имаме особено разположение къмъ
 него. И всички ние трѣбва да се научиме на то-
 ва изкуство, да бждемъ носители на Любoвѣта.
 Всички ние трѣбва да отворимъ душитѣ си, за да
 може туй Божественo слънце да изгрѣе въ насъ.
 Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едноврѣменно въ
 насъ: едното слънце е физическото слънце; второ-
 то слънце е умственото слънце и третото слънце,
 е Божественото слънце, слънцето на Любoвѣта,
 което изгрѣва въ душитѣ ни. Когато тѣзи три
 слънца съединятъ силата си, тогава ще се обра-
 зува разумния човѣкъ. Когато лжчитѣ на физичес-
 кото слънце, когато лжчитѣ на слънцето на анге-
 литѣ и когато лжчитѣ на Божественото слънце,
 или слънцето на Любoвѣта, почнатъ въ насъ, тѣ
 ще ни прѣсздадатъ, и нашитѣ глави ще се ви-
 доизмѣнятъ. Сега, напримѣръ, мнозина мислятъ, че

сж много добри. Азъ наричамъ добъръ, идеаленъ човѣкъ този, който е снизходителенъ къмъ всички хора, който не прави разлика между никого и който обича всеки хора разумно, т. е. вътрѣшно, въ себе си. А сега, ние обичаме този, който ни обича. Всѣки прави това. Който не вѣрва като насъ, ние не го обичаме; който не мисли като насъ, ние не го обичаме. Не, идеалниятъ човѣкъ, да го обичатъ, или не, той мисли за всички, той грѣе за всички, като слънцето. Каквото и да мислимъ за слънцето, то постоянно изпраща на всички своето благословение. Живо е това слънце! Каквато умраза и да имаме, слънцето на Любовта постоянно изпраща своитѣ лъчи. Каквото и да мислимъ за Бога, дали Го признаваме, или не Той отъ хиляди, отъ милиони години изпраща своето благословение за всички. И всички питагъ: какъ търпи Господъ тия хора! Че господъ не търпи само васъ! Отъ вашата земя, по-надолу, има още много сжщества, които сж 100 пжти по-лоши отъ васъ. И тѣхъ търпи Господъ. Подъ тѣхъ има други, които сж 1000 пжти по-лоши. И тѣхъ търпи Господъ. Хората не сж най-лошитѣ сжщества въ свѣта, има и по-лоши сжщества отъ тѣхъ. Вие ги наричате дяволи. Великъ е Господъ! Той, като погледне ни тия сжщества потегли се малко, по-замѣлчи. Какво означава всичко това? Съ това Той казва: „Ще поуниѣятъ единъ день тия дѣца“! Богъ разбира дълбокитѣ причини, знае, защо сж лоши тия сжщества. Но, има нѣщо, на което се радва Господъ. Надъ насъ има сжщества, които сж 100 пжти по-добри отъ насъ. Надъ тия сжщества пъкъ има други, които сж 1000 пжти по-добри

отъ първитѣ. И Господъ погледне къмъ добритѣ, погледне къмъ лошитѣ и казва: „Много сж добри дѣцата ми!“ Тогава, взима Той отъ добритѣ дѣца и дава на лошитѣ; пъкъ и отъ лошитѣ взима и дава на добритѣ. Промъни прави Той! Затова тия дѣца негодуватъ и казватъ: много е търпеливъ Господъ?

„Защо Господъ заповѣдва на слънцето да изгрѣе и за добритѣ, и за злитѣ.“ Казва Христосъ: „Бъдете съвършени, като е съвършенъ Отецъ вашъ небесни!“ Въ малъкъ размеръ и ние можемъ да бъдемъ съвършени. Кога? — Слѣдъ като влѣземъ въ Духа на Истината. Тогава ние ще имаме единъ новъ стремежъ, едно ново разбиране за самия животъ. Не казвамъ, че трѣбва да напуснемъ сегашния си животъ. Не, по никоѣ начинъ не трѣбва да го напуснемъ. Ти искашъ да напуснашъ живота си, но така не се напуща той. Ти като имашъ да давашъ, бѣгашъ отъ градъ въ градъ, но кредиторътъ ти не те напуща, върви слѣдъ тебе, търси те. Не можешъ да се освободишъ лесно отъ него. Онзи, който има да взима отъ тебе, търси те, обича те той. Ти заминавашъ за единъ градъ, той подирѣ ти. Каквото има да си вземе, ще го вземе и слѣдъ това ти казва: сега можешъ да отидешъ, където искашъ. Питамъ: ако лошитѣ духове ни прѣслѣдватъ и ни привятъ пакости, защо правятъ това? — Иматъ да взиматъ отъ насъ. Пъкъ когато нѣкои добри духове ни помагатъ, защо правятъ това? — Иматъ да ни даватъ. Тѣй седи въпросътъ. Слѣдодователно, и единитѣ и другитѣ ни търсятъ. И единитѣ идватъ съзнателно, и другитѣ идватъ съзнателно. Единитѣ казватъ: вие ни дъл-

житѣ, и трѣбва да ни се изплатите. Другитѣ казватъ: ние ви дължимъ, и трѣбва да ви се изплатимъ. По сѣщия законъ и вие трѣбва да гледате да се изплатите. Сега нѣкой казва: не ми се живѣе. Че отъ тебе ли зависи да живѣешъ? „Не ми се работи.“ Че отъ тебе ли зависи да ти се работи? — Не зависи отъ тебе. Ще работишъ и отгатыкъ ще минешъ. Я онази млада булка работи ли ѱ се? — Не, но само като си помисли за своя възлюбенъ, става и работи. Войникътъ казва: не ми се работи. Да, но като помисли за началство, работи и не се спира. Учителътъ като помисли за ученицитѣ си, работи. Ученикътъ като помисли за учителя си, работи. Свещеникътъ като помисли за пасомитѣ си, работи. Кой е свободенъ въ този свѣтъ? — Всички ние сме свързани въ този свѣтъ, роби сме на условията. За въ бъдеще ще имаме такъвъ строй, дѣто хората ще работятъ безъ пари, отъ любовъ ще работятъ. Туѣ ще бѣде най-красивото нѣщо!

„И заповѣда Господъ на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едновременно! Тѣзи три слънца сѣ изгрѣли вече въ свѣта. И ако всѣки единъ отъ васъ може разумно да повелява вътрѣ въ себе си, ще намѣри единъ начинъ, по който да се домогне до великата Истина. И колко красива е тази Истина! Но всички ние се спираме въ своитѣ стари вѣрвания. Всички ние се спираме въ своитѣ стари знания. А въ свѣта трѣбва да се внесе вече нѣщо ново. Човѣкъ, който е излѣзълъ отъ животинското царство, трѣбва да прѣкрати съ настроенията. Никакви настроения повече! Той

трѣбва да остави настроенята на страна и да бжде разуменъ. Всѣки отъ васъ, който не иска да се спѣва, трѣбва да бжде разуменъ, да борава съ двѣ велики сили, съ двѣ велики величини, а именно съ разумността, и съ Любовта. Всичко въ свѣта трѣбва да се прѣустрои. Ако вие бихте повѣрвали въ това, вашитѣ очи биха се отворили.

Азъ бихъ желалъ да се отворятъ очитѣ ви. Но кога? — Когато бждете силни, за да не се уплашите. Защото, има хора, на които, като се отворятъ очитѣ, умътъ имъ се разбърква, и тѣ полудѣватъ. Вие трѣбва да бждете толкова силни, че никакъ да не се оплашите отъ този новъ свѣтъ, който ще се яви прѣдъ васъ. Да допуснемъ, че прѣдъ васъ се яви нѣкой ангелъ отъ небето, даде своитѣ распореждания да направитѣ нѣщо и си замине. Въ първиятъ моментъ, като видите, че ангелътъ го нѣма ще се усъмните. Най-първо ти ще се почувствуваашъ въодушевенъ, ще излѣзешъ вѣнъ, ще разкажешъ на единъ, на втори, на трети, че ти се явилъ единъ ангелъ, но всички ще ти казватъ: защо си толкова будала да вѣрвашъ въ тия работи? Първиятъ ти каже, че не си съ всички си умъ. Вториятъ потвърди сжщото, третиятъ — сжщо, и най-послѣ ти се усъмнишъ. Не, онзи при когото се яви ангелътъ, трѣбва да има сила, вѣра въ себе си да не се разколебава отъ ничие мнѣние. Той трѣбва да настоява и да казва: при мене снощи дойде единъ ангелъ и ми каза, че ще придобия такава сила, че ще мога да дигна единъ човѣкъ въ въздуха за краката и да го държа правъ като свѣщъ. Ще му кажатъ: ти не си съ ума си. Не съмъ съ ума си ли? Хваща единъ чо-

вѣкъ и го дига въ въздуха. Сега съ ума си ли съмъ? — Не си. Хваща го отново обръща го надолу съ главата и го пита: сега съ ума си ли съмъ? — Съ ума си. Този човѣкъ казва на другитѣ: голѣма сила имаше този господинъ, но каточе не бѣше съ всичкия си умъ. Послѣ отива при нѣкой ученъ и му казва: снощи се яви при мене единъ ангелъ и ми каза че ще мога да разрѣшавамъ най-труднитѣ математически задачи. Този ученъ казва: а, този човѣкъ не е съ ума си. Ангелъ му се явилъ! Даватъ му трудни задачи, започва да ги рѣшава. Този ученъ казва. не зная, дали му се явилъ ангелъ, или не, но рѣшава човѣкътъ и най-мжчнитѣ задачи, много знае. Отива най-послѣ при единъ духовенъ човѣкъ и му казва: снощи ми се яви единъ ангелъ и ми каза, че какъвто боленъ и да се яви прѣдъ менъ, ще мога да лѣкувамъ. Съмнѣвашъ ли се? — Съмнѣвамъ се. Добрѣ, доведете ми нѣкои болни. Довеждатъ при него единъ паралитикъ, единъ слѣпъ и на всички помага. Паралитикътъ излѣкува, на слѣпия очи отваря. Тогава духовниятъ казва: дали се явилъ ангелъ на този човѣкъ, или не, не зная, обаче той лѣкува паралитици, очи на слѣпи отваря и т. н. Най-послѣ правовѣрнитѣ ще кажатъ: нѣкой дяволъ е дошълъ въ него, та всичко може да върши. Ако този дяволъ може да дига човѣкъ въ въздуха; Ако този дяволъ може да решава и най-сложнитѣ математически задачи, ако този дяволъ може да лѣкува паралитици, да отваря очи на слѣпи, тогава гдѣ е Божественото, гдѣ е мощното у човѣка, което може да прави всичко? Никакъвъ дяволъ не се крие въ тѣзи прояви! Азъ зная, какво може да прави дяволътъ. Дяволътъ знае да чупи крака на хората, но никога не ги

прави; дяволътъ знае да размѣства умоветъ на хората, но да рѣшава задачи не знае. Ако живѣете по дяволски дяволътъ иска хората да бждатъ идиоти — нищо повече. Всѣки стремежъ за знание, за свѣтлина, за свобода, за прогресъ, за Любовь, това сж импулси на великия Божественъ Духъ. И всѣки човѣкъ, който мисли друго-яче, не е на правата страна. Казвамъ: когато срещнете когото и да е съ такива благородни пориви, признайте, че въ него се проявява Божественото. Силенъ е този човѣкъ, наистина, защото ангелътъ му е говорилъ. Виждашъ, че нѣкой дига нѣкого въ въздуха, кажи си: вѣрвамъ му $\frac{1}{3}$. Вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Виждашъ, че този човѣкъ рѣшава всички задачи. Кажи си: вѣрвамъ му $\frac{2}{3}$, вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Виждашъ го, че лѣкува всѣкакви болни. Кажи си: вѣрвамъ му $\frac{3}{3}$, вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Вѣрвай му както вѣрвашъ на този, който дошълъ да дава сеанси въ военния клубъ и показва нѣкои опити на хипнотизаторство. Казва: „*allez — passez*“ — и махне съ ржката си. Той очи отваря, парализици лѣкува и т. н. Радвай се, че този човѣкъ всичко знае. Тия хора, които сж били хипнотизирани, послѣ дойдатъ въ съзнание и казватъ: дали е вѣрно всичко това, което видѣхме, или не е вѣрно? Съмнѣнието идва веднага. Нѣкои ще повѣрватъ, ще бждатъ радостни, но нѣкой ще кажатъ: чакай да не бързамъ да се произнеса, че ще ме направятъ лудъ. Добрѣ, кое е реално? Ако те хвана за ржката ти, това реално ли е? Ако гледашъ съ очитѣ си, това реално ли е? Ако държишъ една малка ледена буца, реална ли е тя?

Ами, ако тя се стои, реална ли е? Сжщината на нѣщата не се мѣни, но формата на нѣщата се мѣни. Ледътъ се е прѣвърналъ въ вода. Слѣдователно, ако се мѣни нѣщо, то е само формата, а сжщината на Любовта, която ние разбираме, разумното нѣщо, при всички случаи остава едно и сжщо.

Събератъ се нѣкои хора и ми казватъ: ти си ^{ме} на правата посока. Хубаво, ако азъ живѣя едноврѣменно и на земята, и на небето, и въ коренитѣ, и въ клонищата, и познавамъ, кое е право и кое не, то г а в а, на себе си ли да вѣрвамъ, или на тия хора, които казватъ, че не съмъ на правата посока? Тѣ казватъ: нищо не виждамъ! Азъ казвамъ: всичко виждамъ! Тѣ казватъ: ама ти не си съ ума си. Азъ казвамъ; азъ съмъ съ ума си но вашия умъ не е събуденъ, много облаци и мъгли има около него. Трѣбва да се явятъ въ васъ тѣзи бури, съ бързина на движение ололо 10,000 клм. въ часъ, да разгонятъ облациѣ и мъглиѣ, та да се яви това слънце въ душата ви и да повѣрвате. Има нѣщо скрито въ дълбочината на душата ви, което говори, което рѣшава всичко. Има единъ вжтрѣшенъ гласъ въ васъ, който ви казва: стани, събуди се, какво си спрѣлъ! Прѣстани да вършишъ прѣстжпления! Прѣстани да ядешъ толкова много! Нѣкой обича да се облича много богато. Този гласъ казва: прѣстани да се обличашъ толкова богато! Прѣстани да градишъ къщи! Нека другъ гради, ти имашъ достатъчно. Ти се питашъ. дали съмъ съ ума си? Когато този вжтрѣшенъ гласъ ти казва да прѣстанешъ да градишъ, къщи, пита^ш се: дали съмъ съ ума си? Когато ти каз ва да гради шъ,

не се питашъ, дали си съ ума си. Кое положение е вѣрно? — Въ Божественитѣ нѣща има единъ моментъ, който всѣкога е вѣренъ. Когато Божественото въ човѣка говори, на лицето му се явява една приятна свѣтлинка, погледътъ му става милъ, нѣщо благородно и възвишено се заражда въ него. Не, познавамъ азъ този Божественъ Духъ; познавамъ, кога говори Божественото. Когато човѣкъ лъже, на лицето му се изразява мрътъ, тъмнина. Нѣкой човѣкъ си остави нѣкъдѣ торбата съ паритѣ, забравилъ я. Азъ намѣря тази торба. Веднага Божественото въ менъ заговори, азъ стигна този човѣкъ, кажа му: братко, ти си забравилъ торбата съ паритѣ си, вземи я, тия средства сж твои. Ако у мене говори човѣшкото, като намѣря тази торба, ще я взема и ще си кажа: тѣзи пари сж мои, Господъ е промислилъ за мене. Не, за мене или за него, това е все едно, азъ трѣбва да постѣпя честно. Когато Божественото говори въ мене, къдѣто и да съмъ, въ гората или въ свѣта на тайно или на явѣ, навсѣкъдѣ трѣбва да проявя своя характеръ. И като учителъ, и като свещеникъ — навсѣкъдѣ ще проявя своя характеръ. Божественото е единъ импулъсъ, който се проявява въ всички моменти въ живота ми при каквото положение и да се намирамъ.

Слънцето грѣе, но никой не се запитва, защо Господъ днесъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе. Кой отъ васъ до сега се, е запиталъ, защо грѣе слънцето? Кой отъ васъ е благодарилъ за това? Вие имате здраво тѣло, но всички сте неблагоприятни. Не се запитвате, кой ви дава това здраве, този животъ. Нѣкой отъ васъ иматъ вѣра,

но азъ не съмъ доволенъ отъ тази вѣра. Единъ отъ рускитѣ царе е правилъ опити, да опита послушанието на своитѣ войници. Войникътъ дойде до опасното мѣсто, трѣбва да се хвърли отъ тамъ, прѣкръсти се, но не смѣе, отдръпне се назадъ. Другъ нѣкой, който е по-смелъ, готовъ на послушание, дойде до опасното мѣсто, хвърля се. Тѣй трѣбва да е съ всѣки, който е рѣшилъ да се жертвува за своята идея. И Писанието казва: „Господъ ще заповѣда на ангелитѣ си на ръцѣ да те подигатъ.“ Това ще бѣде, но кога? — Когато Господъ ти заповѣда да се хвърлишъ а не когато дяволътъ ти заповѣда. Сега Господъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе зарадъ насъ. Животътъ, койго Богъ ни е далъ, е даръ отъ Него. Но какво сме направили ние за този нашъ Баща? Цѣлиятъ свѣтъ трѣбва да си даде отчетъ за това нѣщо! Казваме: ние сме българи. Че сме българи, то е хубаво, но да бждемъ българи на разумността и на Любовта! Можешъ да си англичанинъ, но да бждешъ англичанинъ ^{на} разумността и на Любовта! Можешъ да си французинъ, но да бждешъ французинъ на разумността и на Любовта! Може да си американецъ или какъвто и да е, всички народи трѣбва да съградятъ живота си върху разумността и Любовта. Щомъ е така, въ цѣлия свѣтъ ще настане една вътрешна хармония! Съврѣмениятъ свѣтъ е, който създаде този небивалъ до сега строй. Казвамъ:ето защо ние сме, които трѣбва да поправимъ този свѣтъ. Онзи машинистъ, който кара машината, отъ него зависи пътниците да пристигнатъ благополучно до Варна. Той е, който ще я закара. Онзи капитанъ, който управлява парахода, отъ него

зависи да го закара на врѣме на пристанището. Онзи учителъ, който се наема да води единъ класъ, отъ него зависи добриятъ успѣхъ на класа. Онзи свещеникъ, който се наема да просвѣщава хората духовно, отъ него зависи, какво духовно възпитание ще имъ даде. Всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде на мѣстото си! Онази жена, която се наема да стане майка, още прѣди да роди дѣцата си, отъ нея зависи, каква насока въ живота ще имъ даде. Отъ съврѣменната наука, прѣдъ която сме се спрѣли, зависи, какви плодове ще имаме. Ние сме се спрѣли прѣдъ отрицателната посока въ живота. Ние искаме физическо подобрение, но най-напрѣдъ трѣбва да стане духовно подобрение съ човѣка. Най-първо трѣбва да дойде изобилието въ свѣта. То ще донесе Любовъта, слѣдъ туй разумността и най-послѣ ще дойдатъ всички блага. По този пѣтъ ще дойде подобрието на цѣлото човѣчество. А сега, всички казватъ: за да се поправятъ хората, трѣбва физическо подобрение. Направете опитъ и ще видите, какъ ще се поправи свѣта. Вземете примѣръ отъ животинското царство, прослѣдете всички сщщества отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ и ще видите, че това сж Методи, начини, по които работи великата жива природа. Когато разглеждамъ единъ волъ, азъ не гледамъ на него като на волъ, но гледамъ, какъ е направенъ, каква форма има, какви сж неговитѣ роги и т. н. Менъ ме интересува, какво иска да изрази природата чрѣзъ тази форма — изобщо, какъ работи тя. Когато гледамъ на растенията, за мене всѣко растение е единъ методъ, чрѣзъ който разумната природа работи, говори нѣщо. Това сж

научни методи. Имашъ да разрѣшавашъ една задача. Колкото и да е мъчна, все ще намѣришъ единъ начинъ за разрѣшение. Ще се възползувашъ отъ начина, по който вълкътъ разрѣшава своята задача за гледа. Какъ я разрѣшава той? Вълкътъ, когато се намѣри при най-неблагоприятнитѣ условия на живота си и не може да си намѣри храна, отива въ гората, разравя коренитѣ на нѣкои дръвчета и се храни, съ тѣхъ. Господъ казва: лошиятъ човѣкъ ще се отстрани съвсѣмъ, нищо нѣма да яде. Само така ще поправи живота си. Щомъ вълкътъ въ кригически моментъ прибѣлва до трѣвата, това показва, че едно врѣме се хранилъ съ трѣва. Туй че днесъ се храни съ месо, това е една негова слабостъ. Овцата има друга слабостъ. Тя нагазва най-хубавата трѣва и я смачква. Кокошката пъкъ има друга слабостъ. Тя разхвърля съ краката си всичкото жито и тогава се обръща да го кълве. Въ всички животни има по една слабостъ, но тѣ иматъ и нѣкои благородни чѣрти. Въ вола запримѣръ има една благородна чѣрта. Той по цѣлия день оре на господаря си и търпи всички несподи. Така и ти ще бждешъ търпеливъ — нищо повече. Ще бждешъ работливъ като пчелата. Ще бждешъ постояненъ въ идеитѣ си като дървото. То съ хиляди години седи съ забита глава въ земята. Вѣтърътъ го брули, вѣе, но то не се помръдва. Щомъ имашъ една идея, ще бждешъ като джба, никой да не може да те отклони.

Та, казвамъ: природата трѣбва да се изучава по този начинъ. Ако биха се дали такива обяснения на младото поколѣние, то би се намирало на

другъ пѣтъ. Ако майкитѣ биха давали такива обяснения на синоветѣ и на дъщеритѣ си и ако учителитѣ биха възпитали така ученицитѣ си, резултатитѣ щѣха да бѣдатъ други. Всичко това би дало единъ новъ импулсъ на човѣчеството.

„И заповѣла Господъ на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ.“ Азъ се радвамъ, че Богъ заповѣдва на слънцето да грѣе. И днесъ слънцето грѣе на всички онѣзи, които отварятъ кепенцитѣ си. Отворете и вие кепенцитѣ на вашитѣ умове! Ако имате религия, нека бѣде най-възвишена! Ако имаге едно вѣрую, нека бѣде най-правото вѣрую! Ако имате наука, нека бѣде най-правилната наука! Ако имате едно тѣло, нека бѣде най-здравото тѣло! Три нѣща трѣбва да има човѣкътъ, който е на физическото поле: най-напрѣдъ той трѣбва да има здраво тѣло. Послѣ — просвѣтенъ умъ; и трето — една възвишена, благородна душа, въ която се крие такава религия, която да обхваща цѣлото човѣчество, безъ нѣкаква разлика.

И тъй, ние съ ангелитѣ ще се свържемъ чрѣзъ разумността, а съ Бога ще се свържемъ чрѣзъ Любовта. Щомъ имаме Любовъ, Богъ е въ насъ; щомъ има идеалностъ, ангелитѣ сж въ насъ. Щомъ проявяваме Любовта, ние сме въ Бога; щомъ проявяваме разумността, ние сме съ ангелите.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 15 мартъ
1925 г. гр. София.

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ!

23.

Да се не смушава сърцето ви!

„Да се не смушава сърцето ви!“

Въ свѣта има три вида смущения: еднитѣ смущения сж отъ чисто материяленъ характеръ, засѣгатъ тѣлото; другитѣ смущения сж отъ чувственъ характеръ, засѣгатъ сърцето, а третия видъ смущения сж отъ умственъ характеръ, засѣгатъ ума ни. „Да се не смушава сърцето ви“, всичко това е лесно. И тогава, за това смущение Христосъ прѣдписва цѣрковѣ. Какви сж цѣроветѣ? — За да не се смушава сърцето ви, вѣрвайте въ Бога! И послѣ? — Въ мене вѣрвайте! Смущението изобщо парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума. И много отъ органическитѣ болести се дължатъ на едно вътрѣшно органическо смущение. Много отъ болеститѣ се дължатъ на смущения на чувствата; много отъ болеститѣ се дължатъ на смущения на ума, значи тѣ сж умствени смущения. Когато болеститѣ се дължатъ на умствени смущения, тѣ засѣгатъ мускулната система, засѣгатъ и бѣлитѣ дробове. Когато смущенията сж повече отъ чувственъ характеръ, тѣ засѣгатъ сърцето ни, черния дробъ, дихателната система и кръвоноснитѣ сѣдове. Туѣ вцѣпяване на

кръвоноснитѣ съдове, отъ което хората често умиратъ прѣждеврѣменно, се дължи на тия вътрѣшни смущения, които поврѣждатъ нервната ни система. Ето защо Христосъ има право да казва: „не се смущавайте“, т. е. избѣгвайте всички родове смущения. Нѣкой казва: не може да се избѣгнатъ тия смущения. Питамъ: майка ти съ думата „не може“ ли те роди? Колко врѣме се мина, докато ти внушиха тази дума „не може“! Ти първо се роди съ плача. Заплака прѣдъ майка си и ѿ каза: дай ми да ямъ защото азъ трѣбва да живѣя. Ти трѣбва да работишъ заради мене. Това бѣше твоята първа заповѣдь. Може да се възпроизведе единъ разговоръ между майката и дѣтето. Дѣтето казва: „Понеже ти обѣща, че ще ме обичашъ, че ще ме любишъ, трѣбва да работишъ заради мене. Ти си любовта азъ съмъ животътъ, произлѣзълъ отъ тебе. Работи, защото азъ искамъ да живѣя!“ Това сж аргументи много на мѣсто. Ако майката се смущава, дали ще може да отгледа дѣтето си, тя именно ще го проводи на онзи свѣтъ. Често смущенията ставатъ причина да се образуватъ извѣсни подпушвания на енергии, които текатъ въ човѣшкото тѣло: въ неговото сърце, въ неговия умъ — изобщо въ цѣлата нервна система. Човѣкъ е единъ акумулаторъ, или единъ кръстопѣтъ, дѣто се прѣплитатъ милиони космически течения. Човѣкъ прѣдставлява единъ такъвъ възелъ. Въ математическо отношение азъ си прѣдставлявамъ човѣка на земята, като една отъ най-сложнитѣ формули. И всѣки, който може да разгадае отношенията на тази формула, всѣки, който може да я прѣведе въ геометрически изразъ, той ще има една прѣдстава за човѣка.

Казва Христосъ. „Да се не смуцава сърцето ви!“ Често, смущенията внасятъ въ насъ единъ видъ киселини и ние изгубваме най-хубавитѣ си чувства за много маловажни работи. Когато идваме въ физическия свѣтъ, ние си начертаваме единъ планъ, който не сме въ състояние да извършимъ, нито пъкъ е задача въ живота ни. Запримѣръ, у нѣкого може да се яви идеята да стане най-силниятъ човѣкъ въ свѣта, затова трѣбва да работи за развиване на здрави, яки мускули. Е, до колко единъ човѣкъ може да бѣде силенъ? До колко може да дига тяжести? Азъ зная, че най-силниятъ човѣкъ е билъ американецъ, и той могълъ да дига два коня и едно конче. Дали е имало по силенъ човѣкъ отъ него, не зная. Казватъ: силенъ човѣкъ е той! Че колко е силенъ? Единъ човѣкъ да може да дига два коня и едно конче, това сила ли е? Не, днесъ има машини, които могатъ да дигатъ тяжести 100 пѣти по-голѣми отъ тия, които може да дигне единъ човѣкъ. Значи, ние имаме единъ мащабъ, по който можемъ да мѣримъ силитѣ си. Човѣкъ въ физическо отношение не може да се хвали съ силата си. Той е слабъ. Туй, съ което човѣкъ може да се хвали, това е духовната му сила. Тамъ той трѣбва да настоява, тамъ трѣбва да се развива. Силенъ ли е човѣкъ въ духовно отношение, той ще бѣде силенъ и въ всѣко друго отношение, а това е важното. Но, идватъ смущенията. Отъ какво произлизатъ смущенията? — Отъ безвѣрие.

Сега, ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да обясня мисълта си. Да не мислите, че този разказъ е измисленъ. Не, той е дѣйствителенъ,

прѣдполага се да е станалъ нѣколко хиляди години прѣди Христа, въ 9 тата династия на Египетъ. Тогава живѣлъ нѣкой си знаменитъ адептъ, нареченъ Муса-Бентамъ. Нѣкои мислятъ, че това име е измислено. Не, то е име, което е съществувало. Трѣбва да знаете, че нищо не е измислено. Всичко въ свѣта съществува, и не може да се измисли. Ако нѣкой се наеме да измисли нѣщо, което не е съществувало и което не е казано отъ никого, азъ още сега му давамъ 1000 лева. Въ свѣта нѣма нищо ново. Всичкитѣ нѣща съществуватъ.

И тѣй, всички велики адепти минаватъ единъ курсъ на посвѣщение, та и този Муса-Бентамъ трѣбвало да държи изпитъ за своето трето посвѣщение. Всѣко едно посвѣщение е свързано съ извѣстенъ родъ сили, въ които човѣкъ като влѣзе, трѣбва да знае, какъ да манипулира съ тѣхъ. Ето защо това било единъ тежъкъ изпитъ. Ако той издържи изпита си, ще влѣзе въ единъ новъ свѣтъ, ще му се отворятъ нови пѣтища, ще му се откриятъ нови способности и чувства, чрезъ които ще може да вижда вече, а не да ходи слѣпишката. Той ще вижда реално, и ще бѣде единъ човѣкъ и на реалното, и на идеалното — на реалното, което е постигнато, и на идеалното, което не е постигнато. Задъ туй реално има друго реално и т. н.

Учителтъ завежда своя ученикъ Муса-Бентамъ на една отъ най-опаснитѣ планински мѣстности и му казва, какви мъжнотии ще срещне. Първата мъжнотия ще бѣде слѣдната: като вървишъ по този пѣтъ, ще срещнешъ една голѣма змия.

Ако можешъ да я побѣдишъ, ти ще продължишъ по-нататкъ пѣтя си, но ако не можешъ да я побѣдишъ, тя ще те нагълта и съ тебе всичко ще се свърши. Но когато тази змия се приближи, ти ще видишъ да се върти около нея единъ гълъбъ. Въ това врѣме ти ще бждешъ смѣлъ, ще хванешъ змията за врата и ще я удушишъ, но не се бой! Тогавъ той му дава едно шише съ нѣкаква течность, която се нарича елемента „вуаръ“. Ще вземешъ тази течность и ще намажешъ очитѣ на змията, докато се свърши течността. Щомъ свършишъ течността, силата на змията ще мине въ тебе, и гълъбътъ ще тръгне подирѣ ти. Тръгне ли гълъба съ тебе, ти си извършилъ своята побѣда.

По-нататкъ, въ продължение на пѣтя си, ще срещнешъ единъ отъ най-големитѣ лъвовъ въ свѣта и ако не го побѣдишъ, той ще те разкъса на парчета. Но, когато се приближишъ при този лъвъ, ще срещнешъ едно агне, което обикаля около този лъвъ. Ти ще се хвърлишъ върху лъва, ще го хванешъ смѣло за ушитѣ. Слѣдъ това, ето вземи това шишенце, въ него има другъ единъ елементъ, въ видъ на течность, наречена „ерунъ“, и съ нея ще намажешъ очитѣ на лъва. Като свършишъ течността, агнето ще тръгне подирѣ ти. Тръгне ли агнето подирѣ ти, побѣдата е направена, ти си изкаралъ изпита и ще можешъ да продължишъ пѣтя си.

По-нататкъ, като продължишъ пѣтя си, ти ще срещнешъ единъ черенъ, най-силниятъ бикъ въ свѣта, съ остри рога, и ако не можешъ да го побѣдишъ, той ще те наниже на рогата си. Око-

ло този бикъ ще видишъ да се движи една крина съ жито и бикътъ я гледа. Ти ще хванешъ смѣло бика за рогата, ще намажешъ очитѣ му съ течността „раунъ“ и като се свърши всичката течностъ, ще видишъ, че крината съ житото ще тръгне съ тебе. Тръгне ли съ тебе, знача ти си побѣдилъ.

Най-послѣ ще дойдешъ до прѣдѣлингѣ на посвѣщението си, но ще трѣбва да влѣзешъ прѣзъ царската врата. Прѣдъ царската врата ти ще видишъ да седи единъ страшенъ воинъ, съ сабя въ ръка, и ако можешъ да го побѣдишъ, ще влѣзешъ въ царската врата; ако не можешъ да го побѣдишъ, главата ти ще отскочи отъ раменѣтъ ти. Около този воинъ ще забѣлѣжишъ да обикаля една красива дѣвица. Тогава ти ще хванешъ този воинъ, и ето ти тази течностъ, наречена „амуитъ“, ще намажешъ очитѣ на този воинъ съ течността, и когато се свърши тя, ще видишъ, че красивата дѣвица ще тръгне съ тебе. Това показва, че побѣдата е твоя, и силата на този воинъ ще мине въ тебе.

Така сж правила древнитѣ пророци, така сж правила древнитѣ мъдреци, като искали да опишатъ тайнитѣ, които сж скрити вътрѣ въ човѣка.

Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказъ. Но азъ казвамъ: всички страсти, които се бушуватъ въ човѣшкото тѣло, трѣбва да се побѣдятъ по единъ, или по другъ начинъ. Какъ ще се побѣдятъ? — Като взематъ участие всичкитѣ тия четири елемента. Тѣ сж: вуаръ, ерунъ, раунъ, и амуитъ. Имате ли тия четири елемента, ще побѣдите вашитѣ страсти. Всич-

китѣ тия четири елемента съвокупно прѣдставля-
 ватъ вѣрата. Тия четири елемента, съ които се
 намазватъ очитѣ на змията, на лѣва, на бика и
 на воина, това сѣ гължбѣтъ, агнето, крината съ
 жито и красивата дѣвица, които трѣгватъ слѣдъ
 насъ. Колко струва една крина жито, вие знаете.
 Какво струва свѣтътъ безъ красива дѣвица, и то-
 ва знаете. Нищо не струва свѣтътъ безъ красива
 дѣвица! Вие знаете, че когато Богъ постави пър-
 вия човѣкъ въ рая, заобиколи го съ най-хубави
 дървета, съ най-сладкопйни птици, но на Адама
 стана тежко на сърцето и дълго врѣме плака, и
 най послѣ изказа една велика мъдрость, че безъ
 другарка не може. Какво ще прави самъ въ рая,
 кой ще го утѣшава, съ кого ще сподѣля? Богъ
 като чу тѣгата му, направи му другарка, създаде
 Ева. Тѣй казва прѣданието. Че е плакалъ Адамъ,
 това е вѣрно, понеже и днесъ плаче. Вие вижда-
 ли ли сте мъжъ, който плаче? Казватъ, че гени-
 алнитѣ хора не плачели. Да плаче човѣкъ, това
 не е слабостъ, това е изразъ на човѣщина. Пла-
 чѣтъ е едно благородно чувство. Да плачешъ, но
 на мѣсто! Христосъ, единъ гениаленъ човѣкъ, единъ
 великъ човѣкъ, Синъ Божий Го наричатъ, и Той
 плака, и Той пролѣ сълзи. Защо? Не може ли
 безъ сълзи? Само единъ ангелски умъ може да
 оцѣни колко струватъ тия Христови сълзи. Кога-
 то Христосъ плака, тия сълзи не паднаха на зе-
 мята, ангелитѣ ги събраха въ едно шишенце. Тия
 сълзи прѣдставляватъ една цѣнна, лѣковита есен-
 ция. Христосъ не плака много, прѣдполагамъ да
 паднаха около 10 капки само отъ очитѣ му, но
 тия капки сѣ лѣковити. Ето вече 2,000 години,

какъ свѣтътъ се лѣкува съ тия 10 капки. Тѣ подържатъ живота на цѣлото човѣчество, лѣкуватъ рани, измиватъ болки.

Вѣрвайте въ Бога! Въ съврѣмненната система на възпитание има една отрицателна страна и всички хора се запитватъ: ама защо трѣбва да вѣрваме? — Трѣбва да вѣрвашъ, защото си слабъ. Ще кажете: какъ, азъ да съмъ слабъ? — Ами че слабъ си, разбира се. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че е силенъ, нека не яде. Защо трѣбва да ядешъ? — Защото си слабъ. Като не ядешъ три дни, отслабвашъ. Като не пиешъ вода 5 — 6 дни, отслабвашъ. Слѣдователно трѣбва да ядешъ, понеже си слабъ; трѣбва да пиешъ вода понеже си слабъ; трѣбва да вѣрвашъ, понеже си слабъ.

И тъй, за да се избегне тази слабостъ, трѣбва да вѣрвашъ. Вѣра непрѣменно трѣбва да имашъ. Вѣрата е една връзка, по която протичатъ онѣзи Божествени сили въ душата ни. Вѣрата е едно разположение на чувствата. Шомъ човѣкъ обърне погледа си къмъ Бога, въ него веднага започватъ да текатъ онѣзи Божествени енергии, онзи Божественъ нектаръ въ живота. Природата е много щедра, много благородна. Тя дава въ изобилие. Не се изисква голѣма философия, за да добиете тази благодать. Хората мислятъ, че колкото по учени ставатъ, толкова повече придобиватъ тия дарби. Тѣ придобиватъ повече критически умъ и мислятъ че вѣрата може да се замѣни съ разума. Не, вѣрата не може да се замѣни съ разума. Разумътъ има своето практическо приложение въ физическия свѣтъ, той тамъ играе роля, а вѣрата се занимава съ единъ свѣтъ много по-високъ, отколкото е свѣтътъ на разума. Вѣрата е отъ другъ характеръ. Не казвамъ, че разумътъ не е потрѣбенъ, не казвамъ, че трѣбва

да влѣзе въ противорѣчие съ вѣрата, но казвамъ: ако вложите вѣрата въ вашия разумъ, той ще се усили още повече, т. е. смущението ще се прѣмахне, и вие ще придобите онази мощна сила, която е потрѣбна за вашето развитие. Вие сте прѣтърпѣвали онова душевно състояние, когато седате и мислите, че никой не ви обича, че сте нещастенъ, че дѣцата ви нѣма да се изучатъ, че мъжътъ ви нѣ вѣрви въ правия пътъ, че приходитьъ ви сж малко и т. н. Питамъ: въ това ли седи сжщността на живота? Азъ не мога да си обясня, какъ е възможно, ние разумнитѣ хора, да живѣемъ при едно сжщество толкова благородно, толкова разумно и възвишено, а при това да мислимъ, че То ни е забравило и че Неговото намѣрение е само да ни смущава и изтезава! Азъ не зная, отдѣ е изпъкнала тази мисль въ вашия умъ! Хиляди години сж изминали, докато човѣшкиятъ умъ се изопачи и го срѣщаме въ този видъ, какъвто днесъ ни се прѣдставлява. Ако се ражда у насъ прѣпаятане, то се дължи на съвсѣмъ други причини. Ако си зададете задачата, защо трѣбва да се вълнува океана, какво ще отговорите? Трѣбва ли да се вълнува океана? Да се вълнува 10—15—20—50—100 м. отгорѣ, това е потрѣбно, но да се вълнува отъ дъно, това не трѣбва да става. Туй вълнение е потрѣбно не само за водата, то е потрѣбно и за въздуха. Тѣй, че не трѣбва цѣлиятъ океанъ да се размѣтва а само отгорѣ, не повърхността. Слѣдователно, ако отгорѣ въ вашия животъ дойдатъ смущения, тѣ не сж опасни. Христосъ когато казва да не се смущава сърцето ви, Той разбира това смущение, което измива основи-

тѣ на живота. Хората казватъ: нѣма Господъ, животътъ нѣма смисълъ. Мислишъ ли така, ти измивашъ основитѣ на своя животъ. Ти си първо-класенъ глупецъ. Като казвашъ, че жьвотътъ нѣма смисълъ, питамъ: на какви факти се базирашъ? — Че къщата на Ивана, на Петко, на Драгана, на еди-кого си изгорѣла. Затуй ли животътъ нѣма смисълъ? Ами, ако те туря въ нѣкой модеренъ затворъ, или ако те пратя да живѣешъ въ гората, какво би прѣдпочелъ? Пъкъ ако те туря въ едно подземие, много добрѣ украсено, безъ, обаче да прониква свѣтлината, хубаво ли ще ти бѣде? Всичко това е резултатъ на съврѣменната култура. Всички пѣтни съобщения, тренове, параходи, фабрики, всички човѣшки изобрѣтения, това сж само начини за упражнение на човѣшкия умъ. Въ това, обаче, не е смисълътъ на живота. Човѣкъ трѣбва да гради къщи, да прави фабрики, за да се изостри неговия умъ. Всички работи, които човѣкъ прави, всички приспособления по земледѣлието или въ каквото и да е направление, всичко служи на човѣка за развиване на неговитѣ способности. Мислите ли, че онова малко ваше момиченце, което е взело своята кукла и ѝ прави рокличка, управлява я съ прѣтицата, та това е послѣдната дума на науката? Мислите ли, че тази кукла ще разрѣши всички въпроси на свѣта? Това момиченце казва: мамо, вижъ моята кукличка! Това момиченце мисли ли, че ще разрѣши задачата на живота? Мислите ли, че онази майка, като роди едно дѣте, ще разрѣши всичкитѣ задачи на живота? Азъ гледамъ, една майка като вземе своето дѣте на ръцѣ, носи го и казва: вижте моего дѣтенце!

Като че въ лицето на нейното дѣтенце е изразенъ цѣлия свѣтъ! Една овца сжщо може да вземе своето агънце и да каже: вижте моето дѣтенце! И една крава може да си вземе теленцето и да каже: вижте моето дѣтенце! И една пчеличка може да вземе своята малка какавидка; и една пеперуда може да вземе своята малка какавидка сжщо, но всичко това разрѣшава ли въпроситѣ? Това сж само упражнения въ свѣта. Това не е подигравка въ живота. Ако ние влѣземъ въ една иерархия на сжщества отъ по-висока култура, които сж завършили своя земенъ животъ, съ какво ще се похвалятъ тѣ? Павелъ казва: „Азъ ще се похваля съ Господа, нѣма да се похваля съ сина си, съ дъщеря си“. Да се похваля съ Господа, това е мощно! Да се похваля съ всички добри хора на земята, а не съ единъ човѣкъ. Една майка, като види своето дѣте, трѣбва да вижда въ неговото лице милиони дѣца, и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дѣте, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Утрѣ умрѣ това нейно дѣте, тя ще каже: Господи, защо така жестоко ми нарани сърцето, защо ми отне дѣтетото? Да се не смущава сърцето ви! Дѣ бѣше до вчера вашата дъщеря? Дѣ бѣше ти прѣди да те роди майка ти? Дѣ бѣше майка ти, прѣди да се роди нейната майка? Ами дѣ бѣше майката на майка ти? Вѣрующитѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ. Нѣкои отъ васъ сте на правата посока, а нѣкои казватъ: да се спасимъ само ние вѣрующитѣ! Не, не е така. Въ едно събрание, каквото е това, ние трѣбва да проектираме нашия умъ, нашето сърце къмъ всички онѣзи, на които сърцата трептятъ;

да обърнемъ умоветѣ си къмъ онзи великъ Господъ, Който е далъ на всички животъ; да се обърнемъ къмъ всички онѣзи братя, които сж завършили своето развитие, които изпращатъ Любовта съ къмъ насъ и мислятъ за насъ. Та, съ тия същества трѣбва да се свѣржемъ. Съ тѣхъ ще се похвалимъ, съ множеството, а не съ единството. И тукъ на земята, и тамъ горѣ на небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, навсѣкждѣ мислятъ за насъ. Ще кажете: какъ, и на другитѣ слънчеви системи мислятъ за насъ? Сега трѣбва да докажемъ на ученитѣ хора, че единственото най-щастливо мѣсто не е нашата земя. Ученитѣ хора казватъ, че земята била една градина, отъ която Господъ щѣлъ да насади цѣлата вселена. Много голѣма привилегия си давате! Ами че може да има друга нѣкоя планета, която да служи за разсадникъ на цѣлата вселена. Не, нашата земя е единъ скромнъ разсадникъ на Божествения животъ, и тя се развива споредъ условията, споредъ степенъта на нейното състояние. Азъ разглеждамъ земята като единъ голѣмъ университетъ, съ множество стаи и съ малки и голѣми лаборатории. Въ тия стаи се учатъ младежи отъ I, II, III, IV курсове.

Христосъ, като се обръща къмъ своитѣ ученици, казва имъ: „Да се не смущаватъ сърцата ви!“ Между сегашнитѣ хора, млади и стари, геройство нѣма. Вие искате, кждѣто и да отидете въ свѣта, да ви окичатъ съ лаврови вѣнци, съ панделки, като нѣкои булки, да ви посрѣщатъ съ ржкоплѣскания, съ ядене и пиене и да нѣма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще

дойде на друго мѣсто. Свѣтътъ не е създаденъ само за ядене и пиене. Я ми кажете, кой отъ васъ до сега е ялъ сладко? Слѣдователно, ние сме слѣзали въ единъ свѣтъ, на който самата материя, самитѣ сили влизатъ въ конструкцията на нашия умъ и на нашето сърце и прѣтърпѣватъ една промѣна. Всички тия сили ние трѣбва да ги разгледаме внимателно и за насъ да отдѣлимъ само тия отъ тѣхъ, които ни сж потрѣбни. Каквото спечелва всѣки единъ отъ васъ, спечелва го най-първо за себе си, а послѣ, отъ припечеленото, може да даде и на другитѣ свои близки.

Казва Христосъ: „Да се не смуцава сърцето ви!“ Най-важна роль въ смущението играе внушението. Нѣкой ви казва, запримѣрь: а, вие не разбирате нищо по този въпросъ. Другъ ви казва: вие не разбирате нищо по този въпросъ. Изредятъ се 10 души единъ слѣдъ другъ да ви казватъ сжщото, че не разбирате нищо по този въпросъ. По кой въпросъ? — За Бога. И започва тогава: чакай, азъ да ти кажа своето мнѣние за Бога. Е, какво е твоето мнѣние? — Отъ 2000 години християнскиятъ народъ все разисква въпроса за Бога и то това, което не е важно. Важно е, че Богъ е Любовь, и Любовта ражда живота. Христосъ носѣше въ свѣта този разуменъ животъ, кайто даде единъ тласъкъ на една нова култура. Тази нова култура носи сплотяване между хората, тя внася вѣра на човѣка въ себе си, въ Божественото, както и вѣра на другитѣ. Когато срещна нѣкой менъ ме радва доброто, което виждамъ въ него, а не мисля, какъ да го надхитря, какъ да го изиграя. Да се радвамъ на благо-

родното въ човѣка, това наричамъ култура. Има една благородна чѣрта въ човѣка, споредъ която той всѣкога може да пестѣва справедливо.

Христосъ, като се обръща къмъ ученицитѣ си казва: Да се не смушавате, и да не смушавате другитѣ съ вашитѣ проповѣди. „Не говорете глупости, защото съ това смушаватѣ другитѣ! Най-първо говорете на хората разумно и ясно. Богъ е Любовь и тази Любовь е разумна. Въ Божията Любовь нѣма абсолютно никаква жестокостъ. Ако съществува жестокостъ, тя се дължи на съвсѣмъ други причини. Ще дойде день, когато ние ще се подчинимъ на закона на Любовта. Да ви обясня картинно, какъ седи този въпросъ. Ако единъ листъ се откъсне отъ дървото и падне на земята, той ще има ли сѣщитѣ отношения, каквито иматъ другитѣ листа къмъ дървото? Този листъ е обезвѣренъ листъ. Всѣки листъ, който падне отъ дървото, остава при корена му. Щомъ изгубишъ вѣрата си, ти си единъ падналъ листъ отъ дървото. Ще се намеришъ долу при корена на дървото и тамъ ще минешъ една послѣдователна метаморфоза. Ще минешъ прѣзъ процеса на разлагането, на гниенето, ще се всмукнешъ отново отъ коренитѣ и послѣ ще излѣзешъ на повърхността, като клонче, като листъ, или като цвѣтъ. Ако и тогава не запазишъ своитѣ отношения къмъ дървото, пакъ ще се откъснешъ отъ него и ще се намеришъ долу при коренитѣ. Казватъ: обезвѣришъ ли се, ще паднешъ отъ дървото. Питамъ: каква философия има въ този листъ, който се откъсналъ отъ дървото? Цѣлото човѣчество прѣдставлява едно дърво, и всѣки единъ отъ васъ е единъ листъ на това

дърво. И забѣлѣжете, че всѣки човѣкъ самъ себе си може да откъсне отъ този организъмъ. Никакъвъ вѣтръ, никакъви бури, пикой не може да го откъсне, самъ той може да скъса вишкитѣ на своя животъ. Каква философия има въ този животъ? Като дойдатъ вѣтроветѣ, ще се търкаляшъ налѣво-надѣсно като те питатъ, защо се търкаляшъ, ще кажешъ, защото съмъ глѹнавъ. Не, ти се търкаляшъ, защото не вѣрвашъ. Защо съмъ сиромахъ? Защото не вѣрвашъ, ти си при коренитѣ долу. Нѣкой казва: азъ съмъ падналъ. Какво да правя? Падналитѣ хора не могатъ да се спасятъ, както тѣ искатъ. По другъ начинъ могатъ да се спасятъ. Азъ не мога да те взема да те залѣня горѣ на дървото, но трѣбва да минешъ прѣзъ една строга дисциплина. Като сте горѣ на дървото, казвамъ ви: пазете се да не паднете отъ клошишата! Азъ не говоря за обезсърчение, но мнозина хора мислятъ, че като паднатъ отъ дървото, ще може да ги взематъ като сухъ листъ и да ги залѣнятъ на самото дърво. Не, сухитѣ листа не могатъ да възкрѣснатъ. Туй листо, веднѣжъ паднало отъ дървото, трѣбва напълно да се разложи. Ние виждаме сѣщия законъ и при човѣка. Човѣкъ като умрѣ, неговото тѣло трѣбва съвършено да се разложи. Втори пѣтъ този човѣкъ пакъ може нѣкъдѣ да се прѣроди. Нѣкои не приематъ, че човѣкъ може да се прѣражда. Не е въпросътъ, дали единъ човѣкъ може да се прѣроди, или не. Нѣщата независимо отъ всичко това си сѣществуватъ въ природата, Той нѣма да бѣде въ сѣщата форма, каквато е пмалъ въ първо врѣме, но ще се яви въ една нова форма. Той нѣма да има пър-

вата форма на листа. Защо? Защото навсѣкждѣ въ природата съществува голѣмо разнообразие. Вие не можете да намѣритѣ на едно дърво два листа, които да сѣ подобни. Онѣзи, които сѣ ботаници, нека разгледатъ внимателно листата на едно и също дърво, и ще видятъ, че всички се различаватъ по нѣщо. Голѣмо разнообразие съществува въ цѣлата природа. Нѣкога може да си билъ единъ клонъ, обърнатъ къмъ югъ; втори пътъ може да си единъ клонъ, обърнатъ къмъ сѣверъ. Изобщо, положението ти може да бѣде всѣкога различно. Слѣдователно, все ще има една малка разлика въ вашата форма, въ вашитѣ схващания, въ вашитѣ разбирания. При всѣко ново явяване ти ще бѣдешъ същиятъ, плюсъ нѣщо ново. Тѣй че при всѣко заминаване, при всѣко ново идване, у човѣка се прибавя единъ малкъ плюсъ, едно ново нѣщо. Той ще има същото съзнание, плюсъ нѣкакъ въ малкъ придаткъ къмъ първото съзнание. Туй е красивото!

Сега главниятъ въпросъ е: защо не трѣбва да имаме смущения? Понеже Писанието казва, че смущението е пътъ къмъ страха, то щомъ човѣкъ почне да се смущава, страхътъ ще дойде, а щомъ дойде страхътъ, краката на човѣка се продължаватъ и той става бързоходецъ. Туримъ ли на изпитъ нѣкой човѣкъ за неговитѣ идеи, ще видишъ, че той е неспособенъ да издържи. Слѣдователно, смущението, страхътъ създава една пертурбация въ ума. Страхътъ прѣдизвиква една пертурбация и въ сърцето. Щомъ се смути ума, идва смущение и въ сърцето и най-послѣ волята, кормилото на живота изгубва своето направление и човѣкъ

почва да бѣга. Бѣгането е много смѣшно. Човѣкъ тогава изпада въ комично положение. Разправиха ми единъ случай, станалъ въ Стара-Загора, още въ турско врѣме. Разнася се слухъ, че въ Стара-Загора идва турска кавалерия. Населението, силно изплашено, хуква да бѣга. Удариха къмъ Казанлъкъ, нагоре къмъ Стара-планина — бѣгатъ, турска кавалерия ги гони. Проточили се краката имъ бѣгатъ. Врѣщатъ се послѣ, и какво виждатъ? — Никаква кавалерия не е минала прѣзъ града имъ. Сжщото и въ духовниятъ животъ, и тамъ краката на хората се продължаватъ.

Христосъ казва: „Да се не смушаватъ сърцата ви! Имайте вѣра!“ То значи: имайте стабилитетъ! Ще вѣрвате въ Бога, ще вѣрвате, че въ Него нѣма измѣна и промѣна. Ще вѣрвате и въ единственото, и въ множественото число на Бога. Ще вѣрвате, че всички, които сж вѣрвали въ Бога, сж завършили своето развитие. Ще вѣрвашъ, чо по този начинъ и ти ще завършишъ своето развитие и ще влѣзешъ въ това общо братство. Туй е красивото въ свѣта, да видишъ добритѣ, умнитѣ хора и тѣ да ти говорятъ. Азъ съмъ срѣщалъ музиканти, тупти имъ сърцето да чуятъ, да срещнатъ музикантъ подобенъ на себе си; художници, чиито сърца сжщо туптятъ да срещнатъ подобенъ на себе си художникъ; срѣщалъ съмъ и поети такива. Всѣки иска да срещне равенъ на себе си, и като се срѣщнатъ тѣ взаимно, еднѣтъ другъ си даватъ потикъ. И като срещнете човѣкъ съ вѣра, да си давате потикъ въ вѣрата, а не да започнете да спорите, има ли Господъ, или нѣма. Казвате: Науката чрезъ своите доводи е доказага че сжществувва Господъ. Бре, много нѣщо доказала науката! Тя дошла да

доказва, че има Господъ, а не може да направи човѣка безсмъртенъ. Ако науката е доказала, че има Господъ, и ако ние дѣйствително вѣрваме въ това, Любовта трѣбва да дойде въ насъ. Щомъ дойде Любовта, ще има вѣченъ животъ, а вѣчниятъ животъ ще бѣде достояние за всѣки едного. Като не можемъ да разрѣшимъ въпроса, ние оставяме тия работи за другия свѣтъ, и казваме: е като отидемъ на другия свѣтъ, тогава ще ги разрѣшимъ. Кой е онзи свѣтъ! — Онзи свѣтъ е свѣтътъ, въ който Богъ живѣе. Кой е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ е този свѣтъ. Този свѣтъ е една малка проекция, единъ малкъ секторъ отъ този великъ свѣтъ отъ този великъ животъ. Ами че и ние може би сме една малка проекция отъ Бога! И казватъ ученитѣ хора, окултиститѣ, че когато Господъ направилъ свѣта, оставилъ едно малко мѣсто празно и се чудилъ съ какво да го изпълни. Най-послѣ направя хората и ги оставя да живѣятъ на земята. Тѣй щото Господъ направилъ хората и за свое забавление, и за забавление на ученитѣ духове. Когато нѣкои ангели, нѣкои арахангели нѣматъ съ какво да се занимаватъ, тѣ ще помилватъ хората, ще се забавляватъ съ тѣхъ. Казватъ: какъ, ние за забавление ли сме? — Да, за забавление! Ние сме играчка и за червеитѣ, и за мухитѣ, и за комаритѣ, и за бълхитѣ, за всички. Че кой отъ васъ е свободенъ! Кой отъ васъ не е послужилъ за играчка на другитѣ? Евреитѣ едно време казваха: ние сме свободни поданици, никому играчка нѣма да станемъ. Тѣ бѣха цѣли 400

години подъ египетско иго, изядоха толкова камшици, като роби бѣха условени да правятъ тухли на своитѣ господари, а послѣ казватъ: ние сме свободни! Казва имъ Христосъ: „Който прави грѣхъ, дяволътъ му е баща“. Щомъ мислите така, тъй е. Ние трѣбва да съзнаемъ Истината, и да опрѣдѣлимъ нашитѣ отношения къмъ Бога. Тази умраза, това невѣрие, което се е създадо, всички тия отрицателни качества, които се образували у васъ, могатъ да се прѣмахнатъ. Тогава ще дойде благородното въ васъ, ще можете всички заедно да работите за Бога и нѣма какво да се лъжете. Азъ ще дойда на нивата ви да работя, отъ тамъ мога да дойда въ дома ви да помогна нѣщо и нищо нѣма да ви искамъ, даромъ ще работя. Това разбираме ще дойде, когато ние станемъ хора отъ съвсѣмъ друго естество, а не такова, каквото днесъ имаме. При сегашното си разбираме, при сегашния складъ на мисли, това не може да стане? Кога може да стане? Слѣдъ като се новородимъ. Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, а ще се измѣнимъ“. Българитѣ казватъ: „Всѣки да бута въ своята кесия“. Добрѣ, и азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, всѣки да бута въ своята кесия. Защо не? Прѣди всичко, всички хора не сж еднакво възпитани, не сж еднакво родени.

Христосъ казва: „Вѣрвайте въ Бога; вѣрвайте и въ мене!“ Подъ „мене“ Христосъ подразбира тия разумнитѣ братя, които съ своята мисль живѣятъ въ насъ. Забѣлѣжете слѣдния фактъ: когато трѣбва да извършишъ нѣщо много велико въ свѣта, всѣкога ще настане една вътрѣшна борба въ тебъ, ще дойдатъ разни впдове мисли. Нѣкой

вхтрѣ въ тебе ще те съвѣтва едно, други ще те съвѣтва друго, трети ще те съвѣтва съвсѣмъ различно нѣщо. Единъ слѣдъ другъ ще се изреждатъ да те съвѣтватъ, какъ да постъпишъ. Тази борба ще се продължава нѣколко дни, нѣкога и повече, докато най-послѣ рѣшишъ да постъпишъ по единъ или другъ начинъ. Най-послѣ Господъ ти казва: „Избери най-доброто отъ това, което твоитѣ братя те съвѣтватъ!“ Ти изберешъ най-доброто и така постъпишъ. Вчера, единъ ученикъ, който отива въ педагогическата гимназия, ми разправяше за единъ урокъ на малкитѣ дѣца въ отдѣленията. Учителката казва на двѣ момченца отъ своитѣ ученици: „Божко, излѣзъ да напишешъ едно знаме!“ Излиза Божко, написва знамето и си отива на мѣстото. Казва на втория ученикъ: „Богданчо, я напиши и ти едно знаме!“ Излиза и той, написва знамето, отива си на мѣстото. Учителката пита другитѣ дѣца: „Хубави ли сж тия знаменца? Една отъ ученичкитѣ ѝ дига рѣка. „Какво ще кажешъ ти, Лалке?“ — И двѣтѣ знамена не сж хубави „Излѣзъ тогава да напишешъ ти едно знаме!“ Излиза Лалка, написва и тя едно знаме. Пита я учителката ѝ. Я вижъ сега, твоето знаме хубаво ли е? Отдалечава се Лалка малко отъ дъската, разглежда своето знаменце и веднага, засрамена, си навежда надолу очитѣ. Защо? — И нейното знаме не е хубаво, даже е по-лошо отъ това на нейнитѣ двѣ другарчета. Така и ние, нѣкой пѣтъ разглеждаме идеитѣ на другитѣ хора и казваме: тия идеи не струватъ нищо. Прави сте, но като излѣземъ и напишемъ, или изкажемъ нашитѣ идеи, виждаме, че и тѣ не сж отъ най-хубавитѣ. Погледаме

се и казваме: и нашитѣ не сж хубави, т. е. не сж такива, каквито трѣбва да бждатъ. И тогава идва смущението въ душата ни и казваме: защо азъ да съмъ толкова глупавъ? Защо азъ да съмъ толкова невѣжа? Защо азъ да не мога да се изказвамъ, да говоря? — За да можешъ да говоришъ, трѣбва очитѣ ти да изпъкнатъ, като на жаба. За това трѣбва да се молишъ на Господа. Защо азъ не мога да мисля? — Ще се молишъ на Господа да ти се развие центъра отпърѣдъ на челото повече. Защо не мога да си въобразявамъ? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се разшири челото ти. Защо Любовта ми къмъ Бога е малка? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се издигне главата ти надъ ушитѣ повече. Човѣкъ трѣбва да расте въ всѣко направление. Ще се молишъ на Бога за всѣкъ единъ недѣлъ, който имашъ, и Той ще прати онѣзи повисши братя при тебе да те посвѣтватъ, какъ да се поправишъ.

Казва Писанието: „Ще бждете съвършени, ще се стремите къмъ съвършенство!“ Всички смущения произтичатъ отъ факта, че ние мислимъ за себе си, че сме съвършени, а когато влѣземъ въ живота и видимъ своитѣ слабости, веднага се смущаваме. И туй не е вѣрно. Всички ние сме много добри хора. Азъ виждамъ навсѣкѣдъ много добри наредби. Умни сме ние, но какъ? — Въ сравнение съ другитѣ по-малки същества отъ насъ. Една мравя е умна, но при мравитѣ, а не и при човѣка. Единъ волъ е уменъ, но при воловетѣ, а не и при човѣка. И човѣкъ е уменъ, но при хората при подобнитѣ си. Ако дойдемъ да се сравняваме съ ан-

гелитѣ, ние не сме умни. Та, при подобнитѣ си, всинца сме умни. Какъ не! Хиляди, милиони, па и цѣли поколѣния мрави биха били готови да жертвуватъ всичкото си богатство, и всичко, което иматъ, за да придобиятъ поне единъ човѣшки прѣстъ. Ако биха се събрали хиляди мрави, тѣ не биха имали нито $\frac{1}{1000}$ отъ таланта, който единъ човѣкъ има. Азъ уподобявамъ мравитѣ на малки поточета и казвамъ: ако бихте събрали всички тия поточета и образувате една рѣка, тази рѣка не би могла да обърне нито веднѣжъ човѣшкото колело. Какво богатство има въ човѣшката душа, при това седимъ, смущавиме се, не искаме да признаемъ тази Истина. Ние сме богати и чакаме. Какво чакаме? — Да умремъ и като отидемъ на другия свѣтъ, Господъ да ни надари. Мравята като умре, пакъ си е мравя. Човѣкъ като умре, пакъ си остава човѣкъ, ангелъ не става. Той може да отиде между ангелитѣ, но ангелъ не става. И мравитѣ живѣятъ между насъ тукъ на земята, въ кжщи влизатъ, но хора не ставатъ. Азъ гледамъ, въ кжщи ми идватъ мрави, обикалятъ около сладкото, баратъ книгата; послѣ обикалятъ около смокинитѣ, баратъ ги, сподѣлятъ заедно съ мене, съ мене ядатъ, но тѣ не сж културни хора, все мрави си оставатъ. Така и ние, можемъ да отидемъ на небето, да бараме сладкото, гърнетата на ангелитѣ, но пакъ хора си оставаме. Ние правимъ толкова погрѣшки съ своето незнание!

И тъй, отъ всинца ви се изисква вѣра!

Сега азъ се обръщамъ къмъ васъ и ви поздравявамъ съ 25 тата година. Днесъ слънцето минава въ сѣвернот си полушарие. Сѣверното по-

лушарие прѣдставлява емблема на Истината. То е емблемъ на друго едно слънце — сърдечното слънце, което се намира въ лѣвото ни полушарие.

Та въ насъ трѣбва да се зароди онова непрѣодолимо желание на свобода: свобода органическа, свобода умствена и свобода сърдечна. Съ тази свобода ние трѣбва да работимъ за всички. Всѣка вечеръ като си лѣгаме, ние трѣбва да проектираме мислитъ си къмъ цѣлия свѣтъ; трѣбва да просектираме мисълта си и къмъ Бога, и когато Той усѣти, че ние дѣйствително вѣрваме въ Него, Той ще подѣйствува за доброто на всички хора, за доброто и на насъ. Така работи Божествениятъ законъ. Богъ никога не насилва хората. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: ако ти затворишъ кепенцитъ на своята стая, Божествената свѣтлина никога нѣма да влѣзе въ стаята ти. Друга свѣтлина може да влѣзе, но не и тази. Твоитъ очи винаги ще останатъ затворени за Божествената свѣтлина. Отворишъ ли кепенцитъ, тя сама ще влѣзе. Слѣдователно, щомъ се махне смущението, което поражда подозрѣнието, тази свѣтлина е въ твоитъ очи. Ти се смущавашъ, дали този те обича, дали онзи те обича, дали синъ ти може да свърши, дали мжжъ ти ще бѣде живъ и т. н. Смущавате се за нищо и никакво. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ ученицитъ, името му нѣма да кажа, и вие нѣма да ми вързвате кусуръ, че говоря за нѣкого. Не, азъ ще кажа нѣщо много хубаво за него. Прѣли години азъ бѣхъ въ града Б. Единъ отъ ученицитъ се разболѣлъ, но много сериозно, викатъ го вече въ онзи свѣтъ. Азъ се спрѣхъ въ неговия домъ. Той

е жененъ човѣкъ, има жена и дѣца. По едно врѣме идва неговата другарка при менъ уплашена, разтревожена и ми казва. моятъ другаръ отива вече, бере душа. Какво ще правя азъ сама съ тия малки дѣца! Дано Господъ го помилва, че да поживѣе поне още 2 — 3 години, да поизрастнатъ малко дѣцата! Отивамъ азъ при него, приближавамъ си ухото близо до сърцето му, слушамъ. Азъ имамъ много остро ухо. И какво чувамъ? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивамъ при жена му и казвамъ: твоятъ другаръ не отива на онзи свѣтъ. Този ученикъ именно сега е на правия пѣтъ. Утрѣ ще бѣде бодъръ и веселъ. На другия день вече кризата му минава, той се ободрява и ми казва: никога въ живота си не съмъ се молилъ тъй усърдно, както сега. Този братъ изпѣди смущението отъ сърцето си. Сестрата пѣкъ се смути. Ето защо Богъ казва на този човѣкъ: ти ще живѣешъ не само още 2—3 години, но още — много можешъ да живѣешъ. И дѣйствително, той и до сега е живъ.

„Да се не смущава сърцето ви,“ Ще се молитѣ, и много усърдно ще се молитѣ. И азъ казвамъ: ние, съврѣменнитѣ хора. трѣбва да се сразимъ отъ смущенията си. Ще кажешъ: защо да се моля? — Ще се молишъ, като малкитѣ дѣца. Ще кажешъ: защо тъй? — За да се подигнешъ въ душата си, да забравишъ всичко минало, да дойде Божията благодатъ въ тебе, да те очисти, да ти даде онази радостъ. онзи миръ, които ще ти дадатъ нова свѣтлина, новъ импулъсъ за работа, за обичъ къмъ хората, за всичко възвишено и благородно. Казвате: ама азъ не съмъ разположенъ!

Оставете това животинско състояние на разположение и на неразположение! Пита ме единъ: накъдѣ трѣбва да се обръщамъ, като се моля: На изтокъ, на западъ, на сѣверъ или на югъ? Казвамъ му: представи си, че си въ единъ затворъ и отъ тамъ те вадятъ, за да те бѣсятъ, но ще те бѣсятъ съ краката нагоре. Ще се молишъ ли? — Ще се моля. Какъ? — Въ каквото положение и да се намирамъ. Ами прѣстави си, че те обърнатъ съ очитѣ надолу. Какъ ще се молишъ? — Съ очитѣ надолу. Значи, въ каквото положение и да те поставятъ, ще се молишъ, и то по всичкитѣ правила. Ще се молишъ и съ главата надолу, и съ очитѣ надолу, както намѣришъ. При всички трудни положения въ живота си, човѣкъ трѣбва да се моли, да не го е срамъ.

И тъй, вѣра ви трѣбва! Азъ не съмъ за онова лековѣрие, което хората считатъ вѣра. Азъ съмъ за онази искреностъ, за онази абсолютна искреностъ, която трѣбва да живѣе въ душитѣ на всички. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ държа на слѣдното положение: като ви кажа, че ви обичамъ, въ тази дума да има съдържание, пълнота, а не да ви казвамъ само на думи. Като ти кажа, че те обичамъ, ти веднага ще кажешъ: щомъ ме обичашъ, дай ми 1000 лева! Добръ, ето ви даже и 10,000 лева. Ще кажете: а, пипнахме го! Кажи ни сега, обичашъ ли ни? Да, щомъ ти кажа, че те обичамъ, тогава и азъ ще те питамъ, обичашъ ли ме, и азъ ще ти кажа, че имамъ нужда отъ пари. Ще кажа на нѣкоя сестра: обичашъ ли ме? — Обичамъ те. Дай ми тогава 1000 лева. Кажа на друга сестра: щомъ ме обичашъ, дай ми 1000

лева! Отъ всички искамъ по 1000 лева. Колко души сте тукъ? — Около 400—500 души. Тогава, като взема отъ всинца ви по 1000 лева, ще станатъ около 400—500 000 лева. Мислите ли, ако сега пусна една подписка помежду ви, всѣки да ми даде по 1000 лева, та нѣма да кажете: е, въ такава проповѣдь не вѣрватъ. Да се не смущава сърцето ви! Въ такава проповѣдь не вѣрвате, а вѣрвате въ една проповѣдь безъ пари. Тѣй е, прави сте ако ви проповѣдвамъ безъ пари, това разбирате, но ако ви проповѣдвамъ за 1000 лева ще се намѣрите въ чудо. Не, азъ не искамъ да ви смущавамъ, но казвамъ, че въ васъ трѣбва да има една вътрѣшна готовностъ. Като дойдемъ до Бога, въ насъ трѣбва да има една вътрѣшна увѣреностъ, Божията дума да не правимъ на двѣ! Онзи Божественъ импулъсъ, онѣзи благородни чувства и желания, които се зараждатъ въ душата ни, трѣбва да ги изпълнимъ. Каквито благородни чувства и желания ви дойдатъ, изпълнете ги. Тѣ нѣма да ви коштуватъ много. Нѣкой пхтъ може да ви коштуватъ 1000 лева, нѣкой пхтъ 500, нѣкой пхтъ 100 а нѣкога може и 5 лева, дори и 5 стотияки — изпълнете ги! „Да се не смущава сърцето ви!“

Сега, на първо мѣсто ще хванете змията; послѣ ще хванете лѣва; послѣ бика и най-послѣ ще хванете воина. Хванете ли ги, ще дойде слѣдъ васъ гълъба, послѣ агнето, слѣдъ него крината съ жито и най-послѣ красивата дѣвица. Въ мисълта ви веднага ще дойде онази младата мома. Не, подъ младата мома азъ разбирамъ абсолютната чистота, въ която нѣма никаква скверно-

стъ. Абсолютна чистота има, когато душата е дѣвствена, чиста отъ всѣкакви пороци. Изпитвали ли сте какво нѣщо е да бъдете свободни отъ грѣхъ?

Азъ бихъ желалъ за единъ день поне, или за единъ часъ да почувствувамъ, какво нѣщо е чистотата, какво нѣщо е да се освободи душата отъ всички свои пороци и съ единъ широкъ замахъ да разпери крилата си да излезе отъ сферата на този земенъ животъ, да се освободи отъ нейнитѣ окови и да погледне съ очитѣ на Оязи, чиято велика Мъдростъ е навсѣкждѣ, и съ която той разрѣшава всички въпроси. Не мислете, че Богъ ще ни остави роби. Не, Той е рѣшилъ да ни даде свобода! Той е, който воюва заради насъ. Ние имаме единъ, който воюва за насъ. Има още мнозина, които воюватъ заради насъ. Това сж нашитѣ Бѣли Братя, които сж извадили своитѣ ножове, и силата е съ тѣхъ. Отдавна тѣ сж хванали змията и, гълъбътъ е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали лѣва, намазали сж очитѣ му, и агнето е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали бика, намазали сж очитѣ му, и крината съ жито е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали война, намазали сж очитѣ му, и младата, красивата цѣвица е съ тѣхъ. Чистотата е съ тѣхъ! Тѣ сж ония братя, отъ сърцата на които блика любовъ, радостъ и животъ. И благодарение на този тѣхенъ импулъсъ вие живѣете.

Вие казвате: какво нѣщо е Христосъ? — Христосъ е единъ колективенъ умъ. Христосъ сжществува като единица, но сжщеврѣменно Христосъ е единъ колективенъ умъ. Не е само това, че Христосъ е билъ Синъ Божий. Не само въ единството ще Го търсимъ. Не е само въ единствено число Христовото име. Христосъ прѣдставлява всичкитѣ Синове Божи, на които отъ душитѣ и сър-

цата блика животъ и любовъ. Всички Синове Божии, на които отъ душитѣ и сърцата блика животъ и любовъ. Всички Синове Божии, като че сж едно съединение, въ което се проявява Богъ. Единъ денъ и вие можете да бъдете Синове Божии. Не само единъ денъ, но този часъ още може да бъдете Синове Божии. Казвате: ами не сме като тѣхъ. Чудни сте вие! Всѣки единъ листъ на дървото има своята важность. Разбирате ли това? Всѣки единъ цвѣтъ, всѣки единъ листъ, всѣко едно клонче на Божественото дърво сж еднакво важни не е въпросътъ въ голѣмината имъ. Това сж служби, които всѣки единъ заема въ свѣта. Знаете ли каква е вашата служба? Азъ, като погледна на единъ човѣкъ, виждамъ, каква велика служба му е опрѣдѣлилъ Господъ. И тази служба никой не може да му я вземе. Тази служба, на която Богъ ви е поставилъ, можете да я свършитѣ само вие, никой другъ, и вие сте длъжни да я свършите. Ето защо вие сте важни. Ако не бѣхте важни, щѣха да ви изхвърлятъ, но тази служба е важна и трѣбва да се изпълни. Затова въ всѣки одного отъ васъ трѣбва да има единъ импулъсъ да бжде честенъ, смѣлъ, да се не смуцава. Ще хванешъ змията за врата, иначе тя ще те глътне. Ще хванешъ лъва за ушитѣ, иначе ще те разкъса. Ще хванешъ бика за рогата, иначе ще те набоде. Ще хванешъ най-последъ и воина, иначе ще ти отсѣче главата. Ами че това е геройство. Ще бждешъ смѣлъ, нѣма да се смуцавашъ! Ще хванешъ змията за врата, защото гълъбътъ е тамъ. — Гълъбътъ е емблемъ на Божествения Духъ. Той представлява невинностьта. При змията човѣкъ трѣбва да има невинность. Ще

хванешъ лъва, защото тамъ е агнето. — Агнето е емблемъ на кротостта. При лъва човѣкъ трѣбва да има кротостъ. Ще хванешъ бика за рогата, защото тамъ е крината съ жито. — Житото е емблемъ на търпѣние. При бика човѣкъ трѣбва да има търпение. Всѣки, който иска оа бжде търпеливъ, трѣбва да яде по 100 грама сурово, неварено жито, като го раздѣля три пѣти на день, по 30 грама. Ще го дѣвчете дълго врѣме въ устата си докато се сдѣвче добре. Два часа слѣдъ ядене на житото ще пиете гореща вода. Тѣй се придобива търпението. Най-послѣ ще хванете воина, защото тамъ е красивата дѣвица, т. е. чистотата.

И тѣй, имате невинностъ, кротостъ, търпѣние и чистота. Това сж качества на вѣрата, чрѣзъ които се побѣждаватъ недѣлитѣ на този свѣтъ.

Казва Христосъ: „Вѣрвайте въ Бога! Да се не смушаватъ сърцата ви! „Вѣрвайте въ Бога, като единиченъ принципъ! Вѣрвайте и въ мене! Вѣрвайте и въ всички ваши Братя, които работятъ за васъ! Тогава Божията Любовь ще се излѣе върху васъ, и побѣдата ще бжде на ваша страна, понеже тя е ^истраната на всички синове Божии. Тѣ ще господствуватъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 22 мартъ
1925 г. гр. Софiя.

ВЪ КОЙТО ==
== ГРАДЪ ВЛИЗАТЕ.

24

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21

Въ който градъ влизате.

А въ който градъ влизате, казвайте: „Наближило е царството Божие“

Какво трѣбва да казва човѣкъ, когато го питатъ? — Наближило е царството Божие. Това е поетическо изражение. Ако бихъ ви казалъ, че е наближило изгрѣвянето на слънцето, не подразбирамъ, че е изгрѣло слънцето. Ако ви кажа, че пладнѣ е наближило, не подразбирамъ, че е дошло пладнѣ, но близо е вече. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Въ какво трѣбва да седи силата на човѣка? — Силата на човѣка трѣбва да седи въ неговия вътрѣшенъ животъ, въ неговото вътрѣшно разбиране на живота, въ онова вътрѣшно схващане, въ което да нѣма абсолютно никакво колебание, абсолютно никакво съмнѣние. Защото въ Божествения свѣтъ, или въ свѣта на вѣчната хармония нѣщата могатъ да се изразяватъ по много начини, но всички сж еднакво хармонични, еднакво се допълватъ. Вие мож- да изразите една музикална пиеса по много начини, но въ всички начини има нѣщо общо — нейната музикалность. Една музикална пѣсень, сама по се-

бе си, не може да бжде пѣсенъ, ако не е музикална. Защо? Защото пѣсенъ и музикална пѣсенъ е едно и сѣщо нѣщо. Значи, между тоноветѣ трѣбва да има едно вътрѣшно съзвучие, едно вътрѣшно съотношение, едно прѣливане. Навсѣкждѣ, въ всички нѣща трѣбва да има едно прѣливане. Следователно, всѣки, който може да пѣе тѣй, че да изрази нѣщо чрѣзъ пѣнието, ние го наричаме добъръ пѣвецъ. Сѣщото нѣщо е и въ закона на говоренето. Между всички думи трѣбва да има извѣстно съотношение. Ние, свѣрѣмненитѣ културни хора, мислимъ, че знаемъ да говоримъ. Азъ като разглеждамъ по нѣкой пѣтъ Писанието, тази свещена книга, или като разглеждамъ нѣкои поетически творби, виждамъ; че тия поети, писатели и пророци сѣ имали най-добри желания да изразятъ Божественото, но думитѣ въ свѣрѣмненния езикъ не сѣ въ състояние да изразятъ тия идеи. Нашиятъ езикъ не е достатъчно развитъ. Впрочемъ, не само нашия езикъ, но който и да е езикъ сега на земята не е тѣй развитъ, за да прѣдаде тия възвишени идеи. За въ бждеше ние очакваме да имаме единъ езикъ по-хубавъ, по-изразителенъ, въ който сърцето ще има прѣобладающе влияние.

„Въ който градъ влѣзете“. Градъ може да се образува само отъ разумни хора. Друго-яче, ако нѣма разумностъ, ще се образува единъ конгломератъ, тѣй както изъ между скалитѣ има множество набутани частици, безразборно разхвърляни. Тия частици може да образуватъ такива цѣли градове. Не, подъ думата „градъ“ разбирамъ съвокупностъ отъ разумни сѣщества, събрани на едно мѣсто.

Казвайте: „Наближило е Царството Божие!“ То значи: наближиха онѣзи условия, при които чо-

вѣшката душа може да прояви онова скритото въ себе си. Животътъ може да прояви своята скрита сила въ него само при слънчевата свѣтлина. Човѣшкия умъ може да се прояви само при великитѣ мисли. Да кажемъ, че въ нѣкоя страна се яви нѣкой великъ поетъ, или нѣкой великъ художникъ, или нѣкой великъ музикантъ, какво значение ще иматъ тия велики хора за тази страна? — Тѣ ще ѝ дадатъ великъ потокъ. Азъ не говоря за обикновенитѣ свирци, за обикновенитѣ музиканти. Азъ не говоря за обикновенитѣ художници, за обикновенитѣ писатели и поети. Азъ говоря за необикновенитѣ писатели, художници и музиканти — къмъ тѣхъ трѣбва да се стреми човѣкъ. Сега, вие, които сте на земята, може да кажете: ами азъ мога ли да бѣда единъ великъ поетъ? — Можешъ, защо не! Ако имате едно правилно схващане за величието на живота, можете да бѣдете единъ великъ поетъ. Великиятъ поетъ не прѣдставлява нѣщо единично. Поетътъ не е една нишка. Запримѣръ, какъ опрѣдѣляме ние човѣшката сила? Въ какво седи тя? Допуснете, че азъ ви вързвамъ съ една нишка, съ едно конче, но това конче се скъсва. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ едно конче. Слѣдъ туй ви завързвамъ съ двѣ кончета, но и тѣ се скъсватъ. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ два конеца. Слѣдъ туй ви вързвамъ съ три, четири, петъ и повече кончета, но всички ги скъсвате. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ тия конци. Най-послѣ азъ ви вързвамъ съ 1000 конци, но тѣхъ вече не скъсвате. Казвамъ: хилядата конци сж по-силни отъ васъ. Ние можемъ да увеличимъ тия конци на

10,000 и повече, за да опитаме силита ви. Нѣ-кой казва: азъ имамъ вѣра. Питамъ: на колко ко-неца се равнява твоята вѣра? Вѣрата на единъ конецъ, или вѣрата на два конца, или вѣрата на три и повече конци? Вие вѣрвате, че може да се излѣкувате отъ онази обикновена треска, но като дойде тифузната епидемия, вашата вѣра не може да ви излѣкува. Казвате: не може. Такива факти имаме съ Мойсей, когато се явилъ при Фараона, египетския царъ. Праща го Господъ да избави еврейския народъ, но му казва: „Азъ ще ожесто-ча сърцето на Фараона, и той нѣма да пусне евре-итѣ„. Мойсей си мислилъ, че само една дума като каже на Фараона, и той веднага ще пусне евреи-тѣ. Отива при Фараона. Пита го той: въ чие име идешъ? — Въ името на Иехфова. Е. на колко хо-ра Той е Богъ? — Той е Богъ на Аврама, на Исака, на Якова. — Такъвъ Богъ между насъ не зная, вие имаме по-силни богове и на това осно-вание не мога да пусна Израиля. Мойсей се по-чуди, какъ е възможно това нѣщо! Тогавя той хвърли своята тояга прѣдъ лицето на Фараона, и тя се обърна на змия. Веднага Фараонъ извика своитѣ мѣдреци по лицето на царството си и ка-за: „Ще видишъ, че и моитѣ мѣдреци не по-мал-ко знание иматъ отъ тебе“. Дойдоха тѣ, и наис-тина прѣвѣрнаха тоягитѣ си въ змии. Но змията на Мойсея се обърна и нагълта змиитѣ на всич-ки мѣдреци. Фараонъ каза: ти можешъ да си вър-вишъ, съ такива фокуси азъ не пушамъ израилския народъ. Мойсей пристъпи до четиритѣ чудеса, ко-ито и мѣдрецитѣ правиха. но най-послѣ Фараонъ призна, че Мойсей има повече знания. Фараонъ се

постара по единъ или по другъ начинъ да подкупи Мойсея, но не можа. Когато дойде до десетото чудо, той го подкупваше съ сребро, съ какво ли не. Прѣдлагаше му да остане въ Египетъ, но Мойсей каза: „Не азъ съмъ пратенъ отъ Иехова да изведа израилския народъ. Упоритъ човѣкъ бѣше Мойсей. И слѣдъ като направи послѣдното чудо, Фараонъ каза: „Пуснете този човѣкъ, защото, ако седи още въ Египетъ, той ще направи цѣлата земя пуста“.

Та, като дойде Божественото, човѣкъ трѣбва да му се подчини. Нѣкой път ние се ожесточаваме на Божественото въ насъ. Казва Фараонъ: Нѣма да пусна израилския народъ! Не, ще се подчинишъ! Така е и съ всички хора. У тебе има единъ благороденъ импулъсъ да схванешъ нѣщата, да се подчинишъ, но си казвашъ: не, азъ имамъ извѣстни възгледи, извѣстни схващания. Идва, обаче, Божественото въ васъ, идва Мойсей. Той е страшенъ човѣкъ. Като направи своитѣ чудеса, цѣлата земя опустоши. Най-послѣ ти се рѣшавашъ да дадешъ ходъ на Божественото, на благородното въ себе си. Тогава дохожда спасението на твоята душа.

Казва се въ прочетения стихъ: „Въ който градъ влѣзете, казвайте, че е наближило Царство Божие“! Казвамъ: Царството Божие, това сж великитѣ условия, преготовени за човѣшката душа. Единъ отъ основнитѣ закони на Царството Божие е, че всички граждани въ него иматъ еднакви права, еднакви задължения. Значи, този великъ идеалъ, който сегашнитѣ хора усѣщатъ въ себе си, този ламтежъ къмъ нѣщо велико, това е Божестве-

ното, това е Царството Божие. Напримѣръ, нѣкои искатъ да бѣдатъ поети. Азъ съмъ виждалъ мнозина младежи, като влѣзатъ въ гимназията, или като се запишатъ въ университета, между многото свои занятия отиватъ постоянно да се упражняватъ, да пишатъ поезия. Като имъ дойде вдѣхновението, напишатъ си нѣщо, и послѣ единъ на другъ си го четатъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж отлични произведения, нѣкои отъ тѣхъ сж дѣтински, но всѣки мисли, че е написалъ нѣщо цѣнно. Послѣ, между тия ученици и студенти има и рисувачи, музиканти и др. Нѣкои отъ тѣхъ, когато учителтъ имъ прѣподава урокъ по аритметика, тѣ се занимаватъ съ други работи, рисуватъ неговия образъ. Нѣкой нарисува образа на учителя си и послѣ го прѣдава на съкласника си, пита го: какъ, мяза ли на учителя? Учителтъ прѣподава урокъ, рѣшава задача, а той си рисува. Другъ пътъ учителтъ прѣподава другъ урокъ, а нѣкой ученикъ си пѣе, съчинява си нѣщо по музика. Пита го учителтъ: защо дигашъ шумъ? Ученикътъ пъкъ си мисли, че съчинява нѣщо много важно. Така постъпватъ ученицитѣ съ своитѣ учители и професори. Единъ си пише поезия, другъ си рисува, трети си съчинява нѣщо по музика, а професорътъ прѣподава своитѣ уроци. Нѣкой пътъ става това нѣщо, но трѣбва да има смисълъ въ тия дѣйствия. Не е лошо, че всѣки човѣкъ иска да се прояви, но въ това проявяване трѣбва да има смисълъ. Питамъ: ако водата извира, какъвъ е нейниятъ стремежъ? — Да протече. Ако дървото пониква, какъвъ е неговиятъ стремежъ? — Да расте. Ако човѣкъ се ражда на земята, какъвъ е неговиятъ смисълъ въ жи-

вота? Все трѣбва да има единъ конкретенъ смисълъ. Казвамъ: изворъ, който извира безъ да тече; дърво, което никне безъ да расте; човѣкъ, който се ражда безъ да мисли и човѣкъ, който умира безъ да издѣхне; свещеникъ безъ да служи на Бога, поетъ безъ да пише, художникъ безъ да рисува, има ли смисълъ въ всичко това? Нѣкой казва: е, азъ въ ума си рисувамъ. Човѣкъ който рисува въ ума си той отвѣнъ ще рисува. Човѣкъ, който пѣе въ душата си, той и отвѣнъ ще пѣе. Човѣкъ който служи на Бога въ душата си, той и отвѣнъ ще служи. Такива сж великитѣ закони. Значи, наближило е Царството Божие!

За кого е Царството Божие? — За разумнитѣ души Тази идея трѣбва да се схване добръ. Мнозина очакватъ единъ по-добъръ животъ извънъ земята, но какъвъ смисълъ ще има този животъ, ако нѣма никакви отношения къмъ настоящия? Всички казватъ: ние трѣбва да се освободимъ отъ този животъ и да влѣземъ въ другия животъ. Всички казватъ, че този животъ е лошъ. Питамъ: въ какво седи лошото на този животъ? Или въ какво седи доброто на този животъ? — Лошото и доброто, това сж наши схващания. Ако ние сме добри, и ако нашитѣ отношения единъ къмъ другъ сж добри, казваме, че животътъ е добръ. Ако нашитѣ отношения единъ къмъ другъ сж лоши казваме, че животътъ е лошъ. Но какъвъ е животътъ самъ по себе си? Прѣдставете си, какво ще бжде положението на едно агне, което се изгубва нѣкъдѣ въ гората и попада между вълцитѣ? Какъ ще го посрещне това вълче общество? Какъ мислите, ще му кажатъ ли „добръ дошло“, ще му постелятъ ли, ще му дадатъ ли

храница? — Всичкитѣ вълци ще се зарадватъ, но каква ще бѣде тѣхната радостъ? Всѣки ще каже: и на мене малко отъ това агънце. Всѣки вълкъ ще иска по една малка частица отъ това агънце. Добрѣ дошло ли ще бѣде то? Всѣки вълкъ ще иска да приеме цѣлото агънце вътрѣ въ себе си, но като не може, ще иска да вземе поне една частица отъ него. Това приемане ли е сега? Добрѣ, да вземемъ обратния случай. Изгубва се единъ вълкъ нѣкъждѣ изъ гората и попада въ едно стадо овци, отива имъ на гости. Тия овци ще го приематъ ли? — Не, всички ще се разбѣгатъ, недо-чакватъ дори да го видятъ. Щомъ го видятъ, всички удрятъ на бѣгъ, а само нѣкои отъ тѣхъ, посмѣлитѣ, ще му тропнатъ съ кракъ, ще кажатъ: защо си дошълъ? Всички овци ще се разбѣгатъ, нито една нѣма да го приеме. Защо? Защото овцитѣ сж изгубили вѣра въ вълцитѣ. Слѣдователно, ако ние изгубимъ вѣрата си въ хората, имаме вече отношенията на вълка къмъ овцата. Ако пъкъ въ насъ има тази алчностъ, каквото видимъ, да го вземемъ само за себе си, всѣки да има дѣлъ, ние ще се намѣримъ въ положнието на агнето между вълцитѣ.

Сега, всѣка система, всѣка религия, всѣко учение, които съществуватъ въ свѣта, иматъ висока задача. Казвате: какво е прѣдзначението на религията, какво е прѣдзначението на християнството, на будизма напримѣръ? И наистина, всички се запитватъ: каква е цѣльта на християнството? Всички свещеници трѣбва да си дадатъ отчетъ на този въпросъ. Каква е цѣльта на будизма? И всички ще спорятъ помежду си. Кой е правиятъ? Не, конкретно трѣбва да се отговори. Как-

во е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде единъ будистъ на гости, какво трѣбва да ти каже? Единъ будистъ не трѣбва да се различава по нищо отъ тебе въ твоето вътрѣшно вѣру, въ твоето стремление къмъ Бо а. Всѣки будистъ е християнинъ. Не мислете, че ако речете да изтълкувате будизма, че ще намѣрите много голѣма разлика. Думата „будистъ“ има почти сѣщото значение, каквото и думата християнинъ. Едно врѣме, когато Буда е тълкувалъ своето учение на хората, условията сж били малко по-други отъ тия, въ които е живѣлъ Христосъ. И Буда, както и Христосъ, прѣпоръчва на хората да се примиряватъ съ страданията. По кой начинъ? — Да се слѣятъ съ Бога. Туй е, което тѣ наричатъ да влѣземъ въ Нирвана. Нѣкои казватъ: какъ, човѣкъ да живѣе въ Нирвана! Да живѣе въ Нирвана, значи да изгуби своя индивидуаленъ животъ. Да, човѣкъ трѣбва да изгуби своя индивидуаленъ животъ. Когато 10—20 малки рѣкички влѣзатъ въ една по-голѣма рѣка, изгубватъ ли своя индивидуаленъ животъ? — Да, изгубватъ го. Тѣ го изгубватъ външно, повидимому, но вътрѣ въ голѣмата рѣка тѣ сжществуватъ. Послѣ, когато тази рѣка се влѣе въ морето, сжествува ли? — Сжествува. Човѣкъ като изгуби своя животъ, сжествува ли? — Сжествува. Има едно условие, при което човѣкъ може да запази своята индивидуалностъ. Въ това условие има три методи, чрѣзъ които човѣкъ може да добие своето безсмъртие. Човѣкъ трѣбва да бжде изразителъ на висшата Божествена Любовь, която е носителка на живота. За да се прояви този животъ, той трѣбва да има Мъдростъ и Истина.

Това сж отвлѣчени въпроси. Сега ще ви направя едно малко сравнение, да видите какви отношения трѣбва да има между Любовта, Мъдростта и Истината. Ще взема за примѣръ водата. Водата има три състояния. Едното е жидкото ѝ състояние, то е нормалното, естественото ѝ състояние. Отъ дѣво имаме твърдото състояние на водата, т. е. замръзването ѝ; отъ дѣсно имаме параобразното състояние на водата. Значи, водата може да стане твърда, като изгуби своята температура. Водата може да стане и параобразна, като увеличи своята температура. Е, въ какво седятъ тѣзи два живота, въ какво се проявява той между свѣта на жидката материя и между свѣта на твърдата материя? Прѣдставете си, че вие имате вода, а нѣмате твърда почва, Вие казвате: най-гажното нѣщо въ свѣта е водата. Добрѣ, приемамъ това, но прѣдставете си, че нѣмате почва, какдѣ ще отиде всичката тази вода? Допуснете сега, че имате животъ въ себе си. Отъ Божествено гледище животътъ е подобенъ на водата — нищо повече. Такава е аналогията. Каквото е отношението на водата къмъ твърдата почва и къмъ въздухообразната материя, такива сж и отношенията на Любовта, Мъдростта и Истината въ живота. Любовта е естественото състояние на водата въ живота. Мъдростта прѣдставлява твърдото ѝ състояние, а Истината прѣдставлява параобразното състояние на водата. Слѣдователно, за да може водата да се прояви, трѣбватъ ѝ и твърда, и параобразна материя. Водата проявява своитѣ качества само въ твърдата почва, понеже тамъ растатъ всички сѣменца. Като прониква прѣзъ почвата, тя пос-

тоянно ги полива. Въ течното си състояние, обаче, водата може да засегне само тѣхнитѣ корени. Следователно, прахътъ отгорѣ на цвѣтията не може да се очисти отъ тази вода. Необходимо е значи частъ отъ тази вода, да се прѣвърне въ пара, да се охлади въ въздуха и въ видъ на капчици да падне на земята и да измие листенцата и цвѣтоветѣ отъ натрупалия се по тѣхъ прахъ. Но всячката вода не може да се прѣвърне въ пара; и всячката вода не може да се прѣвърне въ ледъ. Законъ има за това.

Сега вие като срѣщнете нѣкой мъдръ човѣкъ, казвате: този човѣкъ е голѣмъ мъдрецъ и като такъвъ, нему любовъ не трѣбва. Не, Мъдростъта излиза отъ Любовта. Мъдростъта е едно състояние на Любовта — нищо повече. Истината е пара, която се получава пакъ отъ водата при изпаряването ѝ. Значи, Истината е едно състояние на Любовта — пара. Мъдростъта е въ лѣво, Истината е въ дѣсно.

Туй вътрѣшно разбиране е необходимо за вашия умъ, за да можете да си съставите една ясна прѣдстава за вътрѣшнитѣ наредби на вашия животъ и да го направитѣ такъвъ, какъвто трѣбва. Крайната цѣль на вашия животъ е да принесете онѣзи плодове, които сж необходими за вашето подигане. Азъ не искамъ да считате, че ако отидете при нѣкоя каца съ медъ и го погледнете, близнете малко съ прѣстъ, та това е животъ. Да ви кажатъ, че това е медъ и послѣ да ви лишатъ отъ туй благо, това не считамъ животъ. Не вѣпросътъ само да близнете отъ този медъ, но вие имате право да го употребите.

Казано е въ стиха: „Въ който градъ влѣзете“ казвайте, че е наближило вече Царството Божие. Сега всички седите и чакате. Азъ ви казвамъ: наближило е за васъ Царството Божие! Вие казвате: ще дойде ли Христосъ? Азъ ви казвамъ: Мъдростъта е за васъ. — Ще има ли нѣкой да ни учи? Казвамъ: Истината е за васъ. — Има ли нѣкой да ни даде тази свобода? Това е неразбиране на нѣщата. Истаната, сама по себе си, носи свобода. Мъдростъта, сама по себе си, носи устой вътрѣ въ човѣка. А когато дойде Онзи, Той ще ни научи. Кога ще дойде Той? — Когато ние възприемемъ Царството Божие въ себе си. Щомъ ние приемемъ Царството Божие въ себе си, тогава ще дойде и господарьтъ на това царство. Да възприемемъ Бога въ себе си, това е една отъ най-великитѣ Истини въ свѣта. Това е единъ отъ най-великитѣ моменти въ живота ни. Всички същества въ свѣта, отъ най-дребнитѣ до най-великитѣ, не желаятъ нищо друго, освѣнъ да ги посѣти Господъ за единъ много краткъ моментъ. Да ви посѣти Господъ само за една минута, или даже само за една секунда, това е най-великиятъ моментъ за душата ви. И това посѣщение, колкото и кратко да трае, ще кажа на вашъ езикъ, ще ви държи топло прѣзъ цѣлата вѣчностъ, докато свѣтътъ съществува.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, за да обясня една отъ своитѣ главни мисли. Той е слѣдниятъ: въ миналото, още въ прѣдисторически врѣмена, съществували двѣ царства, двѣ раси въ свѣта. Единитѣ сж били хора светящи, а другитѣ сж били тъмни хора, хора на тъмнината. И единитѣ,

и другитѣ, обаче, сж били еднакво умни и мѣдри. Царѣтъ на свѣтащитѣ хора се казватѣ Ормуздѣ-Деѣ. Царѣтъ на чернитѣ се наричатѣ Ариманѣ-Таадѣ. Това е една митология, остапала въ персийското учение. Въ царството на Ариманѣ-Таада сж съществували всички най-финни, най-усѣвършенствуващи оружия и всѣкакви задушливи газове. Тамѣ имало голѣми ограничения, навсѣкѣде владѣялъ редѣ и порядѣкъ, но редѣтъ и порядѣкътъ на онѣзи наши съвърѣмненни фабрични издѣлия, редѣтъ и порядѣкътъ на онѣзи колелета, които се движатѣ въ фабрикиѣ. Тамѣ всичко било хармонично, но тежко на онзи, който дойде подѣ жѣбѣиѣ на тѣя колелета! Той да му мисли! Хората отѣ царството на Ормуздѣ-Деѣ се ползували съ пѣлна свобода. Между тѣзи двѣ царства имало постоянни войни, но нито едниѣ, нито другитѣ могли да побѣдятѣ. Всичкиѣ най-усѣвършенствуващи оружия, които поданициѣ на царѣ Ариманѣ-Таада могли да изобрѣтатѣ, щомѣ влизали въ царството на Ормуздѣ-Деѣ, се прѣвръщали на пара. Всичкиѣ имѣ коне, колесници, картечници, всичко се разтопявало въ царството на Ормуздѣ-Деѣ, прѣвръщало се въ пара. Тогава тѣ сж имали хиляди пѣти по-усѣвършенствуващи картечници, отколкото тѣя, които сегашнитѣ културни хора иматѣ. Сегашнитѣ сж играчка на тогавашнитѣ. Нѣкои мислятѣ, че само сега има такива усѣвършенствуващи оружия. Какви страшни картечници е имало тогава! Ние виждаме, какви голѣми огньове, какви силни електрически токове има по небето. Тѣ сж употрѣбавали тогава тѣя токове, които и днесѣ могатѣ да се прилагатѣ.

Нѣкои отъ васъ казватъ: какво трѣбва да правимъ? — Ще работитѣ споредъ правилата на поданицитѣ на Ормуздъ-Дея. Ще прѣвръщате всички вещества на въздухообразни и лжеобразни — нищо повече! Това е силата на праведния. И Христосъ, на едно мѣсто отъ тази глава, казва: „Ето, азъ ви прашамъ, като агнета между вълцитѣ, не взимайте нито тържикъ, нито друго нѣщо въ себе си!“ Защо? Защото ще ви обератъ. А тъй, като нѣмате нищо, нѣма какво да ви обиратъ. Като имате щомъ ви срещнатъ разбойници, ще взематъ всичкитѣ ви нѣща. Тръгнете ли съ скжсани дрехи, съ скжсана шанка, съ скжсани обуца, като най-последенъ бѣднякъ, като ви видятъ въ този видъ, ще кажатъ: бѣднякъ е той, оставете го да си върви! Ако тръгнете съ единъ модеренъ цилиндъръ, съ най хубави дрехи и обуца, ще кажатъ, спрѣте този, ива какво да се вземе отъ него! Хората днесъ не могатъ да разбѣратъ, че се намиратъ въ една неприятелска страна и казватъ: защо трѣбва да се отрека отъ богатството си? Ще се отречешъ, и отгаткъ ще минешъ. Смъртта, това е царството на Ариманъ-Таада. Когато умира, вие сте въ тѣхното царство. Тѣ ще взематъ всичко. И тогава Христосъ казва: Прѣвърнете се“. На какво? — Прѣвърнете се на едно въздухообразно вещество. Тѣй бѣше и съ Христа. Хванаха Го и Го заковаха на кръста. Сжшитѣ тия поданици на Ариманъ-Таада Го сждиха. Пилатъ бѣше единъ отъ тѣхнитѣ членове. Еврейскитѣ свещеници сжщо бѣха негови поданици. Тѣ произнесоха смъртната присяда, но какво стана послѣ? Христосъ имъ даде тѣлото си, но възкрѣсна. Той се прѣвърна на

какво? — Той прѣвѣрна материята на тѣлото си въ лъчиста материя, минаваше прѣзъ врати, и никой не можеше да Го види, да Го хване. Римски-тѣ закони не можахъ никждѣ да хванатъ Христа. Той веднага изчезваше, ставаше невидимъ и тѣ питаха: накждѣ отиде Христосъ? — нагорѣ. Лошото е, че Христосъ сега и нагорѣ, и надолу, навсѣкждѣ отива. Сега поданицитѣ на Ормуздъ-Дея приготвяватъ една атака на този свѣтъ. Знаете ли каква атака? Тѣ вече сѣ приготвили своитѣ батареи и ще ги пратятъ къмъ този свѣтъ. Тѣ ще прѣвѣрнатъ всички въ параобразно състояние и изведнажъ ще освободятъ свѣта отъ неговитѣ грѣхове. И всички вие, които ще минете прѣзъ този Божественъ огънь, ще освободите душитѣ си и ще бъдете свободни отъ робство. Ние казваме: всички хора ще трѣбва да прѣминатъ прѣзъ този огънь.

„Наближило е Царството Божие!“ Царството Божие е едно параобразно състояние, което трѣбва да прѣмине прѣзъ нашитѣ сърца, прѣзъ нашитѣ умове, прѣзъ нашитѣ души. Великъ е само този народъ, който има такива хора, такива поети, които могатъ да казватъ: „Наближило е Царството Божие!“ Запигайте който и да е писателъ, който и да е поетъ, дали има другъ, по-широкъ животъ отъ този? Тѣ ще ви кажатъ: не, нѣма другъ животъ, освѣнъ сегашниятъ. Нима днешниятъ день е най-важентъ? Не, днешниятъ день не е най-важентъ, не е и най-голѣмъ. Следователно, колкото повече отиваме къмъ сѣверъ, днитѣ все повече и повече се увеличаватъ и като дойдемъ на сѣверная полюсъ, имаме най-голѣмиятъ день. Азъ

зная, че имаме дни много по голѣми, отколкото тия на сѣверния полюсъ. Има мѣста въ козмоса, дѣто слънцето грѣе съ милиарди години наредъ, има мѣста пъкъ, дѣто слънцето като залѣзе веднѣжъ, съ милиарди години е все нощъ. Какъ бихте си обяснили всичко това, ако се намѣрихте въ единъ такъвъ свѣтъ, дѣто днѣтъ е дълъгъ милиарди години? Прѣдставете си само едно слънце, което е 75 милиона пѣти по-голѣмо отъ нашето, а нашето слънце е $1\frac{1}{2}$ милионъ пѣти по-голѣмо отъ нашата земя, и тази земя се огрѣва отъ това голѣмо слънце! Каква прѣдстава бихте имали вие за всичкитѣ нѣща тогава? Прѣдставете си, че тия разумни същества отъ това слънце дойдатъ на нашата земя, ще има ли караница тогава между хората? — Нѣма да има никаква караница. Писанието казва за тази земя: „Веселѣхъ се на тази обитаема земя“. Има въ свѣта една обитаема земя, въ която поданицитѣ на царь Ормуздъ-Дея, или чадата Божии ще могатъ да живѣятъ.

И тъй, сегашнитѣ вѣрующи хора трѣбва да изработятъ своитѣ възгледи за живота. Кои възгледи? Не е въпросътъ до нашиятѣ външни вѣрвания. Не е въпросътъ за външната страна на православиято, на евангелизма, на католицизма, на будизма, или на какво и да е друго вѣрую. Въпросътъ се отнася до вътрѣшната страна на живота. Не е въпросътъ да бѣдемъ българи, французи, или германци, или каквито и да е. Това е външната страна на въпроса. Има единъ вътрѣшенъ въпросъ, който трѣбва да рѣши всѣка една душа, понеже слѣдъ 20 или 30 години вие ще се измѣните и ще влѣзете въ новитѣ усло-

вия на живота. Вие отъ сега трѣбва да изучавате небесния езикъ. Нѣкои ще кажатъ: когато дойде Христосъ, ще ни научи. Когато дойде Христосъ? Че какво е това разбиране? Христосъ казва на своитѣ ученици: „Идеге и проповѣдвайте Евангелието на всякия свѣтъ, и азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на вѣка.“ Тогава защо Го очаквате отгорѣ? Значи, споредъ сегашнитѣ схващания на религиознитѣ хора, Христосъ и светитѣ сж горѣ на небото. Кой е тукъ тогава? Само грѣшнитѣ хора ли? Като казва Христосъ на ученицитѣ си да отидатъ и да проповѣдватъ Евангелието какво значи? — Да отидатъ да проповѣдватъ само на грѣшнитѣ хора, които сж тука на земята. Тогава, на кого ще проповѣдваме, и кой ще проповѣдва? И дѣйствиелно, споредъ туй разбиране ако останатъ глупавитѣ хора да проповѣдватъ, само глупави работи ще се проповѣдватъ. Значи Христосъ е въ този великъ свѣтъ, който засѣга душиѣ на всички хора. И така, за всѣкия едиятъ отъ васъ, който иска да се посвети на това учение, казватъ: той не е правовѣренъ. Въ какво седи правовѣрието? Нека имаме една норма за правовѣрието. Кой човѣкъ е правовѣренъ? Правовѣренъ човѣкъ, споредъ мене, е този, който не отнима живото на другитѣ хора, на подобитѣ си. Споредъ мене, правовѣренъ човѣкъ е този, който носи свѣтлина на подобнитѣ си: Споредъ мене, правовѣривъ човѣкъ е този, който носи свобода на подобнитѣ си. Подъ „подобни“ разбирамъ всички онѣзи сжщества, въ които има съзнание. Има нѣкой нѣща, дѣйствиелно, въ които нѣма съзнание. Единъ изсъхналъ клонъ, за примѣръ, нѣма съзнание въ себе си. Ако отрѣжешъ

единъ клонъ отъ нѣкоя лоза и видишъ, че отъ него текатъ сълзи, значи въ него има животъ. Разумниятъ лозаръ казва на тази прѣчка: „Ти ще повърнешъ своитѣ сокове надолу къмъ коренитѣ и тогава ще проектирашъ своя животъ въ останалитѣ три прѣчки, които азъ оставихъ на лозата“. По този начинъ азъ съмъ дошелъ до слѣдното заключение: всѣки поетъ, всѣки музикантъ, всѣки художникъ е сборъ отъ велики души. За да се прояви единъ великъ поетъ, трѣбва хиляди гениални души да се събератъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ художникъ, трѣбва хиляди разумни, гениални души да се събератъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ музикантъ, трѣбва хиляди разумни души да се събератъ на едно мѣсто и да се изразятъ чрезъ него. За да се прояви единъ великъ Учителъ, трѣбва всички разумни души да се събератъ въ него. Нѣкой отдѣлятъ Христа, разлеждатъ Го като вѣщо отдѣлно. Не Христосъ е съвкупностъ на всички разумни души. И когато се казва въ Псалмита, че за обръщането на една грѣшна душа къмъ Бога настава голѣма радостъ между ангелитѣ, какво се подразбира? Това подразбира, че Христосъ прави тѣсна връзка между душитѣ. Кои сж ангелитѣ? — Всички онѣзи разумни души, които живѣятъ заедно съ Христа. Голѣма радостъ настава между всички души, когато нѣкой грѣшникъ възприеме учението на Любовта, Мъдростта и Истината.

С ега мнозина отъ насъ много се запитватъ: обича ли ме Христосъ? Този въпросъ ми се вижда много чуденъ. Когато слънцето изгрѣе, и азъ тура гърба си къмъ него да ме грѣе, на мѣсто ли е въпросътъ дали

слънцето ме обича? — Щомъ слъцето те грѣе, обича те, разбира се. Отворилъ съмъ една книга на слънчевата свѣтлина, чета я и питамъ: дали ме обича слънцето? — Щомъ се ползувашъ отъ неговата свѣтлина и можешъ да четешъ книгата, обича те, разбира се. Всѣка възвишена и благородна мисль, която прониква въ тоя умъ; всѣко благородно и възвишено чувство, което прониква въ твоето сърце и всѣко възвишено и благородно желание, което прониква въ твоята душа, това е Христосъ, Който прониква. Той е единъ възвишенъ, колективенъ Духъ, единъ колективенъ импулъс. Това не си ти. Туй, дето казвашъ: азъ направихъ това нѣщо, азъ написахъ това стихотворение — това е дяволското въ свѣта. Ами че за да пишешъ това стихотворение, ти изяде четири кокошки, изпи три кила вино, изяде една хубава баница. Добре, като казвашъ, че ти си го направилъ, прави това нѣщо безъ кокошките, безъ виното, безъ баницата. Не мога. Тогава, признай това и кажи въ себе си: азъ, кокошките, винцето и баницата написахме това стихотворение. Това е учението! Трѣбва да знаете, че сегашното християнство дължи своя животъ на живота на онѣзи хиляди мъченици, които сж се пожертвували за благото на другитѣ. А сега хората се спиратъ и казватъ: кой е праведенъ? — праведни хора сж само тѣзи, които сж пожертвували своя животъ за другитѣ. Това нѣщо ние трѣбва да признаемъ и да не мислимъ че сегашния животъ, който имаме, е нашъ. Не, ние дължимъ своятъ животъ на другитѣ. Нѣкой казва; азъ имамъ право да мисля, както искамъ. Не съмъ ли свободенъ? Да, братко, ти

трѣбва да знаешъ, че си само единъ конецъ отъ цѣлото вѣже. Ти дължишъ своя умъ, твоитѣ мисли и чувства на хиляди други братя, които ти помагатъ.

Не мислете, че въ великото Бѣло Братство има нѣкакви амбиции, като нашитѣ. Не, когато нѣкой замисля да напише нѣщо, веднага много Бѣли Братя се събиратъ около него и казватъ: чакай да му помогнемъ! Тѣ се радватъ на всѣко нѣщо, което излезе отъ перото на когото и да е. Не мислете, че всичко, което напишете, е най-хубавото, най-гениалното. Нѣкой пѣтъ нарисувате нѣкой картина и мислитѣ, че е най-гениална. Не, не е така. Вие за въ бѣдаще именно ще пишете, ще рисувате и то все по-хубави и по-хубави нѣща. На земята ще пишете и ще рисувате красиви човѣци, а на небето ще пишете и ще рисувате красиви ангели. На земята ще пишете човѣшка поезия, на небето ще пишете ангелска поезия. На земята ще рисувате човѣшки картини, на небето — ангелски. Азъ говоря само за поезията и художеството, но има хиляди и милиони работи още, съ които може да се занимавате. Сегашнитѣ хора не могатъ да се убѣдятъ въ това, че на небето има работа за всички души. Тѣ казватъ: азъ немога да бѣда поетъ, художникъ или музикантъ, тогава какво ще бѣда? Изредятъ още нѣколко таква поетически работи и казватъ най-послѣ: е, тогава работникъ ще бѣда, ще стана единъ обикновенъ работникъ. Но знаете ли, че и най-обикновенитѣ работници въ това велико царство на Ормуздъ-Дея сж по-велики отъ всички наши най-велики флосифи и поети? Какво ще кажете на това отгорѣ? Всѣки единъ отъ тѣхъ може да, напише

нѣщо много по-красиво и велико, отколкото всѣка една строфа която би написалъ най-великия поетъ тукъ на земята. А при това, тѣ заематъ такова скромно положение! Тѣ знаятъ, че въ вечността има редъ условия, при които човѣкъ може да се прояви. Има единъ законъ за това, но ти ще чакашъ своето врѣме — нѣма да бързашъ. За всѣка душа Богъ е опрѣдѣлилъ единъ моментъ, когато трѣбва да се прояви. За този моментъ тя трѣбва да чака хиляди и милиони години. Ще дойде твоятъ день, когато ще ти кажатъ: излезъ да се проявишъ! И тогава всичкото небе ще се прояви чрезъ тебе. Готовъ ли си за този моментъ? А сега, ще излѣзешъ нѣкъдѣ на сцената, ще издекламирашъ едно стихотворение отъ Вазова, или отъ когото и да е, и ако не можешъ да го издекламирашъ добре, или ако го забравишъ, ще ти кажатъ: слѣзъ отъ сцената! Но когато ти издекламирашъ това, което небето иска чрѣзъ тебе, тогава и ти ще останешъ доволенъ отъ себе си, и другитѣ ще останатъ доволни отъ тебе. Слѣдователно, всѣки единъ отъ насъ трѣбва да бѣде готовъ за този великъ моментъ. Този великъ моментъ не е само за насъ, но и ангелитѣ се приготвяватъ за него. Когато Богъ обедини всички въ едно цѣло, тогава ще дойде часътъ да се проявите. Тогава ще дойде вашиятъ день.

Нѣкои хора обичатъ да се обличатъ добръ, да иматъ хубави дрехи. Хубаво е всичко това, но вие още не знаете, какво нѣщо е хубавата дреха. Нѣкоя дама казва: булската дреха е хубава. Не, ще дойде день когато ще облѣчетъ най-хубавата дреха, която ще ви задоволи. Единъ день Богъ

ще ви даде най-хубавия умъ, най-красивото сърце, най-разумната душа. Тогава духътъ ви ще се облѣче въ най-красивата дреха и така ще излѣзете на сцената. Това нѣщо засѣга малко вашето щеславие и вие казвате: хайде да видимъ! Не, ще дойде день за всички съврѣмenni хора, когато ще бждатъ облечени въ Божествения животъ. Това именно трѣбва да бжде въ насъ, като единъ импулсъ. Всички трѣбва да казвате: „Наближило е вече Царството Божие!“ Между хората трѣбва да има миръ! И ние казваме: ние сме противъ оржжията, не употрѣбяваме никакво оржжие. Да, ние нѣма да употрѣбимъ едно оржжие като днешнитѣ, но ще употрѣбимъ друго. Какво оржжие ще употрѣбимъ? — Нашето оржжие е такова, че когато срещнемъ единъ убитъ човѣкъ, ние го въздигаме, ние го възкрасяваме.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ духовникъ, който много обичалъ каймакъ, но жена му била по-голѣма любителка на каймака отъ него, та докато той се накаралъ да хапне, жена му го изпрѣварвала. Цѣли 30 години той самъ си квасилъ млѣкото, но щомъ се приготвяло, жена му веднага усиѣвала да обере каймака. Най-послѣ единъ день теѣ взима гърнето съ подквасеното млѣко, запаса го въ църквата и тамъ го заключва. Обаче жена му и тамъ успѣва да го намѣри. Отключва църквата, намира млѣкото, обира каймака и за да прикрие постыжката си, взима съ прѣстъ малко отъ млѣкото и намазва мустацитѣ на иконата свети Никола, да изглежда, какво свети Никола изялъ каймака. Връща се свещеникътъ, търси млѣкото, намира го, но каймакътъ пакъ липсва. Поглежда, вижда

на мустацитѣ на свети Никѡла слѣди отъ млѣко. „А“, казва той, „не се надѣвахъ на тебе, свети Никѡла! — Цѣли 30 години ти служа, и ти да ми изядешъ каймака! Повече нѣма да ти служа.“ Забѣгва той изъ свѣта, съ цѣлъ да намѣри лесенъ начинъ да се прѣхранва и да яде каймакъ, свободенъ отъ жена си и отъ свети Никѡла. Обаче свети Никѡла искалъ да му даде единъ добъръ урокъ и трѣгва подирѣ му, като старецъ, и го запитва: накѣде отивашъ синко? Разправилъ му той своята история: бѣхъ религиозенъ човѣкъ, но обичахъ каймакъ да си похапвамъ. Жена ми постоянно го изядаше и азъ скрихъ гърнето съ млѣкото отъ нея въ църквата, но въ мое отсъствие свети Никѡла го изялъ, затова азъ се отказахъ да му служа повече и забѣгнахъ и отъ него. — Е, случватъ се такива работи, грѣшни сж хората, казва му старецътъ. Трѣгва старецътъ съ него. Наближаватъ едно село. Казва му старецътъ: остани съ мене въ това село. Отиватъ въ една къща. Запитва свети Никѡла: имате ли нѣкое болно дѣте? — Имаме. Влиза той вътрѣ, прѣглежда дѣтето, поисква едно корито и топла вода и започва да къпе дѣтето. Като го измилъ, нарѣзва го на части: корема му, краката, изважда очитѣ му, отрѣзва ушитѣ — изобщо, нарѣзалъ го като нѣкой хирургъ. Слѣдъ това взима всѣка частъ отъ тѣлото му, и го поставя на своето мѣсто. Дѣтето изведнажъ възкрѣснало, оживѣло. Свещеникътъ като гледалъ всичко това, казалъ си: „ето една много лесна работа, ще мога да постъпвамъ и азъ така“ и лесно ще си изкарвамъ каймака. На другия день той казва на стареца: старче, азъ бързамъ, имамъ малко работа, та

ще те оставя. Той искалъ да отиде въ друго нѣкое село, самъ да лѣкува, та по този начинъ да си изкарва пари за каймакъ Свети Никола му казалъ: добръ, синко, когато се намѣришъ въ нѣкакво затруднение, повикай ме, азъ ще дойда. Раздѣлятъ се и свещеникътъ отива въ съседното село. Влиза въ една къща и пита: имате ли нѣкое болно дѣте? — Имаме Влиза той вжтрѣ и започва да го лѣкува тѣй както видѣлъ отъ стареца. Нарѣзва дѣтето на части, нарежда всѣка частъ на своето мѣсто и чака да се съживи дѣтето. Чака, но частитѣ не се залѣпвагъ, дѣтето не се съживѣва Той се намира въ затруднение и скоро извиква свети Никола. Дохожда старецътъ, нарежда частитѣ на дѣтето, възкръсява го и му казва: „Трѣбва да знаешъ, че свети Никола не яде каймакъ!“

И ние, съврѣменнитѣ хора, сме отъ тѣзи, които искаме отъ Господа това-онова и като не ни го даде, отказваме се отъ убѣжденията си и казваме: въ нищо не вѣрвамъ вече, отказвамъ се отъ Бога, всичко въ този свѣтъ е празна работа. Не, това е заблуждение. Кое е вѣрно тогава? Има нѣщо вѣрно въ този свѣтъ. Има едно дълбоко убѣждение въ всѣка душа, то е убѣждението за Царството Божие. Казвайте: „Наближило е въ насъ Царството Божие!“ И сега. и прѣди 2000 години Христосъ е проповѣдвалъ и казвалъ: „Идете проповѣдавайте Словото Божие. Азъ ще бѣда съ васъ до скончание вѣка“. И казва се въ другъ стихъ: „Ако вие прѣбждете въ мене, и азъ ще прѣбѣда въ васъ. Дѣто бѣдете събрани двама или трима души въ мое име, и азъ ще бѣда между васъ. И каквото попросите въ мое име, ще ви се даде. Тогава азъ

и Отецъ ми ще направимъ жилище въ васъ“. Вие може да тълкувате тия стихове по единъ, или по другъ начинъ, обаче има единъ начинъ, по който Богъ се изявява на своитѣ избрани. Единъ великъ музикантъ се изявява само на своитѣ избрани, на своитѣ способни ученици. Великиятъ художникъ, или поетъ, или скулпторъ се изявява само на своитѣ способни, на своитѣ най-даровити ученици. На обикновенитѣ си ученици той не се изявява. Слѣдователно, ако ние сме готови да пожертвуваме свои животъ, сили и здраве, както и всичко друго заради Господа, ние ще бждемъ въ състояние да прѣтърпяваме всички мъчниотии и страдания въ този свѣтъ, безъ да се усъмнимъ въ Бога. Въ насъ има една възвишена и благородна душа. Защо да се съмнѣваме въ Бога? Кой е причината на всички наши страдания, които съществуватъ сега въ свѣта? Богъ ли е причина, или ние сами? Кой е причина на онѣзи вътрѣшни страдания и терзания? Ние казваме че дяволътъ ни мъчи. Какъ може да ни мъчи дяволътъ? Или ние се мъчимъ, или дяволътъ ни мъчи. Когато нѣкой момъкъ се влюби въ нѣкоя мома, кой го мъчи? Дяволътъ ли го мъчи, та плаче? Не, той самъ се мъчи, иска нѣщо, което не е позволено. Хубаво, ако малкото братче се влюби въ око̀то на своето сестриче и поиска да му го извади, на мѣсто ли е тази любовъ? Ако другото братче се влюби въ другото око и каже: Дай да го извадя — това на мѣсто ли е? Какво ще стане съ сестричето? — Ще ослѣпѣе. Послѣ, пакъ дойде братчето, иска ухото му. Слѣдъ това другото. Защо? Защото се влюбило въ него. Оставете се отъ тази любовъ, която

заробва хората. Тази любовъ съществува въ свѣта, вие сте я опитвали. Ако искате, може да я прилагате, но дойдете ли до Божествената Любовъ, която създава живота, вие трѣбва да имате едно опрѣдѣлено понятие. Тя не създава противорѣчия въ живота. За сега постживате по човѣшки, но когато дойде Божественото въ васъ, то ще внесе Божествената Любовъ, която ще ви направи силни, мощни. Тя ще направи вашитѣ мисли устойчиви. Непрѣменно трѣбва да имате тази любовъ въ душата си! Тя започва съ слѣдното: запримѣръ, дойде при васъ нѣкой вашъ братъ и ви прочете двѣ строфи, които написалъ. Влѣзте въ положението му, зарадвайте се, като че вие сте го писали! Вие слушате, недоволни сте, казвате: защо да не съмъ азъ! Нѣкой направилъ една рисунка, покаже ви я. Зарадвайте се, не казвайте защо да не съмъ азъ! Нѣкой придобилъ нѣкакво наслѣдство. Зарадвайте се за него! Нѣкой се облѣкълъ хубаво. Зарадвайте се за него! Ами че една птица може да бѣде по-хубаво облѣчена, отколкото ние самитѣ. Туѣ е вътрѣшното безкористие, което всѣки християнинъ трѣбва да храни въ себе си. Ние трѣбва да считаме мислитѣ, чувствата и желанията на своитѣ братя като наши собствени; да бждатъ за насъ тъй свещени, както сж и нашитѣ. А сега? Дойдемъ до нѣкой православенъ, или евангелистъ, или будистъ и веднага казваме: той е антихристъ. Защо? Защото не е въ православната църква. Като че Христосъ е влѣзълъ въ православната църква! Като че въ православната църква свещеницитѣ не се биятъ съ кандилницитѣ! Че кой свещеникъ служи на Бога безъ пари? Ще кажете: напада ни! Не, пока-

жете вие вашето учение! Покажете вашия Учителъ! Покажете вашия идеалъ прѣдъ свѣта! Нека не се позори Христосъ! Не ви нападамъ азъ, но вие сквернитѣ Христовото име. Каквито и да бѣха евреитѣ, но тѣ поне пачитаха Мойсея. А вие съ каква почитъ ще се похвалите днесъ? Съ какво се почита днесъ Христосъ между Християнскитѣ народи?

Казва се въ Евангелието: „Не противи се злему! Ако те ударятъ отъ едната страна, дай си и другата страна! Любете враговетѣ си! Да възлюбишъ ближния си, както себе си! Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце!“ Всичко това изпълнено ли е? Щомъ дойде да се каже една Истина, казватъ: Истината е горчива. Не, азъ не казвамъ, че Истината е горчива. Споредъ мене. Истината е нѣщо сладко. Когато азъ говоря на хората за Истината, азъ говоря едновременно и за Любовта и за Мъдростта, и за Правдата, и за доброто, и за мира — изобщо между хората трѣбва да съществуватъ тия добродѣтели. Ти можешъ да бждешъ французинъ, англичанинъ, германецъ, българинъ, или какъвто и да е, но какво ти прѣпятствува да живѣешъ съ всички хора любовно? Даже и съ едно агне, и съ една ккошка, и съ едно дърво, нищо не ни прѣпятствува да живѣемъ по човѣшки. Между едно дърво и тебе има една връзка. Това дърво нѣкога може да ти бжде полезно. Туй че нѣкое същество е животно или растение, то се отнася само до външната страна на въпроса, до формата. Това сж само външни отношения. Външнитѣ отношения, формитѣ трѣбва да се изключатъ. Важното е вътрѣшната връзка. Казвате: има една православна църква. Радвамъ се,

нека има една православна църква, но нейнитѣ богомолци трѣбва да иматъ сърца чисти, като най-бистритѣ извори, а не мътни. Азъ знаа, че бистритѣ извори идатъ отъ дълбоко, а мътнитѣ извори идатъ отъ плиткитѣ мѣста. Слѣдователно ако има свѣтлина, нека бѣде най-хубавата свѣтлина, отъ която човѣшкитѣ очи да не ослѣпаватъ. Човѣкъ може да ослѣпѣе даже и при слънчевата свѣтлина, ако гледа дълго врѣме на слънцето. Има една свѣтлина, при която ние не можемъ да ослѣпѣемъ.

Казва Писанието: „Наближило е Царството Божие“. И тогава у всинца ни трѣбва да си събуди само една велика идея. Гдѣ сж нашитѣ братя? Гдѣ сж нашитѣ сестри? Питамъ: какъ ще си обясните слѣдния фактъ, слѣдното противорѣчие? Единъ човѣкъ до вчера ви е величалъ, до вчера ва е любилъ, а утрѣ се обръща протисъ васъ и говори най-грознитѣ, най-сквернитѣ нѣща. Сжщия човѣкъ ли е той? Не е сжщиятъ човѣкъ. Има множество на съзнанието. Онзи вашъ приятель, който ви обичаше, и който живѣше въ това тѣло, изчезва и сега въ сжщото тѣло дохожда да живѣе другъ, който ви мрази. Този послѣдния е отъ царството на Ариманъ-Таада. Той може да ви припише такива прѣстѣпления, каквито и не сте сѣнгували. Азъ знаа много таква случая. Нѣкой пжтъ, нѣкой каже на нѣкой мжтъ; знаешъ ли, азъ видѣхъ жена ти съ еди-кой си на разходка. Изведнѣжъ косчитѣ на този човѣкъ настрѣхватъ. Жена му нѣкъдѣ въ университета посещава лекции, учи се, а той се безпокои. Питамъ, какъ е възможно такова съмпѣние? Това човѣшката душа ли е, която може така да се прояви? Азъ се чудя, какъ може човѣкъ

така да изопачи фактитѣ! Азъ зная много свещеници, които съзнателно изопачаватъ Истината. Това не сж свещеници, това не сж свѣтли духове, това не сж поданици отъ царството на Ормуздъ-Дея. Единъ човѣкъ, който може да ми снесе главта; единъ човѣкъ, който може да ми извади сърцето; единъ човѣкъ, който може да се подиграе съ мене, азъ не го считахъ за свой братъ. Нито мене може да считате за вашъ братъ, ако и азъ постъпвамъ така. Азъ считамъ за братъ този, който може да ме извади отъ тинята. Ако азъ извадя една жена отъ тинята и за да я извлѣка отъ тамъ я пригърна, а тя послѣ говори лошо за мене, казва, че съмъ я пригръщалъ, питамъ: тази жена спасена ли е? Щомъ тази жена допуска, че съ нея се върши прѣстѣпление, такава жена лесно се подкупува. Тази жена заслужава ли спасение? Не, тя пакъ отива въ тинята, тя не е спасена. Азъ се чудя съ хората при тия имъ прояви! Това наричамъ множественостъ. Азъ имамъ другъ терминъ за това нѣщо: сродна двойственостъ на човѣшкото съзнание. Това е Божественото. Щомъ въ съзнанието на единъ човѣкъ има раздвояване, щомъ той може да говори и така, и иначе, това не е Божествено. Когато дойде Царството Божие въ васъ, ще има само една мисль. Това значи да познаваме себе си. По нѣкой път ти чувствуваешъ, че въ тебе се яви нѣщо странно, ти излъжешъ себе си и при това казваешъ: интересътъ ми диктува така да постъпя. Не ти ще отхвърлишъ този интересъ. Това не си, нищо повече. Този твой интересъ ще те погуби. Знай, че Любовта иде само отъ Бога. Ти увѣренъ ли си, че онзи, който ти казва, че те обича, та това

е любовъ? Ами ако азъ те любя като единъ вълкъ, тогава? Ако е въпросъ за любовъ, нека бѣде истинска любовъ, нека ти говори съ езика на любовта. Всинца вие трѣбва да проповѣдвате: „Наближило е Царството Божие!“ Нека тази любовъ бѣде между братята, нека бѣде между приятлитѣ, нека бѣде между вѣрующитѣ, нека бѣде между всички и навсѣкждѣ! Пѣкой казва, че билъ роденъ отъ Бога. Чудни сж тия хора, които казватъ, че били родени отъ Бога, а при това нѣматъ никакви плодове. Какво ще бѣде, ако нѣкой казва, че е роденъ отъ Бога, а роденитѣ отъ него сж вълчета? Не, Христосъ е казалъ прѣди вѣковетѣ: „Дървото се познава само по плодетѣ си“. Всѣки човѣкъ се познава по своитѣ дѣла; всѣки човѣкъ се познава отъ своитѣ чувства, отъ онова възвишеното и благородното въ него. Ние не живѣемъ за хората, ние живѣемъ въ единъ Божественъ свѣтъ, прѣдъ лицето на онѣзи наши братя, между които единъ отъ първороденитѣ е Христосъ. Говоря ви за Христа, понеже Него познавате. Христосъ е изразъ на Любовта, на абсолютното безкористие. Да бѣдешъ християнинъ, значи да бѣдешъ абсолютно безкористенъ — нищо повече. Нѣмашъ ли туй съвършено безкористие, ти не можешъ да бѣдешъ християнинъ, ти може само да носишъ името християнинъ. Абсолютно безкористие и пълна любовъ! Да любишъ Бога съ всичкото си сърце, да любишъ ближния си като себе си и да любишъ враговетѣ си, това е християнското учение,

Чудни сж постыжикитѣ на съврѣменнитѣ хора. Менъ ми разправиха случаи отъ църковнитѣ събори. Какъ може да се обясни това противоречие? Тамъ

нѣкои сж казвали: човѣкъ, който се гнуси отъ вино и отъ месо, да се изхвърли отъ църквата! Това сж грѣцки разбирания. Не е Латинската раса, която може да донесе на свѣта една по-висока култура. Римлянитѣ не донесоха нѣжаква висока култура. Тѣ оставиха само едно римско право, което внесе насилието въ свѣта. Единствениятъ народъ, който носи сила, това е саксонската раса. Въ тѣхъ моралнитѣ чувства сж силно развити, но за въ бѣдеще ние желаемъ да имаме единъ народъ, въ който моралнитѣ чувства да бѣдатъ още по-силно развити.

Христосъ казва: „Проповѣдвайте, че е наближило Царството Божие.“

Сега, въ цѣлия свѣтъ се образува едно ядро отъ хора: англичани, французи, германци, американци, китайци, японци, българи, сѣрби, турци, черни, па и всѣкакви, които образуватъ една нова раса въ свѣта, единъ народъ съ по-други схващания отъ сегашнитѣ, съ другъ моралъ. Кой групирва всички тия хора? — Ормуздъ-Дей, или ще кажемъ, че Христосъ ги групирва, или закона на Любовта, или великиятъ Божественъ законъ ги привлича, за да се опознаятъ и работятъ заедно. Какво име ще се даде на тази сила, която ги првлеча, то е все едно. Най-после азъ казвамъ: българитѣ могатъ ли да дадатъ единъ контингентъ отъ такива хора? — Могатъ. Нека всички благородни хора отъ православната, или отъ евангелската, или отъ католическата църкви, нека всички свѣщеници и владци да излѣзатъ на сцената! Не е въпросътъ за този за онзи. Нека всички излѣзатъ. Нали всички сж християни? Това е Христовото учение. да се про-

повѣдва Любовѣта. Туй учение е обзело цѣлия свѣтъ. И ако българитѣ не изпратятъ тамъ свои поданици, тѣ ще изгубятъ. Онѣзи народи, които изпратятъ тамъ свои поданици, името имъ ще се запише въ това велико царство, а онѣзи които не изпратятъ свои поданици, името имъ ще се зачеркне, и отъ тѣхъ поменъ нѣма до остане. Казва Писанието отъ прѣди хиляди години: „Онѣзи народи, които не служатъ на Бога, нѣматъ никакво бждеще“. Слѣдователно, трѣбва да има единъ вжтрѣшенъ моралъ, единъ вжтрѣшенъ животъ, който може да силюти този народъ. Ами че всѣки единъ народъ е като единъ организъмъ! Кое е най-видното въ човѣка? — Главата. Кое е най-красивото? — Лицето. Кое е най-изразителното? — Очитѣ. Кое е най-подвижното? — Рѣцѣтъ и краката. На първо мѣсто значи е човѣшката глава. Глави трѣбва да иматъ съврѣменитѣ християни! Казва Писанието: „Глава на църквата е Христосъ.“ Църквата, това е тѣлото на Христа, а всички хора съставляватъ членове на тази църква. Значи отъ главата иде всичко! Тѣй че онѣзи идеи, онѣзи мисли, които проникватъ въ църквата, тѣ сж сжщинскитѣ. Та, казвамъ: оставатъ ви три нѣща, които трѣбва да внесете въ себе си. Вие ги имате, но като кажете, че сте християни, че сте новородени, това подразбира, че трѣбва да растете. Радвамъ се, че сте новородени, но казвамъ: трѣбва да израстешъ, братко, още повече. Нѣкой казва: азъ съмъ работилъ. Радвамъ се, братко, но още повече трѣбва да работишъ. Азъ съмъ писалъ. — Още повече ще пишешъ. Азъ съмъ рисувалъ. — Още повече ще рисуваешъ. Всички вие трѣбва да се стремите

да пригответе вашето бъдеще. Има единъ славенъ моментъ, който трябва да се приготвявате. Радвайте се за вашето бъдеще, радвайте се за това, което ви чака! Когато срещнете единъ уменъ човѣкъ, нека ви причини радостъ; когато срещнете единъ красивъ човѣкъ, нека ви причини радостъ; като срещнете единъ човѣкъ съ характеръ, нека ви причини радостъ! Щомъ видимъ нѣщо хубаво, нѣщо добро, нѣщо възвишено и благородно, въ каквото и да е отношение, нека ни причинява радостъ.

Казва Писанието: „Молете се единъ за другъ. да ви се изцѣлятъ всички недъзи!“ Единство трѣбва сега на хората! Единство въ Любовьта, а туѣ единство е множество. Единство въ Мъдростъта, а тази Мъдростъ е множество. Единство въ Истината, но тази Истина е множество. Единство въ Правдата, но тази Правда е множество. Единство въ Добродѣтелъта, но тази Добродѣтелъ е множество. Въ всичкото това множество хората трѣбва да помогнатъ на себе си, трѣбва да помогнатъ и на другитѣ. Това е което Христосъ е донесълъ въ свѣта; това е, което се проповѣдва и сега.

„Наближило е Царството Божие!“ Туѣ Царство Божие сега е прѣдъ вашия прагъ. И ако вие доброволно не отворите вратата на вашето царство, единъ день тази врата ще стане параобразна, къщата ви ще стане параобразна и вие ще останете безъ стаи, безъ врати и безъ прозорци. И тогава Истината може да дойде за васъ, но тази Истина нѣма да ви ползува. Доброволно трѣбва да пожертвувате всичко за Царството Божие!

И тъй, въ който градъ и да влѣзете, кажете:
„Наближило е Царството Божие“.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 29-III-1925 г.
въ гр. Софля.

Ржката съблазнява.

25.

Ржката съблазнява.

„Ако ржката ти те съблазнява,
отсѣчи я и я хвърли“.

„Ако те съблазнява ржката ти“... Вие ще намѣрите този стихъ нѣкъдѣ изъ Евангелието. Нашата ржка може ли да ни съблазнява? — Възможно е. Всѣка вѣщь, всѣки прѣдметъ, всѣка сила, или всѣко тѣло, които ние владеемъ, може да ни съблазнятъ, но тази съблазънъ може да произведе една неприятностъ, или едно нещастие за нашия животъ. Прѣди повече отъ 40 години синътъ на единъ български свещеникъ, нѣкъдѣ изъ варненско, въ село Николаевка, едноврѣмешната Хадърча, ималъ свой пистолетъ, или както го казватъ турцитѣ, чифте, като тия, съ които си служатъ военнитѣ, и една вечеръ взима пистолета си и го напълва съ голѣми, едри куршуми. Посрѣдъ нощъ, обаче, той става, изважда ядрата отъ пистолета и го напълва съ съчми. Сутринята изсипва и съчмитѣ отъ своя пишовъ и оставя въ него само дрипитѣ и го туря на пояса си. Прѣзъ деня отива на купището, или както го казватъ хорището, и тамъ се сважда съ момцитѣ. За да ги наплаши, той изважда пистолета си и го насочва

срѣщу тѣхъ. Щрака, но пищовѣтъ не хваща. Туря тогава гърлото на пицова прѣдъ устата си, за да види, какво има въ него и духва, но като духналъ, пищовѣтъ този пѣтъ изгърмява въ устата му. И какво става? — Очитѣ му изджкватъ, ставатъ голѣми, като на жаба, лицето му се обезобразява, като на нѣкой канибалистъ. Този младъ момъкъ не умире, той се излѣкува, но прѣзъ цѣлия си животъ помни съблазньта на своя пищовъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който има ржка, която го съблазнява, тя е деговиятъ пищовъ. Ржката е изразъ на разумното въ човѣка. Само разумнитѣ хора иматъ ржка. Само разумнитѣ хора иматъ огнестрѣлни оръжия. Само тѣ могатъ да носятъ огнестрѣлни оръжия. И боговетѣ иматъ огнестрѣлни оръжия. Понеже човѣкъ минава прѣзъ голѣмитѣ свѣтове, минава за голѣмъ, иска да се мѣри съ боговетѣ, затова и той носи оръжия. Трѣбва да посѣтите нѣкоя културна страна, да сте на мѣстото на нѣкой отъ тѣзи великани, или както ги наричатъ безстрашнитѣ, т. е. да сте на мѣстото на онѣзи, които отъ нищо не се страхуватъ, които сж надъ всичко, да видите, какъ бихте се чувствували. Ако питате българина какъвъ е, той ще ви каже, че е отъ тия безстрашнитѣ, които отъ никакво оръжие не се боятъ. Но я да почнатъ да падатъ ония гранати отъ оръдия около него, ще се види колко е отъ безстрашнитѣ. Да му мисли този, който е близо до гранатитѣ! Пятъмъ: въ какво седи красотата на човѣшкия животъ? Въ разрушението ли, или въ съграждането? Въ лъжата ли, или въ Истината? Въ Мъдростъта ли, или въ глупостъта? Въ Правдата ли, или въ неправдата?

Съврѣменнитѣ хора казватъ: самата природа така е наредила нѣщата. Дѣйствително, така ги е наредила природата, но ако за всичко, което става въ свѣта, казваме, че природата го е наредила, азъ съжалявамъ тази природа. Ако природата, наистина, е наредила всичко, което става въ свѣта, то хората съ право искатъ да я завладатъ; право е понятието имъ за нея, че могатъ да я завладатъ. Това не е природа, това е произволъ, това е анархия, това е хаосъ. Подъ „хаосъ“ се подразбира нѣщо неорганизирано. И всички съврѣменни философски системи започватъ все отъ хаоса. Тѣ искатъ да докажатъ, че нѣкога въ пространството съществувалъ хаосъ, безпорядѣкъ и отъ този безпорядѣкъ е произлѣзълъ порядѣкъ. Турцитѣ казватъ: ела, синко, да видя, какъвъ е умътъ ти, какво е твоето схващане за живота. Това значи, че отъ голѣмия безпорядѣкъ на яйцето е излѣзло пилето. Въ това нѣщо нѣма никаква философия. Пилето е излѣзло отъ самия порядѣкъ на яйцето. Въ този видимъ, най-голѣмъ безпорядѣкъ, или хаосъ, както го наричатъ, седи най-голѣмия порядѣкъ. Ученитѣ казватъ, че отъ този безпорядѣкъ въ пространството материята е почнала да се събира. Не, тази материя никакъ не се е събирала, нѣмало е откъдѣ да се събира, тя е била събрана. За устройството на съврѣмения свѣтъ и за материята трѣбва да имаме малко по-друго схващане. Ние имаме съвсѣмъ други схващания за материята и за нейното устройство, за елементитѣ и за цѣлата природа изобщо. Нашитѣ схващания сж различни отъ тия, които съврѣменнитѣ учени хора иматъ. За сега, съврѣменнитѣ хора ще минатъ

съ тия елементи, които иматъ и познаватъ. Защо? Защото споредъ сегашнитѣ разбирания, сегашнитѣ теории въ химията, запримѣръ, сж единъ костюмъ, съ който сж облѣчени елементитѣ. Тѣ могатъ да бждатъ облѣчени съ синь, черенъ или сивъ костюмъ, споредъ както могатъ да бждатъ облѣчени и самитѣ хора. Онзи Петко, или онзи Драганчо, съ каквѣто костюмъ и да го облѣчешъ, съ синь, черъ или сивъ, все сжщиятъ ще си остане. Не е тамъ сжщността на нѣщата. Нѣкои казватъ: знаешъ ли каква е послѣдната теория? Каква е послѣдната теория на науката не зная, но зная, каква е послѣдната мода. Азъ зная, че хората носятъ фракове, които отзадъ сж разцѣпени; азъ зная, каква е послѣдната мода на женскитѣ шапки: като ги нахлупятъ, съвършенно закриватъ челото си; азъ зная, че споредъ послѣдната мода, обущата сж толкова остри отпрѣдъ, че мязатъ на рогитѣ на воловетѣ. Азъ зная още послѣдната мода на какво? — На лансоветѣ, които носятъ съврѣменнитѣ хора. Въ турско врѣме хората носѣха толкова голѣми и дебели кордони, че можеше да се обѣси човѣкъ на тѣхъ, а днесъ сж толкова тънки, толкова деликатни, че едва единъ паякъ може да се окачи на тѣхъ. Казватъ: деликатни сж, защото култура има въ хората.

„Ако ржката ти те съблазнява“... Ако твоятъ неразуменъ животъ те съблазнява и ти дава едно криво разбиране, една изкривена теория, чрѣзъ която твоятъ умъ, твоеото сърце и твоята воля се заблуждаватъ, хвърли тази теория, тя не ти е потрѣбна. Ако ти имашъ една мѣрка въ живота си, чрѣзъ която като мѣришъ, не можешъ да измѣ-

ришъ своята кѣща и като викашъ нѣкой майсторъ, и той като мѣри съ своята мѣрка, остава $\frac{1}{2}$ метъръ разстояние до гредитѣ, защо ти е тази мѣрка да ти създава беля на главата?

„Ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я!“ Всѣко нѣщо, което ни съблазнява, трѣбва да се отхвърли. Разумниятъ човѣкъ не трѣбва да се съблазнява отъ нищо. Онзи човѣкъ, който се съблазнява, той е своенравно дѣте; той е, споредъ мене, некултуренъ, простъ, невъзпитанъ човѣкъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква любовъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква вѣра; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква надежда. Той е човѣкътъ, който се съблазнява отъ всичко. Слѣдователно, всѣка съблазнь трѣбва да се изхвърли. Отъ дѣ да се изхвърли? — Отъ нашия умъ. За да бжде човѣкъ силенъ, не трѣбва да се съблазнява. До тогава, докато човѣкъ се съблазнява въ свѣта, той е слабъ, той не може да расте и да се развива. Всѣка съблазнь е велика спънка въ правилния развой на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. Между всички съврѣмenni учени хора виждаме да става една пертурбация. Едни доказватъ едно, други доказватъ друго. И тия хора се чудятъ, най-послѣ, какъ е възможно, всички наблюдаватъ нѣщата подъ микроскопъ, а едни виждатъ едни нѣща и ги доказватъ по единъ начинъ, други виждатъ други нѣща и ги доказватъ по другъ начинъ.

Сега, съврѣмenniятъ ученъ свѣтъ раздѣлил хората на два лагера. Еднитѣ казватъ, че въ природата има разумность, а други казватъ, че въ природата нѣма никаква разумность. Послѣднитѣ

казватъ, че единственитѣ разумни същества въ свѣта, това сме ние хората, които създаваме своитѣ теории. И споредъ това, всѣки, който живѣе съгласно тия учени теории, ще прокопса. Е хубаво, отъ толкова хиляди години хората живѣятъ споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора, прокопсаха ли? Нима египтянитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима асирійцитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима индийцитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима гърцитѣ, римлянитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима съврѣмненитѣ учени хора въ свѣта днесъ не живѣятъ споредъ теоритѣ на своитѣ учени? До тогава, докато съществуватъ теории и хипотези и хората се ръководятъ отъ тѣхъ, свѣтътъ нѣма да прокопса. И всѣки единъ човѣкъ, на когото животътъ е пълненъ съ хипотези и теории, той е една празна картуна. Ще ме извините за силното изречение, но ако бихъ казалъ празна тиква, още по-добрѣ щѣхъ да изразя мисълта си. Азъ мисля, че вие сте толкова благородни, нѣма да се обиждате отъ този силенъ изразъ; то не се отнася до васъ. То се отнася само до онѣзи, на които главитѣ сж пълни съ теории и хипотези. Азъ прѣдполагамъ, че вашитѣ глави не сж пълни съ теории и хипотези; слѣдователно, то не се отнася до васъ, нѣма защо да се обиждате. Азъ искамъ да обясня факта, защо хората страдатъ. Въ съврѣмнения свѣтъ всичкото нещастие седи все въ тѣзи теории и хипотези. И въ вѣруето на хората има хипотези: хипотезата за Бога, хипотезата

за Духа Божий, хипотезитѣ за човѣшкия умъ, за човѣшкото сърце, за човѣшката душа, хипотезата за човѣшката кръвъ, както и за самия човѣкъ. Всичко това е все хипотези. Е, какъ е този човѣкъ, я ми кажете! Ще кажете: ето този, когото виждаме, че ни говори, той е реалниятъ човѣкъ. Хубаво утрѣ този човѣкъ се стопи като ледъ. Я ми кажете, дѣ ще намѣря този реалниятъ човѣкъ? Ние вѣрваме въ хората, но кога? Докато хората не съществуватъ, ние вѣрваме въ тѣхъ, но когато хората почнатъ да съществуватъ, ние не вѣрваме вече въ тѣхъ. Когато водата замръзне, ние казваме, че по нея може да се ходи, вѣрваме въ нея. Но утрѣ, когато ледътъ се стопи, казваме, че той е изчезналъ. Не, самата вода е минала въ ледъ, минала е отъ едно състояние въ друго — нищо повече. Течното състояние е естественото състояние на водата, а ледътъ, това е едно хипотетическо състояние на водата. Кога се е образувалъ ледътъ въ свѣта? — Когато земята е изгубила своята естествена топлина на полюситѣ си. Слѣдователно, отъ липсата на топлина по полюситѣ на земята се образувалъ леда. Единъ день, когато земята придобие тази си естествена топлина, ледътъ ще изчезне и нито поменъ нѣма да остане отъ него. Питамъ ви: тогава дѣ ще търсите този ледъ? — Ще го търсите въ водата. Водата считамъ като символъ на живота, защото животътъ се намира въ сѣщо такова състояние, въ каквото и водата. Думата „вода“ не е българска. Тя не може да се прѣведе. Отъ какво произлиза думата вода? Отъ „вади“ ли? Не, тя е една отъ много съдържателнитѣ думи, която не може да се прѣ

веде на български езикъ. На български езикъ нѣма такъвъ прѣводъ. Но, да оставимъ сега, откъдѣ е произлѣзла думата вода, защото ще дойдемъ до хипотези, а тѣ сж опасни. Слѣдователно, разумниятъ животъ не трѣбва да допуща никаква хипотеза, никаква теория! Като казвамъ, че разумниятъ животъ не трѣбва да допуща хипотези и теории, не разбирамъ, че тѣ абсолютно не трѣбва да съществуватъ. Не, нека животътъ си мисли за теории и хипотези, но само като една скица, която не е толкова важна. Всѣка една теория и хипотеза може да води къмъ извѣстна Истина, но това е само едно приготвление. Какви сж послѣднитѣ теории и хипотези за живота, ние можемъ да споримъ по тѣхъ. Каква е послѣдната теория и хипотеза за произхода на човѣка, какъ е произлѣзълъ той, за всичко това ученитѣ искатъ да ни убѣдятъ, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ една много малка клѣтка. Тогава слушайте, азъ ви доказвамъ, че всички слѣнца въ вселената сж произлѣзли отъ единъ микроскопически атомъ. Ще ми повѣрвате ли? Какъ така е дошло ни ума на тази първична клѣтка да построи човѣка? Казватъ: е, това е едно съвпадение, едно съчетание на нѣщата. Не, това сж хипотези и съчетания на този ученъ човѣкъ. Други учени ще дойдатъ да ни доказватъ разумността на природата. Какъ ще я докажатъ? Тѣ я доказватъ съ редъ хипотези и теории. Ние трѣбва да прѣстанемъ да се занимаваме съ доказване на нѣщата. Ние влизаме въ една нова областъ. До сега вие сте учили изкуството да доказвате нѣщата и го знаете вече. Всѣка жена може да докаже на мъжа си, че месото, което

е купилъ той, не е хубаво. Какъ? — Като му го сготви безъ да го кълча. Той почва да го дъвче, но не може да се справи съ него. Тя му казва: нали ти казахъ, че това месо не е хубаво? И наистина, това месо може да бжде отъ нѣкой 15 годишенъ волъ, или отъ нѣкоя стара свиня. Тя му казва: азъ нали ти казахъ, че трѣбваше да купишъ по-крѣхко месо. Мжжътъ казва: е, азъ като бѣхъ при касапина, той ми доказваше, споредъ своитѣ теории, че този волъ е младъ. Пъкъ и азъ имамъ свои теории. Да, но ти като го ядешъ сега, доказвашъ, че този волъ е старъ. Какъ доказвашъ това нѣщо? — Като го ядешъ и не можешъ да го сдъвчешъ хубаво. Какво заключение може да се извади отъ това доказателство? — Че старото месо мжно се дъвче, а младото месо лесно се дъвче. Какво доказахте изобщо съ това? — Че месото или се дъвче, или не се дъвче. А пъкъ сега азъ казвамъ: слушайте, дъвчете една крѣхка круша! Тя е всѣкога млада, никога не остарява. Въ крушитѣ пма едно свойство, че тѣ никога не остаряватъ, тѣ всѣкога сж млади, все по на шесть мѣсеца. Азъ не говоря за дървото на крушата, но за самата круша, за нейния плодъ, който всѣкога е само по на 5—6—7 мѣсеца, повече не може да седи. Значи, крушата е всѣкога млада, тя не може да бжде повече отъ една година. Въ плодоветѣ вие всѣкога можете да бждете сигурни, тѣ не могатъ да бждатъ на повече отъ една година. А когато кажемъ, че сж прѣсни, то значи, че сж само по на 1—2—3 мѣсеца.

Ако въ нашия разуменъ животъ влѣзатъ тия, до сега съществущи, теории и хипотези, той ще

бжде старъ животъ — животъ на разрушени форми. Запримѣрь, азъ често съмъ засѣгалъ въпроса за частната собственостъ, но интересно е, какъ сж го разбрали нѣкои отъ моитѣ ученици. Запримѣрь, единъ отъ моитѣ ученици отива въ дома на нѣкой брацъ, който има единъ чувалъ съ орѣхъ. и започва самъ да си взима постоянно отъ тѣхъ. Иде си свободно отъ тѣхъ и казва: нѣма вече частна собственостъ! Ако нѣма частна собственостъ и ако ядешъ отъ този чувалъ, то и всички други трѣбва да ядатъ отъ него. Та това именно е частна собственостъ! Този ученикъ, като изключва частната собственостъ за другитѣ, самъ влиза въ частната собственостъ. Той, като обсебва чувала, признава частната собственостъ за себе си, а за другитѣ не я признава. Да не признавамъ частната собственостъ, азъ разбирамъ, като имамъ нѣщо за себе си, да дамъ и на другитѣ да ядатъ отъ него. Идея трѣбва да ~~има~~ ^{има} човѣкъ при отхвърляне частната собственостъ отъ себе си! Щомъ той е привилегированъ, а за другитѣ не признава тази привилегия, това не е правилна философия вече. Слѣдователно, ако постъпваме и разсждаваме по този начинъ, ние ще разпрѣдѣляме неправилно богатата, които Богъ ни е далъ въ този свѣтъ. Тогава ще каже нѣкой: е, какъ трѣбва да се живѣе споредъ това учение? Всички ние грѣбва да живѣемъ разумно, споредъ както изискватъ тѣзи велики закони, чрѣзъ които животътъ е нареденъ. Въ този свѣтъ Богъ всичко е промислилъ заради насъ. Основнитѣ нѣща за живота сж промислени. Отъ какво се нуждае умътъ, това е промислено; отъ какво се нуждае сърцето, това е промислено;

отъ какво се нуждае тѣлото, всичко това е промислено. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да намѣри това, което е промислено заради него. Той ще употреби своя животъ тѣй разумно, както постъпва бащата на онзи младъ момъкъ и на онази млада мома, когато имъ поръчва нови дрехи при нѣкой виденъ шивачъ или шивачка. Той ще даде една записка на дъщеря си и ще ѝ каже: ще отидешъ при еди-коя си шивачка да си вземешъ дрехитѣ, които ти поръчахъ. Послѣ ще каже на сина си: ще отидешъ при еди-кой си шивачъ да си вземешъ дрехитѣ, които ти поръчахъ. Това е благовъзпитанъ баща. Защо не остави той шивачката и шивачътъ да донесатъ дрехитѣ на сина и дъщерята дома имъ? Защото, ако шивачътъ и шивачката сами дойдатъ да донесатъ дрехитѣ, то освѣня че ще трѣбва да имъ се заплати за работата, но още трѣбва да имъ се заплати и труда, който ще направятъ, като ги донесатъ. Той казва: азъ не разполагамъ съ излишни пари, затова вие ще отидете сами да си ги вземете. Синътъ и дъщерята ще кажатъ: колко е скжперникъ нашиятъ баща! А вие? Да, вие сте отъ благороднитѣ! Щомъ баща ви е скжперникъ, и вие сте скжперникъ; щомъ баща ви е глупакъ, и вие сте глупакъ. Нѣкой казва: баща ми е такъвъ — онакъвъ. Ами ти нали излѣзе отъ него? И сега нѣкой казва: свѣтътъ е много глупаво устроенъ. Щомъ свѣтътъ е глупаво устроенъ, и ти си първокласенъ глупакъ. Ако природата е глупава, и ти си глупавъ, нищо не ти вѣрвамъ. Безуменъ е свѣтътъ: казва нѣкой. Щомъ свѣтътъ е безуменъ, ти си два пѣти по-безуменъ. Така разсждаваме ние. Не, азъ съмъ ученъ. Доб-

рѣ, покажи своята ученостъ! Какво си показалъ на свѣта? Написалъ си едно съчинение за нѣкой бръмбаръ, за нѣкоя микроба. Какво показва микробата? Може ли хората да се ваксиниратъ така, че никога да не умиратъ? Днесъ дѣцата до извѣстна възраст ги ваксиниратъ, но въпрѣки това все умиратъ. Ученитѣ искатъ да ни кажатъ, че намѣрили нѣкакъвъ серумъ, който като се впръсне въ кръввта на дѣтето, то придобивало иманитетъ, приспособявало се къмъ тази болестъ и не се заразявало отъ нея. Въпрѣки това, обаче, ние виждаме, какъ дѣцата умиратъ именно отъ тази болестъ, срѣщу която има изнамѣренъ такъвъ серумъ. И сега, всѣки човѣкъ, който не ваксинира дѣтето си, той е извънъ границитѣ на науката, той се счита ретроградъ. Да, но това не е наука! Азъ бихъ желалъ, слѣдъ като турятъ инжекция на нѣкое дѣте, слѣдъ като го ваксиниратъ, да може да живѣе още приблизително 500 години. А сега, слѣдъ като направятъ една инжекция на това дѣте, слѣдъ 5 години умира. Това не е наука, това сж хипотези на лѣкуването, това сж теории на лѣкуването.

„Ако те съблазни ржката ти, отсѣчи я и я хвърли навънъ!“

И тогава, дойдатъ нѣкои и ме питатъ: трѣбва ли да се лѣкувамъ? Казвамъ: не, ти не трѣбва да се лѣкувашъ. Ами какво трѣбва да правя?—Трѣбва да живѣешъ разумно, съгласно Божиитѣ закони. Ти ще живѣешъ съгласно Божиитѣ закони. Ако можешъ да прѣчистишъ своя умъ, да внесешъ въ себе си онази солидна мисль, да мислишъ, че Божествениятъ свѣтъ е разуменъ, че Божествениятъ свѣтъ е чистъ, че извънъ сегашния проявяващъ

се свѣтъ съществуватъ множество разумни същества, които сж много близо до тебе, ти ще живѣешъ съгласно Божиитѣ закони. Тия висши разумни същества всѣкога могатъ да ни се изявятъ.

За изяснение на своята мисль ще приведа единъ примѣръ. Знаменитиятъ Учителъ на Индия, Кришна, който сега е станалъ почти божество, който влиза и въ троеличието на индийската теология и философия, живѣлъ на земята въ плътъ и кръвъ, ималъ единъ възлюбенъ ученикъ. Единъ день този ученикъ казва на Учителя си: „Учителю, азъ те виждамъ като единъ обикновенъ човѣкъ, но моля ти се, покажи ми да видя твоята слава, да те видя такъвъ, какъвто си“. Кришна му се открива и той вижда, че всичкото пространство на вселената, отъ Божия прѣстолъ до земята, всичко било изпълнено съ славата и величието на Кришна. Като се явилъ при Учителя си, ученикътъ казалъ: „Благодаря ти, че разбрахъ смисъла на живота“. Кришна му казва: „Ще запомнишъ, че това, което ти открихъ, не го открихъ нито за твоя умъ, нито за твоео сърце, но за онова благородно чувство, което трептеше въ твоята душа“. Сега, нѣкои ученици, съ своята ученостъ, казватъ: да ни се открие Учителътъ, да Го познаемъ. Не, никога! Има нѣщо по-високо въ свѣта отъ познаването. Гръцкитѣ философи сж казвали: „Да познаешъ свѣта, това е смисълътъ на живота“. Не, въ свѣта има нѣщо по-високо отъ познанието, то е да любишъ. Въ познанието има единъ страхъ. Ти искашъ да познаешъ нѣкого, дали е той, или не, но въ тебе има едно съмнѣние, едно колебание. Въ познаването ти най-напрѣдъ искашъ да позна-

ещъ нѣкого, а послѣ да се проявишъ. Любовьта изключва всѣка теория и хипотеза. Въ нея нѣма страхъ. Азъ не говоря, че трѣбва да изключите всячки теории и хипотези, но говоря за същността на живота. При сегашния животъ, при сегашнитѣ условия, при сегашното знание, вие трѣбва да имате теории и хипотези, но казвамъ: ако искате да се помогнете до опзи вътрѣшенъ смисълъ на живота, ако искате да се освободите отъ ограниченията на живота, отъ едни вътрѣшенъ глѣтъ, който съществува сега въ свѣта, вие трѣбва да любите. Кого? -- Да любимъ Бога, понеже Той е Любовь, която ни се изявява. Слѣдователно, ние трѣбва да бъдемъ носители на тази Любовь, трѣбва да изявиамъ Божията Любовь въ свѣта. Въ тази Любовь именно не може да съществува никаква теория, никаква хипотеза. Щомъ дойдемъ до това положение, ние ще бъдемъ много внимателни въ нашия езикъ. Знаете ли, какво нѣщо е внимателниятъ езикъ? Знаете ли, какво нѣщо е благородната обхода? Нѣкой казва: е, да се опасяваме благородно. Азъ наричамъ човѣкъ съ благородни обходи този, който би постъпилъ спрѣмо другитѣ тѣй, както би постъпилъ и спрѣмо себе си. Той да е толкова внимателенъ, че като се постави въ извѣстно положение, да почита и другитѣ тѣй, както почита и себе си. Такъвъ човѣкъ нѣма да ти говори никакви хипотези и теории, нѣма да ти казва: приятелю, азъ те много обичамъ, имамъ особено разположение, имамъ високо понятие за тебе, готовъ съмъ да се жертвувамъ напълно за тебе, азъ познавамъ твоята майка и твоя баща, тѣ бѣха знатни, благородни хора и т. н. Такъвъ човѣкъ

нѣма да развива тѣзи теории и хипотези. Не, приятелю, моето приятелство не се обосновава на познанството на твоята майка и твоя баща. Тази любовъ азъ я неся отъ памети вѣка. Тази любовъ е съществувала прѣди този и онзи свѣтъ. Прѣди да бѣше този свѣтъ, азъ бѣхъ: — нищо повече. Ще кажете: това сж теории и хипотези. Да, за васъ може да е така, но за менъ не е така. И азъ нѣма какво да ви доказвамъ. Вие сега ще кажете: знаете ли какво казва Учителътъ? Учителътъ казва, че азъ съществувамъ нѣкъдѣ и съмъ съществувалъ прѣди да е съществувалъ този свѣтъ. Не, ти трѣбва да чувствувашъ това съществуване въ себе си, самъ трѣбва да го изпиташъ. Щомъ кажешъ, че си съществувалъ прѣди този свѣтъ, ти трѣбва да имашъ еднакви мѣрка спрѣмо всички хора. Ти трѣбва да имашъ спрѣмо всички същества, отъ най-големитѣ до най-малкитѣ, еднакви отношения. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между всички същества. И къмъ бръмбаритѣ, и къмъ хората, и къмъ ангелитѣ трѣбва да имашъ еднакви отношения. Ама ще кажешъ сега, че това сж хипотези. Не, въ ангелския свѣтъ, едно отъ най-малкитѣ прѣстчета на единъ ангелъ мисли толкова, колкото единъ нашъ философъ.

Какво ще кажете отгорѣ на това? Ще кажете, че това е хипотеза. Да, хипотеза е това, теория е това. Мисли повече! Че ако главата може да мисли, и прѣстѣтъ може да мисли. Ако главата може да мисли, и грѣбначниятъ стълбъ може да мисли, и цѣлото тѣло може да мисли. Нещастieto въ насъ сега зависи отъ това, че само главата мисли, а останалитѣ части на тѣлото само

чувствуватъ. Вслѣдствие на това се заражда всичката дисхармония въ свѣта. Слѣдователно, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онова първоначално положение, въ което сме били. Ние сме изгубили нѣщо отъ себе си, а знаемъ, че когато една вѣщь изгуби нѣкое свое качество, тя става мека. Когато единъ човѣкъ изгуби своето органическо желѣзо, той става мекъ. Това нѣщо се забѣлѣзва въ всички хора. Малокръвието въ хората се дължи на това, че въ тѣхъ има малко органическо желѣзо. Но и обратниятъ процесъ е вѣренъ. Натрупването на голѣмо количество органическо желѣзо въ човѣшката кръвъ, ражда по-голѣма опасностъ. И многото е опасно, и малкото е опасно. Въ кръвта трѣбва да има толкова желѣзо, колкото ни е потребно. Питамъ тогава: когато великата природа е създавала човѣка, какво е имала прѣдъ видъ, споредъ нашитѣ сегашни схващания? — Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да се не съблазнява отъ нищо. Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да вѣрва въ нейнитѣ велики закони и да живѣе тѣй, както тя иска. И всички страдания въ свѣта, отъ прѣди хиляди години още, както и сега, не сж нищо друго, освѣнъ коригиране на всички хипотези и теории, създадени отъ човѣка. Човѣкъ въ рая създаде една хипотеза и теория, вѣнъ отъ рая—създаде друга теория и хипотеза.

Хората и въ врѣмето на пророцитѣ имаха хипотези и теории; и въ врѣмето на Христа имаха хипотези и теории; и въ наше врѣме иматъ хипотези и теории; и за въ бѣдеще пакъ ще иматъ хипотези и теории. И най-послѣ хората казватъ: този свѣтъ никога нѣма да се оправи! Прави сж, азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, но питамъ: кой свѣтъ нѣма ни-

кога да се оправи? — Сегашниятъ свѣтъ, обоснованъ на хипотези и теории никога нѣма да се поправи. Една бѣчва, която е направена отъ гнили дѣски и гнили обрѣзчи, никога нѣма да се поправи. За едно дърво, което е проядено отъ голѣми червеи, казватъ: отъ това дърво нищо нѣма да стане. Прави сж. Тѣзи червеи ще покосятъ дървото. Тѣзи червеи сж хипотезитѣ и теоритѣ въ него. Нѣкои казватъ: човѣкъ трѣбва да се усѣмни, за да стане ученъ. И тогава всѣки си задава въпроса: азъ ще живѣя ли, или ще умра? Отговарятъ: ще умрешъ. Щомъ е така, въ човѣка се явява друга съблазнь, другъ моралъ. Той казва: щомъ ще умра, нека поне да си поживѣя свободно, да си поямъ и попия. Защо трѣбва да ставамъ сутринъ рано и да отивамъ по горитѣ на работа, щомъ нѣма другъ свѣтъ, щомъ нѣма бѣдещъ животъ? Нека поне да си отямъ и отпия! Тѣй създаде човѣкътъ други теории и хипотези. Той казва: нѣма Господъ въ свѣта. Добрѣ, но при това разрѣшение на въпроса идва друго стѣлкновение. Туѣ стѣлкновение се заражда възъ основа на теорията, че нѣма другъ животъ и затова всѣки иска да си поживѣе, както трѣбва, но съ това се явява единъ голѣмъ недостигъ — това не достига, онова не достига. Тогава пѣкъ се явява друга теория, че има бѣдещъ животъ. Тази теория цѣли да насочи умоветѣ на хората къмъ Бога, та като живѣятъ по-скроменъ животъ, да остане нѣщо повече за тия, които искатъ да благуватъ въ живота. Но азъ казвамъ: ако една вѣра се основава на хипотези и теории, тя не е вѣра. И ако едно безвѣрие се основава на хипотези и теории, и то не е

вѣрно. Нека безвѣрникътъ да е безвѣрникъ, но това му безвѣрие да не е обосновано на теории и хипотези! Нека единъ човѣкъ има животъ, но тактъ, който да не е обоснованъ на теории и хипотези! Нека има вѣрующа, но такива, чейто животъ, чиято вѣра да не е обоснована на теории и хипотези!

Казва Христосъ: „Ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я и я хвърли отъ себе си“. Значи, ние трѣбва да се освободимъ отъ всички овѣзливливи теории, които имаме за живота и да внесемъ въ него само опова свѣтлото, Божественото, което може да ни подигне. Сега ще се спра да обясня отъ какъ прѣзтича реалността на нѣщата. Допуснете, че имате едно портокалено дърво, насаждено въ една хубаво, модерно направена каца. Този портокалъ се развива до сѣ, дала хубави плодове. Азъ отивамъ често къмъ това дърво, попивамъ кацата, обикалямъ около нея. Прѣдставяте си, че тази каца има извѣстно съзнание, извѣстна чувствителностъ. Какво би помислила тя за себе си, като ме вижда да обикалямъ често около нея и да се грижа за дървото вътрѣ? Тя ще помисли, че се ползува съ извѣстна привилегия прѣдъ мене, и че всичкото почитание, което азъ от правямъ къмъ дървото, се дължи на нея. Тя ще си мисли, че азъ като я попивамъ и наглеждамъ, то е защото заема особено почетно мѣсто, а нѣма да подозира даже, че това внимание е благодарение на портокала, който е въ нея. Тя ще си каже: ако азъ не бѣхъ умна и видна, нѣмаше да бъда на това почетно мѣсто. Има нѣщо въ мене, за което моятъ господарь ме държи.

Второто положение пъкъ е заблудението, въ което може да познае дървото. То като ме вижда, че обикалямъ около него, ще си каже: този господарь държи тази каца само заради мене. Не, азъ имамъ това почитание къмъ портокада, къмъ плода, който ще се яви въ послѣдствие. Дървото, въ което има съзнание, си мисли, че тази привилегия се дължи на него и че ако не е то, кацата ще бѣде изхвърлена навънъ. Право е дървото, но ако този портокалъ не даваше плодъ, азъ и него щѣхъ да изхвърля навънъ тъй, както щѣхъ да изхвърля и самата каца. Слѣдователно, за плода е всичко. Утрѣ този плодъ узрѣе и въ него има съзнание и казва: ако азъ не съмъ на това дърво, тази каца и това дърво, сами по себе си, нѣмаше да иматъ смисълъ, щѣха да бѣдатъ изхвърлени навънъ. Правъ е плодътъ. Това е третото положение, което може да се яви въ дадения случай. И тъй, плодътъ казва: азъ съмъ! Да, но ако този плодъ е безвкусенъ, ако той не е полезенъ за живота, ще кажа: него кацата, нито дървото, нито плода — всичко навънъ! Тогава? -- Нова каца, ново портокалово дърво, новъ плодъ! Азъ искамъ плодъ вкусенъ, който да носи необходимитѣ сокове за живота. Слѣдователно, и невидимиятъ свѣтъ гледа тъй реално на насъ. По сѣщия начинъ, всѣки човѣкъ заема тия три положения въ себе си.

И казва Христосъ: „Азъ съмъ лозата, вие прѣчкигѣ. Всѣка лоза, която не дава плодъ, отсича се“. Този плодъ за кого е? — Има кой да се нуждае отъ този плодъ. Този плодъ нѣма да бѣде за насъ. Този плодъ е за онѣзи по-висши,

по-напрѣднали същества отъ насъ, благодарение на който плодъ тѣ взиматъ грижитѣ, за да можемъ ние да се развиваме правилно и да живѣемъ разумно въ този свѣтъ. Вие ще кажете: това е една хипотеза. Азъ до сега не съмъ виждалъ Бога. Ангелъ съмъ виждалъ, но Бога — никога. — И Богъ си видѣлъ, и ангелъ си видѣлъ. но слѣпъ си билъ — нищо повече. Ти искашъ да схванешъ Бога въ една малка форма. Не, азъ казвамъ, че Богъ се проявява въ разумното въ свѣта. Ще дойде врѣме, когато всичкитѣ хора въ свѣта ще видятъ проявитѣ на Бога. Има извѣстни свѣтли, разумни лъчи, които идватъ отъ слънцето. Може да направимъ опитъ съ тѣхъ. Въ ладения случай тѣзи лъчи може да се увеличаватъ, а може и да се намаляватъ. Като направимъ този опитъ, ще видимъ, че между тѣзи лъчи на слънцето и между насъ има извѣстно разумно общение. Всѣки отъ васъ може да направи този опитъ, но това е една велика и дълбока наука, която се отдава главно на този, който има прѣчистенъ умъ и прѣчистено сърце. И дѣйствително, този човѣкъ трѣбва да носи ума на нѣкой ученъ. Стврѣменнитѣ учени хора азъ ги похвалявамъ въ едно отношение, а именно въ тѣхното голѣмо търпѣние. Това е една похвална черта за тѣхъ. Единъ ученъ човѣкъ се спира цѣли 20—30 години да изучава една малка бубулецица. А ние, съврѣменнитѣ религиозни хора, които се занимаваме съ най-великия въпросъ, казваме: тази работа нѣма да я бжде! — И напускаме този въпросъ. Дайте ни нѣщо ново! А кое е новото? — Новото, което вие подразбирате, азъ го намирамъ само въ това еднообразие, съ което нашиятъ животъ постоянно се покваря.

И тъй, разумниятъ животъ изисква положителни знания, положителни чувства. Въ положителнитѣ чувства нѣма терзания. Запримѣрь, азъ говоря нѣщо, а нѣкой казва: какво искашъ да ми кажешъ, не те разбирамъ. Ти си боленъ, азъ ти давамъ цѣръ. Ти ме питашъ: какво искашъ да ми кажешъ съ това шише? Казвамъ: ти си боленъ, отъ три мѣсеца търсишъ лѣкаръ, ето ти това шише, взимай по три лъжици на день отъ него. Това иска да ти каже моето шишенце. Ама може ли това? — Опитай! Азъ мога да ти кажа, какъ се е образувало това лѣкарство, какъ дѣйствува то; мога да ти изнеса редъ медицински теории и хипотези, но ти казвамъ: взимай по три лъжици на день, нито повече, нито по-малко. Опитай и ще видишъ резултата! Ти вземешъ отъ това лѣкарство, излѣкувашъ се и послѣ казвашъ: така се е случило, тъй е наредила природата, едно съвпадение станало. Добрѣ, за да се увѣримъ въ единъ фактъ, ние ще трѣбва да направимъ единъ, два, три, 99 опити и тогава да говоримъ, дали той е вѣренъ, или не. Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да прави своитѣ опити до тогава, докато се убѣди въ истиността на извѣстно положение. И законътъ, който извади отъ тѣзи си опити, трѣбва да го туря като едно священо правило въ живота си и да се не колебае повече. Щомъ дойдемъ до такива резултати, нѣма какво да се убѣждаваме, нѣма какво да се колебаемъ, а ще слушаме и ще разбираме, както въ музиката. Музиката е едно изкуство, единъ добъръ методъ, който ни показва, какъ трѣбва да работимъ. Щомъ дойде онзи великиятъ музикантъ и засвири, всички размишляватъ, всички слушатъ и се ползватъ. За въ бѣдеше, когато се научимъ да говоримъ хубаво, рѣчта ни ще бѣде

тъй музикална, че като говоримъ, ще изпитваме приятностъ. Тази рѣчь ще внесе въ насъ животъ и здраве, и всички ще се насърчаваме въ Божественото. Най-първо трѣбва да се отвори ума на човѣка и да се разшири неговото сърце. А сега, при тази фаза, въ която се намирате, който и да ви проповѣдва, както и да ви говори, все ще бутне нѣкое болно мѣсто. Както и да говоришъ, колкото уменъ и да си, все ще засегнешъ нѣкого въ неговото вѣрване. Ние трѣбва да се опростимъ съ всички онѣзи вѣрвания, които не сж ни причинили до сега никакво благо и да придобиемъ една непоколебима вѣра — вѣра въ единъ Богъ, въ единъ Господъ, Който може да внесе въ насъ онОВА вѣчно благо, което да осмили живота ни. Азъ мисля, че всички вѣрующи, по цѣлия свѣтъ, трѣбва да подигнатъ именно това вѣрую — вѣра въ Онзи абсолютенъ, великъ Господъ, Който е Богъ на Любовта. Тѣ трѣбва да подигнатъ Неговото знаме, да турятъ Любовта като основа на живота и посредствомъ нея да създадатъ едно смекчающе влияние между богатитѣ. Богатитѣ, на които ние проповѣдваме Любовта, трѣбва да станатъ разумни и да раздадатъ излишека отъ своето богатство на сиромаситѣ. Сиромаситѣ пъкъ, които сж били лишени, като възприематъ Любовта, като възприематъ тѣзи блага, повече да се не съблазняватъ, а да се заематъ за работа. Слѣдователно, сиромаситѣ трѣбва да работятъ безъ принуждение, и богатитѣ трѣбва да раздадатъ богатството си безъ принуждение. Дойдемъ ли до положение да ставатъ нѣщата въ свѣта съ принуждение, ние ще имаме насилие. Тогава бѣднитѣ ще се каратъ да

работятъ съ насилие, и богатитѣ ще се каратъ да работятъ съ насилие.

Прѣди години, въ града Нью-Йоркъ, се бѣше образувало едно политическо вѣруу, подѣ название Тяминихолъ. Тѣ бѣха една политическа клика, която обираше гражданитѣ на града Нью Йоркъ по всички правила на културата. Единъ отъ тѣхъ обикаля цѣлия градъ, научава се кои граждани сж извѣстни като голѣми богаташи и имъ пише по една бѣлѣжка: въ срокъ отъ четири дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 100,000 долари. Пгше на другъ: слѣдъ два дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 200,000 долари. На трети пише: слѣдъ единъ день ще внесешъ на еди кой си адресъ 250,000 долари. Отъ четвърти иска 300,000 долари и т. н. Комуто отърва, нека се откаже да изпрати исканитѣ пари — ще срещне всички прѣпятствия. И така, въ продължение на аѣколѣо години, тия хора забогатѣха. милионери станаха. Най-послѣ се яви единъ проповѣдникъ, малко смахнатъ го намѣриха, но обиколи той цѣла Америка, проучи въпроса и слѣдъ това, съ цѣлъ редъ проповѣди, изнесе насилията, които правѣше тази партия и успѣ да подигне духа на американцитѣ, да произведе цѣлъ прѣвратъ противъ насилницитѣ. Тия хора се разбѣгаха натукъ-натамъ, изъ Европа, но най-послѣ американцитѣ успѣха да се освободятъ отъ тѣхния тероръ. Това става въ една просвѣтена Америка, а какво става у насъ въ Бѣлгария, това Господъ знае. Защо? — Всички искатъ да бждатъ велики, всички искатъ да живѣятъ единъ щастливъ животъ на хипотези и теории. Азъ ви питамъ, възъ основа на единъ отъ основнитѣ закони: онази майка,

която нѣма любовъ, ражда ли дѣца? Онзи слуга, който нѣма любовъ, слугува ли на господаря си? Онзи войникъ, който нѣма любовъ къмъ отечеството си, воюва ли на бойното поле? Онзи служащъ, който нѣма любовъ къмъ работата си, заема ли се съ нея? Днесъ съществуватъ навсѣкждѣ кражби и насилия. Защо? Защото липсва любовта. Всичко онава хубаво, което съществува въ този свѣтъ, то е все благодарение на тази любовъ. Сегашниятъ свѣтъ е каца съ много добри обрѣчи, но дѣскитѣ сж изгнили. Ако дѣскитѣ черудясватъ, какво ще стане съ самата каца? — Маслото отъ нея ще се разлѣе. Сегашнитѣ хора не могатъ да видятъ това нѣщо. Хората казватъ: едно врѣме нашитѣ дѣди и пра-дѣди живѣха религиозенъ животъ, тѣ бѣха честни хора. Да, бацитѣ и дѣдитѣ ви бѣха по-честни хора, отколкото сте вие. Тѣ държѣха на думата си. Вашитѣ бащи не даваха пари съ полица, ами въ тайно даваха нѣкому пари и послѣ, като наближи врѣме да ги връща, този човѣкъ не го търсятъ съ съдебенъ приставъ по нѣколко пѣти, ами самъ ги донася. Който даваше, и който взимаше паритѣ, всѣки отъ тѣхъ разбираше задължението си и затуй всѣки живѣеше добрѣ. Сегашнитѣ хора мислятъ, че сж станали по-умни. Не, не сж станали по-умни. Отъ всички страдания, които хората прѣтърпѣха, придобиха една опитностъ, но разумността въ тѣхъ ще дойде, когато се съградятъ новитѣ условия на живота. Азъ не говоря за външния животъ, но за вътрѣшния животъ въ насъ. Какво ще бѣде положението на Англия, на Франция, на Германия, това е второстепененъ въпросъ за менъ, но сега, като съществувамъ тукъ на земята, за менъ е важно да

свърша своята работа, та единъ день, като ме повикатъ отъ тукъ, да съмъ готовъ. Най-първо ние трѣбва да знаемъ, че не сме членове на тази земя. Както единъ ученикъ, който слѣдва едно училище, не е членъ на това училище, а слѣдва докато го свърши, така сме и ние. Послѣ този ученикъ минава въ друго училище, а на негово мѣсто дохожда другъ. Значи, ние сме дошли тукъ на земята, като въ едно училище, да служимъ на своитѣ идеали, да влѣземъ въ другитѣ царства и да служимъ на Бога. Слѣдователно въ свѣта само Господъ е господаръ. И всички хора, които сега управляватъ свѣта, сж само врѣменно, единъ день Господъ и тѣхъ ще повика. Господъ е господаръ на всички, а сегашнитѣ хора мислятъ, че Господъ нѣма да ги повика. Не, въ свѣта има една велика Божия Правда, за която нѣма никакви теории и хипотези. На всички хора трѣбва да се отдаде правото. Всички хора, които Богъ е пратилъ на земята, иматъ еднакво право да живѣятъ. Никому не е позволено да отнима правата на човѣка, които Богъ му е далъ. Божията Правда седи въ това, да зачитаме свещено великитѣ Божии закони. Ако пъкъ искаме да туримъ друго право въ свѣта, ние ще бждемъ езичници. Такива бѣха и езическитѣ богове. Ако изпълняваме Божиитѣ закони, тогава за насъ ще има само единъ Богъ на Любовта, на Мѣдростта, на Истината, на Правдата и на Доброто. Този Богъ гледа еднакво къмъ всички хора. Слѣдователно, всѣко насилие, което се върши отъ когото и да е, не е угодно на Бога. И ако Той търпи, това не е отъ слабостъ. Той търпи всички насилия, но и всичко пише. Има Божии служители, има Царство Бо-

жие! До сега всички хора сж мислили, че Божествената Свѣтлина може да се спре. Не, Божествената Свѣтлина не може да се спре. Апостолъ Павелъ съизволявалъ въ убиването на Стефана, но когато Стефанъ умрѣ, той накара Павла да работи за него, да му свърши работата. Когато биха апостолъ Павла петъ пѣти, той каза: „Братя, съ голѣми страдания ще влѣземъ въ Царството Божие“. Питаха го: хубаво ли е да те биятъ? — Не, много е лошо. Тогава още единъ пѣтъ не съизволявай въ убиването на своитѣ братя. Той разиравяше, какви страдания е прѣкаралъ по морето между лѣжливитѣ братя. Да, свѣтътъ е пѣленъ съ лѣжливи братя.

Нѣкой пѣтъ, като вървя изъ улицитѣ, чувамъ нѣкои да казватъ: този съ дългата коса е анархистъ, той развращава хората. Да азъ ги развращавамъ, а тѣ ги възпитаватъ. Азъ научихъ свѣта да краде, да лъже. нали? Казватъ, че щѣлъ да дойде антихристъ. Че той навсѣкждѣ сжществува! Отъ 8000 години сжществува антихристъ. Въ свѣта се избиха повече отъ 25 милиона хора Това Христосъ ли го направи? Отъ 2000 години антихристъ е на земята. Той коли, бѣси, убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Нѣкой бие жена си, изнѣжда я навѣнъ; баща изнѣжда сина си; братъ брата си убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Азъ се чудя на това вѣрую. Нѣкои казватъ: знаешъ ли кой говори тамъ, въ този салонъ? Дяволътъ говори тамъ! — казватъ тѣ. Азъ се радвамъ, че тукъ говори дяволътъ, а въ всички други църкви говори Христосъ! Да, и като проговори този Христосъ, 25 милиона хора из-

мръха на бойното поле. Като говори този Христосъ, навсѣкждѣ въ свѣта ставатъ кражби, убийства, насилия, па и букаи носятъ хората! Това може да е религия на единъ народъ, това може да е неговъ стремежъ, но не се лъжете, това не е Божествено учение. Не, това не е учението на Бога, не е учението на Христа! Прѣдъ насъ такива лъжи не минаватъ. Азъ говоря въ името Божие. И този Богъ, за Когото говоря, ще разтърси земята и тогава ще познаете, дали азъ говоря Истината, или не. Писанието казва: „Още веднѣжъ Господъ ще разтърси земята, и всѣка жива тварь ще познае, че има Правда въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Мѣдрость въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Истина въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Любовь въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Добродѣтель въ свѣта“! Има на какво да се обоснове човѣкъ! Братъ за брата не е вълкъ, а братъ за брата е ближенъ, съ когото той може да сподѣли двѣ сладки думи, съ когото той може да раздѣли своя залъкъ хлѣбъ.

Туй, което ви говоря, се отнася до вѣрующитѣ, то не се отнася до свѣта. Свѣтътъ нека си върви по своя пътъ. Азъ говоря за онѣзи, които проповѣдватъ името Христово, за онѣзи, които постоянно държатъ Неговия кръстъ, за онѣзи, които въ Негово име вършатъ всичко. Казвамъ: да прѣстанатъ вече съ тия работи! Нека всички хора по цѣлия свѣтъ, не само тукъ въ България, знаятъ, че Богъ съществува въ свѣта, и хората ще познаятъ това нѣщо! Казватъ: да, но трѣбва да има готови хора! Не, вие ще трѣгните изъ свѣта и ще кажете всичко на хората. Казвате: още не сме готови. Ами

кога ще бъдете готови? — Не сме израсли още. Че кога ще израстете? — Не му е дошло врѣмето още. Кой ви каза, че още не е дошло врѣмето? Знаете ли на какво мяза вашата работа? Вие, които ме слушате, мязате на ония двама парализици, които лежали цѣли 20 години въ болницата. Дойде нѣкой лѣкаръ да ги прѣгледа, казва: нѣма да ги бжде, но давайте имъ поне да четатъ нѣкоя книга за Бога, да се разсѣйватъ, да минава по-леко врѣмето. Дойде другъ лѣкаръ и той казва същото. Лежатъ тия двама болни на леглата си и се разговарятъ: голѣма неправда има въ този свѣтъ, нѣма кой да ни помогне! Единъ день, цѣлата болница се запалва, и всички бързатъ да спасятъ понадежно болнитѣ, а двамата парализици забравятъ въ стаята имъ. Като ги понапекълъ огъня, тѣ бързо скачатъ отъ леглата си и си казватъ единъ-другъ: „Братко, да бѣгаме навънъ!“ Незабѣлѣзали, какъ и двамата се намѣрили вънъ отъ болницата и си казали: слава Богу, че се запали болницата, за да оздравѣемъ. Това, дѣто били болни, туй е резултатъ на тѣхнитѣ хипотези и теории. Веднѣжъ забравили всичко, тѣ излизатъ вънъ. Така ще бжде и съ васъ. Тази болница ще изгори, и вие ще изкочите навънъ. Господъ не създаде този свѣтъ само за болници; Господъ не създаде този свѣтъ, за да се лѣкуватъ хората. Казватъ: е, да има благодарители въ свѣта, та както и да е! Не, Господъ не създаде свѣта за благодарители, Господъ създаде свѣта само за работа. Всѣки трѣбва да работи, а не да се труди. Свещено нѣщо е работата! Всѣки, който е дошълъ на земята, трѣбва да работи съ всичкото свое съзнание, а не да става робъ на тру-

да. Всички трѣбва да работятъ, да улесняватъ живота си единъ другъ и взаимно да си помагатъ. Ние можемъ да улеснимъ своя животъ, отъ насъ зависи. Казвате: кога ще дойде Христосъ? — Когато изгори болницата. Кога ще дойде Христосъ? — Когато прѣстанатъ всички теории и хипотези. Кога ще дойде Христосъ? — Когато прѣстанете да очаквате да дойде нѣкой благодѣтель да ви донесе пари. Кога ще дойде Христосъ? — Когато прѣстанете да вѣрвате, че въ богатството, въ къщитѣ седи щастieto. Христосъ ще дойде, когато ние съзнаемъ, че сме Синове на Бога, изпратени на земята да Му служимъ. Христосъ ще дойде, когато съзнаемъ, че сме Синове на Божията Любовь. Всѣки, който може да схване, какво нѣщо е да бѣде Синъ Божий, да служи на Баща си съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и сила, той ще бѣде готовъ да жертвува всичкия си животъ за Бога Живаго, и каквото да сгине въ свѣта, той ще казва: има Единъ въ свѣта, за Когото можемъ да жертвуваме живота си и всичко, което имаме. За никого друго не трѣбва да жертвуваме живота си. Жертвуваме ли живота си за друго, ние сме на кривата страна. Това е новото. Въ насъ трѣбва да се запечати тази идея.

Сега, запримѣръ, вашиятъ баща е заминалъ за другия свѣтъ; синъ ви, или дѣщеря ви сж заминали за другия свѣтъ, и ние ме питате, какъ сж. Лесна работа е да разберете това нѣщо. Но, ако ви кажа, какъ може да се съобщавате съ умрѣлитѣ, ще се дигне цѣлъ скандалъ. Ще каже: какъ, какъ смѣ този човѣкъ да заблуждава хората! Не, азъ казвамъ: нѣма умрѣли хора въ свѣта. Когато чо-

вѣкъ умре, той започва да живѣе сѣщненски животъ. Когато азъ съмъ единъ голѣмъ егоистъ и мисля само за себе си, тогава именно азъ съмъ мъртавъ. Но до колкото азъ влизамъ въ страданията на другитѣ хора; до толкова, до колкото азъ чувствувамъ, че страданията на другитѣ хора се влиятъ въ моята душа; до толкова, доколкото азъ чувствувамъ тѣхния зовъ, долавамъ тѣхната нужда и искамъ да имъ помогна въ това положение, до толкова само азъ разбирамъ, че живѣя, че съмъ единъ живъ организъмъ, че въ послѣдния день Богъ ще ни възкрѣси. Този день е близо, много близо! Вие седите и казвате: колко е близо? — Много е близо, но нѣма да ви кажа, колко е близо. За опредѣляне на тази близость азъ ще си послужа като единица мѣрка съ бързината на вашата мисль. Ученитѣ хора, като мѣрка за измѣрване на бързината, си служатъ съ бързината на свѣтлината, а бързината на мисльта е по-голѣма отъ бързината на свѣтлината. Слѣдователно, този день е много близо за всички онѣзи, на които мисльта е бърза, а за онѣзи, на които мисльта е мудна, които спятъ, този день за тѣхъ е много далечъ. Тѣ ще чакатъ, може би, още хиляди и хиляди години, а за другитѣ, чиято мисль се движи бързо, скоро ще дойде този день.

Христосъ казва: „Въ послѣдния день азъ ще ги възкрѣся“. Кои? — Които се движатъ съ тази бързина. Това сега е поетическата страна на стиха, а вѣруето е, че Духъ Божий живѣе въ насъ, и всѣки отъ насъ трѣбва да съзнава, че е гражданинъ на великото Божие Царство, и нека чувствува радостъ и веселие въ себе си, да се не съмнѣва.

Борете се всички съ съмнѣнието, изхвърдете го вънъ отъ душата си! Изведнѣжъ нѣма да го побѣдите. Още дълги години ще се борите съ съмнѣнието и съблѣзънѣта, но най-послѣ ще ги побѣдите. На лицето ви ще дойде онази мека свѣтлина, ще знаете, че Богъ живѣе въ васъ. Тогава всѣки единъ отъ васъ ще носи новото. Посете го, работете, но всѣко сѣменце нека падне на своето мѣсто! Азъ гледамъ, нѣкой поетъ написалъ нѣщо, питамъ го: защо не напечатишъ нѣщо отъ своитѣ стихове? — Не съмъ ги довършилъ още. Не, всѣки стихъ самъ за себе си, е завършенъ. Много поети сж оставили само единъ стихъ въ живота си. Ами вие знаете ли, кой е този поетъ, който е написалъ изречението „Богъ е Любовь“? То не е казано отъ Бога. Богъ не е казалъ за себе си, че е Любовь. Ще бѣде смѣшно, азъ да възпѣвамъ себе си! Онзи, който е написалъ това изречение, самъ е опиталъ, че Богъ е Любовь. Тази дума всѣкога внася въ човѣшката душа повече сила, отколкото всѣка друга дума. Когато човѣкъ е наскърбенъ и изговори това изречение, този стихъ внася животъ въ него. Значи, има Единъ, Който може да внесе въ тебе сила. Значи, има Единъ, Който прѣзъ всички врѣмена, прѣзъ всички култури на миналото и днесъ, въ каквото положение и да се намирашъ, само Той е въ сила да ти помогне.

Та сега вие трѣбва да се надѣвате на Този Господъ на Любовта. Той е, Който може да ви въздигне и възкрѣси. И казва Писанието: „Да възкрѣсне Господъ и да се разпрѣснатъ враговете Му“. Какво се подразбира подъ думитѣ „да възкрѣсне Господъ“? Дѣ е смисълътъ на тия думи? Подъ тия

думи се разбира множеството. Когато Господъ възкръсне въ всѣки одного отъ насъ, тогава ще се разпръснатъ и враговетѣ Му. Думитѣ „да възкръсне Господъ“ не се отнасятъ за Господа, Който е живъ. Сега всички чакатъ да възкръсне нѣкъждѣ Господъ и да се разпръснатъ враговетѣ Му. Той е възкръсналъ, но въ насъ трѣбва да възкръсне Господъ, а за да възкръсне Господъ въ насъ, ние сме ангелитѣ на земята, които трѣбва да отвалимъ плочата, която е на гроба на нашия Господъ. Туй е, което и вие трѣбва да направите сега. Ти си турилъ една грамадна плоча на гроба на твоя Господъ, Той хлопа отъжтрѣ и ти казва: „Отвори, отмахни тази плоча“! Вие казвате: „Господи, почакай малко, азъ още не съмъ завършилъ работитѣ си! И този вашъ Господъ отново си легне, лежи цѣли три дни, дълги тежки дни! Азъ казвамъ: стани, отвори тази плоча! Тогавъ ангелитѣ ще кажатъ: ето единъ достоенъ служителъ, Синъ на Бога Живаго, който може да отвори вратата на Баща си! Ами че това не е ли почитъ? Когато бащата иде, нека синътъ се завете да му отвори. Азъ съжалявамъ онѣзи синове, които чакатъ бащата самъ да си отвори вратата. Синътъ трѣбва веднага да скочи, да отвори вратата на баща си и да каже: татко, заповѣдай! Това сж синоветѣ, които трѣбва да отворятъ плочитѣ на гроба на своя Богъ.

Всички ние трѣбва да скочимъ, да отворимъ вратата на Баща си и да кажемъ: „Влѣзъ Господи, само Ти си Единиятъ, Който носишъ благословение за синоветѣ си“!

Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ и ще ви се изявимъ“. Това сж великитѣ слова, великитѣ Истини, които ще внесатъ свобода въ свѣта.

И тѣй, ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я отъ себе си, отхвърли отъ себе си тази съблазнь!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 5 априль 1925 г.
въ гр. Софiя.

Съ Духъ и озъкъ.

26.

Съ Духъ и огънь.

„Той ще ви кръсти съ Духъ
Святъ и съ огънь“.

Съврѣменното човѣчество, както въ миналото, така и въ настоящето, се отличава съ една негативна, отрицателна чѣрта, а именно съ нетѣриѣнието, или както го наричатъ те съ бързането. Това бързане не е каквото е бързината на свѣтлината, но то е бързане, както бърза онзи, когото коремътъ божи; както бърза онзи когото кракътъ боли; както бърза онзи, на когото нариѣтъ сж огкраднати или кжщата му е запалена. Всички хора бързагъ. Нетѣриѣнието показва една положителна чѣрта, но изразена въ отрицателенъ смисълъ, а именно — крайно корисголюбие, съ което се отличава човѣкътъ. Богъ казалъ на човѣка да завлада всичко, но по единъ разуменъ начинъ, а той разбралъ, че трѣбва да усвои. да завлада всичко само за себе си и да разполага съ него, както си иска. Вслѣдствие на това се зародили онѣзи желания, които сега сжществуватъ у хората и ги спжватъ на всѣка стжпка. Всички хора бързатъ да станатъ богати. Защо? — За да могатъ да живѣятъ добрѣ, да ядатъ и да пиятъ изобилно, да се обличатъ съ хубави дрехи, да си

купуватъ хубави чепичета, да се разхождатъ свободно по лицето на земята отъ единия край до другия и слѣдъ туй да кажатъ: наживѣхме си! Това изобщо е най-обикновениятъ идеалъ, който хората иматъ. Щомъ вземемъ да имъ говоримъ нѣщо по високо, тѣ казватъ: остави тѣзи работи, тѣ сж отвлечени, тѣ сж непостижими, тѣ сж неразумни нѣща. Ти кажи нѣщо близко, близко до живота. Чудното е, че съврѣменнитѣ хора говорятъ за близкитѣ нѣща до живота, а нѣматъ самия животъ. Кое е близкото нѣщо до живота? — Близкото нѣщо до живота е разумното. Животътъ е проявление на една отъ най-великитѣ сили въ свѣта. И слѣдователно, по живота ние ще изучаваме тази велика сила не само като движение, но като една разумна проява.

И тъй, нетърпѣнието въ съврѣменнитѣ хора, въ всички свои разклонения, показва именно този вътрѣшенъ, азъ го наричамъ, органически недѣлгъ въ човѣшкото развитие — користолюбieto. Той произтича отъ простия фактъ, дѣто хората мислятъ, че знаятъ, какво нѣщо е животътъ. Всѣки разсждава, мисли, казва за себе си: азъ съмъ човѣкъ. Но я го запитайте, въ какво седи човѣкътъ, кои сж качества му? — Достоинство имамъ. Добръ, въ какво седи човѣшкото достоинство? Ти казвашъ: азъ съмъ човѣкъ, значи азъ мисля. Щомъ мисля, азъ имамъ достоинство. Хубаво, като имашъ достоинство, честенъ човѣкъ ли си? Една отъ основнитѣ чѣрти на достойния човѣкъ е честността. Най-първо отъ устата и отъ ума на достойния човѣкъ не трѣбва да излиза абсолютно никаква лъжа. Като каже една дума, трѣбва да я изпълни, въ нея да нѣма двѣ мѣрки.

Въ всички наши съвременни разбирания, както и въ разбиранията на миналитѣ, и на настоящитѣ философи, има два вида схващания: едни които сж обичали Истината и сж живѣли далечъ отъ обикновения свѣтъ и тамъ се подвизавали; други, които сж създали площадната, обществената философия и споредъ нея сж ръководили човѣчеството. Какви ли не чудновати философи се явявали! Тѣ сж вдъхнали сегашната философия на човѣчеството. Споредъ сегашнитѣ си разбирания хората казватъ: човѣкъ се ражда, за да умре. Каква философия има въ това? Хубаво, тогава, споредъ тази ваша философия, казвамъ: онзи великъ художникъ е направилъ своята картина, за да я разруши. Онзи великъ цигуларъ е направилъ цигулката, за да я счупи. Онази майка е родила онова дѣте съ хубавата главичка, за да я смаже. Онзи учителъ, който е повикалъ ученицитѣ си да ги учи, най-послѣ ще ги набие и ще ги изпъди навънъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има такава една философия съ такива крайни заключения? И най-послѣ хората казватъ: ти трѣбва да знаешъ какъ да смѣташъ и какъ да го сметнешъ. Какво значи това, да знаешъ какъ да сметнешъ нѣкого? — То значи, да знаешъ, какъ да излъжешъ. И днесъ, една отъ най-хубавитѣ науки, математиката, хората сж я направили като сръдство да лъжатъ другитѣ съ нея. Всички учени хора лъжатъ все съ математиката. Казватъ за нѣщо: толкова струва. Ти като сметнешъ послѣ, виждашъ, че не струва толкова. Питамъ тогава: защо ни е науката? — Да знаемъ какъ да смѣтаме хората. Защо ни е геометрията? — Да знаемъ какъ да правимъ здания, да

затваряче хората въ тѣхъ. Защо се раждатъ хората? — Да се биятъ, да станатъ герои. Това е друга лъжлива философия. Хубаво, слѣдъ като се набиятъ, каква философия има въ това? — Върнатъ се по домоветѣ, единъ съ счупена глава, другъ съ счупени крака, трети съ счупени рѣцѣ и т. н. И въпрѣки всичко това, хората казватъ: човѣкъ трѣбва да се бие, за да придобие нѣщо благородно. Това е за тѣзи философи, които сж учили хората на площадната философия. Тѣзи философи сж създали такива вѣрвания, които сж вплеали хората въ невѣрни нѣща. Това не сж ония философи, които сж учили хората на истинската философия. Това не сж философитѣ, които сж разбирали дълбокия смисълъ на живота.

Въ Писанието се казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь“. Подъ името „Духъ Святъ“ разбираме, че човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли. Само когато се даде едно име на човѣка, Иванъ, Драганъ, Стоянъ или Петко, тогава той е кръстенъ. Когато ученитѣ хора изслѣдватъ, запримеръ, извѣстни типове растения и ги изучатъ добръ, само тогава ги кръщаватъ съ извѣстни имена и считатъ, че сж изучени. Следователно, всѣко едно разумно същество трѣбва да и ма име, съ което може да се назове. Затова, въ великата Божествена наука, всѣко същество, което има име, е разумно. То само трѣбва да си тури това име. Великиятъ цигуларъ самъ трѣбва да се кръсти, че е великъ цигуларъ, а не да чака отвънъ да го кръстятъ.

Казва Писанието: „Той ще ви кръсти съ Духъ Свѣтъ.“ подъ думата „святъ“ се разбира

онзи разуменъ духъ въ човѣка, който ще го опж-ти въ разбиранieto на вѣтрѣшния дълбокъ смислъ на живота. За сега, въ самия животъ има много усложнения, много сложни въпроси за разрѣшение. Животътъ не е задача, която можемъ да изучимъ за една, за 100, за 1000 или даже и за нѣколко милиона години. Той е задача, която само вѣчността, въ своитѣ проявления, може да разрѣши. И когато ние разрѣшимъ тази задача въ нейната първа степенъ, какво нѣщо, е физическия животъ на земята, ние ще разберемъ до извѣстна степенъ, какво нѣщо е и великата Мѣдрость, която подига съврѣмненното човѣчество. Иоанъ Кръстителъ, който бѣ дошълъ малко прѣди Христа бѣ запознатъ съ основата на дълбоката окултна наука, съ Божественото учение. Той не е билъ отъ протитѣ, отъ невѣжитѣ пророци. Той е билъ просветенъ, училъ се е въ едно отъ училищата на древността. И за Христа казватъ, че не се училъ въ никое училище. Съ това искатъ да кажатъ, че безъ да се училъ, е знаалъ. Това е друга площадна философия. Не, Христосъ прѣди хиляди години въ едно отъ най-виднитѣ училища, или въ една отъ най-знаменититѣ школи. Христосъ самъ твърди, че какво Отецъ ме е училъ, туй върша. То значи, че той се училъ тамъ, дѣто другитѣ площадни философи не сж се учили. Богъ Го е училъ. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се учи. Кждѣ? — При Бога. Да се учишъ при Бога разбирамъ да минешъ тази школа, въ която има единство. Най-добритѣ професори, най-добритѣ, учители сж въ тази школа. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да намѣри тази школа. Тази школа не мяза на

нашитѣ университети. Въ нея нѣма никакви хипотези и теории. Когато въ тази школа искатъ да измѣрятъ, колко е разстоянието отъ земята до слънцето, както това правятъ нашитѣ учени, тамошнитѣ професори, заедно съ ученицитѣ си трѣгватъ отъ земята и въ осемъ минути врѣме сѣ на слънцето. Следъ други осемъ минути сѣ вече на земята и казватъ, че разстоянието между земята и слънцето е точно еди-колко си километра, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Точно-та точни сѣ тѣхнитѣ измѣрвания! Ако искатъ да знаятъ, колко е разстоянието отъ земята до Сириуса, пакъ ще трѣгне една експедиция отъ земята, съ бързина по-голѣма отъ първата и ще направятъ най-точни физически изчисления и ще се върнатъ. И тукъ изчисленията имъ ще бѣдатъ точни, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Запитватъ се още, дали въ нѣкоя планета има разумни същества, или не? За да провѣрятъ, пакъ изпращатъ една експедиция, която скоро се връща назадъ и казва: ние видѣхме и знаемъ. При сегашнитѣ изслѣдвания съ телескопитѣ, нѣкой учени казватъ, че на Марса имало прокарани канали; други казватъ, че нѣма такива канали. Едни казватъ, че тия канали сѣ направени отъ разумни същества, а други казватъ, че не сѣ ги правили разумни същества. Всичко това е едно хубаво забавление. А сега, срѣщамъ нѣкого и го питамъ: защо тази дама е турила тази синя панделка отзадъ на главата си? — Отдѣ да зная? Казвамъ: все трѣбва да има нѣкаква побудителна причина. Това или ще е нѣкаква парижка мода, или ще е нѣкакъвъ символъ. Срѣщамъ нѣкой господинъ, турилъ

черна връзка, облекълъ черни дрехи, питамъ: защо този господинъ е облекълъ всичко черно? — Не зная. Казвамъ: навѣрно майка му, или баща му, единиятъ отъ тѣхъ ще е умрѣлъ. Какво общо има смъртъта на майка му, или на баща му съ черния цвѣтъ? При смъртни случаи черния цвѣтъ е на мѣта; унекоп народи пъкъ, когато умре нѣкой, нося тѣ бѣли дрехи. И гуй е мода. Гуй е външно, криво разбиране на живота. Ние мислимъ, че като се облечемъ съ бѣли дрехи, може да станемъ добри; или като се облечемъ съ черни дрехи, може да се отречемъ отъ живота. Не, това е криво схващане на живота. Едни хора казватъ: трѣбва да се откажемъ отъ свѣта! Други казватъ: трѣбва да влѣземъ въ свѣта! Че кога си билъ извънъ хората? Какъ ще се скриешъ отъ тѣхъ? Ами че ти, самиятъ човѣкъ, си едно множество отъ хора! Въ тебе има милиарди човѣчета, събрани на едно мѣсто и всички дигатъ шумъ. Тѣ си иматъ гародно събрание, и царъ си иматъ, който имъ заповѣдва. Отгорѣ на всичко вие казвате: да се освободя отъ тѣзи хора? Кждѣ ще отидешъ? Други казватъ: не, човѣкъ е единъ организъмъ. Какъкъ е този организъмъ? — Той се състои отъ множество клѣтки, които постоянно работятъ у човѣка. Да, и тѣзи малки клѣтки, както виждате, разбиратъ химия, разбиратъ физика, разбиратъ закона за размножение, разбиратъ нѣщо отъ медицината, сами могатъ да се лѣкуватъ — отъ какви ли работи още не разбиратъ. Когато се охлузи нѣкждѣ кожата ви, тѣзи малки, глупави клѣтки, както ги мислитѣ вие, веднага могатъ да я заздравятъ отгорѣ, а разумниятъ, учения човѣкъ, като си удари ржката, не

знае, какъ да се лѣкува, ще търси разни билки. Удари ли ржкака си, разни лапи ще туря, празъ лукъ, квасъ, съ какво ли не ще я налага, но не се лѣкува отъвнъ. Тия глупавитѣ клѣтки, споредъ васъ, се лѣкуватъ отъжтрѣ. Тѣ иматъ по добри по-солидни знания, отколкото умнитѣ, ученитѣ хора, които се лѣкуватъ отъвнъ. Питамъ тогава: кой е по умень?

На насъ, съврѣменнитѣ хора, ни трѣбва малко повече смирение, да знаемъ, че не сме отъ много умнитѣ хора. Не сме и отъ много проститѣ, но трѣбва да знаемъ, че малко знаемъ. По негативенъ начинъ всѣки може да смѣта, но дойдемъ ли до положителната страна, до Истината, тамъ хората не знаятъ да смѣтатъ. Кажи на нѣкое дѣте да ти каже нѣщо, то така ще те сметне, такава голѣма лъжа ще измисли, че ще се чудишъ, отдѣ я взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: да говоришъ Истината, е невъзможно при сегашнитѣ условия на живота! Всички ще те считатъ смахнатъ човѣкъ. И при това заблуждение, което сега съществува, всички площадни философи казватъ, че Истината била горчива, а шомъ е горчива, не може да се казва, понеже ще огорчи устата ти. Слѣдователно, не е позволено да се говори. Лъжата пъкъ била сладичка, затова лъжете, колкото искате. Защо хората лъжатъ? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казватъ Истината? Защото Истината била горчива. Не, лъжата именно е горчива, а Истината — сладка.

Разправяше ми единъ приятель единъ интересенъ случай за едного. Познавалъ той единъ бѣденъ човѣкъ, който често гладувалъ и единъ день,

понеже му се много дояло, отива въ една гостилница и се помолва на гостилничаря да му даде отъ най-хубавитѣ яденета и най-хубавото старо вино. Слагатъ му на масата, наядва се хубаво, но дохожда врѣме да плаща, нѣма нито петъ пари въ джоба си. Казва му гостилничарьтъ: слушай, ти като си безъ петъ пари въ джоба, защо не яде само едно блюдо, яде ли се толкова нѣщо безъ пари? Той прибързва да излѣзе навънъ, но гостилничарьтъ го настигва съ едно дърво и го набива хубаво. Стоп вънъ замисленъ и си казва: добръ е, когато се яде, но лошо е, когато трѣбва да се плаща. Мислите ли, че има нѣкой отъ васъ, който да не е билъ въ гостилницата? Я ми покажете единъ умень човѣкъ въ свѣта, който да не е битъ! Покажете ми едно дѣте, което майка му да не е била! Покажете ми единъ младъ човѣкъ, който да не е направилъ поне единъ скандалъ въ свѣта! Ще ми кажете, че само простиятъ, само бѣдниятъ човѣкъ прави скандали. Ако нѣкой бѣденъ, простъ човѣкъ прави скандали, — и да го биятъ разбирачъ, но азъ мога да ви приведа множество факти. дѣто хора отъ най-високо положение сж правили по голѣми скандали отъ тия, които правятъ проститѣ. И простиятъ може да направи скандалъ, и високостоящиятъ може да направи скандалъ. Значи, не сж външнитѣ условия на живота, които опредѣлятъ постъжикитѣ на хората. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външнитѣ условия на живота диктуватъ нѣщата. Това е една площадна философия, която въ основата си не е вѣрна. Нѣкои казватъ, че външнитѣ условия ни заставятъ да постъжимъ тъй, или иначе. Напримѣръ, казватъ, че условия-

та сж заставили орела да яде месо. Така е, но питамъ тогава: кой заставя гълъба да яде житни зрънца? Не живѣе ли и той при сжщитѣ условия, при които живѣе и орелътъ? Какъ е възможно, като живѣятъ при едни и сжщи условия, орелътъ да яде месо, а гълъбътъ — житни зрънца? Казвамъ: и у животнитѣ има извѣстни убѣждения за живота. Гълъбътъ има много по-високо понятие за живота отъ орела; той носи по-висока култура въ себе си. Орелътъ е царъ на птицитѣ, но е глупавъ. Че е глупавъ, виждаме по това, че не сж го взели за символъ на Свети Духъ въ религията. Военнитѣ го взиматъ като символъ на сила; руситѣ сжщо го взиматъ като символъ на сила, но щомъ дойде до религиознитѣ форми въ религията, тамъ взиматъ като символъ гълъба. Щомъ искаме да изпрагнмъ пѣкоя птица като делегатъ при Бога, не изпращаме орела, но гълъба. Господъ казва: „Орелътъ нека ходи по земята, нека участвува на бойнитѣ полета, но въ моето царство такива месоядци не приематъ. Казваме: условията на живота сж такива. Ако единъ гълъбъ може да издържи при всички условия на живота, да се храни съ зърнена храна, това показва, че въ него има идея. Азъ говоря за идеята на гълъба. Тогава, ние съврѣменнитѣ религиозни хора, може ли да се убѣждаваме едни други, да се оправдаваме, че условията на живота били такива? Казвамъ: братко, засрами се отъ гълъба! Единъ гълъбъ, съ много помалка интелигентность отъ твоята, съ много побѣдни условия на живота отъ тебе, е съумѣлъ да води единъ по чистъ и порядъченъ животъ отъ тебе, а ти създаденъ по образецъ и подобие Божие,

правишъ хиляди прѣстѣпления и създавашъ хиляди страдания на другитѣ. Дѣ е твоятъ образъ Божий? Казвашъ; азъ имамъ вѣрвания. Да, имашъ вѣрвания на орела, но не и вѣрванията на гълъба. Вѣрвания иматъ хората на всѣкъдѣ.

Азъ раздѣлямъ хората, споредъ тѣхнитѣ вѣрвания, на орли и гълъби. Кажете ми сега, кои се размножаватъ повече, орлитѣ или гълъбитѣ? Прѣди 15 години азъ правихъ своитѣ научни изслѣдвания въ шуменско и тамъ, въ околността, на една скала бѣха се размножили толкова много орли, че селянитѣ се чудиха, какъ да се отърватъ отъ тѣхъ. Най-послѣ се сѣсчатъ да натопятъ една мърша въ нѣкоя отрова и да я оставятъ за храна на орлитѣ. Всички, които яли отъ нея, се отровили, но най-голѣмиятъ, най-силниятъ отъ тѣхъ се търкалялъ дълго врѣме по земята, докато най-послѣ се спасилъ. Казвамъ: това сж героитѣ на съврѣмънената наука. За този орелъ казватъ, че отъ тогава не сж го виждали вече да ходи и да търси мърша изъ тази областъ. Виждали сж го да ходи отъ едно мѣсто на друго, да си лови нѣщо живо за храна, но отвикналъ се поне отъ това, да яде мърша. Така и за насъ съврѣмъненитѣ хора, трѣбва да ни дойдатъ много голѣми страдания, за да поумнѣятъ главитѣ ни, да се отвикнемъ да ядемъ мърша, като тия орли.

Тази храна, която употребяваме, не е Божествена. Тѣзи условия на живота ние сами ги създадохме. Обаче ние, които вѣрваме, казваме, че човѣкъ е по-силенъ отъ условията на живота, понеже сегашнитѣ условия, при които се намира той, сж създадени отъ него. Нима онзи човѣкъ, който

съгражда къща и задлъжнява, не създава самъ своигѣ условия? Нима онзи пияница, когото майка му родила съ здраво тѣлосложение и отличенъ умъ, слѣдъ 10—20 години не измѣня той самъ своигѣ условия, не покваря самъ своя организъмъ? Всѣки самъ си създава условията. Пияницата казва: е, такива сѣ условията, трѣбва да пия. Не, не сѣ такива условията, а ти самъ ги създаде. Туй е едно площадно разбиране на живота, това е една площадна философия. Азъ сега говоря на мъже и на жени, понеже тази ваша площадна философия може да ви покоси. Въ площадната философия на живота се криятъ всички онѣзи отрови, които днесъ рушатъ обществото. Съ тази философия днесъ правятъ само опити и казватъ: трѣбва да се опитваме. Добрѣ, трѣбва да се правятъ опити, но разумни, а тия разумни опити може да се правятъ само по метода на гълъжба. Подъ думата „гълъжба“, азъ разбирамъ културата на онова вътрѣшно безкористие. Месоядството е признакъ на голѣма алчностъ. Азъ съмъ правилъ редъ наблюдения върху трѣвопаснитѣ, и върху месояднитѣ животни, като ги сравнявамъ психологически, виждамъ, че месояднитѣ животни сѣ крайно жестоки. Единъ паякъ даже, колкото и малъкъ да е, и той е крайно жестокъ. Онази муха, която попадне въ паяжината му, бръмчи, иска да се освободи, но той я убива, изсмуква, послѣ изхвърля навънъ и казва: друга да дойде на нейното мѣсто! Паякътъ постъпва като нѣкой касацинъ, който взима единъ волъ, втори волъ, забие ножа въ врата имъ и ги закаля. Тѣ мучатъ, той не обръща внимание. Казва. дай-те трегя, четвърти и т. н. И най-послѣ, за свое

оправдание, казва: какъ тъй, нали обществото трѣбва да живѣе! Нима обществото на гълъба не трѣбва да живѣе?

И тъй, сегашнитѣ страдания въ живота на всѣки човѣкъ индивидуално се дължатъ на прѣдшествуващи причини отъ миналото. Понеже природата сама по себе си е разумна, тя държи отчетъ за всички наши постѣпки. Най-важното и най-мѣкното нѣщо въ свѣта е човѣкъ да създаде своя индивидуаленъ животъ. Създадешъ ли този разуменъ, индивидуаленъ човѣкъ, тогава дома, обществото и човѣчеството много лесно може да се създадатъ. Съврѣмненитѣ хора искатъ да създадатъ, да прѣорганизируютъ най-напрѣдъ човѣчеството, послѣ обществото, слѣдъ това дома и най-послѣ човѣка. Този пѣтъ, обаче, не е правиленъ.

Ще ви приведа слѣдното разяснение. Вземете най-виднитѣ музиканти, които сѣ завършили своето музикално образувание, добрѣ владѣятъ това изкуство и образувайте отъ тѣхъ какъвто искате оркестъръ, ще видите, че въ 10—15 минути или $1\frac{1}{2}$ часъ, ще имате най-добрия оркестъръ, съ най-хубави изпълнения. Достатъчно е капелмайстора да дигне своята прѣчица и всичко върви по медъ и масло. Защо? Защото всѣки отъ тѣхъ знае отлично своята партитура, всѣки разбира своята наука. Я съберете пѣкъ хора, които не разбиратъ нищо отъ музика и се опитайте да образувате отъ тѣхъ оркестъръ! И десетъ най-видни капелмайстори да дойдатъ да ги дирижиратъ, ще видите, какво ще излѣзе. Само ще се дига шумъ, ще казватъ: чакайте, чакайте! — но нищо нѣма да излѣзе. Вие сѣщо казвате: чакайте

да видите, какъ ще излѣзе тази работа! Не, съ чакане нищо не става. Щомъ кажешъ „чакай“, подразбира, че не знаешъ да свиришъ. Щомъ не знаешъ да свиришъ, никакъвъ оркестъръ не става. Ние искаме да разрѣшимъ единъ отъ великитѣ въпроси, има ли животъ, или нѣма. Ами че ти живѣешъ, какво ще разрешавашъ този въпросъ? Е, бѣдещъ животъ дали има? Какво разбирате подъ бѣдещъ животъ? Подъ бѣдещъ животъ подразбирамъ единъ по-разумень животъ. Ти си една мравя и к звашъ: мога ли да живѣя въ друга форма? — Можешъ. Въ каква форма? — Можешъ да живѣешъ въ формата на една пчела, на единъ гълъбъ. Възможно ли е? — Възможно е. Прѣкарамъ тази мравя подъ една, подъ друга форма подъ формата на една пчела, или на единъ гълъбъ. Тя почва постепенно да се разширява и хвърква. Ако ви кажа „че тази мравя и еди-кой си мравя отъ еди-кой си мравунякъ, ще ме повѣрватъ ли? Ще кажете: д кажи, какъ тази мравя е станала гълъбъ! Къ ще ви го докажа? Ако азъ река да ви кажа, че между гълъбъгъ и змията има изрѣзка, че тѣ си мязатъ, че тѣ сж отъ единъ и сжщъ родъ, само че змията е безъ крила и безъ крака, а гълъбътъ е съ крила, съ крака и съ пера, ще ме повѣрватъ ли? Ако смѣкнете крилата, краката и перата на гълъба, той е цѣла змия. Онѣзи, които изучаватъ естествена история, могатъ да провѣрятъ тази истина. Това се отнася само до формата на нѣщата. Затуй подъ „нисше“ ние разбираме всичко това, което не съдържа елементи на разумния животъ. Като говоря за змиага, азъ разбирамъ нисшето. алчността. Змията ка-

то хване една жаба, цѣла я глътне. Жабата плаче, моли ѝ се, но тя не иска да знае. Тя я нагълта, безпощадна е, не иска да знае. Затова я наричатъ змия. Гълъбътъ като се приближи до нѣкое житно зърно, самото зърнце му казва: братко, глътни ме! Всички зърнца се радватъ, защото въ гълъба има една висша култура, въ която тѣ могатъ да се подигнатъ. Житниятъ зърнца сж разумни души, азъ мога да се разговорямъ съ тѣхъ. ще кажете: и това го бива! Житниятъ зърнца били разумни души! Щомъ у житниятъ зърнца нѣма души, и у хората нѣма души. Азъ мъчно мога да се съглася съ васъ, затова нѣкъ подържамъ: ако у човѣка има душа, и у житното зърнце има душа. Азъ още не съмъ видѣлъ, кждѣ сж душитъ въ сѣврѣменитѣ хора. Щомъ иматъ души, тѣ трѣбва да обичатъ! Щомъ единъ човѣкъ убива своя ближень, дѣ му е душата? Когато единъ ножъ се нѣтъкне въ тебе и те убие, плаче ли за тебе? Не, моята разумна ръка никога нѣма да влѣзе въ тебе и да те убие, но ножътъ — може. И ако моята ръка е разумна, ако азъ съмъ, разумень човѣкъ, никога нѣма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бждатъ едноврѣменно и мои страдания. Ине, сѣврѣменнитѣ хора, мислимъ, че страданията и радоститѣ сж' за смѣтка на тия, които страдатъ и се радватъ. Не е така, обаче.

Сега, за да обясня тази си мисль, ще ви приведа единъ митологически разказъ, или една митологическа приказка, която сжществува въ различни форми. Тя е отъ източень произходъ, създадена нѣкъждѣ въ Египетъ, или въ Индия. Като тази

приказка има такива и въ България. Интересното въ нея е слѣдното: нѣкоя сѣ царска дѣщеря, много красива мома, била чрѣзмѣрно измѣчвана отъ своята мащеха, затова била принудена да избегне отъ нея и да се крие въ едно подземие на една планинска мѣстность, дѣто останала да живѣе. Но ио и тамъ младитѣ момци не я оставили на спокойствие, трѣгнали подари ѝ, да слѣдятъ дѣ се е скрила. Загрижили се тѣзи момци, какъ да я извадятъ отъ тамъ, затова взели единъ слѣдъ другъ да ѝ прѣдлагатъ ржката си, да ѝ обѣщаватъ хубави условия за живѣние. Нѣкои отишли при нея пѣшъ, други съ коне и като стигнали до мѣстото, дѣто била скрита, извикали я по име Тя се казвала Халикязъ. Първиятъ като стигналъ на мѣстото, извикалъ: Халикязъ, излѣзь да видишъ твоята красота! Тя била много умна и още на първия отъ дошлитѣ герои казала: да станешъ на камъкъ! Той станалъ до полетъ на камъкъ. Вториятъ извикалъ: Халикязъ, излѣзь да видя твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той се прѣвърналъ на камъкъ до колѣне. Трети пакъ извикалъ: Халикязъ, излѣзь да видишъ твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той цѣлъ се прѣвърналъ на камъкъ. Така се връщали на камъни единъ по единъ, всички млади момци, които идвали да ѝ прѣдложатъ ржката си, докато пѣлата мѣстность била покрига съ камъни — все отъ тѣзи велики герои — и тя останала да си живѣе спокойно въ тази мѣстность. Питамъ сега: какво искалъ да изрази този, който създалъ този митологически разказъ, още недовършенъ напълно, съ избѣгването на тази мома отъ дома ѝ и затваря-

нето ѝ въ това подземие? Защо тя станала причина тѣзи млади герои да тръгнатъ подирѣ ѝ да я търсятъ? Този философъ или баснописецъ въ своя разказъ е стрилъ една велика Истина, която само разумни хора могатъ да разбератъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта, който иска да сѣществува, трѣбва да разбира положението, което Христосъ изказва въ стиха: „Кѣща, съградена на канара, на камѣкъ, не се разсипва; кѣща, съградена на пѣсѣкъ, се разсипва.“ Какво искала да каже тази красива мома на всѣки младъ момѣкъ, който идвалъ да я търси съ думитѣ „на камѣкъ да станешъ“? Тя искала да му каже: ти можешъ ли да съградишъ своята кѣща на камѣкъ? Ако той разбираше тѣзи нейни думи, щѣше да имъ въздѣйствува и нѣмаше да стане на камѣкъ. Но като не разбираше, той стана на камѣкъ.

И дѣйствително, въ сегашната наука, по закона на внушението краката на човѣка може да се прѣвѣрнатъ въ камѣкъ. Гръбначниятъ стълбъ на всѣки човѣкъ, днесъ може да стане толкова коравъ, че да носи на него желѣзо, безъ да се счупи. Чрѣзъ закона на внушението човѣкъ може да стане твърдъ като желѣзо. Онзи, който го е втвърдилъ, пакъ по закона на внушението, може да го направи толкова мекъ, че отъ най-малкото бутване да усеща страдания. Това сѣ само прояви въ съврѣменната наука. Нѣкои казватъ, че внушили нѣкому да направи това, или онова нѣщо. Не, това сѣ велики закони, които дѣйствуватъ въ природата. Това сѣ велики закони, които дѣйствуватъ въ нашия умственъ свѣтъ, и ние трѣбва да знаемъ, какъ да съградимъ живота си разумно. Слѣ-

дователно, ако ти отхвърлишъ отъ себе си онзи Божественъ законъ, онзи Божественъ моралъ и приемешъ, че всичко въ свѣта е глупаво, ти самъ си внушавашъ и единъ день ще направишъ отъ себе си единъ глупакъ. Ако кажешъ, че всички хора сж глупци, и ти ще сганешъ като тѣхъ. Помни, че ти трѣбва да мислишъ за хората, че сж благородни. Ти трѣбва да мислишъ за човѣшкитѣ души, че сж разумни, само че въ проявата си като хора тѣ вървятъ по единъ кривъ пътъ, заблудили сж се. И тѣй, когато ти казвашъ, че всички хора сж глупави, то подразбира, че само ти си уменъ човѣкъ, нали? Че ако Богъ създаде всички тия хора, съ които ние можемъ да се споразумѣемъ, то какъ може да сж глупави? Ако азъ мога да се споразумѣя съ васъ, като ви говоря една Истина, то и всички вие помежду си можете да се споразумѣете, може да се разберете. Ако ние можемъ да живѣемъ индивидуално, ако можемъ да живѣемъ единъ възвишенъ животъ, ще можемъ да минемъ прѣзъ всички изпитания, ще надделѣемъ себи си, ще прѣодолѣемъ надъ смъртта. Защото, ако човѣкъ не може да прѣодолѣе надъ смъртта, ако не може да я хване за гушата, това е робство.

Първата задача въ живота ни е да хванемъ смъртта за гушата, да водимъ сражение съ нея и да я побѣдимъ. Какъ? Писанието казва, че Христосъ побѣдилъ смъртта. Онзи, който не разбира закона, казва, че като дойде Христосъ на земята, смъртта и Него хвана. Да, но Писанието казва, че Богъ. Който живѣеше въ Христа, Го възкръси, че Богъ живѣе въ него. Ние казваме: азъ трѣбва

да живѣя за себе си. Никой не може да живѣе за себе си. Да живѣя за себе си, значи да имамъ въ себе си туй великото, Божественото, да съзнавамъ, че съмъ човѣкъ. че Богъ живѣе въ мене, да взимамъ участие въ този творчески принципъ и да се интересувамъ отъ всичко, което става не само по земята, но и по слънцето, и по цѣлия свѣтъ, навсѣкждѣ изобщо. Нѣкой казва: не ме интересува другигъ. Какво те интересува тогава? — Да се ожени младъ, да намѣря нѣкоя богата мома, съ парички, съ хубава кѣща; послѣ, да си родя нѣколко дѣца, да ги пратя въ странство да свършатъ нѣкоя наука и слѣдъ това да ги назначи нѣкѣдѣ чиновници. И слѣдъ всичко това, той мисли, че е човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие Божие. Ами онази птица, която сяко като тебе живѣе подъ слънцето, не е ли свършила толкова работа, колкото и ти? Казвате: ами ние трѣбва да се грижимъ за себе си! Че кой не се грижи за себе си? Азъ наблюдавамъ всѣка сутриня у насъ въ двора птицитѣ. Най-първо, като стане птичката сутриня, тя не се мие веднага като човѣка, но започва да си търси храната. Слѣдъ като се наяде, втората работа на птичката е да си направи тоалета. Започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата работа е да си намѣри мѣсто за легловища. Като си намѣри и легловище, вече е доволна. И птицитѣ правятъ такава разузнавателни експедиции, както и хората. Тѣ изпращатъ 2—3 птици да обикалятъ, да видятъ, дѣ има хубава вода, нѣкой чистъ изворъ, дѣ има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледатъ

цѣлата мѣстностъ наоколо, отиватъ да съобщатъ на останалитѣ, И тѣ, като единъ роякъ, всички заедно отиатъ въ откритата мѣстностъ Казватъ: ^{не}птицитѣ разбиратъ нищо Какъ да не разбиратъ? -- Много добръ разбиратъ. Ние, които сме създадени по образъ и подобие Божие, мислимъ ли, че като родимъ 2--4 дѣца и ги отгледаме, сме изпълнили волята Божья? — Не. Първото нѣщо, което се казва въ Писанието е: „Придобийте разумния принципъ, а слѣдъ това завладейте земята, плодете се и размножавайте се!“ Подъ тия думи, да завладеатъ земята, да се плодятъ и размножаватъ, се подразбира проявлението на човѣка въ неговото множество така, че въ всички хора да вижда своето проявление. Единъ день, като се събере човѣкъ въ своя плодъ, да вижда, че плодътъ на всички хора е у него. Слѣдъ това, да вижда, че всички хора могатъ да се събератъ въ неговото тѣло. И тѣй, всички души могатъ да се събиратъ въ едно тѣло. Както въ моето тѣло се събиратъ милиарди същества, така и въ свѣта могатъ да живѣятъ много хора заедно. Всички хора на земята могатъ да се събератъ въ единъ общъ организъмъ. Този организъмъ наричатъ организъмътъ на голѣмия човѣкъ, на великия човѣкъ, на космическия човѣкъ, нареченъ Адамъ. Кадмонъ въ когото нищо не умира, но всичко се измѣнява. Той взима грижата за всички същества, които съставляватъ неговия организъмъ.

Та сега, при тѣзи условия, въ които живѣемъ, благото на единъ народъ зависи отъ индивидитѣ, които го съставляватъ. Въ всѣки индивидъ, въ всѣка душа трѣбва да има този мощенъ

стремежъ — да бъде разумна.

Писанието казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Свети и съ огънь“. Кой ще ви кръсти? Иоанъ кръсти Христа съ вода, но отпослѣ кръстиха Христа отгорѣ и съ Духъ. Значи, не е единъ кръстникътъ, който кръщава. Онзи великиятъ, Който създаде свѣта, Той кръщава и казва: „Твоео име отсега нататкъ е слѣдното“. Той ти дава цѣлѣта програма на твоя животъ, какво трѣбва да вършишъ. Тѣй, както ме слушате, вие казвате: а, животътъ е много строгъ. Не, великъ е животътъ! Ами че ако ти знаешъ да свиришъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да рисувашъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да отглеждашъ лозитѣ и да ги използувашъ разумно, това не е ли животъ? Да имашъ лозе, градина и да ги отглеждашъ добръ, а не тѣй както сега ги обработвашъ. за да ги използувашъ само, това не е ли животъ? Да обработвашъ лозя, това е добръ, но трѣбва да знаешъ изкуството да правишъ тѣхнитѣ сокове сладки, а не да ги прѣвръщашъ въ вино. Ако можехме да задържаме всички тия плодове отгорѣ на дървото, не щѣше ли да бъде живота ни по-добъръ? И ако всички ние, мъже и жени се съберемъ въ единъ домъ, и прѣкараме живота си разумно, въ любовъ, не щѣше ли да бъде това нѣщо по-хубаво? А сега, хората се измъчватъ въ домоветѣ си, кой да бъде първиятъ, кой да бъде господарьтъ. Все ще има господарь и слуга. Нѣкой пѣтъ, обаче, господарьтъ става слуга, и слугата става господарь — това зависи отъ условията.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който и

другъ пътъ съмъ привеждалъ, за онзи англичанинъ лордъ. Единъ английски лордъ пътува къмъ Австрия съ дъщеря си и съ единъ отъ своитѣ вѣрни слуги. Въ врѣме на пътешествието става едно корабокрушение, и той, съ дъщеря си и слугата си едва успѣватъ да се спасятъ на единъ отъ островитѣ на Велики океанъ. Слугата ималъ въ себе си една малка торбичка съ нѣколко житни зрънца. Като излѣзли на този островъ, рискували да измратъ отъ гладъ, понеже, нито лордътъ, нито дъщерята могли да работятъ. Само слугата знаелъ да работи, затова веднага разоралъ часть отъ земята, посадилъ жититѣ зрънца и въ скоро врѣме тѣ дали своя плодъ. Цѣли десетъ години прекарвали на този островъ. прѣзъ което врѣме слугата заповѣдвалъ, той билъ господарьтъ, а лордътъ и дъщерята били слугитѣ. Слѣдъ десетъ години се връщатъ въ Англия, и тогата слугата станалъ пакъ слуга, а лордътъ станалъ господарь. Такова било положението, което заемали тѣ въ свѣта. Нима онази майка, която служи на своето дѣте, не е слѣгния? Дѣтето заплаче въ 12 ч., въ 1 ч. и казва на майката: стани? — И тя става. Едно малко дѣте въ кжщата заповѣдва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата — на всички, които сж наоколо него. Защо? Голѣмъ ли е този господарь? — Не, е. Единъ день дѣтето става слуга, бащата става господарь. Единствената разумно нѣщо е да имаме този Святи Духъ въ себе си, да имаме този разуменъ животъ и да разберемъ, какъ трѣбва да поправимъ живота си. Ние очакваме за въ бждеще да дойде нѣкой да ни спаси. Казваме: все трѣбва нѣкой да спаси

свѣта. Прѣди 2000 години дойде Христосъ да спаси свѣта, но отъ тамъ насетне дойдоха и нещастията. Кои не дохождаха да спасятъ свѣта, но спасиха ли го? Въ Индия дохождаха и Кришна и Буда но спасиха ли го? — Не го спасиха. Между мохамеданитѣ дойде Мохамедъ. Спаси ли свѣта? — Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошълъ да спаси свѣта. Не, спасението на свѣта още не е дошло; за сега се приготвяватъ само условията за това спасение. Когато всички хора приематъ великия Духъ въ себе си, тогава ще дойде и спасението. И сега насъ ни заблуждаватъ, като казватъ, че тѣзи, които сж на земята, още не сж спасени, а онѣзи, които сж въ онзи свѣтъ, сж спасени. Зипитала овцата дѣ сж моитѣ дѣца, дѣ сж моитѣ агънца? Казали ѹ: тѣ сж на онзи святъ, много добръ сж тамъ. Излѣгали я. Какъвъ ти онзи свѣтъ сж видѣли? Тѣ сж въ червата на нѣкого патъикани. Ние не вѣрваме на такива философи, Ние не искаме да ни направятъ на жамбонъ и да ни пратятъ въ онзи свѣтъ. Онзи свѣтъ е тукъ. Азъ бихъ искалъ да видя спасението на хората въ онзи свѣтъ. Ако спасението можеше да стане на онзи свѣтъ, великитѣ учители нѣмаше да слизатъ на земята. Понеже тѣ идватъ на земята, тукъ трѣбва да бждемъ спасени. Ние искаме, дѣто живѣемъ, тамъ да бждемъ спасени. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: моето вѣрую, моитѣ познания, моето положение въ свѣта не ми позволява да приема това нѣщо. Твоео вѣрую? Че какво вѣрую имашъ ти? — Азъ вѣрвамъ въ единъ Богъ. Много добръ, — Азъ вѣрвамъ, че Богъ е въ три лица. Първото лице на Бога е Любовьта, проявена въ жи-

вота; второто лице на Бога е Мъдростъта, проявена въ знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена въ свободата — на всички хора еднакво трѣбва да се даде свобода. Като казващъ, че вѣрвашъ въ единъ Богъ, тури ли това троеличие на Бога въ своя животъ? Имашъ ли животъ, знание и свобода въ дѣйствиата си? Слѣдователно, чрѣзъ твоя животъ, чрѣзъ твоитѣ знания ти никога не трѣбва да противодѣйствуващъ на Божественото, а да бѣдешъ въ хармония съ него. Туй разбирамъ подъ вѣрване въ Троеличния Богъ.

Казва се въ Писанието: „Ще ви кръстя съ Духъ святъ“ Нѣма по хубаво нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да възприеме този Божественъ Духъ. Когато човѣкъ дойде до това състояние, отъ душата му ще падне единъ голѣмъ товаръ, ще почувствува голѣма лекота. Въ ума му ще просветне голѣма свѣтлина. Прѣдставете си, че вие които ме слушате, казвате: дали това нѣщо е вѣрно, или не? Изпитвате ли лекота? Имате ли свѣтлина въ ума си? Нѣмате ли тѣзи нѣща въ себе си, каквито доказателства и да ви привеждамъ, все ще има у васъ едно съмнѣние. Ако днесъ ви нахраня много добръ, ще си кажете: да днесъ ни нахрани добре утрѣ може да ни натири. Утрѣ пакъ ви нахраня. Ще се усъмните за слѣдния день. Съмнѣнието върви всѣкога въ стѣпките ни. Цѣлиятъ животъ е пѣленъ съ съмнѣния. Вѣрваме ли ние въ Бога, Който ни е далъ животъ? Вѣрването ни въ живота ние обясняваме по разни начини. Казваме, че природата ни е дала живота, родителитѣ сж ни дели живота, а това, че Богъ ни обича, че Богъ ни е далъ живота, че Богъ ни е далъ всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички кри-

ви заблуждения на площаднитѣ философи въ свѣта, отдаваме все на Бога. Една сестра казва: всичко е отъ Бога! Добрѣ, ако дѣйствително всичко е отъ Бога, тогава защо ме критикувате. Значи, каквото и да говоря азъ, каквото и да върша, то е все отъ Бога. Ако мислите така защо ме критикувате? Казвате: ами защо се обхождашъ така? Охбодата ти не е Божествена. Значи, щомъ върша нѣщо по вашата воля, то е по Бога; щомъ върша нѣщо по моя воля, не е по Бога. Това не е философия. Щомъ казвате, че всичко е отъ Бога, тогава, каквото и да върша, и по ваша воля, и по моя воля, споредъ васъ, все трѣбва да е отъ Бога. Ако между твоята воля и моята воля има дисхармония, Богъ е отвѣнъ; ако между твоята воля и моята воля има съгласие, Богъ е отвѣтрѣ. Той е третиятъ между насъ. Ако между твоята любовъ и моята любовъ се заражда една умраза, едно съзтезание, Богъ е отвѣнъ; ако между твоята любовъ и моята любовъ става едно сливане, ако се образува едно цѣло, Богъ е отвѣтрѣ. Ако между твоето знание и моето знание има една дисхармония, едно съзтезание и не можемъ да се разберемъ, ние сме на лѣво отъ Бога, Богъ е вънъ отъ насъ; ако между твоето знание и моето знание има едно съгласие, Богъ е отвѣтрѣ. Слѣдователно, въ вѣтрѣшната хармония се явява Божественото. Когато Божественото се яви въ човѣка, той става мощенъ силенъ. Азъ слѣдя това нѣщо. Ако нѣкой отъ васъ само за единъ моментъ би почувствувалъ Божието присѣствие, тъй както го разбирамъ азъ, тъй както съмъ го изпитвалъ, то ако мръднете само прѣста на ржката си въ една

разярена тълпа, която върши хиляди прѣстѣпления, всичко ще замлъкне, всичко ще утихне. Ако въ този моментъ се намѣрите прѣдъ една 100,000-на армия, добръ въоръжена съ топове, пушки, и вие само помръднете прѣста си, всичкитѣ топове ще млъкнатъ. Такова велико нѣщо е Божественото, което работи въ свѣта! Не мислете, че Богъ, Който се проявява въ свѣта, е нѣщо слабо. Не, Богъ вижда, разбира нашиѣ глупави разсѣждения, нашата площадна философия и само се поусмихва, т. е. ще ме извините, че уотрѣбявамъ този изразъ за Бога. Това е само единъ символиченъ изразъ. Богъ не се усмихва, въ Него има нѣщо велико! Той като вижда, че нѣкой се мисли за голѣмъ философъ, напъчилъ се, едва ли може да дигне на гърба си 100 кгр., казва: ако на гърба на това дѣте бихъ турилъ цѣлата земя, какво ли би станало съ него? Когато нѣкой каже, че е герой, азъ считамъ, че трѣбва да е въ състояние да носи цѣлата змея. Герой, който може да носи цѣлата змея на гърба си, азъ считамъ, че е герой отъ трета степенъ. Този пъкъ, който може да носи на гърба си цѣлата змея, слънцето и всичкитѣ му съпътници, считамъ герой отъ втора степенъ. Този, който може да носи на гърба си цѣлата змея съ десетъ слънца и съпътниците имъ, той е герой отъ първа степенъ. Питамъ: ако сте горой въ България отъ първа степенъ, можете ли да носите земята съ десетъ слънца и съпътниците имъ на гърба си? — Не мога. Тогава ти не можешъ да разрѣшишъ най-важнитѣ въпроси въ живота. Азъ, който мога да нося земята на гърба си, казвамъ на българитѣ: слушайте вие може ли да се прими-

рите? Кой си ти. Тебе ли ще слушаеме? Щомъ не ме слушате, ще разтърся земята. Слѣдъ като я разтърся 4—5 пѣти, слѣдъ като унищожа тия ваши пушки, топовѣ, пакъ ще ви питамъ: ще ме слушате ли? — Ще слушаеме. Какъ нѣма да слушате? Ще слушате, и оттаткъ ще минете. Ще кажа: слушайте новото учение! Отъ сега нататкъ не се позволяве на хората да се биятъ. Защо? — Ще разтърся земята. Така бихъ постѣпилъ, ако бяхъ единъ отъ третостепенитѣ герои. Казвате: какъ сѣ тѣзи герои? Ще дойде единъ отъ тѣзи герои, които могатъ да носятъ земята на гърба си. Този герой ще оправа свѣта. Този герой се приготвява сега, и всички ясновидци виждатъ, че турятъ земята на гърба му. Вие ще видите този герой и ще знаете името му. Като дойде този герой, ще кажа на хората; Господъ ми каза отъ сега нататкъ да живѣете въ миръ и съгласие. „Да живѣте въ миръ и съгласие“ — Това е учението на великитѣ Учители отъ памти-вѣка и до сега. Като се разтърси земята, всичко ще разберете. Това нѣщо ще бѣде, и всички ще го видятъ. Като го видятъ, всички ще поумѣете. Отъ сърцето ви ще изчезне старата култура на орела; всички ще станете гълъби и съ крилѣтъ си ще се дигнете изъ въздуха. Ако сте змии, всички ще бѣдете смазани на каша въ дупкитѣ си; ако пѣкъ сте гълъби, ще хвъркнете и Господъ ще каже: ето моитѣ умни дѣца! Затуй ви казвамъ сега, че на всички ви трѣбва да израснатъ крилца.

Той ще ви кръсти съ Духъ святъ, съ туй разумното, великото. Ние трѣбва да вѣрваме въ това! Първото нѣщо въ свѣта е човѣкъ да разбере и

да опита Любовта. Съ Любовта трѣбва да направимъ единъ великъ опитъ, но не трѣбва да се боите и да казвате: какво ще бѣде положението на България? Какво ще бѣде съ човѣчество? Какво ще бѣде положението на обществото? — Какво ще бѣде положението на България, какво ще бѣде положението на вашия домъ, това сж второстепенни въпроси. Важното е, какво ще бѣде съ нашата душа. Това е великиятъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшимъ не само за себе си, но и за всички други души. Въпроситѣ за човѣството, за България, за обществото, за дома ни, това сж въпроси, които отъ хиляди години се разрѣшаватъ и които не сж разрѣшени и до сега. Щомъ, обаче, разрѣшите въпроса за вашата душа, тогава ще раздаватъ на всички ви съотвѣтнитѣ партитури и всѣки ще влѣзе въ оркестъра и ще започне на право де свири — ще знае своята частъ. Затова днесъ се проповѣдва на хората разумния животъ.

„Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь.“ Огънятъ е едно велико благословие, едно прѣчистване. Всички трѣбва да се подигнемъ! Въ какво? — Въ Любовта. Всички трѣбва да просветнемъ? Въ какво? — Въ Мъдростта. Всички трѣбва да се разширимъ! Въ какво? — Въ Истината. нѣма ли да бѣде хубаво, като се срещнемъ да се познаемъ? Вие казвате, запримѣръ, че ме познавате. Но ако ме срѣщнете слѣдъ 20 години, и азъ съмъ хвърлилъ брадата си, изглеждамъ 25 годишенъ, вие дори нѣма да подозирате, че това съмъ азъ. Ще кажеге: дали е той, или не? Вие казвате сега, че се познаваме. Не, не се познаваме. Нашитѣ костюми постоянно се мѣнятъ, по-

неже сме на сцената, а това го изисква тази шие-са на живота. И тя, които сж публика, по сжщия начинъ, сж различно костюмирани и често мѣнятъ костюмитѣ си. Нашитѣ костюми съотвѣтствуватъ на това, което е написано върху тѣхъ. Единъ день, когато излѣземъ вѣнъ отъ театъра, дѣто нѣщата не сж написани, ние ще се явимъ въ истинската си форма, която не се мѣни. Тогава ще се яви Божественото. И тѣй, човѣшкото трѣбва да се снемѣ, да се види онова великото, Божественото. Виждашъ нѣкой човѣкъ навѣсенъ, сърдитъ, недоволенъ е нѣщо. Нѣкому устата се изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; нѣкому очитѣ се изкривили; нѣкому ушитѣ разхвърлени на една, или на друга страна. И слѣдъ всичкото това казватъ: красивъ човѣкъ е този! Не, ушитѣ трѣбва да бждатъ на мѣстото си — Мъдростъ трѣбва да има у човѣка. Носѣтъ трѣбва да бжде правъ, на мѣстото си да е — трѣбва да мирише човѣкъ само хубавитѣ работи. Човѣкъ не трѣбва да мяза на орела. Защо ноктитѣ на краката въ орела сж закривени? Защото яде мърша. Той хемъ съ краката си, хемъ съ клюна си я разкъсва. Като забие клюна и нектитѣ си, нищо не остава отъ жертвата. Не, правъ носъ ще имашъ. Какъвъ е клюнътъ-на гълъба, завъртѣнъ ли е? — Правъ клюнъ, правъ носъ трѣбга да имашъ, а не завъртѣнъ надолу. Закривениятъ надолу клюнъ или носъ означава песимизъмъ. Очитѣ ви, които изразяватъ Истината, трѣбва да бждатъ отворени, всѣки да познае, че сте човѣкъ на когото може да се разчита. Като срещнешъ човѣка, да знаешъ, че той ти е братъ. Всѣки за себе си трѣбва да каже: харесвамъ очи-

тѣ си, харесвамъ носа си, защото съмъ Божественъ. Всѣки самъ себе си трѣбва да харесва. А сега вие се погледнете и казвате: не се харесвамъ. Не, ти ще измѣнишъ условията на живота си, ще бѣдешъ доблестенъ поне като гълъба. Прѣзъ хилядитѣ години, прѣзъ които е миналъ той, и при добритѣ, и при лошитѣ условиѣ на живота си, не е ялъ месо. Колкото пкти и да сж го учили да яде месо, той все казвалъ; не, азъ имамъ убѣждения! Така и ние трѣбва да казваме: азъ имамъ убѣждения, служа на Бога на Любовта, на Мѣдростта, на Истината, на Правдата, на Добродѣтелята, не искамъ да ямъ месо. Ще бѣда гълъбъ, нѣма да върша прѣстѣпления. Ама ще ви колятъ хората! Нима не колятъ орлитѣ? Ама вълкъ трѣбва да бѣдешъ! Нима вълцитѣ не ги убиватъ? Нима вълцитѣ не умиратъ? Ама мечка трѣбва да бѣдешъ! Нима мечкитѣ не умиратъ? Ама силенъ като лъвъ трѣбва да бѣдешъ? Нима лъвътъ не умира? Оставете тази площадна философия! Ако трѣбва да бѣдешъ лъвъ, бѣди. но лъвъ на Любовта, лъвъ на Мѣдростта, лъвъ на Истината, лъвъ на Правдата, лъвъ на Добродѣтелята. Такива велики лъвове трѣбва да има! Такива лъвове трѣбва да бѣдете всички!

И ако трѣбва да бѣдете орли, бѣдете орли на Любовта, орли на Мѣдростта, орли на Истината, орли на Правдата, орли на Добродѣтелята. Това значи да се кръстите отъ Духъ Свети, да се кръстите въ Истината. Такива лъвове азъ бихъ желалъ да бѣдете! Не отъ онѣзи лъвове, които прѣскачатъ въ кошаритѣ вжтрѣ! Не отъ онѣзи орли, които слизатъ отъ небеснитѣ височини въ

нѣкой дворъ, да сграбчатъ нѣкоя кокошка нѣкое пиле или нѣкоя дребна домашна птица. Не, не, идейни орли трѣбва да бждете — орли на висока-та мисль въ свѣта! Да имате широкия просторъ на орела, царьтъ на птицитѣ, но въ този царь да има доблестъ! Има такива орли въ свѣта.

„Ще ви кръсти съ Духъ Святи.“

Сега, мнозина отъ васъ ще се кръстите. Нѣкои отъ васъ сте кръстени, но вие още не знаете. Така и дѣтето, колко врѣме слѣдъ като го кръстятъ, си знае името? Дѣтето го кръщаватъ на първия, втория или на третия мѣсець, но едва слѣдъ 2—3 години си знае името.

Та вашиятъ кръстникъ трѣбва да дойде, да ви кажа какъво ви е името. Слѣдъ като ви кръсти, трѣбва да знаете, каква е Божествената програма и да живѣете споредъ нея, да живѣете споредъ живота на гълъба, споредъ Духътъ Свѣти. Тогавъ ще минете въ нова фаза, ще бждете хора, създадени по образъ и подобие Божие и Господъ ще каже: „И видѣ Господъ, че всичко, което е направилъ този човѣкъ е добро, защото е положилъ Неговия законъ, законътъ на Любовта.“

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 12 априль 1925 г.
въ гр. София.

Истинната лоза.

27

Истинската лоза.

„Азъ съмъ истинната лоза, и
Отецъ ми е земледѣлецътъ“.

Въ природата има три състояния, които засѣгатъ отблизко органическия животъ. Подъ думата „органическо“ всекога разбирамъ съзнателното, защото само съзнателното е органическо. Подъ думата „съзнание“ въ широкъ смисълъ, ние разбираме онова вътрѣшно единение, което съществува между частитѣ на едно живо цѣло. Слѣдователно, въ това отношение има два велики закона, които опрѣдѣлятъ Битието. Азъ ги наричамъ: законъ на цѣлото и законъ на частитѣ; законъ на Безграничното и законъ на граничното. Благото въ свѣта се опрѣдѣля отъ първия законъ, законътъ на цѣлото. Ние наричаме това цѣло „законъ на Бога, законъ на Любовта“. Безграничното е първото проявление, Любовта, която се проявява и която всекога носи съ себе си благо. Благото пѣкъ, това е вѣчната хармония, която включва всички души. Слѣдователно, този законъ прѣставлява пълнота на духовния животъ, и всеко зло е изключено отъ него.

Втория законъ е законътъ на частитѣ, законътъ на душитѣ, законътъ на индивидитѣ въ свѣ-

та. Отъ втория законъ, отъ закона на ограничено-то се ражда злото. Какъ се е родило злото въ свѣта? Законътъ на цѣлото включва частитѣ, но сжсхверѣменно всѣка частъ има законъ за себе си. Когато частъта иска да наложи на цѣлото своя законъ, тогава се ражда грѣха въ свѣта. Когато единъ човѣкъ иска да накара Бога да мисли като него, това е прѣстѣпление. Този човѣкъ седи и си мисли за Господа: защо Господъ не мисли като мене? Слѣпъ ли е, не вижда ли, че азъ страдамъ? Защо не ми влѣзе въ положението, жена, дѣца имамъ? Това сж редъ разсжждения, чрѣзъ които хората искатъ да накаратъ Господа да мисли като тѣхъ, да ходи по тѣхнитѣ щения, по тѣхнитѣ своеволия. Такива и редъ други глупости сж минавали и минаватъ въ умоветѣ на хората отъ хиляди, хиляди години и до сега. Всички тия глупости сжществуватъ още отъ памети-вѣка, още отъ рождението на Адама и Ева, въ мозъцитѣ на хората и родиха всички грѣховѣ и прѣстѣпления, които и до днесъ сжществуватъ. Човѣкъ се заблуждава като мисли, че неговиятъ законъ е и Божия законъ. Не е така. Когато дойдатъ страданията, тѣ показватъ, че човѣка не е въ съгласие съ първия законъ, съ закона на цѣлото. Нѣкой пита: защо страдамъ? Защото не си въ съгласие съ първия законъ, съ Божия законъ. Защо се радвамъ? Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Защо изгубихъ радостъта си? Защото не си въ съгласие съ Божия законъ. Защо придобихъ радостъта си? Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Това е опрѣдѣлението на тия два закона, които ще имате прѣдъ видъ.

Сега, ще се повърнемъ къмъ третѣ състояния на човѣка въ разбирането на тия два закона отъ него. Първото състояние, това сж чувствата, или материалния свѣтъ. Азъ наричамъ хората на чувствата волевитѣ хора въ свѣта, които се занимаватъ съ близкитѣ нѣща, както мравитѣ се занимаватъ съ прашинкитѣ, да ги прѣнасятъ отъ едно мѣсто на друго. Виждате нѣкъдѣ единъ земледѣлецъ, който прѣхвърля прѣстѣта съ ралото отъ едно мѣсто на друго. Той е единъ волевъ човѣкъ. Виждате единъ младъ цигуларъ, който цѣлъ день свири съ своята цигулка. Той е единъ волевъ човѣкъ. Той свири: дрънъ дрънъ Виждате една млада мома, която свири на пианото: дрънъ дрънъ. Нѣкой взелъ тѣпана, дрънка на него. Вие вземете четката, мажите стаитѣ съ нея Жената въ къщи взѣме тигана, нареже въ него лукъ и го пържи на огъня. Това сж все волеви хора, които работятъ, правятъ нѣщо съ ржцѣтъ си Онзи писателъ, който е седналъ да пише съ перото си, той е волевъ човѣкъ. И той бърка кашата. Пише, пише, малко разтърси перото си, послѣ пакъ го потопи и продължава отново да пише. Така прави и жената, която готви въ къщи. Тури малко солъ, но послѣ опитва и вижда, че е прѣсолила яденето. Тури му малко водица. Послѣ пакъ солъ и т. н. Онзи, който пише, казва: азъ съмъ писателъ! Жената, която готви, казва: добръ, азъ пѣкъ съмъ готвачка! Каква разлика има между единъ писателъ и една готвачка? Писателътъ казва: ама моето е идейно! Готвачката отговаря: ако моето идейно не дойде, твоето идейно не може да се прояви. Ако моео идейно не се прояви въ тигана, може

ли да се прояви твоето идейно чрез перото. Следователно, първо ще се прояви идейното на тигана, а после ще се прояви идейното на перото. Онзи пък, който меси хлѣба, казва: азъ съмъ на първо мѣсто. Може ли да се прояви идейното на перото, може ли да се прояви идейното на тигана, докато не се прояви моето идейно на хлѣба? Хлѣбътъ казва: онзи, който ме слуша, и тиганътъ му върви, и перото му върви, и всичко има.

Сега, вие ще се запитате: що отъ това, ако знаемъ всичко туй? Що отъ това! Тамъ именно се раждатъ всичкитѣ нещастия, като мислите, че всичкиятъ ви животъ седи само въ това, да стоите предъ тигана и да бъркате въ него. Това е разбиране само на $\frac{1}{9}$ отъ живота. Представете си, че вие сте най-добрия готвачъ. Слѣдъ като сте готвили, готвили и сте се научили да готвите хубаво, какво сте придобили? Представете си, че утрѣ вашето състояние се измѣни, минете отъ една форма въ друга, понеже човѣкъ не седи на едно положение, тогава вашето изкуство, готвачество, нѣма да струва нито петъ пари. Ами че колко струва онова усилие на гжсеницата да направи своитѣ челюсти, слѣдъ като е прѣминала въ переруда? Значи, има друго нѣщо важно. Следователно, волевиятъ законъ е законъ на материята, азъ го наричамъ „почвенитѣ условия на живота“. Това е животътъ на човѣка, който проучава материята, какви елементи има тя въ състава си. Това сж условия, за да се прояви човѣкътъ. Почвата е необходима за коренитѣ на вашия животъ. Ние нѣма да кажемъ, че тигани не ни трѣбватъ, че хлѣбъ не ни трѣбва, но тѣзи нѣща трѣбва да

дойдатъ послѣдователно. Всички тия форми, които сега съществуватъ въ живота, човѣкъ е заимствувалъ отъ природата, понеже и самата природа готви. Не мислете, че природата нѣма тигани. Отлични тигани има тя! Ако отидете единъ день да видите всичките нейни съсѣди, съ които тя готви, ще видите, че тѣ сж отлично направени, само че не сж калайдисани, както сж доветѣ, въ които ние готвимъ. И послѣ, нейнитѣ тигани сж тѣй чисти, че никога не става нужда да се измиватъ въ такива омивалници въ каквито миемъ нашитѣ. Идеално измиване има въ природата, но не такова, като нашето. Въ тиганитѣ на природата нѣма никакви нечистотии. Послѣ, природата си приготвяла по особенъ начинъ единъ плодъ, една ябълка, круша или една черешя. Слѣдъ това тя си приготвяла и други плодове, такива именно, които се развиватъ въ земята: картофи, моркови, и редъ други. Всички тия приготовления сж необходими. Въ природата има единъ вжтрѣшенъ планъ. Този планъ обема цѣлия органически животъ, понеже въ цѣлокупността на цѣлия органически животъ може да се прояви Божественото съзнание. Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ прѣстъ: Божественото съзнание не може да прояви въ едно око; Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ носъ; Божественото съзнание не може да се прояви въ една клѣтка. Божественото съзнание може да се прояви въ цѣлокупността на човѣшкия организмъ. Цѣлокупността на човѣшкия организмъ пѣкъ е символъ на общия Божественъ организмъ. Слѣдователно, всѣки ученъ човѣкъ, всѣки духовенъ човѣкъ трѣ-

бва да разглежда нѣщата общо и всестранно. Той не трѣбва да се отдѣля — да мисли, че е най важния човѣкъ. Той трѣбва да каже: азъ съмъ тѣй важенъ, както сж важни и всички други. Защо е така? Защото всичкитѣ части* на Божественото сж еднакво важни.

Сега, за да поясня тази си мисль, ще приведа една малка аналогия, отъ която да схванете съотношенията, които сжществуватъ между всички нѣща. Тѣзи съотношения сж слѣднѣтъ: ако една голѣма рѣка се влѣе въ великия Тихи океанъ, какво ще му прѣдаде? Тя все ще му прѣдаде нѣщо, но нѣма да го направи много по-дълбокъ; тя нѣма да го направи плавателенъ; тя нѣма да го направи по-красивъ, но все ще го измѣни въ нѣщо. При всѣко вливане на тази рѣка въ океана, той ще тежи повече. Да кажемъ, че той има извѣстно количество милиона тяжестъ, сега ще тежи съ нѣколко килограма повече. Слѣдователно, тази рѣка е придала нѣщо на океана въ тяжестъ, въ обемъ, направила е нѣкакво вътрѣшно измѣнение въ него. Може ли тази рѣка да каже на океана така: слушай ти трѣбва да знаешъ, че ако азъ не се вливамъ въ тебе, ще прѣсъхнешъ. Ако не ме слушашъ, ако не ходишъ по моитѣ закони, слѣдъ врѣме ще прѣсъхнешъ. Вѣрно ли е това твърдение на рѣката? — Не е вѣрно. Този океанъ нѣма да прѣсъхне. Има, наистина известни отношения между океана и рѣката, но въпросътъ не се ди тѣй, както го прѣдставя реката. Отъ океана излизатъ извѣстни течения, тѣй че по-скоро океанитѣ може да каже на реката: ако азъ не ти пращамъ отъ моитѣ течения, ти по-скоро ще прѣсъхнешъ. Тогава, може ли да намѣрите, какво математическо съотношение има между океана и рѣка-

та? Споредъ законитѣ на природата, въ колко милиона години може да прѣсѣхне Великия или Тихия океанъ, и въ колко години може да прѣсѣхне една рѣка, голѣма като Амазонската въ Америка? Значи, нашиятъ животъ прѣставява малки рѣкички, които се вливатъ въ Божествения животъ (първото положение) Ако нашиятъ животъ се влѣе въ Божествения животъ, какво му прѣдаваме ние? Богъ придобива ли нѣщо отъ насъ? Не, вливането на рѣкитѣ въ голѣмия океанъ означава опрѣсняване водата на тия рѣки, Затова тия рѣки се вливатъ въ океанитѣ и послѣ чрѣзъ испаряване отново се връщатъ на сушата. Въ този смисълъ, смъртта не е нищо друго, освѣнъ вливане на малкитѣ рѣки на Великия океанъ на живота, за да се опрѣснятъ и послѣ пакъ да се върнатъ на земята. Това опрѣсняване става чрѣзъ коренитѣ на живота.

Христосъ кизва: „Азъ съмъ истинната лоза“.

Туй е реалното, видимото, осезаемото. Съ какви качества се отличава лозата? — Въ лозата има двѣ важни качества: въ нея има извѣстна гѣвкавость, а отъ друга страна тя може да се увива — и на високо да се качва, и по ниско да ходи. Тия двѣ положения се срѣщатъ въ нея. При каквито условия и да поставятъ лозата, и при най-богатитѣ условия, и при най-бѣднитѣ условия, тя е готова да ги използва. Въ това отношение лозата има двѣ естества. Туй нейно естество, което е включено въ по-гѣстата материя, подобно ли е на това ъ естество, което е въ по-рѣдката материя? То значи: вътрѣшното състояние на лозата въ почвата долу, въ коренитѣ ѝ, такова ли е, каквото е състоянието на проявената лоза? Коренитѣ никога не

могатъ да дадатъ плодъ. Слѣдователно, хората, които сж пуснали своитѣ корени въ живота, азъ наричамъ волеви хора, хора на чувствата. Когато нѣкой пита: защо трѣбва да страдамъ? Защо ми сж чувствата? — азъ му отговарямъ: ако нѣмашъ тия корени, нѣмаше да имашъ възможность да живѣешъ? Чувствата, това сж коренитѣ на твоя животъ — ще ги пуснешъ долу, за да извлѣчешъ сокове за по-висшия животъ. Като правя тази аналогия, че човѣкъ трѣбва да мяза на лозата, трѣбва да има нейнитѣ качества, да се увива и да се качва нагорѣ, да слиза надолу, искамъ да ви обърна внимание, да видите, какъ расте тя, какъ се качва по дърветата. Тя чака ли да ѝ помага нѣкой. Не, не чака да ѝ помага никой. Тя като расте, пуца малки жилчици, съ които се обвива около близкитѣ прѣдмети. Значи, въ нея има извѣстна интелигентность, не чака никой да ѝ услужва, а сама си помага. Христосъ прави една аналогия между тази лоза на земята и човѣка, като казва: Всѣка добра лоза, която дава хубавъ, доброкачественъ плодъ, господарьтъ ѝ я обрѣзва, и тѣзи прѣчки, които не сж плодни ги отрѣзва и хвърля настрана, за да могатъ соковетѣ отъ тѣхъ да минатъ къмъ плоднитѣ прѣчки и да ги засиятъ. Много хора умиратъ по единствената причина, че сж безплодни. Слѣдователно, тѣхнитѣ сокове въ дадена епоха трѣбва да прѣминатъ въ други, плодни хора и да ги засиятъ. Тѣй че този законъ за лозата е общъ и за човѣка. Соковетѣ отъ почвата трѣбва да минатъ отъ лошитѣ въ добритѣ прѣчки. Ето защо човѣкъ умира. Много лоши хора трѣбва да станатъ жертва за добритѣ хора. Въ края на краищата,

на земята ще останатъ само добритѣ хора. Такъвъ е законътъ и тѣй ще бжде.

И сега, цѣлата съврѣменна наука ни показва, че всички онези врѣдни месоядни, грамадни, ужасни животни на миналитѣ епохи постепенно сж изчезнали и отъ тѣхъ сж останали най-благороднитѣ, най-мекитѣ същества. И между хората ще бжде сжщия законъ. И между вѣрующитѣ ще бжде сжщия законъ. Онѣзи хора, които сж искали съ мечъ да се налагатъ на другитѣ, да ги подчинятъ на себе си, нѣма да останатъ. Тѣ постъпватъ както турцитѣ, които казватъ: „Който не се подчини на Аллаха, долу главата!“ Така и Мойсей е налагалъ своето учение. Той казвалъ: „Който не се подчини на Бога, долу главата!“ Да се изколятъ всички мжже, за да не развращаватъ, а да се остави само добитѣкътъ, само красивитѣ жени и красивитѣ моме, които могатъ да раждатъ“. И сега, мнозина, които четатъ Стария Завѣтъ, казватъ: така казалъ Господъ чрѣзъ Мойсея! Много добрѣ, но когато азъ изпратя единъ свой слуга да изтегли 1000 златни лева отъ банката въ мое име, а той изтегли 100,000 лева, тогава дѣ е Истината? Богъ ли е казалъ така? Тѣй че, когато Богъ каза на Мойсея да каже на евреитѣ да изгонятъ злото отъ себе си и да отидатъ въ Ханаанската земя, Той не разбра Божия законъ.

Да се повърнемъ къмъ второто положение, дѣто имаме тѣй наречения „образния човѣкъ“, словесния или разумния човѣкъ, човѣкътъ, който мисли. Човѣкъ за да говори, за да може да изкаже едно разумно слово, трѣбва да мисли, затова разумниятъ животъ на хората се изказва чрѣзъ уста. Той се изказва още и чрѣзъ лицето. Образи-

тѣ всѣкога сж носители на рѣчѣта. Дѣто има образъ, има и рѣчь: дѣто нѣма образъ, нѣма и рѣчь. Нѣкои ще възразятъ на това. Но вижте онзи момѣкъ, който, като срещне нѣкоя красива мома, започва да пише, образитѣ въ него започватъ да текатъ. Поезия се ражда! Я покажете на този момѣкъ единъ умрѣлъ конь, който се разлага, въ когото нѣма никаква красива форма, вижте, ще пише ли той. Не. Той ще затикне носа си, ще се отдалечи и ще каже: нищо не мога да пиша! Слѣдователно, образитѣ сж съзнателно вѣщо. Образитѣ азъ наричамъ разумния животъ, който трѣбва да се прояви чрѣзъ нашата рѣчь, чрѣзъ нашата уста. Образитѣ, това сж животътъ на прѣчкитѣ, образниятъ животъ, който постепенно израства. Тѣ се обрѣзватъ и даватъ плодъ. Че наистина образниятъ животъ е животътъ на прѣчкитѣ се вижда по това, че само слѣдъ като кажешъ една сладка дума на човѣка той дава плодъ. Направете едно добро комуто и да е, кажете му една сладка дума, и този човѣкъ ще ви нагости добрѣ, ще ви приеме дома си — плодъ има вече.

И тѣй, образниятъ езикъ е необходимъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ него. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да говори образно, подразбирамъ, че трѣбва да говори разумно. Не трѣбва да се подчинявате на онѣзи горчиви чувства, които се пораждатъ въ вашия животъ. Тѣ сж коренитѣ на живота ви. Нѣкой пѣтъ вие сте неразположени, гнѣвни. Гнѣвътъ е сила, която принадлежи къмъ коренитѣ. Какво трѣбва да правите съ него? Като корени, вие трѣбва да го прашате надолу, а вие го прашате нагорѣ и съ това се под-

пушвате. Вие като прашате гнѣва нагорѣ, въ една по-рѣдка срѣда, тамъ става експлозия, избухване. Нѣкой казва: защо трѣбва да се гневи? — Не питай защо е дошълъ гнѣва но не го пушай нагорѣ. Гнѣвътъ е сила, която трѣбва да се пусне надолу. Той казва; азъ съмъ единъ слуга, изпратенъ съмъ и вие ще ми покажете, на какъ трѣбва да вървя. Отъ чисто психологическо гледище, всѣко гнѣвно състояние показва, че въ живота на човѣка има извѣстни прѣпятствия. Всѣко движение, което се, спира, създава топлина. Сжщото нѣщо е и у човѣка. Ако въ него има едно силно движение и нѣкой го спре, образува се топлина, която се изявява въ гнѣвъ. Гнѣвътъ е една неестествени топлина, която се развива въ човѣка. И тогава ние питаме: какво трѣбва да правимъ? — Праволнейнитѣ движения трѣбва да се прѣвърнатъ въ криволинейни. Слѣдователно, въ човѣка има три кръга. Въ волевия човѣкъ всички движения трѣбва да отиватъ къмъ центъра на земята. Всички тѣзи материи, всички тѣзи сили трѣбва да се прашатъ надолу въ нашето естество. Въ втория законъ, който включва Любовьта, образния езикъ разумното въ човѣка, всички тия сили трѣбва да се прашатъ къмъ клонищата, къмъ сърцето на човѣка.

Отъ това гледище, като казва Христосъ, че азъ съмъ истинната лоза, какво подразбирате вие? Подъ думитѣ „азъ съмъ истинната лоза“, Христосъ подразбира: въ мене е истинскиятъ животъ. Всѣки човѣкъ, който иска да живѣе единъ щастливъ, разуменъ животъ, трѣбва да познава тия закони. Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, и ако

не прѣбждете върху тази лоза, нѣмате животъ въ себе си.“ То значи: ако не възприемете този животъ, нищо не можете да направите.

Сега, дали вие познавате Христа, или не, това е безразлично, вие еднакво трѣбва да се подчинявате на тия закони. Защо? Допуснете, че азъ съмъ слѣпъ. Щомъ е така, необходима ли ми е свѣтлината и топлината на слънцето? За менъ слънчевата топлина и свѣтлина е тъй необходима, както и за този, който вижда. Тази свѣтлина не е нужна само за очитѣ, тя е необходима и за цѣлия човѣкъ. Ето защо, и онѣзи хора, които нищо не знаятъ за Христа, както и тѣзи, които познаватъ Христа, еднакво трѣбва да се подчиняватъ на Неговитѣ закони. Азъ не взимамъ думата „Христосъ“ въ този смисълъ, както хората Го разбиратъ, но като единъ великъ вътрѣшенъ принципъ, който прониква цѣлото Битие. Въ този случай, ние чувстваме че има интелигентность, която работи вътрѣ въ насъ. Нѣкой пѣтъ искашъ да те обича нѣкой, да ти каже нѣкоя хубава, насърчителна дума. Това е много естествено. Ти търсишъ Божествения лжчъ да те озари. Нѣкой казва: азъ не искамъ да зная за хората. Това е човѣшкото щестлавие. Ами за какво искашъ да знаешъ? Нѣкой казва: да напуснемъ свѣта! Да напуснете свѣта, това не значи, че трѣбва да напуснете хората. Подъ думата „свѣтъ“, Писанието разбира онѣзи прѣходни форми, които не заблуждаватъ, които хората сж създали въ свѣта, но на които животътъ е кратковременъ.

Допуснете слѣдното изяснение. Влизате въ една кръчма, и кръчмарътъ ви дава една чаша ра-

кия. Той ви казва; „Вземете тази чаша ракия, тя ще ви даде сила, тя ще ви направи човѣкъ.“ Вие я изпиете, приятно ви е. Слѣдъ това вземете втора, трета четвърта, пета чашка и започвате неговото учение. Слѣдъ нѣколко години вашиятъ организъмъ съвсѣмъ се разнебити. Кръчмарьтъ не ви е казалъ Истината. Ракията не е храна, тя е човѣшко изобретение, Слѣдователно, има много идеи като ракията, които сж опивателни. Туй, което прѣспива човѣшкитѣ души; туй което прѣспива човѣшкитѣ умове; туй, което прѣспива човѣшката воля, да не върши волята Божия и да не може да възприема възвишеното и благородното въ живота, това е онзи кръчмарь съ чашката. Всѣки единъ отъ васъ има по единъ вътрѣшенъ кръчмарь, който е опасенъ въ всѣко отношение. И всѣки единъ отъ васъ може да опита този кръчмарь. Кажете си, че искате да направите едно добро дѣло, че искате да услужите нѣкому, ще видите, какво ще ви каже този кръчмарь. Той ще ви каже: много хубаво мислишъ да направишъ, но чакай малко, ела днесъ да устроимъ едно богато угощение за това, което мислишъ да вършишъ, че слѣдъ това ще го направишъ. Ти направишъ едно такова угощение и започвашъ послѣ да разсѣждавашъ, като онзи циганинъ, който носилъ въ града една кошница съ яйца за проданъ. Както си вървялъ изъ пѣтя, прѣсмѣталъ си, колко яйца ималъ, по колко ще ги продаде, колко ще спечели отъ тѣхъ. Като видѣлъ, че много ще спечели, зарадвалъ се, подскочилъ, изтървалъ кошницата съ яйцата, счупилъ всички и останалъ и безъ тѣхъ. До като се надѣвалъ, че ще стане много бо-

гати човѣкъ, той останалъ безъ всѣкаква стотинка. Така и ние, по този начинъ, унищожаваме Божественото, възвишеното въ насъ. Само съ една дума човѣкъ може да унищожи Божественото въ себе си. Понѣкой пѣтъ той се възгордѣе и каже нѣкому: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Не е грѣхъ, ако кажешъ „ти знаешъ ли кой съмъ азъ“, но моралътъ седи въ слѣдното. Излиза единъ богатъ търговецъ съ коня си на разходка въ гората, напѣлва дисагитѣ си съ злато и скъпоценности, прѣдъ него минава съ каруцата си единъ бѣденъ, хилавъ човѣкъ. Богатия като го вижда, казва му: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Какъ смѣешъ да минавашъ прѣзъ пѣтя ми съ своята каруца? Знаешъ ли, че може да ме нападне нѣкой и да ми вземе дисагитѣ съ паритѣ? Слиза отъ коня си и го набива добръ. Още единъ пѣтъ, като видишъ юнакъ като мене, да не му се изпрѣчвашъ на пѣтя. Бѣдниятъ човѣкъ му отговорилъ: Господъ здраве да ти дава! Търговецътъ продължава нагорѣ въ планината пѣтя си, но изкача насрѣща му единъ разбойникъ, който чулъ за дисагитѣ съ злато, посочва насрѣща му парабелъ и казва: дай самъ скоро дисагитѣ съ златото, събуй обущата си, дай всичко, което носишъ съ себе си, защото иначе, виждашъ ли този парабелъ, нѣма да ми избегнешъ! Обира го напълно и слѣдъ това го пита: какво мислишъ за мене? — Нехрани майко си, вагабонтинъ си, обра ме, какво ще нося на дѣцата си, на жена си? Той го сваля на земята и го налага добръ. Слѣдъ това пакъ го пита, ами сега какво мислишъ за мене? — Много добъръ, отличенъ човѣкъ си, братко! Вземи си сега дисагитѣ и си вър-

ви, но ще знаешъ, другъ пътъ, като срѣщашъ такова бѣдни хора по пътя си, да не ги биешъ! Туй е, което върши великото въ свѣта.

Има една Божествена Правда въ свѣта, която е много точна, и споредъ която, всѣко насилие, което извършимъ въ свѣта, ще ни се върне отгоре. Тогава азъ питамъ: какъ трѣбваше да схване тази работа този богатъ търговецъ? — Той като настигна бѣдния човѣкъ по пътя си, трѣбваше да му каже: чакай, братко, азъ отъ дълго време те търся. Тѣзи пари, тѣзи скъпоцѣнности въ дисагитѣ ми, този хлѣбъ въ торбата ми е за тебе: Тебе търся азъ. Заповѣдай, седни да си поприказваме малко и да си похапнемъ! Нѣма защо да чакамъ да ме снематъ отъ коня и да ме налагатъ на земята, Законътъ е такъвъ. Богатиятъ човѣкъ трѣбва да каже: братко, вземи всичко, каквото имамъ. Азъ искамъ отъ сега нататъкъ да ми бѣде леко на душата. До сега, като имахъ, постоянно трепѣрехъ за живота си, а отъ сега нататъкъ искамъ да бѣда свободенъ. Ти ще вземешъ моигѣ грижи. При такава една постъпка, богатиятъ не може да бѣде битъ отъ никого. Ние сме бити въ свѣта. Защо сме бити? Защото не изпълняваме волята Божия, Божия законъ.

Третото състояние е символическото. То се отнася до висшия, чисто разумния животъ на човѣка. То е състоянието на символическия езикъ, въ който грѣхътъ е почти изключенъ. Запримѣръ образътъ на една жена може да ви съблазни; образътъ на единъ мъжъ може да ви съблазни; много образи може да ви съблазнятъ, но единъ геометрически тригълникъ, единъ геометрически квад-

ратъ, единъ геометрически петохгълникъ не могатъ да ви съблазнятъ. Единъ геометрически кръгъ може ли да ви съблазни? — Не може. Една символическа единица, съ която математицитѣ смѣтатъ, не може да ви съблазни, защото въ нея, както и въ всички геометрически форми се излива чистата мисль.

— Следователно, когато човѣкъ дойде до третото състояние, когато иска да се избави отъ свѣта, отъ неговото влияние, той трѣбва да почне да изучава символическия езикъ на природата. То е чистото, възвишеното, Божественото. Или, казано на другъ езикъ, човѣкъ ще влѣзе въ онази Божествена свѣтлина, която ще озари душата му. Тогава отношенията, които съществуватъ между хората, ще бѣдатъ ясни. Важното положение, което съществува въ свѣта, при условията на сегашното ни развитие е това, дѣто Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза“. Ние не успѣваме всѣкога въ живота си, защото избираме методи, които не съотвѣтствуватъ на нашето сегашно развитие.

Сега ще ви приведа една аналогия, единъ разказъ. Нѣкой си древенъ сѣдия, нареченъ Хари-Хамзибенами, осжжда двама учени, дворцови хора. прѣстѣпници, на смъртно наказание. Но понеже въ тѣзи държава не съществувало смъртно наказание, той ги осжжда на слѣдното до животъ наказание: да се движатъ тия двама души заедно въ своя животъ. безъ да се спиратъ нѣкъдѣ, защото споредъ тамошнитѣ закони не могло да се затварятъ хората въ затвори. На единия прѣстѣпникъ било опрѣдѣлено да носи на гърба си 100 кгр. жито безъ да го сваля, на другия било опрѣдѣлено да носи на главата си една въшка, безъ да я сваля. Повикватъ

двата прѣстѣнници и имъ прочитатъ присждата, като ги оставятъ свободни, всѣки да си избере, което иска отъ двѣтѣ наказания. По-учениятъ, по-умниятъ си избира по-лекото наказание, а именно, да носи на главата си въшката, безъ да я свали до края на живота си. За втория вече нѣмало изборъ. За него останало да носи житото на гърба си, което наказание му се видѣло доста тежко. Първиятъ, който избралъ въшката, като по-леко наказание, се присмѣлъ на втория. Тръгнали да вървятъ заедно, такова било наказанието имъ. Този, който носилъ чувала, постоянно се молилъ на Бога. Господи, азъ съзнавамъ, че направихъ едно прѣстѣпление, но моля ти се, покажи ми единъ начинъ, какъ да си облекча положението. много е тежкъ чувалътъ съ 100 кгр. жито на гърба ми! Въ присждата, обаче имало едно облекчение. въ този смисълъ: тѣ ще могатъ да се освободятъ единъ день отъ наказанието си, ако се явятъ хора, които да поискатъ тѣхния товаръ. По никакъвъ другъ начинъ не могатъ да се освободятъ отъ товара си.

Той все продължавалъ да се моли на Господа, да го освободи отъ товара му. Молилъ се на Бога, казвалъ: Господи, помогни ми, обѣщавамъ да ти служа отъ всичкото си сърце! Не се минава много врѣме, Господъ изпраща единъ човѣкъ, който го запитва: какво носишъ въ този чувалъ? — Жито. Дай ми тогава отъ твоето жито единъ килограмъ да го посѣя. Той бръква въ чувала си и му дава единъ килограмъ. Поотдѣхна си малко и благодари на Господа. Този човѣкъ се обръща къмъ другия пътникъ и го запитва: ами ти какво но-

сишъ? — Въшка. А, не ми трѣбва въшка. Вървятъ по-нататѣкъ, и дѣто минатъ, тсе ще се спре нѣкой човѣкъ да ги запита какво носятъ. И когато чуятъ, че първиятъ носи чувалъ съ жито, поискватъ отъ него по единъ килограмъ. Като занитватъ втория какво носи и чуятъ, че носи въшка, отстраняватъ се съ думитѣ: не ни трѣбватъ въшки! Така продължавали тѣ да вървятъ 2—3 години и въ това врѣме, отъ житото на първия останали само около 30 кгр., а въшките на главата на втория се увеличавали отъ день на день все повече и повече, и въ което село и да влизали, никѣдѣ не го приемали. Отъ житото, обаче, всѣки се силилъ да си вземе по малко, така че товарътъ на този човѣкъ всѣки день олеквалъ. А за другия казвали: въшки има той, не го приемайте! Въшката, това е крайното материалистическо схващане за живота. Въшката това е грѣхътъ, който хората носятъ. Всѣки иска да живѣе охолоенъ животъ. та по какъвто начинъ и да е. Всѣки казва: да ямъ и да пия, това е смисълътъ на живота. Не, въшката представлява материалистическия животъ, а чувалътъ, това е духовния животъ. Всички добри хора, всички светии носятъ тѣзи чували, носятъ своитѣ благословения. И този, който избира най-лекия пътъ, избира въ сжщностъ най-опасния пътъ. Да носишъ една въшка 100 години, това е най-опасното нѣщо. Благословение е да носишъ единъ чувалъ отъ 100 кгр. жито! То ще тѣ запознае съ всички хора.

И тъй, Христесъ казва: „Азъ съмъ истината, лоза, и всѣка прѣчка, която не прѣбѣжда на мене, отрѣзва се.“ То значи, че тази лоза ще се подложи на извѣстно обрѣзване и обработване. „Ако

не прѣбждвате на мене,“ това подразбира, че човѣшкото трѣбва да прѣбждва на Божественото. Ако сегашниятъ ни животъ не е тѣсно свързанъ съ Божествения; ако всѣки день нѣмаме туй съзнание да извършваме волята Божия, както онзи, който носи житото на грѣба си, а носимъ онази въшка и искаме съ нея да се отървемъ лесно, на кривъ пѣтъ сме. Нѣкой казва: ние не носимъ въшки. Ами когато си неразположенъ, какво показва твоето неразположение? Всѣко неразположение е въшката. Онзи, който носи въшката, ще го видишъ постоянно прави гимнастика: чеше се натукъ-натамъ. Онзи пъкъ, който нѣма въшки, държи си рѣцете нагорѣ, свободенъ е. Та въ духовно отношение ще разсждавате правилно и ще бъдете разумни. Щомъ вземете да се чешете, ще снемете въшката отъ главата си и ще турите чувала съ житото на грѣба си. Тамъ е спасението сега.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ“.

— Когато въ насъ се яви това великото, хубавото желание да служимъ на Бога отъ Любовь и безъ страхъ, това е Божественото. Когато ние почнемъ да служимъ на Бога разумно, разумно да изпълняваме Божия законъ, това говори, че въ насъ е събудено вече Божественото. Мнозина отъ васъ казватъ: ние сме служили на Бога. Въ служенето на Бога има различие. Въ природата нѣма еднообразие, въ нея съществува вѣчно разнообразие. Като четете Словото Божие, всѣки новъ день ще го разбирате по различенъ начинъ. Има нѣкои които сж чели Словото Божие и сега пакъ Го четатъ и ми казватъ: „Едно нѣщо разбрахме отъ Него, че

колкото повече Го четемъ, всѣки день откиваме по нѣщо ново въ Него. Защо е така? Защото Словото Божие е живо. И въ природата сѣщо така има единъ вѣченъ растежъ. Словото Божие е вжтрѣ въ насъ, Ние всѣки день се промѣняме въ нашитѣ схващания, Тѣзи схващания сѣщо сж вжтрѣ въ насъ.

— Тази доза, т. е Словото Божие трѣбва да даде плодъ. Кои сж плодетѣ на Духа? Писанието казва: „Плодъ на Духа е Любовта.“ Първиятъ плодъ който човѣкъ трѣбва да възприеме, е Любовта. Когато човѣкъ влѣзе въ свѣта на чувствата, т. е. въ материялния свѣтъ, ще се създаде извѣстна промѣна. Каква трѣбва да бѣде тази промѣна? — Материята ще почне да се организира. Когато този плодъ влѣзе въ нашия душевенъ животъ, той ще роди красогата. Когато този плодъ влезе въ нашия умъ, той ще създаде онова велико желание въ насъ да изпѣдимъ съвършено лѣжата. Ние трѣбва да разсждаваме правилно. Човѣкъ може да събира хората, безъ да се събира. Може да сте събрани на едно мѣсто, безъ да сме събрани. Може да има умножение, безъ да се умножаватъ хората, Може да има дѣление, безъ да се дѣлятъ хората. Може да има изваждане, безъ да се изваждатъ хората. Всички процеси на живота, които ставатъ вжтрѣ въ насъ, трѣбва да бждатъ реални. Ти казвашъ: азъ ще направя това или онова. Казвашъ, но не го, направяшъ Направи го! Не го ли направишъ, това е събрание, безъ да е станало нѣкакво събрание. Когато нѣкой човѣкъ тури чувала на гърба си и почне да се моли и да дава, този човѣкъ азъ наричамъ „добриятъ човѣкъ“.

Ти имашъ тежестъ, скръбъ, мъчно ти е нѣщо — ще давашъ отъ чувала си. Господъ казва: „Излѣзъ!“ — Ама азъ не съмъ разположенъ! — „Излѣзъ този денъ вѣнъ и давай отъ чувала си!“ Не излѣзешъ ли, този чувалъ ще те смѣкне долу.

„Азъ съмъ истинната лоза,“ казва Христосъ. Истинната лоза не седи отвѣтрѣ, а огвѣнъ. Тя трѣбва да се пече на Божественото слѣнце.

— И тъй, имате три състояния. Вие трѣбва да упражнявате вашата воля, да обработвате вашия животъ. Не задържайте повече материални блага отколкото ви трѣбватъ. Нѣкой казва; насъ не ни трѣбватъ материални блага. Не, това е крива философия! Значи другитѣ братя да работятъ за васъ материално, а вие да седите на готово. Така казва и вѣлкътъ: азъ не ямъ трѣва. Трѣва не яде, но месо яде. Кое е по-умно, трѣва ли да се яде, или месо да се яде? Овцата е по-умна отъ вѣлка. Ние казваме: не ни трѣбва материалното. Не ни трѣбва, но щомъ ни дадатъ материално, веднага го туряме въ джоба си. Всичко въ живота е чисто. Ще работишъ съ трудъ и постоянство и ще знаешъ, че всичко, което си извършилъ, изработилъ си го самъ и съ това си изпълнилъ волята Божия. Всички трѣбва да работимъ за Бога въ свѣта. Да кажемъ, че нѣкой отъ васъ е чиновникъ въ банката. Ще кажешъ: Господи, понеже Ти установи тази държава и всѣка власть е Твоя, а въ тази държава азъ съмъ чиновникъ, азъ Ти благодаря, че ме остави на тази работа да Ти служа. Какво искашъ да направя днесъ? Ами че всѣки отъ васъ може да направи едно малко добро. Да кажемъ, че нѣкому не идва на умъ, какъ да рѣши

известна задача. Слѣдъ като свършишъ своята работа иждиви половинъ часть заради него! Другъ примѣръ. Ти си господарка въ една къща, искашъ да направишъ нѣкое добро. Молишъ се на Бога, казвашъ: Господи, покажи ми, какво да направя днесъ заради Тебе! Тази Господарка има една слугиня въ къщи, но този день слугинята не може да свърши сама работата си. Нека господарката ѝ помогне, нека ѝ покаже, какъ да свърши по-скоро работата си. Слѣдъ като ѝ помогне, туй, което е направила заради нея, нека не го тури на смѣтката на слугинята си, нека ѝ даде повече, да я поощри въ работата. А сега, ние се чудимъ, какво да направимъ заради Господа. Искаме съ единъ замахъ да поправимъ свѣта, съ единъ замахъ да станемъ добри. Такъвъ законъ не съществува. Ако съществуваше такъвъ законъ, ние нѣмаше какво да очакваме, съ единъ замахъ щѣхме да станемъ добри. Ако това нѣщо можеше да стане съ единъ замахъ, Господъ би казалъ само двѣ думи, и всичко щѣше да се измѣни. Пъкъ ние не сме и най-лошитѣ хора въ свѣта. Лошото е една капка въ океана. Извѣнъ земята всички сж добри. Чудни сж хората, като казватъ: какъ Господъ не поправи свѣта? Онзи въ болницата казва: Господъ ще поправи свѣта. Свѣтътъ вѣнъ отъ болницата е поправенъ, и вие, които сте въ болницата, ще се поправите. Азъ не се запитвамъ, кога ще се поправи свѣта, но питамъ: кога вие ще излѣзете отъ болницата? Кога вие ще излѣзете отъ този свѣтъ, отъ земята и ще отидете въ обѣтованата земя, дѣто хората сж здрави? Кои сж здравитѣ хора? — Които живѣятъ въ добродѣтелитѣ, които носятъ чу-

валъ съ жито. А тѣзи, които носятъ въшки и парии въ дисагитѣ, които чакатъ да ги биятъ, не сж отъ много умнитѣ хора. Тия хора носятъ тояги да биятъ всѣки бѣденъ по улицата.

„Азъ съмъ истинната лоза“. Това е положението, което всѣки единъ духовенъ човѣкъ трѣбва да схване въ себе си. Нѣма какво да се реформиратъ болницитѣ! Сега всички хора които сж въ болницитѣ, искатъ да излѣзатъ отъ тамъ чакъ по-скоро, но за това трѣбва да имъ се слугува. На едни отъ тѣхъ грѣбначния стѣлбъ е парализиранъ на други друго нѣщо. Какво ще се прави съ тия хора? Може ли да се създава законъ за болницата? Служители трѣбва на тия хора! Законъ може да съществува за здравитѣ, за умнитѣ хора. И слѣдователно, изпълнението на законитѣ въ свѣта трѣбва да става само отъ духовнитѣ хора. Само тѣ могатъ да ги изпълняватъ. Хората на свѣта не могатъ да изпълняватъ законитѣ. Азъ мога да изпълня закона безъ стражари, нѣма защо да ме биятъ, да чакамъ да ме сждятъ. Нѣкои чакатъ сждѣтъ да имъ наложи това, или онова. Азъ мога да сжда по-добрѣ. Азъ мога да нося 100 клгр. жито на гърба си, нѣма какво да чакамъ да ме товарятъ други. Всѣки човѣкъ самъ трѣбва да приложи закона. И тогава, азъ прилагамъ слѣдния моралъ. Нѣкой пжтъ казвамъ, че и азъ правя погрѣшки. Вие казвате: а, и 'Учителтъ прави погрѣшки' Знаете ли какви сж моитѣ погрѣшки? Седя нѣкъдѣ, виждамъ, че едно бѣдно момиченце си има 10 лева. Единъ апашъ се приближава, иска да му вземе паритѣ. Споредъ закона, на който служа, азъ не му казвамъ съ думи: не

обирай това момиченце! Съ мисълта си само му казвамъ: не обирай това момичинце! Той казва: и на мене ми трѣбватъ пари. Втори пътъ му кажа, трети пътъ му кажа, но той ги взима. Това малко момиченце започва да работи, да изкара тия пари. Веднажъ азъ видѣхъ това прѣстѣпление, азъ съмъ вече съучастникъ и трѣбва да изправа прѣстѣплението. Длъженъ съмъ вече да платя вмѣсто него. Тогава азъ казвамъ на момиченцето: вземи тѣзи 10 лева, този, който ги взе е мой другаръ. Така и всѣки отъ васъ е длъженъ да изправи прѣстѣплението на този, когото е видѣлъ, че го върши.

Казва Христосъ: „Азъ съмъ истинната лоза,“ Всѣка една прѣчка така трѣбва да се насади въ вѣчната Добродѣтель, че да могатъ Добродѣтели-тѣ на Божиата Любовь, Божиата Мъдрость, Божиата Истина, Божиата Правда да минатъ отъ лозата въ насъ и да просветнатъ дѣлата ни прѣдъ ч-ловѣцитѣ. Тогава вашиятъ животъ ще стане красивъ, ще дойде Божиата радостъ въ насъ. Къмъ това трѣбва да се стремимъ, това е цѣльта на нашия животъ. Скърбите това сж само единъ методъ. Скърбътъ всѣкога показва, че си изгубилъ нѣщо. Не е лошо човѣкъ да скърби. Скърбътъ всѣкога те подтиква да намѣришъ загубеното. Щомъ го намѣришъ, ти си радостенъ. Ето защо, всѣки трѣбва да се присади на тази лоза, да бже обрѣзанъ и да даде плодъ; да разбира законитѣ на великата Божия Любовь. Само така ще дойде въ насъ закона на вътрѣшния миръ. Този миръ нѣма да го чакате да дойде отвнѣнъ, той още сега може да дойде. Още днесъ ще дойде този миръ.

Сега, като излизате отъ събранието, желая да видя всѣки едного отъ васъ съ чувалъ на гърба! Азъ като излизамъ, гледамъ хората, носятъ ли чували на гърба си, или не.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ“. Христосъ, това е Любовта, която се проявила въ свѣта. Отецъ, това е великото, възвишеното, разумното, което е изпратило тази Любовъ въ свѣта. Ние, това сме плодътъ на възвишеното. Слѣдователно, плодътъ трѣбва да носи качествата на Духа въ себе си.

Весѣда, държана отъ Учителя, на 14.VI 1925 г.
въ гр. София.

И оздравѣ дъщеря ѱ.

28.

И оздравѣ дъщеря ѿ.

„И оздравѣ дъщеря ѿ отъ онзи часъ“.

Тия послѣдни думи отъ стиха азъ считамъ като единъ разуменъ резултатъ.

„И оздравѣ дъщеря ѿ отъ онзи часъ“. За да оздравѣ дъщерята на тази хананейка, това показва, че тази жена имаше нѣколко цѣнни качества. Тя бѣше разумна жена, въ нея нѣмаше онова болезнено честолюбие. При това тя имаше голѣмо смирение, познаваше своето положение и се задоволяваше съ най-малкото, което можеше да ѿ се даде.

Въ живата природа има единъ великъ законъ, който опрѣдѣля положението на всички тѣла, положението на всички сили и положението на всички разумни същества. Затова природата цѣли да постави всѣки едного на неговото мѣсто. Това е красивото въ живота!

Сега, ако нѣкой ви запита, кога дойдохте на земята, нѣкой отъ васъ ще кажете, че сте дошли прѣди 10 години, други прѣди 20, трети прѣди 30, четвърти прѣди 40—50—60 години. Питатъ: каква интелигентностъ може да има въ единъ човѣкъ, у когото паметта се простира до 40 — 50 години само? Отъ прѣди колко години се родилъ на земята, това и единъ волъ помни. И мухата

помни отъ прѣди колко врѣме се е родила. Човѣкътъ казва: има около 40 — 50 години отъ какъ съмъ се родилъ на земята, но прѣди това нищо не помня. Какъ е възможно при това, единъ човѣкъ, който не знае откъдъ е дошълъ, да се явява като философъ, който пише голѣми трактати, дава направление въ живота на човѣчеството, показва имъ какъ да живѣятъ? Не само това, но по нѣкой пътъ този философъ се осмѣлява да покаже на хората пътя къмъ невидимото, къмъ Бога. Това сж съврѣменнитѣ наши философи, съврѣменнитѣ наши държавни мъже. Желанието, което тѣ иматъ, да покажатъ пътя на човѣчеството, не е лошо, но нека покажатъ онзи истински пътъ, който да има резултати.

„И оздравѣ дъщеря ѝ отъ онзи часъ.“

Здравието, това е единъ плюсъ на живота. Въ човѣка има три състояния: едното наричамъ естествено състояние, което е здравето. Второто състояние наричамъ природно, или състояние на живата природа и третото състояние наричамъ разумното състояние на човѣшкия животъ. Здравето, значи, спада къмъ естественото състояние. То е основата, върху която човѣкъ трѣбва да започне живота си.

Тази хананейка се приближава при Христа и Му казва, че дъщеря ѝ, идеалътъ на нейния животъ, злѣ страда отъ бѣсъ. Всѣка майка живѣе за своята дъщеря, и всѣки баща живѣе за своя синъ. Нѣкои ще кажатъ: ами ние, които нѣмаме синове и дъщери? Все имате нѣкъдѣ нѣкоя дъщеря, или нѣкой синъ. Онази майка, която нѣма своя дъщеря, все ще намѣри да осинови нѣкоя друга. Онзи баща, който нѣма свой синъ, все ще намѣри да осинови

нѣкой чуждѣ синѣ. Най-послѣ, всѣки ше намѣри по една свещена идея въ себе си, за която да живѣе. Слѣдователно, това е цѣльта, това е смисълътъ, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми.

Ние трѣбва да разбираме върху какви закони почива здравето. Здравето почива върху почвата, на която живѣемъ и върху храната, която приемаме. Щомъ човѣкъ не възприеме онази естествена храна, която е необходима за тѣлото му, непрѣменно идватъ неестественитѣ болезнени състояния, за лѣкуването на които съврѣмнената медицина е посвѣтила цѣлия си животъ. Питамъ: при всичкитѣ усилия на милионитѣ лѣкари по цѣлия свѣтъ да лѣкуватъ хората, сполучили ли сж да ги излѣкуватъ? Статистиката показва, че болеститѣ не само се намаляватъ, но се и увеличаватъ. Вземете, за примѣръ, прѣсаждането, което съврѣмнената медицина употрѣблява като методъ за прѣдотвратяване заболѣването отъ шарка. Статистиката показва, че онѣзи дѣца, които се прѣсаждатъ, умиратъ повече, отколкото ония, които не сж прѣсадени. Изобщо не присаденитѣ дѣца по-малко заболѣватъ, по-малко умиратъ. При това, има единъ законъ, споредъ който, ако не дадешъ твоего дѣтѣ да го присадятъ, да го ваксиниратъ, считатъ те невѣжа и те държатъ подъ отговорностъ, че не вървишъ въ пѣтя на науката. Статистиката, обаче, показва, че въпрѣки това резултатитѣ не сж по-благоприятни. Каква е тази наука? Човѣкъ трѣбва наистина да се присажда, но чрѣзъ какво?—Чрѣзъ храната. Ако лѣкаритѣ искатъ да подобратъ положението на човѣчеството, трѣбва да сж въ състояние да опрѣдѣлятъ, отъ каква храна се нуждае орга-

низъма. Приема ли човѣкъ тази храна, никаква болестъ не може да го хване. Не приема ли тази храна, която му е необходима всѣкаква, болѣсть ще може да го хване. Отъ този законъ изваждаме правилото, че човѣкъ се храни не само съ хлѣбъ, но и неговиятъ умъ се нуждае отъ здравословна храна. Много хора заболѣватъ умствено. Отъ какво? — Отъ неестествени идеи. Има идеи, които не реагиратъ еднакво благотворно върху всички хора. Вземете, запримѣръ, какъ се отразява върху нѣкои хора идеята, има ли Господъ, или нѣма Господъ. Запитватъ нѣкого: какво знаешъ, има ли Господъ? — Нищо не знаа. Казвамъ тогава: има животъ, нѣма животъ; има пари; нѣма пари; има здраве, нѣма здраве. Това сѣ все противоположности. Казватъ: какво значи това нѣщо? Казвамъ: внесълъ си пари въ банката, отидешъ да си извадишъ отъ тѣхъ, но ти казватъ, че нѣма никакви пари. Какво ще бѣде тоето състояние? Това е едно лѣжливо състояние, което ние, съврѣменнитѣ хора, прѣкарваме въ живота си. Има и редъ други лѣжливи състояния, които всички хора, безъ изключение, прѣкарватъ. Всички се намиратъ подъ еднакъвъ знаменателъ. И религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора. виждамъ ги въ живота, всички се проявяватъ като геѳои. Кога? — Когато иматъ пари. Нѣкой внесълъ 200,000 лева въ банката, отиде да вземе часъ отъ тѣхъ, но предварително чете въ вѣстникъ, че банка „Гирдапъ“ фалирала. Наведе надолу глава този човѣкъ, отчае се. На другия день сѣшия вѣстникъ пише: имаме погрѣшка, че банка „Гирдапъ“ е фалирала, а друга нѣкоя банка. Питамъ: защо този вѣстникъ наведе главата на то-

зи човѣкъ, и сѣщиятъ този вѣстникъ изправи главата на този човѣкъ? Това състояние ние изпитваме всѣки день. Казвамъ: има вода, нѣма вода. Нѣкое цвѣтенце нѣма вода, изсъхне, наведе надолу главата си. Нѣкой нѣма хлѣбъ, наведе надолу глава, като цвѣтенцето. На другия день чете въ вестника, че банка „Г и р д а п ъ“ не е фалирала, и той казва: нашето сѣмейство е спасено! Има Господъ значи. Питамъ сега: Господа ние ли създадохме? Ученитъ искатъ да кажатъ, че хората сами сѣ създали идеята за Бога. Много хубаво, отлично е това нѣщо. Нека дойдатъ тия хора и докажатъ, че това е така, че тѣ сѣ създали идеята за Бога. Ние се нуждаемъ отъ такива хора. Нека тѣзи хора дойдатъ и спасятъ човѣчеството, ние ще ги туримъ на чело. Ако тѣзи хора дѣйствително измислиха идеята за Бога, нека сега измислятъ друга нѣкаква идея, какъ да станатъ хората добри. Тогава между хората ще има добродѣтели, нѣма да има войни, нѣма да има раздори, мѣжду тѣхъ ще сѣществува истинско братство. Щомъ съврѣменнитѣ учени не могатъ да измислятъ такава идея, право ли е, че хората измислиха идеята за Бога?

Смѣшни сѣ съврѣменнитѣ хора, като казватъ, че ние не говоримъ логически, че нѣмаме логика въ своитѣ разсѣждения. Когато азъ кажа думата слънце и убѣдя хората, че има слънце, въ сѣщностъ азъ ли го създадохъ? Тази идея язъ ли я създадохъ? Не, мухитѣ имаха идея за слънцето прѣди азъ да говоря за него, понеже мухитѣ се явиха по рано отъ слънцето, така че тази идея тѣ я създадоха. Мухитѣ сѣ по стари отъ човѣка, и млѣкопитающитѣ сѣ по-стари отъ човѣка. Днесъ ученитъ

хора казватъ, че стариятъ човѣкъ оглуѣвалъ. Прави сж тѣ, защото наистина много стари хора оглуѣватъ, но азъ казвамъ, че много млади хора се раждатъ глупави. Учени ли се раждатъ младитѣ? — Не. Обаче, ако Младиятъ е роденъ глупавъ, глупавъ си остава. И като старъ. пакъ глупавъ остава. Младиятъ роденъ мѣдъръ, мѣдъръ остава, Така е законътъ. Тѣй че, когато говоримъ за слънцето, ние не го създаваме; когато говоримъ за Бога, ние не Го създаваме. Идеята за Бога, па и самъ Богъ си съществува. Ние трѣбва да разбираме дълбокия смислъ, какво нѣщо е Богъ и да не размишляваме като външнитѣ хора. Богъ нѣма никаква форма. Единственото нѣщо, което трѣбва да знаемъ за Бога е, че Той съзнателно внася живота. Тамъ, дѣто прониква Божествения Духъ, Той внася сила, здраве, мощъ, крѣпость и интелигентность. Слѣдователно, ако тази Свѣтлина не съществува въ човѣшкия умъ; ако тази Добро-дѣтель не съществува въ човѣшкото сърце, идеята за Бога не е проникнала. Ние въ такива богове не вѣрваме, тѣ сж мъртви богове, Въ такива богове вѣрватъ всички езически народи. Каква е идеята ми? Турете прѣдъ единъ идолъ нѣкой боленъ. ще видите, че колкото и да седи тамъ, той нѣма да оздравѣе. Запалете една свѣщица прѣдъ нѣкой боленъ, той нѣма да оздравѣе. Тази запалена свѣщица нѣма да излѣкува болния. Но ако поставите единъ боленъ на дѣйствието на слънчевитѣ лъчи, той ще оздравѣе. Слънчевитѣ лъчи носятъ животъ въ себе си. Всѣки може да опита тия лъчи, всѣки може да опита Божествената ми-

сѣлъ въ свѣта. Тя е мощна. Тази мисълъ върви периодически, по извѣстни закони.

Тази хананейка се приближава при Христа, съзнава, че Той е носителъ на тази Божествена идея и Му казва: „Помилиуй ме, помогни ми!“ Христосъ ѝ казалъ: „Азъ не съмъ пратенъ до езичниците, а само до израилския народъ.“ Съ това Той иска да каже, че езичниците сж глупави, а израилтяните сж разумни хора. Значи, за езичниците още не е дошло врѣмето. Тя доказва на Христа, че е умна жена, като Му казва: „Да, но Ти знаешъ, че и псатата ядатъ трошиците отъ трапезата на господаря си.“ Христосъ позна, че тази жена е умна и ѝ каза: „Жено, да ти бжде споредъ вѣрата!“

„И оздравѣ дъщеря ѹ отъ онзи часъ.“

Ще ви приведа накратко единъ мѣлъкъ разказъ отъ една съврѣменна европейска писателка. Този разказъ се отнася до Христа, когато билъ на около 12 годишната си възраст. Завела Го майка Му да разгледа Ерусалимския храмъ въ цѣлото си величие, и Той, като всѣко малко момченце, се заинтересувалъ да го разгледа хубаво. Развела Го тя навсѣкждѣ и най-послѣ Му показала една прашасала тржба. То я запитало: каква е тази тржба? — За тази тржба има прѣдание, че който може да свири на нея, ще бжде най великиятъ човѣкъ, който ще управлява свѣта. Ами защо е прашасала тази тржба? — Никой до сега не е свирилъ на нея. Отива по-тататѣкъ въ храма и вижда една сабя, турена на двѣ крайнини подъ една пропасть. Христосъ запитва: какво означава това нѣщо? — Това означава пята за рая, къмъ Бога. Никой до сега не е миналъ прѣзъ този пята.

Който мине по този път, той ще научи хората да вървят към Бога и да се обичат. Като Го развеждаше из храма, най-послѣ Го доведе до двѣ много красиви колони, тъй слѣпени една до друга, че никой не могълъ да се промъкне. Какво означава това нѣщо, запитва Исусъ? — Това означава вѣчната Правда. Който може да мине прѣзъ тѣзи колони, той ще даде на свѣта единъ законъ, чрѣзъ който да се управлява. Ами защо и тия колони сж прашасали? Никой до сега не е минавалъ прѣзъ тѣхъ. Никой до сега не е могълъ да мине прѣзъ ножа, нито прѣзъ тѣзи колони, нито пъкъ е могълъ да свири на тази трѣба. Излизатъ най-послѣ отъ храма, но слѣдъ малко Исусъ се връща отново, иска самъ, по-спокойно да разгледа тия работи. Влиза въ храма, доближава се до колонитѣ, мисли си, какъ може да се мине прѣзъ тѣхъ. Не се минава много време, единъ богатъ търговецъ довежда една бѣдна вдовица въ храма прѣдъ първосвещеника и му казва: тази вдовица ми дължи пари. Но азъ се заклевамъ, че както тѣзи колони не могатъ да се отворятъ, така и тя не може да ми се издължи. Ако тя може да ми плати, нека се отворятъ тия колони! Исусъ слуша този разговоръ, разбира, че жената е права и се помолва тихо на Бога, „Господи, нека се отворятъ колонитѣ!“ Доближава се до колонитѣ. тѣ се отварятъ и Той минава. Отива при първосвещеника и му казва: видишъ ли, че колонитѣ се отвориха! Мнозина отъ васъ може да се интересуватъ, какъ е станала тази работа, но питамъ ви: мъчили ли сте се вие като Исуса да минете прѣзъ тѣзи двѣ колони?

Приближава се после Исусъ до сабята, разглежда я и размишлява. Тъкмо по това време пристига единъ бѣденъ, послѣденъ сиромахъ, носи една болна овца, която иска да принесе жертва за болния си младъ синъ. Свещеникътъ му казва: „Мойсеевиятъ законъ казва, че неможешъ да принесешъ такава жертва на Бога, не се приема. Ако може нѣкой да мине върху тази сабя, само тогава ще може да се приеме жертвата ти.“ Исусъ чува това нѣщо, наскърбява се за болното момче и започва да се моли на Бога: „Боже, покажи, че може да се мине прѣзъ този пѣтъ!“. Минава Исусъ върху сабята и съ това показва на свещеника, че Господъ приема въ жертва и болнитѣ овци. И това чудо станало.

Най послѣ дохожда Христосъ до тржбата и размишлява. Въ това време идва единъ младъ момъкъ, езичникъ, при първосвещеника и му казва: „Азъ съмъ еврейнъ, искамъ да влѣза въ школата.“ Езичници не се приемали въ школата, затова той излѣгалъ. Казва му свещеникътъ: „Не може, ти не си еврейнъ.“ „Искамъ да влѣза въ тази школа!“ Не може. Исусъ слуша това и се моли на Бога: „Господи, покажи, че и други, освѣнъ еврейтѣ, могатъ да влѣзатъ въ Твоето царство!“ Свещеникътъ казва на езичника: „Ако се намѣри нѣкой да засвири на тази тржба, ти ще бѣдешъ приетъ въ школата.“ Исусъ се помолва на Бога, приближава се до тржбата и започва да свири. Съ това показва, че и езичницитѣ могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Вие казвате: това само Христосъ може да го направи. Не, това всѣки може да направи въ жи-

вота си. За да ни се простятъ грѣховеѣ, трѣбва да се мине прѣзъ колоната. За да ни се приеме жертвата, трѣбва да минемъ по острието на сабята, И за да влѣземъ въ училището, трѣбва да свиримъ на тази трѣба. Трѣбата е най-разумниятъ езикъ, чрѣзъ който може да се говори на човѣшката душа.

Ние посвѣщаваме 15—20 години отъ живота си само да се учимъ. Не е лошо учението, то си е на мѣсто, но трѣбва да го прилагаме. Ние трупаемъ милиони. Защо ни сж тѣ? Въ гроба си нѣма да ги носимъ. Още въ този свѣтъ трѣбва да ги използваме. Добрѣ, вие искате сега да влѣзете въ Школата. Защо? — Да се учите. На какво? — На вѣчната Божия Правда. Правдата е една необходимостъ. Всѣки единъ писателъ, за да пише добрѣ, трѣбва да бѣде справедливъ. Има единъ законъ, който гласи: всѣки писателъ, който напише една незаконна, лъжлива строфа, ржката му ще изсѣхне. Този законъ ще се приложи. А всѣки писателъ, който напише една свещена дума, едно свещено прѣдложение, чрѣзъ което да научи хората на добро, ще се благослови. На този писателъ и ржцѣтъ му, и краката му, и умътъ му ще се разработи. Ще знаете вече този законъ: всѣки писателъ, който въ името Божие каже една лъжа и поведе хората въ кривия пѣтъ, езикътъ му ще изсѣхне за цѣли 10 поколения. Казвате: строгъ е този законъ. Не е строгъ този законъ, той е законъ на Любовта. Всѣки отъ васъ, който не се храни, краката му не отслабватъ ли? Слѣдователно, за въ бѣдеще, всѣки който не говори Истината, умътъ му нѣма да се храни, и той ще отслаб-

не. И ние, съврѣменнитѣ хора, не можемъ да разсѣждаваме правилно, защото не говоримъ Истината. Ние не обичаме Истината. Казвате, съ Истината не може да се живѣе, когато съ лъжата можемъ да разбогатѣемъ. Казвамъ: покажете ми единъ народъ отъ историческитѣ врѣмена и до днесъ, който да е разбогатѣлъ съ лъжата! Всички народи съ лъгали, но съ и пропаднали. Свѣтътъ е изпъленъ само съ лъжи и то лъжи отъ най-учениитѣ хора и отъ най-религиознитѣ. Дойде нѣкой светия, говори, говори Истината и най-послѣ казва: чакай да кажа поне една лъжа! То нѣма да мине безъ лъжа, ами да му пусна края! Цѣлъ животъ посветилъ на Бога, и на края каже една лъжа. Случи се, обаче, че тази лъжа разруши всичко. Нѣкой казва: чакай да кажа една лъжа, не може безъ нея. Не, и съ лъжа може, и безъ лъжа може. Можѣ съ лъжа, но ще бѣдешъ куцъ, слѣпъ, хромъ, сакатъ, хилавъ и нѣмъ. Може и безъ лъжа, и тогава ще бѣдешъ богатъ и уменъ. Не лъжешъ ли, щастието ще дойде въ тебе. Нѣма изключение отъ това. Ако ние искаме да съградимъ една истинска култура, никаква лъжа не трѣбва да допускаме въ себе си. Ние трѣбва да мислимъ само за Истината. И като лъжешъ, ща казвашъ: не, Истинага ще говоря, Истината ще говоря. Като повтаряшъ 20 години наредъ, че всѣ Истината ще говоришъ, най-послѣ ще я проговоришъ. Знаешъ ли какъ ще я проговоришъ? Едно момче, като било още на три години, прѣживѣва нѣкакъвъ страхъ и отъ това онѣмѣва. Като станалъ момъкъ на 21 години, баща му го пазарява слуга при единъ бѣлгарски чорбаджия. Момъкътъ всичко чувалъ, но не мо-

гълъ да говори. Единъ день господарьтъ му го праща въ гората да набере дърва. Идватъ горскитѣ стражари и го хващатъ въ момента когато сѣче дърва. Кой ти позволява да сѣчешъ дърва? Той не могълъ да имъ отговори нищо, понеже билъ нѣмъ. Хваща го единъ отъ стражаритѣ и му ударя единъ страшенъ бой, но той все мълчалъ. Стражарьтъ продължава да го бие. Най-послѣ, отъ силно напрѣжение да проговори и да се помоли да не го биятъ, момъкътъ успѣлъ да проговори и казалъ: мо-мо-моля ти се не ме бий! Слѣдъ този бой, момъкътъ се връща дома си радостенъ, че може да говори и забравилъ, че толкова години наредъ не могълъ да говори. Така ще бѣде и съ васъ. Като дойде онзи горски стражарь, като почне да виналага, ще проговорите Истината и ще кажете: мога да говоря Истината! Чудни сж хората, като казватъ: не може съвсѣмъ безъ лъжа, поне най-малката лъжа, но все трѣбва да се каже нѣкаква лъжа. Нѣкой казва: ами представете си, че си на моето положение, какъ ще говоря Истината? Представи си пѣкъ, че и ти си на моето положение! Не, друго нѣщо е важно. Представи си, какво ще бѣде твоео положение, когато се явишъ предъ Бога и почне да сѣди и тебе, и свѣта за лъжа! Той ще каже: я да дойде тамъ Иванъ Стояновъ! Какво направи отъ толкова милиони години насамъ, като те прашахъ на земята да се учишъ? Господъ нѣма да говори тъй като мене, още по-страшно ще говори. Ще ти се разтреперятъ и парцалитѣ отъ страхъ и ще проговоришъ. Нищо нѣма да остане у васъ отъ страхъ. Казвате: азъ искамъ да ямъ и да пия. Не, смисълътъ на живота не е въ яде-

нето и пиенето. Господъ е започналъ вече да затваря стомаситѣ на хората. Богъ затвори стомаха на най-богатия американецъ — Рокфелеръ и цѣли три години той се хранилъ само съ овесена чорба. Той казвалъ: цѣли три години ме храниха съ овесена чорба, като конь. Нѣкои казватъ: ние да имаме милионитѣ на Рокфелера, че за другонѣма какво да мислимъ. Питамъ: ако слѣдъ като си свършилъ четири факултета, Господъ ти отнеме ума, колко ти струватъ знанията? Ако Господъ ти отнеме силата, колко ти струва пехливанството?

Сега нѣкои отъ васъ сте по-насърчени, казвате: ние тръгнахме вече въ този пѣтъ. Радвамъ се, че сте тръгнали въ пѣтя, но това още не е достатъчно. Чудни сте, вие хората, съ своитѣ разсѣждения! Не може да разсѣждате така. Питамъ: може ли човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и да не се окваси? — Не може. Казвамъ: има едно изключение, може човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и безъ да се окваси, но кога? — Когато мине прѣзъ моста. Вие мислите, че като мините прѣзъ рѣката и се оквасите, та това е нѣкаква философия: Казвамъ: който минава прѣзъ плитки води, всѣкога се намокря, а който минава прѣзъ дълбоки води, всѣкога сухъ остава. Защо? Защото само плиткитѣ рѣки сѣ безъ мостове, а дълбокитѣ рѣки сѣ съ мостове. Слѣдователно, всѣки човѣкъ който лъже е една малка рѣчица безъ мостове, а който казва Истината е една голѣма, дълбока рѣка съ мостове. Затова нѣма защо човѣкъ да лъже. Колко струватъ моитѣ разсѣждения, щомъ не говоря Истината? Колко струватъ и твоитѣ разсѣждения, щомъ и ти не говоришъ Истината? ■Казвамъ тѣй: безъ

мостъ мокъръ ще бждешъ, съ мостъ сухъ ще бждешъ. Безъ мостъ боленъ ще бждешъ, съ мостъ здравъ ще бждешъ. Защо? Който минава безъ мостъ, ще се накваси, ще се върне потенъ, ще се простуди, а онзи, който е сухъ, никога не заболѣва. Българитѣ иматъ друга една поговорка: „Мокриятъ отъ дъждъ не се бои“. Вѣрно е, че мокриятъ не се бои отъ вода, но отъ болестъ го е страхъ.

Да се върнемъ къмъ стиха, въ който Христосъ казва: „Иди си дъщеря ти оздравѣ!“ Въ живота си ние трѣбва да спазваме онази велика идея, за която сме дошли. Подъ тази велика идея азъ разбирамъ човѣшката душа, която трѣбва да пазимъ винаги здрава. Човѣкъ който обича душата си, ще се грижи за нея. Ако тази езичница-хананейка прѣтърпѣ толкова страдания за своята дъщеря и получи нейното оздравѣване, колко повече ние въ този свѣтъ трѣбва да прѣтърпимъ всички страдания, за да може нашата душа да оздравѣе! И когато душата ни оздравѣе,¹ всички състояния, които сега съществуватъ въ свѣта, ще се измѣнятъ. Сега ние сме весели, но само приврѣменно. Азъ знаа, че всички хора сж весели, но кога? — Когато иматъ пари. Много хора сж весели, когато сж свършили изпититѣ си благополучно. Много хора сж весели, когато сж намѣрили онзи, който ги обича. Всички хора, които иматъ противоположни състояния на споменатитѣ, все сж скръбни. Майка, която изгубва дѣтето си, е скръбна. Търговецъ, който изгубва паритѣ си, е скръбенъ. Чиновникъ, който е уволненъ, е скръбенъ. Свещеникъ, който нѣма кому да проповѣдва, е скръбенъ.

Азъ бихъ желалъ да видя единъ уволненъ чиновникъ, който се радва. Азъ бихъ желалъ да видя единъ проповѣдникъ, който, като нѣма кому да проповѣдва, се радва. Азъ бихъ желалъ да видя нѣкой, който нѣма пари въ джоба си и се радва. Вие казвате: какъ така. само съ пари човѣкъ може да се радва! Да направимъ единъ опитъ! Ще туря на гърба ви единъ чувалъ отъ 100 клг. злато, а пъкъ азъ ще взема на гърба си единъ празенъ чувалъ. Споредъ закона, вие нѣма да сваляте отъ гърба си този чувалъ, той е ваша собственостъ, пъкъ азъ съмъ безъ собственостъ. Тръгваме заедно изъ пштя и се разговаряме. Кой отъ двамата ще бѣде по-веселъ? Вие ще кажете: ама това сж изключителни случаи. Да, изключителни случаи сж тѣ, но това е философията на живота. Туй което е вѣрно за физическия животъ, не е вѣрно за духовния животъ. Благото на земята не е благо и за небето. Щастието на земята не е щастие и за небето. Тамъ резултатитѣ сж обратни. Слѣдователно, жителитѣ въ небето нѣматъ понятие, какво нѣщо е скръбъ. Какво нѣщо е радостта и за нея тѣ нѣматъ понятие. Слѣни сж тѣ въ това отношение, невѣжи сж. Обаче, какво нѣщо е блаженството, тѣ го знаятъ. Нашитѣ радости сж чужди за тѣхъ, и нашитѣ скърби и нещастия сж чужди тѣхъ. Тѣ нищо не виждатъ. Напримѣръ, когато единъ човѣкъ скърби, че въ вѣстника писало, какво банка „Гирдапъ“ фалирала, или пъкъ, когато този човѣкъ се радва, че банка „Гирдапъ“ не е ф а л и р а л а, тѣ нищо не разбиратъ отъ това. Банката си е банка за тѣхъ, тѣ нищо не виждатъ. Тѣ не виждатъ никакви причини, кои-

то да ни правятъ радостни или скръбни. При даденъ случай, като се върти колелото, ние се движимъ нагорѣ; при другъ случай, като слиза колелото надолу, и ние слизаеме надолу. Такова е нашето състояние. Ангелитѣ сж невѣжи, тѣ не знаятъ сжщо и какво нещо е грѣхъ. Тѣ не знаятъ още, какво нѣщо е опрощение на грѣховетѣ. Вие казвате. знаешъ ли, толкова врѣме се моля за опрощение на грѣховетѣ си! Тѣ въ това отношение не сж учени. не могатъ да влѣзатъ въ вашето положение, понеже не знаятъ, какво нѣщо е човѣкъ да се моли за прощѣние на грѣховетѣ си. Ние въ това отношение, можемъ да имъ бждемъ професори. Тѣ казватъ: тази наука за сега не ни трѣбва. Единъ день, когато Господъ ни прати на земята, тогава ще ви имаме предъ видъ, ще ви потърсимъ да ни проповѣдвате тази наука, но за сега ще ни оставите свободни.

Питамъ: този животъ, който ние сега живѣемъ, сжщественъ ли е? — Не е сжщественъ. Слѣдъ 50—60 години ние ще се измѣните, и отъ сегашното ваше положение нѣма да остане ни поменъ. Отъ сегашното ви величие нищо нѣма да остане. Какъ мислите, каква ще бжде тогава вашата философия? — Ами като душа ще бжда! Хубаво, правилъ ли си опитъ да видишъ, какво нѣщо е твоята душа? Правилъ ли си опитъ да се молишъ за здравието на тази душа? Тази идея, — да се сродимъ съ нашата душа — трѣбва да проникне въ цѣлото ни сжщество. Ние и нашата душа, тия двѣ понятия трѣбва да се слѣятъ. Трѣбва да се сродимъ съ душата си! За сега тѣ сж двѣ различни нѣща. Безъ душа ти не можешъ да имашъ,

никакъвъ образъ, никаква идея. Безъ душа ти не можешъ да се движишъ на никъдѣ ще бъдешъ една малка клѣтка турена на дъното на океана и ще съзнавашъ само, че си едно малко, голо съзнание. Ако си съ душа, цѣлиятъ свѣтъ ще се открие прѣдъ тебе. Тази езичница-хананейка прѣдставлява именно тази идея, скрита дълбоко въ нашата душа. Христосъ искаше да опита тази жена, до колко душата ѝ живѣеше въ нея, и тя отговори на Христа: „Господи, азъ съмъ готова да заема всичкитѣ положения, минала съмъ прѣзъ всѣ какви мѣста“. И наистина, тя показва на Христа, прѣзъ какви мѣста е минала.

Та казвамъ: онѣзи, които сж влѣзли въ този пѣтъ, трѣбва да разбиратъ, какво нѣщо е духовниятъ животъ. Всички казватъ, че на свѣта трѣбва да се проповѣдва едно учение, да знаятъ какъ да живѣятъ. Азъ нѣма какво да ви уча на търговия, вие я знаете. Нѣма да ви уча, какъ да строите къщи и по колко стаи да имате, вие знаете това по-добрѣ отъ мене. Всички тия материялни нѣща вие сами знаете, нѣма какво да ви уча. Послѣ, какъ се възпитаватъ малкитѣ дѣца, и това знаете. Дѣтската душа вие я знаете. Питамъ ви: какво нѣщо прѣдставлява дѣтската душа? Казвате: душата, това е сборъ отъ различни функции. Какъ, душата била сборъ отъ разни функции? Казвамъ: не, това е една влашка мамалига, една каша. Ами какво нѣщо сж функциитѣ? Нѣкои казватъ: функциитѣ, това сж зависимости. Ами отдѣ се вмѣкнаха тия функции? Сърцето имало своитѣ функции. Отъ дѣ дойдоха тия функции? Тѣй било наредено, да се свива и разпуца. Тѣй наредила природата.

Тѣй казватъ нашитѣ учени хора. Туѣй, което учениѣ хора казватъ, то е само единъ фактъ. Туѣй сърце като се свива, кара кръвта да се качва нагорѣ. Ако останеше на човѣшкото сърце да движи кръвта нагорѣ и да я изпраща по цѣлото тѣло, човѣкъ до сега сто пѣти би умрѣлъ. Има друго нѣщо, което кара кръвта да се движи по тѣлото на човѣка. Човѣшкото сърце въ този процесъ е само единъ ортакъ, то бие тѣпана, а другъ се мѣчи. Азъ тѣй знамъ работата. Не казвамъ, че сърцето не върши никаква работа. Напротивъ, отлична работа върши то, но не е сърцето, което кара кръвта да се движи по тѣлото. Не е и човѣшкиятъ мозгъ, който създава човѣшката мислъ. Не е и човѣшкиятъ организъмъ, въ който живѣе душата. Нѣкои казватъ: въ това тѣло живѣе човѣшката душа. Не, човѣшката душа не живѣе въ това тѣло. Ако би живѣла тамъ, то би прокопсала тя. Тѣлото е само една врѣмenna станция за душата. Човѣшката душа живѣе въ единъ такъвъ великолѣпенъ палатъ, който ако бихте видѣли, ще кажете, че това е нѣкаква вѣяшебна приказка отъ книгата „1001 нощъ“. Ако бихте влѣзли въ тѣлото на душата, въ този палатъ, то слѣдъ като се върнете и разкажете всичко, което сте видѣли, ще ви турятъ въ Александровската болница, да ви прѣглеждатъ тамъ като нервноболенъ.

Питамъ тогава: какво е прѣдзначението на съврѣмennата религия? Да ни научи да вѣрваме въ Бога ли? Какво е тогава прѣдзначението на вѣрата? — Прѣдзначението на вѣрата е да крѣпи нашия умъ. Какво е прѣдзначението на нашия умъ? — Да ни научи да живѣемъ добръ, ра-

зумно. Какво е прѣдначението на нашия разумъ? — Да подтикне нашето сърце къмъ добродѣтели. Какво е добродѣтеля? Защо ни е тя? — Добродѣтеля е основа на нашия земенъ животъ. Слѣдователно, тя е необходима за всинца ни. И докато човѣкъ не добие за себе си тѣзи добродѣтели, той не може да си спомни, не може да разбере своето минало. До сега, въ България сѣмъ срещналъ само двама души, които знаятъ отъ кога сж дошли на земята и при какви условия. Питамъ единия отъ тѣхъ: кога си дошълъ на земята? — Родихъ се въ първата епоха на ледения периодъ и затова температураътъ ми е студентъ. Той описва дрехитѣ на майка си и на баща си — всичко помни. Питамъ другия: ами ти кога се роди? — Когато изтичаше ледения периодъ, въ началото на горещия периодъ, затова температураътъ ми е горещъ. Родихъ се въ една малка колибка. Това научни твърдения ли сж? — Научни, разбира се. Отъ тия научни твърдения азъ мога да напиша цѣла история. Ако хората само отъ една костъ на нѣкое прѣдпотопно животно описватъ цѣлата епоха, условията, при които е живѣло то и редъ други свѣдения, защо и азъ да не мога отъ тия научни данни на този, който живѣлъ въ ледената епоха, и на този, който живѣлъ въ горещата епоха да опиша тѣхния животъ, тѣхната история, и при това да вѣрвамъ на всичко това? За мене тѣзи данни сж вѣрни, научни. Азъ казвамъ на единия: ти въ това врѣме бѣше едно овчарче, пасеше овцитѣ и се хранѣхте съ мѣсо, което печаха въ специални за това пещи. Казвате: това вече сж приказки отъ 1001 нощъ. Може да бждатъ вѣрни, може да

бждатъ и невѣрни. Турцитѣ казватъ: олабелиръ. Въ математиката тия нѣща сж възможности, вѣроятности. Но ние ще дойдемъ постепенно до нѣщата, споредъ както се изявяватъ. Нашиятъ животъ носи своето минало, своето настояще и въ зародишъ и своето бъдаще.

За да измѣнимъ живота си правилно, ние трѣбва да зачитаме законитѣ на живата природа. Има единъ естественъ правиленъ начинъ на мислене. Азъ като мисля, като говоря, зная въ дадения случай право ли говоря, или не; право ли мисля, или не. И всѣки единъ отъ васъ знае право ли говори, или не. Никога не се извинявайте прѣдъ себе си, че не знаете, дали това, което мислите е право, или криво. Когато мисълта ви е права, турете я на страна; когато е крива, турете я пакъ на страна. Това изисква природата отъ всинца ви! Съзнанието ви всѣкога трѣбва да бжде будно. Нѣкой пѣтъ може да каже нѣщо прѣувеличено, а нѣкой пѣтъ може да каже нѣщо намалено. Не, ние ще казвате нѣщата тѣй, както ги е турила природата. Вчера говоря съ една сестра, тя има едно богословско вѣрую за Бога и ми казва: азъ искамъ да изпълня волята Божия, но зная, че и добритѣ, и лошитѣ нѣща все Богъ ги е поставилъ, тѣй че азъ не съмъ виновна за нищо лошо, което върша и което се поражда въ мене. Не само тя, но и много други мислятъ, че Господъ вършилъ грѣховетѣ и прѣстѣпленията чрѣзъ тѣхъ, а тѣ сж свѣтии. Пъкъ азъ ви казвамъ, че този Господъ, който върши грѣхове, е много дребнавъ и азъ мога да ви го опиша. Той е човѣкъ, подобенъ на насъ, съ мустаци и съ брада. Ако мисли-

те, че Господъ прави грѣхове и убива хората, той не е Господъ. Азъ за Бога имамъ друго мнѣние. Богъ е Този, Който дава животъ на хората. Богъ е Този, Който дава разумъ на хората. Онзи, който убива хората, не е Господъ. Не е грънчаръ онзи, който смачква тѣстото, направя отъ него форми и слѣдъ това ги разваля. Истински грънчаръ е този, който омесва добръ тѣстото и направя отъ него най-хубави и доброкачествени форми. Не е писателъ онзи, който само драска и слѣдъ това кжса написаното. Истински писателъ е този, който пише най-хубавитѣ съчинения, и тѣ оставатъ безсмъртни за вѣчни врѣмена. Не е художникъ онзи, който само цапа съ боитѣ и съ четкитѣ си. Истински художникъ е този, който може да рисува най-велики творения. Чудни сж хората, като мислятъ за Господа, че Той правилъ грѣхове. Казвамъ: сестра, съ този умъ ти никждѣ нѣма да отидешъ. За Господа вие трѣбва да имате едно правилно мнѣние, една свещена идея. Нѣма да мислите, че Господъ прави грѣхове и прѣстѣпления. Вие ще кажете: Господъ е най-умното, най-мъдрото, най-великото същество, но азъ, съ своя глупавъ умъ, не мога да Го разбера. Имамъ, обаче силното желание да Го разбера. Христосъ имаше това разбиране. Той казваше: „Вие ме наричате благъ, но чакайте, още не сте ме видѣли. Единъ день, като взема камшика, ще ме видите“. Ако ви глѣдя и мажа, ще имате мнѣние за мене, че съмъ святъ човѣкъ, но ако и азъ единъ день взема камшика, ще си измѣните мнѣнието за моята святостъ. Азъ виждамъ хората, разбирамъ ги. Азъ употрѣбихъ два метода: употрѣбихъ и лошия методъ и добрия

методъ. Едно нѣщо разбрахъ, че хората не разбиратъ отъ добрия методъ Днесъ и лошо да направишъ, и добро да направишъ, все лошо го тълкуватъ. Вземете едно малко момиченце и го отглаждайте въ къщи, възпитавайте го и наблюдавайте, като почне да отраства, какъ ще разсжждава върху нѣщата. Ако тази мома не я осиновите, ще си каже: има си и тукъ крушка опашка. Или, ако нѣкоя жена прѣвързва нѣкого, той ще си каже: хъмъ... Давашъ пари нѣкому, ще си каже: хъмъ... Говоришъ за Бога някому ще си каже: хъмъ... Всички знаятъ все това хъмъ... хъмбъкъ. Хубаво, това е вѣрно. Едно нѣщо, което зная азъ е това, че въ всѣки човѣкъ, даже и въ най-големия прѣстѣпникъ, въ извѣстенъ моментъ се пробужда нѣщо благородно въ душата му. Това именно благородното въ всѣки човѣкъ, то е Божественото, което се пробужда. Пробуди ли се Божественото въ всѣки човѣкъ, тогава ние казваме: този е пѣтътъ, по който трѣбва да вървите.

Отъ тази хананейка ние трѣбва да научимъ урока си. Първо трѣбва да имаме абсолютно смирение въ душата си. И послѣ, нека запазимъ достоинството си, но какъ? Нѣкой казва: азъ имамъ честолюбие, достоинство, гордостъ. Нека имамъ достоинство, нека бѣда гордъ, но това достоинство да не бѣде опетнено отъ нищо. Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си казалъ една лъжа! Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си онеправдалъ нѣкого! Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си изнасилилъ нѣкого! Да бѣдешъ гордъ въ това, че си заставалъ всѣкога къмъ страната на слабите! Но да бѣдешъ гордъ въ твоето насилие, това не е достоинство. Нѣкой казва: азъ

имамъ достоинство. Достоинството седи въ това, да служишъ на Бога въ името на великата Любовь. Ти можешъ да бждешъ търговецъ въ свѣта, но да си гений. Ти можешъ да бждешъ лѣкаръ, жена, дѣте всичко можешъ да бждешъ и всичко можешъ да опиташъ, но трѣбва да бждешъ господаръ на всички форми, отъ нищо да не те е страхъ. Да си толкова уменъ, че въ каквото положение на живота и да изпаднешъ, и при най-бѣднитѣ условия да живѣешъ, и при най-богатитѣ условия да живѣешъ, да можешъ да ги използвашъ разумно. Това е великата наука, къмъ която трѣбва всѣки да се стреми. А сега, всѣки отъ васъ иска майка му и баща му да сж богати. Съ пари ли? Не може. Господъ иска баща ти да бжде богатъ съ добродѣтели и съ умъ. Що се отнася до пари, бѣденъ е човѣкътъ? Какво ще прѣдпочетешъ? — Умътъ и сърцето на баща си, но не и неговитѣ звонкови пари.

И тъй, силата въ свѣта Господъ дава само на онѣзи, които Го любятъ. Такъвъ е законътъ. Богъ дава сила, Богъ дава знания на онѣзи, които Го обичатъ отъ дълбочината на сърцето си и сж готови да вършатъ Неговата воля. Да не мислите, че тъй лесно ще постигнете това нѣщо. Не, обаче, при каквито условия и да застанете, не трѣбва да се обезсърчавате, а да си кажете: азъ ще живѣя за Бога. Какъ? Ако съмъ търговецъ, ще продавамъ по-евтино. Ако съмъ слуга, добръ ще извършвамъ работата си. При каквито положения и да се намирате, не трѣбва да ви е страхъ. Ами че ако азъ стана слуга при нѣкой милионеръ, още на втората година той ще раздаде половината отъ

богатството си. Азъ ще му кажа: не трѣбва на мене да дадешъ богатството си, раздай го за Бога, раздай го на сиромаситѣ! Ще служа при него, ще го науча да дава и ще си излѣза тѣй, както влѣзохъ. Това значи служене на Бога! Хемъ ще му измивамъ тиганитѣ, хемъ ще го науча да дава. Ако остана и втората година да служа при него, нито той, нито азъ ще имаме пари въ джоба си. Ще трѣгнемъ двамата безъ петъ пари въ рѣка, ще се прѣдставимъ като слуги при нѣкой богатъ човѣкъ и на третата година ще станемъ трима. Така, година слѣдъ година ще се увеличаваме и ще продължаваме работата си. Питамъ: ако свѣтътъ така осиромашѣе, сиромасхъ ли ще бѣде? — Не, богатъ ще бѣде. Тогава ние ще имъ кажемъ: ние имаме пълната вѣра, управлявайте вие това богатство! Тѣй трѣбва да бѣде. А сега, богатитѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? — Отъ сиромаситѣ. Сиромаситѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? — Отъ богатитѣ. Изнасилватъ се едни други. Не, ние не разбираме още онзи великъ Божественъ законъ, а пре това казваме: Господъ има! Не, нашата душа трѣбва да оздравѣе. Всѣки трѣбва да намѣри Христа и да каже: Учителю, да оздравѣя сега!

Христосъ каза на тази хананейка: „Жено, голѣма е твоята вѣра! Иди си, да бѣде моето благословение съ тебъ. Дъщеря ти ще бѣде здрава.“

Та сега и ние ще се молимъ да изпрати Господъ повече добри писатели, повече добри и честни търговци, повече добри хора, добри майки, бащи, слуги — за всички се молете. Молете се, та като дойде всѣки на мѣстото си, душата му да бѣде здрава.

Сега всички казватъ: кога ще дойде Царството Божие? Казвамъ: Царството Божие вече е дошло. Вие само отворете кепенцитѣ си! Азъ виждамъ много ангели, които отъ 4—5 мѣсеца тропатъ на вашитѣ кепенци. Отворете ума си да ги приемете. Тѣ минаватъ покрай васъ и ми казватъ: „Не ни отварятъ вратитѣ си.“ Нѣкой сестри ме запитватъ: Учителю, кога ще дойде Царството Божие? Кога ще дойде нѣкой ангелъ при мене? Казвамъ: този ангелъ е дохождалъ 100 пѣти до сега при васъ. — Ама азъ не схмъ го чула. Кой ти е виновентъ? Азъ ги виждамъ. Ако дойде още единъ пѣтъ, нѣма да дохожда повече. Не казвайте така! Казвамъ: за нѣкой ще дойде още само единъ пѣтъ, а за други — още 99 пѣти ще дохожда. Само не спете, бждете будни! Казвате: не мога да разбера какво иска да каже учительтъ. Ако ви покана на моята трапеза и на едни отъ васъ, като на вегетариянци дамъ ябълки, круши и други плодове, а на други, които обичатъ по-пишна храна и сж месоядци, дамъ хубави пражоли или друго нѣщо подобно, трѣбва ли да ви кажа, какъ да ядете? Не, ще ви кажа: заповѣдайте! Вие като седнете, ще вземете ножа и вилицата и ще започнете сами. И вегетариянцитѣ, и месоядцитѣ сж виртуози въ тази работа. Ще бжде смѣшно, ако азъ взема ножа и започна да ви уча и ви питамъ: научихте ли какъ да ядете? Ще кажете: научихме. Знаете ли въ този случай на какво ще замязате? Ще замязате на онзи царъ, на когото единъ циганинъ рѣшилъ да занесе отъ своитѣ череши въ една табла. Като ги носилъ по пѣтъ, отъ врѣме на врѣме си хапвалъ по една черешка и като

стигналъ до царя, останала само една черешка въ таблата. Влѣзълъ при царя, прѣдложилъ му черешката, но царя го запитва: какъ се яде това нѣщо? Циганинътъ показалъ какъ се яде черешата, изялъ и послѣдната, а за царя не останало нищо. Тѣй се свършили всичкитѣ череша. Царьтъ, това сме ние, глупавитѣ хора въ свѣта. Като ни донесатъ едно благо, ние казваме: я ни покажете, какъ се яде тоѣ нѣщо! Слѣдъ като ни покажатъ, не остава нищо, и трѣбва да чакаме втората година, докато получимъ пакъ сѣщото благо.

Дъщеря ви трѣбва да бѣде здрава. Вашата душа трѣбва да бѣде здрава! Всички хора трѣбва да имате здрави души! Я разгледайте лицата си! Всички сегашни хора сѣ болни; лицата, мускулитѣ имъ сѣ задебелили; всички сѣ недоволни. Казватъ: темпераментътъ ми е такъвъ. Казвамъ: или си въ ледената епоха роденъ, че си малко студенъ; или си въ горещата епоха роденъ, че си малко сиривъ, но при студения топлината трѣбва малко да се намали. Не е лошо да си роденъ въ зимно врѣме; не е лошо да си роденъ и пролѣтно врѣме; не е лошо да си роденъ и прѣзъ лѣтото, както не е лошо да си роденъ и прѣзъ есенъта. Важното е, че вие трѣбва да разбирате условията на този великъ животъ. Вложете въ ума си мисълъта, че всички ме разбирате. Нѣкой казватъ: не ви разбираме. Тѣй както ви познавамъ, азъ виждамъ, че всички ме разбирате много добръ, само нѣкой казватъ, че още не имъ е дошло врѣмето. Да, не е ви дошло врѣмето, но ако ви покана на угощение, дошло ви е врѣмето. Ако не ви покана на угощение, врѣмето не е дошло още. Когато азъ

съмъ при васъ, врѣмето е дошло; и когато вие сте при мене, врѣмето е дошло. Когато азъ дойда при васъ, врѣмето е дошло; когато вие дойдете при мене, врѣмето е дошло. За Бога врѣмето е дошло. Между Бога и васъ трѣбва да има една вжтрѣшна връзка. Богъ идва, за Него врѣмето е дошло. И за васъ врѣмето трѣбва да дойде. Когато дойде Богъ, трѣбва да Го приемемъ. Нѣкой братя и сестри казватъ: да ни остави Господъ поне още 10 15 години за да се приготвимъ. Ти си приготвенъ. Приготовлението не става по единъ физически начинъ. То е единъ духовенъ процесъ, който става моментално и извънъ врѣмето и пространството. За да се приготвишъ, ще ти вземе 1/1000 на частъ отъ секундата. Нѣкой хора, като станатъ сутринъ, усѣщатъ, че сж изминали голѣмо пространство и казватъ: за мене врѣмето е дошло. За нѣкой пъкъ е обратниятъ процесъ. Станатъ сутринъ, казватъ: за мене врѣмето не е дошло. И едното е вѣрно и другото е вѣрно.

И тъй, сега вие ме разбирате. Тия ваши колони нѣма да бждатъ така слѣпени, че никой да не може да мине прѣзъ тѣхъ. Не, първо вие ще минете и послѣ всички други ще минаватъ. Освѣнъ това, пхтьтъ ви нѣма да бжде толкова остъръ. Това острие показва, че вие не сте толкова честни. Затова Господъ е направилъ толкова остъръ ножа, че да плаши всички, които минаватъ за Царството Божие. За сега пхтьтъ е тѣсенъ. Но когато станете добри, тогава широкъ ще бжде този пхтъ. Когато прѣдъ прозорцитѣ ви има желѣзни прѣчки; азъ знаа, какви хора сте. Когато влѣза

въ домоветѣ ви и видя пушки, ножове, кобури, револвери, азъ зная какви сж хората. За всинца ви е необходима само онази живата Любовь, онази живата Мѣдрость, онази живата Истина.

„Иди,“ казва ѝ Христосъ, „дъщеря ти е здрава!“ „Идете въ дома си!“ Това сж думитѣ, които е казалъ Господъ на онѣзи, които сж искали по закона на смирението. Кждѣ въ дома си? — Не въ свѣта, но въ онзи палатъ, въ вашата душа. Дъщеря ви сега е здрава — това е резултатъ. Щомъ идете дома си, вие ще имате бѣдеще. Ако сте боленъ, ще станете отъ леглото си; ако сте старъ, ще се подмладите; ако сте сиромашъ, ще забогатѣете; ако сте глупавъ, ще поумнѣете; ако сте писателъ и неможете да напишете два реда и се оплаквате, че сте изгубили въодушевлението си, ще се вдѣхновите и ще започнете да пишете леко и хубаво. Азъ въ въодушевлението не вѣрвамъ а въ вдѣхновението. Въодушевлението е за день и половина, а вдѣхновението е постоянно. Вдѣхновение трѣбва да иматъ нашитѣ писатели и поети! Вдѣхновение трѣбва да иматъ не само писателитѣ и поетитѣ, но и всички хора. Кой каквато работа върши, вдѣхновение трѣбва да има.

Та сега като се върнете дома си, всички да напишете слѣднитѣ нѣколко реда: „Азъ, Иванъ Стояновъ, запримѣръ, колективно име е то, и дома ми, отъ сега натакъкъ ще живѣемъ въ закона на Любовьта. Въ нашия домъ отъ сега нататкъкъ ще царува Божията Мѣдрость, Божията Истина ще ни дава свѣтлина, и ние ще ходимъ въ Неговата Свобода за сега и прѣзъ всичкитѣ врѣмена. Да

бъде Името Божие благословено прѣзъ всичкитѣ
вѣково! — Аминъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 21.VI 1925 г.
въ гр. Софiя.

ПЛОДЪТЪ НА ДЪРВОТО.

29.

Плодътъ на дървото.

„А плодътъ на Духа е: любовъ, радостъ, миръ, дълготърпение, благостъ, милосердие, вѣра, кротостъ, въздържание; противъ таквизъ нѣма законъ“.

По отношение на живота, всѣко дърво отъ плода си се познава, и всѣки човѣкъ отъ своята мисль.

Вселената не е създадена за мъртвитѣ хора, нито за глупавитѣ същества. Свѣтътъ не е създаденъ за модернитѣ дами. Свѣтътъ не е създаденъ за декадентитѣ философи. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ религии. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ държавници, за днешнитѣ народи. Свѣтътъ е създаденъ за възлюбленитѣ на Бога, а другитѣ живѣятъ по благодать, отъ любовта къмъ възлюбленитѣ.

Нѣкои ни питатъ: тогава, какво търсите вие въ свѣта? Питамъ ви: вие какво търсите въ свѣта? Свѣтътъ не е за васъ. Писанието казва да не любимъ свѣта, а Богъ възлюби свѣта! Значи, ние не трѣбва да любимъ свѣта, а Богъ самъ възлюби

свѣта! Едно противорѣчие има тука. Има нѣщо изопачено въ това изречение, или не е казано тѣй, както трѣбва, или не е написано, както трѣбва.

Въ писанието на едно мѣсто се казва; „Не се съобразявайте съ модата на този вѣкъ! Всѣки вѣкъ си има своя специална мода за живѣние; всѣки вѣкъ си има свои теории, свои схващания, свой врѣмененъ моралъ“.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“ Думата „дърво“ произтича отъ единъ старъ коренъ, не е славянска дума. Дървото означава онзи първиченъ, Божественъ животъ. Коренътъ на думата „дърво“ произтича отъ думата „дѣва“. Въ английски езикъ произтича отъ думата „тера“ — три; въ гръцки езикъ отъ числото „три“. „Тера“ значи земя, а земята пѣкъ означава животъ. Тѣй че дървото означава първичния животъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Има лъжливи дървета, има и истински дървета. Свѣтътъ днесъ е пѣленъ съ лъжливи дървета. Виждали ли сте вие красиви хора? Тѣхъ мога да уподобя на ония хубави цвѣта, които никога не увѣхватъ. Тѣ всѣкога сж весели и разноцвѣтни: синички, червенички, зеленички. Изобщо въ свѣта по нѣкой пътъ посаждатъ цвѣтята въ саксии и ги понапрѣскватъ съ разни парфюми, та не можешъ да познаешъ, кои сж истински, и кои не сж истински. Поставете пчелата срѣщу тѣхъ, тя ще ви покаже, кое цвѣте е истинско, и кое не. Отъ истинското цвѣте медъ бере, отъ изкуственното — нищо. Тия цвѣта, отъ които пчелата не може да събира медъ, мога да уподобя на нѣкакви човѣшки изобрѣтения. Казватъ: човѣкътъ е направилъ фо-

фонографа. Какво нѣщо е човѣшкиятъ фонографъ? Фонографътъ прѣди да заговори, шуми, съска и при това не е толкова ясенъ. Фонографътъ е отпечатъкъ на човѣшката рѣчь и то въ изопачена форма. Ако тия плочи се изоставятъ 5—6 години безъ употрѣбление и злѣдъ това се затварятъ, не зная, дали биха могли да произведатъ същата човѣшка рѣчь, както сега. Но, да оставимъ това нѣщо, изобрѣтението на фонографа е все пакъ крачка напредъ. Ние се възхищаваме отъ изкуството на фонографа. И дѣйствително, и менъ ме възхищава фонографа, но не толкова това колело въ него, което се върти и възпроизвежда рѣчта, колкото мисълта, която е накарала една игла да говори. Какъ се е дошло до това изобретение, това ме интересува. Този, който изнамѣрилъ фонографа, е взелъ въ съображение човѣшкия езикъ. И човѣшкиятъ езикъ е една подобна игла, само че поширока. Иглата на фонографа е малка и остра, а отъ човѣшкия езикъ може да се направятъ нѣколко стотинъ хиляди игли, подобни на тия отъ фонографа. Тѣй щото и по съдържание, и по количество, иглата на съвременния фонографъ не може да се сравнява съ човѣшкия езикъ; и рѣчта, която произвежда фонографа, не може да се сравнява съ рѣчта която излиза отъ плочитѣ на човѣшкия мозъкъ. Питамъ: ако е чудно изкуството на онзи, който накаралъ една игла да говори, не е ли още по чудна онази висша интелигентностъ, която отпечатила човѣшката мисль върху плочитѣ на мозъчните клѣтки? Вие още не сте се замислили върху това, какъ се произвежда човѣшката мисль, какъ минава прѣзъ мозъчните нервни влакна

и какъ най-послѣ се прѣдава прѣзъ гортана въ видъ на гласъ. Върху колко работи вие не сте се спирали! Тия нѣща за васъ сж толкова прости, колкото да направитѣ една баница. Казвате: баница е това! При това, я да те накарамъ да на-
точишъ една баница, тогава ще видишъ! Нѣком ме запитватъ: какво мислишъ? — Мисля, какъ може да се направи баница отъ просо. Мисълта на нѣкой хора е такава, че баница не можешъ да неправишъ отъ него. Боза отъ него става, но баница — никога! Право сж опрѣдѣлили житото и царевицата на просото, каква е неговата задача. Единъ день житото и царевицата, като заминали за екскурзия, оставили просото да храни свѣта. То ги запитало: каква длъжностъ ми оставяте? — Да хранишъ свѣта. На баница мога ли да ставамъ? — Ти на хлѣбъ стани, че за баница не мисли! Просото не може да става на баница.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Значи, въ всѣко растение има едно качество, че то расте постоянно къмъ слънцето, има стремежъ нагорѣ. Сжщеврѣменно въ това растение има и стремежъ къмъ центъра на земята, двояко се развива. То разбира законитѣ на слънцето, разбира и законитѣ на земята. Азъ нѣма да се спирамъ да ви говоря за това. има редъ митове върху произхода на растенията. Единъ день, когато съврѣ-
меннитѣ хора станатъ по-просвѣтени, по-духовни или по-мистични, тѣ ще разбератъ дълбокия смислъ, който се крие въ растенията. Човѣка по нѣкой пѣтъ наричатъ растение. Богъ го уподобява на растение. Той казва: „Отъ плода си се познава“. И дѣйствително, като се разгледа човѣкъ „чисто

органически, той е двойко растение. Въ него съществуватъ двѣ растения, които се прѣплитатъ. Клонетѣ на едното растение сж горѣ въ мозъка, а коренчетата — долу въ стомаха. Коренитѣ на другото растение сж въ симпатичната нервна система, или въ тѣй наречения стомашенъ мозъкъ, а клонетѣ му отиватъ горѣ въ мозъка, тѣй щото тѣзи двѣ растения сж прѣплетени. И между това двойно растение, именно, живѣе човѣкътъ, като мисляще същество. Значи, щомъ растението прѣстане да расте, и животътъ прѣстава. Щомъ човѣкътъ прѣстане да мисли, по сжщия законъ и растението умира. До тогава, докато човѣкъ мисли, и растението живѣе. И обратното е вѣрно. До като човѣкъ живѣе, до като има чувства въ сърцето си, до като има мисль въ ума си, той е човѣкъ. Когато сърцето на човѣка изсѣхне, той прѣстава да е растение. И когато мисльта въ човѣшкия мозъкъ прѣстане, той прѣстава да е мисляще същество. Какво става тогава отъ него? — Той минава въ Нирвана — едно състояние безъ съдържание. И мнозина отъ съврѣменнитѣ хора искатъ да живѣятъ въ Нирвана, т. е. да не мислятъ, да не чувствуватъ, да не страдатъ — искатъ невъзможното. Тѣ искатъ да бждатъ радостни, безъ да бждатъ скръбни; искатъ да мислятъ, безъ да чувствуватъ. Това сж двѣ невъзможни нѣща. Да чувствувашъ, значи да мислишъ; да мислишъ, значи да чувствувашъ. Когато чувствувашъ, ти носишъ товаръ, а когато мислишъ, другъ носи твоя товаръ. Следователно, тежката работа въ този свѣтъ — какъ трѣбва да прѣживѣемъ и какво трѣбва да мислимъ, това е прѣдоставено на Бога. Богъ, ве-

ликиятъ създателъ на цѣлата вселена, мисли за всичко това, а ние носимъ малкия товаръ на ежедневния ни животъ. Този товаръ е само за насъщ-
 ния хлѣбъ. Ние мислимъ за ежедневния животъ, а въ сжщностъ, нашиятъ товаръ е само за това, какво трѣбва да ядемъ. Сегашната ни философия не е нищо друго, освѣнъ „философия на хлѣба“. Каквото и да говоримъ, каквито култури и теории да разглеждаме, ние сме хора на хлѣба — нищо повече! Проповѣдници, философи, или каквито други и да сме, ние изучаваме още „хлѣбъ нашъ насъщ-
 ний, дай ни го нате днесъ“. Това е, което се изучава днесъ.

Слѣдователно, цѣлата днешна наука е съсрѣ-
 доточена все около хлѣба, какъ да се гарантираме, какъ да се осигуримъ. И дѣйствително, хлѣбътъ съдържа всички необходими елементи за живота. Ако единъ пороченъ човѣкъ изучава тази философия, нищо нѣма да успѣе. Защо? Защото ние още не сме изучили съдържанието на хлѣба. Ние още не сме изучили езика или живота на жигото. Ние още не сме изучили живота на всички онѣзи растения, които ни помагатъ да живѣемъ. Ние още се спираме върху единъ отъ стиховетъ на Писанието и казваме: „И направи Богъ човѣка отъ прѣстъ по образъ и подобие свое и духна въ ноздритъ му дихание“. Значи, Богъ се уподобява на човѣкъ, като насъ. Колко дни е работилъ Богъ върху човѣка, за да го създаде отъ тази калъ? Тѣй щото, Богъ е билъ скулпторъ. Богъ вдъхналъ дихание въ ноздритъ на този човѣкъ, и той станалъ жива душа. Тѣй се прѣдава на съврѣменното човѣчество въ свещената книга легендата за съз-

даването на първия човѣкъ. Отъ коя раса е останала тази легенда? — Отъ семититѣ, четвъртата подраса. Тѣ сж хора крайни материалисти. Отъ тия хора днесъ като остатѣкъ се явяватъ китайцитѣ, хора, които даже и за Бога нѣматъ име. Когато китайцитѣ искатъ да кажатъ нѣщо за Бога, казватъ „тау“ — това означава небето. За тѣхъ всичко на небето горѣ е Богъ. У евреитѣ пъкъ, когато Яковъ отиваше при своя роднина Лавана, той сънува единъ сънъ, видѣ Бога и Му каза: „Тамъ, дѣто ме водишъ, благоволи да ми дадешъ овци и говеда, а пъкъ азъ като се върна, ще Ти направя единъ малък олтаръ и жертва ще Ти принеса“. И дѣйствиелно, Яковъ направи олтаръ на Бога, даде десѣтъка си отъ овцитѣ въ жертва.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Плодътъ опрѣдѣля качеството на растението. Азъ ще засегна духовния животъ. Онези отъ васъ, които сж родени отъ Духа, ще взематъ дълбокия смисълъ на тази философия. Онѣзи отъ васъ, които още не сж родени отъ Духа, а сж въ ембрио, въ зачатие, ще вземете живота, а онѣзи отъ васъ, които сега се приготвяватъ отвънъ, които съставляватъ тази калъ, отъ която Богъ за въ бъдаще ще прави хората, ще гледате прѣстѣта да бѣде по-доброкачествена. Колкото е по-доброкачествена прѣстѣта, толкова по-добъръ хлѣбъ може да стане отъ нея. Твърдата прѣстъ, за която говори Христосъ, това е хлѣбътъ, който има отношение до стомаха. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Това се отнася до сърцето на човѣка, „а живата вода“ подразбира единъ още по високъ животъ отъ хлѣба. Хлѣбътъ трѣбва да се прѣвърне на вода, а водата трѣбва да се пре-

„Ако се не родите отъ вода и Духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Значи, водата е потрѣбна за сърцето, а Духътъ — за ума. Слѣдователно, ако се съединятъ тия два полюса — умътъ, който е почва за човѣшката мисль, и сърцето, което е почва за човѣшкитѣ чувства, ще се образува човѣшката душа, или съзнателното човѣшко его,

Сега, мнозина отъ васъ сте много обрѣменени отъ сегашнитѣ проявления на живота, т. е. сегашниятъ животъ е толкова важенъ за васъ, че поглъща всичката ви мисль. Вие мислите, че това, което имате, това, което знаете, съставлява цѣлия животъ. Прѣдставете си положението на онова малко дѣте, което сега учи въ училището и направете аналогия съ себе си. То отива на училище, и учителятъ му отерива буквата „а“. Връща се отъ училище, разправя на майка си, какво е научило. Взима плочата, пише, изтрива, казва на майка си: наука е това! Буквата „а“ е това! Значи тази буква му отваря вратата за разбиране на живота. Майката се обръща къмъ другитѣ които сж около нея, казва имъ: е, нека се радва, дѣте е. Питамъ: ами кое е по-високото за майката въ дадения моментъ? Майката казва: азъ трѣбва днесъ да прѣсѣя брашното, да омѣся хлѣба. Елате тукъ да видите, какъ се мѣси хлѣбъ! И почва тя да проповѣдва. Замѣсва всичкото брашно, покрие го отгорѣ и го оставя да втасва. Най-послѣ запали пещъта си. Взима слѣдъ това едно яйце, разбива само желтъка му и намазва съ него хлѣба, за да се лѣсне кората му и казва: това е хлѣбъ! Хлѣбътъ е началото на живота. Дѣцата въ кѣщи

казватъ: това е хлѣбъ! Учителтъ казва: това е „а“! Значи, тѣзи първа буква е х л ѣ б ѣ т ѣ. Д ѣ т е т о казва мамо х л ѣ б ѣ! М ж ж ѣ т ѣ дойде въ кѣщи, казва: ж е н о, х л ѣ б ѣ! Учителтъ казва: хлѣбъ! Проповѣдниктъ казва: хлѣбъ! Защо всички искатъ хлѣбъ? Защото, ако нѣма хлѣбъ, растене нѣма, мисль нѣма. Значи, има нѣщо сѣществено въ живота.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Какъвъ е този плодъ на живота? Най-първо човѣкъ трѣбва да има разположение на чувствата си. Всѣки трѣбва да се стреми да има това разположение. Човѣкъ трѣбва да си лѣга съ разположение; да става съ разположение; да яде съ разположение. Азъ не казвамъ, че човѣкъ трѣбва да мисли съ разположение на чувствата си. При мисльта, законтъ е обратенъ. Мисльта не се проявява при разположение на духа, Най-хубавата мисль се проявява при обратния законъ, а разположението е необходимо за живота. Когато човѣкъ развива живота си, той трѣбва да има разположение на духа, за да може животътъ му да се оформи. Щомъ животътъ образува тия форми, отъ които мисльта се проявява, тогава именно ще дойдатъ най-силнитѣ налѣгания въ живота, тогава именно ще дойдатъ скѣрбитѣ, страданията. Скѣрбитѣ и страданията сѣж Божественитѣ рала, които разораватъ почвата и създаватъ благоприятни условия да поникнатъ Божественитѣ сѣмена на Добродѣтелята. Сѣмо така се ражда мисльта. Кое застава да мисли онази майка, на която прѣдстои да ражда? Дѣтето. Това дѣте, щомъ влезе въ почвата, т. е. въ утробата на майка си, застава я да мисли, пъкъ ако ще да е най-глупавата майка. Когато една птичка ще снесе

направи гнѣздото си, какъ да го направи. Щомъ се нареди, тя знае вече, колко врѣме да лежи върху яйцата си, знае, какъ да отглежда малкитѣ си, всичко това знае. Разбира тя тѣзи закони! Всички тия грижи внасятъ въ нея Божествени мисли.

Та казвамъ: при страданията този законъ нѣма нищо общо съ живота. Животътъ, напротивъ, трѣбва да се прояви въ нѣжни, хармонични чувства. Въ какво седатъ хармоничнитѣ чувства? Ще ви дамъ едно малко сравнение. Въ живота има три категории фактори. Тѣ сж слѣднитѣ: вземете за примѣръ хартията на която се напечатва нѣкоя свещена мисль. Тази хартия е направена отъ хора, които не се интересуватъ, не искатъ да знаятъ, какво ще се печати на нея. Значи, качеството на тази книга не зависи отъ онзи, който пише, а отъ онѣзи работници, които сж я правили въ фабриката. Тия работници сж първата категория фактори въ живота.

Слѣдъ това идваме до онзи мислителъ, който започва да пише върху хартията. За да изрази своята мисль, той извиква нѣкой по-висшъ духъ, който му диктува. Значи, единиятъ диктува, другиятъ пише. Тѣй че, какъ е замислена тази книга, какъ е написана, това не зависи отъ самия авторъ, който слага името си върху книгата, а отъ този, който е диктувалъ. Сжщността, която е вложена въ книгата, е самата мисль, и не зависи отъ автора. Този, който прѣдава тази мисль, той е вториятъ факторъ. Слѣдователно, онѣзи фактори, които сж създали нашето тѣло, нашето сърце и нашия умъ, произтичатъ отъ три категории инте-

лигентности. Ето защо, когато мислимъ само за тѣлото си, ние сме свързани съ най-нисшата интелигентностъ въ природата, съ първата категория фактори — съ работниците. Тѣзи същества ще ни покажатъ най-хубавитѣ ястия, ще ни научатъ, какъ да приготвимъ храната си, какъ да я добиваме. Тѣ, обаче, нѣма да ни покажатъ извора на живота.

Втората категория същества уподобявамъ на тия, които сж писали книгата. Тѣ ще ни покажатъ пътя на живота, т. е. вътрѣшното съдържание. Тѣ сж още по-напрѣднали отъ първитѣ въ своята еволюция, но не могатъ да ни кажатъ нищо за онази велика Божествена мисль, която е прѣдшествувала образуването на материалния свѣтъ, образуването на силитѣ въ живота.

Най-послѣ идваме до третата категория същества, които сж саздали човѣшката мисль. И понеже човѣкъ сега е свързанъ съ тия същества, за това той се нарича „същество на мисълта“, но за въ бъдаще той ще измѣни това си име и ще се нарича „човѣкътъ на Любовта“ или „възлюбения синъ на Любовта“. Съ мисълта си той трѣбва да се съедини съ Божествената Любовь, за да стане цѣль човѣкъ, защото за сега човѣкътъ е половинъ. Въ сегашния човѣкъ има борба между неговия духъ и неговата плътъ. Защо? Защото вътрѣ въ него става единъ процесъ на обновление. Когато този процесъ се завърши въ насъ, тогава ние ще съзнаемъ, че можемъ да бъдемъ господари на себе си. За сега ние не сме господари на себе си, насъ всѣки може да ни подкупи. Онѣзи, които сж родени отъ вода и Духъ, тѣзи думи не ги засѣгатъ, но тѣ се отнасятъ за

онѣзи, които не сж родени още. Слѣдователно, ние можемъ да се подкупимъ отъ малкитѣ работи. Нѣкой казва: азъ не се подкупвамъ. Вие не говорите Истината! Не е грѣхъ, дѣто човѣкъ се подкупва, но казвамъ, че той може да се подкупи съ една ябълка, съ едно бонбонче, съ една карфичка, съ едни фини чорапи, съ една хубава шапка, съ едни обуша или съ едно стихче посветено въ негово име и т. н. Мога да ви приведа хиляди начини, чрѣзъ които хората се подкупватъ. Дай на човѣка да си хапне нѣщо, дай му една малка стаица, съ хубаво, меко легло, и той веднага се подкупва. Хората лесно се залѣгватъ. Лешото не е въ залѣгването, но въ това, че когато ни залѣгватъ, ние лесно се продаваме, а мислимъ, че сме осигурени. Никой отъ насъ не е осигуренъ! Ние сме въ една пѣсѣчлива почва, но много наши приятели — евангелисти, теософи, екултисти, хората на новото учение ни проповѣдватъ, че сж намѣрили Бога. Питамъ: въ какво седи новото учение? Основата на новото учение, това е великата Божия Любовь, великата Божия Мъдрость и великата Божия Истина — живата Любовь, живата Мъдрость и живата Истина, всадени и проявени въ сърцата, въ умоветѣ, въ душитѣ и духоветѣ ни. Слѣдователно, ако ти си човѣкъ отъ новото учение, тогава азъ казвамъ: плодътъ на Духа, на туй Великото е Любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, благость, милосърдие, вѣра, кротость, въздържание и много други. Павелъ не ги изброилъ точно, той турилъ като качества на Духа деветъ категории, но всѣка категория съдържа още по

три качества, та ставатъ всичко 27. Сумата на цифритѣ $2 + 7 = 9$. Питамъ тогава: кои сж другитѣ двѣ качества, които влизатъ въ категорията на Любовта? Вие мислите за другитѣ категории, азъ нѣма да се спирамъ върху тѣхъ.

И тѣй, лошото не е въ това, че ни залѣгватъ, но ние се самоизлѣгваме, че сме намѣрили истинския пѣтъ, че сме намѣрили Истината. По нѣкой пѣтъ азъ се наблюдавамъ и така проучвамъ хората. Защо? Защото ретроспективно, чрѣзъ отражение на хората въ себе си, виждамъ какви сж. Дойде нѣкой човѣкъ, приказва ми и азъ се вдълбоча въ себе си, поставямъ се въ едно пасивно състояние, за да видя, какво е трептението на неговото сърце, какви сж неговитѣ мисли, изобщо каква е степенъта на неговото развитие. Като влѣза тѣй въ неговото положение, азъ почвамъ да мисля като него, да чувствавамъ като него, за-регистрирамъ неговия животъ, записвамъ всичко и си казвамъ: познавамъ този човѣкъ. И всѣки който ме види, казва: ето: видишъ ли този? Казвамъ: да, азъ го видѣхъ, но и вие трѣбва да го видите. Погрѣшката на единъ човѣкъ е погрѣшка на хиляди същества, и доброто на единъ човѣкъ е добро на хиляди същества. Въ този свѣтъ ние не живѣемъ за себе си. Въ този смисълъ, индивидуално, светии нѣма. Светията е колективно същество, въ което Богъ живѣе. Хора, у които Богъ не живѣе, не могатъ да бждатъ никакви светии, а не тѣй както вие разбирате. Хора, у които Любовта не живѣе тѣй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сж? Хора, у които Мъдростъта не живѣе тѣй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сж? Хора,

у които Истината не живѣе тѣй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сж? — Такива хора не вѣрватъ въ никакъвъ Господъ? Какъвъ Господъ ще иматъ тѣ? Ами че съврѣменната европейска война показва, какъвъ Господъ иматъ тия хора. Тѣхниятъ Богъ е като старитѣ езически Богове, които се биятъ, които иматъ сжщитѣ страсти, като хората. И при това, съврѣменнитѣ християнски народи се осмѣлявагъ да казвагъ, че иматъ Господъ. Срамота е да казватъ така, никакъвъ Господъ нѣматъ тѣ! Хора, които признаватъ Бега, за които Богъ е живъ, казватъ като Христа: „Благъ е този Господъ“. И христовитѣ ученици, като съврѣменнитѣ хора, като отидоха да проповѣдватъ въ едно село и не ги приеха, казаха: „Учителю, остави ни да пометемъ, да изгоримъ тия хора, за дѣто не ни приеха. Ти си Учителъ, ние апостоли“. Христосъ имъ каза: „Този Господъ, на Който азъ служа, не е като старитѣ езически богове, Той е Богъ на Любовта, Богъ на Мѣдростта, Богъ на Истината. Синъ чловѣчески не е дошълъ да погубва души, но да спасява. Има други начини, по които можемъ да ги изгоримъ“.

Сега, старийте се да не разбирате мисълта въ изопачена форма. Страданието въ свѣта е допустнато, за да се създаде човѣшката мисль. Нека има страдания, но никога да не въздѣйствуваме на една душа, съ цѣль да я спремъ отъ пътя, който Богъ ѝ е опрѣдѣлилъ. Нито себе си, нито другитѣ! Често, ние се опълчваме противъ хората, защото грѣшатъ. Разрѣшете въпроса, защо вие грѣшите. Ето главниятъ капиталенъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшите. Казвате: защо онзи грѣ-

ши? — Не е въпросътъ защо грѣши онзи, ами ти защо грѣшишъ. Защо онзи мисли така? — Не е въпросътъ, защо той мисли така, ами ти защо мислишъ така. Нима твоята мисль е безпогрѣшна? Хубаво, въ едно отношение ти го прѣвъзхождашъ, но въ друго отношение ти си по долу отъ него. Всячки така разрѣшаватъ въпроса, защо хората грѣшатъ, защо мислятъ така, а не се сиратъ да разрѣшатъ този въпросъ по отношение себе си. Въ сжщность, ето единъ въпросъ. който трѣбѣа да разрѣшатъ.

Често хората на новото учение, хората на повитѣ течения, казватъ: трѣбѣа да се даде свобода на всички! Но тия хора на новото учение, както ги виждамъ тукъ въ България, сж крайно натрапливи хора. Азъ виждамъ въ нѣкои съврѣмени писатели, музиканти, художници, свещеници, владици, проповѣдници, царе, князе, въ нѣкои просвѣтени хора, ужъ хора на новото учение, голѣма натрапчивость. По-натрапливи хора отъ тия на новото учение нѣма. Ако отидешъ въ дома на единъ простъ, свѣтски човѣкъ, той ще се отнесе братски, но ако отидешъ въ дома на единъ ученъ човѣкъ, на единъ човѣкъ отъ новото учение, и в рушишъ едно отъ правилата му, че не си изтрилъ общата си, ще ти каже: Господине, навънъ, моятъ домъ не е домъ за калъ! Азъ похвалявамъ този човѣкъ, право е да се грижи за чистотата на дома си, но трѣбѣа да знае, че има външна калъ, има и вътрѣшна калъ — има външна култура, има и вътрѣшна култура.

Сега, да ви приведа единъ анекдотъ, случилъ се въ България въ врѣме на освобождението. Отива

единъ български селянинъ при единъ лѣкаръ. Лѣкарътъ билъ жененъ, и този день жена му го раздразнила нѣщо, та билъ малко неразположенъ. Селянинътъ влиза въ стаята му и казва: „Господиъ докторе, жена ми е нѣщо болна, има огнѣн вѣцъ, силна треска, моля ти се да ми услужешъ, нѣкакви цѣрове да ми дадешъ.“ Цѣрове ли? — удря една плѣсница на селянина, послѣ още една и му казва: „На ти лѣкарства за жена ти!“ Бре, смръднаха ме тѣзи нови лѣкарства! си казва селянинътъ. До сега и майка ми, и баба ми бѣха болни, други лѣкарства имъ се даваха. Да те пази Господъ отъ тѣзи нови лѣкарства! Да не дава Господъ да лѣкува човѣкъ жена си! Ща употребя това лѣкарство за жена си, да видя какъ ще ѝ подѣйствива. Връща се дома си посрѣща го жена му, пита го „Носишъ ли ми лѣкарство?“ — Нося ти. — Е, дай да видя какво е! Удря ѝ той една силна плѣсница. — Чакай, чакай, стига толкова! Тя се разлюлява отъ тази плѣсница, влиза въ стаята и започва да плаче. Случва се, обаче, че пискорс оздравѣва. Е, казва си селянинътъ — помогна това лѣкарство, заслужава си. Господъ здраве да дава на този лѣкаръ, жена ми оздравѣ отъ това лѣкарство! Наука е това! Не се минава я два мѣсеца, отива той въ града и си спомня за лѣкаря казва си: „Чакай отъ благодарностъ да му запеса двѣ пуйки и да му кажа, че жена ми оздравѣ отъ не овото лѣкарство“. Влиза при лѣкаря, той го запита: „Какво искашъ?“ — Прѣди два мѣсеца дохождахъ при тебъ, да ми дадешъ лѣкарство за жена ми. Е, та какво? — Ти ми даде едно лѣкарство, и тя оздравѣ отъ него. Азъ употребихъ са-

мо 'едното, другото остана. — Да, това е наука, това бѣха огъ скжнитѣ лѣкарства, тѣ даватъ добъръ резултатъ, казалъ докторътъ. Въ сжшность, той забравилъ, отъ какво била болна жената на този селянинъ и какво лѣкарство ѝ далъ. Като видѣлъ, че селянинътъ носи двѣ пуйки, поканилъ го да седне и се разположилъ. — Ама, господице докторе, единиятъ лѣкъ остана у мене — казва селянинътъ — Е, ще го върнешъ, щомъ не ти трѣбва, защото той е огъ скжнитѣ лѣкове. Селянинътъ става, удри втората плѣсница на лѣкаря и си излиза. — Ако жена ми се разболѣе втори пътъ, пакъ ще дойда при тебе. Като останалъ лѣкарътъ самъ, опечва се огъ плѣсницата и се поухява малко.

Та и пле нѣкой пътъ съ тази наша философия въ живота расхждаваме, дѣйствуваме, все като този лѣкаръ. Не е виновенъ той. Това е за пояснение на въпроса. Съ това не искаме да кажа, че сме лоши, но или ученикътъ, или майката, или жената, все ще се намѣри нѣкой, който да ни разгнѣва, и послѣ, като ни разгнѣва, ще излѣмъ гнѣва си на всѣки прѣвъ, който ни излѣзе на срѣща. Но постъпките ни се връщатъ послѣ обратно.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“, казва Христосъ.

Отдѣ идатъ горчивитѣ плодове на нашия животъ? Страданията, които ни сполетяватъ въ живота, отдѣ идатъ? По нѣкой пътъ жената не ни обича? ученицитѣ не ни обичатъ, дѣцата не ни обичатъ, окръжаващитѣ не ни обичатъ, всички не ни обичатъ. Питамъ: защо е всичко това? Ще кажете: хората сж лоши. Това не е разрѣшение на въпроса. Ако

хората сж създадени отъ Бога, какъ е възможно да сж лоши? Я ми обяснете това нѣщо! Когато животътъ не се проявява въ своето Божествено естество, а се проявява по човѣшката мисль, той е всѣкога лошъ. Лошевината произтича отъ това, че ние икаме да употрѣбимъ Божествения животъ за човѣшки изгоди, и вслѣдствие на това този животъ лесно се изпарява. Прѣди нѣколко дни азъ взехъ въ едно шишенце етеръ и го запалихъ отгорѣ съ малко памучецъ. Слѣдъ извѣстно врѣме отидохъ да го взема, но го нѣмаше тамъ. Имало една малка дупчица, и той изфирясялъ отъ тамъ. Така и ние, по сѣкия начинъ, затваряме Божествения животъ въ едно шишенце, туряме му занушалка, но слѣдъ врѣме виждаме, че го нѣма. Божествениятъ животъ казва: не можете да ме държите затворенъ въ шишенце. Азъ ще си намѣря и най-малката дупка ще излѣза отъ тамъ. Така и ние мислимъ за свобода, за ширекъ просторъ въ нашия животъ.

„Всѣко дърво се назначава отъ плода си.“ Първия плодъ на Духа, това е Любовта. „Отъ основното разбиране на Любовта зависи смисъла на вашия животъ; отъ основното разбиране на Любовта, зависи и вашето щастие. Сега ние ще кажемте, че разбирате Любовта. Азъ бихъ желалъ да дойде при менъ този, койго казва, че разбира Любовта и да я опрѣдѣли. Нека опрѣдѣли, какъвъ е животътъ при Любовта. Тамъ, дѣто има Любовь, има и животъ. Дѣто има животъ, има и радостъ. Гледашъ, нѣкоя домакиня, въ чийто домъ царува Любовта, цѣль день нѣе, всичко въ къщи е въ хармония — дѣцата ѳ сж радостни, мъжътъ ѳ е радостенъ и слугитѣ ѳ сж радостни —

всички въ къщи сж радостни. Щомъ Любовъта излѣзе отъ къщи тя ходи съ сгърчени вѣжди, намръщена, отваря Писанието и като нѣкой моралистъ рови се въ отдѣлни стихове, цитира, кой какъ писалъ, за какво писалъ и т. н. Все ще намѣри нѣкакви специални стихове за случая и ще ги цитира, като казва: така е писано въ Евангелието.

Та когато пророцитѣ сж писали въ тази книга, и тѣ сж имали такива настроения. Когато чета плачъ Иеремиевъ, виждамъ „онзи пророкъ плаче ли, плаче! Защо? — Понеже заробиха евреитѣ. Той казва: „Господъ ни направи играчка на тия да имъ свиримъ“ — и написа много тѣжни работи. Господъ имъ казва: „Когато ви казахъ да живѣете тѣй, както трѣбва, вие не живѣхте. Ето до дѣ ви доведе вашиятъ глупавъ животъ: да ви заробятъ Вавилонянитѣ. Ето отдѣ иде вашата скръбъ.“ Идватъ сегашнитѣ християни и казватъ: знаете ли какво е писалъ пророкъ Иеремия? Пророкъ Иеремия отивалъ въ плѣнъ, но ти, който не си въ плѣнъ, какво разбирашъ отъ неговото положение? — Разбирамъ. Нищо не разбирашъ! казвате: Давидъ писалъ псалми, Да, Давидъ писалъ псалми, но защо? — Гонѣше го царь Саулъ, гонеше го, като нѣкой заякъ Бѣгаше той, ти си седишъ на мекото легло. Тѣй че, за да разберете плача Иеремиевъ, за да разберете псалмитѣ на Давида, трѣбва да минете прѣзъ тѣхната опитностъ. Но и това още е човѣшко учение, не е Божествено. Евреитѣ трѣбваше да се подигнатъ, а не да плаче Иеремия за тѣхъ. Туй е една слабостъ. И Христосъ си поплака, което показваше, че въ Него и-

маше една чувствителна душа. Христосъ, като дойде между евреитѣ, казва имъ: „Искахъ да ви помогна, но не ме разбрахте“ — и заплака. Сълзитѣ на Христа не изразяваха слабостъ, но съ това той имъ казваше: „Както азъ плача, така ще плачете и вие.“ Казвате: това е слабостъ! Не е слабостъ! Не е слабостъ. Истинскиятъ пророкъ, който говори на хората, трѣбва да имъ каже, какво ще стане. Съ сълзитѣ си Христосъ казваше на евреитѣ: „Тѣй ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте моето учение.“ Нѣкои ми казватъ: Учителю, въ сърцето ми нѣщо плаче. А, плаче нѣщо въ сърцето ти! Казвамъ: ти си единъ израилски пророкъ, който не прие Христовото учение. Ще плачешъ, и ще плачатъ всички около тебъ. Всички онѣзи, които не възприематъ Любовта; всички онѣзи, които не възприематъ Мъдростъта; всички онѣзи, които не възприематъ Истината, ще плачатъ не само единъ день, но още хиляди години ще плачатъ и деньтъ, въ който възприематъ Любовта, ще дойде истинската радостъ — „скръбъта имъ ще се прѣвърне на радостъ“. До тогава има да изтекать деветъ категории сълзи.

Азъ бихъ желалъ да проучите характера и състава на тия сълзи. Тѣ се различаватъ по състава си. Когато човѣкъ плаче отъ скръбъ, отъ тъга или отъ радостъ, сълзитѣ сж различни. Когато човѣкъ плаче отъ любовъ отъ милостъ, сълзитѣ пакъ се различаватъ. Нѣкой казва: Господи, азъ плакахъ. Господъ казва: „Вижете, защо е плакалъ този! — Въ шишенцето ми има сълзи. Вижете въ шишенцето му, сълзи има. Като разгледатъ сълзитѣ му, казватъ: „Разбрахме за какво си плакал“. Другъ

нѣкой казва: „Виждь ме, Господи, че плача“. Господъ казва: „Разгледайте тия капки, които се лѣятъ отъ очитѣ му, за какво сж! Защо е плакалъ, отъ любовъ ли, отъ радостъ ли, отъ скръбъ ли, отъ що.“ Това се знае въ невидимия свѣтъ. Изобщо, има деветъ категории сълзи, деветъ категории страдания и деветъ категории радости. „Облѣ се“, казватъ, „сърцето ми съ кръвъ“. Действително, облива се сърцето съ кръвъ. Когато скърбишъ, облива се, но и когато се радвашъ, пакъ се облива. И когато любишъ и си милостивъ, и когато мразишъ, пакъ се облива сърцето съ кръвъ. Казва се въ Писанието: „плътъ и кръвъ нѣма да наслѣдятъ Царството Божие.“ Да кръвта на плътта нѣма да наслѣди Царството Божие, но кръвта на Духа ще Го наслѣди. Плътта сама нѣма да на слѣди Царството Божие, но плътта и Духътъ заедно ще Го наслѣдятъ. Тогава, какъ ще разберете думитѣ на Иова, който казва: „Пакъ съ плътта си ще видя Бога.“ На друго мѣсто Христосъ казва: „Въ второто битие вие ще дойдете съ менъ“. Кое е второто битие? Казва се. „Ще имъ отнема каменото сърце и ще имъ дамъ ново сърце отъ плътъ, което ще бѣде толкова нѣжно, че Богъ ще напише на него Своя Законъ.“ Значи това сърце ще бѣде толкова благородно, толкова фино, че върху него Богъ ще напише своя законъ и както ние, така и всички сщества, ще четемъ отъ него.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“.

Какъвъ е тогава смисълътъ на живота? — Смисълътъ на живота е, че можешъ да живѣешъ за себе си, можешъ да живѣешъ за другитѣ, можешъ да живѣешъ и за Бога. Има деветъ катего-

ри животъ, но тия три категории сж важни — да живѣешъ за себе си за другитѣ и за Бога. Вижте най-послѣ, че, наистина, не може да се живѣе самъ, все искашъ да имашъ при себе си поне едно същество. Най-голѣмото геройство на първия човѣкъ въ рая е било това, че слѣдъ като видѣлъ, че самъ не се живѣе и обмислялъ много години този въпросъ, най-послѣ едва се рѣшилъ да каже: „Господи, самъ не се живѣе“. Адамъ билъ голѣмъ аристократъ, макаръ нѣкой мислятъ, че билъ простъ човѣкъ. Слѣдъ като Господъ го поставилъ да живѣе въ рая и да се занимава съ животнитѣ той прѣгледалъ всички и си казалъ: „Азъ нѣмамъ другаръ, съ когото да дружа, съ тѣхъ не мога да дружа тѣ сж нисши същества, тѣ нѣматъ никаква култура“. Пъкъ той трѣбваше да дружи съ животнитѣ, трѣбваше да ги учи. Адамъ си казалъ: Господъ създаде всичко много умно; и мене и животнитѣ, но едно нѣщо не Му дойде на ума: на мене, този богатия човѣкъ не даде другаръ“. Щеставие имаше въ Адама. Господъ го чу, поусмихна се малко и си каза: „Ще имашъ другаръ“. И действительно Адамъ имаше вече другаръ. Той си казваше: „Така, нека излѣзе моята избраница отвънъ, да видятъ славата, величието ми, да видятъ какъвъ великъ човѣкъ съмъ, какво благоволение имамъ предъ Бога.“ Това бѣше едно шеславно чувство, което той криеше въ себе си. Господъ му каза: „Другарка ще имашъ!“ Като я видѣ, той каза: „Плътъ отъ плътта ми, костъ отъ костта ми!“ Обаче, тази жена, направена отъ плътъ и кости, не бѣше като Адама. Тя си каза: не, братко, не съмъ азъ плътъ

отъ плътта ти, ще ти докажа, че и въ мене има малко много умъ“. И му доказва. Отива тя при дървото, което ѝ посочва змията, и казва на Адама: Ти си голѣмъ страхливецъ! Наживотнитѣ давашъ умъ, обработвашъ градината, а те е страхъ да бутнешъ онова дърво!“ „Не може, Господъ е забранилъ да се бута това дърво“ — прѣподава и Адамъ първиятъ урокъ на послушание. „Ти си плътъ отъ плътта ми, костъ отъ костта ми, нѣма да буташъ това дърво, ще ме слушашъ!“ — Колко си лѣковерен ти! Азъ ще бутна това дърво и ще ти покажа, че не съмъ плътъ отъ плътта ти и костъ отъ костта ти. Ще ти покажа, че съмъ жена, която мисли. Азъ мисля, че и ти ще дойдешъ подиръ мене. Както мисля азъ, това мислишъ и ти.“ И двамата нарушиха закона на послушанието и сгрѣшиха. Слѣдъ сгрѣшаването у, Адама се пробужда друго едно чувство:

въ него нѣмаше доблестта да остави жена си сама да бжде наказана по Божиитѣ закони, но си каза: хайде, и азъ ще страдамъ съ нея, да намалая малко страданията ѝ.“ Въ него имаше борба, казваше си: „Да оставя ли рая, или да отида съ нея? Съ нея тежко, но безъ нея по-тежко. Тя ми взе сърцето и кждето и да отида, самъ не мога. И въ рая сега животътъ е тежъкъ. Хайде, ще отида съ нея, поне жертва ще направя, че каквато ще да става! „Жената сгрѣши, а той се лиши отъ благата. Господъ не ги изпяди, но ги прати вънъ отъ Божественото училище, да растатъ и да се развиватъ.

И тъй, 8000 години вече откакъ вие се намирате извънъ рая, но всичко сте забравили. Всич-

ки сегашни жени по цѣлия свѣтъ бѣха събрани тогава въ Ева вжтрѣ като душички, и всички сегашни мъже по цѣлия свѣтъ бѣха събрани вжтрѣ въ Адама като душички. Всички мъже и жени заедно гласувахте и сгрѣшихте. А сега всѣки мъжъ казва: е, този Адамъ! И всѣка жена казва. е, тази Ева! Не, не мислите право, всички заедно сгрѣшихте, всички бѣхте тамъ. Всѣки отъ васъ трѣбваше да каже: не, азъ не давамъ думата си, не се съгласявамъ, не искамъ да постѣпя така. Разрѣшението на въпроса сега седи въ признаването ви. Кажете: Господи, сгрѣшихме! Ние не упазихме Твоитѣ велики закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Ще ги упазимъ сега“. Туй е благородството на човѣка! Всѣки човѣкъ трѣбва да мисли, какъ да изправи своя миналъ животъ Какъ ще го изправи? Азъ гледамъ, нѣкой отишълъ въ църква и тамъ се моли, моли на Господа, но при това, като дойде да дѣйствува спрѣмо хората, не знае какъ да постѣпи. Колко лесно ние се раздражняваме въ живота! Колко лесно се съблазняваме! Има единъ законъ: никой никога не може да излъже! Помнете това! Човѣкъ самъ себе си може да излъже. Защо? Защото всѣки човѣкъ разбира много добрѣ своитѣ интереси. Чудни сж съврѣмненитѣ хора, когато искатъ да ни убѣдятъ че могатъ да ни излъжатъ! Вземете, запримѣрь, гжската, хвърлете ѝ нѣщо, което не яде, напримѣрь бобъ или друго нѣщо, ще видите, че тя въ първо врѣме се нахвъртя, но веднага се отстранява. Хвърлете ѝ царевица напримѣрь. тя ще се хвърли и ще почне да яде. Значи, тази глупава гжска, както вие мислите, познава зако-

нитѣ. Не, тази гжска не е тъй глупава, както мислятъ хората. Върви единъ голѣмъ патарокъ съ своята възлюбена и съ 12 малки патенца. Тя върви напръдъ съ патенцатата, а той подирѣ ѝ. Затичва се единъ плъхъ слѣдъ тѣхъ и хваща едно отъ патенцатата. Обръща се веднага патарокътъ, хваща съ клюна си плъха и го издига въ въздуха. Огива съ него въ рѣката, потапя го въ водата и го изважда, пакъ го потапя и изважда, дава му лекция, докато плъхътъ най-послѣ казва: „Пусни ме, моля ти се, втори пътъ нѣма да ямъ патици“. И слѣдъ всичко това казватъ, че гжската била глупава, а ние умнитѣ хора, по нѣкой пътъ вършимъ такива голѣми глупости! Не, тази глупава патка поне може да хвърчи! Тази глупава патка поне може да си намазва тѣлото и крилата съ масъ, та като влиза въ водата, да не прониква навхтрѣ, прѣдпазва я отъ намокряне. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, нѣмаме даже и туй изкуство на патицата. Можемъ ли ние да намажемъ така нашето тѣло и кости, че грѣхътъ да не прониква навхтрѣ въ насъ? Дѣ е нашата масъ, съ която можемъ да се защищаваме отъ грѣха? Патката намѣри онзи великъ законъ да се прѣдпазва отъ студа, като си направи мекъ, топълъ пухъ за тѣлото. Дѣ е нашиятъ пухъ да ни прѣдпазва отъ студа? Значи, ние не сме толкова интелигентни, колкото си мислимъ. Сега, всѣки се спира въ себе си и казва: азъ имамъ изкуство. Какво изкуство имашъ? — Цигуляръ съмъ, мога да свира. Че и азъ знаа да свира. Питамъ: когато имашъ умраза къмъ нѣкого, или когато таишъ едно горчиво чувство въ душата си, свирилъ

ли си на тази умраза съ цигулката си, че да я прѣвѣрнешъ на една кротка мечка безъ букаи? Свирилъ ли си на това горчиво чувство, че да го прѣвѣрнешъ въ сладко чувство? Ако твоята музика не може да стори това, ти не си цигуларъ, твоята музика е много слаба. Нѣкой казва: азъ съмъ знаменитъ художникъ, имамъ хубави картини въ странство, изложени въ най-добритѣ галерии. Хубаво, щомъ е така, нарисувалъ ли си такава картина, че като я види нѣкой разбойникъ или прѣстѣжникъ, да се отвори отъ себе си? Опиталъ ли по този начинъ силата на твоето художество? Нарисува ли умразата и Любовта, та да видишъ резултата отъ тия двѣ картини? Азъ не съмъ срещналъ до сега художникъ, който да е нарисувалъ умразата и Любовта и да съпостави тия двата. Нека художникътъ нарисува тия двѣ картини така художествено, че като погледнешъ умразата, да умрешъ отъ нейното въздѣйствие върху тебе, а като погледнешъ Любовта, въ тебе да се зароди животъ и желание да дадешъ отъ този животъ и на всички други. Тази смѣна въ състоянията да стане едноврѣменно при вида на тия двѣ картини. Това е изкуство! Когато въ тебъ нѣщо бушува, когато се боришъ съ умразата въ себе си, тя те гори и произвежда страдания, а ти казвашъ: гори ме нѣщо! — Погледналъ си къмъ умразата. Слѣдъ това Господъ ти казва: я погледни къмъ Любовта! Ти погледнешъ къмъ Любовта, оживишъ се и казвашъ: нѣщо гори въ мене. Да, и умразата гори, и Любовта гори, само че умразата гори, изгаря и разрушава, а Любовта гори, съгражда и животъ дава. Такива трѣбва да бѣдатъ истин-

скитѣ картини на умразата и на Любовѣта. Това е изкуство! Така трѣбва да рисувате всички. А сега, вие казвате: рисуваме ние. Да, азъ искамъ всички вие да бъдете велики художници, велики музиканти!

Нѣкой казва: азъ днесъ съмъ вдѣхновенъ, говоря краснорѣчиво. Ами защо само днесъ си вдѣхновенъ? Не само днесъ, но всѣкога трѣбва да бъдешъ вдѣхновенъ отъ Божественото, и всѣка твоя дума да произвежда чудеса. Всѣка твоя дума трѣбва да произвежда чудеса върху самия тебѣ! Вие говорили ли сте на себе си? Азъ цѣня хората по това, не какво ви говорятъ, не какво говорятъ на мене, но какво говорятъ на себе си. Не е важно, какво говоря на васъ, то не е говоръ, но какво говоря на себе си. Когато говоря на себе си, по краснорѣчивъ човѣкъ отъ мене нѣма. Вие чували ли сте какъ говоря на себе си? То е слово! И това слово само азъ го чувамъ. Когато говоря на васъ, това е обикновена рѣчь, но когато говоря на себе си, тогава да ме чуете! Когато говоря на себе си, не говоря много, съкращавамъ бесѣдата си, говоря най-много 5—10 минути и едва издържамъ този говоръ. До сега съмъ достигналъ до 10 минути най-много. Щомъ си говоря 10 минути, казвамъ: стига толкова, доволенъ съмъ отъ своята рѣчь. Защо? Защото тя е Божествена въ себе си.

Нѣкой ме запитватъ: какъ се справяшъ съ хората, когато говорятъ противъ тебѣ? — Говоря на себе си. Ами като нѣмашъ парички? — Говоря на себе си. Ами като нѣмашъ легло? — Говоря на себе си. Най-красивото нѣщо въ свѣта е чо-

векъ да говори на себе си! Казвамъ: всички трѣбва да говоримъ на себе си и отъ сърцата ви да блика любовъ, и то не само врѣменно не само къмъ хората, а постоянно и то къмъ всички същества изобщо. Минавамъ покрай едно дърво, виждамъ на нѣкое мѣсто една гжсеница, спра се при нея и размишлявамъ: какъвъ примѣръ дава тя! Въ нея съзирамъ усилено дважение на нейния духъ да се подигне. Но каква работа се изисква за това! И това е една малка гжсеница! онзи великъ Божественъ животъ ми казва: „Ти разбирашъ ли, защо този червей пълзи“? Нѣкои казватъ за къртицата: къртица е това! — и я отминаватъ. Божествения Духъ пита: „Ти разбирашъ ли, защо тази картица рови изъ земята? Ти разбирашъ ли, защо птицитѣ хвърчатъ? Ти разбирашъ ли, защо растенията растатъ? Ти разбирашъ ли, защо е това разногласие и тази хармония въ живота?“ — Това е великото въ живота, което трѣбва да разберешъ о проучишъ. Когато вашитѣ сърца се изпълнятъ съ любовъ, само тогава ще разберете смисъла, който е скритъ въ тия нѣща. Всички трѣбва да разбирате, но не като онзи светия, който не разбралъ смисъла на своето служене. Какъвъ трѣбва да бѣде вашиятъ моралъ? Ако ти си светия, посвѣтилъ живота си на Бога, живѣлъ 20 години въ пустинята и при тебе дойде единъ богатъ български землевладѣлецъ и ти каже: слушай, остави тия глупости, да живеѣшъ въ пустинята, ела да ми прѣкопаешъ лозята, азъ имамъ толкова и толкова декари, ще ти дамъ 200,000 лева за това. Съгласилъ ли се на това прѣдложение, всичката ти святостъ отива на вѣтъра. Това не е мо-

ралътъ, който трѣбва да слѣдвате вие. Но ако ти се съгласишъ да работишъ безъ пари и кажешъ: братко, азъ не се нуждая отъ пари. Може да дой-да да ти помогна, но послѣ пакъ ще се върна. Кажешъ ли така, ти си святъ човѣкъ, у тебе има моралъ. Такъвъ трѣбва да бѣде и вашиятъ моралъ! Готови ли сте вие както този светия да направите нѣкое добро безъ пари, вие сте възлюбенитѣ дѣца на Бога. Кажете ли: азъ направихъ толкова добрини на този човѣкъ, но той не е признателенъ — вие не сте възлюбенъ синъ на Бога. Ти признателенъ ли си? Всички вие сте непризнателни. Въ васъ не се е събудило туй благоговѣйно чувство на светията. Нѣкой казва: защо Богъ ме е създалъ такъвъ? — недоволенъ е той отъ живота си и отъ положението, което има. Казвамъ: Богъ ти е далъ толкова дарби, но ти още не си ги разработилъ. Ти не си обработилъ своя умъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си.“

И сега, азъ желая, онѣзи отъ васъ които искате да носите туй свещено име „ученици на Новото Учение“, или, онѣзи, които искате да носите туй свещено име „носители на Любовта, Мъдростъта и Истината“, тѣй ги наричамъ азъ, бѣдете образци! Бѣдете онази западена свѣщъ, въ която нѣма абсолютно никакъвъ димъ, абсолютно никакъвъ остатъкъ, която гори и издава онази мека свѣтлина, която носи животъ и възкресение на всички хора. Всѣки отъ васъ може да бѣде една такава западена свѣщъ!

Онѣзи отъ васъ, които сте родени вече отъ Духъ и вода, идете да бабувате на тия, които скоро ще се родятъ! Нѣкои отъ васъ сега сж за-

ченати, а трети сега се приготвяватъ за това зачатие. Работници трѣбватъ на свѣта! Ние нѣма какво да се занимаваме съ това, какво се пише въ нашата преса, какво се пише въ чуждитѣ вѣстници, Работа се изисква отъ всички!

Нѣкой казва: азъ не съмъ толкова красивъ, черничъкъ съмъ малко. Другъ казва: очигъ ми не сж тъй хубави! Азъ зная единъ алхимически начинъ, по който мога да ви направя красивъ, но първо трѣбва да сѣ родени отъ Духъ и вода. Защо? — Трѣбва да сте готови да запазите тази красота. Каква полза ще имате, ако ви се даде едно богатство и послѣ ви го отнематъ? Това ще бѣде голѣмо нещастие за васъ. Слѣдователно, отъ васъ се изисква да бѣдете силни и крѣпки, да можете да задържите онова благо, което имате. Тогава никой не ще мож да ви отнеме благото, което Богъ ви е далъ. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Любовта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Мъдростта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Истината. Нѣкои казватъ: отнеха ми Любовта! Моми и момци се оплакватъ: отнеха ми любовта! Нѣкой ви я отне? На кое мѣсто я отнеха? — Изгубихъ любовта си, отивамъ въ ада! — казва нѣкой. Какъ, любовта си ли изгуби? Ти ходишъ да търсишъ любовта въ нѣкой момъкъ или мома тамъ нѣкаждѣ изъ горитѣ. Не, въ момъкътъ нѣма да намеришъ любовта. Че и той самъ я търси! Тогава, кой при кого ще я намѣри? Това не е любовъ за Любовъ не се жени. Мъдростъ за Мъдростъ не се жени. Истина за Истина не се жени. Разберете това! Сърцето и умъ-

тъ се съединяватъ, за да служатъ на Бога. Да се жени човѣкъ, това значи да се съединятъ двѣ души, за да служатъ на Бога, да изпълнятъ Неговата воля. Разбирате ли това? Хората не се женятъ за свое удоволствие. Това е проституция! Женитбата е съединяване на двѣ души да служатъ на Бога. Съединимъ ли се въ името на тази Любовь — да служимъ на Бога — всинца ще бъдемъ едно цѣло в едихъ духъ и тогава въ всинца ни ще дѣйствуватъ великитѣ закони на Любовта, Мъдростта и Истината, само тогава ще дойдемъ до онова истинско оженване на хората. Тогава нѣма да търсимъ, кждѣ е мъжътъ, кждѣ е жената. Ако мъжътъ ти е съ любовта, той е благословенъ мъжъ. Ако мъжътъ ти е съ мъдростта, той е благословенъ мъжъ. Ако мъжътъ ти е съ Истината, той е благословенъ мъжъ. И ако жена ти е съ Любовта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Мъдростта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Истината, тя е благословена жена. Ако синъ ти, дъщеря ти, приятельтъ ти или който и да е, е съ Любовта, Мъдростта и Истината, тѣ сж благословени.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“.

Ако вие сте родени отъ Духъ и вода, проявете се! Онѣзи, които не сж родени, родете се! Това е новиятъ зовъ къмъ свѣта. Насъ ни трѣбватъ хора не съ ограничени умове, сърца, души и духове. Насъ ни трѣбватъ хора, братя и сестри, съ сърца любящи, съ умове свѣтли, съ души благородни и съ духове възвишени. Това е, което ще ни сближи, ще ни направи истински герои въ свѣта,

Азъ наричамъ герой онзи, на когото сабята никога не се троши. Азъ наричамъ герой онзи който никога не умира. Азъ наричамъ истински мислителъ онзи, на когото мисълта свети и озарява свѣта. Азъ наричамъ човѣкъ на новото учение, на новия животъ онзи отъ сърдцето на когото извира любовъ, която носи животъ за всички. Азъ харесвамъ въ извора една отлична черта — неговото пълно безкористие. Той хиляди години наредъ извира и никога не казва „дайте!“ Но, кой какъ дойде при него, той все казва: братко, идвайте, взимайте си когато и колкото искате!“ Този изворъ е заради васъ. Той минава прѣзъ села и градове, пои гори и градини, всички пои и чисти, докато най-послѣ се влѣе въ морето. Тази е отличната черта на извора, която трѣбва да бѣде черта и на родения отъ Духъ и вода, животътъ на когото трѣбва да минава прѣзъ ония наскърбени души и ги утѣшава. Който нѣма този животъ въ себе си, какъ ще утѣши тия наскърбени души? Той ще каже: е, Господъ казалъ така. Не, не е казалъ Господъ така. Родениятъ отъ Духъ и вода, като види наскърбени души, нѣма да каже, волята Божия е такава, а ще ги утѣши. Нѣкоя майка плаче. Той ще я пита: защо плачешъ? — Дѣтето ми умрѣ. — Не плачи то сега ще дойде. Ще тропне съ пръчицата си и дѣтето пристига. — Ето, твоятъ Драганчо е живъ. Друга майка плаче. Защо? — Нейната мила Марийка умрѣла. Той тропне пакъ съ пръчицата си, и Марийка дойде. Майката е радостна, и всички въ къщи се радватъ. Това прави новото учение — възкресява мъртвитѣ души! Тѣй е, ще дойдатъ всички тия духове отъ пространството. Затова казвамъ: ние живѣемъ въ единъ

великът свѣтъ! Ние живѣемъ при особени условия. Доста сме се скитали, доста тази умраза, това не разбирање между насъ!

Ако сте българи, бждете отъ тия новитѣ българи, които ще кръстимъ сега! Бждете носители на новото учение, бждете Синове на Любовта, на Мъдростта и на Истината! Бждете растения, които отъ плода си да се познаватъ! Бждете хора, които отъ мисълта си да се познаватъ!

„Плодътъ на Духа е Любовта!“

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 28.VI 1925 г.
въ гр. Софiя.

И обхождаше Исусъ
всичка Галилея.

30.

И обхождаше Исусъ всичка Галилея.

„И обхождаше Исусъ всички Галилея, та поучваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството*).

Въ разумния свѣтъ има единъ великъ законъ, който опредѣля отношенията на всички разумни същества. Този великъ законъ въ науката наричатъ развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първиятъ потикъ на живота въ извѣстна посока. Втората стъпка, това е самиятъ животъ, който показва, че животътъ използва това разумно движение. И глупавиятъ се движи, и разумниятъ се движи, само че разумниятъ има цѣль. Тѣй щото, когато умътъ е насоченъ въ извѣстна разумна насока, това показва, че той има за цѣль постигане на нѣкакво свое разумно желание. Често и въ съвременната окултна наука употребяватъ думата „желание“ въ двояко значение. Ние говоримъ за желанието въ принципенъ смисълъ. Ние не говоримъ за илюзиитѣ. Илюзиитѣ, това сж проекции, сѣнки на нѣщата. За сѣнкитѣ нѣма

*) Ев. Матей 4:23.

да говоримъ. Въ сѣнкитѣ нѣма реалности. Тукъ може да се спра да обясня разликата между сѣнка и реалностъ. Ако ви предложи една круша отъ мраморъ, или отъ олово или отъ желѣзо, или отъ воскъ, какво ще ви ползува тази круша? Ако ви прѣдложи единъ хубавъ самунъ отъ воскъ, или отъ гипсъ, или отъ хубава прѣстъ, какво ще ви ползува този хубавъ самунъ? — Нищо. Следователно, това сж илюзии, това сж залъгалки за малкитѣ, за глупавитѣ дѣца. И когато азъ видя, че нѣкое малко момиче се занимава съ своитѣ кукли, считамъ, че то е едно отъ малкитѣ глупави дѣца. То е единъ отъ онѣзи глупави ангели, който, като не разбира работитѣ на небето, Господъ го пратилъ на земята да се учи, да се занимава съ играчкитѣ. Не мислете, че е лошо да се занимава човѣкъ съ сѣнкитѣ. Нѣма нищо лошо въ това, но сѣнкитѣ изразяватъ живота на страданията. Каквото и да вложите въ вашата кукла отъ воскъ, тя е безъ душа, безъ сърце, безъ мисль, безъ мозъкъ; тя не може да даде никакъвъ отгласъ на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Следователно, тя ще бжде ехо на самия васъ, а това е най-тягостното нѣщо въ свѣта.

Подъ думата „красивъ свѣтъ“ разбирамъ свѣта и на единството, и на множеството. Подъ думата „множество“ разбирамъ, когато цѣлото множество живѣе въ закона на съгласието. Сега, да опрѣдѣля думата съгласие. Подъ съгласие, азъ не разбирамъ съгласуване между двама души на почва на нѣкъкъвъ интересъ, на нѣкаква търговска сдѣлка, или нѣкаква търговска операция, защото това съгласуване е врѣменно, а разумното съгласуване е

една брѣмка въ живота. То е свързване. И тази брѣмка върви прѣзъ цѣлата еволюция на човѣка. Слѣдователно, всѣка една разумна постѣпка, въ каквато насока и да, е било въ материалния свѣтъ, било въ духовния свѣтъ, или въ Божествения свѣтъ, това сѣ скачени халчици, скачени верижки за подигане на човѣшката душа. Какво означава думата подигане? Да кажемъ, че се качите нѣкъдѣ горѣ, но седнете тамъ. Това не е подигане. Подигане на човѣшкото съзнание е състояние, когато човѣкъ схваща правилно закона на Любовта. Първиятъ признакъ на великия законъ на Любовта е жертвата. Човѣкъ, който не е научилъ закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Подъ думата „жертва“ азъ не подразбирамъ тази жертва, която хората правятъ сега. Може да пожертвувашъ едно агне, но това не е жертва. Може да изядешъ нѣкого, това не е жертва. Въ жертвата се съдържа слѣдното качество: този, който жертвува, всѣкога живъ остава, и колкото повече го ядатъ, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва нѣкой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовта. Вслѣдствие кривото разбиране закона на жертвата, съврѣменнитѣ религиозни хора, като сѣ изопачили този свещенъ езикъ на небето, нѣматъ ония идеи, които даватъ онзи висшъ потикъ на душата да се развива правилно. Защото всѣка лъжлива мисль, всѣко лъжливо чувство се отразява върху човѣшката душа.

Казватъ, че Христосъ ходилъ въ Галилея. Какво прѣдставлява въ сѣщностъ Галилея? — Га-

лилея не е нѣкоя голѣма областъ, напротивъ една малка областъ. Галилея е символъ на разумното въ човѣка. Слѣдователно, когато ние искаме да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е разуменъ, казваме, че той живѣе въ Галилея. Затова Христосъ се нарича Галилеянинъ — разуменъ човѣкъ. Всѣки разуменъ човѣкъ живѣе въ тази областъ. Слѣдователно, въ природата има една разумна областъ. За да може човѣкъ да влѣзе въ тази областъ, неговото съзнание трѣбва да се подигне.

„И обхождаше Исусъ всички Галилея, та учаваеше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството“. На кое царство? — На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие отъ всички други царства? То се отличава по това, че прѣзъ всички вѣкове въ него има една непреривностъ; въ него нѣма прѣсѣкулки. Земнитѣ царства се качватъ и падатъ, държавнитѣ имъ мжже изчезватъ. Въ Царството Божие всички поданици, които Го съставляватъ, не умиратъ. Това е една привилегия за тѣхъ. Да бѣдешъ поданикъ на Царството Божие, отъ Божествено гледище, не е нѣщо мжчно, не е и нѣщо непостижимо, затова то съставлява идеалъ за всинца. Тѣй че всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за склунтура, всички краснорѣчиви оратори, всичко това, въ сравнение съ този идеалъ, сж залтъгалки за дѣцата, въ които нѣма нищо сериозно. Туѣ е единъ признакъ, по който се отличаватъ поданицитѣ на Царството Божие и тия на земнитѣ царства. Щомъ човѣкъ тукъ мисли за изкуство, като отиде въ Царството Божие, ще намѣри друго изкуство. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: щомъ е

тъй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие нѣма никаква връзка, тогава да не правимъ нищо тука. Не е така. По добръ да вършимъ нѣщо, отъ колкото да спимъ постоянно. Има хора, които постоянно седятъ и мечтаятъ, като онѣзи моми и момци, които въртятъ палцитѣ си и мислятъ само какъ да се оженятъ, въ какви палати ще живѣятъ, какъ ще се наредятъ и т. н. Въртенето на палцитѣ нѣкога е имало смисълъ, но днесъ е изгубило тази си смисълъ. Нѣкои въртятъ очитѣ си. Защо си въртятъ очитѣ? — За да видятъ нѣкого, да видятъ нѣщо. Идете въ нѣкоя обсерватория. И тамъ ще видите какъ астрономътъ върти очитѣ си прѣдъ своята тржба, прѣдъ своя телескопъ. За 24 часа все ще намѣри нѣщо въ своя телескопъ. Какво ще намѣри? — Или нѣкоя комета, или нѣкоя звѣзда, или нѣкое слънце съ своитѣ спътници. Значи всѣки отъ васъ е въ своята обсерватория, все търси нѣщо. Вѣщиятъ, умниятъ астрономъ ще избере свѣтлата нощъ за своитѣ наблюдения; онзи глухавиятъ ще избере тъмната мъглива нощъ. Нѣкой се върти натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какво търсишъ? — Търси нѣщо, но не мога да го намѣря. Че какъ ще го намѣришъ? Ти го търсишъ въ тази мрачна тъмна нощъ. Не е свѣтло, за да намѣришъ, каквото търсишъ.

Та казвамъ: стремѣжитѣ на единъ разуменъ човѣкъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени. Сега мнозина културни хора очакватъ новата култура да дойде по единъ опрѣдѣленъ начинъ. Свѣтътъ очаква единъ день цѣлото общество да се подигне. Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Духътъ, Богъ да се прояви по единъ или по другъ начинъ. Но

врѣмето за проявлението на Бога не съвпада съ механическото врѣме. Часовниците на небето, и часовниците на земята сж двѣ различни величини. Когато на земята е день, на небето има съвсѣмъ друго състояние. Когато хората на земята сж весели, ядатъ и пиятъ, на небето ни най малко не мислятъ, че тия хора сж културни. Небето трѣбва да плаща за хората на земята, които ядатъ и пиятъ. Тѣ ядатъ и пиятъ за смѣтка на небето. Какво означава яденето и пиенето? -- Яденето и пиенето въ свѣта е прѣдаване на духовнага енергия, която се възприема отъ храната. Човѣкъ трѣбва да се храни съ такава храна отъ която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трѣбва да бѣде постояненъ процесъ, а не както тукъ на земята — прѣривенъ — ядешъ и послѣ пакъ огладнѣешъ. Всичи противорѣчия въ живота произлизатъ именно отъ въпроситѣ: кога ще ядемъ и какво ще ядемъ. И какъ се решаватъ въпроситѣ най-послѣ? Нахранимъ се, пакъ огладнѣемъ; отново ядемъ, наситимъ се, пакъ огладнѣемъ и т. н. Въ физическо отношение нѣщата се съвпадатъ съ тази прѣривностъ. Въ духовното отношение, обаче, има една непрѣривностъ. Въ физическия свѣтъ, нѣкой пѣтъ мислимъ, че работимъ съ Бога, а нѣкой пѣтъ мислимъ, че не работимъ съ Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това сж положения, несъвмѣстими съ самия животъ. Човѣкъ не може да изгуби живота си; човѣкъ не може да изгуби духа си, човѣкъ не може да се отклони отъ пѣтя си, който Богъ му прѣдначарта. Слѣдователно, каквото и да вършимъ въ нашия

животъ, ако този ни животъ нѣма смисълъ за самитѣ насъ, има смисълъ поне за другитѣ. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но дѣтето което играе съ нея, знае защо е създадена тази кукла. Дѣтето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивамъ своитѣ чувства съ нея. Тѣй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия животъ, има други, по-разумни същества отъ насъ, които разбиратъ защо сме създадени.

Въ нашия животъ има двѣ направления, отъ една страна ние сме обектъ на ангелитѣ, които развиватъ своя животъ, а отъ друга страна ние сме обектъ за самитѣ насъ. Каква е цѣльта на този обектъ? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина отъ васъ иматъ всичко, каквото живота може да имъ даде, а при това пакъ не сж доволни? Защо не сте доволни? Значи има нѣщо, което ви липсва. Човѣкъ не е добилъ същественото, което му трѣбва. Нѣкои хора може да сж вкусили само отъ това същественото, но вкусването е единъ прѣривенъ актъ въ живота. Нѣкой казва: прѣдчувствамъ нѣщо, прѣдвкусамъ нѣщо. Да, но вкусването е посока, къмъ която ние се движимъ. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ“. Защо трѣбва да вкусимъ? — За да видимъ Божията благость. Обаче ако ние се спремъ върху думата вкусване, ще извадимъ едно съвсѣмъ механическо заключение за живота; ще видимъ, че животътъ може да се вкуси, както вкусваме една круша, или една ябълка. Нѣкой път можемъ да вкусимъ и отъ единъ невидимъ плодъ. Напримѣръ, нѣкой шастливъ човѣкъ напише едно съчинение, или направи нѣкоя хубава кжца и си казва: слѣдъ

като умра, 100 или 200 години слѣдъ смъртта ми, какъ ли ще се произнесатъ хората, като гледатъ къщата ми? Какво ли ще кажатъ за мене? И този човѣкъ се радва прѣдварително, прѣдвку-сва отъ удоволствието, че ще харесатъ къщата му. Човѣкъ може да си фантазира за къщитѣ, които е направилъ и оставилъ на своитѣ близки, но всички тѣ не сж нищо друго освѣнъ единъ паметникъ. Питамъ: единъ паметникъ можа ли да увѣковѣчи човѣка? Всички слънчеви системи, които сега съществуватъ на земята, не сж нищо друго, освѣнъ паметници. Нашата земя е сжщо единъ паметникъ. На какво? — На човѣшкото падение. Слънцето е паметникъ на човѣшкото въздигане и изкупление. Сириусъ, тази по-далечна звѣзда, е паметникъ на човѣшкото развитие, на човѣшката култура. Всички тия системи си иматъ своето прѣдназначение. Въ тѣхъ живѣятъ напрѣднали сжщества, по-напрѣднали въ своята възраст отъ насъ понеже сж излѣзли много по-рано отъ Бога. Тѣхната мъдрость е толкова велика, че културата на съврѣменнитѣ хора, въ сравнение, напримѣръ съ културата на Сириуса, е още въ своитѣ пелени. Съврѣменнитѣ хора прѣдъ сжществата на Сириуса не сж даже и като дѣца. Единъ день, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине прѣзъ пята на Сириуса. Всички сжщества не сж отъ една и сжща категория. За да разберете тази вътрѣшна връзка, която сжествува между всички небесни тѣла, трѣбва да сте въ едно по-напрѣд-но съзнание. Три вида слънчеви системи има споредъ мене. Една отъ слънчевитѣ системи изразява материалния свѣтъ — най-грубитѣ желания, които

сществуваатъ въ всички сщества. Другитѣ слънчеви системи сж направени отъ по-фина духовна материя и спадатъ къмъ духовния, ангелски свѣтъ. Слѣдъ врѣме, когато вашитѣ духовни очи започнатъ да се развиватъ, вие ще виждате всички свѣтове. За сега вашитѣ астрономи виждатъ само материалнитѣ свѣтове. Нѣкои астрономи прозиратъ, че въ пространството, нѣкъдѣ далечъ, сществуваатъ други планети, но тѣ едва ги виждатъ съ своитѣ телескопи. Третитѣ слънчеви системи, това сж Божественитѣ свѣтове, които сж създадени отъ най-висша, най-фина Божествена материя. Човѣкъ ще мине прѣзъ всички тия слънчеви системи. Слѣдователно, ние сме въ прѣдверието на този великъ казмически свѣтъ. Нашата земя е на границитѣ на козмоса. Цѣлата наша слънчева система се намира на това мѣсто. Тѣй щото, единъ день, когато вашето стъзнание се подигне, и вие минете отъ една слънчева система въ друга, съ по-висша култура отъ сегашната, ще имате съвсѣмъ други понятия за нѣщата.

Сега се заражда другъ въпросъ: когато влѣзете въ другия свѣтъ, ще се познавате ли? — Ще се познавате разбира се. Въ този свѣтъ хората познаватъ ли се? — Именно въ този свѣтъ хората не се познаватъ. Познанието се добива само чрѣзъ закона на Любовта. Само ако обичашъ, можешъ да познаешъ. Безъ обичъ, безъ любовъ не можешъ да познаешъ никого. Обичта, Любовта е, която може да хвърли свѣтлина и топлина въ една душа да се разтвори, за да я познаешъ. Богъ ни познава по закона на Любовта. Да не мислите, че Богъ ни познава механически. Не, ние сме излѣзли

отъ Бога, и Той ни се радва, понеже имаме същия образъ като Неговия. За да познавашъ нѣкого, трѣбва да има образъ. На едно мѣсто апостолъ Павелъ казва: „На мжки съмъ, докато се роди образа на Христа въ мене“. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да има Христовия образъ. А какъ се познаватъ хората днесъ, като нѣматъ този образъ? Безъ този образъ тѣ не могатъ да се познаватъ. За сега всѣки човѣкъ прѣдставя единъ образъ, едно съдържание, но безъ цѣнностъ; една мисль, но безмислена; една форма, но неоформена. Разумниятъ човѣкъ е вече оформенъ. Когато дойде въ него онзи свещенъ трепетъ на сърцето, страхътъ изчезва. Едно отъ качествата на разумния човѣкъ е, че той нѣма страхъ. Страхътъ е изключенъ отъ него. Той не мисли какво ще стане съ него, какво ще кажатъ хората за него. Въ него има благоразумие. Въ благоразумния човѣкъ има една характерна черта, той знае, че Богъ никога не се мѣня, днесъ да е единъ, утрѣ — другъ. Любовта, която Богъ изираща къмъ всички същества, излѣзли отъ Него, е еднаква и непрѣривна. Като казвамъ, че Любовта на Бога е еднаква, разбирамъ еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обѣдъ да ямъ и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирамъ отъ това? Азъ ямъ и мухата яде въ това врѣме. И тя вкусва отъ яденето, възхищава се и казва: „Отлично е това ядене!“ Пъкъ и азъ съмъ доволенъ. Питамъ: колко мухи могатъ да се наядатъ заедно съ мене отъ паницата ми? Мухата казва: „Туй ядене е заради менъ“. И азъ казвамъ: туй ядене е заради менъ. Мухата обикаля около паницата, кацне нейде по

лицето ми, на яденето, но азъ махна съ ржката си и я прогоня. Послѣ тя пакъ кацне, азъ пакъ махна съ ржка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махашъ толкова много съ ржката си, и ти нѣма да се наядешъ, и азъ нѣма да се наямъ. Остави ме на мира, че и азъ, и ти да се наядемъ“. Сега, каква е философията, която трѣбва да извадимъ отъ този примѣръ? Ако дойде нѣкой човѣкъ около моето ядене, и азъ правя опити да го отблъсвамъ, това значи, че се занимавамъ съ дребни работи. Не се занимавайте съ дребни работи въ живота си. Не си махайте ржката! Гледамъ, като дойде нѣкой въ това събрание, вие казвате: защо е дошелъ този, той нищо не разбира? Не се занимавайте съ този въпросъ! Казвате: ами онзи защо е влѣзълъ въ музикалното училище? Не се занимавайте съ този въпросъ! Ами този защо почналъ да пише? Писателъ нѣма да става! Не се занимавайте съ този въпросъ! Остави тѣзи нѣща, не махай съ ржката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пъкъ ако искашъ да не те смущаватъ мухитѣ, тогава не ги пушай въ кжщата си! Да се занимавашъ съ дребни работи въ живота си, това е една велика опасностъ. Тази опасностъ не е въ сила да ни поврѣди, но тя, по причина на неразбиране основния законъ на живота, усилва нашитѣ страдания и ги прѣвръща въ мъчения. Богъ, Който е създалъ свѣта, създалъ го е за своитѣ дѣца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че съществуватъ. Богъ се радва на всичко. Той не гледа на нѣщата тѣй, както ние гледаме. Ние може да прѣзираме нѣкой волъ, може да прѣзи-

раме нѣкой конь, да кажеме: е, този конь, този волъ! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена въ форма на конь, на волъ, има смисълъ, има съдържание. Богъ гледа на бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човѣка отъ първоначалния моментъ до послѣдната му стадия като човѣкъ, и прослѣдятъ всичкитѣ 400,000 форми, прѣзъ които е миналъ, нѣма да намѣрите никакъвъ признакъ отъ сегашната му човѣшка форма. Ако се спрете именно на първия моментъ отъ неговото развитие и го сравните съ послѣдната му форма, когато се е опрѣдѣлилъ като човѣкъ, нѣма да намѣрите нищо, което да напомня сегашното му състояние. Отъ тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човѣка, сж се минали милиарди години, а този милиарденъ животъ сега се е съкратилъ на деветъ мѣсеца. За въ бъдеще този деветъ-мѣсеченъ периодъ може да се съкрати въ още по-малко врѣме, може да дойде само до една минута. Значи, за въ бъдеще човѣкъ може да мине всичката своя еволюция не въ деветъ мѣсеца, а само въ една минута. Тѣй че цѣлото му развитие ще бѣде съ интензивностъ равна на една минута. Вие ще кажете: какъвъ ще бѣде този животъ въ една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли отъ колко хиляди вѣкове се състои такава една минута? Въ Божествения часовникъ хиляди наши години съставляватъ само една такава Божествена минута въ живота. Интенсивна е тя!

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Галилея значи разумния животъ. Защо обхождаше Исусъ Галилея? — Исусъ обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности въ живота и да ги испра-

ви. Христосъ е дошълъ на земята, да види, защо хората страдатъ и защо умиратъ. Всички стврѣ-
менни хора все роптаятъ. Всички търсятъ свобо-
дата, а при това не сж свободни. Всички хора
иматъ училища, а при това не сж културни. За-
що? Защото истинската Божествена култура из-
ключва всѣко насилие. Цѣлата земя е пълна съ
насилия. И между животнитѣ, и между растенията,
и между хората, навсѣкждѣ съществуватъ насилия.
Това не е правилно, това е борба между тѣхъ,
борба за съществуване. Само между неразумнитѣ
хора съществува насилие, само тѣ воюватъ по-
между си. Слѣдователно. онзи истински Божественъ
животъ подразбира разумностъ, а разумността из-
ключва всѣко насилие. Стврѣменнитѣ философи каз-
ватъ, че човѣкъ докато не се усъмни, не могълъ
да разсжждава, не могълъ да философствува. Дру-
ги пъкъ казватъ, че човѣкъ, за да добие вдѣхно-
вение и умътъ му да почне да работи, непрѣмен-
но трѣбвало да изпуши една цигара. Наоколо му
трѣбвало да се дигне малко димъ, и тогава умътъ
му да започне да се проявява. Трети пъкъ каз-
ватъ, че докато човѣкъ не изпие една чаша вин-
це, не могълъ да добие вдѣхновение да пише. И
тогава, за потвърждение на мисълта си привеж-
датъ капацитети, които, като изпивали едно, двѣ
или повече кила вино, могли да напишатъ нѣкой
хубавъ романъ или нѣкое философско съчинение.
Азъ пъкъ зная тукъ въ България, казваха за
единъ професоръ, че слѣдъ като изпивалъ най-
малко около три килограма бира, написвалъ нѣщо
цѣнно изъ науката. И наистина, той оставилъ мно-
го цѣнни изслѣдвания за насѣкомитѣ. Не, това сж

лъжливи положения. Азъ зная за насѣкомитѣ много повече, отколкото кой да е професоръ естественикъ, безъ да съмъ пилъ най-малко даже. Като гледамъ усилията на съврѣменнитѣ естественици, поусмихвамъ се малко и казвамъ: има и други начини, достъпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвамъ, че има и други установени пѣтища за изучаване на природата, не отъ мене, разбира се, но отъ Бога. И Слѣдователно, ние, разумнитѣ хора, трѣбва да вѣрвимъ по този именно пѣтъ установенъ отъ Бога. Нашитѣ начини за изслѣждане на живата природа сѣ изкуствени. Значи, не е тютюнѣтъ, който кара хората да мислятъ. Не е виното, което кара хората да мислятъ. Азъ не съмъ противъ виното, обаче ферментатѣ, които прѣдизвикватъ ферментацията на гроздения сокъ, оставатъ въ виното извѣстни отрови. Тѣзи отрови поврѣждатъ човѣка. Тия отрови се съдържатъ не само въ бѣчвитѣ, но и въ мислитѣ на човѣка. Всѣка човѣшка мисль може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бѣчвитѣ сѣ пълни съ винце. Въ невидимия свѣтъ сѣщо има хиляди бѣчви, отъ соковетѣ на които вие искате да пиете. Въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ има много бѣчви, отъ соковетѣ на които сѣщо искате да пиете. Има вино на любовта, вино на младитѣ, отъ което всички сте пили. Като пиете отъ него, дигнете знамето на горѣ, извадите ножа и казвате: герой съмъ азъ! Всички казватъ: герой е този човѣкъ, пише той, поетъ е станалъ! Обаче за колко врѣме? Слѣдъ 2—3 години туй вино изчезва отъ човѣка, вдѣхновенieto му се изпарява, той наведе глава на-

долу, заночва да размишлява, философъ става. Нѣкои казватъ: както и да е, но приятни сж тия нѣща. Кои нѣща сж приятни? Азъ правя слѣдното сравнение: ако ви дамъ единъ диамантъ, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете отъ този диамантъ? Той е голѣмъ, като нѣкоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продамъ. Добрѣ, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За предпочитане ли е? За прѣдпочитане е да имате единъ диамантъ голѣмъ като лѣшникъ, или най-много като орѣхъ. Ако питате мене, азъ бихъ прѣдпочелъ единъ диамантъ голѣмъ като орѣхъ или като лѣшникъ, защото ще мога да го погледвамъ, да му се порадвамъ. А този голѣмиятъ като диня, какъ ще го нося на врата си? Голѣмиятъ диамантъ е за боговетѣ, за голѣмитѣ герои. Човѣкъ, който може да носи такъвъ диамантъ, трѣбва да има ръстъ най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина въ гърдитѣ си. Такъвъ великанъ трѣбва да бжде той! Какво мислите, какви сж боговетѣ? Въ свѣта има такива голѣми богове, че ако рекатъ да седнатъ нѣкъдѣ, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка изъ 1001 нощъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея“ — разумния животъ.

Това, което ви говоря, сж вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяватъ нѣкои наши желания, които сж толкова голѣми, че сж несъвмѣстими съ възможноститѣ, които този животъ ни прѣдставя. Нѣкой момъкъ иска нѣкоя ху-

бава мома. Казвамъ: тази мома е като онзи голѣмий диамантъ, тежи 10 килограма, какъ ще я носишъ на врата си? Малка, малка ти трѣбва, като нѣкой орѣхъ. Нѣкоя мома иска нѣкой хубавъ момѣкъ. Казвамъ голѣмъ, голѣмъ е той за тебе, трѣбва ти нѣкой малѣкъ, като орѣхъ, или като лѣшникъ. Тя казва: не, безъ него не мога да живѣя. Казвамъ: отъ него ще умрешъ. Умирамъ отъ него, умирамъ безъ него. Защо ще умрешъ за него? Животътъ не седи въ физическитѣ блага. Като обикнешъ една душа, тя нѣма да има никаква тежестъ въ себе си. Душата, обаче, може да бѣде тежка колкото земята; една душа може да бѣде тежка колкото слънцето; една душа може да бѣде тежка колкото цѣлата слънчева система; пъкъ една душа може да тежи и колкото цѣлия козмосъ. Това е допустимо. Защо? Защото душата прѣдставлява интензивността на силитѣ, които дѣйствуватъ въ нея. Това значи, че въ човѣшката душа има сили, които сж въ състояние да движатъ цѣлия козмосъ. Когато казваме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвамъ какъ се движи земята какъ се върти, това ще прѣдизвика цѣлъ катаклизъмъ въ свѣрѣмъната наука. Ученитѣ хора казватъ, че земята се върти, но какъ се е завъртѣла, тѣ не знаятъ това нѣщо. Не е лошо, че не знаятъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея“, това е нашия разуменъ животъ. Ние сме галилеяни, сега навлизаме въ този разуменъ животъ. За онѣзи разумни, стъзнателни души, които се стремятъ къмъ Бога, които искатъ да знаятъ какви трѣбва да бѣдатъ отношенията имъ къмъ Бога, е дошѣлъ вече

Христосъ. Не е въпросътъ за заблуденията на миналитѣ вѣкове. Не се спирайте върху въпроса, какъ трѣбва да се служи на Бога. Съ Любовь трѣбва да се служи на Бога! Ами какво нѣщо е Любовта? — Любовта е сила, която дава живота. Какво нѣщо е животътъ? — Животътъ създава съзнателното движение. Какво нѣщо е съзнателното движение? — Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нѣщо е съзнателното чувство? — Съзнателното чувство дава съзнателна мисль. Това сж положения, които мога да обобща логически. Обаче съврѣменната логика казва, че ако една отъ прѣдсилкитѣ на логическото заключение не е вѣрна, и цѣлото заключение не е вѣрно. Азъ пъкъ казвамъ? прѣдсилката може да е вѣрна, може и самото заключение да е вѣрно, но мисльта може да не е вѣрна. Има много заключения, които сж вѣрни за земята, но не сж вѣрни за самата Истина. Нашата логика не е логика на небето. Тогавъ казваме така: България е държава. Въ нея живѣе единъ народъ, който трѣбва да съществува. За да съществува този народъ, трѣбватъ му срѣдства. Тѣзи срѣдства Богъ му ги е далъ, слѣдователно той има право, по който и да е начинъ, отъ кждѣто и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трѣбва да живѣе, така е. Но нейнитѣ държасници научили ли сж законитѣ, правото на небето? Тѣзи държавници, които до сега управляваха България, питали ли сж Бога, какъ да управляватъ? Тѣзи свещеници, тѣзи проповѣдници, които проповѣдватъ Словото Божие навсѣкждѣ питали ли сж Бога, какъ да проповѣдватъ? Тѣзи ученици, които учатъ, но-

вото учение, питали ли сж Бога, какъ трѣбва да го изучаватъ и какъ трѣбва да го проповѣдватъ, да го прилагатъ въ живота си? Нѣкой казва: азъ съмъ питалъ. Ама какъ само единъ пжтъ? Чудна работа! Не само веднѣжъ трѣбва да питате. Вие, като влѣзете въ университета, само веднѣжъ ли питате професоритѣ за уроцитѣ си? Само единъ пжтъ ли сте чули лекция? Казватъ нѣкои срамота е да се молимъ на Бога, срамота е да вѣрваме. Не, не така. Благородното въ човѣка е неговата мдростъ. Благородното въ човѣка е неговата интелигентностъ. Благородното въ човѣка е неговата вѣрностъ. Благородното въ човѣка сж неговитѣ добри постѣпки. неговото добро сърце, а не едно да мислимъ, а друго да вѣршимъ. Не, вжтрѣшнитѣ ни и външни отношения, къмъ кого и да е, трѣбва да бждатъ правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на паницата ми, азъ разсжждавамъ, разговарямъ се съ нея, питамъ я: какъ си? Нѣкой казватъ: какъ, може ли човѣкъ да се разговаря съ мухитѣ? — Може. Въ кръга на тѣхното развитие, тѣ сж много интелигентни. Нѣкой муха кацне на паницата ми и казва: „Ще бждешъ тѣй добъръ да ми позволишъ да си хапна малко отъ яденето ти, азъ не съмъ много отъ лакомитѣ, ще видишъ, съ колко малко се задоволявамъ. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаешъ, че всички блага сж все Божии?“ Казвамъ: има право тази муха. Защо да не си си хепне? Какво има отъ това? И по нѣкой пжтъ, кога дойдатъ много мухи на паницата ми, азъ не ямъ, отстѣпвамъ си яденето на тѣхъ. Защо прави това? — Имамъ свои съображения. Тѣзи мухи

сѣщество. То не може да се измѣни въ своята форма. Послѣ ние имаме други, механически числа, съ които работимъ, тъй нареченитѣ прѣсекционни числа. Какво прѣдставляватъ тѣя числа? Ако работите съ тази механическа математика, какво ще разрѣшите, ако знаете колко кости има въ моето тѣло? Какво отъ това, ако знаете, колко мускули, колко клѣтки има въ тѣлото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще иматъ за васъ значение. Защо? Защото азъ съмъ въ тѣя числа. Тѣзи числа и азъ сме едно и сѣщо нѣщо. Като кажа единица, азъ вече разбирамъ едно разумно сѣщество. Всѣко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по тѣхнитѣ имена, тѣ веднага ще се отзоватъ, и като дойдатъ, ще се разберемъ. Какво означава двойката? — Двѣ половини отъ единицата. Какво означава тройката? — Три части отъ единицата. Какво означава четворката? — Четери части отъ единицата. Какво разрѣшаватъ половинкитѣ? Какво разрешаватъ частитѣ отъ единицата? — Нищо не разрѣшаватъ. Половинкитѣ части показватъ, че трѣбва да се сглобяватъ въ едно цѣло и да изразяватъ това цѣло. Въ тази жива математика числата нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Тѣ не се събиратъ, а при това въ тѣхъ има събиране. Тѣ не се изваждатъ, а при това въ тѣхъ има изваждане. Тѣ не се умножаватъ, а при това въ тѣхъ има умножение. Тѣ не се дѣлятъ, а при това въ тѣхъ има дѣление. Това сѣ разумнитѣ събирания, изваждания, умножения и дѣления. И споредъ този великъ законъ, когато

защото ще бъдат опозорени. Даже и тази проповѣдь, тази бесѣда, която днесъ ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажатъ не е така, както казвате, науката е доказала това по другъ начинъ. Хубаво, както е доказала вашата наука? Колко пѣти увеличава вашия микроскопъ? — Най-много 3000 пѣти. Добрѣ, азъ пъкъ имамъ единъ микроскопъ, съ който се увеличава нѣколко милиарда пѣти, и съ този микроскопъ може да се видятъ много невидими работи. Той увеличава голкова пѣти, че могатъ да се видятъ и най-отдалеченитѣ слънца. Това сж твърдения за мене, но и всички вие можъ да опитате тия нѣща. Кога? — Когато развиеете въ себе си тия дарби, които Богъ е вложилъ въ вашата душа. Но за това нѣщо отъ васъ се изисква разумность. Въ тази разумность трѣбва да изчезне всѣко съмнѣние. Разумнитѣ нѣща сж строго опрѣдѣлени. Вземете, за примѣръ съврѣменната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т. н. дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голѣмо отъ единицата. Туряте послѣ при единицата числото 9. Тогава ставатъ 19. Питамъ сега, кое е по-голѣмо, единицата или 9 тѣ? — Единицата. Защо единицата е по-голѣма? — Тя изразява степенъ, градация. Значи единицата е първостепенно число. Слѣдъ единицата туряме, на примѣръ 5, 6 и т. н., но колкото повече тѣзи числа се отдалечаватъ отъ единицата, толкова повече се намаляватъ. Защо? Защото тѣ сж части на едно цѣло. Живи сж тия числа. Слѣдователно, въ абсолютната, истинска наука, всѣко число е живо. Всѣко число, което съществува въ своята абсолютна стойность, прѣдставлява едно разумно

нете тази луна? — Не мога. Тогава не се само-заблуждавай. Е, други нѣща мога да вдигна. Какви? — Сламки. Че кой не може да дигне сламката? Въ какво сѣди нашата философия? Можешъ ли, като духнешъ върху единъ човѣкъ да го дигнешъ въ въздуха? Не казвамъ да го дигнешъ съ нѣкоя бомба, но така да го подигнешъ, че този човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ да ти е благодаренъ, че си го дигналъ въ въздуха. Това е разумна мисль, която съществува въ свѣта, и която всичко може да направи. Ние не трѣбва да си губимъ цѣнното врѣме за глупави работи. За какво трѣбва да го употребимъ? — За съществени нѣща.

Сега да опредѣля, кое е същественото нѣщо у насъ. Музикантъ трѣбва да опредѣли, кое е същественото въ неговата музика. Художникътъ трѣбва да опредѣли, кое е същественото въ неговото художество. Свещеникътъ, учителтъ, майката, бащата трѣба да опредѣлятъ, кои сж съществени нѣща въ тѣхния животъ. Въ всѣки човѣкъ има нѣколко съществени мисли. Тѣ сж мѣродавниятъ, основнитѣ мисли. Тия мисли сж всичко три, а встички останали се групиратъ около тия три основни мисли, споредъ великия законъ на живота. Само че отъ преди 2000 година и до сега съвременното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има въ църквата, но положителна връзка между Бога и всѣки едного отъ васъ още нѣма. Онѣзи, които сж направили тази връзка, не живѣятъ въ църквата, тѣ оставатъ още невидими, незнайни за обществото. Тѣ сами още не смѣятъ да излѣзатъ, да се изявятъ предъ обществото,

послѣ се произнасятъ за менъ: „Този господинъ е много добъръ човѣкъ, ние имаме особено мнѣние за него. Той ни даде хубаво угощение.“ И защо иматъ такава хубаво мнѣние за мене? Защото съмъ отстѣпилъ яденето си. Слѣдъ това, тѣзи мухи, за да изкажатъ благодарността си къмъ мене, кацватъ по носа ми, по лицето ми, благодарятъ ми. Чудни сж хората по нѣкой път, когато ми говорятъ за моралъ! Ами че тѣзи мухи не водятъ чистъ животъ! — Защото наоколо имъ е само нечистотата. Азъ казвамъ на мухитѣ: много добрѣ, вие извършихте една отлична длъжностъ въ този свѣтъ! Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, каква длъжностъ вършатъ мухитѣ въ свѣта. Естественицитѣ иматъ думата за това нѣщо.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. То значи, че Исусъ обхожда нашия животъ, разглежда какви сж нашитѣ мисли и чувства. Исусъ живѣе въ нашия животъ, но не и въ нашето тѣло. Човѣкъ може да живѣе въ тѣлото си, и извънъ тѣлото си. Какъ разбирате тази мисль? Както човѣкъ може да живѣе въ къщата си и извънъ къщата си, така може да живѣе въ тѣлото си и извънъ тѣлото си. Човѣшката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голѣма колкото слънцето, колкото цѣлата слънчева система. Това зависи отъ мисльта на човѣка. Казвамъ: по закона на внушението вие може да си внушитѣ да станете не физически голѣми а духовно силни. Ако концентрирамъ силно мисльта си, азъ ще мога да дигна своята луна въ дъздуха. Нѣкой казватъ: азъ имамъ силна мисль, всичко мога да направя съ нея. Питамъ: можете ли съ мисльта си да диг-

извадишъ едно число по Божественъ начинъ, ти усѣщашъ радостъ въ себе си. Когато единъ праведникъ бръкне въ джоба си и извади нѣщо, той изпитва такава радостъ, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувалъ своя скапоцѣненъ камъкъ, даденъ му отъ Учителя, да го пази, за живота на единъ човѣкъ. Дохожда при него една бѣдна вдовица и му казва. продаватъ сина ми робъ. Той е вѣрующъ, но нѣмамъ срѣдства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледналъ камъка и си помислилъ: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? Въ това врѣме чува единъ вжтрѣшенъ гласъ, който му казва: дай този камъкъ! Светията пакъ си помислилъ: дали не ми говори нѣкой дяволъ? Гласътъ повторно му казва: „Дай този камъкъ на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази“. Той бръква въ пазвата си, изважда камъка, подава го на бѣдната вдовица, като ѝ казва: „Вземи този камъкъ, той е заради тебе, азъ 20 години го държа“. И ако при васъ дойде нѣкой вашъ бѣденъ братъ, който страда, дайте му този камъкъ, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всѣкога трѣбва да провѣрявате, кой ви говори Вие всѣки пътъ може да знаете, дали ви говори Истината или не, дали моята бѣседа е права или не. Всѣки музикантъ, всѣки виртуозъ може да знае, дали свири право, или не. Музикалното охо не лъже никога. Човѣшкото сърце не лъже никога. Човѣшкиятъ умъ не лъже никога. Човѣшката душа не лъже никога. Човѣшкиятъ духъ не лъже никога. Това сѣ общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашиятъ умъ е развѣй прахъ. Не е така. Умътъ, който Богъ ни е далъ, е Божественъ, разбирате ли?

Извѣяни сме ние, които не разбираме, които не знаемъ, какъ да го нагласяваме Казвате: сърцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърдце, което не е развалено. Ако това сърце е развалено, би ли казалъ Богъ: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърдце? Значи, човѣшкото сърце е единъ скъпоцѣненъ камъкъ отъ първа степенъ. Ами че ако азъ дойда и поискамъ сърцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бѣдете въ положението на този светия, при когото дошла бѣдната вдовица и му казала: дай ми сърцето си, да откупи сина си! Ако тази вдовица поиска сърцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако единъ твой бѣденъ братъ ти каже: дай ми сърцето си! — защо да не му го дадешъ? Ами че този твой братъ е единъ човѣкъ, когото никой не обича, всички се сипятъ върху него, хулятъ го, никой не му е казалъ до сега една сладка дума. Дай му сърцето си и му кажи: „Братко, въ тебе има нѣщо хубаво, нѣщо добро, ти си една отлична душа! И азъ съмъ готовъ, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Богъ иска. Не разбирайте нѣщата по човѣшки, буквално, а по духъ, защото буквата убива, а духътъ дава животъ

„И обхождаше Исусъ Галилея, та благовѣстуваше Царството Божие“.

Сега вие казвате: какво е приложението на този стихъ? Той е билъ Христосъ, Той е билъ Исусъ, затова е могълъ да стори това нѣщо. Ами че ако Исусъ е дошълъ на земята, и ако Богъ ни свързва съ него, значи Богъ съизволява къмъ насъ, Това е една привилегия за насъ. Богъ ни

се изявява чрѣзъ цѣлата вселена, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ слънцето, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрезъ плодетъ, но ние не Го разбираме. Най-послѣ Той изпраща единъ простъ посланикъ на земята и му казва: „Иди, кажи на тѣзи дѣца, защо слънцето грѣе, защо земята се върти, защо плодетъ зрѣятъ, защо рѣкитъ текатъ. Иди покажи на тѣзи души, че моята Любовь не е човѣшка любовь, че моята Любовь не се измѣня; че азъ, прѣди и слѣдъ вѣковетъ, си оставамъ единъ и същъ. Грѣховетъ на хората не ме измѣнятъ. Ако тѣхнитъ грѣхове сж толкова тежки, колкото и цѣлата земя, или колкото и цѣлата вселена, азъ ще ги дигна съ малкия си прѣстъ въ въздуха. Заради тѣхнитъ грѣхове азъ нѣма да ги намразя.“ Това е характеръ въ Бога! А сега нѣкой казва: Богъ не ме обича. И Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието: „Ще отидатъ въ вѣчния огънь. Какво означава вѣчния огънь? — Вѣчниятъ огънь е наука, училище, дѣто Господъ праща хората да се учатъ. Но писанието на друго мѣсто казва: „Нѣма да отнема милостъта си отъ тѣхъ. И въ вѣчния огънь да ги пратя, нѣма да отмахна отъ тѣхъ Любовьта си.“ Ако адътъ е наистина толкова страшенъ, защо Богъ изпрати Христа тамъ? Страшенъ е адътъ, но Христосъ не изгорѣ. Христосъ отиде въ ада и казваше: „Братя, излѣзте отъ тука!“ И мнозина излѣзоха съ него заедно.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Сега, има много мисли, които ви смущаватъ. Много отъ васъ сж млади, нѣкой отъ внѣс сж стари, а други сж на преклонна възраст, но нѣма нищо отъ това.

Най-красивиятъ животъ иде сега. Нѣкоя жена казва: ами че азъ до сега не можахъ да се разбера съ мъжа си. Твоятъ мъжъ сега иде! Ти отъ сега нататкъ ще се оженишъ, както трѣбва. Този мъжъ, който иде сега, е много красивъ. Нѣкой казва: азъ до сега не съмъ намѣрилъ Учителя си. Учителътъ сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестритѣ ви отъ сега ще дойдатъ. Дѣ сж вашитѣ братя. Идете въ тукашнитѣ хали, ще видите, че вашитѣ братя сж закачени на куки, надолу съ главата висятъ. Казвате: а, тѣй било, закачени сж за краката нашитѣ братя! Да, продаватъ ги вашитѣ братя тамъ на кило. Не само въ халитѣ, но и по улицитѣ и то, не само въ Софія, но и по цѣлия свѣтъ — бѣсилки правятъ, за да ги бесятъ. Въ затвори ги затварятъ. Казватъ: такава е волята Божия лъжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега с ж ш е с т в у в а, е изопачена култура. Богъ, онази велика Любовь на жертвата, казва: „Вие ще имате помежду си разумна Любовь!“ Не трѣбва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете нѣкой братъ отъ затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичашъ враговетѣ си и ще имашъ доблестъта да научишъ, че и по другъ начинъ можешъ да воювашъ. Стани господаръ на твоитѣ мисли, стани господаръ на твоитѣ чувства, стани господаръ на онова благородното, което Господъ ти е далъ! Тѣй трѣбва да гледате на нѣщата! Вие казвате: да се нагодимъ спередъ сегашното общество. Да се нагаждаме споредъ сегашното общество. Тогава именно нѣма да се разбирате. Да се нагаждате споредъ онова Божествено общество, споредъ ве-

ликитѣ Божествени закони, това разбирамъ. Лю-
 Любовьта ни трѣбва да бѣде като Божията Лю-
 бовъ. Богъ казва: Вашитѣ грѣхове нѣма да измѣ-
 нятъ моето естество, нѣма да измѣнятъ миѣнието
 ми за васъ“. Ние казваме: каквото и да става въ
 сегашното общество, то нѣма да измѣни нашитѣ
 убѣждения. Вие казвате: какъ търпи Богъ тия
 нѣща. Казваме: както Богъ търпи всичко това,
 така и ние ще търнимъ. Нима Богъ нѣма сила да
 спре тия нѣща? Богъ е турилъ всички сили въ
 дѣйствиe, ще спре тия нѣща. Азъ нѣма да обяс-
 нявамъ, защо Богъ търпи всичко. Богъ е при-
 готвилъ една голѣма реторта за българския на-
 родъ. И васъ ще турятъ тамъ. Слѣдъ като излѣ-
 зете отъ тази реторта, ще минете прѣзъ още де-
 ветъ реторти, а като излѣзете отъ послѣдната,
 десетата реторта, други българи ще бѣдете. Прѣзъ
 тия реторти ще минатъ всички държавници, всички
 свещеници, всички майки и бащи. Излѣзете ли
 отъ тамъ, никакви бѣсилки нѣма да има вече въ
 България. Туѣ нѣщо ще опитатъ всички българи,
 ще видятъ, дали моитѣ думи сѣ вѣрни или не.
 Това нѣщо може да бѣде слѣдъ 10 години, слѣдъ
 100, слѣдъ 1000, слѣдъ 2000 години; не, 1000
 години нѣма да се минатъ и всичко това ще се
 провѣри. Най-много 1000 години давамъ срокъ,
 за да се провѣрятъ моитѣ думи. Отъ днешнитѣ
 саби нищо нѣма да остане. Тѣ ще се прѣвѣрнатъ
 на орала и съ тѣхъ ще оратъ земята. За въ бѣ-
 деще само съ земята ще се воюва. Отъ затворитѣ
 нѣма да остане нищо. Тукъ тамъ ще остане нѣкой
 паметникъ отъ тѣхъ, и хората ще ходятъ да гле-
 датъ, както днесъ обикалятъ музеитѣ да гледатъ

старинитѣ. И отъ сѣдилищата ще останатъ по нѣкой такива паметници. Ще гледатъ сѣдитѣ, какви сѣ били по-раншнитѣ сѣдилища. И отъ съврѣменнитѣ бѣсилки пакъ ще останатъ нѣкои такива паметници, които хората ще ходятъ да гледатъ и ще казватъ: много културни сѣ били нѣкогашнитѣ хора! Всичко това ще бѣде като на прѣдставление.

„И обхождаше Исусъ Галилея и казваше на разумнитѣ хора: „Живѣйте, както Богъ изисква. Любете враговетѣ си!“ Сега казватъ: „Какъ врага си да любя? Куршумъ ще му тегля!“ Ами че кога ти стана врагъ? Кога овцата стане врагъ на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкътъ подписва една присѣда на овцата и казва: „Тази овца е осѣдена да умре“. Защо? — За да живѣя азъ. Какво зло му е направила? — Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкътъ иска да живѣе по-добрѣ. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: прѣди 2000 години, когато дойде Христосъ и говори на тия хора, тѣ бѣха прости, затова не можа да живѣе между тѣхъ. Да, ами като говори на насъ, културнитѣ хора, колко Го разбирахме? Азъ ще ви накарамъ да ми докажете, въ какво седи съврѣменната култура, въ какво седи истинската наука. За да се провѣри степенъта на развитието на съврѣменната наука, ще направимъ слѣдния опитъ. Ще изпратимъ при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дѣте, или нѣкой ученикъ, който е изгубилъ своята майка, или нѣкой народъ, който е изгубилъ своитѣ видни хора и ще имъ кажемъ: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дъщеря, тази майка или

тѣзи видни хора, за които жалятъ! — Ама не можемъ. Защо? Дѣ сж вашитѣ знания, — Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отърватъ вие. Ако тия хора бѣха отишли при Бога, тѣ щѣха да се научатъ на умъ и разумъ, но не сж отишли при Бога, тѣ живѣятъ още тукъ на земята. Тѣхното положение азъ уподобявамъ на онзи синъ който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуща. Бащата настоява да замине синътъ и най-послѣ рѣшаватъ да замине. Името на този синъ е Христо. Окичатъ го съ вѣнци, даватъ му въ ржцѣтъ букети, трѣгватъ за гарата. Взима си сбогомъ съ майка си, съ баща си, съ всички, които го изпращатъ, и тренътъ потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отдѣлятъ отъ гарата бащата я завежда дома полумъртва, припаднала; въ несвѣстъ, залива я съ вода и я докарва въ съзнание. Синътъ, обаче, сигналъ не сигналъ на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла въ съзнание вече, оглежда се, вижда сина си въ каша. Пригрѣща го, радва се, че се върналъ. Синко, върна ли се отъ странство? Не, не е ходилъ никждѣ, той е тукъ при васъ. Това не е култура! Ние сме отъ тѣзи хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние къмъ небето и скоро пакъ се връщаме назадъ. И слѣдъ всичко това казватъ за нѣкого, че отишълъ при Господа. Не, азъ не съмъ видѣлъ още нито единъ човѣкъ, който да е отишълъ при Господа. Колко български държавници обикалятъ все изъ България, а вие мислите, че сж отишли при Бога. Тѣ си живѣятъ тукъ измежду васъ, и политика се развиватъ. Нѣкои отъ тѣхъ не мо-

жешъ да ги убѣдишъ, че сж умрѣли. Тия хора ще ги видишъ, че още спорятъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Срещна нѣкой свешеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задгробенъ животъ, или не. Срѣщна нѣкой свещеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задгробенъ животъ. или нѣма? — А, нѣма. Срещна нѣкой писателъ въ невидимия миръ, като духъ сега, питамъ го: не забѣлѣзвашъ ли, че въ сегашния ти животъ има нѣкаква несъобразностъ? — Да, забѣлѣзвамъ нѣщо особено: денемъ срѣщамъ познатитѣ си, поздравлявамъ ги, снемамъ имъ шапка. но тѣ не искатъ да ми отговорятъ. Цѣли диванета сж! Вечерно врѣме ги срѣщамъ, поздравяваме се, разговаряме се. Казвамъ му. приятелю, не е така. Ти се намирашъ въ другъ свѣтъ, не си между живитѣ хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нѣщата тѣй или иначе. Може, но азъ обяснявамъ нѣщата тѣй, както ги виждамъ сега, а не както ги описва нѣкоя философия. Свѣтътъ е пѣленъ съ ненапрѣднали души, които трѣбва да се освѣтлятъ. И ние, които живѣемъ тукъ на земята, трѣбва да имаме толкова свѣтла мисль, че да освѣтлимъ всички тия души и да имъ дадемъ потикъ да се развиватъ. Въ тия религиозни събрания, които ставатъ тукъ, около всѣки единъ отъ васъ има много ненапрѣднали души, които искатъ да се освѣтлятъ, да се подигнатъ. Нѣкой нхъ се усѣщате скръбни, песимистично настроени. Това кж души, които обикалятъ около васъ и искатъ да имъ помогнете. Тѣ хлопатъ на вашитѣ врати и казватъ: помогнете ни! Крайна бѣднотия има около насъ! Вие казвате: не не знамъ какво ми стана, много ми е тѣжно. —

Това сж вашитѣ дѣди и прадѣди, които ви искатъ помощъ.

Исусъ, ходеше изъ Галилея, за да покаже на хората, че тѣхнитѣ убѣждения сж криви. Проповѣдваше имъ, че има единъ Богъ, около Когото трѣбва да се обединятъ всички. Вие ще ми проповѣдвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и къмъ Бога се обърнете! Гледате нѣкой писателъ пише, но вие не виждате, че около него обикалятъ до 100-ина ненапреднали, некултурни души отъ невидимия свѣтъ, и всѣка отъ тѣхъ се изрежда и му казва: пиши, пиши това нещо! Напише той едно изречение, дойде друга нѣкоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредятъ се всички и най-после той привърши съчинението си. И всички хора казватъ: излѣзе едно хубаво философско съчинение, за просвѣта на българския народъ! Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаятъ своя пѣть къмъ Бога, а пишатъ. Не, има и други светящи души! Въ момента, когато сте въ мракъ, когато сте нападнати отъ нѣкои ненапрѣднали души, ще дойде една отъ тия свѣтли души и ще ви каже: Богъ е Любовь, Богъ е Мъдрость, Богъ е Истина — ще ви внуши една нова мисль, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия свѣтли души казватъ: погледни нагорѣ! Ние ще бждемъ съ тебъ! Това сж помощници, ангели хранители на човѣчеството. Въ всѣко отношение, въ всѣко направление тия напреднали души ви заобикалятъ. Благодарение на това, че сме заобиколени съ такива души, нашиятъ животъ може да съществува. Затова всички трѣбва да бждемъ съ чисти сърца,

съ свѣтли умове, за да могатъ душитѣ, умоветѣ и сърцата ни да станатъ олтаръ на тия свѣтли души, на тия напръднали наши братя, за да работятъ съ насъ заедно.

Сега Христосъ е тукъ на земята, въ църквата е Той, но не въ тази официална църква. Между душитѣ на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напръднали души, които сж пострадали за това учение, работятъ заедно съ Него. Всички ще имате положителна вѣра, де опитате това учение, да видите, че Богъ е Любовь, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Богъ е Мъдростъ, която внася онази истинска свѣтлина и тласка човѣчеството къмъ знание. Науката се дължи на Божествения Духъ. Любовта пъкъ е силата, която постоянно коригира. Ако не бѣше тая Божия Любовь, отъ хората нищо не би останало. При това, Богъ е Истина, която дава истинската свобода. Нѣма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго единъ день ще се стопи. Какво ще остане тогава? — Ще остане онази чиста, кристална вода, въ която ще може да се живѣе. Всички утайки ще паднатъ на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, въ която ще живѣемъ.

Днесъ прѣдъ насъ седи великиятъ въпросъ — да познавате Бога. Азъ не казвамъ, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познавашъ слънцето въ мѣсецъ декември и да го познавашъ въ мѣсецъ май, това сж двѣ различни положения на слънцето. Да познавашъ Бога като Любовь е едно нѣщо, и да познавашъ Бога въ онази студенина на зимата е друго нѣ-

що. Следователно, Любовта трѣбва да събуди душитѣ ни.

Азъ бихъ желалъ между всинца ви да се образува една вътрѣшна връзка на Любовъ, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашитѣ добри чувства. Азъ забѣлѣзвамъ въ новото движение тукъ въ България една лоша черта, тя е, че нѣма зачитане. Окултно движение, а започва да се раздѣля на особени мнѣния. Нѣма нищо отъ това, въ по важното е, че Любовта нѣма дѣление. Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва Любовта по-добрѣ отъ мене. Нѣма човѣкъ въ България, който да свети повече отъ мене. Мислите ли, че има нѣкой другъ това е заблуждение. Азъ мога да светя като Христа, не по-вече отъ Христа. Азъ мога да светя като Бога, не по-вече отъ Бога. И като казвамъ, че свѣтя като Христа, азъ се радвамъ, защото това е Божията свѣтлина. Не, Божия светлина е тя! Азъ свѣтя като Бога. Защо? Защото Богъ е вътрѣ въ мене. И вие можете да светитѣ като Бога. Ако Богъ е въ всинца ни ние ще се обичаме? — Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима азъ мога да ви заблуждавамъ? Нима азъ трѣбва да ви използвамъ и слѣдъ това да кажа: тия глупавитѣ нищо не разбиратъ. Не, азъ казвамъ: понеже вие не можете да използвате тази свѣтлина и топлина, затова ще туря малко облаци надъ васъ, та да я използвате съобразно вашитѣ сили. Единъ денъ ще можете да използвате всичката свѣтлина. За сега всинца трѣбва да се стремите къмъ абсолютната свобода! Не подразбирамъ слободията, нѣ абсолютната сво-

бода. Азъ съмъ за нея. Всѣки отъ васъ ще бжде разуменъ да се жертвува за Истината; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Мъдростъта; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Любовъта. И ще бждемъ готови сега, още днесъ, всички да изнесемъ великото дѣло, да проповѣдваме за този великъ, живъ Господъ, Който е направилъ вселената заради насъ и отъ благодарностъ да покажемъ, че както Той се жертвува за насъ, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този великъ Господъ, Този Учителъ ще дойде за всѣки едно отъ насъ.

Та казвамъ: този Христосъ, Този Божественъ Духъ е навсѣкѣдѣ. За менъ не е важенъ въпросътъ, къмъ коя категория ще принадлежитѣ. За менъ формитѣ на религиитѣ не означаватъ нищо. Не че тѣ не сж нищо, но не сж тѣ, които разрѣшаватъ въпроса за Царството Божие. Православието не може да разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмътъ, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Това сж форми, които само приготвяватъ човѣчеството. Единственото нѣщо, което може да разрѣши този въпросъ, това е Божиятъ Духъ. Само този великъ Божественъ Духъ ще обнови свѣта, и този Духъ дѣйствува сега въ васъ. Тогава, нека не си правимъ илюзии. Нека отворимъ сърцата си за тази свѣтлина, която иде отгорѣ, защото чрѣзъ нея Богъ дѣйствува въ насъ. Нека създадемъ една нова форма и да покажемъ на съврѣменното общество, че ние седимъ по-горѣ отъ него и по умъ, и по сърце, и

то не само привидно, а фактически. Азъ мога да раздамъ всичкото си имане. но това още не е жертва. Жертвата е единъ вътрѣшенъ актъ. Да се пожертвуваме вътрѣшно, това значи ние да отворимъ душата си за цѣлия свѣтъ. Разумността е нѣщо вътрѣшно. Само между двѣ души, които се обичатъ, може да се възстанови онази връзка на Любовь. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате другитѣ хора, но казвамъ, че трѣбва да обходите всички Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли въ свѣта. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и умрете, да ви погребатъ, да ви турятъ единъ надписъ отгорѣ, или пъкъ да напишете нѣкоя книга за човѣчеството. Не, най-великото нѣщо за всѣки едного отъ васъ въ живота ви е да изпълните волята Божия. Тѣй както Христосъ е отишълъ въ Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трѣбва да носите тая светлина. Онѣзи отъ васъ, които сж разумни, могатъ да изпълнятъ волята Божия, а онѣзи, които считатъ, че не сж разумни, могатъ да кажатъ, че не сж въ състояние да изпълнятъ волята Божия. За тѣхъ въпросътъ седи малко по-другояче.

И тѣй, трѣбва да схванемъ, че мощното въ свѣта, това е Богъ, а Богъ е Любовь, която не се мѣни. Богъ всѣкога мисли заради насъ. Пакъ ще ви потвърдя, че въ Бога има такова силно, непрѣрывно желание ние да израснемъ, да се развиваме, да имаме непрѣодолимъ стремежъ за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрѣзъ които да разбираме живота. Въ Бога има непрѣрывно желание да сме свободни и тогава да дѣй-

ствуваме. Дѣто и да отида азъ, трѣбва да имамъ тази истинска свобода въ себе си, че да я прѣдамъ и на другитѣ. Тогава, дѣто отида азъ, и Богъ да бжде съ мене. Човѣкъ, който отива да проповѣдва нѣщо, а Богъ не е съ него, това не е проповѣждане. Тази проповѣдъ нищо не струва. Ако азъ служа на Бога, а Богъ не е съ мене, това не е никакво служене. Значи, ние трѣбва да бждемъ навсѣкждѣ съ Бога. Дѣто отидемъ, Духътъ Божий трябва да бжде съ насъ, и ний трѣбва да бждемъ съ Духа. Само тогава думитѣ ми ще иматъ смисълъ. И сега думитѣ, които азъ ви говоря, иматъ смисълъ.

Та повтарямъ: нашитѣ грѣхове, нашитѣ заблуждения не сж въ сила да измѣнятъ Любовта на Бога къмъ насъ. Той е готовъ мигновено да заличи грѣховетѣ ни, стига да има такова желание и въ самитѣ насъ. Щомъ има въ насъ това желание. Богъ всѣкога ги заличава. Въ това може да бждете увѣрени. Но ако вие грѣшите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Богъ ще заличи грѣховетѣ ви, но вие пакъ ще страдате. Щомъ вие знаете, че Богъ е добъръ, любящъ, но съзнателно злоупотрѣбите съ тази Любовъ, вие ще страдате. У васъ трѣбва да иматуй съзнание, да не злоупотрѣбявате съ Божествени-тѣ блага, да не злоупотрѣбявате съ Любовта Божия. Не трѣбва да изпитвате Бога! Всѣко насилие върху кое и да е същество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Духъ. Благородно е човѣкъ да не насилва Духа Божий у когото и да е! У насъ трѣбва да има това благородство! Само така ще можемъ да дадемъ потикъ на новата кул-

тура. Ако съединимъ умоветъ си, волята си и разширимъ съзнанието си, тогава всички ще бъдемъ близки, безъ да сме близки. Ако не направимъ това, тогава ще бъдемъ далечъ единъ отъ другъ, макаръ и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевитъ разумни мисли, желания и дѣйствиа саединяветъ хората. И така, именно, ние ще бъдемъ една мощна сила да извършимъ волята Божия още сега. И при това, този е най-важниятъ моментъ въ нашия животъ. По-важенъ моментъ отъ сегашния може да има но бъдещето се опредѣля отъ сегашното, отъ него зависи. Каквато насока вземете въ сегашния си животъ, тя ще опредѣли бъдещето ви.

Прѣди 2000 години Христосъ обхождаше Галилея. Защо? — Да ви намѣри и да ви говори. Той ви говори и тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тукъ, ви е Говорилъ Христосъ. Всички вие сте Галилеяни. Прѣди 2000 години Христосъ ви е срещналъ и ви е говорилъ. Вие сте забравили, какво ви е говорилъ, но ще си спомните. Нѣкой може да каже: дали ще си спомня?—Стига да искате Има нѣща които хората много лесно си припомнятъ. Кои? Нѣща, които иматъ да взиматъ, лесно си ги припомнятъ, а нѣща, които иматъ да даватъ, лесно ги забравятъ. Запримѣръ, хората лесно забравятъ своитѣ дългове. Но ако нѣкой обѣщае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако нѣкой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, азъ искамъ да си спомните за онова красивото, което Христосъ ви е говорилъ, а не за

гашитѣ дългове. Дълговетѣ ви, това е за Бога, а вне обърнете онзи листъ дѣто имате да взимате. Христосъ преди 2000 години ви е говорилъ слѣдното: „Ще настанатъ по-благоприятни условия за въ бждеще. и това което ви казвамъ днесъ, посѣйте го, то ще израсне и ще даде своитѣ плодове. Тогава моитѣ думи ще се изяснятъ, ще станатъ по ясни, по разбрани.“

И обхождаше Исусъ всички Галилея, изцѣляваше всички болести, изцѣляваше всички бѣснуети, изцѣляваше всички тѣги, скѣрби и страдания. Да се прѣмахнатъ всички тѣги, скѣрби и страдания които измѣчватъ човѣшката душа, това е мощното въ свѣта! И нека останатъ симо тия мъгли, само тия облаци по небето, които сѣ необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трѣбва да се премахнатъ. Затова иде днесъ Христосъ на земята! Затова Богъ праша великия, мощния си Духъ, да подигне съзнателнитѣ души! Не сте само вие, на които Христосъ е говорилъ, Христосъ е говорилъ още на хиляди души. И сега Той ги посѣщава и имъ казва: „Врѣме е вече!“ Вие казвате: дошло ли е врѣмето? — Дошло е вече. Нѣма врѣме да се чака. Врѣмето за възкресение е дошло! И да видимъ, кой отъ васъ ще възкрѣсне пръвъ. Отъ сега вече очаквайте, да видимъ, кой ще възкрѣсне пръвъ. Да видимъ днесъ кой ще възкрѣсне; утрѣ кой ще възкрѣсне. Очаквайте възкресението тѣй, както бубитѣ очакватъ излизането отъ пашкула. Казвате: ама дали ще излѣземъ такива, каквито сме сега? Не съвсѣмъ други ще бъдете. И апостолъ Павелъ казва: „Не живѣя вече азъ но Христосъ живѣе въ мене.“

„И обхождаше Исусъ всяка Галилея и благоговѣствуваше Царството Божие“. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да проповѣдва Царството Божие! Всички спорове между васъ да прѣстанатъ! Не е въпросътъ за църквитѣ, не е въпросътъ за народноститѣ — въпросъ е за Царството Божие. Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословятъ. Нѣма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднатъ.

Сега, като се върнете дома си, у васъ, внесете Царството Божие въ душитѣ си! Спомнете си бесѣдата, която Христосъ ви е говорилъ прѣди 2000 години. Помислете върху нея день, два, три, и каквото си припомнитѣ, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на свѣтлината на този день.

Нека днешниятъ день остави върху насъ своето благословение на Божията Любовь, Божията Мъдрость и Божията Истина!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 5.VII 1925 г.
въ гр. София.

КОЕТО Вие ВИЖДАТЕ.

31.

Което вие виждате.

Обърна се послѣ особно къмъ ученицитѣ и рече: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“.

Съдържателнитѣ думи въ този стихъ сж: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Виждането това е процесъ на съзнанието. То подразбира будно съзнание, а степенъта на тази будностъ показва степенъта на разумността. Разумността пъкъ показва, какъвъ е човѣкътъ. Слѣдователно, възвишеното, благородното, къмъ което ние се стремимъ, показва разумното въ свѣта, което за сега е неопрѣдѣлено въ умоветѣ ни. Всички човѣци иматъ стремежъ къмъ една неопрѣдѣлена идея. Нѣкои наричатъ тази идея Богъ, нѣкои я наричатъ бждещъ животъ, нѣкои я наричатъ настоящъ животъ, нѣкои я наричатъ реалното въ свѣта, силитѣ въ свѣта и т. н. Изобщо сжщата тази идея е кръстена съ хиляди имена, но малцина сж онѣзи разумни същества, или онѣзи разумни човѣци, които сж я виждали. Нѣкой запита: може ли да се види реалността. — Може, стига да е будно съзнанието на човѣка. Въ виж-

дането има два процеса: процесъ на сѣнкитѣ и процесъ на ясното виждане, на реалността. Реалността има всѣкога сѣнка прѣдъ себе си. Онѣзи, които не сж запознати съ сжщността на живота всѣкога отправятъ погледа си къмъ сѣнкитѣ на живота, и вслѣдствие на това произтичатъ всички разочарования въ този свѣтъ. Онѣзи, които отправятъ погледа си къмъ самата реалность, тѣ познаватъ тази реалность отблизко, и тя прѣбжда въ тѣхното съзнание.

Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и казва: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Какво сж виждали тѣхнитѣ очи? Запитвали ли сте се нѣкой пжтъ, кое е онова, което ви радва въ живота? Всѣки отъ васъ има една сжществена идея, каквато и да е тя. И врѣмето ще опрѣдѣли, дали вашата идея, която сте избрали като пжтеводителъ, е реална или не. Дѣцата въ най-ранната си възраст си избиратъ нѣкакъв идеалъ и тѣ иматъ свой идеалъ. По-нататкъ, къмъ 10-та си година тѣ си иматъ идеалъ, съотвѣтенъ на възрастьта имъ. Къмъ 21-та си годишна възраст иматъ другъ идеалъ. Къмъ 33-та си годишна възраст иматъ свой идеалъ и къмъ края на живота си, старитѣ пакъ си иматъ свой идеалъ. Младитѣ растатъ съ своитѣ идеали, възрастнитѣ се радватъ съ своитѣ идеали, а старитѣ остарѣватъ съ своитѣ идеали. Защо старитѣ остарѣватъ съ своитѣ идеали? Тѣ казватъ: ние ще постигнемъ своитѣ идеали въ другия свѣтъ. Старитѣ всѣкога турятъ идеалитѣ си въ задгробния животъ. Когато човѣкъ не може да постигне нѣщо въ този свѣтъ, той казва: въ другия свѣтъ ще го

постигна. Възможно е да го постигне, възможно е и да не го постигне. Този и онзи свѣтъ, това сж опредѣления, които хората даватъ за живота. Кой е този свѣтъ? — Свѣтътъ, който ние познаваме. Кой е онзи свѣтъ? — Свѣтътъ на обезпѣтенитѣ същества. свѣтътъ който духоветѣ познаватъ. Обаче и двата свѣта не сж реални: нито свѣтътъ на духоветѣ е реаленъ. нито свѣтътъ на хората е реаленъ. Като казвамъ, че и двата тия свѣта не сж реални, разбирамъ, че тѣ сж промѣнчиви. А всѣкога туй което прѣтърпѣва промѣна, причинява и скръбъ. Вие имате дреха, на която се радвате, обичате я, но тя се сяжда, изтрива се, изгубва своята красота. Имате хубави, лачени обуца, съ които първоначално минавате, прѣпоръчвате се прѣдъ хората за благородникъ. но слѣдъ година, когато обущата ви прогледатъ, вече не обичате да ходите на гости съ тѣхъ. Защо именно прѣдпочитате слѣпнитѣ обуца прѣдъ прогледалитѣ? Казватъ нѣкои: не трѣбва да бѣда слѣпъ, очитѣ ми трѣбва да сж отворени. Питамъ: защо като прогледатъ обущата ви, вашата философия се слага малко по-другояче? Защо прогледалитѣ обуца не сж за прѣдпочитание? Азъ казвамъ: това е недовиждане, недоразбиране на живота.

Съврѣмения културенъ свѣтъ, съврѣмениятъ християнски свѣтъ иматъ особени схващания за живота. Ние търсимъ живота тамъ, дѣто го нѣма, т. е. тамъ, дѣто нѣма условия за животъ. Всички търсимъ живота въ богатството, въ къщитѣ, въ храната и т. н. Но богатството е резултатъ на самия човѣкъ. Човѣкътъ самъ е създалъ богатството. Храната, на която ние възлагаме такива голѣ-

ми надежди, и тя не ни помага. Тази храна е въ сила само тогава, когато ние сме здрави. Следователно, ако нашето тѣло е здраво, тази храна може да се използва, но ако тѣлото ни не е здраво, каквато храна и да ни се даде, освѣнѣе че тя нѣма да ни принесе полза, но ще ни принесе и страдания. Тогава съвременниятъ свѣтъ намѣсто да проповѣдва, че трѣбва да бѣде въ съгласие съ битието, той поставя въпроса, че всѣки човѣкъ трѣбва да уреди своя животъ, трѣбва да го урегулира и да се осигури. Обаче, сигурностъ има въ живота си само онзи, на когото съзнанието е будно, който вижда. Осигуренъ е само будниятъ човѣкъ, само живиятъ човѣкъ, който се е пробудилъ вътрѣшно, който търси възвишения идеалъ. Разбира се, този идеалъ не е тѣй отвлѣченъ, както нѣкой си го прѣдставляватъ. Всички съвременни хора говорятъ за идеалъ, но тѣхниятъ идеалъ не говори. Идеалъ, който не говори, идеалъ, който не се вижда, идеалъ, който не внася животъ въ своитѣ послѣдователи, не е идеалъ. Идеалътъ подразбира въ себе тази първична форма, въ която Богъ е вложилъ животъ. Всѣки човѣкъ е идеалъ за нѣкого. Дѣтето е идеалъ за майката, то я вдъхновява. Кога? — Когато това дѣте е разумно. Дъщерята нѣкой пѣтъ е идеалъ за бащата. Кога? — Когато тя е разумна, когато тази форма съдържа разумностъ. Питамъ: въ какво седи тази разумностъ? — Разумността съдържа двѣ качества: сила и мекота. Силата може да направи всичко, а мекотата може да изцѣри всѣка рана, може да прѣмахне всѣка скръбъ. Следователно, идеалъ, който не съдържа въ себе си сила и мекота не е идеалъ. Това е образъ който носи Божественото въ себе си. И тѣй, ние

не само че трѣбва да търсимъ своя идеалъ, но същевременно всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде идеалъ за нѣкого. За кого? — За себе си. Или, съ други думи казано: всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде отражение, изразъ на Божественото. Богъ трѣбва да се изявява въ всинца ви. Значи, разумниятъ животъ почва да се изявява само тогава, когато дадемъ свободенъ достъпъ на Божественото въ насъ.

Сега, да обясня тази идея. Нѣкои ще кажатъ: че какъ така ние трѣбва да дадемъ достъпъ да се прояви Божественото. Божественото не може ли да се прояви само по себе си? — Може, но ако Божественото рече да се прояви само по себе си, това ще бѣде насилие. Нѣма защо Богъ да се проявява самъ по себе си. Когато Богъ иска да се прояви, то е заради насъ самитѣ, да ни даде отъ своята благость, отъ своята разумность. Слѣдователно, всички ограничени същества, дето и да сж, се нуждаятъ отъ Божественото проявление въ тѣхъ но това проявление трѣбва да става по закона на Любовта. Божественото трѣбва да се търси, и то не тѣй просто, но съ всички усилия и стремежъ. И Писанието казва: „Божественото трѣбва да се търси съ всичкия умъ, съ всичкото сърце, съ всичката сила и съ всичката душа“. И то всѣки день трѣбва да се търси. По това именно се отличаватъ великитѣ хора, че сж търсили този великъ идеалъ, и тѣ сами сж били идеалъ. Ако четете същата тази глава отъ Евангелието, ще видите, какъ Христосъ е прекаралъ цѣла нощъ въ молитва. Молитвата за сегашния ученъ свѣтъ е единъ анахронизъмъ. Тѣ казватъ: защо човѣкъ трѣбва да

се моли на Бога? Съвременнитѣ хора не могатъ да разбератъ, защо трѣбва да се молятъ на Бога. По същия законъ азъ задавамъ въпроситѣ: защо човѣкъ трѣбва да се учи? Защо човѣкъ трѣбва да яде? Защо човѣкъ трѣбва да ходи? Защо човѣкъ трѣбва да спи? Защо човѣкъ трѣбва да се жени? Защо човѣкъ трѣбва да има деца? Защо човѣкъ трѣбва да слугува? Защо човѣкъ трѣбва да си прави къщи? Защо човѣкъ трѣбва да се облича? Защо човѣкъ трѣбва да ходи изправенъ на два крака? И защо най-после човѣкъ трѣбва да си държи главата перпендикулярно? Могатъ да се заредятъ хиляди такива въпроси, Вие ще кажете: тѣзи въпроси не сѫ важни. Кой е най-важниятъ въпросъ въ свѣта? — Да ни е добръ, това е най-важното. Знаете ли, колко е смѣшно, когато нѣкой човѣкъ каже, че най-важното въ свѣта е да ни е добре на насъ. Единъ боленъ казва на другъ боленъ: иди кажи на лекаря да дойде да ни прегледа, да ни даде нѣкакво лѣкарство, за да оздравѣемъ. Този боленъ е инвалидъ, както и първиятъ, и двамата не могатъ да станатъ отъ леглото си. Идва обаче лѣкарътъ, пипа пулса на първия, казва: тебе съмъ те изследвалъ. Отива при другия боленъ, пипне и на него пулса и съ това свършва всичко. Вие може да се смѣете, но азъ считамъ за болни всички тия съвременни хора, които проповѣдватъ за моралъ. Болелъ на боленъ проповѣдва. Той самъ не знае, дѣ е Господъ, но казва: вѣрвай въ Бога! Той самъ нѣма идеалъ, но казва на другъ ти трѣбва да имашъ идеалъ! Вследствие на това, всичко въ нашата литература е разбъркано. Попитайте нѣкого какво нещо е идеалъ, какви ли не

определения ще ви даде. Попитайте нѣкого какво нещо е сила, какво нещо е Богъ, той ще ви каже това — онова, ще ви каже, че Богъ е първичната причина въ свѣта, която е създала всичко. Вие ще кажете, че Богъ е създалъ свѣта. Не, това сж ваши схващания. Азъ казвамъ, че Богъ не е създалъ свѣта. Тогава писанието казва, че Богъ ни е родилъ. Ще мислимъ значи че Богъ ни е родилъ. По сжщия начинъ, обаче, Писанието казва, че Богъ е направилъ човѣка отъ прѣстъ. Питамъ: кое е най-вѣрното отъ тия положения? Богъ създаде ли човѣка, роди ли го, отъ прѣстъ ли го направи? — Отъ прѣстъ създаде неговото тѣло, чрезъ вдѣхвани произведе неговия животъ, но не му вдѣхна въ устата, а въ носа. Защо въ Писанието се казва, че Богъ вдѣхналъ животъ на човѣка чрезъ носа? Какво означава носътъ? — Носътъ е емблема на човѣшката разумность. Когато Богъ създаде разумното въ човѣка, тогава Той му вдѣхна дихание въ носа, но това още не значи, че свѣтътъ не е съществувалъ и по-рано. Мислите ли, че въ онази сѣмка, която държите въ ржката си, не се криятъ потенциални, непроявени сили? Въ тази сѣмка има скрити сили, които тя може да прояви. Кога ще ги прояви? — Като се постави при благоприятни условия, и въ васъ има много такива непроявени сили. Тѣ само чакатъ условия, за да се проявятъ. За вашето пробуждане се изискватъ условия. За да бъдешъ уменъ човѣкъ изисква се съприкосновение съ учени хора. За да бъдешъ добъръ, трѣбва да бъдешъ въ съприкосновение съ добри хора. Такъвъ е великиятъ законъ. Ако нѣкой мисли, че това може да се постигне по

другъ начинъ, той е на крива посока. Вие може да оставите нѣкой говедаръ съ хиляди години да пасе овцитѣ, той все ще придобие една малка опитностъ отъ това си положение, но нѣма да спечели много нѣщо. Но ако поставите този говедаръ при условия да живѣе съ разумни хора, той ще стане гениаленъ човѣкъ. Ако пъкъ поставимъ този човѣкъ въ съприкосновение съ нѣкои разбойници и съ тѣхъ да дружи въ продължение на хиляди години, той ще придобие нѣкои опитности, но човѣкъ отъ него нѣма да стане. Поставите ли го отново между разумни хора, той ще стане светия. Питамъ тогава: кое прѣдолѣва въ свѣта, доброто или злото? — Доброто прѣдолѣва. Съвременитѣ хора ще кажатъ, че злото прѣдолѣва. Не е вѣрно това, доброто прѣдолѣва. Че наистина доброто прѣдолѣва въ свѣта, се вижда отъ това, че когато хората умиратъ, отново оживѣватъ, доброто ги възкресява. Доброто седи задъ границитѣ на този свѣтъ. Доброто не е въ материалния свѣтъ. То не е въ нашитѣ пари, то не седи и въ хлѣба, който даваме нѣкому. Доброто седи въ моя умъ, въ моето сърцѣ, въ моята душа, въ моя духъ. Следователно, хлѣбътъ, който давамъ нѣкому, мога да го направя и отрова, и благословение — отъ мене самия зависи. Сега, нѣкои отъ васъ, които не се запознати съ окултната наука, може да мислите, че човѣшката мисль е хилава. Не е така. Човѣшката мисль е сила. Нѣкой път човѣкъ тѣй може да концентрира своята мисль на злоба и завистъ къмъ храната, отъ която ще яде нѣкой човѣкъ, че като хапне този нещастникъ отъ тази храна, да се отрови. Това именно е нещастieto въ съвременния

свѣтъ, че всички наши мисли сж отрицателни. Ние казваме: хората сж лоши. И тази мисълъ тѣй често ~~и~~ повтаряме, внушавае си я докато най-послѣ въ отношенията ни се създаде пълно недовѣрие. Ние вървимъ по обратния пътъ и следъ всичко ~~Хо~~ва искаме да се подигнемъ. Казваме, че всичко ~~то~~ра сж лоши, а при това искаме да сж добри. Ако двама души се сприяелятъ, ние казваме: тѣхното приятелство нѣма да отиде дълго врѣме, нѣма да трае дълго. Видимъ, че двама млади се обичатъ и се оженятъ, казваме: слѣдъ 2 — 3 години тѣ ще се раздѣлятъ. Еди-кой си станалъ свещеникъ, казваме: отъ него нищо нѣма да стане. Той скоро ще зарѣже службата. Еди-кой си станалъ търговецъ, казваме: той нѣма да прокопса. Дѣте се родило нѣкому, казваме: отъ него човѣкъ нѣма да стане. И дѣйствително, така излиза. Тия двама приятели се раздѣлятъ. Мжжътъ и жената се напушчатъ. Свещеникътъ си зарѣзва службата. Търговецътъ фалира. Дѣтето умира. Питамъ: при такава обстановка на нѣщата, какво общество може да се образува? Нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ, казватъ: този човѣкъ не говори Истината. Дѣ е Истината тогава? Не, приятелю, азъ зная, дѣ е Истината. Тази Истина азъ не я търся въ богатството; тази Истина азъ не я търся въ домоветѣ; тази Истина азъ не я търся въ държавата; тази Истина азъ не я търся въ църквата; тази Истина азъ не я търся въ науката; тази Истина азъ не я търся въ сегашния животъ; тази Истина азъ не я търся въ задгробния животъ. — Тази Истина азъ я търся въ великата Божия Любовь, която познавамъ, отъ която сегашниятъ животъ излиза. Тази Истина е

толкова проста, че и малкият дѣца я знаятъ, а съвременниятъ кутурни хора. понеже сж станали възрастни, напустнали сж своето дѣтинство и сж забравили тази Истина. Ние, съвременниятъ хора, мязае на онзи българинъ, който така много се напилъ, че като се връщалъ дома си, срещналъ една жена и я запиталъ: жено, дѣ е майка ми? Тази жена била майка му, но той не я позналъ. Майка си и съ затворени очи мога да намѣря. Въ насъ, съвременниятъ хора, които често губимъ нормалното си състояние, Богъ е вложилъ своята Любовь, вложилъ е животъ и дихание, и въпрѣки всичко това още имаме нужда да ни казватъ, дѣ е нашия Господъ, имали Господъ или не, дали този Господъ е добъръ, или не, дали цѣлятъ животъ не е една самоизмама и т. н. Вѣрно, състоянието на пияния човѣкъ е самоизмама, но състоянието на трезвия човѣкъ не е самоизмама, то е истински животъ. Въ истинския животъ нѣма никакво вкисване, никаква завистъ, никаква умраза, никакво съмнѣние. Истинскиятъ животъ съдържа една безгранична вѣра, въ която човѣкъ може да провѣрява Истината. Въ истинския животъ човѣкъ може да има съобщения съ същества по-разумни отъ себе си, а не такива хилави като него. Ще кажете: защо ни сж тия разумни същества? Нима не е красиво, когато сте на смъртно легло да дойде единъ отъ тия разумнитѣ лѣкари на безсмъртието, да ви капне нѣколко капки отъ безсмъртието на живота, и вие да възкръснете? Не е ли хубаво да имате познанство съ него? — Струва си това познанство. При онзи отъ васъ, който е изгубилъ смисъла на живота си, който е дошълъ до отчаянието, до края на живота си,

до края на бездната и се колебае, дали да се самоубие, или да остане да живѣе, не струва ли да дойде при него онзи великъ Учителъ, който носи свѣтлината и да му каже: „Животътъ има смисълъ, струва да се живѣе, защото това, което виждашъ прѣдъ себе си, то е самоизмама, това още не е самиятъ животъ“.

Казва Христосъ: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Какво видѣха Неговитѣ ученици? — Ученицитѣ Христови виждаха Божиата Любовь, тѣ виждаха Бога въ Христа, виждаха, че тамъ Богъ се проявява“. Единъ отъ староврѣмнитѣ светии дълго врѣме се молилъ на Бога, да надзърне за малко нѣкъдѣ, да види, какво нѣщо е небето, какво нѣщо е бъдещиятъ животъ. Дошълъ неговиятъ Учителъ, завелъ го въ една стая и поставилъ окото му да гледа онзи свѣтъ прѣзъ една малка дупчица, гледалъ той прѣзъ тази дупчица цѣли 250 години, докато дошълъ неговиятъ Учителъ, бутналъ го и му казалъ: стига вече! — Чакай, едва започнахъ да виждамъ. Слѣдователно, този животъ е толкова красивъ че като съберете животъ отъ нѣколко милиони години, на васъ се струва, като да е единъ часъ само. Възвишениятъ животъ не познава врѣме и пространство по тази единствена причина, че той е красивъ. Нѣкои казватъ: като отиваме често въ онзи свѣтъ, и тамъ ще ни омръзне. Не, приятелю, на човѣка може да омръзне само, ако е при едно умрѣло магаре, което гние и миряше. Питамъ: когато това магаре е живо, ще ти умръзне ли? Не, ще се качишъ на гърба му и приятно ще ти е, когато го яздишъ и минавашъ прѣзъ пустинята. Даже ще ти

е мъчно, когато това магаре каже: „Слѣзъ за малко отъ гърба ми!“

И тъй, при съвременния животъ ние трѣбва да дойдемъ до истинското положение на нѣщата. Вие казвате: защо ни е наука? — Науката ще ни даде свѣтлина да разберемъ физическия свѣтъ. Съвременната наука е изключително за физическия свѣтъ. Начинитѣ, които ние употребяваме, за да изучаваме физическия свѣтъ, не сж начини, съ които ще можемъ да проучваме духовния свѣтъ. Щомъ влезете въ духовния свѣтъ, изведнажъ ще разберете цѣлата обстановка. Духовниятъ свѣтъ има едно качество, че туй, което съзнавате и виждате въ него, не се подава на описание. Ако вие се опитате да опишете духовния свѣтъ, т. е. да му дадете външна окраска, вие веднага ще изгубите вашето съзнание. Допуснете, че имате красива жена, радвате ѝ се, но ако се опитате да я изнесете прядъ външния свѣтъ, да представите вънъ нейната красота, вие ще я изгубите. Питамъ: кои сж подбудителнитѣ причини, по които вие искате да я представите на свѣга и да опишете нейната красота? Това е вашето ществие, вие искате да се хвалите съ нея, нищо повече. Мислите ли че ако опишете вашата жена на външния свѣтъ, нѣма да го съблазните? — Ще го съблазните. Следователно, външната красота, това е една съблазнь. Когато говоря за красота, азъ разбирамъ вътрешната красота, красотата на душата, която трѣбва да бжде достойние не само на единъ човѣкъ но на всинца. Ако всинца бждемъ красиви, нѣма да се искушаваме. Ако всинца сме богати, нѣма да се крадемъ. Обаче ако сж богати само нѣкои хора, има

опасностъ да се крадечъ. Следователно, когато казвамъ, че трѣбва да бждемъ добри, то значи, че трѣбва да се избавимъ отъ злото. Подъ „доброта“ азъ разбирамъ, че всички трѣбва да бждемъ добри, всички трѣбва да бждемъ разумни, за да се избавимъ отъ злото. Злото въ свѣта е единъ факторъ, който седи вѣнъ отъ насъ. Той е една самоизмама на човѣшкото сърце, той е една самоизмама на човѣшкия умъ. То произтича отъ факта, че човѣкъ иска да стане великъ като Бога, да бжде самостолень, да може да твори, както Богъ твори. Това е желание не само на човека, то е желание и на духоветъ. Отъ това желание на човѣка е произлязло злото, Всички същества, които разбрали живота така, сж влѣзли въ стълкновение съ първичния принципъ на живота. Нѣкой човѣкъ иска да завладе 10—15—100 души. Не, Богъ е оставилъ този прерогативъ само за себе си. Само едно същество може да владѣе други, то е Богъ, а всички останали същества могатъ да владѣятъ само себе си. И всѣкъ същество, което може да владѣе другитъ, неговата сила се простира само до смъртта му. Онзи човѣкъ, който може да ви хипнотизира, който може да ви владѣе, неговата сила се разсипва следъ смъртта му.

И тъй Христосъ казва на своитѣ ученици: „Блажени вашитѣ очи, които виждатъ, които познаватъ този законъ на великата свобода“ Да бждемъ свободни, да знаемъ, че въ свѣта трѣбва да познаваме само единъ господарь — това трѣбва да туримъ като мотото на бждащата култура. Човѣкъ, който познава много господари, ще изпадне въ много престѣпления, затова той трѣбва да слуша са-

мо великото Слово, разумното Слово — Словото на Бога! Нѣкой казва: какво ще каже тогава нашето отечество? Кое е отечеството ви? — Въ свѣта има само едно отечество, то е разумното отечество, на което глава е Господъ, на което служители сѫ ангелитѣ, светиитѣ. Това е разумното отечество, дѣто праведнитѣ и разумнитѣ хора посѣтъ Божието благословение. Само при такова разбиране може да се създаде една истинска култура, а при сегашното разбиране, тѣй, както сегашнитѣ науки, разбиратъ нѣщата, всѣкога ще има едно самоизтрѣбление, което създава нещастieto на сегашния свѣтъ, на съвременния културенъ човѣкъ. Туй не произтича отъ факта, че сегашното културно общество не съзнава това, че сегашната религия не съзнава това, всички го съзнаватъ, но не сѫ намерили методъ, по който да заработятъ и затова казватъ: не му е дошло още времето. Не, времето е дошло и за мене, и за васъ. Когато безсмъртната Божественна Любовь похлопа на нашето сърце, на нашата душа и поиска отъ нази онѣзи велика жертва на самоотрицание, ние трѣбва да бждемъ готови да дадемъ тази жертва. Вие казвате: какъ да се жертвуваме за Бога? За войната всички се жертвувате, за всичко друго се жертвувате, но когато дойде въпросъ да дадете великата жертва, щомъ дойде въпросъ за свободенъ изборъ, вие казвате: ще си помислимъ!

„Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“.

Онѣзи отъ васъ, у които съзнанието се събудило, не се спирайте тамъ, дѣто сте сега. Тѣй както малката ябълчна сѣмка, посадена въ земята, постоянно расте и не се спира, така и човѣкътъ,

въ който се събудило Божественото, трѣбва постоянно да върви напредъ, трѣбва разумно да разглежда всички свои недъзи, които съществуватъ дълбоко въ неговата душа. Божествениятъ човѣкъ! не трѣбва да вижда злото въ свѣта. За него злото въ свѣта трѣбва да бѣде една сѣнка, единъ поводъ да намѣри доброто. Защо съществува злото? Защото въ живота съществува законъ на възмездие: съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се възвърне. Нѣкой човѣкъ ти причинява зло, защото нѣкога и ти си му причинилъ зло, на макаръ и най-малкото. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е създалъ нѣкому зло. Божественото въ насъ цѣли да разберемъ живота на другитѣ тѣй, както разбираме своя животъ; да разберемъ сърцата на другитѣ тѣй, както разбираме и своето; да разберемъ душитъ на другитѣ тѣй както разбираме и своята. Нима мислите, че онази вълчица, която седи при своитѣ вълченца, въ нея нѣма любовъ? И въ нея има любовъ, само че по-ограничена. Единъ день и нейната любовъ ще се развие по-вече. И ако единъ день тази любовъ и въ вълчицата, и въ всички хора се развие талкова, че тѣ се застъпватъ и за другитѣ тѣй, както и за своитѣ, ето отдѣ ще дойде спасението на човѣчеството. Ние сме силни въ любовта, но само за единъ моментъ, не за всички моменти. Азъ съмъ виждалъ много праведни хора, които вървятъ добръ до едно мѣсто и послѣ казватъ: не си струва тѣй да се живѣе, не струва да води човѣкъ такъвъ благочестивъ животъ, я да си поопийнемъ, да му пуснемъ края! И наистина, въ края на живота си тѣ живѣятъ разпуснатъ животъ. Защо?

Защото въ тѣхъ нѣма дълбоко разбиране на живота, въ тѣхъ нѣма послѣдователностъ. Една млада лѣкарка дава съвѣтъ на една млада моча: ти си поживѣй сега, докато си млада, че на стари години ще живѣешъ споредъ морала, тогава ще живѣешъ добъръ животъ, тогава ще живѣешъ като старитѣ хора. Че какъ живѣятъ старитѣ хора? — Старитѣ хора живѣятъ единъ егоистиченъ животъ. По-егоистични хора отъ старитѣ нѣма. Ако мислите, че на стари години ще живѣете добъръ животъ, на крива поста сте. Докато сте още млади, можете да живѣете добъръ животъ. Още отъ първата година на вашето раждане трѣбва да живѣете добъръ животъ, и на втората година, и на третата година също, и тъй постепенно ще усилявате добрия си животъ кресчендо, та като дойдете до стари години да минете отъ състояние на буба въ състояние на пеперуда, да минете отъ едно състояние въ друго. Тѣй че азъ прѣпорѣчвамъ едно учение. въ което да не гвворите за старостъ, за остарѣване. Ако остарѣвате, азъ ви съжалявамъ, но ако остарѣвате, за да минете като бубата отъ едно състояние въ друго — да възкрѣснете — азъ ви облажавамъ, азъ ви поздравлявамъ.

Христосъ казва: „Блаженни очитѣ, които виждатъ това, което вие виждате“. Казвамъ сега: дали вие вѣрвате въ мене, или не, да оставимъ това настрана, но питамъ ви, дали вѣрвате въ себе си? Вѣрвате ли всички, че Господъ ви е далъ умъ? Вѣрвате ли всички, че Господъ ви е далъ душа? Вѣрвате ли въ душата? Виждали ли сте я? Онзи човѣкъ, който има душа, не се дразни. Онзи човѣкъ, който има душа, не се дразни, онзи човѣкъ, който има душа не се нуждае отъ любовта

на хората, той самъ е любовъ. Помнете, човѣкъ, който търси любовта на свѣта, човѣкъ, който търси удоволствията, той е човѣкъ безъ душа. Какво придобива онази голѣма яма, която търси водата, за да я напълни? — Нищо не придобива. Ние всинца трѣбва да бъдемъ носители на Любовта! За насъ е важно Богъ да живѣе въ насъ, и ние да живѣемъ въ Бога, да имаме общение съ Бога и да чувствуваме Неговата Любовъ. Като чувствуваме тази любовъ въ себе си, като имаме общение съ Бога, това е красивото въ свѣта! Когато видимъ, че единъ човѣкъ люби Бога, това трѣбва да ни радва. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Питамъ: ти обичашъ ли Бога? — Азъ не го познавамъ. Ако този човѣкъ не познава Бога, ако той не може да обича Бога, азъ не вѣрвамъ въ такъвъ човѣкъ. Човѣкъ, който не е въ връзка съ Бога, който не е почувствувалъ Божиата Любовъ, и който не е проявилъ своята любовъ къмъ Бога, той не може да прояви своята любовъ къмъ никого. Той може да счита, че мисли, че има мисълъ въ себе си, но това е една измама въ живота. Безъ Бога никой не може да мисли. Тази измама всички вие сте я чувствували.

„Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите.“

И благодарение само на тази любовъ, която ученицитѣ Христови видѣха, тия хора можаха да пожертвуватъ живота си. Безъ любовъ човѣкъ не може да пожертвува живота си. Безъ любовъ човѣкъ не може да се учи. Азъ не говоря за любовта въ обикновенъ смисълъ. Сегашнитѣ хора у насъ се учатъ до 30-та,

до 40-та, най-много до 50 годишната си възраст и като дойдатъ тия години, казватъ: сега да се учатъ младитѣ вече, ние старитѣ се научихме. Тѣзи стари, обаче, постоянно изгубватъ своитѣ капиталы. Тѣ знаятъ това, което сж писали старитѣ писатели, а това, което сж писали новитѣ писатели, не го знаятъ. Само онзи човѣкъ, който се учи отъ Бога, той е човѣкътъ, у когото Божественото съзнание всѣки день влага по нѣщо ново. Туй знание иде непосредствено въ свѣта. Прѣдставете си двѣ дѣца, които изучаватъ живота. Едното дѣте изучава живота по картини, а другото дѣте всѣки день го извеждатъ всрѣдъ природата, на полето, тамъ да го изучава. Питамъ: кое дѣте ще има по-реални схващания за живота? Прѣдставете си, че единъ човѣкъ изучава живота въ кинемотографа, а другиятъ го изучава реално. тѣй какво си е. Кой отъ двамата ще има по-точни схващания за живота? Колкото и да е точенъ кинемотографътъ, все ще му липсва нѣщо. Колкото единъ писателъ и да е виденъ, колкото и да е психологъ, мъчно ще може да опише подробноститѣ които се криятъ въ гнѣнитѣ на човѣшката душа. Колкото и да е виденъ единъ писателъ моралистъ, мъчно ще може да опише, въ какво седи великия моралъ. Има тънкости, които мъчно се подаватъ на описание.

Ще ви приведа единъ примеръ за единъ светия, който живѣлъ цели 20 години въ пустинята и дълго врѣме се молилъ на Христа за своето спасение. Единъ день Христосъ му се явилъ и му казалъ: „Остава ти още само единъ день, когато ще ти се откриятъ всички тайни и ще се приберешъ горѣ на небето да живѣешъ съ мене“ Напушта той

своята хижа и тръгва съ радостно сърце, че отива вече при Христа. По пътя, обаче, го срѣща една бѣдна, болна вдовица съ дѣтенце въ рѣка, която му казва: „Азъ умирамъ, вземи моля ти се това дѣте, и го спаси!“ Тя умира и остави дѣтето си въ рѣцѣтъ му! Светията си казалъ: „Нешастието на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на небето, като ми остави това дѣте на рѣцѣтъ“. Светията ималъ възможность да се освободи отъ това дѣте, като го даде на други нѣкои хора, но той го взелъ. И потекоха му двѣ сълзи отъ очитѣ, че не може да отиде на небето. Питамъ: какво спечели свѣтията съ това дете. — Той спечели една велика Истина. Въ това дѣте бѣше Христосъ. Слѣдъ дълги страдания той разбра това нѣщо. Съ това дѣте го подложиха на изпитание, да видятъ, дали е готовъ на тази велика жертва. Колко братя и сестри казватъ: скъса ми се сърдцето, отиде всичко! Ти още не си изпиталъ тѣзи страдания. Ти не си билъ още предъ прага на небето и да ги дадатъ това дѣте, да видятъ, дали си готовъ на тази жертва. За колко глупости сме дали жертва а за една истинска жертва не сме дали още нищо! Казва Христосъ: „Блажени сте, когато всички хули приемете“. Колцина се радватъ отъ това? Питамъ: колко отъ васъ сте претърпѣли хулитѣ на обществото, на хората, на чайка си, на баща си? Всички да ви изгонятъ отъ дома, а вие като излѣзите на улицата, да благодарите за всичко това на Бога и да кажете: „Господи, благодаря Ти че всичко така се случи. Вие казвате: „Господи, защо постѣжиха съ менетака, колко жертвие съмъ направилъ, а се отнасятъ тъй лошо?“ Не, Господъ ще ви даде това дѣте въ рѣцѣтъ. Тамъ

е жертвата. Господъ знае великия смисъл на злото, но за хората най-голямата спянка въ свѣта е именно злото. Когато Божествениятъ духъ проникне въ това зло и го разложи, ние ще бъдемъ спасени. Когато човѣкъ вземе надмощие надъ злото, той ще бъде спасенъ.

„Блаженни вашитѣ очи, които виждатъ това, което вие видите“.

Какво видѣха тия очи? — Видѣха, че Божествената Любовь проникваше въ злото. И действително, Христосъ изтърпѣ всичкото зло. И когато Го оплюха, хулиха, Той обѣна очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и каза: „Отче, азъ Ти благодаря. Прости имъ. Азъ разбирамъ великия законъ на любовта, но тѣ не я разбиратъ. Заради Твоята Любовь прости имъ!“ Той не се молеше за себе си. „Блажени сте“, казва Той на своитѣ ученици, „заради това, което виждате“.

И отъ съвременнитѣ хора се изисква днесъ това, което Христосъ е направилъ. Питамъ ви: днесъ, 2,000 години слѣдъ Христа, можете ли да направите същия опитъ? — Можете. Направили ли сте го? Казвате: още не му е дошло времето. Поне днесъ има 10 вакантни мѣста за служби. Кои отъ васъ искатъ да ви назначатъ на тия служби? Говори се, че учителскитѣ мѣста ще се съкращаватъ и това смущава учителитѣ. Ето, сега въ цѣлия свѣтъ има 10 вакантни мѣста. Колко отъ васъ сте готови да ви назначатъ на тия служби? Отъ 2,000 години до сега не се намѣриха такива хора. И царе, учени хора, и свещеници, и владци нито единъ отъ тѣхъ не си даде кандидатурата, понеже

всички бѣха заети съ много по-важни работи, та не обърнаха внимание на това. Тѣзи мѣста още чакатъ. Това сж 10-тѣ вакантни мѣста, дѣто седятъ 10-тѣ велики Добродѣтели. Надѣвамъ се да дойдатъ вече кандидатитѣ.

Блажени очитѣ, които виждатъ Бога, Който ни се открива, Който ни призовава на единъ великъ подвигъ на свѣта, подвигъ на онова велико благо, на онова абсолютно добро. Ние трѣбва да бждемъ абсолютно добри, абсолютно разумни. Разумни тѣй, както Богъ е разуменъ; мъдри тѣй, както Богъ е мъдъръ и благи тѣй, както Богъ е благъ. Щомъ постъпваме така, ние нѣма да казваме, че не можемъ да бждемъ като Бога. Това е човѣшката страна. Ние можемъ да бждемъ едно съ Бога, да нѣма раздѣление между Него и насъ. Тѣй както дѣтето участвува въ организъма на своята майка, тѣй и всѣки отъ васъ ще участвува въ Божественото тѣло.

Блажени сте въ това, което виждате съ своето съзнание! Отъ всинца ни се изисква великъ подвигъ за великото самопожертвувание. Само тогава Богъ ще се открие въ тази велика свѣтлина, която приближава да се яви прѣдъ човѣшкитѣ души. И когато се разкрие тази свѣтлина, тогава ще дойде въ васъ вътрѣшна велика радостъ, вътрѣшно веселие, вътрѣшенъ миръ, което означава ставане, оживѣване и възкресение.

И Писанието казва: „Ще изтрия всичкитѣ имъ сълзи. И скръбъта имъ нѣма да се спомене“. Тогава ще бждите всѣкога весели и радостни прѣдъ Господа, всички ще се веселите и ще хвалите Бога.

Христосъ казва: „Блажени вие, които вижда-
те това, което предъ васъ сега се разкрива“.

Весѣда, държана отъ учителя на 19 юли, 1925 г.
въ гр. София.

Дава животъ — Скръбта и радостта.

32.

Дава животъ — — Скръбъта и радостъта.

Ще прочета частъ отъ 10 глава на Евангелието отъ Йоана.

Азъ ще се спра само върху думата „животъ“. Животътъ, това е най-великото благо, което човѣкъ познава. И всички други блага се познаватъ само чрѣзъ живота. Когато ние говоримъ за живота, подразбираме онова същественото, реалното, което не се губи. Думитѣ съществено, реално сж синоними. Реалното е отвѣнъ, същественото — отвжгрѣ. Но както външното се промѣня, така и вжтрѣшното се промѣня. Животътъ има двѣ фази, и той се мѣни външно и вжтрѣшно. Слѣдователно, външнитѣ промѣни на живота съответствуватъ на вжгрѣшнитѣ. А вжтрѣшното измѣнение на живота всѣкога носи велико разширение въ съзнателния животъ. Нѣкой пжтъ ние казваме, че еди-кой си човѣкъ се е измѣнилъ. Какъ, външно или вжтрѣшно? Има измѣнения въ свѣта, които ставатъ механически, безъ да взима участие съзнанието въ тѣхъ. Единъ камѣкъ може да измѣни мѣстото си и съзнателно. Една дъждовна капка може да капне тукъ или тамъ несъзнателно, но една човѣшка мисль, изпратена нѣкждѣ да помага, винаги идва съзнателно. Едно човѣшко чувство, изпратено иѣкждѣ

да помага, също идва съзнателно. Отъ тукъ вадимъ заключение, че има разлика между всички сили, които се проявяватъ чрѣзъ живота. Всичко, което става въ пробудената душа е съзнателно. Ние взимаме тази душа като прѣдстава на неизмѣнната форма на живота, или сжщината на човѣка. Това е човѣшката душа. За да може човѣкъ да разбира тази сжщина, трѣбва да разбира самия животъ, който е вложенъ въ него. не физическия животъ, той е външната страна на живота, не вътрѣшния животъ, духовниятъ животъ, великото, Божественото въ него. И когато ние говоримъ за това велико, Божествено начало въ човѣка. нѣкои мислятъ, че то е нѣщо специфично. Не е така. Божественото именно е сжщественото въ живота. то е безсмъртниятъ животъ, а безсмъртниятъ животъ подразбира онова висше съзнание, което обхваща всички закони. Слѣдователно, никоя външна сила не е въ състояние да видоизмѣни живота и да внесе нѣкаква дисхармония въ него.

И тъй, животътъ трѣбва да се разбира! Вие не можете да разберете Любовта, докато не разберете живота. Животътъ е най-малката величина, най-малкото проявление, съ което започва Любовта. Значи, животътъ е най-малката величина въ космоса. Понеже хората не разбиратъ сжщината на живота, казватъ, че животътъ се измѣнилъ. Не, животътъ не се е измѣнилъ. Ако измѣрвамъ единъ платъ съ аршина и мѣстя аршина по неговата дължина, аршина ли се мѣни или плата по него? Аршинътъ не се мѣни, той остава единъ и сжщъ, но само минава отъ една позиция въ друга,

движи се по плата. И затова, когато нѣкой казватъ, че животътъ се измѣнилъ, азъ подразбирамъ слѣдното: животътъ не се е измѣнилъ, но измѣнила се е само материята, която се измѣрва, която се организира чрѣзъ живота; измѣниятъ се мислитѣ, които се проявяватъ чрѣзъ живота; измѣниятъ се чувствата, които се изразяватъ чрѣзъ живота. Защото, въ дадения случай всѣка мисль, всѣко чувство, това сж елементи на единъ по-висшъ животъ.

Христосъ казва: „Азъ имъ давамъ животъ и то прѣизобилно“. Какъвъ животъ? Обикновенъ животъ ли? Нима жабата не дава животъ на своитѣ жабчета? Нима птицата не дава животъ на своитѣ малки птиченца? Нима вълкътъ не дава животъ на своитѣ малки вълченца? Нима червеятъ не дава животъ на своитѣ малки червейчета? Тѣ даватъ животъ, но има степени въ живота. Истината е, че човѣкъ трѣбва да познава живота. Съврѣменнитѣ хора още не сж се натъкнали на истинскитѣ прояви въ живота. Това, което съврѣменнитѣ хора наричатъ животъ, това е още прѣдисловие на истинския животъ. Ако въ вашата градина се влива една рѣка пълна съ тиня, нима това е вода? Тамъ има вода, но пълна съ тиня. Тази вода, съ своитѣ утайки по-скоро ще внесе разлагане, смъртъ, огколкото животъ. Съврѣменниятъ органически животъ, съ хората се хвалятъ който е животъ пълненъ само съ тиня, съ утайки и затова хората умиратъ, разлагатъ се. Материялниятъ животъ на хората азъ наричамъ „тинестия животъ“, съ който хората като се поливатъ, разлагатъ се и умиратъ на общо основание. И тогава

ученитѣ хора казватъ, че животътъ почналъ да се разлага. Разлагане има въ материята, но въ самия животъ нѣма разлагане. Животътъ разлага нѣщата, но той самъ не се разлага. Слѣдователно, първото проявление въ живота е, че въ него се проявява единъ съразмѣренъ ритмусъ, едно разумно движение. Ето защо първиятъ ритмусъ въ живота е разумното движение. Туй движение се нарича волево разумно движение, което е отмѣрено. Затова всѣки човѣкъ, който иска да изрази живота, трѣбва да има този ритмусъ на движение въ себе си. Когато човѣкъ дойде да борави съ ритмуса на живота, той не трѣбва да си прѣдставлява, дали е младъ, или старъ. Той не трѣбва да мисли, кога е роденъ и кога ще умре. Таква идея не трѣбва да влизатъ въ ума му. Когато стариятъ човѣкъ мисли, че е старъ, животътъ му не може да има ритмусъ. Когато младиятъ човѣкъ мисли, че е младъ, животътъ му също не може да има ритмусъ. Ти ще прѣстанешъ да мислишъ, че си младъ или старъ и ще почнешъ съ опитността на великия Божественъ животъ

И тъй, ритмусътъ е първото движение въ живота. Второто движение е разумността въ живота. Животътъ е разумно движение на Словото. Всѣко движение, всѣко размѣстване, си има особенъ звукъ, и когато човѣкъ направи едно разумно движение, въ това разумно движение има и разумно слово. Както онзи цигуларь, който си движи разумно ржката по цигулката, дава смисълъ на музиката, така и човѣшката ржка като се движи разумно, дава разумния животъ. Много съвършени

религиозни хора се спиратъ прѣдъ науката и казватъ: насъ ни трѣбва само Божествената наука, не ни трѣбва човѣшка наука. Въ свѣта нѣма никаква човѣшка наука, а има само една, тя е Божествената наука. Науката може да бѣде само въ такъвъ смисълъ човѣшка, както когато хората изкопаватъ златото отъ земята и си направятъ отъ него монети и разни други украшения и казватъ: това злато е наше! Колкото това злато е гѣхно, толкова и науката може да бѣде тѣхна. Ти завързвашъ единъ волъ съ юларъ. държишъ го една година въ дома си и казвашъ: този волъ е мой. Твой? Отдѣ го взе? Купихъ го. Какъ, може ли да се купува живота на вола?— Ти си играешъ съ една посрѣдствена величина. По сѣщия начинъ ти си играешъ и съ науката, като казвашъ, че не искашъ човѣшка наука, а искашъ Божествена. Коя е Божествената наука? Въ човѣшката наука казватъ: 2 и 2 равно на 4. Въ Божествената наука казватъ: 2-тѣ си е 2. Двѣтѣ никога не може да бѣде равно на 4. Въ човѣшката наука казватъ: 5 по 5 равно на 25. Въ божествената наука 5 тѣ си е всѣкога 5, не може да бѣде равно на 25. Въ човѣшката наука казватъ: 6 по 6 равно на 36. Въ Божествената наука 6-тѣ си е всѣкога 6, не може да бѣде равно на 36. Сега мнозина отъ васъ могатъ да ми кажатъ: какъ така 6 по 6 да не е равно на 36? Може и да е равно на 36, но кога? Азъ мога да взема нѣколко огледала и да прѣкарамъ вашата сѣнка прѣзъ тия огледала по такъвъ начинъ, че да се получатъ 36 отражения. Добрѣ, но всички тия 36 сѣнки или отражения на вашия образъ сѣществени образи ли сѣ? Не,

само единиятъ е същественъ. Тѣй че когато ние казваме 5 по 5 е равно на 25; числото 25 е отражение на нѣщата, а само числото 5 е истинскиятъ образъ. Нѣкой казва: знаешъ ли какво нѣщо е 25 гроша? -- Зная, едно врѣме съ 25 гроша можеше нѣщо да направишъ, а сега съ 25 гроша нищо не можешъ да направишъ. Въ турско врѣме съ 25 гроша можеше да купишъ нѣщо, а днесъ съ 25 гроша че можешъ да си направишъ нито единъ обедъ, даже и една закуска не можешъ да си направишъ, нито пъкъ можешъ да си купишъ една паста отъ първокачественитѣ. Тогава казватъ: ние трѣбва да разбираме Словото Божие, трѣбва да разбираме дълбокия смисълъ на живота Кой е дълбокиятъ смисълъ на живота ти? -- Да имашъ този правиленъ ритмусъ въ сърцето си, че като станешъ сутринъ да си радостенъ и да не започвашъ съ лошото въ хората; този е крадецъ, онзи е лъжецъ; този е вагабонтъ, онзи е вагабонтъ. Всички хора сж лоши, а само ти си добъръ. Всички хора сж лоши, то значи 5 по 5 е равно на 25, а само той е святиятъ човѣкъ, числото 5. Че какъ тѣй излѣзоха тия вагабонти отъ тебе? Ако 25 тѣ сж вагабонти, то и ти, 5 тѣ, отъ когото излѣзоха всички други, сжщо си вагабонтъ. За да бжде твоята репутация честна, трѣбва и другитѣ да бждатъ честни. Когато казваме, че хората сж лоши, въ какво седи лошевината имъ въ живота? Въ какво се проявява тя? Всѣки човѣкъ може да стане лошъ за тебе, ако не изпълни едно твое желание. Всѣки човѣкъ пъкъ, който изпълни едно твое желание, е добъръ човѣкъ за тебе. Тази е мърката, съ която ние мѣриме нѣщата. Ако единъ

войникъ не изпълни задълженията къмъ отечеството си, както трѣбва, той ще стане лошъ, но ако изпълни задълженията си както трѣбва, той ще стане добъръ. Ако единъ учителъ изпълни задълженията си къмъ гимназията тѣй, както ги изискватъ отъ него, той е отличенъ, благороденъ човѣкъ, но ако не ги изпълни, той е лошъ човѣкъ. Ако единъ свещеникъ изпълни задълженията си къмъ църквата тѣй, както тя ги изисква, ще кажатъ че той е отличенъ свещеникъ, но ако не изпълни задълженията си къмъ църквата, той е лошъ човѣкъ. Тѣй както мисли църквата, мѣродавна ли е тя? Коя е сжщината, по която ние трѣбва да мислимъ? Този, който убива другитѣ, за него е добръ, но когато не го убиватъ, лошо е. Защо когато нѣкое лошо дѣйствиe се върши по отношение на другитѣ, ние го намираме за добро, а когато сжщото дѣйствиe се обърне по отношение насъ, ние не го одобряваме?

Слѣдователно, въ свѣта има друга една норма, по която ние трѣбва да живѣемъ. Тя изисква да живѣемъ споредъ Божествения животъ. Запримѣръ, седятъ двама души, разговарятъ се и единиятъ отъ тѣхъ казва на другия: ама ти не ме разбирашъ. Питамъ: могатъ ли да се разговарятъ двама души, които не се разбиратъ? Нѣкой говори, иска да ме убѣди да повѣрвамъ въ нѣщо въ което не вѣрвамъ. Казва ми 5 по 5 е равно на 25. Е, какъ мога да вѣрвамъ въ това? Какъ мога да вѣрвамъ, че ти, който седишъ предъ нѣколко огледала и ми показвашъ едно отъ отраженията въ тия огледала, си друго нѣщо отъ това, което представлявашъ въ действителностъ? Нѣкой казва: ами

какъ така да не ми вѣрвашъ? Мене духътъ ми говори, азъ разбирамъ добръ нѣщата! Какво нѣщо е Духътъ? — Духътъ дава свѣтлина. Хубаво щомъ, Духътъ ти говори, щомъ Духътъ дава свѣтлина, нека довечера ние двамата, като философи, да си почетемъ безъ свѣтлина. Той казва: свѣтлината на свѣщъта е нищо, но да знаешъ, какво нѣщо е свѣтлината на Духа! Въ такъвъ случай, довечера ще дойда при тебе, ще изгасимъ лампата и ще четемъ на свѣтлината на Духа. Загасваме лампата, но не може да се чете. Защо? Нали Духътъ ти говори, нали той ти дава свѣтлина? Значи духътъ, това не е философия! Трѣбва да знаешъ, че това, което азъ ти говоря и това, което ти чувашъ, това е Духътъ, а това, което не чувашъ то е 5 по 5 равно 25. Това, което мислишъ и чувствувашъ, това е Духътъ, а другото нищо, то е отражение. то е 5 по 5 равно на 25, или 6 по 6 равно на 36. Искамъ да разсещаваате здраво!

Азъ днесъ ви държа една философска беседа, понеже виждамъ, че сте учени хора, както едно врѣме апостолъ Павелъ казваше на онѣзи културни атиняни: „Понеже виждамъ че сте много учени хора, много културни, искамъ да се поразговоря, да пофилософствувамъ малко съ васъ. Искамъ да бждете тъй добри, да ме изслушате да ви поговоря малко за Този Великия, Единния Богъ“. И азъ днесъ ще ви говоря като на хора съ много знания. Да не ме разбирате криво, да мислите, че това е ирония. Не, наистина вие сте учени, много учени хора. Когато единъ ученикъ почне предъ учителя си да доказва, че той знае нѣщата, разбира се, че той е учень, знае много нѣщо, равенъ

е на учителя си. Тъй както ние разбираме нѣщата, това сж разни положения, които съществуватъ въ свѣта. Отраженията въ тѣзи огледала могатъ да бждатъ по-малки и по-голѣми. Ако предметътъ е по-далечъ отъ огледалото, отраженията се виждатъ по-малки; ако предметътъ е по-близо, отраженията се виждатъ по-голѣми. Нѣкои хора въ живота си се виждатъ по-голѣми, а други по-малки. Защо? Азъ тълкувамъ това по слѣдния начинъ. Когато нѣкой човѣкъ се вижда много голѣмъ, и гласътъ му се чува добръ, това показва, че той е прѣдъ първото огледало още, значи отражението му е голѣмо; щомъ нѣкой човѣкъ се вижда много малкъ, и гласътъ му се чува слабо, гй е прѣдъ четвъртото или петото огледало и отражението му е малко. Ние тогава казваме на най-отдалечения: викай по-високо, да ти се чуе гласа! Добръ, ако ти си едно отражение отъ четвъртото или петото огледало и говоришъ, можешъ ли да кажешъ нѣщо много хубаво? Ако единъ поетъ напише единъ хубавъ сонетъ, или една хубава любовна пѣсенъ или възпѣва душата, или мѣсечината, мож-ли да се прочуе? — Може. Мнозина хора започватъ да декламиратъ, да цитиратъ неговитѣ епихове. Питамъ: всички тия хора поети ли сж? Не, тѣ не сж поети, но единъ и същъ поетъ говори, въ една и съща форма, но съ хияти гласове. Дѣ кого срещнешъ, все мѣсечината възпѣвагъ. Казвамъ: това е повторение, това е еднообразието въ свѣта. Питамъ: еднообразието не отежчава ли? Казва: чакай де, менъ Духътъ ми говори. Какво ти говори? — Че трѣбва да бжда добръ. Сремна втори нѣкой, и той казва същото: менъ Духътъ ми

говори. Какво ти говори? — Че трѣбва да бѣда добъръ. Срещна трети. пакъ същото говори. Това е същиятъ поетъ, който възпѣва мѣсечината. Питамъ: като казвате, че трѣбва да бѣдете добри, съ това изчерпахте ли въпроса? Разбрахте ли философията на живота? Нѣкой поетъ напише нѣкои работи, но и той не ги разбира, самъ не знае какво е писалъ. Шекспиръ писалъ нѣкои съчинения, но самъ не е знаалъ, какво иска да изрази чрѣзъ тѣхъ, а седнатъ нѣкои коментатори, да коментиратъ, какво искалъ да каже Шекспиръ въ своитѣ съчинения. Господъ направилъ свѣта и само Той знае, защо го направилъ, а седнемъ ние да коментираме, защо допусналъ злото и доброто въ свѣта, защо допусналъ нѣкои работи а други не допусналъ и т. н. Господъ не създаде хората да философствуватъ въ свѣта, но ги създаде при днешнитѣ условия да се учатъ и да живѣятъ разумно. Господъ имъ каза: „Ще гледате на същественото въ свѣта, а нѣма да гледате на отраженията въ тия огледала Мисловниятъ свѣтъ на днешния човѣкъ ние наричаме „фантазиране“. Напримеръ, седналъ нѣкой младъ човѣкъ да фантазира, че ще стане ученъ, красивъ човѣкъ, и тъй както е русъ, съ сини очи, съ заострени тънки некъ, всички ще го харесватъ. Послѣ, мечтае, че ще свърши нѣколко факултета, ще знае философия, геология, ще стане добъръ музикантъ, художникъ, ще пише хубави работи, знаменитъ поетъ ще стане но дойде до огледалото, въздъхне си, изпѣшка си и се отдалечава. Разхожда се изъ стаята, но на другия день, гледашъ, вади си главата отъ мината. Отишълъ тамъ да конае вѣглища. Обаче, нито ед-

ното, нито другото положение е реално, Никой не може да ме застави да слѣза долу въ рудницата да копая! Казватъ: такива сж условията. Не, ти можешъ да мечтаешъ и да не мечтаешъ, но трѣбва да знаешъ, че изборътъ е по твоя свобода. Ти ще излизашъ отъ едно мѣсто и ще влизашъ въ друго. Не е лошо, че моето лице има отражения, но тия отражения трѣбва да ме познаватъ. Огражението има това качество, че винаги познава реалносттага. Огледалото казва, за да бѣдешъ реаленъ въ моя умъ, винаги трѣбва да седишъ прѣдъ моето лице, защото само тогава може да имамъ истинско понятие за тебе.

Ако азъ философирувамъ по този начинъ, мога да извадя такива изводи отъ живота на човѣка и отъ неговата мисль. че съвсѣмъ да ви обезсърча. Вие казвате: животътъ не струва нищо. Значи, мѣрката съ която вие мѣрите нѣщата, не струва нищо. Мѣрката на живота ви не струва нищо. Щомъ казвате, че животътъ не струва нищо, тогава коя е вашата мѣрка, съ която мѣрите нѣщата? Нека имаме една единица мѣрка, съ която да мѣримъ. И най-послѣ, ние започваме да споримъ, дали животътъ е физически или духовенъ. Животътъ не може да бѣде нито физически, нито духовенъ. Той може да има физическа форма, може да има и духовна форма, но животътъ самъ по себе нѣма само една форма, но безброй форми и то толкова много, че и ангелитѣ не знаятъ, колко сж. Ако вие, като естественици разглеждате подъ микроскопъ формитѣ на живота, ще видите, че въ природата съществуватъ толкова малки формички. безброй отъ които могатъ да се наредятъ

на върха на иглата, и пакъ да не се виждатъ. Прѣдставете си, колко много форми още ще съществуватъ, като се изкачвате постепенно по лѣстницата на живота. Неизброими сж формитѣ на живота, и то една отъ друга по-красиви! Но красотата на нѣщата не е въ формитѣ а въ този вѣтрѣшенъ Божественъ животъ, който се крие въ тѣхъ. Затова, въ всѣки животъ има само единъ моментъ, въ който може да се схване реалността. Щомъ се схване реалността човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго. Слѣдователно, ти ще живѣешъ въ една форма до тогава, докато можешъ да схванешъ онзи реаленъ лжъ на живота. онзи реаленъ лжъ на свѣтлината. Нѣкои питатъ: защо живѣемъ? — За да схванете онзи реаленъ лжъ на живота и да минете отъ едно състояние въ друго. Само така ще разберете реалността на онзи великъ Божественъ животъ, който се таи въ васъ. Значи, реалността не е въ формата на нѣщата. Азъ не съмъ противъ формитѣ на живота, азъ не съмъ и противъ човѣшката наука, но казвамъ, че онзи, който изучава човѣшката наука, трѣбва да има велико смирение. Вие не искате да изучавате човѣшката наука, но се ползвате отъ всички нейни изобрѣтения, ползвате се отъ шапкитѣ ѝ, отъ обущата ѝ, отъ всички пѣтни и други съобщения — коли, автомобили и т. н. и казвате най-послѣ: азъ не давамъ нито петъ пари за човѣшката наука. Не давамъ петъ пари за себе си, а не за човѣшката наука. Когато единъ великъ философъ работи върху нѣкоя теория. азъ работя заедно съ него. Азъ съмъ само зритель, внушавамъ му, а той работи. Ако единъ майсторъ дрезаръ шие една дре-

ха, той ли е майсторътъ, или азъ, който носи дрехата! Ако не съмъ азъ, той нѣма да е никакъвъ майсторъ. Когато единъ философъ пише една теория, азъ му казвамъ: ти ще направишъ една теория за мене, азъ ще я туря на себе си, ще я обтѣка и ако е хубава, ще я нося прѣзъ цѣлия си животъ и по този начинъ ще ти я платя Слѣдователно, у насъ трѣбва да има онова крайно смирение да се учимъ. Въ българитѣ, между всички ученици има единъ навикъ да употребяватъ въ езика си чужди дѹми, повете отъ латински и грѣцки. Напримѣръ, козмосъ, хиперестезия, ексмоза, ендосмоза, филиотика и т. н. И тогава нѣкой пита: ти знаешъ ли какво нѣщо е саркосъ? — Зная го. Ами знаешъ ли какво е немосъ? Въ саркосъ има болка, а въ немосъ има мисль. Когато дойде саркосъ горемътъ става голѣмъ, а когато дойде немосъ, умътъ става голѣмъ. Всички идеи трѣбва да съдържатъ въ себе си животъ, трѣбва да иматъ смисълъ. Идея, която не носи животъ въ себе си, не е идея. Въ всѣка идея ти ще схванешъ само една мисль; въ всѣка идея ти ще схванешъ само едно чувство. Въ всѣки животъ ти ще направишъ само едно добро дѣло. но това дѣло ще те прѣкара отъ едно състояние въ друго. Нѣкой казва: да, но азъ съмъ направилъ хиляди добрини. Хиляди добрини си направилъ, но всички тия добрини пакъ ще те вкаратъ въ ковчега, въ гроба. Истинското добро никога не умира, то носи животъ въ себе си. Животъ, на който формитѣ се разрушаватъ, не е живогъ. Не си правата илюзия! Ако днесъ имамъ една идея за Бога и утрѣ я загубя, това не е животъ. Когато азъ схвана истинската)

идея за Бога, въ мене ще настане такъвъ трепетъ, такава свѣтлина, че ще имамъ възможность да направя истинска жертва. Тогава въ мене нѣма да има никакви противорѣчия, и азъ ще съмъ готовъ да направя всѣкакво добро. И когато хората ми говорятъ много лоши работи, азъ ще мога да филтирамъ всички тѣхни думи и ще изнеса истинската идея, която се крие въ тѣхъ. Нѣкой ми казва: ти си вагабонтъ, ти си простака, невѣжа, ти си тѣпакъ, ти грѣѡва да се прѣобразишъ, да се трансформирашъ, да се съобразявашъ съ наредбитѣ и законитѣ на обществото и т. н. Азъ казвамъ: братко, всичко това сж философски изречения.

И Христосъ казва: „Азъ имъ давамъ Животъ“. На кои? Той дава животъ на онѣзи, които искатъ да намѣрятъ пътя на Истината, която ще ги направи свободни. Истинага именно е истинската форма, която носи живота. Защо търсимъ живота? Само истинската форма на живота може да ни даде разумность, свобода и просторъ. Просторътъ е необходимъ за живота ти. Малкиятъ животъ се простира въ малки форми, а великиятъ животъ изисква велики форми. Като казвамъ велика форма, разбирамъ форма, която е сложна въ себе си. Нѣкоя форма може да е малка, но въ същность сложна. Истинскиятъ животъ изисква сложна форма. По какво се отличава живота на човѣка отъ тоя на по-нисшитѣ същества? Неговиятъ животъ е съ хиляди пъти е по-сложенъ отъ тоя на мравитѣ, на прицѣръ, на птицитѣ, на млѣкопитающитѣ и т. н. Сложенъ е човѣшкиятъ животъ! Въ него има по-други разбирания отъ твоя на животнитѣ. И жи-

вотнитѣ съзнаватъ, но тѣ виждатъ само формата на живота, тѣ не разбиратъ, че въ него има смисълъ че има изобщо по-великъ животъ отъ тѣхния. Животътъ на хората е сложенъ, но животътъ на ангелитѣ е още по-сложенъ отъ тѣхния. Тѣ виждатъ нѣща, които ние не виждаме. Тия работи, които съставляватъ за тѣхъ смисълъ, за насъ не съставляватъ нищо, или нѣматъ особенъ смисълъ. Една маика звѣзда за насъ прѣдставлява само единъ малкъ микрокониически дискъ, когато за единъ ангелъ тя прѣдставлява една планета съ милиони, милиони разумни същества въ нея. За тази звѣзда ние казваме: трепти тази звѣзда. Но не е само това Въ нея грептятъ милиони, милиони разумни същества, отъ една по-висока култура отъ нашата, Има и други същества като насъ, които не схващатъ това положение. Има много същества, които гледатъ на въпроситѣ като насъ, даже тѣ ни елиминиратъ и казватъ: земята нѣма никакъвъ смисълъ. Тя нѣма никаква цѣна. Като не схващаме дълбокия смисълъ на живота, ние губимъ кредита на онѣзи истински разумни същества, които носятъ истинския Божественъ животъ, и които ни даватъ знанията.

Първото важно нѣщо въ живота ви е, да искашъ да знаешъ живота на другитѣ хора, защото е и твой животъ. Ти трѣбва да знаешъ смисъла на живота. понеже е по-висшъ, отколкото си го прѣдставлявашъ. Въ тази реалностъ, въ която живѣте, ако речете да направите единъ несполучливъ опитъ, вие може да се осакатите. Отъ този опитъ ще видите, че има една опасностъ въ неестественитѣ илюзии на живота. Ако вземете едно

огледало да се огледате въ него и послѣ съ единъ парабелъ стрѣляте въ вашето огращение, вие ще осакатите своя образъ. ще осакатите живота си. Въ дадения случай вие ще произведете една дихармония въ ума си. Ето защо, когато нѣкой пѣтъ казвамъ, че не трѣбва да мислите, нито да говорите лошо за нѣкой човѣкъ, какво подразбирамъ? Когато говорите лошо за нѣкой човѣкъ, вие говорите лошо за неговото отражение или за неговия недѣйствителенъ образъ. и по таквъ начинъ осакатявате истинския му образъ. Като знаете това, вие не трѣбва да говорите лошо за никого, защото образътъ на всѣки човѣкъ е свещенъ. Макаръ, че тия лоши думи да не се отнасятъ до неговото отражение, все-таки можете да му напакостите нѣщо. Така се осакатяваме ние. Често азъ виждамъ нѣкой човѣкъ се хваналъ за главата, казва: мъчно ми е нѣщо. Казвамъ: стрѣлялъ си снощи върху своето отражение въ огледалото и си се осакатилъ нѣщо. И тсгава казвамъ: дѣ е истинската философия на нѣщага? Какъ ще се установи тя? Казвамъ: вѣрвамъ въ Единнаго Истиннаго Бога. Вѣрвашъ въ Единнаго Истиннаго Бога, а не живѣешъ споредъ Единнаго Истиннаго Бога. Вѣрую безъ животъ не е вѣрую. Животъ трѣбва!

Ще ви дамъ единъ примѣръ за уяснение на мисълта си. понеже мисълта ми е малко интензивна, естествено е, при това, че всѣка интензивна мисълъ, понеже прѣдизвиква разширение въ съзнанието. не може изведнажъ да схване. не може да има практическо приложение. Ако не слѣдите хода на мисълта, вие ще се намѣрите въ положението на ученици, които само пишатъ и из-

триватъ. Напише нѣщо на дѣската, вземе гѣба послѣ и го изтрие. Пакъ пише нѣщо, пакъ го изтрие. Казвамъ: не е така! Отново напише, пакъ го изтрие. Не, слѣдъ като напише нѣщо, колкото и да е глупаво, трѣбва да го остави, вие ще познаете, дали е вѣрно то или не. Нѣмашъ право да изгривашъ нѣщо, до като не напишешъ друго. Нѣмашъ право да ядешъ въ нѣкоя гостилница, докато не си платишъ. Дали имашъ пари да си платишъ, или не, то е другъ въпросъ, но гури въ ума си мисълта, че ще платишъ на този гостилничаръ и то много добрѣ. Вие казвате: а, той е гостилничаръ, може и да не му се плати. Не, азъ трѣбва да си платя на вѣка цѣла. Представете си, че азъ съмъ една млада, 21 годишна мома. не опигна въ живота, която съмъ трѣгнала хубаво облѣчена, съ нова шапка, нова рокля, ходила съмъ на разходка и по едно врѣме искамъ да се отбия въ нѣкоя гостилница да си хапна. Влѣза вътрѣ, нахраня се, но нѣмамъ пари да платя. Искамъ да отида дома си да взема пари, и въ тозъ моментъ ми идва една свещена идея, приближавамъ се при гостилничара и му казвамъ: Азъ нѣмамъ сега пари, ще отида дома си да взема, но за да ти покажа, че съмъ честна, ще те цѣлуна. Тѣй, както те цѣлувамъ, тѣй съмъ честна и ще ти платя“ Вие си казвате, като философия, а, млада мома! Да, но този гостилничаръ я разбира, той се зарадва и казва: „Много съмъ щастливъ, че посѣтихте гостилницата ми. Зановѣдайте и втори пътъ“. Не взимайте този привѣръвъ лошъ смисълъ. Мога да випрѣдставя и обратния случай. Отива въ същата гостилница една

млада мома, но дебела, съ дебели устни, криви очи и казва на гостилничара същото, както и първата, но той я отблъсва, изпнжда я навънъ и казва: „Втори път да не идвашъ въ гостилницата ми“.

Вие сега се смѣете, но то не е за смѣхъ. Вие разсѣждавайте философски и казвайте: умоветъ ни трѣбва да сж пълни съ истински благородни мисли, а лъжливитѣ мисли трѣбва да изхвърляме навънъ. Красивитѣ моми, които ни цѣлуватъ, това сж благороднитѣ, възвишенитѣ мисли, а ония моми съ дебелитѣ устни, това сж лъжливитѣ мисли, които трѣбва да се изхвърлятъ навънъ и втори път да не се приематъ. Последнитѣ прѣдставляватъ грозотията въ свѣта. Защо грозната и хубавелката мома не приемаме еднакво? Грозотията въ живота произтича отъ промѣнитѣ на самия животъ. Слѣдователно, грозотията въ живота прѣдставлява материалния животъ, материалнитѣ форми. Злото въ свѣта, това е граница на прѣходното състояние въ развитието на формитѣ. Значи, всички прѣходни стадии въ развитието, това сж все зло. Материята се разлага, това е зло, но слѣдъ туй се освобождава животътъ, като минава въ една нова фаза. Значи, въ първо врѣме се образува линия на деформирането, и слѣдъ това се образува линия на оформяването. Слѣдователно, при линиитѣ на стария животъ обрзитѣ сж грозни, а отъ тамъ дѣто започва новия животъ, образитѣ сж красиви, и дохождатъ въ пълната си красота при Божествения животъ.

Ние се стремимъ къмъ доброто. Защо? — За да може нашия животъ да намѣри онзи пластиченъ

изразъ, който е изразъ на Божествения животъ. Доброто е форма. Безъ доброто животътъ не може да се прояви. Първата форма на живота е доброто. Втората форма на живота е мисълта. Животътъ не може да се прояви безъ доброто и безъ мисълта. Безъ тия двѣ форми той не може да стане елементъ на съзнанието ни. Азъ не гледамъ какъ Богъ разбира работитѣ, Той ги разбира много добръ, но гледамъ, какъ азъ ги разбирамъ, и какъ трѣбва да ги разбере. Доброто за мене е една необходима Божествена форма, за да мога да разбера Божествения животъ и да придобия радостта. Истинската мисълъ е втората форма, сжщо тѣй необходима за моята душа, за да разбере другата половина на сжщия животъ, за да придобия великото благо, което търся. Трѣбва да бъдемъ добри, за да може да се изрази Божествения животъ въ насъ. Този животъ е единъ изворъ. Щомъ този изворъ не тече, тогава нѣмаме животъ. Ако ние сме добри, Божествениятъ животъ ще излѣзе отъ насъ, и тогава всички хора, които сж въ хармония съ насъ, ще се напояватъ отъ Божествения животъ, и тѣ ще се радватъ. Тогава знаете ли какъ ще се прѣплете нашия животъ. Всѣки красивъ животъ ще мине прѣзъ твоя животъ, за да внесе онѣзи сокове, отъ които твоитѣ мисли и чувства ще растатъ и ще се развиватъ. Ако ние не внесемъ доброто като единъ основенъ елементъ, въ който Божествениятъ животъ може да се прояви, ние сме осждени на страдания, разрушения и смъртъ.

Втората фаза на живота е истинската мисълъ, която ние наричаме Божествената идея. Тя е сж-

що тъй необходима за насъ, понеже трѣбва да ми не прѣзъ нашия животъ като свѣтлина. Затова всички трѣбва да бѣдемъ добри. Ние сме добри, само че не се проявяваме. Ние сме като нѣкой богатъ човѣкъ, който затворилъ паритѣ си, пази ги за стари години. Пари за стари години не се пазятъ. Паритѣ трѣбва да се турятъ на работа, за да се създаде благо на всички хора. Защо паритѣ сж направени кръгли, валчести? — Да могатъ да обикалятъ свѣта и да се използватъ разумно. Тѣ трѣбва да се търкалятъ, а не да седятъ затворени на едно мѣсто. Ако имамъ единъ наполеонъ, кое ще е по-хубаво да направя съ него: да го затворя въ кесията си или да го дамъ на нѣкой да го използва за работа? Азъ бихъ прѣдпочелъ да дамъ този наполеонъ нѣкому, да го оживи. отколкото да седи въ касата ми мъртавъ. Този човѣкъ ще каже: твоятъ наполеонъ оживѣ, а касата никога нѣма да каже това нѣщо. Следователно, хората трѣбва да станатъ живи каси. Кога ще стане това? — Когато всичкото богатство влѣзе вътрѣ въ насъ. Ние минаваме вече въ нова фаза на живота. Ние не се нуждаемъ вече отъ мъртвото злато, отъ физическото злато. Ако въ кръвта ви се събере повече органическо желѣзо, то ще ви причини болка страдания. Васъ ви трѣбва сега органическо и психическо злато въ кръвта. Нѣкои отъ васъ които ме слушатъ сега, ще кажатъ: азъ отъ кой съмъ?

Въ свѣта има двѣ категории души. Единитѣ отъ тѣхъ които вървятъ по права линия, ние наричаме мъже. Тѣ вървятъ по правия, по кривия пътъ, затова френологически и физиологически тѣх-

нитѣ лица сж продълговати, ржцете имъ сжщо, у тѣхъ изобщо прѣобладаватъ правитѣ линии. Кривитѣ линии въ тѣхъ сж изпочуени. Другитѣ души върватъ по криви линии, по една вжтрѣшна спирала около правата линия. Тѣхъ наричаме жени. Около една права линия всѣкога се образува една спирала. Слѣдователно, правата линия е перпендикуляръ на спиралата. Около една права линия всѣкога ще има една крива линия. Значи, около койго и да е мжжъ все ще се върги нѣкоя жена. Нѣкой казва: да ме нази Господъ, жена не ми трѣбва! Ти си мжжъ. т. е. права линия и като така, все ще има една крива линия около тебе. Ако кривата линия не сжществува, ти не можешъ да се проявишъ. Защо? Защото кривата линия, жената, това е доброто въ свѣта. Правата линия, мжжътъ, това е мисълта въ свѣта. И затова казвамъ: ако доброто въ свѣта изчезне, ще изчезне и мисълта. Кое се е родило по-рано въ свѣта? — Въ Божествения свѣтъ по-рано се е родило доброто, и послѣ мисълта, а въ човѣшкия свѣтъ по-рано се е родила мисълта, и послѣ доброто. Нѣкой казва: азъ трѣбва първо да мисля и послѣ да правя добро. Казвамъ: първо трѣбва да направишъ доброто и послѣ да мислишъ. Кое е по-добрѣ: да мислишъ по-рано и послѣ да направишъ доброто, или да направишъ доброто и послѣ да мислишъ? Азъ мисля, че е по-добрѣ да изхарча първо паритѣ си за бѣднитѣ хора и послѣ да мисля, какъ ги изхарчихъ. Защо? Ако остане първо да мисля и послѣ да ги харча за бѣднитѣ, азъ нѣма да правя това добро. Каго ги раздамъ тогава ще се-

дна да мисля кому дадохъ и ще си кажа: на този дадохъ, на онзи дадохъ. И току вижъ, тия хора ще се изпрѣчатъ насрѣща ми, ще се усмихнатъ и ще кажатъ: братко, тѣзи пари не сж изгубени, тѣ сж въ нашитѣ банки, единъ день ние можемъ да ти ги върнемъ назадъ. Вие казвате: споредъ новия моралъ по-добрѣ е да направишъ доброто, че послѣ да мислишъ. Ще дойде слѣдъ това нѣкой и ще каже: не, по добрѣ е първо да мислишъ и слѣдъ това да направишъ доброто. Азъ казвамъ другоаче: безъ животъ нито можешъ да мислишъ, нито добро можешъ да правишъ. Слѣдователно, веднѣжъ живѣя, азъ едноврѣменно и добро правя и мисля. Тѣй седи въпросътъ. Азъ живѣя, възприемамъ Божествения животъ, и тогава доброто съставлява за мене една необходимостъ; и мисълта сжщо съставлява за мене една необходимостъ. Богъ мисли, и азъ мисля, Богъ прави добро и азъ правя добро. Какво ще правя да не мисля? Господъ не мисли ли? Азъ по-горѣ ли ще бѣла отъ Бога? Ами като видя тѣзи хубави свѣтове, да не мисляли? Ами като напзкочатъ прѣдъ менъ онѣзи хубави моми, да не мисля ли? Цѣла нощъ ще мисля, коя е по-хубава, и коя не. Ще кажатъ нѣкои: ами отдѣ се взеха тия моми? Какъ, безъ моми можешъ ли да мислишъ? Като казвамъ моми, азъ разбирамъ доброто въ свѣта. Казватъ за нѣкого, той все за жени мисли! Ами какво нѣщо е жената? Нѣкой казва азъ зная, какво нѣщо е жената, тя цѣлъ день готви. Слушай, азъ познавамъ твоята жена, но тя съвсемъ не знае да готви. Тази, която ти знаешъ, че готви, тя е твоята кашаварка, твоята слугиня, а сжщинската ти жена никога не си цапа

рждѣтѣ съ готвене. По нѣкой пѣть само тя прави такива малки бонбонки по сливитѣ, по крушитѣ и по другитѣ плодове, слѣдъ което тѣ узрѣватъ. Тя само съ пипане или съ духане си служи. Духне върху тѣхъ, и тѣ узрѣватъ. Това, което наричатъ жѣна, това е Божествената дѣва, това е Божествениятъ Духъ, Който работи въ свѣта. Въ Божествения святъ жената работи, мъжътъ го нѣма тамъ. Той работи въ физическия свѣтъ. Вие мъжегѣ ще кажете: дѣ сж тѣзи, жени побелѣха ни главигѣ отъ нашитѣ! — Тѣ работятъ въ духовния, Божествения свѣтъ. Вие трѣбва да знаете, че Духътъ, това е онзи мекиятъ елементъ, доброто въ свѣта. Когаго Духътъ дойде, Той не философствува, но ще ти каже: Ти си скърбенъ, но ние ще прѣмахнемъ твоята скръбъ. Ти ще станешъ тѣй добъръ, както съмъ и азъ“. Когаго си скърбенъ и ще си кажешъ: „Нека да поутихна малко въ себе си, че тогава ще прочета нѣщо отъ Писанието, ще се помоля на Бога“ — още тозъ часъ Духътъ ще ти проговори, или ти е проговорилъ вече. Той ще ти каже: „Ела съ мене азъ ще те заведа на едно мѣсто при другъ нѣкой по скърбенъ отъ тебе и тогава, ти съ своята по-малка скръбъ, и той съ своята по-голяма скръбъ ще се зарадвате и двамата. Само скърбитѣ раждатъ радоститѣ. Такъвъ е законътъ въ духовния свѣтъ — обратенъ на този въ физическия свѣтъ. Само скърбнитѣ хора се радватъ, и само радостнитѣ хора скърбятъ, И тогава азъ казвамъ тѣй: вие, радостнитѣ, ще скърбите, а вие, скърбнитѣ, ще се радвате. Какъ ще бѣди тази работа? Казвамъ: вие, богатитѣ, ще осиромашеете, съ желѣзни гребени ще се рѣшите, а вие бѣд-

нитѣ ще забогатѣте. Вие, слабитѣ, силни ще станете, а вие, силнитѣ, слаби ще станете. Тогава? Казвамъ: вие, философитѣ, глупци ще станете, а вие, глупавитѣ, философи ще станете. Сега, нѣкои отъ васъ, които сте учени, не ви харесва това нѣщо, но ония отъ васъ, които сте глупави, които не сте свършили никакъвъ факултетъ, ще кажете: значи, ние свършихме вече единъ факултетъ. Не, не е така. Човѣкъ трѣбва да стане много ученъ и много простъ, за да научи тѣзи двѣ противоположности въ живота. Той трѣбва да бѣде много радостенъ и много скърбенъ, за да опита тѣзи двѣ форми на живота. Тѣзи двѣ форми представляватъ доброто и мисълта. Доброто се ражда всекога въ скръбнитѣ хора. Туй трѣбва да знаете! Само скръбта ражда доброто. И когато ние говоримъ за оная мирова скръбъ, подразбираме, че въ мирова скръбъ именно се ражда великото Божие добро. Затова и свѣтъгъ скърби. Защо е скръбта? — За да се роди доброто. Защо е радостта? — Радостта ражда свѣта. Божия мисълъ. Защо се радвамъ? — За да се роди Божията мисълъ въ тебе. И като се роди тази мисълъ, тя ще свѣтне въ тебе, ти ще четешъ въ своята книга а Духътъ ще заговори на своята душа. Нѣкой се радва. Защо? — За да се роди въ него доброто отъ Божествения свѣтъ. Разбрахте ли сега, защо трѣбва да се радваме и скърбите? Това е философия! Ако разбирате живота така, той ще има смисълъ за васъ.

И тъй защо трѣбва да скърбя? — За да се роди доброто въ мене. Защо трѣбва да се радвамъ? — За да се роди Божията мисълъ въ мене.

Защо трѣбва да се радва този братъ или тази сестра? — За да се роди мисълта въ тѣхъ. Защо трѣбва да скърби този братъ или тази сестра? — За да се роди Божието добро въ тѣхъ. Това е обяснението на скръбта и радостта — двѣтѣ форми на живота. Ще кажатъ нѣкои; ама това вѣрли е? — Вѣрно е 101⁰/₀ Това е философия, която не търпи никаква критика. Това сж максими, норми, съ които самитѣ ангели си служатъ. Това сж максими, съ които Богъ си служи. И когато азъ питамъ: Господи, защо скърбя? — За да се роди моето добро въ твоята душа и ти да ме почувствуващъ, и азъ да те почувсувувамъ. Господи, защо съмъ радостенъ? — За да се роди моята мисълъ въ тебе, да светне, че да се зарадващъ и ти, и окръжаващитѣ тѣя.

Осмысля ли се така доброто и мисълта? Тогава вие, жени, скърбете, за да се роди Божието добро въ васъ! Вие, мъже, радвайте се, за да се роди Божията мисълъ въ васъ! И тогава, доброто и мисълта съединени заедно, скръбта и радостта съединени заедно, даватъ израсъ на великия Божественъ животъ, а този животъ е безсмъртието на човѣка. Когато ние разберемъ тѣзи двѣ фази и ги усвоимъ, ще бъдемъ безсмъртни.

И затова казва Христосъ: „Тия, които се сподобятъ съ този животъ, съ това разбиране, и Духътъ ги обгърне, тѣ ще се нарекатъ Синове Божии, които живѣятъ и въ доброто и въ мисълта, и скърбятъ и се радватъ, и доброто раждатъ и мисълта раждатъ“.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 25 юли, 1925 г.

въ гр. София.

ВЕЛИКИЯТЪ ЗАКОНЪ.

33.

Великиятъ законъ.

„Да възлюбишъ Господа Бога твоего всичкото си сърце, и съ всичката си душа, и съ всичката си сила, и съ всичкия си умъ; и ближнаго твоего, както самаго себе се“.

Съвременното човѣчество разрѣшава много важни въпроси, но още не сж се спрѣли да видятъ, кой е най-важниятъ въпросъ, коя е най-важната задача, която трѣбва да разрѣшатъ — споръ има за това. За сега разрѣшаватъ икономическия въпросъ, въпросътъ за хлѣба, като мислятъ, че този въпросъ е най-важниятъ. Така е, но питамъ: въпросътъ за хлѣба, който отъ хиляди години насамъ се разрѣшава, разрѣшенъ ли е напълно до сега? Той се разрѣшава само врѣменно, само частично и въ резултатъ пакъ остава неразрѣшенъ. Други нѣкои казватъ, че най-важенъ въпросъ за разрѣшение е въпросътъ за просвѣтата. И дѣйствително хората отъ хиляди години все се просвѣщаватъ, но разрѣшенъ ли е този въпросъ? — И той не е разрѣшенъ. Трети пъкъ разрѣшаватъ другъ въпросъ. Тѣ казватъ, че всѣка държава трѣбва да бѣде силна, мощна, да има силна армия, да

може да отстоява на неприятелитѣ си. Така е, но коя държава чрѣзъ силата си е разрѣшила въпроса за своето съществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето съществуване поне за прѣзъ 2 — 3 хиляди години. Всички до сега съществуващи държави сж се повдигали и изчезвали. Слѣдователно, има единъ важенъ въпросъ въ свѣта който и до сега още не е разрѣшенъ. Този въпросъ нито е народенъ, нито общественъ, нито е въпросъ на ученитѣ хора. Народитѣ иматъ съ какво да се занимаватъ; общественитѣ хора сжщо тѣй иматъ редъ въпроси, съ които да се занимаватъ, па и ученитѣ хора иматъ съ какво да се занимаватъ, но най-важната задача, съ която хората трѣбва да се занимаватъ е въпросътъ за човѣшката душа, или ако щете кажете, въпросътъ за човѣшкия духъ, но не и за човѣшкия умъ, защото човѣкътъ е нѣщо повече отъ човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ е само единъ слуга на човѣшкия духъ. Човѣшкото сърце е сжщо слуга на човѣшкия духъ и човѣшката воля е слуга на човѣшкия духъ. Човѣкътъ по произхода си, по своето естество е нѣщо велико! Ако вие разбирате човѣка, ако вие вѣрвахте въ него, но не въ това, което външно се проявява, щѣхте да видите, колко велико нѣщо е човѣкътъ! Нима вие ще наречете човѣкъ онзи търговецъ, който ви продава платъ? Нима вие ще наречете човѣкъ, онзи професоръ, който прѣподава въ училището и ви нагрубява? Нима вие ще наречете човѣкъ онази майка, която на 5—6 мѣсеца помѣта своето дѣте и го изхвърля нѣкъдѣ? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи баша, кой-

то използва сина си? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи държавникъ, който издава неразумни закони?

Трѣбва да се опредѣли, какво нѣщо е човѣкътъ. Казва се, че човѣкътъ е същество, което мисли. Не, той е нѣщо повече отъ това, което мисли. Следователно, великото въ свѣта не може да се опредѣли напълно. Най-важниятъ въпросъ, който занимава ученитѣ хора въ свѣта, това е въпросътъ за висшия съзнателенъ животъ. Вие ще кажете, че този животъ се ражда отъ подкрѣпата на свѣтлината, топлината, храната, облѣклото и т. н. Животъ, който се ражда отъ подкрѣпата на топлината не е животъ. Това е извѣстна енергия, която се нуждае отъ подкрѣпа. Животътъ самъ ражда всички тия нѣща. Когато приемемъ живота, той самъ носи въ себе си свѣтлината; той самъ носи въ себе си топлината; той самъ носи храната; той самъ носи своето облѣкло. Животътъ е нѣщо мощно, когато го разберете. Сега вие казвате: ами ученитѣ хора какво говорятъ за живота? Ученитѣ хора ще ме извинятъ, но тѣ не разбиратъ, какво нѣщо е животътъ, ще имъ кажа: заповѣдайте да възкресите този мъртавъ! Какъ лѣкуватъ тѣ болнитѣ хора? Какво знаятъ за болнитѣ? — Нищо не знаятъ. Болнитѣ днесъ и съ лѣкари умиратъ, и безъ лѣкари умиратъ. Тогава защо ни сж лѣкаритѣ? И съ учители хората умиратъ, и безъ учители умиратъ. И съ учители хората крадатъ. И съ учители злословятъ, и безъ учители злословятъ. И съ свещеници крадатъ, и безъ свещеници крадатъ. И съ държавници крадатъ, и безъ държавници крадатъ. Тогава дѣ е заслугата на човѣчеството?

Ще каже нѣкой, че трѣбва да има редъ и порядъкъ въ свѣта. Въ какво седи редътъ и порядъкътъ? Че и най-лошитѣ хора, като си направятъ съдѣжия, и тѣ си турятъ редъ и порядъкъ. Та и мравитѣ иматъ редъ и порядъкъ. И пчелитѣ иматъ редъ и порядъкъ. Когато ви турятъ близо до единъ кошеръ, вие веднага избѣгвате. Защо? — Редъ и порядъкъ иматъ. Картечница иматъ тѣ! Ще ми кажете: важниятъ въпросъ да разрѣшимъ ние, въпросътъ за живота. Най-послѣ вие казвате: човѣкъ умира и се свършва всичко. Съгласенъ съмъ, умиратъ хората, но вие разрѣшили ли сте, какво нѣщо е смъртъта? — Смъртъта именно показва, че хората не сж разрѣшили истинския въпросъ за живота, не сж намѣрили още живота.

Ние се спираме върху стиха: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила и съ всичкия си умъ, и ближния си, както самага себе си“. Защо? Защото източникътъ на този великъ животъ, за който става въпросъ, е Любовта. Нѣкои питатъ: какво нѣщо е Любовта? — Любовта е източникътъ на този животъ, който носи свѣтлина, и топлина, и храна, и облѣкло, и сила — всичко носи въ себе си. Тѣй се опрѣдѣля и животътъ и на онитъ. Всички онѣзи, които сж разрѣшили въпроса, така, за тѣхъ е казано въ Писанието: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!“ Ние подъ думата **Б о г ъ** не подразбираме едно същество отвънъ, на което хората могатъ да се кланятъ, но подразбираме извора на Живота, който може да се прояви въ насъ, туй безграничното. Това показва, че безграничното

може да се прояви като гранично. Слѣдователно ние хората на този свѣтъ, като проява на това Безгранично, рѣшаваме една велика задача — Вѣчнияятъ Животъ да се прояви въ граничното вжтрѣ. За да се прояви този Животъ, непрѣменно трѣбва да имаме знания, Мждрость, които ще създадѣтъ хармонични отношения между всички хора. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, защо е дошълъ на земята. Ако ви запитатъ, защо сте дошли на земята, вие ще си повдигнете главата и ще кажете: това не е важенъ въпросъ Чудни сте вие! Ако ме запитате, защо съмъ дошелъ на земята, азъ ще ви кажа, защо съмъ дошелъ. Ако запитате малкото дѣте отъ първо отдѣление, защо отива на училище, ще ви каже: отивамъ да се уча. Това дѣте веднага ще извади буквара си. Ами кой ти е учителъ? И това знае. Ами баща ти и майка ти кои сѣ? — Знае. Всичко знае това дѣте. Ако ви запитатъ, кой е баща ви, коя е майка ви, ще кажете: не зная. Ами дѣ отивате? — Не зная. Дошли сте тукъ на земята, какво ще учите? Не зная. Следъ като свършете земния си животъ, къде ще отидете? — На онзи свѣтъ. Това полжение не е само съ васъ, но и съ философитѣ. Отъ хиляди години философитѣ въ своитѣ трактати разрешаватъ въпроситѣ: има ли Господъ, нѣма ли Господъ, има ли душа, нѣма ли душа, и най-послѣ, нѣкои отъ тѣхъ казватъ: нѣма Господъ, нѣма душа Всички въпроси се решаватъ много лесно И пианицитѣ като се напиятъ, набиятъ се добръ и всичко се свършва Не, съ това не се свършва всичко. На другата вечеръ пакъ сѣщото. напиятъ се, набиятъ се и работата

се свършва. На третата вечерь пакъ същото. Казвамъ: да, свърши се само за тази вечерь, но не и за утрѣ. Вие казвате за нѣкой човѣкъ: свърши този човѣкъ, умрѣ. Да, свърши само врѣменно но не и за вѣчни врѣмена. Нищо въ природата не се губи. Вие питате: ами дѣ отиде този човѣкъ? Азъ питамъ: отдѣ е дошелъ? — Отдѣто е дошелъ, тамъ е и отишълъ. Кждѣ отива този човѣкъ? Законътъ е слѣдниятъ: нѣщата всѣ кога отиватъ тамъ, отдѣто сж дошли. И всички нѣща, разумни или каквито и да сж, се връщатъ все къмъ Бега. Туй разумно начало, което е безъ край, безконечно, ние наричаме законъ за Любовьта.

Сега всички хора признаватъ, че по въпроса, какво нѣщо е животътъ, има споръ: Ние казваме, че нѣма никакъвъ споръ. Защо? Защото качества на живота сж разумность, свѣтлина, топлина и др. Може ли да има споръ за живота при това положение? Щомъ има споръ животътъ не е разуменъ. Всички хора иматъ еднакви схващания за живота и всички го желаятъ. Всички признаватъ Любовьта и я желаятъ, но кога? — Докато сж млади, признаватъ любовта; щомъ остарееятъ, отричатъ я. Въ Любовьта има едно качество, то е слѣдното: когато обикнешъ единъ прѣдметъ, или едно лице, то придобива цѣнность. Защо? Защото тиможешъ да обичашъ само тия прѣдмети, които носятъ животъ въ себе си. А всѣко нѣщо, което носи животъ въ себе си, придобива цѣна. Щомъ го обикнешъ, ти се грижишъ за него, пазишъ го. Щомъ обикнешъ нѣкой свой приятель ти му пишешъ писма, говоришъ му все хубави работи. Щомъ

го разлюбишъ, забравяшъ го. Какво нѣщи е Любовьта? — Любовьта е сила, която разширява човѣка, дава му потикъ. Нѣкои хора казватъ, че човѣкъ като се влюби, не учи вече. Това не е вѣрно. Любовьта носи потикъ за знание. Онзи човѣкъ, на когото сърцето се запали, той учи, той работи. Нѣкои казватъ, че Любовьта прави хората разсѣяни. Това което прави хората разсѣяни, не е Любовь. Когато нѣкой влѣкъ иска да изяде нѣкоя овца това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ паритѣ на нѣкого, че иска да ги открадне, това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ нивата на нѣкого, че иска да я вземе, това не е любовь. Въ Любовьта има това качество, че когато човѣкъ залюби, не само, че оцѣнява нѣщата, но неговото сърце се разширява, и той става щедъръ. Онзи който люби, кесията му е всекога отворена, и той мяза на изворъ, който постоянно изтича. Той не е като онѣзи варели, въ които се налива вино, и въ които постоянно се мѣри, колко изтича и колко остава. Той мяза на чешма, която постоянно тече и не изгича. Следователно, можешъ ли да течешъ като единъ изворъ. любовьта е дошла въ тебе. Можешъ ли да виждашъ доброто въ всички хора, можешъ ли да виждашъ смисъла на нѣщата, като погледнешъ гърбъ на небето, ти си при вратата на този великъ Божественъ животъ и Любовьта е дошла въ тебе.

Азъ ви говоря за една велика наука, която има основа въ васъ, Вие имате опитности отъ живота и азъ считамъ, че това е така. Дали вие признавате това, или не, то е другъ въпросъ. Вие сте идвали много пѣти на земята въ разни форми.

Дали помните това или не, дали го признавате или не, това е написано въ аналитѣ на природата. Какво вѣрвате вие, това не е важно, важно е какво е написала природата. Може да ми възразите; ние не помнимъ. Че и онзи, който е пилъ, нищо не помни, но кръчмарятъ всичко помни, той е писалъ всичко въ своя тевтеръ. Писалъ е: на еди-коя си дата, вие изпихте съ еди-кой си, едичко-ко си вино и ракия. — Нищо не помня. Той те дава подъ сѣдъ, и сѣдътъ казва: ще му платишъ паритѣ! — Ама нищо не помня. Помнишъ, не помнишъ. ще платишъ! Че и природата има една велика книга, въ която записва всичко. Вие защо не признавате? Защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнятъ, сж ония кредитори, които иматъ да взиматъ, а тия, които не признаватъ и не помнятъ сж ония, които иматъ да даватъ. Човѣкътъ е едно същество, което много пѣти е излизало отъ Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето вѣруу и въ кааво вѣрвате, то е личенъ въпросъ, защото всички същества иматъ по едно вѣруу. Не е важно да вѣрваме въ нѣщо, но истинскиятъ въпросъ за насъ е въпросътъ за Любовта. Ние се занимаваме съ най-важния въпросъ. Ние не се занимаваме съ въпроса, кой ще дойде въ България на властъ. Кой е най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, и съ това не се занимаваме. Кой е най-учениятъ човѣкъ, и съ това не се занимаваме. Защо? Защото това сж въпроси, които и дѣцата могатъ да разрѣшатъ. Ние разрѣшаваме единъ отъ най-важнитѣ въпроси — Животътъ — основнитѣ закони на живота. Искате ли да живѣете, искате

ли да се осмисли живота ви, искате ли да се подобри живота ви, ние ще ви посочимъ начинъ. Ще ви кажемъ: възприемете Любовта! Вие ще ми кажете; коя любовъ? Любовта на младитѣ? — Не. Любовта на старитѣ? — Не. Защо? Защото младитѣ изневѣрватъ, и старитѣ изнѣверватъ. Младитѣ изневѣрватъ, че се оженватъ за други, а старитѣ изневѣрватъ, че не си плащатъ дълга и си заминаватъ. Ние казваме за нѣкого: Богъ да го прости! Старъ бѣше, обѣщалъ на нѣкоя мома, че ще се жени, а той умрѣлъ. Нѣма защо да умира. Човѣкъ, който обѣщава нѣщо, не трѣбва да умира. Той трѣбва първо да си изпълни обѣщанието и послѣ да умре. Щомъ обѣщава нѣщо и умира, той има задни цѣли. Вие може да го извините, но ние не го извиняваме. Въ закона на Любовта всѣка благородна мисль, всѣко благородно чувство, всѣко благородно желание трѣбва да се изпълни, безъ разлика на това, дали то се отнася за майка, за баща, за дѣца — законътъ за всички е единъ и сжщъ. Ние трѣбва да покажемъ на свѣта, че носимъ въ себе си великия Животъ на Бога, че Той живѣе въ насъ, и ние трѣбва да живѣемъ като Него. Защо отричатъ Бога? Хората отричатъ Бога, понеже иматъ да му даватъ. Защо вѣрватъ въ Бога и Го приематъ? Защото искатъ да вземтъ отъ Него пари на заемъ. Тѣй щото, споредъ мене, и еднитѣ, които вѣрватъ въ Бога, и другитѣ, които Го отричатъ, сж все заинтересувани хора. Ние, обаче, имаме друго мнѣние за Бога. Ние искаме да Му служимъ, защото вѣрваме, че всичко сме приели отъ Него. Ние не отиваме при Бога

да Му искаме пари на заемъ, ние не се отказваме отъ своитѣ задължения, но ние знаемъ, че въ свѣта има една велика Мъдростъ, която ни отчаква за въ бъдаще. Какво знае съврѣмнената наука? — Много нѣща знае, но туй, което днесъ знаятъ и най-ученитѣ хора, и най-голѣмитѣ философи слѣдъ 2000 години и дѣцата ще го знаятъ. Дѣцата тогава ще бждатъ по учени отколкото съврѣмненитѣ философи. Питамъ тогава: дѣ е нашата наука? Това не е упрѣкъ, но казвамъ, че човѣкъ още не се е проявилъ. Когато азъ дойда въ дома ви, и вашето сърце трепне отъ недоволство, защо азъ съмъ дошълъ, какъ мислите, човѣкъ ли сте вие? Излизате и ме питате: какво търсите? — Моля ви се, има ли едно мѣсто въ дома ви за менъ? — Нѣма мѣсто. Или, друга причина: жена ми, дѣцата ми не сж тукъ. Ще ми кажете, че нѣма мѣсто за менъ, че има хотели, дѣто мога да отида и т. н. Моля ви се, това човѣкъ ли е? Но ако кажа, че нося да ви дамъ 100,000 лева звонкови, веднага ще ми намѣрите мѣсто — жена ви, дѣцата ви веднага ще се събератъ нѣкъдѣ, и ще се освободи за менъ мѣсто. И цѣло агне ще заколите даже. Защо? За стотѣ хиляди звонкови. Въ какво седи вашата човѣщина и вашето благородство тогава? Сега вие ме гледате и си казвате: дали този човѣкъ говори Истината, или не? Азъ ви питамъ: кой отъ васъ е постигналъ тѣй, както Богъ иска? Този въпросъ трѣбва да разрѣшимъ найнапрѣдъ. Вие, русенци, разрѣшили ли сте този въпросъ? Вие, благороднитѣ тукъ, разрѣшили ли сте този въпросъ? И когато всички хора, въ всички градове и села, живѣятъ тѣй, както Богъ иска, тогава нѣма да има

бѣсилки, нѣма да има затвори и всѣки ще бѣде на своето мѣсто. Тогавъ вратитѣ на всички хора ще бѣдатъ отворени и като те срещне нѣкой, ще каже: братко, заповѣдай у дома, азъ отъ дълго врѣме те чакамъ. Много съмъ доволенъ, че те срещнахъ. И ще започнете да се разговаряте. Вие ще кажете: де ще му ездѣзе краятъ? Чудни сте вие! Азъ като влѣза въ този домъ нѣма да го подаямъ, азъ ще донеса своето благословение. Единъ отъ великии адепти на древността, нѣкой еврейски пророкъ билъ той, живѣлъ нѣкъдѣ изъ Палестина Пѣтувалъ дълго врѣме. Една вечеръ, за да прѣношува нѣкъдѣ спира въ дома на единъ бѣденъ човѣкъ и го помолва: „Човѣче Божи, мога ли да прѣношувамъ пря тебъ тази вечеръ? — На радо сърце, домътъ ми е отворенъ, но нѣмамъ нито една трошица хлѣбъ. „Виждь, потърси нѣкъдѣ изъ къшетата, не е ли останало поне едно парченце?“ Намира най-послѣ едно малко парченце. Пророкътъ го взима, благославя го и веднага на трапезата се явява единъ голѣмъ хлѣбъ. „Събуди и дѣцата си, нека дойдатъ всички да ядатъ!“ Човѣкътъ, който живѣе по Бога, като влѣзе въ нѣкой домъ носи и своето благословение съ себе си. Вие можете да ми възразите на това, но то е самата Истина въ свѣта. Ако дойде този адептъ въ свѣта и донесе едно житно зърно, ще каже: „Вземете това житно зърно, то ще разрѣши икономическия въпросъ за хлѣба“. Въ колко години? — Въ 12 години. Нѣма да го изедете, но ще го посадите въ земята и следъ 12 години то ще даде толкова изобилно плодъ, че ще можете да ядете и вие, и роднинитѣ ви, и приятелитѣ ви. Знаете ли колко

тежко ще бѣдо това житно зрънце? — Колкото цѣлата земя. Слѣдователно всѣка малка частица отъ живота съдържа грамадна енергия, и ако ние живѣемъ по Божия законъ, по закона на Любовьта, тази сила ще може да се развие“.

И сега, съвременнитѣ хора, които не разбиратъ живота, казватъ: насъ ни трѣбватъ пари. Дѣйствително паритѣ се наплодиха, но храната се намали, и вслѣдствие на тази алчностъ нашиятъ организъмъ се развали. Сега ние имаме много, но не можемъ да ѣдемъ. Най-големиятъ милиардеръ въ Америка, Рокфелеръ, който разполага съ гори, съ имения, съ къщи, страда отъ стомахъ, нищо не може да яде, и лѣкаритѣ му прѣпоръчватъ да се храни само съ овесена чорба. Той казва: при такова голѣмо материално богатство азъ съмъ принуденъ да се храня като конь само съ овесъ поради болния си стомахъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има сега живота? Казвате: човѣкъ трѣбва да има богатство! Много добръ. Дѣйствително, търсенето на богатството, въ това е смисълътъ на живота, ние го търсимъ криво. Любовьта, това е великиятъ животъ, това е смисълътъ на живота, това е богатството на човѣшката душа. Когато намѣримъ Бога, или казано по другъ езикъ, когато Богъ се всели въ насъ, ще се образува онази истинска връзка, която ще даде потикъ на живота. Тогава хората нѣма да се запитватъ, има ли Господъ или не. Когатъ нѣкой ме пита, има ли Господъ, азъ имъ казвамъ: ела утрѣ вечеръ при менъ! Като дойде, нахраня, го разговоря се съ него приятелски, и го изпратя. „Ами ти нищо не ми каза за Бога“. Казвамъ му: ела утрѣ вечеръ при менъ! Дойде,

накъ го нахраня, разговоря се и си отиде. азъ никога не разрѣшавамъ въпроса за Бога. Чудни сж хората, които ме питатъ, има ли Господъ, или не. Че това е най-важниятъ въпросъ! „Какво нѣщо е Любовта“ — Ела утрѣ вечеръ при менъ! Азъ не разрѣшавамъ и въпроса за Любовта. Ако азъ съмъ човѣкътъ на Любовта, ако азъ живѣя споредъ Божия законъ, ти ще ме познаешъ. Ако моитѣ възгледи за тебе сж неизмѣнни, азъ ще ти дамъ достъпъ въ дома си, и ще ти кажа: опитай ме! Не какво азъ мисля, но какъ жиѣя, това е важното. За да се разрѣши единъ въпросъ, три важни фактора трѣбва да се съединятъ въ едно: вашата мисль, вашето чувство и вашето дѣйствие, и вие трѣбва да бъдете последователни въ всички моменти. Ти можешъ да питашъ, има ли Господъ, или не, но ще познаешъ по това, когато поискашъ 1000 лева на заемъ и чуешъ: заповѣдай! Послѣ поискашъ други 2000 лева и пакъ чуешъ: заповѣдай! Тогава ти ще се намирашъ като прѣдъ чешма, при която можешъ да дойдешъ съ единъ голѣмъ джобуръ, или съ една голѣма кофа и да я пълнишъ, колкото искашъ, но съ условие самъ да си ги носишъ. Изобилие трѣбва на хората! Такова изобилие, че да се изморятъ хората и да кажатъ: достатъчно е това!

Казва Христосъ: „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си, както самаго себе си“. Значи, човѣкъ цѣлъ трѣбва да се изпълни съ Божията Любовь. Нѣкои хора казватъ, че като залюбятъ не мегатъ да работятъ. Не тогава именно ще дойде истин-

ската работа въ свѣта. За сега има само трудъ, а не и раостта. Работата ще бѣде една велика задача на бѣдащето поколѣние. на тѣзи велики души съ които нѣма да се спори, има ли задгробенъ животъ, или не. Тѣ ще бѣдатъ душитѣ, които ще разрѣшатъ въпроса за живота. Ако запиташъ единъ такъвъ човѣкъ, да ли те познава, той ще ти каже: ела утрѣ вечеръ въ дома! „Ама ти отдѣ идешъ?“ — Ела утрѣ вечеръ у дома! Ти ще отидешъ при него, той ще те нагости добръ, ще се разговори съ тебе и ще се раздѣлите. И най послѣ, като се раздѣлиле, ще ти каже ела при менъ, когато имашъ нужда. Това е потикъ въ свѣта. Кой каквото има, трѣбва да го изнесе на общия жертвеникъ. Сега хората иматъ крива представа за жертвата. Тѣ мислятъ, че това, което жертвуватъ, ще пропадне. Да ви опрѣдѣля какво нѣщо е житното зърно. Ако житното зърно не се пожертвува и не падне на земята и умре, какво ще бѣде положението на земледѣльца? Онзи, който умира, той влага своята сила и тази сила се увеличава. Това е едно отъ качествата на жертвата. Нѣкои учени хора казватъ: не трѣбва да се прави жертва, никмоу нищо не трѣбва да се дава. То значи никой да не сѣе, никой да не оре. Не, ще сѣемъ, ще оремъ, но разумно. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме една солидна основа въ живота си. Това, че ти си бѣлгаринъ, не е основа; това че ти си ученъ човѣкъ, не е основа; това, че имашъ нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовьта. а това е живоъ. Този животъ ние го имаме, но още не сме го проявили. Сегашнитѣ научни теории за живота азъ считамъ

като локви, които сж се образували отъ дъжда, и хората, отъ нѣмай кждѣ отиватъ отъ тамъ да пиятъ вода, но вжтрѣ жабитѣ крѣкатъ. Споредъ, мене, жабитѣ сж онзи материализъмъ, който сжествува въ хората и който ги кара да желаятъ за себе си все повече и повече нѣща. Знаете ли, какъ хората схващатъ материалното въ свѣта? Ще ви приведа единъ примѣръ.

Въ царството на 10-та династия въ Египетъ, въ врѣмето на фараона Зинобий, билъ издаденъ единъ законъ, споредъ който, всячки прѣстѣпници се наказвали съ смъртно наказание. Двама египтяни сгрѣшили, опорочили съ нѣшо Аписа и ги наказали съ смъртно наказание. Фараона опрѣдѣлилъ да бждатъ осждени на доживотенъ затворъ, но сждътъ издалъ слѣдното рѣшение: на единъ отъ прѣстѣпниците се опрѣдѣлило да носи на гърба си единъ чувалъ съ жито отъ 100 кгр. тежестъ, а на другия — да носи на главата си една въшка. При това, тѣ трѣбвало да носятъ наказанието си до тогава, докато нѣкой поиска отъ тѣхната тежестъ и ги облѣкчи. Сждътъ прѣдоставилъ на двамата сами да си избератъ наказанието, кой което пожелае. Единиятъ отъ тѣхъ, по-умниятъ, си рекълъ: „Кой ще носи този чувалъ на гърба си? Носи ли се такава тежестъ?“ — И поискалъ въшката. На другия не оставалъ никакъвъ изборъ, той трѣбвало да вземе чувала съ жито. И така станало. Тѣ трѣбвало да нжтуватъ непрѣстанно. Споредъ присждата, никой нѣмалъ право да сваля товара си на земята, докато нѣкой не ги спре и не поиска отъ това, което носятъ. Тръгнали двамата. Онзи, който носилъ въшката на главата си,

запитва другия: „Какъ ти е товара? Въшката не тежи, разбира се. Онзи, който носилъ чувала съ житото, понеже много му дотежало, обръщаль се често къмъ Бога съ молитва: „Боже, моля Ти се, облекчи ми малко товара!“ Повървѣли малко, и единъ пѣтникъ ги спира: „Какво носишъ въ този чуваль?“ — Жито. „Даѣ ми малко отъ него!“ Той бръква съ лъжицата си, изважда му малко жито и продължава пѣтя си. „Ами ти какво носишъ?“ — Въшка. „Не ми трѣбва въшка“ — и продължава пѣтя си. Работата е тамъ, че тази въшка почнала да се размножава и въ продължение на една година тя се размножила въ 200 — 300 въшки. Чувальтъ съ житото на другия прѣстъпникъ слѣдъ една година намалѣлъ на половина отъ първоначалната тежестъ. Кждѣто отивали по селата, всички, които чували, че единъ човѣкъ носи чуваль съ жито, спирали го и си поисквали по малко, тъй че въ продължение на 2 — 3 години, нему останало само едно житно зрънце. Другиятъ прѣстъпникъ, съ въшкитѣ на главата, никждѣ не намираль приемъ. Въ което село влизаль, като виждали, че има толкова много въшки, не го приемали. Той се видѣлъ въ чудо отъ своето положение.

И ние, съврѣменнитѣ хора, разрѣшаваме въпроса по този начинъ. Материализмътъ, това е въшката. Тази въшка ще изяде всички сокове на живота въ човѣка. Когато въшката влезе въ човѣка, тя се размножава, размножава. до като човѣкъ изгуби отъ себе си всеко благородно чувство. Ако ние изгубимъ всичко онова възвишено и благородно въ насъ, ако изгубимъ най-възвишенитѣ си идеи,

чувства и мисли, ако изгубимъ Божественото отъ себе си, питамъ: за какво живѣемъ ние въ този свѣтъ?

Казва Христосъ. „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всякия си умъ, и ближния си както самото себе си“. Въ съвременната религия сж изопачили това учение и казватъ: вѣрвайте въ Бога! Не е казано да пивѣрвашъ въ Бога, но великиятъ законъ, който разрѣшава въпроситѣ, казва да възлюбишъ Господа! А сега хората взели този стихъ „да възлюбишъ Господа и го претълкували: вѣрвай въ Господа“! Когато се отнася до служение на Господа, вѣрно, е че не може безъ вѣра, но когато разрѣшаваме най важния въпросъ, необходимо е друго вѣрую, съ което ще можемъ да го разрѣшимъ. А то е: да възлюбимъ Господа! Нѣкои ме питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? Въ нищо нѣ вѣрвамъ: Че какъ тѣй? Нищото е нѣщо. Питатъ ме: ти не вѣрвашъ ли въ Бога? Покажете ми кой е вашиятъ Господъ, въ Когото вие вѣрвате! Покажете ми пжтя въ който вие вѣрвитѣ! Казвате: ние вѣрваме въ този Господъ, въ Когото вѣрвѣха майка ми, баща ми, дѣдо ми... Добрѣ, майка ти и баща ти изпѣлниха ли закона на този Господъ, въ Когото вѣрвахъ? Я отворете тевтеритѣ да видя, какво направихте вие за този Господъ, въ Когото вѣрвате? Има една интересна случка съ такива тевтери, станала нѣкъдѣ изъ България. Единъ богатъ българинъ, гърговецъ заболѣлъ сериозно и се прѣнесълъ врѣменно въ онзи свѣтъ. Като се събудилъ, първата му работа била да извика синоветѣ си и да имъ ка-

же: „Синко, я ми донесете двата тевтера, въ които си държа смѣтките!“ Донесатъ тевтеритѣ му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синоветѣ си и имъ казва: „Вземете, каквото е ваше, за да не ме разкарвате по сѣдилищата слѣдъ смъртта ми. Азъ ходихъ на онзи свѣтъ и видѣхъ кое е сѣщественото за насъ, искамъ да живѣя тъй, както Богъ иска“. Питамъ: дѣ сж вашитѣ тевтери? Вие казвате: ние нѣмаме тевтери. Азъ ще изнеса вашитѣ тевтери, да видите, какво сте писали въ тѣхъ. Вашата сжсѣдка казала нѣщо за васъ Скоро изваждатъ тевтера си и пишете. Еди кой си човѣкъ ви каже нѣщо обидно. Скоро написвате това нѣщо. И търговецътъ по сжщия начинъ вади тевтера си и пише, кой колко маслини взелъ, кой колко захаръ взелъ и г. н. Питамъ: каква разлика има между тази жена, този човѣкъ и търговецътъ, които записватъ всичко това въ своитѣ тевтери? Ами че и свещеникътъ има свой тевтеръ. Той казва: този човѣкъ не вѣрва въ Бога записва си. Да, но като отиде въ църквата да опѣва нѣкого, иска слѣдъ това пари. Казватъ му: нѣмаме пари. Не, азъ безъ пари не опявамъ — и отбелѣзва въ тевтера си. Тогава нека да бждемъ послѣдователни въ великия животъ, въ великата Любовь, която разрѣшава основно въпроситѣ, която туря за основа на живота братството, не това братство, което сжществува само день и половина, но братството, което устоява на всички изпитания. Единъ свещеникъ чи казва: „Вашето учение не е право. Не е важно, дали е право или не, но азъ ще ти дамъ едно правило: като опѣвашъ, освѣнтъ, че не трѣбва да взимашъ пари, но на всѣка бѣдна вдовица

ще дадешъ нѣщо отъ джоба си. Послѣ, като отидешъ на сѣда да кълнешъ нѣкого, освѣня, че не трѣбва да направишъ това, но ще изпълнишъ джоба си и ще дадешъ на тия, които се сѣдятъ, за да не се смразяватъ. Тогава вие ще кажете: ами дѣ ще му излѣзе краятъ? Краятъ ли? Имайте въра, че Господъ не ви е поставилъ на земята да вършите тия нѣща, но да изпълните Неговата воля, както трѣбва. Да изчезнатъ тия лъжи отъ свѣта! Онзи, когото Богъ е поставилъ на извѣстна служба на земята, трѣбва да постѣнява другоаче. Ще ми цитиратъ нѣколко стиха, че всѣка власть е отъ Бога дадена. Не, има нѣщо пропуснато въ този стихъ: „Всѣка п р а в е д н а власть е отъ Бога дадена“. Че и болшевицитѣ въ Русия иматъ власть! Ще кажете, че вашата власть е отъ Бога а тѣхната не е. Не, законътъ е слѣдниятъ: всѣка праведна власть е отъ Бога дадена. Въ всѣка праведна власть влиза законътъ на Любовета. Не е въпросътъ сѣдията непрѣменно да осѣди прѣстѣнника. У турцитѣ имаше единъ добъръ законъ. Дойде обвиняемиятъ и сѣдията го пита: ти имашъ ли да давашъ на този човѣкъ? — Имамъ. Върни, каквото му дължишъ. Такова разрѣшение на спороветѣ по турския законъ е много добро. А сега отлагатъ дѣлот, мине година, две, докато най-послѣ казватъ: дѣ е правото? — Нѣма никакво право. Казвамъ: това е само прѣминаване на врѣмето, а ние сме дошли тукъ на земята да разрѣшимъ единъ отъ важнитѣ въпроси.

Сега, като ви говоря така, вие ще кажете: тежко е това учение! — Тежко е, защото тежки тевтери имате. Ще изгорите тевтеритѣ си! Ще ка-

те: не хващаме вѣра на такива бабини деветини. Ще хванете вѣра, защото утре като те затворятъ въ гроба, ще те питатъ изгори ли тевтеритѣ? Тамъ ще гниешъ часъ следъ часъ и червеитѣ ще те ядатъ. Ще кажешъ: върни ме, Господи, на земята, да изгоря тевтеритѣ си! Не, други ще ги изгорятъ. Всички вие, и майки, и бащи, и дѣца сте на парила. Защо? Защото имате много тевтери. Господъ има двѣ книги, едната е книгата на живота, а другата книга на доброто и злото. Господъ има право да държи тия книги. Той държи смѣтка за всичко. Богъ има всичкото добро желание по отношение насъ. Той не ни пита, защо вършимъ престѣпления, но ни учи. Това, че има сѣдба, Божий сѣдъ, показва, че той иска да ни научи чрѣзъ тази опитностъ да изпълняваме Неговата воля. Колкото и да е грешенъ единъ човѣкъ, но въ момента, когато рѣши да живѣе по Бога, Богъ заличава всичкитѣ му грѣхове. Богъ казва: „Ето единъ човѣкъ, ето едно мое чадо, което е рѣшило да живѣе споредъ моя законъ!“ Богъ е богатъ, Той може да плати за всички. За този, който не иска да живѣе по Бога, има една книга на животъ, която се отваря, и Господъ написва, за този човѣкъ всичко, което е нужно.

Днесъ не само българитѣ, но всички съврѣмenni хора сж нещастни. Всички народи сж нещастни. Защо? Защото най-важниятъ въпросъ не е разрѣшенъ. Този въпросъ трѣбваше да го разрѣшатъ всички свещеници, владици, проповѣдници, не само въ България, но и по цѣлия свѣтъ. Тѣ не го разрѣшиха. И държавниците не го разрѣшиха. Още два фактора има, които трѣбваше да

го разрѣшатъ. Това сж майкитѣ и башитѣ отъ една страна, и учителитѣ отъ друга, но и тѣ не го разрѣшиха. Онѣзи моми и момци, които се женятъ, които искатъ да разрѣшатъ този въпросъ, трѣбва да се запитатъ, защо се женятъ. Казватъ за нѣкоя мома: да оженимъ тази мома! Защо? Не, женидбата, която днесъ съществува въ свѣта, това е продажба. Не се минатъ и 4 — 5 години, виждашъ този мъжъ бѣга отъ жена си, развежда се, оженва се за друга. Послѣ и отъ нея бѣга казва: побѣлѣ ми главата отъ тѣзи жени! Ужасни змии сж тѣ! Хубаво, женитѣ сж ужасни змии, и мъжете сж ужасни змиеове, ами тогава дѣ сж хората? Ако всички мъже сж лоши, и ако всички жени сж лоши, тогава дѣ е човѣчеството? Това не е разрѣшение на въпроса. Подъ думата „змия“ се разбира, че мъжетѣ и женитѣ сж умни, но не сж добри. Това е важното. Доброта трѣбва да се вложи въ вашитѣ отношения! Труденъ е този въпросъ за разрѣшение, той е така труденъ, както сж трудни за разбиране и нѣкои парчета въ музиката. Той е така труденъ, както сж трудни за разбиране, напримеръ, нѣкои парчета отъ Паганини. И за пиано има такива трудни парчета за разбиране и за изпълнение. Видишъ нѣкого, по цѣли дни свири, и едва слѣдъ 10 години може да изпълни нѣщо хубаво. Мислите ли, че безъ усилие можемъ да разрѣшимъ въпроса за живота и любовта? Трѣбватъ усилия, но не се обезсърчавайте! Този въпросъ е най-хубавиятъ. Когато дойдете до въпроса да разберете Бога, сърцето ви ще трепне, ще се смегчи, и такава свѣтлина ще просияе въ ума ви, че ще видите такива нѣща въ свѣта, каквито никога

не сте виждали. Ще кажете: ако живѣемъ така, какъ ще се прѣхранваме? Живѣете ли по Бога, при васъ ще дойде единъ великъ Учитель, ще ви даде една малка прѣчица, която ще има магически свойства. Дойдешъ ли до нѣкое затруднено положение и се почувствуващъ гладенъ, ще тропнешъ съ тази прѣчица и веднага прѣдъ тебъ ще се сложи богато наредена трапеза. Ще се нахранишъ и пакъ ще тропнешъ съ прѣчицата. Всичко това ще се прибере отново. И пакъ продължавашъ пята си. Питамъ: въпроситѣ не се ли разрѣшаватъ лесно? Вие ще кажете: то така е писано само въ книгитѣ, въ приказкитѣ. Ами сегашниятъ ни животъ не е ли една приказка? Има ли нѣщо реално въ него? Не е важно, дали вѣрвате, или не въ другия свѣтъ, но единъ день, когато се намѣрите тамъ, вие ще се смѣете на сегашния си животъ. Разправяше ми единъ българинъ единъ свой сънъ. Той ималъ много дългове и често се молилъ на Бога, да му помогне да си ги заплати. Една вечеръ, сънува че идва нѣкой и му носи една голѣма торба пълна съ злато. По едно врѣме, изкача отъ нѣкъдѣ единъ неговъ сжсѣдъ и казва: „Тази торба е моя“. Започватъ да се каратъ, да се борятъ двамата и въ тази борба той ритва, но на масата, близо до леглото му имало една графа съ вода. Пада графата на земята, счупва се, водата се разлива и той като се събужда, вижда всичко това, вижда, че държи чершафа на масата, но торбата съ златото я нѣма. Така и вие слѣдъ смъртта си, като се събудите въ онзи свѣтъ и като се огледате, ще видите, че нѣмате никакви пари отъ тия, които сте имали на земята, а държите въ ржката

си само чершафа на масата и на пода водата раз-
лѣна отъ графата. Смѣшно е положението, въ ко-
ето ще се намѣрите. Право е, че съврѣменнитѣ хо-
ра трѣбва вече да се свестятъ. Едно помрачение
има сега въ тѣхъ. Стремежътъ имъ да се осигу-
рятъ е правъ, но тѣ вървятъ по единъ кривъ пѣтъ
въ постигането му и загова по този начинъ той
никога нѣма да се осъществи. Че трѣбва да бж-
демъ богати съгласенъ съмъ съ васъ; че трѣбва
да се осигуримъ, съгласенъ съмъ. Азъ не съмъ за
сиромашията. Ако е да сме богати, най-богати трѣб-
ва да бждемъ. Най-богатъ, споредъ менъ, е този,
който носи животъ въ себе си, Най-богатъ е то-
зи, който носи свѣтлина въ себе си. Най-богатъ е
този, който носи топлина въ себе си. Най-богатъ
е този, който носи храна и облѣкю въ себе си.
Най-богатъ е този, който носи Любовта въ себе
си. Това е най голѣмото богатство. Това пропо-
вѣдваме ние. Щомъ имате това богатство, всички
други работи на земята лесно може да ги постиг-
нете. Онзи човѣкъ, който е придобилъ живота въ
себе си, ще бжде едно благословение и за се-
бе си, и за всички свои близки и приятели.

И 1-й, на всинца ви грѣбва вѣра! Вие пи-
таге: всичко това, което се говори, вѣрно ли е,
или не? Азъ ви питамъ: това, въ което вие вѣрвате,
вѣрно ли е, или не? Ще ги поставимъ на опитъ. Ако
искате да знаете, какво е моето вѣрую, азъ ще ви кажа:
елате довечера у дома! Не само довечера, но и цѣ-
ла година Ние така разрѣшаваме въпросигѣ, и
вие трѣбва да ги разрѣшавате по този начинъ.
На опитъ трѣбва да се подожи всичко! Въпросътъ
не се разрѣшава съ пари. Да ви дамъ една поли-
ца отъ 2—3000 лева, па даже и отъ 25000, лева

това не е правилно, разрѣшение на въпроса. Паритѣ спорѣ ще родятъ. Азъ мога само да ви дамъ една идея, азъ мога да ви дамъ само едно житно зрънце, но това житно зрънце ще бѣде за васъ голѣмо благословение, стига да знаете какъ да го развивате.

Ще ви приведа единъ примѣръ още отъ врѣмето на Зинобии, египетски фараонъ. Въ негово врѣме законитѣ въ Египетъ били много строги. Всеки прѣстѣпникъ се наказвалъ съ смъртно наказание. Единъ отъ виднитѣ ученици на Бѣлото Братство, нареченъ Ешуа Бентамъ билъ изпратенъ въ Египетъ да държи своя изпитъ. Той трѣбвало да разрѣши тази именно задача: да намѣри нѣкакъвъ разуменъ начинъ, по който да облекчи положението на тия хора, които се наказвали и за най-малката грѣшка съ смъртно наказание. Като разрѣши задачата си, ще се върне пакъ въ Школата на Бѣлото Братство и ще каже, какъ я разрѣшилъ. По едно врѣме, дъщерята на фараона заболѣва отъ една неизлѣчима болестъ и Ешуа-Бентамъ отива при него и му казва: „Азъ ще излѣкувамъ дъщеря ти, но искамъ една услуга отъ тебе.“ Зинобий му отговорилъ: „Готовъ съмъ на всичко!“ — Искамъ отъ тебе, да дадешъ заповѣдъ да донесатъ при мене всички ония прѣстѣпници, които споредъ закона се осжждатъ на смъртъ съ отрѣзване на рѣцѣтъ, на краката или съ изваждане на очитѣ и т. н. Въ този видъ ги донасяйте при мене. Ешуа-Бентамъ излѣкувалъ дъщерята на фараона. Тогава фараонътъ издалъ заповѣдъ: „Всички прѣстѣпници, които се осжждатъ на смъртъ, слѣдъ като се изпълни присъдата по отношение къмъ

тѣхъ, да се занасятъ на Ешуа-Бентамъ!“ И започнали да ги прѣнасятъ единъ слѣдъ другъ въ стята му. Ешуа-Бентамъ знаеялъ законитѣ, по които могатъ да се излѣкуватъ и започналъ да ги лѣкува: възстановилъ очитѣ, на другъ — краката, на трети — рѣцѣтъ и слѣдъ като възврѣщалъ здравето имъ напълно. измѣнялъ лицата имъ и ги освобождавалъ, като имъ казвалъ да не разправятъ никому, какъ е станало тѣхното излѣкуване. Всички тия хора станали негови ученици и трѣйнади подирѣ му. Запитвали ги: какъ ви привлѣче този човѣкъ? Тѣ имъ отговаряли: тебе слизала ли е главата ти отъ рамѣнитѣ? Не е Когато главата ти слѣзе отъ рамѣнитѣ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. На другъ отговаряли: тебе рѣцѣтъ били ли сж отрѣзани? — Не. Като ти отрѣжатъ рѣцѣтъ, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе краката били ли сж отрѣзвани? — Не. Като ги отрѣжатъ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе очитѣ, сърцето изваждали ли сж? — Не. Като ти извадятъ очитѣ, като ти извадятъ сърцето, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Онзи, който носи Любовта въ себе си, трѣбва да намѣсти главитѣ на хората; той трѣбва да намѣсти краката и рѣцѣтъ имъ; Той трѣбва да постави очитѣ и сърцата имъ на своето мѣсто. Нашитѣ мисли и нашитѣ чувства трѣбва да се намѣстятъ! Нашитѣ умове и сърца трѣбва да се намѣстятъ!

Слѣдователно, съмнѣнието, което съществува въ свърѣменнитѣ хора трѣбва да изчезне, и като се срещнатъ, да иматъ вѣра единъ въ другъ. Като се срещнете слѣдъ година, двѣ да не намѣрите

по-велико. И задъ нашия животъ по сѣщия начинъ е скрито нѣщо велико. Задъ това обикновено проявление на животъ има друго нѣщо, което всѣки отъ васъ съзнава. То е Божественото въ човѣка.

Нѣкои ме питатъ: въ кой Господъ вѣрвашъ? Ние вѣрваме въ онзи Господъ, Който е Любовь, Който е животъ, Който е свѣтлина, Който е топлина, Който е храна, вода, облѣкло и всичко, което е въ насъ. Ние вѣрваме въ онзи Господъ, Който не се нуждае да Му служимъ по външенъ начинъ, но този Господъ се нуждае отъ това, да изявяваме Неговата Любовь навънъ. Той иска Неговата Любовь да минава прѣзъ насъ тъй, както водата минава прѣзъ земнитѣ пластове и се прѣцѣжда, за да излѣзе на повърхността чиста. Той иска всички да бждемъ проводници на Божията Любовь. Ако ние позволимъ на Божията Любовь да мине прѣзъ насъ, ние ще имаме Божието благословение, ще имаме Неговия кредитъ, и всички ще се наречемъ Синове Божии. Какво по-хубаво отъ това да бждемъ Синове Божии? Какво по-хубаво отъ, да живѣемъ по Бога?

Ето единъ отъ най-важнитѣ въпроси, който трѣбва да се разрѣши! Всѣки отъ васъ може да го разрѣши моментално. Слѣдъ като разрѣшите този въпросъ, вие ще влѣзите въ свѣта и ще се учите. Прѣдъ васъ седи една велика, дълбока наука. На първо врѣма вие ще трѣбва да придобиете вѣчната Любовь, вѣчния животъ, да познаете Бога, да познаете вѣчната Истина въ нейната цѣлокупность.

Бесѣда държана отъ Учителя на 11 X. 1925 г. въ гр. Русе.

(Последна Бесѣда отъ VII серия).